

Giới thiệu Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em

Truyện Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em của tác giả Nguyệt Hạ Hồn Tiêu là một thể loại truyện ngôn tình, hôn nhân đô thị, ngược sủng đan xen, nam thâm tình, nữ mạnh mẽ.

Cô bị anh trai hãm hại, bị đưa lên giường của một nam nhân xa lạ, cũng chính đêm hôm đó, cô thất thân, cha cô ở công trường đột nhiên rơi lầu rồi qua đời, mẹ cô bởi vì chịu cú sốc quá lớn mà bệnh tim tái phát, cô đã mất đi tất cả. Khi gần như tuyệt vọng, hắn xuất hiện giống như một vị thần và đưa ra thỏa thuận.

Hắn nói: "Tôi cần một người vợ biết vâng lời!"

Cô nói: "Tôi đồng ý, miễn là có tiền!"

Vì vậy, ở Lạc Thành, Giản Mạt trở thành người vợ bí mật của Cố Bắc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mất đi tất cả mọi thứ

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Đêm, lộp bộp mưa to như khuynh đảo, rửa sạch tất cả mọi thứ, đôi khi có vài tia sét xoẹt ngang bầu trời hoà lẫn với tiếng sấm vang dội: để cả thế giới đều bị nhấn chìm trong sự nguy hiểm, chết chóc.

Bên trong căn phòng tối tăm không có lấy một tia sáng, hai tấm rèm cửa đem ánh sáng mỏng bên ngoài che chắn lại, một vài tia sáng nhỏ len vào, chiếu rọi vào bên trong căn phòng tổng thống.

Trên chiếc giường xa hoa Kingsize, thân thể của hai người quấn lấy nhau, dùng hành động nguyên thủy nhất vận động...

Thỉnh thoảng, âm thanh rên rỉ cùng hơi thở dồn dập đan cài vào nhau, trong căn phòng cảnh xuân kiêu diễm, ái muội, để cả cơn mưa to trong đêm biến thành đặc biệt đậm mị.

Giản Mạt cảm thấy thân thể giống như có một ngọn lửa đang cháy, đầu óc cô không có biện pháp gì để suy nghĩ, hiện tại cô chỉ có thể làm, chỉ có thể thuận theo cảm giác kích thích của thân thể, cảm giác kích thích lần lượt vây hãm cô ở dưới thân của nam nhân phía trên... không cách nào tự kiềm chế bản thân.

Giọng thô của nam nhân thờ đốc đan vào thanh âm vương vít như tiếng chim kêu của cô phát ra, ra lệnh không được chìm vào giấc ngủ, trong đêm đó, chính là đã thay đổi cuộc sống đơn giản của cô...

Vì vậy, kết thúc cuối cùng, cô đã giành quá nhiều hy sinh đối với tất cả những điều này.

Kết quả là sau khi thức dậy, Giản Mạt cả người đau giống như bị nghiền nát, chỉ cần một cử động nhẹ, cô cũng cảm thấy khung xương như bị vỡ.

Tay chạm rãi nắm chặt, cô gắt gao cắn chặt miệng, ngăn chặn những cảm xúc ở trong lòng.

Bỗng nhiên mũi đau xót, không khống chế được, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Bởi vì kinh hoàng sợ hãi, Giản Mạt không kịp nhìn mặt người nam nhân đang ngủ say sau lưng mình là ai, cô cắn răng xuống giường, cầm lấy từng món đồ từ dưới đất nhặt lên... sau đó vội vàng rời khỏi.

“Oanh” Một tiếng sấm đánh tới, Giản Mạt rời khỏi khách sạn, cô bước rất nhanh trên con đường ở Lạc Thành dưới cơn mưa to, phút chốc người cô đã ướt đầm.

Nước mắt không khống chế tràn ra, chảy xuống...

Đều nói khoảng thời gian trời đổ mưa sẽ là khoảng thời gian thích hợp nhất để khóc, miễn là bạn đang đứng trong mưa, sẽ không ai biết được điểm yếu của bạn.

Giản Mạt bật cười, rồi cô lại không kiềm chế mà khóc...trong ánh sáng mờ nhạt của cơn mưa, nhìn cô thấp phần thể lương.

Không biết mình giống như hồn ma trở về từ lúc nào, nhìn trong nhà có ánh đèn nhưng lại không có một bóng người, Giản Mạt trong phút chốc thất

thần...

Lúc cô bước ra khỏi khách sạn Sofia, trời đã nhanh chóng rạng sáng, cô đi lâu như vậy, làm thế nào gia đình còn chưa thức dậy?

Giản Mạt bỗng cảm thấy sợ hãi, cô đứng trước cửa rồi nhanh chân bước vào nhà... khi nhìn thấy mọi người chen chúc nhau xung quanh thi thể của một người đàn ông, trái tim cô đột nhiên co rút lại. Cửa đột nhiên mở ra, Giản Mạt cố gắng về sớm nhưng đã quá muộn.

“Tiểu thư?” Di Vương là một trong số những người giúp việc ở nhà họ Giản, vừa nhìn thấy nàng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội vàng tiến đến, “Tiểu thư, cô đi đâu vậy? Buổi đêm tôi gọi điện cho tiểu thư nhưng không được....”

Giọng cô có chút gấp gáp: “Con gặp tai nạn ngoài ý muốn!”

Giản Mạt trong tâm thấy hồi hộp, mi mắt nhẹ nhàng chớp chớp, cảm thấy có chút tổn thương?

Di Vương không chú ý đến bộ dạng chật vật của Giản Mạt, chỉ tưởng nàng không mang theo dù: “Cha con từ công trường rơi xuống, đang trên đường đem đến bệnh viện... không thể gọi điện thoại cho thạc sĩ, nên di gọi cho con, con cũng không nghe máy... mẹ con lại bệnh tim tái phát rồi...”

Di Vương nói gì Giản Mạt cũng không còn nghe thấy nữa, cô chỉ nghe đến “rơi xuống”, trong nháy mắt đầu óc cô trống rỗng, không còn suy nghĩ được chuyện gì!

Di Vương thấy Giản Mạt bị dọa sợ, cũng không còn cách khác, kéo tay cô hướng đến lên trên xe,,. Mãi đến khi Giản Mạt bị nhét vào xe, cô mới từ từ lưu thông suy nghĩ.

Giản Mạt vẫn chưa thích ứng được việc mình bị mất đi trình tiết, mắt cô đỏ lên, giọng nói run run: “Di Vương... đi... đi...” bởi vì sợ hãi, cô một câu nói cũng không hoàn chỉnh, nuốt nước bọt, cố gắng hít thở đều đều, cô hỏi: “Di vừa mới nói cái gì?”

Người tài xế là bác Hải chồng của di Vương, ông liếc vào gương chiếu hậu nhìn Giản Mạt, cẩn thận lái xe theo hướng đến bệnh viện.

Gương mặt di Vương càng trở nên nặng nề, âm thầm thở dài nói: “Trên công trường xảy ra chuyện, cha con bất ngờ ngã lầu, mẹ con đã vội vã đến bệnh viện, nghe nói tình hình không được lạc quan, cũng là....”

Di Vương không nói ra, Giản Mạt nhắm mắt lại... mẹ trước nay đã có bệnh tim, trong những trường hợp như vậy, tim bà chắc chắn chịu không nổi...

Lúc xe đến bệnh viện, Giản Triền Phong cùng Tô Mặc đều được các bác sĩ cứu hộ từ trước.

Hành lang vắng vẻ đặc biệt nguy hiểm trong cơn mưa đêm, phảng phất hơi thở chết chóc.

Đơn giản chỉ thấy ánh đèn ở cửa phòng mổ, mắt nhìn ánh đèn có chữ “phẫu thuật”, không có bất kỳ biểu lộ gì...

Bác Hải tiến lên đem áo khoác cời ra khoác lên người Giản Mạt: “Tiểu thư, ông bà chủ là người tốt, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Giản Hành đâu?” Giản Mạt đứng yên không di chuyển, chỉ lạnh lùng hỏi.

Bác Hải thở dài một tiếng, sắc mặt tất vọng nặng nề nói: “Thiếu gia không có trở về... điện thoại cũng không gọi được.”

Giản Mạt khoé miệng nhếch lên đầy vẻ chế giễu, đáy mắt tràn đầy thù hận.

Thời điểm này, trái tim cô đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, đôi mắt đỏ ngầu, cô nghiêng răng... nước mắt sắp tràn ra cô buộc nó phải đột ngột trở lại, cô không thể khóc.

Tối hôm nay cô vì sao phải tin tưởng Giản Hành là cho nhà họ Giản số tiền đó một cách đơn giản chứ?

Biết rõ ràng một con bạc đang vô vọng... có thể cô vẫn tin, thậm chí, sau khi bị hấn hãm hại làm mất đi thứ quý giá nhất.

Giản Mạt tay cầm càng lúc càng chặt, dường như, chỉ cần dùng một phần nhỏ khí lực mất đi, cô liền không có biện pháp chống đỡ...

Nếu như thời gian không bao giờ là quá chậm, Giản Mạt vẫn đứng bên ngoài chờ đợi... mãi cho đến khi mưa bên ngoài đã ngừng, sắc trời cũng dần dần sáng trở lên.

Chờ đợi mặc dù rất lâu, nhưng mà, không có tin tức chỉ ít cũng còn có hy vọng, không phải sao?

Nhưng khi thời điểm bình minh, Giản Mạt cảm thấy... thế giới này đã hoàn toàn bỏ rơi cô.

“Xin thứ lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức...”

Giản Mạt tưởng rằng mình đã sụp đổ, nhưng khi các bác sĩ nói những lời này, cô lại yên tĩnh một cách dị thường: “Bác sĩ, mẹ tôi đâu?”

“Giản phu nhân bệnh tình tạm thời không chế được, thế nhưng...” Bác sĩ đang muốn nói hết nhưng lại thôi, ngược nhìn bộ dạng chật vật của cô gái phía

trước.

“Không có gì, tôi có thể chịu đựng được...” Giản Mạt đang im lặng lên tiếng, có thể trong ánh mắt sốt sắng đã bán đứng cô.

Các bác sĩ thở dài: “Giản phu nhân bởi vì chịu phải kích thích quá lớn nên tim bà chịu không nổi, chúng tôi đã cố gắng cứu hộ nhiều lần trong khi tim bà ấy ngừng đập, mặc dù đã được kiểm soát... nhưng nó có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.”

Giản Mạt cảm thấy chân mình mềm nhũn, cả người đều không còn sức chống cự... Trong một phút nhất thời, mắt cô tối sầm lại, cô gần như bị ngất xỉu.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Bác Hải cùng đi Vương nhanh chóng đỡ lấy vai Giản Mạt, một môi trên khuôn mặt bây giờ hoàn toàn biến thành lo lắng.

Giản Mạt sau khi đã ổn định tinh thần, cô liền mở mắt, giọng nói đã khàn khàn vì nghẹn ngào: “Con không sao...”

Cô dùng run rẩy mi mắt, cố gắng tỏ rằng mình mạnh mẽ...

Cô thấy giường bệnh được đẩy ra, bàn tay run run đẩy miếng vải trắng đang che đi gương mặt xanh xao của cha cô xuống, nhìn thấy khuôn mặt không còn một chút sức sống nào của cha cô... Giản Mạt không thể kiềm chế những giọt nước mắt, cứ thế trào ra.

“Cha...cha...” Giản Mạt nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Giản Triển Phong, đầu đón khóc, trong miệng không ngừng kêu “Ba ba”, ngoài từ đó thì hiện tại cô không biết phải nói cái gì.

Di Vương lén lút lau nước mắt, bác Hải nhìn Giản Mạt cũng là khuôn mặt bi ai.

“Một ngôi nhà hạnh phúc như thế, đột nhiên lại...” Di Vương đã khóc không thành tiếng: “Chuyện này rốt cuộc sao lại xảy ra?”

Các bác sĩ nhìn thấy một màn này, âm thầm thở dài một tiếng, cảm lấy bản báo cáo chứng nhận tử vong xoay người rời khỏi... hằng ngày đều chứng kiến bệnh nhân đối mặt sự sống và cái chết, nhưng mỗi lần họ nhìn thấy cảnh bệnh nhân chết đi như vậy, họ không khỏi cảm thấy đau lòng.

Chỉ là, các bác sĩ còn chưa đi được bao xa, đột nhiên, phía sau vang lên thanh âm sợ hãi...

“Tiểu thư... tiểu thư...”

Bác sĩ xoay người, đã thấy Giản Mạt cả người xụi lơ ở trên mặt đất, bất tỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Anh ấy là người chồng có nhiều tin đồn với phụ nữ

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Hai năm sau...

Buổi chiều tuy nóng nực nhưng tại công ty xây dựng Tường Vũ, bộ phận thiết kế kỹ thuật vẫn đang tích cực tất bật với dự án mới.

Giản Mạt ngồi trong một phòng họp, một tay tựa má, một tay cầm một bản vẽ bằng bút chì trên những phác thảo thiết kế...

Bởi vì bây giờ là trước thời gian diễn ra hội nghị, giám đốc chưa đến, nên trong phòng vài nhân viên đang xem một quyển tạp chí giải trí xung quanh nghị luận nói chuyện với nhau lướt “twitter” thảo luận.

“Cố Bắc Thần lại thay đổi bạn gái nhanh như thay áo nhỉ? Các cô nói xem nếu ngày nào cũng toàn scandal thế này thì liệu độc giả có cảm thấy chán không?” Đại Nam mĩa mai nói.

Mộ Tiểu Nhã mê hoặc tay quần quần lộn tóc lộn, thoải mái, nói: “Tôi nghĩ rằng cô đang ghen tị ..... miễn là chen chút một số tin tức về Cố Bắc Thần, cô không thấy các tờ báo và tạp chí xuất bản ra đều bán hết sao?”

“Là .....” Sự việc cũng đã thu hút các trợ lý thiết kế nói chuyện với nhau, một cô gái khác nghiêng mặt qua ảo não suy nghĩ, “Oh, thực sự anh ta rất đẹp trai ah ..... Thật tốt nếu như tôi có cơ hội để nhìn thấy anh ấy.”

“Có điên mới để dành cho mình.....” Đại Nam đảo mắt, “Cố Bắc Thần là một người đàn ông bận rộn, giàu đến nỗi túi da không bao giờ rỗng, bận đến nỗi nhà không bao giờ sáng đèn.”

“Đó là cô nghĩ sai,” Mộ Tiểu Nhã lắc đầu, “Tập đoàn Hoàng đế, mặc dù là gia đình họ Cố truyền lại cho anh, nhưng chưa đến ba năm đã mở rộng quy

mô to lớn hơn nữa .....?!”

Mộ Nghị Đàm và Tiểu Nhã hít một hơi, thở sâu, nói: “Anh ta đúng là người tinh trong mộng hoàn hảo của tất cả các cô gái ..... bất kể là về ngoài hay quyền thế.”

“Hey, khi nói đến này ..... Tôi đặc biệt tò mò.” Đôi mắt đen chớp chớp vài cái, “Lúc tiếp nhận tập đoàn Hoàng Đế Cổ Bắc Thần đã lập gia đình được một vài tháng, nhưng mấy năm nay vẫn không nhìn thấy vợ Cổ Bắc Thần xuất hiện trước công chúng ?! “

Cô nói, bàn tay sờ sờ cằm, “Hắn cách vài ngày lại thay đổi một người phụ nữ, scandal như bùng nổ mỗi ngày, điều tôi muốn biết nhất là ..... vợ của Cổ Bắc Thần đang suy nghĩ gì vậy ?!”” Đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm suy nghĩ, “Tóm lại là huyền thoại bà Cổ cuối cùng có tồn tại hay không ah? “

“Cũng có khả năng là danh hiệu 'bà Cổ' trên phương tiện truyền thông chỉ là phỏng đoán, trên thực tế vị trí này không có người.” Cô nằm dài trên bàn của bộ phận kỹ thuật phân loại nói.

“Đây thực sự là có sự hiện diện của bà Cổ .....” không nói Tư Vực cho biết, “Có một người thanh niên là nam phóng viên, mặc dù anh ấy rất muốn chụp ảnh đám cưới của Cổ Bắc Thần, nhưng hắn ta lại bảo mật quá cao, và cuối cùng là không có gì để chụp.”

“Dù sao, thì ..... người phụ nữ đó sẽ rất buồn nếu kết hôn với một người đàn ông giàu có!” Mộ Tiểu Nhã nói tiếp “đường như còn tệ hơn thế nữa, trên thực tế, lời tôi nói là sự khiêm nhường.”” Vì vậy, người đàn ông này là đáng tin cậy nhất của chúng tôi.” Đại Nam vội vã nói, sau đó nở nụ cười hài lòng xem Mộ Tiểu Nhã.

Mộ Tiểu Nhã đảo mắt, cố gắng không làm phiền cô ấy, chỉ muốn xem Giản Mạt có vì lời nói cũng mình mà bị ảnh hưởng: “Tôi nói Giản nữ, cô có thể đừng quá tập trung vào công việc được không?”

Mộ buổi tối trong bức tranh nhìn Giản Mạt là thiết kế, cho biết: “Bởi vì Mạt chị em chúng tôi đều khó khăn, vì vậy bây giờ đang cố gắng tìm kiếm tài năng để phác thảo thiết kế của mình, ah”

Liếc nhìn Giản Mạt, Mộ Tiểu Nhã nói tiếp. “Nhưng phải nói rằng, Mạt chị em, cô thực sự không tò mò về Cổ Bắc Thần?”

Giản Mạt trong nhìn bản thiết kế tiếp theo, “Tại sao tôi phải tò mò?” Sự ngây thơ của cô đã thu hút mọi người xung quanh, “Một người mà lúc nào cũng có thể nhìn thấy thì sẽ chẳng cảm thấy tò mò gì cả!”

“.....” Mọi người, đột nhiên “thì thầm âm thanh” to nhỏ.

“Chúng tôi đang không thể thấy anh ta ở ngoài đời thực, mà làm sao có thể được nhìn thấy anh ta ah?” Liếc nhìn Cổ Bắc Thần trong tạp chí, cô nói tiếp. “hey, cho đến khi năng lực hợp tác của chúng ta như Hoàng đế ..... chúng ta cũng có cơ hội để nhìn thấy anh ta nha?!”

Giản Mạt nhìn Mộ Tiểu Nhã, mỉm cười và trêu chọc: “Nếu được hắn ta ưa thích, cuộc sống mãi mãi về sau của cô sẽ không còn lo lắng về chuyện tiền bạc.” “Và sau đó thì .....” đôi mắt to đẹp của cô đang âm thầm suy nghĩ.

Sau đó, Giản Mạt cười cũng mong được nhiệt tình sắp xếp mọi thứ gặt đầu đám đông tiếp theo.

Đột nhiên, trong khi các phòng hội nghị nghe thấy tiếng cười .....

Buổi tối trong một, đột nhiên cao chót vót kéo khuôn mặt, “Chị Mạt, tôi không đùa.” Cô lướt miệng, “Hoàng đế một tập đoàn công ty lớn, nếu chúng ta có thể hợp tác, sau đó vai trò của chúng ta cũng có thể được nâng cao!”

“Theo như chúng tôi thấy với quy mô của Tường Vũ mà đòi hợp tác với Hoàng đế?” Các thiết kế trực tiếp gạt bỏ giấc mơ viễn vông của Kiều Từ Vinh “, trình độ đầu thầu thậm chí chúng ta còn không đủ điều kiện ?!”

“Nó cũng có thể ah?” Mắt to đen đảo quanh, “Làm thế nào để tôi có ông chủ cũng được thiết kế để tiếp nhận các giải thưởng lớn nước ngoài đây?”

Giản Mạt nghe chuyện đổi chủ đề của mình, mắt vô tình đã nhìn xuống quyền tạp chí trên bàn.....

Ở trên, quan tâm là Bắc Thần cơ thể sang một bên để một ngôi sao tuổi teen nóng bỏng gần đây Lục Mạn, mái tóc cong, hắn trông nhẹ nhàng, nồng nàn và sâu sắc.

Cổ Bắc Thần hoàn toàn có khả năng trở thành ngôi sao quốc tế, có vẻ đẹp như điêu khắc, khuôn mặt góc cạnh đẹp trai, dưới đôi mắt đại bàng là chiếc mũi cao, thẳng, môi mỏng .....

Vai rộng, hông hẹp và da mặt hoàn hảo không có dấu vết của mụn.

Những điều tốt lành cộng với việc điều hành Tập đoàn Hoàng đế , làm được tất cả điều này là người đàn ông chỉ mới hai mươi tám tuổi, sự hiện diện của hắn dường như là sự xuất hiện của Thiên Chúa, thông minh và tài năng như nhau.

“Tick” âm thanh của tin nhắn và ánh sáng từ điện thoại, nội dung tin nhắn điện thoại di động đã cắt ngang suy nghĩ Giản Mạt.

Cô nhấc điện thoại lên .....

G tiên sinh: Tội nay, anh sẽ quay trở lại Lam Trạch Viên.

Giản Mạt nhìn SMS, thần người cho đến khi cô kịp phản ứng lại và trả lời tin nhắn: Được rồi, em sẽ chờ anh!

SMS đã gửi, vào phòng họp với giám đốc và một nhóm trợ lý kỹ thuật, Giản Mạt vội vã bình ổn lại tâm trạng của mình rồi ngồi xuống ghế .....

“Tôi luôn nhận được thông báo,” Giám Đốc Đường Hạo Dương nói và cho biết, “Hoàng đế chủ đề sẽ xây dựng một câu lạc bộ giải trí ở phía tây .....”

Theo ông cố tình dừng lại, nhìn qua đám đông sau khi chỉ nói phần cuối cùng, “Mỗi tầng sẽ được trao cho các thiết kế của tổng cộng mười tám công ty khác nhau ....., không có đấu thầu công khai. Vì vậy, đây là một cơ hội cho chúng ta!”

Mọi con mắt với cái nhìn tươi sáng lập tức đổ dồn vào Đường Hạo Dương.

“Giám đốc, tôi thực sự phải làm gì?” Trong buổi tối những người đầu tiên đưa ra một âm thanh.

Đường Hạo Dương gật đầu, mắt nhìn thẳng vào Giản Mạt: “Giản Mạt, giám đốc Du luôn nói rằng Giản Mạt sẽ phụ trách phần đấu thầu này ....., Tiểu Nhã, Tư Vực sẽ hỗ trợ.”

Giản Mạt mà không chớp mắt, còn thờ ơ mở miệng nói: “Bản thiết kế không phải là vấn đề, có thể tham dự đấu thầu hay không mới là quan trọng nhất.....”

Đường Hạo Dương thở dài một tiếng, “Vậy nên..... cô phải nghĩ mọi cách để tập đoàn Hoàng đế xem bản vẽ của chúng ta, đây không chỉ là cơ hội Tường Vũ, là cơ hội của cô ....., tôi giới thiệu cô đến ucl* nhu cầu công việc thương mại. “

*Đại học London

Giản Mạt lái xe ít màu trắng hiện đại đang rất phổ biến của mình để đi Lam Trạch Viên, suy nghĩ về tất cả các cách Đường Hạo Dương nói sau đó .....

Để đi đến trường Đại học London học thiết kế kiến trúc sau đại học là giấc mơ của cô, nhưng có lẽ thực tế không cho phép cô tiếp tục, con người ta luôn luôn cung cấp cho mình một cơ hội để nuôi tiếc phải không?

Xe đang được đậu ở phía trước cửa biệt thự, Giản Mạt vẫn nghĩ rằng điều này quá bất ngờ ....., cô thật sự không muốn chiếc xe độc đoán đậu xe một cách hống hách đang rò rỉ mùi hương của người đàn ông kia.

Tại cánh cửa, Giản Mạt cảm thấy bầu không khí trở nên lạ thường..... thỉnh thoảng khi hắn trở lại, không khí sẽ được lấp đầy bởi sự hiện diện của hơi thở hắn ta.

Giản Mạt sau khi nhìn thấy người đàn ông sau chiếc ghế sofa ở phòng mini bar.

Con người vốn sống tách biệt, trông mảnh khảnh hoàn toàn gầy gò, miệng đột nhiên cười nhạt dần bình tĩnh, nụ cười có hơi tăng bốc, đôi mắt lấp lánh ánh sáng hấp dẫn: “Ah! Em không ngờ anh lại về sớm như vậy ...? Anh đã nói là tận đêm nay anh mới về cơ mà?”

Cố Bắc Thần ánh mắt hạnh phúc, mỉm cười nhìn Giản Mạt, đôi môi mỏng cong lên thành một vòng cung tuyệt đẹp, “Sao vậy? Em không vui vì anh về sớm à?”

“Nhưng làm thế nào anh về sớm như vậy?” Giản Mạt thay giày rồi tiến đến ôm thắt lưng Cố Bắc Thần, mỉm cười rục rờ hơn nữa “Em đã nghĩ anh đang đi với ai đó rồi đột nhiên trở về với em để ăn tối?”

“Ah.” Cố Bắc Thần nâng tay, ngón tay khẽ chạm lên môi Giản Mạt.

Giản Mạt để cho anh ta chạm vào má cô, nhưng chau mày và hỏi: “Anh không đi cùng cô minh tinh Lục Mạn kia à?”

Cố Bắc Thần nhìn mắt Giản Mạt lấp lánh ánh sáng, đôi môi mỏng không thể không mỉm cười, môi của hắn chỉ cần nhếch lên cũng đã làm vô số cô gái. “Sao thế? Em đang ghen tị?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Không ghen, chỉ muốn ăn hũ giấm chua

Giản Mạt cười vui vẻ, nhón chân nhẹ, đôi môi son bóng gọi cảm quyến rũ hướng lên môi Cố Bắc Thần mà hôn, mỉm cười ngọt ngào và nói: “dầm quá chua ....., ngày này thực sự rất nóng, em muốn uống nước mát. “

“Ồ?” Cổ Bắc Thần chau mày nhẹ, ánh mắt nghĩ ngợi sâu xa, “Thích chưa.....” Mắt của Cổ Bắc Thần dừng ở bụng của Giản Mạt, “Chẳng lẽ em có ?! “

Mắt Bắc Thần nhìn chằm chằm Giản Mạt, “Em đang giấu anh chuyện gì?”

Bắc Thần cười, anh thích người phụ nữ này ..... thường cư xử tốt không làm vướng bận hấn, khi hấn trở lại, cô sẽ làm nhiệm vụ của một người vợ.

Anh luôn hỏi cô: Giản Mạt, tại sao em lại đồng ý lấy anh?

Cô rất thẳng thắn, không đạo đức giả nói: Bởi vì tôi cần tiền, và đó là thứ mà anh không hề thiếu.

Anh ta cần một người vợ để chuyển một phần cỗ phiếu, người phụ nữ tưởng tượng quá xa vời sẽ không phù hợp .....

Rõ ràng, chính việc đó đã khiến sự “cần tiền” của Giản Mạt, thực sự chính là ứng cử viên tốt nhất.

Hơn nữa ..... mắt Cổ Bắc Thần xem xét, nghĩ ngợi sâu xa, đôi môi mòng nở một nụ cười quý dị.

“Em muốn sinh con cho anh sao?” Cổ Bắc Thần đáy mắt sâu dò xét Giản Mạt.

Giản Mạt nghe tim mình “đập” thỉnh thoảng, nghĩ thầm: Người đàn ông này thật sự không biết xấu hổ sao?

Cười, Giản Mạt vô tội chớp mắt: “Lúc đầu anh chỉ nói rằng em sẽ làm vợ của anh thôi nhá! Nếu sinh một đứa trẻ thì ..... Oh, Em sẽ tặng giá.”

Cổ Bắc Thần môi mòng mỉm cười, tại thời điểm đó Giản Mạt nhón chân hôn nhẹ lên môi Bắc Thần, chỉ cần một giọng nói thấp đầy từ tính, nói: “Thế, em muốn thế nào cũng được.”

Tim Giản Mạt không kiểm soát được mà run rẩy, người đàn ông luôn luôn này là có cách để làm cô phân tâm “Nếu anh có khả năng giữ lại đứa bé trong bụng của em, thì em sẽ giữ lại đứa bé ..... Tuy nhiên, đến lúc ấy đừng có mà nói muốn bỏ đứa bé, sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe, ah! “

Giản Mạt trông giống như một người phụ nữ tinh tế nhưng lại rất quyến rũ, biết rằng người phụ nữ này đã giả vờ là hay niềm vui Bắc Thần.

Cổ Bắc Thần nhẹ nhàng bóp nhẹ chóp mũi của Giản Mạt, mắt hiện lên tia sáng: “Chỉ hai gọi điện thoại mời anh đến ăn tối, em đi với anh.”

Cơ thể cô ngay lập tức đông cứng lại, đôi mắt vô thức mở to ..... nhưng đó chỉ là một phản ứng bình thường, ánh sáng trong đôi mắt biến mất, nó trở thành sự nhẩn tâm.

“Vâng .....” Giản Mạt mỉm cười với Cổ Bắc Thần, “Em đi lên lầu thay quần áo đây.”

“Ah.” Bắc Thần nói lỏng tay để Giản Mạt đi.

Giản Mạt để lại nụ hôn lên má Cổ Bắc Thần, nụ hôn khiến cơ thể Bắc Thần hóa cứng lại phút chốc trên sàn nhà .....

Tuy nhiên, tại thời điểm đó khi cô quay lưng đối mặt với tất cả các vết nứt nứt ngực trang dành cho tất cả mọi người, những gì đang diễn ra với cô nó giống như đang phá thủng trái tim đầy vết thương của cô. Cổ Bắc Thần nhìn theo Giản Mạt cho đến lúc cô biến mất trong phòng ngủ, sau đó phục hồi mâu quang, nghiêng mặt miệng nhấp một ngụm rượu đỏ..... nhấp môi, dần dần nở một nụ cười kỳ lạ.

Giản Mạt xuống một cách nhanh chóng vẩy màu nhạt, dài đến đầu gối, tay áo khoác và cổ áo đầm bằng voan, khác hẳn với kiểu tóc ban đầu, cô để mái tóc xoắn buông lỏng xuống, cô đột nhiên trở thành một tiểu yêu tinh đầy mê hoặc.

“Ồ, anh không muốn đi nữa.....” Cổ Bắc Thần đột nhiên di chuyển cánh tay vòng qua eo của Giản Mạt, cô giật mình khẽ kêu nhẹ một tiếng, đôi mắt sâu dần dần trở nên nóng bỏng.

Giản Mạt đột nhiên cảm thấy bụng mình đang ở trên vùng tình dục nam tính, nhịp tim tăng tốc tăng nhanh không kiểm soát được .....

Mặc dù lý do cho cuộc hôn nhân ban đầu là anh cần một người vợ, và cô ấy cần tiền.

Tuy nhiên, gần hai năm chung sống, họ kết hôn từ ngày đầu tiên, bao gồm ở trên giường .....

Như trong vụ tai nạn mất trinh tiết ban đầu, cô có rất nhiều trường hợp cần thiết để sử dụng tiền, cô đã rất biết ơn khi được kết hôn Cổ Bắc Thần.

Ít nhất anh đã không từ bỏ cô ấy ..... trong lúc khó khăn.

Ah, đây là cách cuối cùng vì hiện tại cô rất cần tiền nên chỉ có thể hy vọng ..... không có vấn đề gì xảy ra, cô đã rất cố gắng để làm những điều mà một người vợ nên làm +

“Em không được gọi là .....” Giản Mạt cúi đầu, hạ mí mắt, ngón tay vẽ vài vòng tròn trên ngực Cổ Bắc Thần “Liệu chị ấy có cho rằng anh không đến là do em lười kéo không cho anh đi?”

Sau đó xuống, cô ấy vô tội nâng mắt, đôi mắt to tròn, mi cong dài khiến người ta không khỏi hâm mộ.

Cố Bắc Thần, không nói, cái gì cũng không nói .....

Tim Giản Mạt như ngừng đập, đôi mắt chớp chớp dường như đang khẩn cấp kêu gọi Cố Bắc Thần trả lời .....

Sự khẩn trương trong mắt cô đã rơi vào mắt Bắc Thần như mời gọi hân, nổi bật như một quả trái cây màu đỏ.

“Yêu tình .....” Cố Bắc Thần cúi xuống hướng môi của Giản Mạt mà hôn, cái lưỡi nhanh chóng tiến vào môi Giản Mạt, tiếp theo và ngay sau đó đẩy sâu vào trong khoang miệng như muốn điều khiển tất cả các dây thần kinh, Bắc Thần di chuyển lưỡi của mình quấn quýt, rượt đuổi lưỡi của Giản Mạt, nụ hôn nóng bỏng triển miên như muốn cùng nhau nhảy múa.

Bởi vì hơn một năm Bắc Thần đã dạy dỗ cơ thể cô không ít, nên hiện giờ cơ thể Giản Mạt rất nhạy cảm với ..... anh ta và sự nhạy cảm của mình với cô đang diễn ra rất rõ ràng.

Nhưng thời điểm này, hai người như đang đùa với lửa, như thể có những đám mây mù và làn hơi nóng bỏng tại quầy bar .....

“..... Hum hum .....”

Điện thoại di động rung âm thanh không đúng lúc, nhìn thấy Cố Bắc Thần đã được đánh bóng sủng, sẵn sàng để bán, nhưng lại bị gián đoạn đột ngột.

“Đầu tiên anh nên trả lời điện thoại .....” Giản Mạt hơi thở gấp gáp nói không rõ ràng.

Cố Bắc Thần lại cúi xuống hôn Giản Mạt, môi lưỡi dây dưa, nhìn vào khuôn mặt của Giản Mạt vì những nụ hôn của anh mà cả người trở nên ngại ngùng và lúng túng, mâu quang sâu sâu, lấy điện thoại, ánh mắt ngờ vực nhìn số điện thoại rồi trả lời, do cách Bắc Thần quá xa nên cuộc gọi sau khi nhận đến tai của cô chỉ loáng thoáng vài câu. “ nửa giờ đến ..... ah ..... tốt! “

Tắt điện thoại, Cố Bắc Thần nhét điện thoại vào túi của mình, sau đó đưa tay lên miệng Giản Mạt lau vết son môi, môi mỏng nói lời tràn đầy mơ hồ: “Khi trở về vào ban đêm anh sẽ không tha cho em .....” “

Giản Mạt không nghe liền hiểu, có thể nói rằng Cố Bắc Thần quá xấu xa, ngay lập tức vặn lại: “Anh thỏa mãn ở bên ngoài, làm gì có sức mà xử lý em”

Cố Bắc Thần mỉm cười, “ah, anh thích em ăn một chút giấm”

“.....” Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần cười đến híp mắt, có chút giận dữ.

Anh nhìn như thế nào mà nói là tôi đang ghen tị? Tôi rõ ràng là đang mỉa mai, đó là mỉa mai!

Mỗi phút bị hiểu lầm, cô là say rượu, được không? !

Giản Mạt là Cố Bắc Thần vào chiếc xe mà anh giao dịch gần đây, phiên bản giới hạn của thế giới năm nay chỉ sản xuất tám chiếc Spyker ..... bất kể sự xuất hiện ở nơi công cộng hay vắng vẻ, chỉ có hai từ để miêu tả chiếc xe này ..... sang trọng!

Nói tóm lại, nó thật là xa xỉ!

Phù hợp với bản chất của Cố Bắc Thần .....

Giản Mạt cố gắng nghĩ về một cái gì đó để làm cho mình bình tĩnh ..... hơn một năm và một cuộc hôn nhân hợp đồng ban ngày Bắc Thần biến mất, cô có thể thích ứng với bất cứ điều gì, nhưng vẫn là không có cách thích ứng khi gặp chị gái của anh những lúc đi cùng anh đến tiệc tại nhà của chị gái. +

Cô sợ, sợ gặp phải người đàn ông đó .....

Những lúc nghĩ về người đó, ngay lập tức trái tim Giản Mạt lại đau nhói.

Lúc Cố Bắc Thần xuất hiện, cô không biết anh đã ở đó và sau đó sẽ ra sao nếu người đó biết cô có mối quan hệ đặc biệt .....

Oh, nhưng nếu anh biết rồi thì phải làm sao? Anh đã kết hôn chưa?

Vào thời gian đó, cô đã có sự lựa chọn đúng?

“Em đang nghĩ gì?” Cố Bắc Thần mở miệng quỵn rũ hỏi, cảm giác như chỉ một mình hân trong biệt thự, tại thời điểm cô nhìn ra cửa sổ bên ngoài xa lánh sự thờ ơ của anh, ánh mắt sắc bén nhìn xem Giản Mạt, như thể có thể biết tất cả mọi thứ một cách rõ ràng “Người đàn ông này cuối cùng là đang muốn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Người yêu cũ trở thành mợ nhỏ

“Nếu em nói với anh, em nhớ anh, anh có tin không?” Giản Mạt mỉm cười dịu dàng hỏi.

Cố Bắc Thần không nghĩ ngợi trả lời ngay: “Không tin.”

“Nhưng em thực sự nghĩ đến anh ah .....” Giản Mạt khéo léo chuyển đề tài, di dời sự chú ý của Bắc Thần, “Em đang suy nghĩ sẽ có một ngày, một hay vài tình nhân sẽ tìm tới cửa và tạt axit vào mặt em .....”

Giản Mạt tự thương hại chính bản thân mình, vẻ mặt buồn rầu, thở dài nói, “mặc dù em không phải là loại người chỉ biết dựa vào nhan sắc để sống ..... nhưng nếu một ngày anh không muốn em nữa, thì tương lai chẳng phải em phải dựa vào sắc đẹp này để tìm người khác sao?”

Cố Bắc Thần người phụ nữ đang nói năng lăm nhăm, chuyện khắp nơi đều có thể nói được, hán cũng không lên tiếng .....

Anh không biết lý do tại sao người phụ nữ này nói lằng sang chuyện khác đôi lúc lại còn nói nhiều, nhưng anh không cảm thấy mệt mỏi, và đôi khi cảm thấy nhờ có cô lải nhải như vậy mà hán dường như không còn mệt mỏi.

Đơn giản hán chỉ cần có một người vợ hiểu chuyện, hiểu được vị trí của mình ở đâu .....

Và cách đây gần hai năm, cho đến tận bây giờ cô luôn là một người biết điều.

Người phụ nữ thỉnh thoảng ăn một chút giấm nhỏ, ghen tuông vô hại, có thể có lẽ cũng dễ làm hài lòng anh ta.

Những gì anh thường làm, cô không bao giờ hỏi ..... ngay cả khi tin đồn khắp nơi, cô ấy vẫn có thể rất bình tĩnh và làm việc.

Anh không phải là không biết bên ngoài đang đồn thổi về nhân vật “bà Cố” bí ẩn này, phần lớn mọi người đều nói rằng cuộc kết hôn này tựa như lọ lem được gả vào gia đình giàu có, thậm chí khi anh muốn ngăn lại những tin đồn đó, cũng không có cách nào.

Nhưng ngay cả như vậy, cô không bao giờ cho thấy không có dấu hiệu của sự không hài lòng ..... như đã làm hai gặp nhau, cô ấy cần tiền.

Và hơn một năm, cô ấy thực sự chi cần tiền của anh.

Nghĩ đến đây, tim Cố Bắc Thần có một chút gì đó không thoải mái ..... tại sao người phụ nữ này không giống như những phụ nữ khác, cho dù là người hay tiền bạc, ít nhất trong trái tim họ cũng sẽ có hán?

Người đang lái xe là trợ lý đặc biệt của Bắc Thần tên là Tiêu Cảnh, từ nãy đến giờ Giản Mạt nói những gì hán đều nghe rõ, thỉnh thoảng hán sẽ nhìn lên gương chiếu hậu để xem tình hình phía sau, nhìn một màn như vậy khoe miệng không thể không gọi lên .....

Trên thực tế, anh thích người vợ hợp đồng của Bắc Thần. Người đẹp tuyệt mỹ, nhưng không bao giờ gây rắc rối hay phiền toái gì cho Cố Bắc Thần.

Từ bãi đỗ xe Lam Trạch Viên đến biệt thự Lệ Sơn cũng khá gần, khoảng nửa tiếng là đến nơi, chiếc xe đậu trong bãi đỗ xe, mở cửa xe, Giản Mạt và Cố Bắc Thần đi ra.

Vừa bước xuống xe, cơ thể Giản Mạt không khỏi căng thẳng .....

Mặc dù biết rằng, người đó đã đi ra nước ngoài ít nhất là một năm mới có thể trở về, nhưng cô vẫn là không thể kiểm soát được sự căng thẳng và gấp rút của mình.”Em làm sao vậy?” Cố Bắc Thần nhìn thấy Giản Mạt đang bối rối, “Không có vấn đề gì chứ?”

Giản Mạt vội vã điều chỉnh cảm xúc trong lòng, cong khóe môi và lắc đầu, “Có lẽ là một chút mệt mỏi ..... thôi.”

Khuôn mặt Cố Bắc Thần trở nên nặng nề, “Công việc đó có gì tốt mà em phải gắng sức như thế? Anh đã cung cấp cho em đủ tiền để chi tiêu?”

“Chẳng phải em làm việc vất vả như vậy cũng chỉ để phòng ngừa vạn nhất hay sao?” Thanh âm Giản Mạt có chút dỗi hờn, nũng nịu, nói: “Nếu có một ngày anh ném cho em tờ giấy ..... ly hôn thì em có thể tiêu xài tiền của anh sao? Thế nên hiện giờ em cũng phải cố gắng làm việc để sau này có tiền lo cho mình chứ!”

Cố Bắc Thần nghe Giản Mạt nói rõ ràng và hợp lý, trong lòng cực kì không thoải mái ..... người phụ nữ này bắt buộc phải tách biệt mối quan hệ rõ ràng như vậy sao?

Mặc dù đây là hy vọng ban đầu của anh.....

“Đi nào.” Khuôn mặt Bắc Thần trở nên u ám và có phần nặng nề, đi những bước nhanh và vội vàng, tiến về phía trước.

Giản Mạt hơi mím môi, trấn an tinh thần và bước về phía trước ..... Bây giờ, vận may duy nhất của cô là cô hai Cố Từ trước giờ chưa từng quen biết cô.

Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu Sở Từ Tiêu biết cô ấy bây giờ đã trở mợ nhỏ của mình, thì hẳn sẽ có bộ dạng ra sao .....

Ban đầu, Cô quyết định kết hôn vì tiền của Bắc Thần, khi đó cô cũng biết rằng cô và Sở Từ Tiêu đã hoàn toàn kết thúc.

Không chỉ vì cô muốn kết hôn, lúc trước cô đã từng nói là sẽ chờ anh ấy trở về và dành đêm đầu tiên của mình cho anh nhưng bây giờ làm gì còn có cái thứ gọi là đêm đầu tiên nữa ..... thế nên hiện tại cô không còn xứng đáng với tình yêu của anh, không thể trở thành một nửa của anh được nữa rồi.

“Tiểu Giản trông thật gầy .....” Biểu hiện quan tâm trên mặt Cố Từ thật đến nỗi mọi người không thể phân biệt thật giả, từ ngoài nhìn vào mọi người có thể sẽ cho đó là một sự quan tâm, chỉ ta vừa nói liền đem miếng bảo ngư bỏ vào chén của Giản Mạt.

Giản Mạt mỉm cười, nhẹ nhàng nói một tiếng “cảm ơn”, trước sau như một không nói chuyện.

Cố Từ gọi Cố Bắc Thần đến ăn tối hôm nay, chủ yếu là do Tập đoàn Đế Hoàng vừa nhận được một dự án mới với quy mô lớn từ phía chính phủ, nên bọn họ chỉ mong Sở Thị cũng được thưởng một chút phúc lợi từ chén cơm lớn này.

Nhưng không ai không biết, Cố Bắc Thần người lắm mưu nhiều kế trong giới kinh doanh, chỉ cần cầm bút kí một cái, đối thủ trên thương trường điều bị đánh bại..... công ty của chồng Cố Từ, hẳn cũng không hề nhượng bộ.

Vì vậy, Cố Từ mời hẳn đến là vì mong muốn Bắc Thần nể mặt cô, mà để cho công ty của chồng tham gia cùng.

Bắc Thần như phát hiện ra điều đó, nên nói chuyện vòng vo, nói vài câu liền thay đổi chủ đề, khiến cho Sở Thiên Tần và Cố Từ muốn nói đến việc hợp tác mấy lần nhưng vẫn là không vào chủ đề được.

“Oe .....”

Đột nhiên, Giản Mạt buồn nôn, vội vã lấy tay bịt miệng, không kịp nói gì với mọi người đứng lên, vội vã chạy vào nhà vệ sinh .....

Một số người có được trên bàn ăn tối một thời gian đã quên phải nói gì, một số phản ứng của mắt nhỏ trừng mắt to tuy nhiên.

“Tiểu Giản là đang .....” Thanh âm Cố Từ dừng lại, sau đó quay sang, nhìn Cố Bắc Thần bằng dáng vẻ nghi hoặc, “Có?”

Cố Bắc Thần nghe xong, đôi mắt lập tức sáng lên, như thể hiểu ra chuyện gì đó ..... nhanh chóng đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh.

Sau một vài phút, và cả hai đều đi ra, khuôn mặt Giản Mạt đã khá lên đôi chút .....

“Anh, chị, em sẽ đi đến bệnh viện với Giản Mạt.” Cố Bắc Thần vừa nói xong những lời này, liền nghiêng người đỡ Giản Mạt ra ngoài.

Cố Từ và Thiên Tần Thậm đối với vấn đề không được giải quyết ngày hôm nay, dù vô cùng khó chịu nhưng cũng không dám trì hoãn ..... Nếu như thật sự có thai, đó là đứa con đầu tiên của Cố Bắc Thần, họ có thể không trì hoãn ah?!

Trên đường trở về, khuôn mặt Giản Mạt điềm tĩnh, vô tư, nào có vẻ mặt đau ốm, bệnh tật khi nãy chứ?

“Em có thể giúp anh chuyện lớn như vậy ..... anh không muốn trả ơn cho em à?” Giản Mạt nhẹ nhàng hỏi, cô muốn nhân cơ hội này để nói về những bản thảo thiết kế của mình.

“Không phải anh cũng đã giúp em sao?” Cố Bắc Thần hỏi.

“.....” Giản Mạt không biết phải nói điều gì, đành cầm nín tại chỗ.

Cố Bắc Thần mâu quang sâu sâu, “Ai là người tự xưng diễn trò, không có anh phối hợp, em có thể không chút trở ngại mà rời đi ư? Có phải em cũng nên cảm ơn anh?”

“.....” Giản Mạt im lặng.

Cố Bắc Thần bất ngờ tiến đến phía trước, giọng nói trầm thấp, mập mờ không rõ ràng, nói: “Để trả ơn anh, tối nay em nên chuẩn bị cho thật tốt .....”

“Anh thật đúng là đổi trắng thay đen nhanh đến chóng mặt ..... khó trách ai cũng nói doanh nhân các anh thủ đoạn.” Khóe miệng Giản Mạt co giật, “Có lẽ chuyện đen tối này chỉ có anh nghĩ ra?”

Cố Bắc Thần bỏ qua kẻ đang lái xe ở phía trước, bởi vì cảm nhận được bầu không khí nóng bỏng phía sau, thậm chí hai người bọn họ “xấu xa” nhưng vẫn mặc niệm trong lòng không nhìn bọn họ, Bắc Thần nhìn Giản Mạt biểu tình vui vẻ nói “Cảm ơn em đã khen ngợi!”

“.....” Giản Mạt hiện giờ đối với da mặt dày của Bắc Thần không có ý kiến hay phản bác gì.

Cuối cùng, Giản Mạt đã không đạt được những lợi ích của mình, lại còn rất thâm thâm .....

Vào buổi tối sau khi đã trở lại biệt thự, đó cũng là lúc cô phải chăm sóc tốt cho Bắc Thần, áp đảo dưới thân, lên xuống, trái phải, lăn qua lăn lại và hơn thế nữa, hôm nay cô lại bị hấn ăn sạch sẽ nữa rồi.

Cô đang suy nghĩ ..... tại sao mỗi lần về nhà Có Bắc Thần điều như sói đói vậy chứ? !

“Em còn rảnh rồi để suy nghĩ về chuyện khác nữa sao?” Có Bắc Thần thấy mọi sự nỗ lực của mình không làm người ở dưới cơ thể tập trung, đôi môi mỏng cong lên một vòng cung tà ác, chậm rãi nói: “Có vẻ như chúng ta cần phải..... làm chuyện đó một lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đáp ứng điều kiện của em? Em lấy gì để trả ơn anh đây?

Đúng là đồ cảm thú!

Giản Mạt ngồi trong văn phòng với cơ thể đau nhức, tay chân rã rời, tức giận suy nghĩ ..... không thể phát tiết đành buồn miệng mắng nhỏ vài câu.

Ai nói hấn là tổng giám đốc lạnh lùng? !

Vì sao khi ở trên giường hấn liền hóa thành cảm thú?

Có Bắc Thần, nào có tin đồn khát máu tàn nhẫn như vậy? Đều là gạt người!

Hấn rõ ràng là cảm thú ..... lúc mặc quần áo chỉnh tề thì giả vờ lạnh lùng, duy ngã độc tôn*, còn khi cởi quần áo, thì liền biến thành cảm thú!

*Duy ngã độc tôn: tự xem mình là cao quý nhất.

“Chị Mạt, đừng mạnh tay như thế chứ, cây bút sẽ gãy mất.....”

Từ lúc Hường Văn vào phòng thiết kế đến giờ cũng đã được năm phút, cô phát hiện ra rằng chị Mạt vẫn không biết cô đã bước vào, tay vẫn cứ cầm chặt cây bút, như đang muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

“Ah?” Giản Mạt đột nhiên bừng tỉnh, mất một vài giây đại não mới phản ứng kịp, đột nhiên cảm thấy mình bị hớ, ổn định tâm trạng và hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Hường Văn cầm một thư mục được bàn giao, cho biết: “Đây là bản thảo được đưa tới, chị xem thử có muốn lấy cảm hứng từ những thiết kế này hay không?”

Giản nhìn mắt một lúc lâu, rồi mới mở ra, lật xem vài trang đột ngột nhìn thấy một cái tên quen thuộc, không thể giúp đỡ, thanh âm kinh ngạc vang lên, “Lục Mạn?” Cô nhìn Hường Văn bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hường Văn gật đầu, “ah ..... Lục Mạn là một ngôi sao nổi tiếng oh ..... Ngoài ra, nhà của cô ấy chính là khu chung cư Tân Lạc được tập đoàn Đế Hoàng xây dựng đó nha!”

“Đúng là...”, Hường Văn lắc đầu và thờ dài cảm thán, “Thần ca vung tiền quả thật rất hào phóng ..... Tôi nghe nói rằng giá của nó cao hơn so với thị trường gấp ba lần, có tiền chưa chắc đã mua được .....”

Sau đó, cô đang nằm trên bàn, đôi mắt to tròn lộ rõ vẻ nhiều chuyện “Mạc chị em, chị nói ..... căn hộ này sẽ không được sử dụng để chứa tình nhân chứ?!”

Giản Mạt mỉm cười, không trả lời.

“Chị Mạt à, chị chọn đơn hàng này để thiết kế đi .....” Mắt Hường Văn đột nhiên sáng lên, “Nói không chừng có thể dựa vào quan hệ của Lục Mạn, mà có thể gây sự chú ý với Có Bắc Thần nha.”

Giản Mạt âm thầm đảo mắt, mặc dù cô vội vã kết hôn với hấn là vì bất đắc dĩ, và cô đã là vợ Có Bắc Thần ..... Được rồi, vẫn là không thể chối bỏ sự thật!

Có Bắc Thần làm những việc khác ở ngoài, cô có thể xen vào hay ngăn chặn sao? !

“Chị ngồi lại thiết kế căn nhà của Có Bắc Thần ..... chỉ cần thấy cảnh đó đôi mắt hấn ta sẽ sáng lên!” Hường Văn vẫn luôn thuyên nói không để ý đến

sự chán nản trong mắt Giản Mạt, càng nói đôi mắt cô ta càng sáng hơn, giống như một câu chuyện hay, cô vẫn cứ tưởng tượng cảnh đẹp ý hay trong đầu, “Wow ..... ý tưởng này thật tuyệt vời! “Hương Văn vẫn nhiệt tình giờ tay sắp xếp mọi thứ, bắt chước dáng vẻ của Bắc Thần, uy nghiêm, lạnh giọng nói: “Một trong những thiết kế của tầng thứ tám lần này, sẽ được giao cho phòng thiết kế Giản Mạt nhận thầu!” Đường như hình ảnh đó xuất hiện trước mắt, cô đã bất ngờ thích thú tự chính mình cười “ha ha,“ như mắc bệnh .....

“Này cô gái ..... quên uống thuốc ngày hôm nay, phải không?” Giản Mạt bị làm phiền đến mức không thể chịu đựng được, mệt mỏi đảo mắt, sau đó tiếp tục nhìn vào bản thiết kế của khách hàng.

Chị Mạt, cô nhón chân, bóp vai và nói: “Chị Mạt, em là thật sự .....” Cô lại nói tiếp, “Nếu phòng thiết kế của chúng giành được thiết kế, chắc chắn chị có thể đề nghị ông chủ cho chị quay trở lại UCL, lúc đó người chị như được mạ một lớp vàng chói lóa!”

“Lục Mạn ưa thích công ty chúng ta, phần lớn là vì trình độ chuyên nghiệp của nhân viên cùng với sự bảo mật cao về thông tin của khách hàng .....” Giản Mạt nói mà không nhìn Hương Văn, “em phải biết là nếu như Cổ Bắc Thần thật sự quan tâm đến khả năng thiết kế của chị, em nghĩ rằng cô ta sẽ cho chúng ta đến gần hẳn?”

Sau khi nghe Giản Mạt nói vậy, tinh thần cùng lý trí của Hương Văn đột nhiên trầm xuống, chán nản, buồn rầu nhìn Giản Mạt.

“Đừng nói là không có thiệt hại cho uy tín của chúng ta .....” Giản Mạt nghĩ rồi nói: “Em có nghĩ rằng, ngay cả khi chị ưa thích muốn tham gia thiết kế của công ty Bắc Thần, người phụ nữ ấy sẽ giới thiệu chúng ta với anh?”

Hương Văn trông chán nản hơn, “không đâu .....” Cô nhìn Giản Mạt “, chưa kể đến chị Mạt xinh đẹp, vóc người quyến rũ như vậy!”

“.....” Giản Mạt cảm thấy mình với Hương Văn bất đồng quan điểm, bắt đầu đi lắc đầu và tiếp tục theo dõi tài liệu trên bàn.

Nằm trên mặt bàn bằng thủy tinh trong suốt, Hương Văn lại nói: “Thần ca nuôi tình nhân ở bên ngoài, thực sự em rất muốn biết bà Cổ đang suy nghĩ những gì ..... nó không phải là vấn đề quan trọng mà là thật sự rất quan trọng??!”

Giản Mạt nghe, suy nghĩ lại .....

Cô nhìn trộm Cổ Bắc Thần là vì tiền của hắn, không phải là tính cách con người của anh ta ..... bây giờ có tiền để chi tiêu, mà còn để giải quyết nhu cầu sinh lý, cô có thể có bất kỳ ý kiến gì chứ?

“Đàn ông cũng có thể mang lại rắc rối .....” Giản Mạt hừ lạnh, không biết vì sao trong lòng cô lại có chút bức bối nhưng cũng chỉ là thoáng qua, nhanh đến nỗi chính cô cũng không nhận ra.

Lật lật vài trang, Giản Mạt rút ra một đơn hàng, “Chị chọn đơn hàng này .....”

Còn chưa nói hết câu, cô liếc nhìn điện thoại reo ..... nhìn thấy tên Đường Hạo Dương gọi cho văn phòng, cô nhận điện thoại trả lời: “Giám đốc”

“Cô đến văn phòng của tôi ngay .....”

“Được!” Giản Mạt trả lời xong liền tắt điện thoại, rồi quay qua bàn giao công việc cho Hương Văn “Chị nhận đơn hàng này, em liên lạc với giám đốc công ty của đơn hàng nhờ họ đến văn phòng nói rõ phòng muốn thiết kế.” “Ah .....” Hương Văn nhìn thấy dãy số điện thoại trên giấy, trả lời, “Em sẽ liên hệ với họ.”

“Cốc! Cốc!”

“Cô đến rồi .....” Đường Hạo Dương đang kí tên vào hồ sơ, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Giản Mạt bước vào, đưa tay ra hiệu, “Ngồi xuống đây.”

Giản Mạt hướng đối diện Đường Hạo Dương ngồi xuống, đợi anh kí tên xong đưa cho thư kí, nhanh miệng hỏi: “. Giám đốc, anh yêu cầu tôi đến đây làm gì?”

“Dự án của tập đoàn Đế Hoàng, cô đã có hướng ra tay chưa?” Đường Hạo Dương hỏi.

Giản Mạt suy nghĩ hồi lâu, về mặt vô tội, nói: “Tạm thời chưa có cách.....”

Đường Hạo Dương từ trong ngăn kéo lấy ra một thẻ danh thiếp, “Đây là dựa vào mối quan hệ của tôi và trợ lý đặc biệt của Bắc Thần mới có được tờ danh thiếp này ..... cô liên lạc thử xem sao.”

Giản Mạt thẳm cau mày, có chút bất lực như muốn khóc ..... vấn đề là không phải có liên lạc đến người của Bắc Thần hay không mà vấn đề lớn ở đây chính là Bắc Thần, hắn sẽ không đồng ý.

Ngay cả anh rể trong nhà mà hắn còn không chút lưu tình từ chối hướng hồ cô chỉ là một người vợ trên danh nghĩa, thì có thể làm được gì đây?

“Tiểu Giản, tôi tin vào cô .....” Đường Hạo Dương nghiêm túc nhìn Giản Mạt, cố gắng khích lệ cô “ vì dự án lần này mà các ngành công nghiệp đều dè chừng lẫn nhau, nếu lần này Tường Vũ được chọn, bất kể dùng thủ đoạn gì, việc công hay việc tư, tôi đều mong muốn có được kết quả cao.”

Trái tim có mười ngàn con ngựa phi nước đại ầm ầm trong lòng, Giản Mạt buồn lo đến nỗi chỉ muốn trốn đi khỏi đây.

Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cô vẫn phải giả vờ mang ơn nghĩa mà nhận lấy danh thiếp, sau đó mỉm cười gượng gạo và nói : “Giám đốc, tôi sẽ cố gắng.”

Cô rời khỏi văn phòng Đường Hạo Dương với suy nghĩ đầy hỗn loạn, Giản Mạt cảm thấy toàn thân ..... vô lực, đặc biệt là khi cô nhìn thấy cái tên Tiểu Cảnh trên danh thiếp, quả thật là khóc không ra nước mắt.

Tập đoàn Đế Hoàng, tại phòng họp ở tầng cao nhất.

Ngón tay Cố Bắc Thần gõ nhẹ trên mặt bàn, Bắc Thần gõ máy tính để trên, âm thanh nhẹ nhàng nhưng lại khiến cả căn phòng im lặng trở nên cực kỳ áp lực.

“Có ai có phương án giải quyết không?” Giọng nói Cố Bắc Thần vang lên từ đôi môi mỏng, thanh âm nhẹ nhàng như thập phần lạnh lẽo, mí mắt hơi nâng lên, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Cao Quân.

Giám đốc điều hành Cao Quân im lặng, tại thời điểm này sao dám trả lời câu hỏi đây? Vô tình nói lớn cũng sẽ chết ngay lập tức..... vẫn là nên im lặng không nói, cùng lắm là hần sẽ bị mắng chửi một trận.

Phòng hội nghị rơi vào im lặng, một bầu không khí tất cả mọi người đều khó thở, luôn luôn cảm thấy thiếu oxy.

“Tổng Giám đốc, “ giám đốc điều hành chỉ có thể cắn răng mở miệng, “điều này .....”

Kịp thời, điện thoại di động rung lên. trái tim mỗi người như đông cứng lại, trong tiềm thức đều nghĩ rằng là điện thoại của mình đang reo.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì không đúng, khi bắt đầu cuộc họp điện thoại ai cũng tắt tiếng hoặc tắt nguồn thì làm sao reo được.

Tầm mắt mọi người đều đồng loạt hướng về phía Cố Bắc Thần, thấy anh ta nhấc điện thoại lên nhìn, cau mày nhẹ. Là tin nhắn của Giản Mạt.

Giản Mạt: Vợ làm việc khó khăn ..... anh là chồng em, anh có cho rằng phải giải quyết một số khó khăn trong công việc của em

Cố Bắc Thần mâu quang sâu sâu, nhắn tin: Ah, từ chức, anh sẽ lo cho em

Giản Mạt khòe miệng giật giật, lập tức trả lời tin nhắn: Đừng luôn luôn nói đến việc từ chức, được không? Cô còn nhắn kèm một biểu tượng cảm xúc.

Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ nhếch: Nói đi, có chuyện gì?

Giản Mạt: Em nghe nói rằng Hoàng đế gần đây đã có một dự án với thiết kế mới, hình như vợ của anh cũng là một kiến trúc sư đó!

Cố Bắc Thần có thể gần như tưởng tượng được dáng vẻ của Giản Mạt khi gửi tin nhắn này, đôi mắt nhấp nháy sáng lên tia giao hoạt như một con cáo già: Đáp ứng điều kiện, em làm gì để trả ơn anh đây?

Giản Mạt thấy tin nhắn trở lại, đột nhiên nghiêng răng tức giận, nhưng vẫn giả vờ nịnh nọt trả lời: Em tự mình bồi thường cho anh được không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đền ơn bằng thân thể? Đó là nghĩa vụ của vợ!

Cố Bắc Thần nhìn tin nhắn của Giản Mạt, không từ chủ được nhếch môi mỏng, ánh mắt cũng trở nên thâm thúy hơn.

Hần như vậy không phát giác được biểu hiện của chính mình đã làm cho phòng hội nghị trở nên âm trầm... bọn họ trước nay chưa từng thấy Cố Bắc Thần cười như vậy?

Biểu hiện này chắc chắn là rất nguy hiểm, đây là biểu hiện đặc biệt của việc sắp cắt chức hoặc mắng người!

Nhân viên âm thầm nuốt nước bọt, biết rõ ràng Cố Bắc Thần bởi vì nhìn thấy tin nhắn trong di động mới có biểu hiện như vậy, nhưng vẫn không thể không âm thầm sợ hãi, bọn họ cố gắng tìm một chút ám áp trên mặt của hần.

Cố Bắc Thần không trả lời Giản Mạt, sau đó cắt điện thoại, đôi mắt chìm ung trượng lên trượng xuống nhìn những quản lý cấp cao: “Vẫn chưa có phương án à?”

Không còn vẻ tà mị cười nhạt lúc này, bây giờ Cố Bắc Thần đã mang một khuôn mặt nghiêm túc, không còn đáng vẻ ám áp lúc này nữa.

“Tổng giám đốc, có thể cho tôi thêm một ngày không?” Tổng kinh lý chỉ cảm thấy phía sau lưng đều là mồ hôi lạnh, “Ngày mai nhất định sẽ có phương án giải quyết!”

Cố Bắc Thần môi mỏng kinh dương, không để ý đến dáng vẻ người trước mắt, “Một ngày?”

Tổng kinh lý âm thầm không muốn trái ý: “Nửa, nửa ngày, cuối ngày hôm nay nhất định sẽ có phương án...”

“Được!” Cố Bắc Thần đáp ứng, “Hy vọng đừng để tôi thất vọng... tan họp.” Lời vừa dứt, hần đứng lên, nhét tay vào túi quần, rời khỏi phòng họp.

Mãi đến tận hần rời khỏi, phòng hội nghị mọi người mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mọi người liền sốt sáng cả lên.

Giản Mạt một tay chống cằm, ánh mắt trừng trừng nhìn di động.... sau khi ra điều kiện trả ơn bằng thân thể, Cố Bắc Thần lại không hồi âm lại, cũng không biết hần rốt cuộc là có ý tứ gì đây?

“Ồi...” Giản Mạt âm thầm thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Có đồng ý hay không thì nói luôn đi chứ!.....thật không lẽ phép gì cả!”

Bực mình, cô thuận tay ném di động lên trên bàn làm việc, Giản Mạt quyết định cái gì cũng đều mặc kệ.

Bởi vì gần đây phải nạp bản thiết kế, nên trong phòng thiết kế của công ty đều lâm vào một mảng bận rộn...

Cũng mặc kệ nhiều bận rộn, có nữ nhân ở đây nhất định liền trở thành hội bất quá!

“Mình cảm thấy bây giờ có hai điểm mà mọi người tò mò về Lục Mạn nhất!” Người làm cử chỉ kéo tay ra khoảng chừng, trái phải lật qua lật lại, “Một, bộ phim mới nhất của cô ta có đi cửa sau hay không? Hai.....chuyện với Cố Bắc Thần là thật sự hay chỉ là để quảng cáo cho bộ phim mới nhất của cô ta?!”

“.....” Giản Mạt một khuôn mặt oán giận nhìn mọi người đang thảo luận bát nháo, lại kéo Cố Bắc Thần lên người, có chút vô dụng nói, “Đừng nhắc tới Cố Bắc Thần nữa, mỗi khi nghe đến hần là chị lại cảm thấy đau đầu.”

Hướng về cô nhếch môi nở nụ cười đen tối: “Đừng thế mà, Giản tỷ,....chị không nên lúc nào cũng nghĩ tới áp lực của tổng giám đốc!...chị nên nhớ, nếu như chị có thể giành được thiết kế này thì sẽ có một tương lai sáng lạn đấy! Chỉ cần nghĩ như thế là chị sẽ có động lực làm việc ngay!” Giản Mạt nhún vai, tiếp theo oán niệm nhìn về phía tỷ muội: “Chẳng có chút động lực nào cả.....”

“Mạt Mạt, cô đừng tự gây áp lực cho mình như thế....” Mạc Tiểu Nhã có chút nhủ mày nhìn cô, “Nếu như nhận được thì rất tốt, nhưng nếu không được thì chúng ta cũng chẳng mất gì!”

Giản Mạt thở dài, gật gật đầu. sau đó đứng dậy đi vào phòng trà tự pha cho mình một cốc cà phê.

Phía ngoài đám tỷ muội vẫn đang nghiên cứu về Cố Bắc Thần, Giản Mạt dựa người vào bàn làm việc, nghe thấy mọi người nói chuyện vui vẻ, tâm tư lại trở nên sầu não...

Sau khi tan tầm, Giản Mạt đem toàn thân mệt mỏi về nhà, vẫn như vậy... biệt thự Tiểu Hoa vẫn chỉ có mình cô...

Giản Mạt chỉ đơn giản ăn một chút đồ ăn, sau đó tắm rửa liền lên giường.

Ngồi ở trên giường, cô nghĩ mình có nên nhắn tin hỏi Cố Bắc Thần hay không nhỉ?

Nhưng là, nhìn thời gian, chẳng may hần đang ăn cơm hoặc đang tận hưởng với mỹ nữ nào đó thì sao, nếu bây giờ nàng quá nhiều có phải không được hay?

Ngẫm lại vẫn quên đi! Tốt nhất không nên quấy rầy hần!

Giản Mạt cảm thấy nhàm chán, cô mở diễn đàn Lạc Thành lên, nhìn những mẫu thiết kế cấu trúc.

Ai biết vừa vận lại thấy cả ảnh vài thiết kế căn hộ kinh điển trong khu Vũ Đô.

Trên thế giới này không có bí mật gì là vĩnh viễn, đặc biệt là đối với những người quản chúng như Lục Mạn mà nói.

Bức ảnh khu nhà Vũ Đô đó vừa mới đăng xuống, ngay lập tức đã có người bình luận đã thấy Lục Mạn xuất hiện ở đó.. nghi Cố Bắc Thần thành lập đề cho Lục Mạn, trong phút chốc diễn đàn sôi sục hần lên.

Bởi vì hai người trước đã nói, diễn đàn trên bắt đầu chia mũ nhọn lên người của vợ Cố Bắc Thần...

Những người này đúng thật là nhân rồi, càng là không biết, càng là hiếu kỳ. Càng là hiếu kỳ, theo đó không biết...Vậy thì càng tốt, sau đó sẽ là hàng loạt phỏng đoán!

Vốn là nhìn cấu trúc vòng một lát, cuối cùng Giản Mạt lại bị những bình luận phía dưới làm cho cười đến không ngừng được...

Nhiều nữ nhân ảo tưởng về Cố Bắc Thần lại đem Lục Mạn ra mắng không đáng một đồng.

Mà những câu cuối cùng: Mạn Mạn có tài năng, có sắc đẹp, cô ấy mới xứng đáng làm vợ của Cố Bắc Thần, Cố Bắc Thần mua phòng cho Lục Mạn thì sớm muộn gì hần cũng ly hôn với vợ thôi.

Giản Mạt có chút dở khóc dở cười,,, không ngờ bây giờ tiểu tam lại được nhiều người ủng hộ hơn vợ chính.

Cô đang vui vẻ nhìn, không gian yên tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng động.

Trong tim lạnh một cái, Giản Mạt cả người đều ngời bật dậy...Sẽ không phải là kẻ trộm đấy chứ?

Nghĩ đến như vậy, cô không tự chủ được mà sốt sáng cả lên.

Giản Mạt âm thầm nuốt nước bọt, mở chăn đi xuống giường, nhón chân chậm rãi đi về phía cửa, nghĩ đến có nên mở cửa nhìn một chút hay không, sau đó cánh cửa đột ngột mở ra, theo phản xạ cô lùi lại một bước.

Cố Bắc Thần tay cầm nắm đấm cửa, nhìn thấy Giản Mạt một bộ dạng kinh ngạc, hơi nhú mào.

“Anh, anh sao lại trở về...” Giản Mạt hỏi.

Cố Bắc Thần không trả lời, chỉ là đôi mắt thâm thúy nhìn xuống....

Chỉ thấy Giản Mạt mặc áo ngủ bằng tơ, bởi vì mới tắm xong, không có mặc nội y, trước ngực hiện rõ hai Tiểu hồng đậu, đều lộ ra hết...

Ánh mắt Cố Bắc Thần càng trở nên thâm thúy, Giản Mạt ý thức được chuyện gì, theo phản xạ đưa hai tay lên che chắn trước ngực.

“Anh có biết vô liêm sỉ là gì không hả?”

Cố Bắc Thần nâng khoé môi tà mị, “Không biết,...tôi chỉ biết là không nhìn thì phí...” Lời vừa dứt, hần vươn ta chống đỡ Giản Mạt trên tường, “Huống hồ anh nhìn vợ của mình!”

Nâng con mắt, hần ngửi một cái, trên người Giản Mạt đã quen dùng sữa tắm, mùi hương không quá ngào ngạt, chỉ nhàn nhạt hương hoa, hoà lẫn với mùi cơ thể cô, thực mê người.

Giản Mạt bị hần dựa đến làm tim càng đập nhanh hơn, “Anh về sao không báo em trước?”

Ý cười nơi khoé miệng của Cố Bắc Thần càng thêm sâu sắc, “Có ai đó đã nói sẽ đền ơn bằng thân thể mà? Vì thế nên anh mới trở về.....”

“.....” Giản Mạt nghe vậy, tâm tư liền chuyển biến, cô nâng bàn tay như ngó sen vòng lên cổ của Cố Bắc Thần, chớp chớp đôi mắt hạnh, liền hỏi:“Thế có nghĩa là anh sẽ thiên vị cho em?”

Cố Bắc Thần không trả lời, chỉ là cúi người liền bắt lấy môi Giản Mạt hôn xuống.. cô mềm mại ở trong ngực, mỗi lần đầu lưỡi giao nhau, hần liền muốn nhiều hơn nữa.

Một lúc lâu sau, Giản Mạt đã bị Cố Bắc Thần vừa ôn nhu vừa bá đạo hôn, khiến cho toàn thân cô đều mềm nhũn, nếu không phải được hần ôm lấy thì cô chắc chắn đứng không vững.

Ngay trong lúc Giản Mạt bị hôn đến không còn hô hấp, Cố Bắc Thần mới buông tha cho cô.

Nhìn cô bởi vì thiếu dưỡng khí mà hai má đỏ hồng, hần liền cúi người, bên tai nàng trầm thấp nói, vô vàn tình ý:“Thân thể đầu thể dùng làm điều kiện được?.....Đó là nghĩa vụ của người vợ mà!”

Lời vừa dứt, Giản Mạt không kịp nói điều gì, đã bị hần bế lên, liền hướng phía giường đi đến.....

Chương này edit rồi mà lỡ xóa bây giờ mới edit lại được, huhu khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Cố Bắc Thần chính là cái hồ sâu chứa đầy mưu mô

Giản Mạt khẽ chớp động mí mắt, người đã được Cố Bắc Thần bế lên giường..

Hai tay hấn vẩy cô ở dưới người, ánh mắt tà tứ mà sâu sắc nói: “Anh đi tắm rửa một chút, trong thời gian này em suy nghĩ kỹ lại đi... ngoại trừ thân thể thì em còn gì để dùng làm điều kiện!”

Giản Mạt bỗng nhiên đỏ ửng khuôn mặt, cô cứ như vậy nhìn Cố Bắc Thần mê hoặc tam sinh, nhìn chăm chăm đến nỗi hấn nở nụ cười, âm thầm thở dài một hơi, lập tức lộ ra một chút ít đáng thương.

“Chắc chắn, thật không thể nào chịu được vẻ mặt này của em...” Trên khuôn mặt đẹp đẽ tất cả đều là vô dụng, “Nghĩ kỹ đi, anh chỉ cho em năm phút thôi đấy!” Lời vừa dứt, hấn liền cúi người hôn lên môi Giản Mạt, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Giản Mạt âm thầm đảo mắt, đối với chính mình bởi vì Cố Bắc Thần mà trở nên mê muội, đối với cô hoàn toàn bị sắc đẹp của Cố Bắc Thần làm cho mê muội cũng biết được cô không có tiền đồ rồi.

Cố Bắc Thần lần này đi tắm so với bình thường quả nhiên nhanh hơn 5 phút một chút. Hấn đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt, hạ thân hay dùng một chiếc khăn tắm tùy ý quần lầy hồng.

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn....

Ánh đèn sáng có thể đem thân người từ trên xuống dưới của hấn nhìn thấy sạch, vóc người hấn cân xứng, bụng có sáu múi săn chắc. Đây quả thật giống như người cá một thân mê hồn, trêu chọc cho đáy lòng cô càng thêm ngứa ngáy.

Khi hấn mặc quần áo trông có vẻ gầy nhưng khi cởi quần áo ra, vóc người hấn lại săn chắc một cách hoàn mỹ.

“Em chảy nước miếng rồi kia...” Cố Bắc Thần tùy ý cầm lấy khăn mặt lau khô những sợi tóc đang ướt, sau đó tiến lại gần giường.

“Anh đã nói... không nhìn thì phí!” Giản Mạt hướng hấn nở nụ cười quyến rũ, mặt mày xinh đẹp vừa mềm mại, vừa kiều ngạo, “Cho nên em nghe theo lời anh mà!”

Giản Mạt là nữ nhân thuộc loại xinh đẹp, ở trong trường không chỉ là hoa khôi của khoa, mà còn là hoa khôi của trường. Cô không phải là bình hoa di động, trình độ học của cô cũng rất giỏi... Ở trong trường luôn được rất nhiều con trai theo đuổi.

Giờ khắc này cô có ý bày ra bộ dạng trêu chọc người như vậy, Cố Bắc Thần không trực tiếp ăn cô thì thật có lỗi với tiểu huynh đệ....

Cố Bắc Thần len tay vào trong thân thể cô lục lọi, bất kể là hấn hay Giản Mạt đều thoả mãn trước sau như một.

Có thể Giản Mạt mới ai oán phát hiện, Cố Bắc Thần thể lực quả là quá mạnh rồi... mỗi một lần trở về đều đem nàng vui đập đến gân cốt đều mệt mỏi, căn bản không thể đi lại!

Ngày hôm sau, Giản Mạt bị ánh nắng ngoài cửa đánh thức.

Phát hiện chính mình nằm trong lòng ngực của Cố Bắc Thần, khoe miệng cô nở ra một nụ cười, khi nhìn thấy khuôn mặt hấn lạnh lùng giống như tác phẩm điêu khắc, thanh âm sau khi tỉnh ngủ của cô khàn khàn nói, mắt lim dim."A Thần... thật tuyệt khi được thức dậy trong lòng ngực của anh..."Nàng vừa nói, vừa không ngừng đưa ngón tay lên lòng ngực của hấn trêu chọc.

Cố Bắc Thần mắt không mở, chỉ ưỡn oai trầm thấp nói:“Vô sự lấy lòng không phải kẻ gian thì là kẻ trộm!”

“.....” Giản Mạt nghe được, trong nội tâm nhất thời phi báng Cố Bắc Thần một lượt.

Bình tĩnh, bình tĩnh lại! Anh ta là đại gia, đã thế lại còn liên quan đến việc mình có thể đến UCL hay không, phải cố mà lấy lòng!

Giản Mạt có chút muốn khóc nhưng lại không khóc nổi, hận không thể một quyền của mình đánh ngất xỉu!

Kéo khoe miệng, Giản Mạt kéo đầu lại, cầm chống trên lòng ngực của Cố Bắc Thần, dùng cầm cọ cọ trên những điểm mẫn cảm của hấn:“Ngoại trừ thân thể ra thì em không có biện pháp nào khác....”

Giản Mạt có chút muốn ới, đối với chính mình bày ra bộ dạng mềm mại cùng với giọng điệu đáng xấu hổ này.... Mặc dù Cố Bắc Thần nhìn là biết cô chỉ là đóng kịch.

Cố Bắc Thần bị Giản Mạt trêu chọc, liền chịu thua, tâm tình liền biến hoá, hấn mờ hé mắt, tròng mắt đen có ánh sáng của ngọn lửa nóng bỏng. Hấn vươn mình, đã đem Giản Mạt đặt lại dưới thân, tiểu huynh đệ đã ngóc đầu dậy tiến đến cô....

“Mới sáng sớm mà đã nhiệt tình như thế thì xem ra đêm qua anh vẫn chưa thoả mãn em!” Cố Bắc Thần nói làm liên làm, chưa bao giờ nói suông.

Giản Mạt bất mãn, một bên muốn mắng, một bên lại bị Cố Bắc Thần trêu chọc liền nổi lên phản ứng, chỉ có thể trước tiên phối hợp vận động ái muội với hấn.

Cuối cùng, kết quả là, Cố Bắc Thần vẫn không chịu thoả hiệp trực tiếp mà cô lại bị hành hạ thêm mấy lần mà không được gì!

Hiệp một, Giản Mạt thất bại thảm hại!

Lần thứ hai, Giản Mạt đem thân thể đau nhức đến công ty, Văn Hường nhìn Giản Mạt một lát, gian trá cười hề hề, nhỏ giọng hỏi: “Mạt tỷ, bạn trai của chị sung sức quá nhỉ? Nhìn chị kia, đi đứng loạng choạng....chà chà, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!”

Khuôn mặt Giản Mạt nhất thời tràn đầy hắc tuyến: “Tiểu nha đầu, nghĩ linh tinh gì thế hả?”

“Em không phải là tiểu nha đầu, em 21 tuổi rồi đấy. Hơn nữa chị cũng chỉ hơn em 2 tuổi thôi, cho nên đừng có lúc nào cũng coi em như trẻ con thế!” Văn Hường lầm bầm, sau đó một mình tiến vào phòng thiết kế, “Mạt tỷ, dự án của Đế Hoàng có tiến triển gì không?”

“Không có!” Giản Mạt nghe đến Đế Hoàng liền nghĩ đến Cô Bắc Thần, mặt càng đen hơn.

Cô chỉ là một người vợ làm ấm giường, đâu có dễ dàng gì! Cô Bắc Thần lại là một tên chuyên gài bẫy, cô ý cho cô mơ màng sai lầm, cuối cùng làm cô dao động.

Văn Hường nghe vậy, nhất thời nhướn mày, thần bí nói: “Sáng nay em nghe được một tin... Tối hôm qua tổng giám đốc Du và giám đốc Lô đi tham gia một yến hội của giới bất động sản,.. sau đó gây gổ với người của Trung Bằng ở đấy!”

“.....” Khoé miệng Giản Mạt co quắp lại, nhìn cô gái nhỏ một chút không lo lắng, trái lại còn cười trên nỗi khổ của người khác, tâm tình so với ánh sáng ngoài kia hoàn toàn trái ngược.

Tình huống như thế thì có muốn giành được hạng mục này đến mấy thì cũng không thể!

Đúng là...

“Mạt Mạt, tổng giám đốc nói mọi người tới phòng hội nghị để họp!” Mạc Tiểu Nhã nói lớn.

Giản Mạt nhìn Văn Hường nở nụ cười, cô vẫn còn nhớ tổng giám đốc nói trợ lý đem bản thiết kế thay đi.... Trợ lý ại toàn là những kẻ thích nịnh nọt, suốt ngày khiến cô ngột ngạt không nói còn nhìn cô một cách bồn chột!!

Giản Mạt không nghĩ ra, giờ mới thấy là.... Du Từ Quân và La Hiểu Tinh của Trung Bằng đấu đá với nhau bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa chán!

“Bằng mọi giá....” Du Từ Quân trầm mặt nói, “Giản Mạt, lần này phải giành được quyền thiết kế cầu lạc bộ của Đế Hoàng bằng mọi giá!”

Sắc mặt của Giản Mạt vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm nói: “Đế Hoàng không phải dễ dàng không chế, Du tổng.. Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức mình....”

Tất cả mọi người nuốt nước bọt, đối với lời nói thẳng thắn của Giản Mạt không thể không khâm phục, tuy nhiên vẫn không khỏi lo lắng cho cô.

Giản Mạt từ khi học đại học đã thực tập ở đây, cô xinh đẹp, có năng lực, người duyên tốt, có trách nhiệm, có quyết đoán, cả phòng thiết kế đều rất vui vẻ khi làm việc cùng cô.... Bây giờ cô nói ở đây mặc dù rất thẳng thắn, nhưng mọi người vẫn nhìn ra Du Từ Quân tâm tình không tốt.

Du Từ Quân không ngờ Giản Mạt lại có thể đáp trả, nhất thời đen mặt: “Cô cảm thấy mình làm được không?”

“Tôi tin tưởng vào thiết kế của mình... nhưng thiết kế có được lựa chọn hay không thì có rất nhiều yếu tố không xác định.” Giản Mạt lấy ra bản thiết kế tiến lên, “Tô Gia Định đầu tư một phòng hoà nhạc ở Lạc Thành, tôi cảm thấy chúng ta có thể thử sức với dự án này...”

Đối với tin tức này, tất cả mọi người đều có chút bất ngờ, bọn họ ý thức được bản thiết kế đang kẹp bên trong của Giản Mạt, liền nhìn về phía cô.

Du Từ Quân liếc nhìn Giản Mạt sau đó cầm qua tài liệu lật xem, lập tức thấy được khuôn mặt hấn dụ đi để mọi người đều không hiểu tâm tình của hắn bây giờ như thế nào....

Giản Mạt cong khoé môi: “Tổng giám đốc Du, ngài thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Ngại? Tôi muốn mua tác phẩm của cô!

Du Từ Quân biết mình lưu ý tính khí khi nắm quyền, có thể khẩu khí này không tránh mà trở về, sau này khi hắn ra ngoài lăn lộn, nhưng bây giờ trước mặt nữ nhân chết bầm kia lại bị xem thường?

“Du tổng, Tô Quân Ly vừa mới từ nước ngoài trở về, phòng hoà nhạc của Tô gia lại được đặt tên theo tên tiếng anh của hân...” Giản Mạt tiếp tục nói, “Mặc dù Tô gia chỉ có danh tiếng trong giới nghệ thuật nhưng phòng hoà nhạc này lại có liên quan đến Tô Quân Ly, cho nên nếu như có thể giành được dự án này thì cũng không thua kém hơn so với câu lạc bộ của Đế Hoàng!”

Du Từ Quân sắc mặt có chút không được, có thể vẫn công nhận nhìn một chút tài liệu, nhưng cuối cùng vẫn thờ dài, nói:

“Dùng làm phương án dự bị đi.... Giản Mạt, phòng hoà nhạc này liên quan đến Tô Quân Ly cho nên tỷ lệ thành công cũng không biết là bao nhiêu...” Du Từ Quân chậm chậm nói, “Câu lạc bộ mới là dự án quan trọng nhất bây giờ, cho nên cô vẫn nên chú tâm với dự án này hơn!”

“Được, tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Giản Mạt trả lời.

Sau khi hội nghị kết thúc, chờ Du Từ Quân đi rồi, mọi người đều không có rời khỏi phòng họp,.... Tất cả mọi người lo lắng nhìn Giản Mạt.

“Giản Mạt, cố gắng lên...” Đường Hạo Dương khinh bỉ thờ dài một tiếng, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Nhất thời, phòng họp liền râm rộ.

Có tức giận, có lo lắng, có trầm mặc, có vô dụng... Từ đầu đến đuôi, chỉ có Giản Mạt vẻ mặt hoàn toàn bình tĩnh.

Đương nhiên, không phải cô và Cố Bắc Thần là vợ chồng mà không lo lắng, chỉ là cô biết rõ Đế Hoàng sẽ nói giúp.

“Từ Vực, Đình Đường, hai cô liên hệ với Tô gia đi.” Giản Mạt lạnh nhạt dần dò, “Xem có cơ hội đưa luôn bản thiết kế cho họ không...”

“Vâng!” Từ Từ Vực cùng Đình Đường trả lời.

“Mạt tỷ.” Văn Hường bộ dạng muốn khóc, “Em cảm thấy... hai dự án này cũng kẻ tám lạng, người nửa cân....!”

Giản Mạt than nhẹ, “Cố gắng lên!”

Cô cùng mọi người đều đã giao việc xong, liền rời khỏi phòng họp.

Sáng sớm, cả phòng làm việc đều bận rộn bởi vì cuộc họp, thẳng đến buổi chiều Giản Mạt mới có hơi yên tĩnh rảnh rỗi.

Ngồi ở trên ghế xoay, Giản Mạt suy nghĩ đến như thế nào mới có thể có dịp tham dự đến bản thiết kế của Đế Hoàng, cũng mặc kệ nghĩ như thế nào, đều chỉ giống như có một kết quả...Không có khả năng!

Đúng lúc đó, tiếng chuông di động truyền đến, quá nhiều mạch suy nghĩ của Giản Mạt.

Cô dừng sờ lại, lập tức kịp phản ứng cầm di động lên, vừa nhìn đến người gọi là “bác sĩ Vương”, tim trong nháy mắt rét lạnh, vội vàng bắt máy: “Bác sĩ Vương, mẹ tôi có vấn đề gì phải không?”

“Mẹ cô không có việc gì, vẫn như cũ!” Bác sĩ Vương thờ dài một tiếng, “Tiểu Giản, cha mẹ cô ngại nên không muốn gọi điện thoại cho cô, vì thế tôi đành phải gọi...Số tiền tạm ứng viện phí lần trước cô nộp đã hết rồi, vì thế bên tài chính không chịu phát thuốc...” Giản Mạt trong lòng lập tức khó chịu, “Vâng, tôi biết rồi... tôi sẽ chuyển tiền tới trong vòng hai ngày nữa.”

“Thế thì được, ừ...” Bác sĩ Vương lại thờ dài một tiếng, “Tiểu Giản, cô đã nghĩ tới việc kết thúc điều trị chưa...? Thuốc để điều trị cho mẹ của cô đều là thuốc nhập khẩu từ nước ngoài cho nên rất đắt....Người bình thường khó mà chi trả nổi.”

Trái tim Giản Mạt giống như bị ai đó nên một gậy, đau đến nổi nước mắt cô thoáng cái liền tràn ra, “Nhưng mẹ tôi vẫn còn sống...cho nên tôi đâu thể từ bỏ việc điều trị được? Chẳng lẽ tôi lại ngồi nhìn mẹ chờ chết? Tôi không làm được...”

Cô hít một hơi thật sâu, “Tôi sẽ nghĩ biện pháp!”

Bác sĩ Vương nghe vậy, cũng chỉ có thể than thở đáp ứng, “Được rồi, tôi sẽ kê thuốc xa một chút, cô hãy nghĩ biện pháp đi!”

“Bác sĩ Vương, cảm ơn ông!” Sau đó Giản Mạt hỏi thăm mấy câu, rồi cúp điện thoại.

“Cốc cốc”

Hường Văn (ở đây là Hướng Văn không phải Văn Hường nhé T.T mình có cái tên cũng dịch sai nữa!) gõ cửa kính tiến vào, liếc mắt liền thấy Giản Mạt viền mắt hồng hồng, “Mạt Mạt, chị làm sao vậy?” Cô vội vàng tiến đến, “Chị đừng áp lực quá lớn, cùng lắm thì năm nay đề cử qua, chúng ta năm sau lại không ngừng cố gắng”

Giản Mạt gật gật khoé miệng, “Không phải chuyện này đâu...chị đi ra ngoài một lát, nếu giám đốc có hỏi thì báo chị đi liên hệ với người của Đế Hoàng!” Dứt lời, cô đã cầm di động cùng túi, rời khỏi.

Hường Văn sững sờ ở tại chỗ, có chút phản ứng không kịp, chờ đến khi phản ứng kịp, Giản Mạt sớm đã rời đi rồi.

Giản Mạt lại xe đến Lạc Thành, trên đường cái không ngừng dừng đưa, lúc trước kết hôn cùng Cố Bắc Thần có đề cập điều kiện, mỗi tháng muốn cho cô hai vạn tiền sinh hoạt.

Lúc đó nghĩ đến sẽ có thể giúp mẹ trả tiền cho bệnh viện cứ nghĩ như vậy là đủ rồi là đủ rồi... nhưng không ngờ gần đây thân thể của mẹ suy nhược, cần tăng thêm nhiều loại thuốc mới, vì thế hai vạn liền không còn đủ để điều trị...

Chẳng lẽ lại xin Cố Bắc Thần tiền sao?

Giản Mạt đem xe dừng ở ven đường, khoe miệng không tự chủ được tự giễu cợt chính mình.

Nàng lấy lý do gì để xin tiền? Huống hồ, nếu mẹ dùng thuốc đến khi tìm được tìm thích hợp vẫn cần thời gian, quá trình đó cô làm cách nào để mở miệng?

Giản Mạt có chút vô lực nằm tự trên ghế ngồi của xe, tầm mắt vô lực xuyên qua kính chắn gió rơi ở phía trước...

Đột nhiên, cô thấy phía trước bên đường có một nhãn hiệu, trong nháy mắt cô ngồi bật dậy, trợn to hai mắt nhìn một chút, xác định nội dung trên nhãn hiệu, ánh mắt cô trong nháy mắt nở mở vui vẻ.

Xuống xe, Giản Mạt nhanh chóng bước đến, đầu tiên là muốn xem đơn tuyên truyền....

“Tiểu thư, cô có hứng thú không?” Người phát tuyên truyền đơn Đại Nam Hải (1) cười hỏi, “Cái này là chúng tôi làm hoạt động công ích...thiết kế được một bản vẽ có thể ra giá, một nửa làm từ thiện, một nửa kia là chi phí bản quyền của cô.”

(1) Đại Nam Hải là chỉ những thứ cao lớn, to lớn.

Đại Nam Hải thấy Giản Mạt vẫn đang nhìn tuyên truyền đơn, lại vội vàng nói, “Đến thời gian cô tới hội nghị sẽ có rất nhiều danh nhân, chỉ cần bản thiết kế của cô làm cho đối phương vừa ý, giá trị thu hoạch sẽ khiến cô không tưởng tượng nổi đâu.”

Giản Mạt nhìn thời gian, dĩ nhiên là buổi chiều, “Thiết kế cái gì cũng được sao?”

“Đúng vậy...” Đại Nam Hải cười gật gật đầu, “Cô nếu như không có việc gì, có thể đi vào chuẩn bị trước.”

Giản Mạt gật gật đầu, sau đó đi đến nơi đất phẳng của một nhà trọ, có thể để xe ở đó một lúc lâu.

Bên trong vắng lặng lẽ loi chỉ có vài người đang vẽ đồ, Giản Mạt đại thể nhìn xuống, các ngành các nghề đều có.

Bởi vì cô ký hợp đồng với Tường Vũ, không thể đối với một loại thiết kế lén lút, sau đó suy nghĩ một chút, cô quyết định vẽ một bộ trang sức.... Nếu như gặp phải người mang nữ nhân đến, không chừng có thể bán cái giá tốt.

Nếu như thời gian cho phép, cô có thể sẽ vẽ được nhiều hơn...

Giản Mạt nghiêm túc vẽ, thời gian chậm chậm trôi qua, bởi vì bản thân học thiết kế, thêm vào đó cô đối với sự vật vô cùng mẫn cảm, tới thời gian bán đấu giá, cô đã hoàn thành một bộ tác phẩm.

Giản Mạt hé miệng cười, không có chú ý một ánh mắt thâm thúy sắc bén rơi vào trên người cô, chỉ là trau chuốt lại bản vẽ của mình, sau đó ở một bên viết xuống “Khuyên Thành Chi Luyến”.

Hải lòng nhìn bản thiết kế của chính mình, Giản Mạt đem bản vẽ tiến tới nơi triển lãm.

“Bắc Thần, bộ thiết kế kia quả thật rất đặc biệt...” Đột nhiên, có tiếng nữ nhân hồn dỗi truyền đến đúng lúc Giản Mạt muốn xoay người.

Thân thể Giản Mạt bỗng nhiên chấn động, trong lòng một trận tử kêu rên, nơi dư quang thoáng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, phản xạ tính dùng tay che nửa khuôn mặt lại, không muốn để hắn nhìn thấy.....

Cố Bắc Thần rút một tay trong túi, nữ nhân khoác vào khuỷu tay của hắn, một nhìn Giản Mạt, một nhìn bản thiết kế....Hai tầm mắt tràn đầy ý cười.

Chỉ khác nhau là nữ nhân kia là kinh diễm còn hắn là cười chế nhạo.

“Thần, mua bản thiết kế này có được hay không?” Nữ nhân hơi chu đôi môi đỏ mọng, nói: “Anh mua đi mà, sau đó chúng ta tới cửa hàng trang sức để làm một bộ trang sức giống như thế này!”

Cố Bắc Thần ánh mắt vẫn nhìn Giản Mạt, ánh mắt u ám nhìn không thấy đáy, chỉ là khoe miệng hơi cong như có như không, khẽ mở môi mòng, “Được!”

“Không biết giá của bản thiết kế này bao nhiêu tiền?” Đôi môi đỏ mọng của nữ nhân nhìn Cố Bắc Thần hồn dỗi hỏi.

“Mặc kệ bao nhiêu tiền, cô ra giá!” Cố Bắc Thần thanh âm thanh đậm làm cho người nghe không nắm bắt được cảm xúc, tầm mắt từ đầu đến cuối dường như không rời khỏi Giản Mạt, phảng phất muốn nhìn thấu được cô!

Chương 9: Quy tắc ngầm, không bằng cảm thú!

Giản Mạt chỉ cảm thấy mình sắp bị hấn nhìn ra thành cái lỗ thùng, muốn trốn cũng trốn không được, nàng chỉ có thể căng da đầu nhìn về phía hấn.

Chỉ là, khi đối mặt tại thời khác đó, nàng liền hối hận.

Cố Bắc Thần lau môi, cười lạnh. Liếc mắt nhìn Giản Mạt một cái đã thấu được tâm can cô.

Cô cảm giác được không khí xung quanh mình đều bị đóng băng, trái tim cô bị ép tới mức nhảy lên chậm chạp. Khóe miệng của Giản Mạt dần hạ xuống, khó khăn nói: “Hai... hai mươi vạn...”

“Quá rẻ!” Cố Bắc Thần nói, lấy chi phiếu ra, xoát xoát vài nét, sau đó đưa cho Giản Mạt.

Hấn buông người nữ nhân bên cạnh ra, từ từ tiến lên, chậm rãi ghé sát tai Giản Mạt, nói với giọng thật khê: “Không bằng... Tôi thấy sau này Giản tiểu thư có thiết kế gì, thì có thể liên hệ trực tiếp với tôi, được không?”

Giản Mạt cảm thấy trái tim mình bỗng nhiên hạ xuống, lấy lại được bình tĩnh: “Được, chỉ cần anh trả được...”

“Cô biết...” Mặt Cố Bắc Thần không đổi sắc, thanh âm càng thêm trầm thấp: “Là tôi trả được mà.”

Dứt lời, Bắc Thần lạnh lùng đứng dậy, mặt hấn không lộ tia xúc cảm nào, như muốn dối lừa người xung quanh.

Khóe miệng Giản Mạt co giật lên một chút, nhưng vẫn giữ khóe miệng tươi cười, cố không để lộ ra cảm xúc của chính mình.

“Thế thì cho tôi phương thức liên hệ đi?” Giản Mạt cười tươi như hoa, lộ ra lúm đồng tiền.

Có lẽ là vì có quan hệ thân chính cùng Bắc Thần, nói lên điều này cũng rất tự nhiên, khiến người khác cảm thấy mình ra vẻ: “Nếu không có thiết kế mới thì tôi biết thông báo với anh bằng cách nào đây?”

Nữ nhân đi bên cạnh Bắc Thần thấy cô như thế, đáy mắt hiện lên vẻ khinh nhờn, tức là, Giản Mạt muốn nhân cơ hội này làm quen với Cố Bắc Thần.

“Tám giờ tối tới Thiên Đường gặp tôi.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng, liếc mắt nhìn Giản Mạt một cái rồi xoay người rời đi.

Sau khi thấy bóng Bắc Thần đi khuất, Giản Mạt mới nhìn tờ chi phiếu trong tay cô, khóe miệng nhếch lên câu tự giễu: “Cuối cùng vẫn là lấy tiền của Cố Bắc Thần.”

Giản Mạt nghĩ nàng kia cặp kè với Cố Bắc Thần là vì tiền.

Cô bắt xe rồi phóng như bay tới bệnh viện. Giao tờ chi phiếu cho bệnh viện xong, cô đi tìm bác sĩ Vương để hiểu rõ tình huống sức khỏe của Tô Mặc rồi mới vào phòng bệnh.

Giản Mạt lấy khăn mặt ướt lau cho Tô Mặc, có vẻ như Tô Mặc vẫn hôn mê bất tỉnh, cô hơi khó chịu.

Cha cô ngoài ý muốn muốn nhảy lầu, mẹ cô cũng vào lúc ấy tái phát bệnh tim, hiện giờ mẹ cô chỉ có thể nhờ vào các dụng cụ duy trì. Chỉ chờ thời cơ thích hợp để thay tim. Sở hữu hết thảy.

Chỉ là... từ cái đêm mưa to ấy không giống nhau. Cho dù những bất hạnh cô đều mang hết trên người, nhưng cô vẫn rất may mắn, ở thời điểm khó khăn nhất, cô gặp được Cố Bắc Thần. Mặc kệ hấn muốn sử dụng một lão bà nhằm mục đích gì. Thật mừng khi ở đó, nàng chưa từng có như thế.

“Mẹ, con rể của mẹ rất giàu có... Cho nên mẹ không cần phải lo lắng, không cần phải sợ con gánh chịu quá nhiều áp lực đâu.” Mạt lau một bên má của Tô Mặc, rồi nói tiếp: “Anh ấy rất quan tâm và chăm sóc con trong cuộc sống và trong công việc.”

Giản Mạt cứ như vậy rồi nói tiếp.

Cô ôm Tô Mặc rồi hôn vào một bên má, nói: “Mẹ, con về đây, mẹ phải cố gắng lên, rồi con cũng sẽ cố gắng.”

Mùi cô bỗng phồng lên.

Cô là một người rất kiên cường, nhưng khi thấy mẹ là cô lại yếu đuối đến lạ kì.

Vừa ra khỏi phòng thì cô đụng mặt bác sĩ Vương, lúc ấy bác sĩ Vương đang đi kiểm tra phòng. “Bác sĩ Vương, cảm ơn anh đã quan tâm và chăm sóc cho mẹ tôi...”

Giản Mạt nói, “Nếu có trái tim nào phù hợp với mẹ tôi thì xin anh hãy nói ngay cho tôi biết!”

Bác sĩ Vương gật đầu, anh định khuyên Giản Mạt, nhưng lại thôi. Quả thật, tất cả mọi người đều biết, Tô Mặc hiện tại đều dựa vào thuốc men nhập từ nước ngoài, không phải gia đình nào cũng có thể thừa nhận: một tháng phải hơn ba vạn tiền thuốc.

Với lại, về sau dù có trái tim thích hợp, viện phí không nói, nhưng chỉ e rằng giai đoạn cuối có thể sẽ sinh ra bài xích, như vậy thì cả của và người đều mất...

“Aizz... như vậy thì cô rất khổ cực, cô Giản...” Bác sĩ Vương nhìn theo bóng Giản Mạt, khe khẽ lắc đầu, thở dài.

Giản Mạt ra khỏi bệnh viện, bỗng thấy tiếng chuông điện thoại reo, là Đường Hạo Dương gọi.

Cô bắt máy: “Tổng giám đốc?”

“Giản Mạt à, buổi tối tôi có một bữa tiệc, cô sẽ đi cùng tôi chứ?” Hạo Thiên nói thẳng.

“Tôi đã hỏi thăm rồi, có thể Cố Bắc Thần cũng đi.” Giản Mạt nói: “Tổng giám đốc, tôi...”

“Giản Mạt à, cô cũng biết người của giám đốc Du rất khó tính cho dù không nghĩ cho công ti.” Đường Hạo Dương bỗng tỏ ra trầm trọng: “Thì cô nên nghĩ cho tương lai của mình chứ, chuyện này liên quan tới việc đề cử cô tới UCL đấy...”

Giản Mạt nghe giọng của Hạo Dương, nói rõ cũng không được, hơn nữa hôm nay cô không có giờ trên công ti nên dùng cái lí do này để rằng buộc...

Mà nếu lúc này từ chối, cũng quá giả!

Nghĩ Cố Bắc Thần tối nay sẽ đến Thiên Đường đêm, cho nên chắc là anh ta không tới bữa tiệc, liền nói: “Được, một lát nữa tôi sẽ đến đó.”

Giản Mạt về nhà, thay một bộ váy hở vai, dài đến gần đầu gối, phía sau từng lớp vải xếp chồng lên nhau, cô nhìn đồng hồ, ước tính thời gian từ nhà đến bữa tiệc chưa mất đến một giờ, từ nhà lái xe đến đó, cũng không sai thời gian lắm.

Bữa tiệc ở Lạc Thành rất có danh nam hương lâu, quả nhiên như Giản Mạt đoán trước, Cố Bắc Thần không đến đây.

“Xin lỗi, tôi đi rửa tay một lát.” Mạt lễ phép nói, rồi kéo ghế đứng dậy.

Những bữa tiệc như vậy cô không hề thích, cũng là ánh mắt nóng rực của nam nhân nhưng Cố Bắc Thần có thể làm cho cô phấn khích, nhưng những người khác lại khiến cô cảm thấy buồn nôn.

“Tiểu Giản a... Cô cũng đi rửa tay à...” Giản Mạt vừa mới định tiến về hướng toilet, đã bị một người gọi tên.

Quay lại nhìn thì là trưởng phòng ở phòng cô, khoe miệng cô giật giật: “Trưởng phòng Hoàng!”

“Cô đi rửa tay đi, tôi chờ cô một lúc rồi chúng ta cùng về.” Trưởng phòng Hoàng nói gần như gào lên, vẻ mặt dữ tợn khiến người khác run.

Giản Mạt khẽ nhắm đôi mắt, tươi cười nói: “Không được, ngại về trước đi, một lúc lâu nữa tôi mới về.”

“Không sao không sao, tôi cũng đang muốn hút điếu thuốc...”

“.....” Giản Mạt cũng không nói gì, bước vào toilet.

Giản Mạt ở trong toilet, tiến tiến lùi lùi cũng mất hơn hai mươi phút. Cô nghĩ rằng, trưởng phòng Hoàng cũng không chờ lâu được như vậy đâu, có lẽ đã đi rồi. Nhưng khi cánh cửa toilet vừa mở, vẫn thấy trưởng phòng ở đó!

“Xin lỗi vì đã để ngài đợi lâu.” Giản Mạt nói, vẫn giữ khoảng cách với ông ta: “Chúng ta đi thôi!”

“Không sao không sao... Tiểu Giản a, ta nghe Tiểu Đường nói thiết kế của cô rất tuyệt?!”

Giản Mạt cũng không biết hẳn muốn làm cái gì, chỉ có thể cười gật đầu phụ họa: “Đó là do tổng giám đốc quá khen đấy thôi...”

“Tiểu Giản, cô có hứng thú với việc thiết kế khu văn phòng làm việc của Tân Lạc thành không?” Trưởng phòng Hoàng nhếch miệng nói.

Giản Mạt nghe nói, vị này cũng là người thượng lưu, có lẽ ông muốn làm theo quy tắc ngầm!

“Tùy thuộc vào sự an bài của công ty, nếu công ty phân cho tôi làm thì tôi sẽ làm...”

Trưởng phòng Hoàng nghe xong, giả bộ để Giản Mạt không kinh sợ vài phần.

“Nếu Tiểu Đường đã đề cử thì dĩ nhiên cô phải giỏi hơn những người khác rồi... Hay là... để tôi giao công trình đó cho cô?”

Giản Mạt lui dần về phía sau: “Cảm ơn sự ưu ái của ngài... Nhưng mọi thiết kế đều do cấp trên của chúng tôi an bài...”

Đột nhiên, Giản Mạt bị trật chân, rồi cả người tức khắc ngã về một bên.

Trưởng phòng Hoàng vừa thấy, vội vàng kéo cô lại. Không biết vô tình hay cố ý, cả người Giản Mạt bị hất ấn chặt trên tường. Đây là muốn ép vào vách tường chăng?!

Cái này cũng không tính là có máu chó, mà có lẽ máu chó nhất chính là... Giản Mạt chịu ảnh hưởng của vụ ngã vừa nãy nên bị trật đầu. Trong tâm mắt cô là một đôi mắt thâm túy đến nỗi người ta không nhìn mà cũng thấy run. Cô Bắc Thần nói đến Thiên Đường nhưng thực chất ở Nam Hương Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Em rất thiếu tiền hay sao?

Cố Bắc Thần dứt hai tay vào túi quần, lặng im đứng trong góc, ánh mắt nhìn qua Giản Mạt, lúc sau, liền thu trở về, “Hoàng Cục, thật trùng hợp!”

Hoàng Cục vừa nghe có người, vội vàng buông Giản Mạt ra, nhìn thấy là Cố Bắc Thần, đột nhiên mỉm cười: “Thần thiếu cũng tới nơi này ăn cơm ư.” Hắn nghĩ đến bên cạnh là Giản Mạt, hơi lúng túng giải thích, “Tiểu Giản, đi đường cần phải cẩn thận một chút, đừng ở trước mặt tôi lại ngã”.

Đây chính là ý nói cô cố ý quỵên rũ hắn...

Giản Mạt âm thầm chửi, kéo khoe miệng nói: “Cảm ơn ý tốt của ngài Hoàng Cục, Nếu không có ngài, tôi đã té ngã mất rồi.” Cô khéo léo đáp lại, vội vàng chào hỏi: “Ngài Hoàng Cục, tôi trở lại phòng trước.”

Cũng không chờ Hoàng Cục nói trả lời, Giản Mạt bất chấp chỗ mất cá chân bị đau, liền vội vàng lướt qua Cố Bắc Thần rồi đi... Chỉ là, sau khi thân hình nhỏ đi qua chỗ hắn, ở thời điểm ấy, rõ ràng cô cảm giác được có một cỗ khí lạnh đánh úp lại. Trở về ghế ngồi, Giản Mạt nói vừa mới không cần thận bị đau chân, chào hỏi liền muốn rời đi trước.

Đường Hạo Dương thấy cũng không có cơ hội cùng Cố Bắc Thần để nói chuyện xã giao, hơn nữa là xung quanh có một đám đàn ông cứ dùng ánh mắt không đúng đắn nhìn chằm chằm Giản Mạt. Anh sợ cô bị xây ra chuyện, liền đồng ý để cô rời đi trước.

Giản Mạt như được giải thoát, cũng bất chấp mọi người ánh mắt đang nhìn mình, liền vội vã đi ra ngoài, vừa mới quay người qua hành lang, liền gặp Tiêu Cảnh.

“Giản tiểu thư, Thần thiếu bảo cô ở trên xe chờ ngài ấy!”

Vì sợ gây ra hiểu lầm không cần thiết, Tiêu Cảnh từ trước đến nay đều kêu gọi cô là Giản tiểu thư, sẽ không gọi Thiếu phu nhân làm cho người khác thắc mắc với sự xưng hô này.

Khoe miệng Giản Mạt có chút co giật: “Tôi có thể không đi được không?”

Tiêu Cảnh cười nhạt nói: “Thần thiếu nói, đương nhiên có thể!”

Giản Mạt vừa nghe, tức khắc nói lỏng tâm trạng căng thẳng. Chỉ là cô còn chưa kịp vui mừng, lại liền bị lời nói của Tiêu Cảnh làm cho ghen ngào.

“Bất quá, Thần thiếu nói. Nếu không đi, tất cả những điều kiện của hai người đều không đề cập đến.” Tiêu Cảnh nói ý có ám chỉ.

Khoe miệng Giản Mạt tiếp tục run rẩy, rồi mới không cam tâm tình nguyện đi theo Tiêu Cảnh lên chiếc xe sang trọng lại khí phách kia.

Đoán chừng là Tiêu Cảnh đã báo tin cho Cố Bắc Thần, nên ít lát sau anh nhanh chóng đến, Bất quá liền tới sau mười mấy phút.

“Đi Thiên Đường đêm!” Cố Bắc Thần lên xe sau liền phân phó.

Tiêu Cảnh nghe xong, liền khởi động xe chạy tới hướng Thiên Đường Đêm. Rồi mới chuyển tâm lái xe, hoàn toàn không chú ý bầu không khí kì quái của hai người ngồi phía sau xe.

Sau khi tới Thiên Đường đêm, Giản Mạt thật ra biết bởi vì hôm nay đã phạm sai lầm biết. A, mặc dù cô không khi đó là phạm sai lầm. Nhưng vẫn ngoan ngoãn chú ý đi theo Cố Bắc Thần xuống xe, rồi mới một đường đi tới rồi phòng bao. Phòng bao đã có mấy người, mọi người thấy Cố Bắc Thần mang theo Giản Mạt tiến vào, một đám đầu tiên là giật mình, ngay sau đó nhủ may đêm mấy người phụ nữ bên người rồi đuổi ra ngoài.

Mấy người này Giản Mạt đều biết, Tứ Thiếu gia của Lạc Thành trong truyền thuyết!

Bỏ qua Cố Bắc Thần, lão đại Long Kiều, lão Nhị Lệ Văn Trạch, lão Tứ Lâm Hường Nam. Cô có biết mấy người này, nhưng không có tiếp xúc qua, cả hai đều biết sự tồn tại của đối phương.

“Chắc chắn, đây là cái tình huống gì?” Lâm Hường Nam hướng sự chú ý đến Cố Bắc Thần, nhìn khuôn mặt hắn, không khỏi nhìn xem Giản Mạt, “Tôi nói này Tam tẩu, Tam ca đây là xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ sau khi kết hôn, Cố Bắc Thần chưa từng mang Giản Mạt đến tham gia cuộc hội tụ của Tứ thiếu gia bọn họ. Kỳ thật Giản Mạt cùng mấy người bọn họ đều không quen biết, chỉ có biết bọn họ ai là ai, và đó là trên các tờ báo và tạp chí hay trên web để biết.

Giản Mạt kéo khóa miệng, nghĩ có lẽ phép cười cười. Nhưng quả thật với bầu không khí này, cô thực sự không cười nổi.

Long Kiều cùng Lệ Văn Trạch mắt nhìn nhau, cũng không nói gì, hai người đều nhìn về phía Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần cảm bậc lửa châm thuốc, cũng không nói lời nào, cứ như vậy bầu không khí trở nên cứng nhắc...

Trong bốn người thì Lâm Hường Nam là nói nhiều nhất, cũng mặc mấy người khác, trực tiếp đi tới trước mặt Giản Mạt, “Tam tẩu, Tam ca của tôi sao lại vô về mặt khó chịu như thế?”

Giản Mạt với Lâm Hường Nam mở miệng một tiếng kêu “Tam tẩu” có chút không quen, người khác không biết cô cùng Cố Bắc Thần là quan hệ như thế nào, gọi vậy cũng không thấy vấn đề, nhưng cô cảm thấy mấy người này hình như là biết không ít chuyện về của hai người bọn họ.

“Tôi, tôi cũng không rõ ràng lắm...”

Cô không biết Cố Bắc Thần vì sao tức giận, hay là bởi vì buổi chiều cô bán bản thiết kế, hay là chuyện vừa rồi cùng Hoàng Cục chó máu kia ngoài ý muốn gặp nhau, mà anh ta tức giận.

Nhưng từ lên xe đến bây giờ, người này vẫn im lặng không lên tiếng, cô cũng không phải con giun trong bụng hắn, khẳng định đoán không được suy nghĩ đối phương.

“Tiểu Giản muốn uống cái gì? để Hường Nam đi gọi.” Lệ Văn Trạch đánh vỡ cục diện bế tắc này, bèn lên tiếng hỏi.

Lâm Hường Nam cũng cảm thấy không khí không đúng, vẫn vội vàng hỏi: “Đúng đúng đúng, Tam tẩu uống cái gì?”

“Tôi cái gì cũng được.” Giản Mạt hơi ngượng ngập mỉm cười, có chút xấu hổ, “Cảm ơn.”

“Sao lại phải xấu hổ? Đây là người trong nhà, chị khách khí cái gì?” Lâm Hường Nam nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Tam ca, anh nói đúng không?”

Cố Bắc Thần mặt vẫn lạnh như cũ.

Mọi người thấy bầu không khí có chút cứng nhắc không hòa hợp, cũng may tất cả đã đều quen thuộc, Long Kiều cũng liền nói ra: “Có cái gì muốn giải quyết thì giải quyết, cứ dùng thái độ đó, thì sao giải quyết được đây?”

Cố Bắc Thần trực tiếp vặn tắt nẩu thuốc lá trong cái gạt tàn, “Tôi đi trước, còn tri phí hôm nay cứ để tôi trả...” Nói xong, anh một chút ôn nhu cũng không có liền đem Giản Mạt kéo lên, mặc kệ cô có đứng vững hay không, liền kéo rồi đi ra ngoài.

Giản Mạt vừa mới đau chân lại bị một lực kéo mạnh của hắn, đau đến cơ hồ đứng không vững. Có thể thấy được Cố Bắc Thần căn bản không quan tâm đến cảm nhận của cô, thấy thế cô cũng liền quật cường chịu đựng mà không có kêu lên.

Cố Bắc Thần trực tiếp đem Giản Mạt nhét vào trong xe, lạnh giọng phân phó: “Trở về Lam Trạch Viên.”

Tiêu Cảnh từ gương chiếu hậu liếc trở lại chỗ ngồi, khởi động xe liền hướng chạy tới Lam Trạch Viên. Dọc theo đường đi hắn chỉ cảm thấy bầu không khí ở thời điểm này càng cứng nhắc.

Đến biệt thự, Cố Bắc Thần xuống xe rồi liền vào thẳng phòng.

Giản Mạt xuống xe nhìn bóng dáng hắn, trong lòng ủy khuất, nhưng vẫn cố gắng để cho chính mình bình tĩnh một chút...

Chịu đựng cơn đau dưới mắt cá chân truyền đến, vừa vào phòng, Giản Mạt liền cố ngụy trang nhẹ nhàng cười nói: “Anh là đang tức giận sao?”

Cố Bắc Thần ánh mắt ám trầm nhìn Giản Mạt, liền bắt lấy cô đem ném vào ghế sofa, thuận thế, người cũng đè ép tới.

Giản Mạt bởi vì trọng lực, nguyên bản mắt cá chân cùng bàn chân liền gập lại, cô đau nhưng nước mắt cũng không có chảy ra.

“Giản Mạt, cô thực sự thiếu tiền sao?”

“Giờ cơ?” Giản Mạt bởi vì nhin đau, chưa kịp phản ứng lại.

Con người Cố Bắc Thần càng tối sầm lại, “Vợ của Cố Bắc Thần tôi lại cần phải đến phòng từ thiện bán đấu giá để đi bán bản thiết kế sao? Người phụ nữ của Cố Bắc Thần tôi như vậy lại cùng nam nhân Hoàng Cục kia quan hệ bừa bãi? Hừ, trả lời?”

“Em không có.” Giản Mạt khó chịu nhíu mày.

“Không có?” Cố Bắc Thần cười lạnh, “Là không có đi bán bản thiết kế hay là không có quan hệ bừa bãi bên ngoài?”

“Bán bản thiết kế một việc nhỏ thôi, em chỉ là muốn làm từ thiện.” Giản Mạt nói lảng tránh, trong lòng có chút ủy khuất, nhưng lúc này cô quật cường lại không quên chịu thua, “còn đối với Hoàng Cục tại sao xuất hiện ở nơi đó, em thật sự không biết, cũng không có qua hệ mờ ám gì với hắn ta cả. Anh tin thì tin, không tin thì thôi!”

Cô càng nói càng âm ỉ, nhưng vẫn là chịu đựng đau nhức ở mắt cá chân và nỗi đau trong, đẩy đẩy Cố Bắc Thần, “Hôm nay em mệt rồi, có thể không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa? Để cho em ngủ một giấc cho khỏe được không?”

Cố Bắc Thần không nhúc nhích, chỉ là ẩn bày vai Giản Mạt. Từ lúc kết hôn đến bây giờ, hắn chưa từng quản lý cuộc sống của cô.

Có thể nói, lúc bọn họ ở chung ra, chỉ có lên giường là việc chính, ngoài ra cũng không qua tâm gì nhiều đến việc riêng của đối phương.

Nhưng nếu đã là phụ nữ của Cố Bắc Thần sao lại yếu đuối như thế, nếu cần dùng tiền thì cứ nói thẳng, vậy mà lại phải tự mình đi bán bản thiết kế, lại còn bị người khác đùa giỡn, cũng chỉ có thể chịu oan uổng mà cô cũng không lên tiếng?

Cái quái gì mà từ thiện? Nếu quả thật là nguyên nhân này, lúc buổi chiều, tại sao cô không dám nhìn hắn!

“Ngày mai đem công việc này từ bỏ đi!” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói, “Các quy tắc ngầm cần dựa trên công việc của em chính là như thế này, chẳng lẽ em còn không hiểu?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Phải xem em có bao nhiêu thành ý?

Giản Mạt linh động nháy mắt một cái, ánh mắt sáng lấp lánh như ánh đèn mờ ảo, rục rờ lung linh nổi bật trong đêm.

“Trước hết chúng ta có thể đừng nói đến chuyện từ chức được hay không?” Cô dùng giọng điệu hòa nhã để nói chuyện: “Việc xảy ra vào buổi tối ngày hôm nay thật ra chỉ là ngoài ý muốn.”

Hơi thở đối phương từ từ dồn ép tới, cô bất động đứng im, cũng không vội đẩy Cố Bắc Thần ra, ngược lại thuận theo, vươn hai cánh tay vòng qua cổ đối phương. Tiếp đến là âm thanh ngọt ngào xen lẫn chút hôn dỗi, khẽ vang lên: “Nếu như sau này còn có người đàn ông nào dám đến gần em để chọc ghẹo, em nhất định sẽ cho hắn một bạt tai, dù hắn là ai đi chăng nữa, em cũng không quan tâm. Ai bảo chồng của em là Cố Bắc Thần?”

Cố Bắc Thần không cảm xúc nghe cô nói, Khóe mắt thâm thúy liếc nhìn gương mặt vừa nãy còn lấp liếm về ủy khuất không chịu nói ra, vậy mà giờ lại khôi phục lại bình thường như không có việc gì, đây cũng chính là bộ dạng quen thuộc Giản Mạt mà anh biết. Bất chợt khóe môi lạnh lẽo khẽ nhếch lên, ý lạnh cũng từ từ hiện ra trong nụ cười.

Giản Mạt thấy Cố Bắc Thần không có bị dao động bởi hành động của mình, liền tiến sát gần hơn, cả người dựa vào người của anh, đầu hơi ngẩng lên, hôn nhẹ lên môi người trước mắt: “Hai ta đừng có tiếp tục nói đến việc khiến đối phương không vui nữa mà.”

Giọng nói của Cố Bắc Thần lạnh đi vài phần: “Em đang cần tiền để làm cái gì?” Anh không phải loại người dễ dãi để cho Giản Mạt có thể qua mặt. Anh khẽ nâng tầm mắt lên, sắc bén thẳng vào cô.

Sắc mặt Giản Mạt chợt biến đổi, trở nên trầm mặc im lặng không đáp lại. Cô đang nghĩ thử có nên hay không kể hết mọi chuyện về mẹ của mình cho Cố Bắc Thần nghe.

Suy nghĩ của con người đôi khi rất mâu thuẫn, ngay cả cô cũng không thể tự nói ra một số chuyện được.

Cũng như cô bằng lòng quyết định đem chính mình bán cho anh ta, thì đây là một chuyện, nhưng nếu vì lý do cần thiết nào đó, mà phải dùng sự yếu ớt của bản thân để tranh thủ sự đồng tình hoặc thương hại của đối phương... Thì đây lại là một chuyện khác nữa.

Dù không biết sau này liệu cô có giữ được lập trường như bây giờ hay không, nhưng ít ra cô hiểu rõ một vấn đề. Hiện giờ quan hệ sống chung của chính cô và Cố Bắc Thần rất mờ ám không rõ ràng, cho nên cô không muốn tiếp tục đòi hỏi bất anh ta đưa tiền thêm nữa.

“Thật ra là do em nhìn trúng một bộ lễ phục nên muốn mua. Em nghĩ rằng anh hiện giờ đang rất bận rộn, nên cũng không dám gọi điện để đòi tiền của anh.” Giản Mạt cố ý bịa chuyện, để làm bản thân mình thành dạng người tham tiền thích chưng diện.

Cô vờ ra vẻ tội nghiệp, đáng thương nói: “Đúng lúc nhìn thấy người ta tổ chức hoạt động này, em nghĩ vừa có thể làm từ thiện, lại còn vừa kiếm được một khoản tiền thêm, nên liền tham gia. Anh thấy việc này rất tốt đúng không!”

Cố Bắc Thần lặng lẽ nhìn Giản Mạt, ẩn dưới đáy mắt là ý trầm tư dò xét, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô. Người phụ nữ rất thích tiền, việc này anh luôn biết. Cũng bởi vì như thế nên anh mới cưới cô. Hợp tác cùng với người có mục đích thì rất dễ làm việc, cũng nhờ thế mà anh tìm được một người bạn tình hợp ý, đối với anh mà nói cũng không thặng là chuyện xấu. Nhất là khi cùng cô ở trên giường, cô thật sự rất hấp dẫn anh.

Mới lúc đầu, anh còn suy nghĩ. Qua một khoảng thời gian dài, Giản Mạt có phải hay không sẽ sinh ra đã tâm như bao những kẻ khác, cũng đều muốn từ chỗ của anh để kiếm lợi ích.

Nhưng dần dần anh mới biết, người phụ nữ này khi giả cho anh, ngoại trừ đưa ra điều kiện bắt anh mỗi tháng phải đưa tiền sinh hoạt phí, thì trong những ngày thường cô cũng chỉ chi tiêu bình thường...

Còn những thứ như trang sức luôn là anh mua tặng, còn cả mấy thứ như quần áo và đồ dùng cá nhân cần thiết, là anh luôn giao phó cho người quen là Tô San để đặt mua đem về. Còn phía cô lại chưa từng đòi thêm yêu cầu gì quá lớn.

“Sau này em muốn mua thứ gì, thì cứ nói thẳng với anh!” Cố Bắc Thần âm trầm híp hai mắt lại, thâm thúy nói thêm: “Chỉ là phải xem em dùng thành ý gì để biểu hiện, để đổi lấy thẻ tín dụng tiêu tiền đây?”

Trong lòng Giản Mạt có chút chua xót, nhưng trên gương mặt ấy vẫn như cũ, cố gượng cười ra đầy mỉa mai: “Em biết thẻ tín dụng của anh vẫn không dễ lấy mà.” Cô cong môi, giả hoạt nói: “Lỡ như ngày nào đó anh với em tách ra nhau, không còn sống chung với nhau nữa. Anh thì lại thu hồi lại hết những thứ đã cho em, mà anh cũng biết đấy, em đã quen thích tiêu xài tiền để mua sắm. Trong tình huống đó em lại mất đi kim chủ sau lưng, cũng không tìm được người có thể dựa vào, anh không thấy như vậy sẽ rất đáng thương sao?”

Cố Bắc Thần nở nụ cười: “Thế nào? Em sợ hãi lòng tham của mình sao?”

“Sao có thể chứ!” Ngữ điệu trong lời nói Giản Mạt mang chút ai oán: “Lúc anh đi ra ngoài làm việc cũng phải cẩn thận, tránh để bản thân làm đường lạc lối. Anh cũng biết bản thân anh tỏ ra sức hút như thế nào mà! Có người phụ nữ nào mà không bị trầm mê chứ!”

Ý cười trên môi Cố Bắc Thần dần tràn ngập ở trong mắt. Giản Mạt bây giờ là đang nịnh nọt lấy lòng anh.

Giản Mạt không ngừng cố gắng thỏa hiệp: “Chuyện ngày hôm nay anh đừng có tức giận nữa được không? Sau này em hứa, chỉ cần thích cái gì thì sẽ tự động tìm anh, còn nữa, em nhất định sẽ bảo vệ tốt chính mình. Vậy đã được chưa?” Nói một hơi dài xong, cô liền cúi đầu xuống, hôn lên mặt Cố Bắc Thần.

Trong tức khắc ai kia như bị lửa đốt, rất nhanh toàn thân Cố Bắc Thần nổi lên phản ứng sinh lý. Anh đương nhiên biết người phụ nữ này là muốn đòi đi sự chú ý của hắn. Kỳ thật, trừ lúc bọn họ đi đăng ký kết hôn ra, chẳng có mấy người biết được quan hệ hôn nhân của bọn họ.

Bóng đêm buông xuống, làm mê say lòng người. Vào buổi tối yên ắng này lại khoảnh khắc điên cuồng của đôi nam nữ bên trong kia.

Cả người Giản Mạt cùng với Cố Bắc Thần day dưa vài lần, thẳng đến mấy ngày liền thân thể cô đều sa đọa trầm luân vào sự phóng túng không tiết chế của anh. Người này chính là mạnh mẽ hiên ngang gầy vò cô. Cho tới khi cô kiệt sức không thể chống đỡ nữa, anh mới buông tha cho cô. “Mau đi tắm rửa.”

“Em không đi!” Giản Mạt rầu rĩ nói, âm thanh nũng nịu bướng bỉnh, cả người cũng thuận tiện lặn vào bên trong.

Ánh mắt Cố Bắc Thần trầm xuống: “Em bản chất đi được.”

Giản Mạt vừa nghe, người liền xoay trở lại, bám lấy Cố Bắc Thần, trêu tức nói: “Dù em bản, không phải anh cũng thích sao. Giờ em mệt lắm, sáng mai hãy tắm sạch sẽ, có được không anh?” Cô nói xong liền lấy lòng anh bằng cách hôn lên hàu kết đang nhấp nhô.

Nhiệt độ trong mắt Cố Bắc Thần càng âm trầm hạ xuống: “Em còn dám đốt lửa trên người anh, anh không ngại tiếp tục chơi với em đâu!”

Giản Mạt đâu còn dám tiếp tục trêu chọc người đàn ông này.

Cô thật sự không thể chịu nổi sự tấn công cường hãn của anh. Là một người vừa nhiều tiền, lại còn có đầy đủ cơ bắp sáu mươi cường tráng. Cố Bắc Thần đúng là luôn làm phụ nữ phải chết mê vì anh ta.

“Em mệt lắm rồi, ngủ thôi.” Hai mắt Giản Mạt đã lim dim không mở ra được, nhưng vẫn gắng nặn thốt ra mấy chữ.

Cố Bắc Thần đáng vẻ thật sự mệt mỏi của Giản Mạt, cũng không có ép cô đi tắm rửa nữa, trực tiếp kéo vào lòng để cô nằm trên khuỷu tay anh rồi bắt đầu ngủ.

Thời điểm lúc tắt đèn, Giản Mạt chậm rãi mở mắt ra, trên mặt dần lộ ra vẻ đau đớn.

Khi ở trên ghế sofa dưới phòng khách, lúc cô quên rũ Cổ Bắc Thần, chủ yếu là vì nghĩ với bản tính của anh tất nhiên sẽ ôm cô lên lầu. Mất cá chân của cô bị thương không nhẹ, chỗ dưới chân cũng đã sưng to lên một cục lớn.

Ai biết được bản thân lại đốt lửa lớn tới mức tự thiêu chính mình, một phen lăn lộn từ dưới lên trên, chỗ bị thương ở mắt cá chân càng nặng hơn. Lúc được nghỉ ngơi lấy sức được một lát, cơn đau càng ngày càng tăng thêm, cô đau tới nổi trên trán thấm đầy mồ hôi.

Cổ Bắc thần như một con chim ưng như đang yên giấc ngủ, phá lệ trong đêm khi nhìn thì sáng ngời lên. Người nằm trong lòng anh khẽ mờ to mắt nhìn, Cổ Bắc thần chợt nhúc nhích cặp lông mày, không phải anh vì Giản Mạt mà tỉnh, mà là bởi vì lông mi của cô quá dài, lúc sát tới gần lại vô ý chạm phải da thịt anh, khiến anh ngứa đến nỗi phải nhủu mày.

Giản Mạt sợ đánh thức Cổ Bắc Thần, nên âm thầm cắn răng chịu đựng đau đớn. Cô nhắm chặt hai mắt lại, cố chịu đau bất bản thân phải ngủ đi, như vậy mới quên đi được đau đớn.

Có lẽ thật sự đã quá mệt mỏi, chỉ trong chốc lát Giản Mạt liền ngủ mất.

Đến ngày hôm sau, theo như thường lệ mỗi ngày, cứ vào đúng thời giờ là đồng hồ báo thức sinh học sẽ reo lên đánh thức cô dậy. Cô bỗng quên đi mất việc mất cá chân đang bị đau, nên liền cử động vài cái.

“A--”

Giản Mạt đau đến nỗi phải hít vào một hơi thật sâu, đồng thời trên trán của cô đã thấm ướt đầy mồ hôi.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Cổ Bắc Thần vừa mở mắt ra, liền trông thấy gương mặt vốn xinh đẹp của Giản Mạt tự dưng lại nhăn nhó, không nhận được liền hỏi.

Khóe miệng Giản Mạt hơi yếu ớt mím lại, cố gượng tươi cười nói: “Em vừa mới nằm mơ, thấy anh đột nhiên nổi giận ném cho em tờ ly hôn, em vì kinh sợ nên mới bị dọa cho tỉnh giấc. Lúc em mở mắt ra vừa nhìn thấy anh thì đã bị vẻ đẹp soái ca của anh làm cho mê mẩn, nhờ vậy mà em mới cảm thấy thế giới này đối với em thật tốt!”

“Tại sao lại sợ anh ly hôn với em?” Cổ Bắc Thần bất ngờ đặt ra câu hỏi, bờ môi cũng từ từ nhếch lên.

Giản Mạt gật đầu, nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên là nếu thật ly hôn, sau này căn phòng lớn này, còn những thứ xa xỉ khác đều không thể dùng!”

Cổ Bắc Thần cúi xuống, hôn lên trán Giản Mạt: “Em chỉ cần ngoan ngoãn, thì sẽ không bỏ em đâu.” Cổ Bắc Thần nói xong liền buông cô ra, bước xuống giường đi về phía phòng tắm: “Mấy ngày nay anh sẽ ra nước ngoài một chuyến, tạm thời sẽ không ở lại đây một thời gian.”

Giản Mạt vừa nghe xong, trong lòng liền trầm xuống, cô thấp thòm lên tiếng: “Vậy còn việc liên quan đến dự án thiết kế kia...”

“Trở về nói sau!” Lúc Cổ Bắc Thần nói ngắn gọn bốn chữ kia xong, cánh cửa phòng tắm cũng liền đóng lại.

Giản Mạt giật mình, đây rốt cuộc là anh ta có ý gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Vương tử buồn dưới ánh mặt trời

Cổ Bắc Thần đi rồi, thì nơi Lam Trạch Viên... cái nhà này từ trước đến nay chính là nơi anh muốn tìm Giản Mạt để giải quyết nhu cầu sinh lý thì mới trở về nơi đây.

Đương nhiên, anh có thể tự do trở về, làm Giản Mạt phu nhân này, chỉ cần ngoan ngoãn chờ đợi Đế Vương ngẫu nhiên sủng hạnh, thì không thể có lời oán hận.

Bất quá, hai năm qua Giản gia đồ vỡ, Giản Mạt cô hiện giờ cũng không có nơi để đi, giờ có ngôi nhà lớn để ở, cô tại sao lại không ở chứ?!

“Chị Mạt, chân chị đã tốt hơn chút nào chưa?” Hường Văn tiến vào, thấy Giản Mạt đang thoa đầu hoa hồng, liền bước tới tới, đem tư liệu đặt trên bàn làm việc: “Cái này đã ba ngày qua rồi, sao mà vẫn sưng thế?”

Giản Mạt rất muốn nói, lúc đầu vốn dĩ chỉ là trật chân một chút, nhưng cuối cùng lại liên tiếp bị va chạm mạnh... có quý mới không bị sưng.

“Đối phương đối với bản thiết kế có vừa lòng không?” Giản Mạt lau sạch tay, sau đó lật xem tư liệu rồi hỏi.

“Có.” Hường Văn đáp lại: “Đối phương thực sự rất thích phong cách thiết vừa đơn giản nhưng sang trọng này của chúng ta, nhưng họ yêu cầu phải thiết

kể thêm một phòng khách trống để có không gian lớn đặt đàn dương cầm ở bên trong.”

Giản Mạt nhìn vào bản thiết kế của ngôi nhà, gật đầu hỏi: “Có nói là mấy người ở không?”

“Có vẻ là một.” Hường Văn không khẳng định lắm, chỉ thốt ra một câu không chắc chắn.

Giản Mạt không ngạc nhiên gì mấy, những danh nhân ở Lạc Thành rất nhiều, khắp nơi có những người lập nghiệp lại càng nhiều hơn, trong số đó có vài người yêu cầu nhà thiết kế vẽ bản thảo phòng ốc cho bọn họ, nhưng kỳ thật quanh năm suốt tháng những người đó ở trong nhà có bao nhiêu ngày chứ.

Giản Mạt đưa văn kiện đã kí tên của mình trên đó đưa cho Hường Văn mang đến bộ phận kĩ thuật, sau đó nhìn thấy Tư Vực cùng Đinh Đương từ bên ngoài trở về.

Nhìn hai người bộ mặt với dáng vẻ mệt mỏi, Giản Mạt đoán rằng dự án phòng hòa nhạc vẫn như cũ gặp trở ngại.

“Thật đúng kiệt sức bọn này, cái nghề thiết kế bây giờ cũng chẳng dễ làm tí nào! Cố gắng như thế, vậy mà vẫn không có kết quả gì!” Tư Vực buồn bực thờ dài một tiếng.

Đinh Đương cũng bĩu môi nói theo: “Mấy ngày liền, ngay cả mặt của Tô Quân Ly chúng ta còn chưa nhìn thấy được.”

Cô vừa nói xong, liền không khỏi tức giận: “Anh ta cũng thật quá đáng, lúc chúng tôi đứng ngoài phòng đại sảnh nhạc chờ anh ta, thì nghe người ta báo lại nói anh ta đã đi tham gia hòa nhạc gì đó rồi. Không thể đối mặt nói chuyện cùng với anh ta, chúng ta tiếp đến phải làm sao đây?”

Nhìn bộ dáng hai người rất bất mãn, Giản Mạt cũng rất phiền muộn đầu đầu.

“Mạt Mạt, nếu như hai cái kia đều không giải quyết được, Du tổng sẽ không bởi vì mất mặt mà nổi điên chứ?” Đinh Đương đứng thẳng người, xoa lấy bả vai, giọng nói trở nên ngưng ngừng. Giản Mạt im lặng, lát sau mới ra quyết định: “Để tôi tới đó xem sao.” Hỏi thăm hai người mấy ngày gần đây đi tìm Tô Quân Ly bằng cách nào, Giản Mạt xem xét điều tra lại tư liệu một hồi, sau đó rời khỏi công ty.

Cô không có đi đến biệt thự của Tô gia ở thành Bắc, mà là lái xe đi thẳng đến một công viên ở thành Tây. May mắn cô chặt chân là chân trái, đối với việc lái xe cũng sẽ không gây ảnh hưởng.

Công viên rất lớn, Giản Mạt chỉ là tìm người dò hỏi thăm một chút khu phía sau công viên, liền sai chân đi đến một hồ nước trồng hoa hải dụ.

Rất xa, một người mặc chiếc áo polo trắng, hai tay đút túi trong chiếc quần tây nhàn nhã, người đó đang đứng bên cạnh hồ nước trồng hoa hải dụ. Dưới ánh mặt trời, hân hoi hơi rũ ni mốt, lộ ra một chút tóc nhẹ nhàng che khuất tầm mắt của hắn.

Giản Mạt không kìm lòng được ngừng bước chân, hơi dựa hành lang trên cầu, lặng lẽ nhìn...

Gió nhẹ lướt quá, đồng thời nâng cách hoa hải dụ lên, tóc rối của hắn khẽ động, đáy mắt ánh lên vẻ nhàn nhạt ưu thương.

Mọi người biết rõ từ nhỏ Tô Quân Ly được khen là thần đồng âm nhạc, ngoại trừ trình độ dương cầm tài nghệ, nghe nói người này còn có thể biết nhiều hơn tám loại nhạc cụ Trung Quốc và nước ngoài.

Những người như vậy, nhất định thân phận không tầm thường...

Nhưng giờ phút này, Giản Mạt cảm thấy, hắn chỉ là muốn một phần là người bình thường!

Cứ như vậy đứng xem, Giản Mạt không đành lòng quay rầy bức họa xinh đẹp này. Cô đột nhiên suy nghĩ một vấn đề, tất cả các mô tả bởi phương tiện truyền thông căn bản không thích hợp với người này.

Tô Quân Ly cảm giác được có ai đó đang nhìn mình trong thời gian dài, nghiêng người, đối mặt với Giản Mạt là khuôn mặt mỹ lệ đẹp trai dưới ánh mặt, khóe miệng anh ta không khỏi nhấc lên.

Giản Mạt vẫn luôn cảm thấy Cố Bắc Thần đã soái không một ai bằng. Nhưng giờ phút này nhìn đến Tô Quân Ly khi cười, cô đột nhiên cảm thấy, cô trước kia là đã nghĩ quá nông cạn.

Cố gắng không cho bước chân của chính mình bước đi kì quái, Giản Mạt bước đến, theo phép lịch sự vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Giản Mạt ở bộ phận thiết kế Tường Vi.”

Tô Quân Ly hồ hững liếc mắt tới: “Liên quan đến thiết kế phòng hòa nhạc adrian?”

Giản Mạt gật đầu: “Nếu Tô tiên sinh không ngại, có thể tìm một nơi để nói chuyện?” Sau đó, bàn chân phía dưới khẽ nhúc nhích.

Tô Quân Ly tỉ mỉ nhìn xuống: “Chân cô bị thương?”

“Chỉ bị thương nhẹ ở trước mắt cá chân thôi, Không có gì đáng ngại.”

“Ồ?” Tô Quân Ly khẽ kêu lên: “Tôi còn tưởng là cô đang cố tình cho tôi nhìn thấy. Kế tiếp cố gắng làm tôi thương hại rồi lợi dụng cơ hội này để đạt

mục đích.”

Giản Mạt mắt không chế co giật khóe môi, trong lòng bất mãn chửi thầm: Không có ai nói cho anh biết, một người đàn ông không nên nói năng quá mức thẳng thắn à? Cố nhếch môi cười!

“Vậy liệu Tô tiên sinh có cho cơ hội này cho tôi hay không?”

Tô Quân Ly mỉm môi tươi cười trước sau không thay đổi, chỉ là, ánh mắt anh lơ đãng nhìn qua mái tóc dài của cô vì gió thổi qua lên, nên thấy được vết sẹo sau gáy Giản Mạt, đáy mắt anh lướt qua một tia kinh ngạc.

“Tôi là một thân sĩ.” Tô quân Ly cười ôn hòa như ánh nắng mặt trời, làm người ta như đắm mình trong gió xuân ấm áp.

Giản Mạt bị nhìn thấu thì không khỏi oán thầm, chỉ cảm thấy lòng bàn chân phát lạnh, có chút cảnh giác nhìn Tô Quân Ly.

“Tôi trước kia đã từng học qua tâm lý học.” Tô Quân Ly giải thích, lần này ngay cả đáy mắt đều là ý cười.

Giản Mạt lúc này trừ bỏ kéo cười gượng ra, còn có thể có nói cái gì?

Đời này cô ghét tiếp xúc với người thành thạo tâm lý học, đây chính là suy nghĩ duy nhất của Giản Mạt sau khi gặp gỡ Tô Quân Ly. Bởi vì những người như thế có thể nhìn thấu người khác, xem trộm từ ánh mắt và cử chỉ của bạn mà suy đoán những việc bạn đang làm.

Giản Mạt đứng thẳng lên, tiến về phía phía trước, cô hơi thiếu tự tin hỏi: “Tô tiên sinh, có được hay không nếu tôi nói một câu với anh.” Cô bày ra khuôn mặt có chút khô sở: “Nói thật, ở trước mặt anh, tôi cảm thấy mình thực ngốc.”

“Chúng ta có thể làm bạn bè không?” Tô Quân Ly cảm thấy trước mắt anh là một người đáng yêu cực kỳ, rõ ràng trong lòng rất nhiều cảm xúc, cố tình biểu đạt ra trái với vẻ bên trong.

Những người như vậy, hoặc sợ hãi thương tổn, hoặc kháng cự những thứ thương tổn đến mình!

“Có thể cùng Tô tiên sinh làm bạn bè ư?” Giản Mạt kinh ngạc.

“Quân Ly.”

“Sao?” Giản Mạt trong lúc nhất thời không kịp phản ứng lại.

Tô Quân Ly cười nói: “Nếu là bạn bè, thì không cần xưng hô tiên sinh tiểu thư, cô có thể kêu tôi là Quân Ly, còn tôi gọi cô là Mạt Mạt. Cô thấy thế nào?”

Giản Mạt hào phóng gật đầu, “Kỳ thật, tôi cũng cảm thấy xưng hô như vậy sẽ thân thiết hơn.”

“Làm bạn bè với nhau, tôi sẽ ưu tiên suy xét về thiết kế của cô!”

Giản Mạt cảm thấy chính mình hôm nay đầu óc có chút chậm chạp ngây ngốc, phải nói chỉ số thông minh của Tô Quân Ly trước mặt cô đúng là rất cao. Lúc này cô mới phát hiện chỉ số thông minh của chính mình so với người ta thì đúng là không cùng đẳng cấp.

Sau khi phản ứng lại, ánh mắt Giản Mạt sáng ngời: “Anh nói thật ư?”

“Đúng vậy.” Tô Quân Ly cất lên giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe, giống như khúc đàn violong, khiến người ta thoải mái.

Lúc đầu Giản Mạt có hơi thất vọng không dám nghĩ sẽ thành công khiến đối phương đồng ý, nhưng không nghĩ tới cô chỉ phán đoán được kết quả lần gặp mặt đầu tiên lại không thể biết được kết cục sẽ ra sao. Ai mà ngờ chỉ vô tình lại có thêm một người bạn, còn được tặng thêm một cơ hội nữa chứ!

Sau khi nói chuyện xong với Tô Quân Ly, Giản Mạt liền trở về công ty.

Mọi người vừa nghe cô vừa ra mặt liền thu phục được Tô Quân Ly, từng con mắt đều đột nhiên nhìn chăm chăm vào cô.

“Chị Mạt!” Hường Văn đột nhiên đi đến bên cạnh, cọ lên người Giản Mạt, hai tay ôm lấy cánh tay của cô, trên mặt hiện ra ánh mắt lấp lánh đầy sùng bái: “Chị thật giỏi, có thể tìm ra cách thu phục được Tô Quân Ly. Em tin tưởng chị nhất định cũng có thể thu phục được Đế Hoàng.”

Giản Mạt đảo nhẹ hai mắt, hài hước chỉnh lại lời Hường Văn mới nói: “Phải sửa lại vài chữ, Không phải là thu phục được, mà là thắng được là nhờ vào cơ hội.” Nói xong, cô đột nhiên nghĩ đến lời Cố Bắc Thần ngày đó trước khi đi đã nói.

Trong lòng liền rối rắm suy nghĩ, rốt cuộc độ tin cậy trong lời nói của anh ta là bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kể thứ ba chen chân vào

“Dù sao Tô Quân Ly cũng đồng ý cho cơ hội, năng lực của chị Mạt không thể chê, em nghĩ anh ta nhất định sẽ coi trọng.” Hường Văn tự tin nói với Giản Mạt.

Giản Mạt nhếch miệng cười cười, nhưng dù sao, Hường Văn không có ở đây vẫn nhẹ nhàng.

Nghe nhạc tuy rằng là loại nhỏ, mặc kệ từ vẻ ngoài vẫn là nội tại. Không chỉ có suy xét chính là biểu diễn tâm tình, còn có người nghe tâm lý, mỗi một cái phân đoạn lại không thể rơi xuống khuôn sáo cũ, muốn thiết kế tốt cô còn phải ngẫm lại.

Trong đầu Giản Mạt hiện ra nội dung thiết kế. Cô cắn bút vẽ bản đồ, lúc đó Tô Quân Ly cúi đầu lấy tư liệu. Cô ngẩng lên thì chạm mặt anh ta, lúc ấy anh ta trông có vẻ rất buồn bã?

Từ vô danh liền thành công thành danh toại, lại sinh ra trong một gia đình danh giá, mọi người lại luôn ủng hộ cho sự nghiệp của anh ta, thế thì buồn cái gì?

Âm nhạc linh cảm? Vẫn là cảm tình vấn đề?

“Giản Mạt, cô vẫn còn chưa về sao?” Đại Hùng thấy Giản Mạt vẫn còn ở trong phòng thiết kế, không nén nổi thắc mắc, hỏi.

“Hả?” Giản Mạt hoàn hồn.

Ngón tay Đại Hùng chỉ chỉ đồng hồ, nói.

Lúc này Giản Mạt mới nhận ra đã hết giờ làm việc. “Đi...” Cô nói, liền đem bản vẽ cùng tư liệu thu thập được cất vào túi, tính toán thời gian đi tới quán cà phê tiếp tục ý tưởng đồ thiết kế.

Xe đi được tới chỗ giao lộ thương trường, lại có một nhóm học sinh đi ngang qua, chắn ngang con đường. Giản Mạt dừng lại để chờ nhóm học sinh đó đi qua.

Giản Mạt đưa ánh mắt nhằm chán nhìn khắp nơi, tầm mắt dừng ở màn hình lớn của thương trường, chỉ thấy một dòng chữ to như vậy: “Thần thiếu gia từ nước ngoài đưa theo một nữ minh tinh, cùng tới Lạc Thành du lịch” tiêu đề đó ở bên trên màn hình lớn.

Trong màn hình, phóng viên vây đồ từ sân bay vip thẳng dài, tràn đầy toàn người, một đám đem microphone đi phía trước, đèn flash nhấp liên tục hết đợt này đến đợt khác đến lóa tầm mắt.

“Mạn Mạn có quan hệ cùng Thần thiếu gia luôn là đề tài “tai tiếng” nóng nhất. Không biết bây giờ, Mạn Mạn với Thần thiếu gia đã có quan hệ tới mức nào rồi?”

Lục Mạn nở nụ cười quyến rũ, đôi mắt đẹp như lên, nói: “Đại gia cũng chỉ là bạn bè...” Lại nói tiếp: “Quan hệ của tôi với Thần thiếu, chỉ có thể nói là tương đối...”

Nàng vừa mới nói xong, có phóng viên vội vàng hỏi: “Thần thiếu đi công tác bên Mỹ, có một bức ảnh chụp được một người bên cạnh Thần thiếu, người đó rất giống nữ phục vụ. Không biết đó có phải là cô Mạn đây?”

Một hình ảnh nhỏ được cắt ghép, chiếm cứ màn hình chính là Trương Ảnh chụp. Lọt vào trong tầm mắt của Mạt Mạt, tuy ảnh chụp rất xa, nhưng với những người đã quen thuộc với Cố Bắc Thần thì liếc mắt một cái đã có thể nhận ra hần ngay.

Mà bên cạnh hần là bóng dáng của một nữ nhân, không thấy rõ mặt. Xác thật là rất giống Lục Mạn, vì nữ nhân kia cũng có mái tóc xoăn xoăn. “Tôi đi Mỹ chỉ để làm quảng cáo...” Lục Mạn cười nhạt, nói; trợ lý cùng người đại diện đã bắt đầu khai đạo.

“Mạn Mạn, cô có thể cho chúng tôi biết Thần thiếu gia có ý định ly hôn với vợ hay không?”

“Mạn Mạn, ghe nói Thần thiếu gia đã tặng nhẫn cho cô!”

“Mạn Mạn...”

“...”

Trên màn hình lớn, Lục Mạn không trả lời lại bất kì vấn đề nào nữa, cô được người đại diện hộ tống lên xe.

Xe của Lục Mạn đi rồi, người ta để lại trên màn hình một câu như sau: “Chuyến du lịch lãng mạn bên nước ngoài của Cố Bắc Thần và Lục Mạn, Thần thiếu còn tặng nhẫn cho Lục Mạn. Cô vợ thần bí của Thần thiếu có lẽ sẽ li hôn, vậy Lục Mạn sẽ là kẻ thứ ba chen chân?!”

Không thể nào không nghi ngờ, chỉ cần một scandal mà đã bị cho là sẽ kết hôn với Cố Bắc Thần. Lục Mạn đã liên tiếp rất nhiều lần cùng hắn tuân ra tai tiếng, truyền thông hôm nay có chung điểm với nhau là chứng thực xem thông tin có đúng như vậy không, và lại thêm thông tin chỉ để hấp dẫn người xem mà thôi.

“Bíp... Bíp... Bíp...”

Từ phía sau xe của Lục Mạn có tiếng còi xe. Theo bản năng Giản Mạt quay đầu lại nhìn, rồi lại ngoảnh lên, cuối cùng cũng hết tắc đường, cô vội vàng khởi động xe chạy.

Giới giải trí từ trước đến nay là cái chảo nhuộm tai tiếng. Đại minh tinh Lục Mạn và Cố Bắc Thần có tai tiếng, khi tin tức ra tới, có người ủng hộ cho Lục Mạn, cư nhiên cũng có người ủng hộ cô vợ bí ẩn của Cố Bắc Thần xuất hiện.

Đương nhiên, không thiếu người muốn biết thêm thông tin.

Trong đầu Mạt lúc này chen rất nhiều cảm xúc... Mà thôi, có lẽ sau này cô và Bắc Thần cũng sẽ chia tay.

Từ đầu đến cuối, cô đều quan tâm đến hiện thực hơn, cô không lưu luyến hiện tại, cũng không ảo tưởng tương lai.

Xe dừng lại ở cửa quán cà phê, đúng lúc đó điện thoại của Mạt vang lên một tiếng “tích”.

Giản Mạt lấy điện thoại ra xem tin nhắn.

Thương tiên sinh: Đang làm gì vậy?

Giản Mạt cảm thấy hơi lạ, nghĩ thầm: “Cố Bắc Thần, ngoại trừ lần anh ta nói về Lam Trạch viên thì chưa lần nào anh ta nhắn tin với mình cả.

Giản Mạt bĩu môi, thuận tay nhấn lại: “Vừa mới xem tin của chồng và nữ minh tinh đi nước ngoài đấy!”

Điện thoại của Cố Bắc Thần đem cô về hiện thực.

Hả?!

Khóe miệng của Giản Mạt co giật.

Cô không nghĩ gì nữa, nghe điện thoại. Là giọng của Cố Bắc Thần:

“Anh vừa ra sân bay, bà nội gọi anh về nhà ăn cơm, em đang ở đâu? Để anh tới đón?” Có tiếng đàn violon ở đầu bên kia.

Giản Mạt hơi sững sốt, cô hỏi ngược lại: “Anh đang ở đâu?”

“Anh đang trên đường trở về từ sân bay... Nếu em còn ở công ti thì bốn mươi phút nữa anh sẽ đến đón em!”

“Em cũng đang trên đường về.” Giản Mạt nói, nghĩ thầm, đừng có đùa, Cố Bắc Thần mà đứng trước công ti mình thì không biết sẽ có bao nhiêu rắc rối xảy ra?! Cô nói tiếp: “Hẹn gặp anh ở nhà nha!”

“Được.” Cố Bắc Thần nói.

Giản Mạt chờ Cố Bắc Thần cúp máy liền cất điện thoại, vội vàng khởi động xe quay về Lam Trạch Viên.

Cố Bắc Thần cười, anh tắt di động, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Con đường cuối cùng dẫn đến Lam Trạch viên là Lâm Ấm.

Chỉ là trong ánh mắt lộ ra một chút bất mãn...

Cố Bắc Thần nghĩ: “Các cô gái có quan hệ cùng anh đều muốn công khai với công chúng, chỉ riêng Giản Mạt là khác hoàn toàn. Anh có nên trừ điểm của cô ấy không đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Đầu bị ngập nước

Cố Bắc Thần tới Lam Trạch viên nhưng không xuống mà ngồi trong xe chờ. Chờ khoảng nửa tiếng liền thấy Giản Mạt xuất hiện.

Hơi nhũn mị, anh với Giản Mạt đã thương lượng xong, tất cả là mười vạn tệ. Dù thế nào thì tâm tình hắn cũng có chút phức tạp.

Giản Mạt nhìn chiếc xe phía trước, rút điện thoại nhắn tin: Đợi em năm phút, em lên lầu thay quần áo.

Nhìn tin nhắn, Cố Bắc Thần nhếch môi thoáng có ý cười. Cứ như vậy, ý cười đã đạt đến đáy mắt.

Cô là người có thể bình tĩnh nhìn anh sảy ra tai tiếng cùng cô gái khác, ngay sau đó coi như không có việc gì xảy ra cùng anh thân mật.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu vừa đứng lúc nhìn thấy Giản Mạt... khoảnh khắc ấy ánh mắt của anh trở nên thâm thúy không thấy đáy.

Bà nội ở biệt thự vùng ngoại ô, Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần sẽ thường xuyên trở về ăn cơm cùng bà... Lúc trước đó là nơi cử hành hôn lễ, tính cả người Cố gia đều không có mấy người tham dự.

Trong số những người không đến có cha mẹ của Cố Bắc Thần...

“Mạt Mạt, sao cháu lại gầy như vậy?” Bà nội đối với cô cháu dâu này cực kì vừa lòng, tuy rằng bà biết lúc trước cháu bà cưới Mạt Mạt vì 20% cổ phần tập đoàn.

Mạt Mạt cười với bà nội: “Bà nội à, hiện tại con gái đều thích gầy. Như vậy mới là đẹp.”

Bà nội vừa nghe vậy liền phản đối: “Gầy không đảm bảo dinh dưỡng. Đến bây giờ ta vẫn chưa được ôm cháu đích tôn đâu.”

“Bà nội, lúc trước Bắc Thần lo con chưa tốt nghiệp đã mang thai không tốt, bây giờ con vừa mới tốt nghiệp không lâu.” Giản Mạt nói dối rất thuận miệng, hoàn toàn không làm cho người ta cảm thấy mình bị lừa. “Con cũng không muốn cùng Bắc Thần sinh một đứa đâu.”

Cố Bắc Thần từ đầu đến cuối đều không nói câu nào, ngồi im xem cô diễn trò.

Bà nội nghe vậy nhũn mị: “Nội nghe tiểu tử kia nói không phải con đã có rồi sao?”

Giản Mạt nghĩ đó là hậu quả của hôm diễn trò ở Cố gia, tức khắc sắc mặt liền ảm đạm, mắt nhắm “Con cũng tương... nhưng cuối cùng đi bệnh viện bác sĩ nói đó là do dạ dày con không tốt...”

Bà nội thấy Giản Mạt trông lo lắng, vội vàng kéo tay cô an ủi: “Không cần vội, nếu như các cháu đã muốn có, thì tiểu Thần cố gắng một chút thì sẽ có thôi...” Sau đó ánh mắt ái muội nhìn Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần da mặt dày, không cảm thấy gì, nhưng Giản Mạt mặt mỏng lập tức đỏ mặt.

“Vâng, con sẽ cùng Giản Gia cố gắng...” Người nào đó thấy Giản Mạt chưa đủ mặt mũi, nói chuyện một cách nghiêm túc.

Bà nội nhìn vợ chồng son tình cảm hài hòa liền vui, thấy Cố Bắc Thần cũng không phản đối việc có con, trong lòng càng thấy vui lên không ít. Ăn cơm xong liền đuổi vợ chồng son về nhà nỗ lực.

Trở lại biệt thự, Cố Bắc Thần có việc liền vào thư phòng.

Giản Mạt thừa dịp này liền đi sang phòng khác thoa dầu hoa hồng vào mắt cá chân. Sợ mùi quá nồng, không dám thoa ở phòng ngủ. Bởi vì thời gia còn sớm liền tiếp tục về. Tuy nhiên vừa phác thảo đã không hài lòng, đơn giản là vì suy nghĩ hỗn loạn.

Giản Mạt tắm xong là 11 giờ, nhưng Cố Bắc Thần xem ra vẫn còn công việc chưa giải quyết xong.

Là một người vợ tốt Giản Mạt tự thấy cần thiết phải đi quyến rũ người đàn ông đang bề bộn công việc kia mới được.

Không có biện pháp, Cố Bắc Thần trước mặt người khác luôn lạnh lùng, nhưng thực chất chính là lưu manh mười phần, hơn nữa sức chiến đấu rất mãnh liệt.

Nếu anh ta ở nhà mà cô đi ngủ trước, hậu quả chính là bị anh trực tiếp làm tỉnh, cả đêm cũng đừng mong được ngủ.

Cố Bắc Thần đang dự hội nghị liền nghe thấy tiếng gõ cửa, mặt không sắc đối nói với người đối diện: “Nói với Tô San ngày mai tôi muốn nhìn thấy bản kế hoạch.” Vừa dứt lời, đúng lúc này Giản Mạt đẩy cửa tiến vào.

Giản Mạt vừa mới tắm xong, tóc còn chưa khô trên người ặc một bộ váy ngủ, cả người như toát lên vẻ thanh tú như hoa sen hé nở trên mặt nước.

Cố Bắc Thần ánh mắt chợt trở nên âm trầm, đứng trước cô gái này cơ thể anh luôn xảy ra phản ứng...

“Đã khuya rồi, còn chưa ngủ sao?” Giản Mạt đi tới, liền trực tiếp ngồi xuống đùi, hai tay vòng qua cổ anh.

“Nghĩ gì vậy?” Cố Bắc Thần nhẹ nhàng gửi mùi cơ thể cô.

Giản Mạt cười để lộ núm đồng tiền như hoa, đưa mắt nhìn Cố Bắc Thần, làm cho người cô phảng phất sự nhiệt tình: “Ồ, anh như vậy thật sự rất mê người...”

Cố Bắc Thần cười cười, ngón tay đưa lên vuốt ve mái tóc còn chưa khô của Giản Mạt, không khí một lần nữa trở nên trầm mặc, thật khiến cho người ta hít thở không thông.

“A Thần, em cảm thấy sau khi tắm rửa xong người càng trở nên xinh đẹp.” Giản Mạt đánh vỡ sự trầm mặc trong phòng: “Không biết anh có cảm thấy như vậy không?”

“Không có.” Cố Bắc Thần không chút nể nang, thanh âm không nhanh không chậm lộ ra ý cười: “Anh sẽ cảm thấy sau khi tắm xong đầu óc em như có nước vào.”

“...” Giản Mạt thật không còn lời nào để nói.

Những lời tán tỉnh đâu? Không khí lãng mạn ở nơi nào?

Cố Bắc Thần nhìn khuôn mặt Giản Mạt cứng đờ, tâm tình trở nên vui vẻ, hôn lên đôi tai cô, giọng trầm thấp: “Không có việc gì, anh sẽ không vì đầu óc em không bình thường mà không cần em... Có phải rất vui vẻ không?” Hời hợt còn cười cười nhìn cô.

Giản Mạt đối mặt với cặp mắt sâu không thấy đáy của anh, khóe miệng có chút giật giật, cơ thể cứng đờ muốn dịch ra đột nhiên lại dừng lại...

Cảm giác được vật kiêu ngạo của hân đang cứng rắn, khuôn mặt của cô không tự chủ được đỏ lên.

Cố Bắc Thần mặt dày nói, âm thanh có chút mỉa mai hoặc “Có phản ứng...” Nói rồi cầm tay Giản Mạt hướng về chỗ đó: “Nó đối với em thật là nhạy cảm”

Giản Mạt “A” một tiếng, theo bản năng rút tay về, nhưng Cố Bắc Thần căn bản không cho cô cơ hội... Án tay cô xuống đồng thời cúi xuống hôn lên môi cô.

Ánh trăng treo ngoài cửa sổ, đột nhiên có một đám mây che khuất nó, phảng phất sự nhiệt tình trong phòng cũng khiến cho nó đỏ mặt.

Không khí trong phòng áy náy, hơi thở chồng chéo đan vào nhau, chỉ một lát sau thư phòng đã trở thành nơi diễn ra cuộc chiến không cân sức...

Giản Mạt cũng không biết mình cùng Cố Bắc Thần về phòng ngủ lúc nào, anh lúc nào cũng vậy, người luôn tràn đầy tinh lực khiến cho cô khó có thể đối phó được.

Đợi đến khi anh tiến vào nơi sâu nhất, Giản Mạt vòng tay qua cổ Cố Bắc Thần, lấy lòng nói: “A Thần, việc lúc trước em nhờ anh, giờ có được kết quả chưa?”

Việc này cũng cần tiêu tốn thể lực mà, không phải cũng nên có chút phúc lợi sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khiếp sợ!

Trên thế giới này có một loại người, một giây trước hân có thể cao ngạo đứng đầu ở một độ cao mới, một giây sau lại vô sỉ không có giới hạn.

Giản Mạt cảm thấy đàn ông ở phương diện tình yêu vẫn luôn suy nghĩ bằng nửa dưới thân dưới, lại nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân ở thời điểm này, cô hạ quyết tâm làm thế nào cũng phải dành được một phần công trình kia của Đế Hoàng.

Nhưng cuối cùng... Giản Mạt thờ dài nặng nề, chuyện tối hôm qua vẫn không khiến Cố Bắc Thần đồng ý giúp cô, Giản Mạt buồn bực cảm giác tâm tình cả ngày đều không vui.

Giản Mạt vừa cầm ly sữa bỏ lên uống vừa hậm hực nghĩ xem phải làm như thế nào để Cố Bắc Thần đồng ý giúp cô đây? Nhưng suy nghĩ tới lui vài phương án lại bị chính bản thân mình bác bỏ.

Bên kia Cố Bắc Thần đang thưởng thức ly cà phê trên tay, ánh mắt sát bén vẫn không rời hình bóng Giản Mạt đang ngẩn người, khóe môi nhếch lên ý cười nhợt nhạt, như có như không.

“Đây là đang chờ anh đưa em đi làm sao?” Buông ly cà phê xuống, Cố Bắc Thần đạm bạc mở miệng, khuôn mặt lại hiện lên nụ cười tà tếu.

Giản Mạt giật mình: “Em tự lái xe đi cũng được”

“Anh xấu đến nỗi không dám gặp người khác à?” Cố Bắc Thần trầm giọng,

Khóe miệng Giản Mạt cười cười, rồi cô đứng dậy đi đến bên cạnh Cố Bắc Thần ngồi xuống đồng thời hạ xuống môi anh nụ hôn nhẹ, vè mặt lấy lòng “Là em không dám gặp được người khác.”

“Vậy sao.” Cố Bắc Thần trả lời.

Khóe miệng Giản Mạt hiện lên ý cười lớn, sâu trong ánh mắt lại hiện lên vài tia sáng giảo hoạt. Người nam nhân này thật đúng là làm cho người khác có chút ngứa răng.

“Muốn cho anh ‘muốn’ em?” Cố Bắc Thần nhìn vài tia sang trong đáy mắt Giản Mạt, đột nhiên tiến lại gần mờ ám hỏi.

“Ách...” Khóe miệng cô có chút co giật, ngay sau đó cười cười nói, “Anhsuy nghĩ nhiều!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần cực nóng mà thâm thúy, gắt gao nhìn vào đáy mắt Giản Mạt

“Tôi hôm qua bị anh hành như vậy bây giờ vẫn còn ê ẩm a.” Thanh âm Giản Mạt mềm mại lại cuốn hút người, chỉ nghe cô khẽ thở dài một tiếng, “Nhưng em cố gắng như vậy anh ngược lại chẳng ủng hộ công việc của em gì cả.”

Cố Bắc Thần hôn lên đôi môi đỏ mọng của Giản Mạt, môi mọng khẽ phát ra thanh âm trầm thấp, “Muốn anh đồng ý thiên vị em sao?”

“Được rồi.” Giản Mạt vội vàng gật đầu, đáy mắt hiện rõ vẻ cần thiết.

Khóe miệng Cố Bắc Thần hiện lên ý cười, ánh mắt thâm thúy ngàn năm, làm người ta liếc mắt một cái nhìn không thấy đáy “Không được!”

“...” Giản Mạt thật hết chỗ nói “Anh lại thích trêu chọc em, thật vui lắm sao?”

“Đế Hoàng sở hữu các hạng mục đều có lưu trình cố định, anh liên tính muốn làm việc thiên vị cũng phải có lý do.” Ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên thâm thúy không thấy đáy, “Muốn anh thiên vị em, vậy dùng lý do gì?”

Giản Mạt không đáp lại.

“Nếu không, anh liền nói em là Cố phu nhân?” Môi mọng anh vốn xuất hiện ý cười nháy mắt lại trở nên nguy hiểm: “Bản thảo gì đó đều không cần, trực tiếp cho em thiết kế, như thế nào?”

“...” Giản Mạt vừa nghe, trong lòng thầm rủa Cố Bắc Thần ngoài miệng vẫn nói “Chế độ của Đế Hoàng không thể đánh vỡ!”

Cố Bắc Thần khóe miệng ý cười gia tăng, đưa tay lấy cà vạt đưa lên ý bảo cô hầu hạ.

Giản Mạt âm thầm thở dài, ngoan ngoãn lấy quá cà vạt tiến lên bắt đầu cho thắt cho anh. Nhìn yết hầu của anh, cô hận không thể trực tiếp vừa siết cà vạt lại, nghẹn chết anh!

Đương nhiên, cô cũng chỉ có thể tự mình tưởng tượng.

Cố Bắc Thần hưởng thụ Giản Mạt phục vụ, mắt ung đem biểu tình lo lắng của cô vào mắt, chỉ đạm nhiên mở miệng: “Hai ngày tới anh sẽ không ở nhà.”

“Ừ!” Giản Mạt như cũ ngoan ngoãn đáp ứng.

“Ngày mốt anh cùng em đi đến chỗ chị hai ăn cơm” Cố Bắc Thần tiếp theo mở miệng.

Giản Mạt khẽ nhíu mày, “Sao lại đi?”

Cố Bắc Thần ánh mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt, “Em giống như không thích đi đến chỗ chị hai?!” Là câu nghi vấn, nhưng hiển nhiên là đã thành câu khẳng định.

Giản Mạt mặt không đổi sắc, “Em không thích cách bọn họ nhìn em.” Cô không tính nói dối: “Tuy rằng em là vì tiền, có thể người chính là như vậy, thích tự lừa dối mình.” Cô thất xong cà vạt, thanh âm lộ ra một phần nhẹ nhàng.

Cô nói như vậy lại khiến Cố Bắc Thần vui vẻ, chỉ nghe anh chậm rãi mở miệng: “Không thích cũng phải đi đến một chuyến, không có biện pháp từ chối.”

Giản Mạt dài mắt “Vì cái gì?” Hẳn nếu là không nghĩ đi, còn có thể từ chối không được?!

Cố Bắc Thần xoay người lấy đi động, thuận miệng nói: “Từ Tiểu ngày đó cũng trở về, nó muốn gặp người mợ trong truyền thuyết của mình.”

Giản Mạt nguyên bản bình tĩnh nháy mắt lại cứng đờ, con ngươi chột trảm xuống, hô hấp không khống chế được bắt đầu dồn dập lên, ngay cả hai tay rũ xuống đều bắt đầu run nhẹ.

Cố Bắc Thần xoay người, liền nhìn đến Giản Mạt bộ dáng như gặp cái gì đã kích, hơi hơi nhú mồm hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Giản Mạt nháy mắt hoàn hồn, có chút giấu đầu hở đuôi vội vàng lắc đầu, “Không có việc gì.”

“Sắc mặt như thế nào trở nên kém như vậy?” Cố Bắc Thần tức mày kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn Giản Mạt, phảng phất muốn đem cô nhìn thấu bằng một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Có một loại đau khổ gọi là mối tình đầu

Từ chương 16 đến chương 19 mình sẽ để bản convert bởi mình không có thời gian để dịch truyện mà 4 chương này trên truyện tranh đã có! Xin lỗi các bạn vì sự bất tiện này! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Giản Mạt âm thầm nuốt nuốt xuống, đem vừa cảm xúc tẩn số che phủ, “Còn không phải là người tới hôm qua tác muốn vô độ...” Nàng thanh âm cầu mấy phần hồn dỗi.

Đột nhiên cảm tạ một năm này nhiều đến cùng Cố Bắc Thần ở chung, dường như cái gì tình tự cũng có thể trong nháy mắt biến thành lấy lòng hân tình thú.

Quả nhiên, Cố Bắc Thần khoe miệng câu tà mị cười, tiến lên gần ở Giản Mạt liền té hôn hạ của nàng mặt mày, “Nếu như người nói... Bởi vì ta hai ngày này không trở lại có chút thương tâm, ta sẽ càng vui vẻ hơn.”

Giản Mạt khoe miệng kéo kéo, “Kia nếu như ta thực sự nói như vậy, người hội sẽ không cảm thấy ta thái lòng tham đâu?”

“Ân, có lẽ.” Cố Bắc Thần nhú mồm, “Bất quá, còn là rất vui mừng.” Hắn mị hoặc tam sinh cười cười, sau đó buông ra Giản Mạt liền đi ra ngoài.

Đi tiêu sái, liền cùng tới thời gian như nhau...

Cố Bắc Thần người này trời sinh có cảm giác về sự ưu việt, không chỉ có bởi vì Cố gia cái thân phận này cùng Đế Hoàng tập đoàn gia trị, mà là bản thân hắn chính là cái Lạc thành thần thoại.

Có thân phận, hữu học lịch, có hình dạng, có tiền... Thế cho nên, người như vậy trời sinh quên mất thế nào đem nhân bầy ở hân phía trước, chỉ hiểu được làm cho người ta truy đuổi cước bộ của hắn.

Giản Mạt vô lực đi muốn những thứ này, chỉ là thân thể có chút xụi lơ ngồi ở trên sofa...

Mũi chua chất lợi hại, mắt hình như cũng sưng đau... Có thứ gì dần dần che tầm mắt, mơ hồ toàn bộ thế giới.

Giản Mạt quyền chân, hai cánh tay ôm, đem mặt mai vào khuỷu tay...

Có hay không có một loại người, chỉ cần nhắc tới tên của hắn, người cũng có thể đau đến nghẹt thở?

Sở Từ Tiêu, tên này đối với từng Giản Mạt đến nói, từng đó là hạnh phúc cùng vui vẻ đại danh từ... Nhưng theo hai năm trước, theo cái kia mất đi tất cả ban đêm bắt đầu, hắn liền biến thành không thể đứng vào đau.

“Từ Tiêu, nguyên lai chờ đợi không có ta trong tưởng tượng dễ, xin lỗi, ta gặp được sinh mệnh một cái khác hắn... Chúng ta chia tay đi!”

Khẩu thị tâm phi tin nhắn không có ai biết nàng lúc đó phát ra hơn sao gian nan, liền hình như một cây đao hung hăng cắt trái tim của nàng, đau nàng ít có thể hô hấp.

Lệ, nóng hổi tràn ra viền mắt, theo hai má chậm rãi trườn xuống... Ở khoe miệng vụng nhiễm ra, hoàn toàn là mặn chất tự vị.

Giản Mạt thân thể bắt đầu run rẩy khỏi đến... Mặc dù đã sớm mong muốn một ngày như thế, nhưng nàng không biết phải như thế nào đối mặt.

Ngày xưa người yêu thành chính mình lão công cháu ngoại trai, bao nhiêu buồn cười quan hệ?

Giản Mạt toàn bộ một ngày làm chuyện gì đó đề bất khởi hứng thú, sắc mặt cũng không tốt, viền mắt có chút ửng đỏ... Toàn bộ tổ hôm nay bầu không khí cũng bởi vì sự trầm mặc của nàng mà trở nên có chút kiềm chế khỏi đến.”Hương Vãn, người đi xem xem phong...” Mạc Tiểu Nhã có chút chịu không nổi như vậy bầu không khí mở miệng, lừa dối Hương Vãn đi hỏi hỏi xảy ra chuyện gì.

Hương Văn vội vàng lắc đầu, vẻ mặt chống cự, “Không đi, Mặt tỷ hôm nay lạnh giá giống như có thể đông chết nhân.”

“Cũng không biết phát sinh chuyện gì, “ Mạc Tiểu Nhã tay chống hai má, “Nói ra đại gia cũng có thể giúp đỡ tham mưu tham mưu.”

Đinh Đương lộ ra thủy tinh nhìn về phía đài ở bên trong phòng thiết kế, rơi vào chính mình mạch suy nghĩ Giản Mạt, “Theo ta dự đoán... Thất tình.”

“Bá” một chút, mọi người ánh mắt đều nhìn về Đinh Đương, một cái mắt mở thật to, dường như nàng biết tin tức như nhau.

Đinh Đương ngồi thẳng thân thể, cảnh giới nhìn ba người, “Ta, ta cũng chỉ là suy đoán...”

Mọi người lại lần nữa không nói lời nào, nhìn nhìn lẫn nhau, sau đó nhao nhao tung lúi vai... Kỳ thực, Giản Mạt hôm nay biểu tình xác thực liền là một bộ thất tình bộ dáng, còn là sáng sớm liền bị ném cái loại đó.

Bất quá, nàng lúc này xác thực tâm tình cùng thất tình không có gì khác nhau... Cái loại đó tránh né mau hai năm kiếm chế tâm tình, ở sáng nay Cổ Bắc Thần trong miệng phun ra tên lý, trong nháy mắt phát ra đến.

Giản Mạt không biết mình là thể nào ngao đến tan tằm, cả người liền cùng tự do linh hồn như nhau ra thang máy, hoàn toàn không có đi nhìn chỉ là tới một tầng, không phải dưới đất bãi đỗ xe.

Theo nhân chảy ra thang máy, đương nhân đứng ở tòa nhà văn phòng ngoài cửa thời gian, nàng vô ý thức ngẩng đầu nhìn thiên... Rõ ràng sáng sớm còn rất tốt khí trời, lúc này đột nhiên âm trầm xuống, thật giống như có một tròng đông tố sắp xảy ra...

Nước Mỹ Seattle, đây là một nhiều mưa thành thị, dường như cả năm có hơn phân nửa thời gian đô đắm chìm trong ngày mưa lý.

Sở Từ Tiêu đứng ở một tròng màu trắng tiểu đương lâu lý, nhìn kéo dài mưa phùn, tuần dật trên mặt lộ ra một tia lạnh lùng, đáy mắt càng là không có chút nào cảm tình...

“Đột nhiên phải đi về, thể nào... Luyến tiếc?” Bạn tốt Đường Dục đẩy cửa ra, nhìn Sở Từ Tiêu bóng lưng chế nhạo mở miệng, nhân thuận thể hai cánh tay hoàn ngược dựa ở cửa.

Sở Từ Tiêu hơi thu lại tầm mắt thùy con ngươi, thuận thể lấy ra sao ở trong túi quần tay, trong lòng bàn tay đã hơn một quả chiếc nhẫn... Bạch kim, không có phiền phức hoa văn, chỉ là trong lúc mơ hồ nội quyền có một chữ cái “j”.

Đáy mắt có cái gì bị thương chậm rãi hoa khai, Sở Từ Tiêu bỗng nhiên nắm chặt rãnh tay, chăm chú đem kia nhẫn khấu ở tại lòng bàn tay, kia đi thông trái tim tiếp cận nhất mạch lạc...

Cảm nhận được bạn tốt trên người bất thường hơi thở, Đường Dục hơi nhíu mày, “Thể nào? Bất muốn trở về?” Hắn hơi một trận, “Còn là... Sợ hãi trở lại?”

“A dục, ta đến bây giờ đô nhớ chúng ta qua đây bên này nhi thời cơ tròng màn này...” Sở Từ Tiêu mở miệng, thanh âm lộ ra một tia khàn khàn trầm thống, “Chẳng lẽ... Tất cả cảm tình đô bại bởi cách sao?”

Đường Dục trầm thờ dài một tiếng, “Nói thực sự... Ta không tin Giản Mạt là nhanh như vậy di tình biệt luyến nhân.”

Năm đó Lạc đại, làm kiến trúc thiết hệ học bá, lại là hoa hậu giảng đường Giản Mạt người nào không biết? Lạnh lạnh cao ngạo liền hình như băng sơn tuyết liên, căn bản bất đem bất luận kẻ nào để vào mắt...

Thể nhưng, như vậy nữ sinh, lại bởi vì Từ Tiêu mà trở nên âm áp...

Bọn họ yêu rất nổi danh, mọi người đều là nhân vật phong vân, một cao lãnh, một cười trung lộ ra xa cách, nhưng lại cứ như vậy hai người đi tới cùng nhau thời gian, tất cả mọi người cảm thấy bọn họ trời sinh chính là vì đây đó mà sinh.

Không đến một năm, Giản Mạt nói nàng đã yêu người khác, muốn cùng Từ Tiêu chia tay... Không cho bất luận cái gì quay về dư địa, điện thoại tắt máy, ngay sau đó thay đổi dãy số, tuyệt tình làm cho người ta kinh ngạc.

Hắn còn nhớ ngày đó, Seattle rơi xuống mưa to, Từ Tiêu liền cùng điên rồi như nhau định rồi về nước vé máy bay, nhưng mà lại tạo hóa trêu ngươi...

Đường Dục không muốn trở về nghĩ kia đoạn ký ức, tổng cảm thấy quá mức trầm trọng, “Không bỏ xuống được, trở lại liền hỏi rõ ràng...”

Đau cũng tốt, có nỗi khổ trong lòng cũng được, tử cũng muốn từ cái mình bạch không phải?

S=19[

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giày vò? Chỉ nghĩ đến trốn tránh!

“Mặt tỳ, người hôm nay không lái xe sao?” Hường Văn vội vã đi ra, liền nhìn thấy Giản Mạt một người đứng ở cột nhà bên cạnh nhìn trời không.

Giản Mạt bỗng nhiên hoàn hồn, vội vàng thu thập nghiền nát mạch suy nghĩ, nhìn nhìn tả hữu, mới phát hiện mình nhân ở tòa nhà văn phòng cửa, “Khai...”

Hường Văn đi rồi tiến lên, vẻ mặt lo lắng: “Mặt tỳ, người không sao chứ?”

Giản Mạt xả khoe miệng lác lác đầu, “Ta không sao, chính là nghĩ sự tình nghĩ ra thần...” Nói, nàng liền xoay người đi lại hồi tòa nhà văn phòng, tính toán ngồi thang máy đi dưới đất bãi đỗ xe.

Hường Văn cứ như vậy nhìn Giản Mạt bóng lưng, hơi phiến miệng, nặng nề thở dài thanh... Nàng theo vào công ty thực tập, theo Giản Mạt ngày đầu tiên bắt đầu, nàng liền cảm thấy này học tỳ có cổ sự.

Người khác không biết, nhưng nàng lại là ở trong trường học nghe qua học tỳ cùng Sở Từ Tiêu cổ sự ... Bị truyền rất điên, thế cho nên bọn họ một trước một sau ly khai trường học hậu, thỉnh thoảng đồ có người nói khởi.

Lúc ấy Đinh Đường nói đến thất tình, không biết vì sao, nàng cảm giác đầu tiên chính là cùng Sở Từ Tiêu có liên quan...

“Ôi, đất khách yêu quả nhiên đều là bị kịch xong việc.” Hường Văn bắt đầu dĩ nam câu, từng lời vai xoay người ly khai.

Giản Mạt lái xe hồi Lam Trạch viên, cơm cũng không có ăn, thẳng lên lầu hậu liền đem chính mình ném tới trên giường... Cũng không biết lúc nào ngủ.

Trong mộng, nàng về tới hai năm trước, ba ba kiến trúc công ty còn chưa có gặp chuyện không may, ca ca cũng không có say đắm thương đánh bạc... Người một nhà, mặc dù không phải đại phú đại quý, nhưng lại luôn luôn thật vui vẻ.

Sau đó, nàng lại mơ tới cùng Sở Từ Tiêu lần đầu tiên gặp nhau... Khi đó nàng bị bạn tốt Lý Tiểu Nguyệt kéo đi nghe hán khóa, xảy ra ô long sự kiện, nàng cùng hán liếc mắt một cái ngàn năm nhìn nhau không nề, lại đến chấp từ tay nói hạ cùng chi giai lão lời thề.

Phong nhẹ nhàng theo mở ra cửa sổ thổi vào, đương lúc đã rơi vào cuối hè, Lạc thành buổi tối phong có chút lạnh... Lướt qua Giản Mạt hai má thời gian, bất biết cái gì thời gian tràn ra lệ tích kinh lạnh lòng của nàng.

Tình lại thời gian đã là ngày hôm sau sáng sớm hơn năm giờ, phương đông cũng mới vừa lộ ra màu trắng bạc.

Cả đêm mộng ở tình lại thời gian, Giản Mạt cũng không có nhớ kỹ bao nhiêu, chỉ là lưu lại lòng tràn đầy bi thương vô pháp xua đi...

Nghĩ đứng dậy đi tắm, động lòng người mới vừa ngồi dậy, liền cảm thấy mờ mịt, hình như trong óc có một môn đầy tạ qua lại lẫn.

Giản Mạt nhắm mắt lại, thật sâu hô hút vài hơi khí hậu, mới có hơi thư chậm... Chóng mặt môi thân thể, nàng đứng dậy đi phòng tắm.

Tắm rửa ra, tinh thần rõ ràng tốt hơn nhiều, nhưng như trước toàn thân vô lực.

Bởi vì cách giờ làm việc còn sớm, Giản Mạt oa ở trên sofa, lộ ra sạch sẽ cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài, dần dần xuất thần... Cũng không biết qua bao lâu, Giản Mạt phương mới thu hồi tầm mắt, cảm lấy di động cho Lý Tiểu Nguyệt phát điều tin nhắn quá khứ: Tiểu Nguyệt, hán muốn trở về.

Không có quá nhiều ngôn ngữ, chỉ mấy chữ... Lại lộ ra Giản Mạt do dự cùng sợ hãi, nhiều hơn là bi thương thương.

Phát xong này tin nhắn hậu, Giản Mạt cứ như vậy vẫn duy trì ôm hai đầu gối tư thế nghiêng đầu nhìn về phía rơi ngoài cửa sổ... Nhìn một ngày mới âm u đến, không có bởi vì sự bi thương của nàng mà chậm chạp một phân đến.

Có chút thương cho rằng không đi bệnh viện không đau, nguyên lai... Nàng vẫn luôn là ở lừa mình dối người.

Lý Tiểu Nguyệt gọi điện thoại tới thời gian, đã là sắp đến buổi trưa. Bây giờ nàng ở luật giới bộc lộ tài năng, gần đây nhận cái hình sự biện án, bận đến trắng đầu lộn.

“Con nhóc, người tin nhắn có ý gì?” Lý Tiểu Nguyệt thanh âm lộ ra giới giang yên ổn, hoàn toàn thấu bệnh nghề nghiệp.

Giản Mạt đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn san sát nối tiếp nhau nhà cao tầng bị mưa bụi bao phủ thành một mảnh mơ màng, “Hán muốn trở về...” Còn là câu này.

“Thế nào như thế đột nhiên?” Lý Tiểu Nguyệt có chút chất vấn, “Chúng ta một chút tin tức cũng không có thu được.”

Người Hoa Sở Từ Tiêu, bây giờ luật giới đương chi xứng đáng sáng chói ngôi sao.

Ở nước ngoài hai năm rưỡi trước, sớm đã thanh danh lan xa hậu lại truyền trở về... Người như vậy muốn về nước, quốc nội paparazzi còn không được đã sớm nổ tung ư?

Giản Mạt thùy con người, nàng cũng nhiều hi vọng đây là giả ... Thế nhưng, Cố Bắc Thần người kia sao có thể nói dối. Rốt cuộc, Từ Tiêu là của hắn cháu ngoại trai, trở về người nhà trước tiên biết, rất bình thường không phải sao?

Cảm nhận được Giản Mạt trầm mặc, Lý Tiểu Nguyệt nhủ mảy, nàng là biết bạn tốt bây giờ tình cảnh, “Người phải làm sao?”

“Ta không biết...” Giản Mạt tâm giống như bị dây thừng lạc ở như nhau.

Lý Tiểu Nguyệt trầm mặc hạ, cuối cùng nói: “Con nhóc, sớm muộn là muốn đổi mặt... Theo người biết hắn và Cố Bắc Thần quan hệ thời gian, người cũng đã dự đoán tới này thiên, không phải sao?”

Giản Mạt tâm tình càng thêm ngưng trọng. Dự đoán đến là một chuyện, nhưng bây giờ quả thật muốn đổi mặt thời gian, nàng căn bản không dám.

“Đã qua hai năm, có lẽ... Có lẽ hắn đã buông xuống đâu?” Lý Tiểu Nguyệt cảm giác mình thân là một luật sư làm như vậy giả thiết thực sự không nên, nhưng lúc này cho dù nàng khéo lưỡi như hoàng, cũng không biết phải như thế nào an ủi bạn tốt.

Mang theo như vậy tâm tình nặng nề, cộng thêm tiền một đêm đi ngủ mở ra song có hay không đắp chăn, Giản Mạt xé chiều hôm đó liền phát sốt... Nhưng bởi vì có tâm sự, nàng cũng không có chú ý choáng váng đầu đến từ cái gì.

Cứ như vậy, trải qua lại một đêm khó ngủ lại âm đạm trạng thái, Giản Mạt bệnh tới như núi sập.

Ngày hôm sau, nàng chống đỡ cho Hường Văn phát cái tin nhắn nói sinh bệnh hôm nay không đi, sau đó liền hỗn loạn đã ngủ...

Cố Bắc Thần cho Giản Mạt gửi tin nhắn hậu vẫn không có nhân hồi phục, đơn giản liền gọi điện thoại quá khứ.

Lần thứ nhất không có nhân tiếp, sắc mặt hắn rõ ràng có chút không tốt lại đánh lần thứ hai, vẫn không có người nào tiếp.

Tình huống như vậy chưa từng có, trừ phi là tay nàng cơ không có ở trước mặt nhi... Cố Bắc Thần cũng không có bao nhiêu nghĩ, nhìn nhìn thời gian, đơn giản hỏi Lam Trạch viên đi đăng.

Tới Lam Trạch viên thời gian, Cố Bắc Thần nhìn thấy hiện đại dừng ở xe vị thượng, vì không thể thấy tức mảy kiếm, lập tức lại bắt điện thoại của Giản Mạt, như trước không có nhân tiếp.

“Có thể Giản tiểu thư di động rơi ở đâu...” Tiêu Cảnh cảm nhận được Thần thiếu lúc này tâm tình khó chịu, vô ý thức muốn giúp Giản Mạt giải thích một chút.

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ là mở cửa xuống xe hồi biệt thự... Lầu một không có nhân, hắn thẳng đi lên lầu phòng ngủ.

Mở cửa, hơi thở ngưng trọng hoàn cảnh nhượng hắn mâu quang vì ngưng hạ, tầm mắt rơi vào to như vậy trên giường, kia cuộn mình thân ảnh thượng.

Cố Bắc Thần đi rồi tiến lên, lạnh lùng nghiêm nghị như điều trên mặt lộ ra vẻ lo lắng sưng mù, liền cùng khí trời bên ngoài như nhau.

“Ân...”

Nhẹ nhàng té té um thanh phá vỡ yên lặng, Giản Mạt dường như bất an chăm chú cau mày tâm, cũng không biết bởi vì ác mộng còn là khó chịu.

Cố Bắc Thần mâu quang ngưng tụ kia khắc phủ thân, thon dài hữu lực, khớp xương rõ ràng bàn tay nhẹ nhàng rơi vào Giản Mạt trên trán... Nóng hổi cảm giác nhượng hắn trong nháy mắt nhủ chặt mảy kiếm.

9E

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Thoát trước một lần rồi tính

Giản Mạt tỉnh lại thời gian đã là đêm khuya, yên tĩnh không gian, phần màu trắng hoàn cảnh, còn có thuộc về bệnh viện độc hữu nước khử trùng hơi thở, cũng làm cho nàng dần dần hấp lại mạch suy nghĩ mình bạch chính mình thân ở chỗ nào.

Chậm rãi nghiêng đầu, suy yếu đến khô khốc tầm mắt rơi vào vén hai chân thon dài, đang mở ra văn kiện trên thân nam nhân, khốc miệng vô ý hơi câu

dẫn...

Bên ngoài hạ xuống mưa, nhẹ nhàng đánh rớt ở trên cửa sổ, nhưng cả phòng biến càng phát ra vắng vẻ.

“Nhìn đủ rồi chưa?” Cố Bắc Thần nghiêng đầu, thâm thúy mực đồng chống lại Giản Mạt mâu quang.

Giản Mạt cười, “Người đẹp trai như vậy, nhìn không đủ đâu...” Bởi vì phát sốt cộng thêm không có ăn cơm duyên có, thanh âm của nàng rõ ràng khăn khăn hữu khí vô lực.

Cố Bắc Thần mâu quang tối ám, lạnh lùng nói: “Giản Mạt, người là đứa nhỏ sao? Sinh bệnh không biết muốn gặp bác sĩ?”

Giản Mạt khô mặt, yên lặng nhìn Cố Bắc Thần một lúc lâu, có chút ủy khuất, “Ta đang bị bệnh...”

“Sinh bệnh thì có lý?” Cố Bắc Thần nhẹ a thanh, mặt còn lãnh, nhưng rõ ràng hơi thở mềm nhũn mấy phần.

Giản Mạt cười, mặc dù cười có chút khó coi, “Nghĩ thầm ngủ một hồi nì, nhưng ai biết liền ngủ thẳng tới người trở về... Đoán chừng là nghĩ nhượng người đau lòng hạ, “nàng nhấp môi dưới, tiếp tục xả, “Nhưng hiển nhiên, không có đau lòng, chỉ có sinh khí.”

Cố Bắc Thần căn bản không tin tưởng Giản Mạt lời, ở chung đã hơn một năm, hắn còn là hiểu biết nữ nhân này ...

Giản Mạt thấy hắn không nói lời nào, liền lãnh một khuôn mặt tuấn tú, trong lòng cũng không thoải mái... Mặc dù lần này sinh bệnh tới đột nhiên, nhưng nàng còn là rõ ràng, đó là trong tiềm thức chống cự đi Cố Từ gia tạo thành.

“Thầy thuốc nói người bị phong, thêm sức ép lên đại... Cho nên tạo thành thân thể sức chống cự mất.” Cố Bắc Thần khê mở môi mỏng nói, mặt mày gian có lạnh lùng, “Giản Mạt, người có cái gì áp lực?”

Giản Mạt trong lòng bỗng nhiên “Lộp bộp” hạ, không dám nhìn tới Cố Bắc Thần cặp kia xuyên thấu nhân tâm mắt, “Còn không phải là không có biện pháp tham gia Đế Hoàng so với cáo sự tình?”

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ là tĩnh tĩnh nhìn kỹ Giản Mạt, muốn xem ra lời này có vài phần thật giả... Nhưng hiển nhiên, vẻ mặt tiêu tụy nàng trừ suy yếu cùng ủy khuất, làm cho người ta nhìn không thấy khác.

“A Thần, người xem ta đô áp lực lớn như vậy, lớn đến sinh bệnh...” Giản Mạt hờn dỗi ngược mắt, đơn giản đem này lời nói dối nói cho cùng, “Người sẽ đồng ý bái.”

Cố Bắc Thần đứng lên, hai tay sao túi trực tiếp đi ra ngoài, nói cái gì cũng không nói, chỉ chừa cho Giản Mạt một lãnh ngạo vĩ ngạn bóng lưng.

Giản Mạt khoe miệng rút trừu, âm thầm oán thầm: Cầm thú, không có đồng tình tâm!

Cố Bắc Thần đột nhiên ngừng bước chân, chậm rãi xoay người, mâu quang sắc bén nhìn Giản Mạt, “Trong lòng đang mắng ta?”“...” Giản Mạt khoe miệng kéo kéo, “Ta thiện lương như vậy nhân, cho tới bây giờ không mắng người.”

Cố Bắc Thần khoe miệng co quắp hạ, lạnh lùng xoay người ly khai ...

Phòng bệnh trong nháy mắt chỉ còn lại có Giản Mạt một người, trong lòng có chút toan.

Nhân một khi sinh bệnh liền hội yếu đuối, cũng sẽ nghĩ ngợi lung tung... Trước đây sinh bệnh, bên người nì có ba ba cùng mẹ.

Sau đó ở trường học, cùng Sở Từ Tiêu cùng một chỗ hậu một mùa đông, nàng muốn thi tư cách chứng, ở thư viện đợi cho đã khuya... Bên ngoài hạ rất dày tuyết, nàng nhất thời ham chơi một chút, ngày hôm sau liền cảm mạo phát sốt.

Nhớ lúc đó hắn tức giận đến không nhẹ, lại tự trách... Lúc ấy mặc dù đang sinh bệnh, nhưng nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, cắt ngang Giản Mạt mạch suy nghĩ, nàng nhìn sang... Liền thấy Cố Bắc Thần trong tay bụng một cái hộp đựng thức ăn đi đến.

Giản Mạt mũi trong nháy mắt liền toan, cũng không biết là cảm động hay là bởi vì hồi ức đau nhói tâm. Nói chung, đương trong hơi thở chui vào mê người cháo hương thời gian, nàng có chút muốn khóc.

“Này liền cảm động?” Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, đỡ Giản Mạt khởi đến.

Giản Mạt dấy mắt mờ mịt hơi mỏng hơi nước, “Người đối với ta tốt như vậy, ta đương nhiên cảm động...” Nàng hít mũi một cái, “Đã với ta tốt như vậy, người liền nghĩ biện pháp nhượng ta tham gia so với cáo bái.”

Dứt lời, Giản Mạt liền nhìn thấy Cố Bắc Thần kia lạnh lùng nghiêm nghị như điêu trên mặt trong nháy mắt ngưng về lo lắng.

Giản Mạt cũng không dám nhắc lại chuyện này, nhận lấy Cố Bắc Thần đưa tới cháo có một miệng không một ngụm ăn, “Đại tỷ bên kia nì...” Nàng tìm trục bánh xe biến tốc nì hỏi dò.

“Tổng ngời tới bệnh viện, không quá khứ.” Cố Bắc Thần lãnh đạm nói.

Giản Mạt cũng muốn hỏi hỏi Sở Từ Tiêu rốt cuộc có chưa có trở về, nhưng tổng cảm thấy hội quá đột ngột, cuối cùng cũng không hỏi, liền tiếp tục thùy con ngời ăn cháo... Nhấn uống bán bát, mặc dù trong bụng không, thể nhưng ở không khẩu vị.

“Ngời buổi tối ở đây bồi ta?” Ăn qua đi, Giản Mạt thấy Cố Bắc Thần đi hướng sô pha, không khỏi hiếu kỳ.

Nhưng rõ ràng, nàng suy nghĩ nhiều...

Cố Bắc Thần là đi thu thập văn kiện, sau đó cho nàng giải quyết xuất viện hậu, mang theo nàng hồi Lam Trạch viên.

Phát sốt cũng không phải cái gì bệnh nặng, cộng thêm thua dịch hậu Giản Mạt cũng khá hơn nhiều, rốt cuộc ở nhà còn là thoải mái một ít...

Cố Bắc Thần bố trí ổn thoả hảo Giản Mạt hậu, thẳng đi thư phòng, hai ngày này có một tịnh cấu án, hẳn là thật có chút bận.

Bởi vì ngủ một ngày, lúc này Giản Mạt là một chút buồn ngủ cũng không có, đơn giản lấy điện thoại di động qua đây... Liền thấy mặt trên có điều tin nhắn.

Mở, là Lý Tiểu Nguyệt phát tới dò hỏi có thấy hay không Sở Từ Tiêu.

Giản Mạt yên ổn hồi tin nhắn quá khứ: Đột nhiên phát sốt, không có đi thành.

Lý Tiểu Nguyệt rất nhanh hồi qua đây: Ngời đây là trầm trọng thành tật?

Giản Mạt: Thầy thuốc nói áp lực quá lớn...

Lý Tiểu Nguyệt phát cái xem thường biểu tình: Con nhóc, ngời có nghĩ tới hay không, dù cho ngời hôm nay trốn quá khứ, nhưng tiếp được đến đâu? Lạc thành mặc dù đại, nhưng Cố Bắc Thần cùng Sở Từ Tiêu còn có một tầng quan hệ, sớm muộn muốn gặp. Tránh thoát mừng một tránh không khỏi mười lăm!

Giản Mạt có chút bức bối cùng bất đắc dĩ: Trước tránh thoát mừng một lại nói đi...

Lý Tiểu Nguyệt không đành lòng: Con nhóc, ngời còn yêu hẳn sao?

Giản Mạt nhìn Lý Tiểu Nguyệt hỏi nói, trầm mặc đã lâu không biết muốn trả lời như thế nào...

Lý Tiểu Nguyệt: Quên đi, còn là biệt trả lời. Mặc kệ thế nào, ngời phải hiểu được, hiện tại ngời là của Cố Bắc Thần lão bà, mặc kệ các ngời lúc ban đầu cùng một chỗ là vì cái gì, nhưng ngời cùng hẳn không thể nào.

Giản Mạt: Ta minh bạch...

Bên ngoài còn đang rơi xuống mưa phùn, tí ta tí tách cũng hạ không lớn, nhưng cũng không ngừng... Cuối mùa hè đầu mùa thu thời gian, Lạc thành mưa nhất định nhiều, không khỏi nhượng Sở Từ Tiêu nhớ lại Seattle hai năm qua nhiều.

Ước định tam năm, hẳn cố thủ bọn họ tình yêu, nàng chờ hẳn!

Nhưng cuối cùng đâu?

Hắn ở cố thủ, nhưng nàng lại không có chờ hẳn...

Sở Từ Tiêu lấy ra yên, cương chế bật lửa “Đang” một tiếng phá vỡ yên lặng, tràn ra biến hóa kỳ lạ đồng thời yên bị điểm đốt... Hút miệng, phun ra sương mù, lượn lờ tản ra đồng thời, mơ hồ tầm mắt.

Di động hợp thời truyền đến tiếng chuông, Sở Từ Tiêu xoay người đi bên trong phòng cảm lên di động, liếc nhìn điện báo, thấy là Đường Dục... Tiếp khỏi đồng thời đưa điện thoại di động đặt bên tai.

“Bạn học cũ nghe nói hai ta trở về, hẹn ra tụ tụ...” Đường Dục thanh âm cầu bỉ khí, “Liền này thứ sáu buổi tối, Thiên Đường Dạ.”

n-li

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thiết kế văn phòng luật của Sở Tử Tiêu

Giản Mạt bệnh này tới đột nhiên, đi cũng cấp tốc... Chiêu Lý Tiểu Nguyệt lời nói, hoàn toàn là bị dọa ra tới.

Ngày hôm sau Lạc thành mưa vẫn là không có dừng, Giản Mạt tỉnh lại thời gian, Cố Bắc Thần đã không ở biệt thự... Nàng rửa sáu thu thập hậu liền đi công ty.

Mọi người nhìn thấy nàng còn có chút tiêu tụy nặt, mỗi một người đều quan tâm một lần...

Hương Văn người này bất quá, mọi người đều quan tâm hoàn hậu nàng theo Giản Mạt tiến phòng thiết kế, “Mạt tỷ, tối hôm qua nhi nghe điện thoại chính là ai a... Thanh âm kia thật là dễ nghe.” Nàng nằm bò ở trên bàn làm việc, “Là bạn trai người?”

Giản Mạt khẽ nhủ mày, nghe Hương Văn ý tứ này, nàng mê man thời gian Cố Bắc Thần nhận nàng điện thoại?

“Một người bạn...” Giản Mạt thuận miệng nói, “Trừ thanh âm không nên chỗ, nếu như người nghĩ ta giới thiệu hạ, ước cái thời gian.”

“...” Hương Văn khoe miệng co quắp hạ, trong mắt có thất vọng, “Mạt tỷ, người áp lực cũng đừng quá lớn ... Đô đem mình cấp lộng bị bệnh.”

Giản Mạt nhìn Hương Văn, có chút không rõ nàng lời này ý tứ...

“Kia nam nói...”

Giản Mạt đã không biết phải nói gì được rồi... Cố Bắc Thần như vậy một lạnh lùng nhân, hội cùng nhân giải thích nàng vì sao sinh bệnh?

Lúc này Giản Mạt nào biết, hôm qua nghe điện thoại nhân không phải Cố Bắc Thần, mà là Tiêu Cảnh.

Di động đột nhiên vang lên, Giản Mạt tiếp khởi, “Tổng giám?”

“Người tới phòng làm việc của ta một chuyến...”

“Hảo.” Giản Mạt thanh âm vẫn còn có chút khàn khàn, tới Đường Hạo Dương phòng làm việc hậu, đương nhiên phải bị hỏi han ân cần một phen.

“Du tổng nghe nói người áp lực đại đô bị bệnh, nói hội sở bên kia nhi liền tạm hoãn hạ đi...” Đường Hạo Dương trong thanh âm rõ ràng có mấy phần thư chậm.

Giản Mạt vừa nghe, lập tức có loại nhân họa được phúc cảm giác...

Thế nhưng, nàng còn chưa có vui vẻ vài giây, một đạo sấm sét nổ nàng hận không thể vọt vào đài trường phòng làm việc, cho hấn một quyền.

“Sở Tử Tiêu vừa về nước liền khai văn phòng luật, vừa lúc người quay đầu lại dẫn người đi nhìn hạ...” Đường Hạo Dương lấy ra một tờ danh thiếp đưa tới Giản Mạt trước mặt, “Sở Tử Tiêu lực ảnh hưởng rất lớn, nếu như lần này thiết kế có đặc sắc, quay đầu lại truyền thông phỏng vấn mới mở văn phòng luật thời gian còn có thể cho hấp thụ ánh sáng hạ của chúng ta thiết kế...”

Giản Mạt nhìn trên danh thiếp tên, đã nghe không vào Đường Hạo Dương lời...

Nàng hô hấp có chút gấp, vội vàng ngắt đầu nói: “Tổng giám, ta còn là muốn thử thử Đế Hoàng hội sở... Nay văn phòng luật giao cho những người khác theo vào đi?”

Đường Hạo Dương hơi sững sờ, “Nhưng những người khác trong tay cũng đều có mấy hạng mục muốn cùng...” Hấn cho rằng Giản Mạt là không chịu thua, cũng không có bao nhiêu nghĩ, “Huống chi, Đế Hoàng bên kia nhi người ta đô rõ ràng, muốn tham gia so với cáo, công ty chúng ta quy mô còn nhập không được Đế Hoàng mất.” Giản Mạt chỉ cảm giác mình nghệt thờ nguy... Thật giống như thượng thiên cố nài lời nàng, cùng nàng chỉ đùa một chút.

Lý Tiểu Nguyệt nghe nói chuyện này hậu, có chút buồn cười xúc động, nhưng rốt cuộc không có ở bạn tốt ngực thượng xát muối, “Con nhóc, nói thiết kế cũng không nhất định phi muốn gấp mặt nói, muốn tránh, cũng không phải là không có cơ hội.”

Giản Mạt đương nhiên biết, nhưng nàng luôn luôn cảm thấy trong lòng không chắc. Thật giống như than thượng sự nhi, thế nào cũng không có cơ hội trốn.

Cả đầu cũng là muốn cho Sở Tử Tiêu văn phòng luật ra bản thiết kế cùng quá khứ ký ức lẫn lộn đến cùng nhau... Cộng thêm đốt lui nhưng còn có một chút cảm mạo duyên cớ, Giản Mạt một ngày đô đần độn không tỉnh thần.

Tan việc trở lại Lam Trạch viên, Cố Bắc Thần xe vậy mà ở... Giản Mạt có chút ngoài ý muốn!

Tiến biệt thự, lầu một không ai, Giản Mạt liếc nhìn khép hờ cửa thư phòng, nghĩ hấn dự đoán ở bạn, đơn giản thay đổi quần áo ở nhà hậu liền đi phòng bếp.

Tam thái một canh, chưng com... Bưng ra canh thời gian Cố Bắc Thần vừa lúc xuống lầu.

“Vừa lúc... Chuẩn bị ăn cơm!” Giản Mạt nghênh tiếp Cố Bắc Thần thời gian, vĩnh viễn là mang theo lấy lòng, lại sẽ không để cho nhân phiền chán cười.

Nàng nhìn đẹp, nhất là đôi mắt kia cười liền hơi cong, phá lệ sáng sủa... Cố Bắc Thần mỗi lần nhìn thấy Giản Mạt mỉm cười mất thời gian, luôn luôn không khỏi có chút xuất thần.

Giản Mạt theo bắt đầu cảm thấy kỳ quái đến phía sau cũng thói quen, chỉ cho là hấn là cho rằng ánh mắt của nàng phá lệ nhập mắt của hấn.

“Thân thể khá hơn chút nào không?” Cố Bắc Thần tùy ý hỏi.

“Khá hơn nhiều...” Giản Mạt gật gật đầu, bảo lấy đại đại tươi cười, “Có người quan tâm chiều cô, nghĩ không tốt cũng khó đâu!”

Cố Bắc Thần “Ân” thanh, cũng không biết là nhận cùng Giản Mạt nịnh nọt còn là trả lời nàng nói thân thể sự tình.

Sau khi ăn xong, Cố Bắc Thần lại đi thư phòng bận rộn... Giản Mạt thu thập hậu liền lên lầu tắm rửa lên giường.

Bởi vì Sở Tử Tiêu sự tình tâm tình không tốt, cộng thêm thân thể ít ít nhiều nhiều vẫn còn có chút mệt mỏi, đã không có lấy lòng Cố Bắc Thần tâm tư... Giản Mạt tắt đèn đi ngủ.

Mơ mơ màng màng gian, cảm giác được thân thể bị lao tiến cường hữu lực khuỷu tay... Giản Mạt đã mơ hồ mạch suy nghĩ cũng không có nghiêm túc suy nghĩ, liền nặng nề đã ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, quen thuộc ôm ấp quen thuộc hơi thở...

“Sớm...” Giản Mạt thanh âm ồm ồm, lộ ra sáng sớm mắt nhắm nhèm cùng bệnh hậu khăn khăn.

Cố Bắc Thần mở mắt ra, mâu quang thâm thúy nhìn Giản Mạt.

Mặc dù này lão bà lúc trước thu hồi tới là có mục đích, nhưng không thể không nói, nhìn nàng mỗi lần ở trong ngực hấn tỉnh lại, ngáy oai cùng hấn nói tao an thời gian, tâm tình của hấn là khoan khoái.

“Sớm!” Cố Bắc Thần dứt lời, đột nhiên liền xoay người đem Giản Mạt áp ở tại dưới thân, “Tối hôm qua nhi phóng quá người, xem ra chúng ta chỉ có thể thân gian vận động.”

Cái gọi là “Thân gian vận động” là cái gì, Giản Mạt quả thực không cần suy nghĩ..

“Bệnh hậu suy yếu, người bỏ được sao?” Giản Mạt hai cánh tay câu Cố Bắc Thần cổ, nói đáng thương, nhưng kia một đôi trêu người trong mắt rõ ràng có mòi.

Cố Bắc Thần tà mị cười cười, “Vận động ra mồ hôi, là giúp đỡ người lành bệnh...” Nói, hấn đã có một chút thô lỗ liêu cao Giản Mạt váy ngủ, sau đó thành thạo rút đi che vật, một chút cũng không dịu dàng đẩy đi vào...

Bởi vì không có khúc nhạc dạo liền góc hẹp, Giản Mạt có chút hơi đau hừ một tiếng... Nhưng rất nhanh, thân thể miễn cảm liền bị Cố Bắc Thần mang vào một thể giới cực lạc.

Hai người đối đây đó thân thể là quen thuộc, thể cho nên nhiều khi Giản Mạt đồ đang suy nghĩ... Cố Bắc Thần này lão công kỳ thực cũng không tệ lắm, ít nhất, có thể giải quyết sinh lý không cần đưa tiền, còn có tiền tiêu!

Cố nài nói có cái gì không tốt ... Kia chỉ có thể là người này là Sở Tử Tiêu tiểu cậu, thể cho nên tiếp được người tới sinh, nàng quá có chút mất trật tự không chịu nổi.

Từ chương 16-19 đều là bản convert bởi vì trên mạng truyện tranh đã dịch đến chương này rồi, nhằm phục vụ bạn đọc tôi chỉ edit từ chương 20 trở đi để hài lòng một vài độc giả đang mong ngóng bộ truyện này, tính từ hôm nay thì truyện đã ra được 1336 chương rồi nên tôi cũng không có time để dịch lại nữa! Ai đọc được thì đọc không đọc được thì cũng đừng ném đá mà hãy âm thầm ra đi :))) thôi chỉ nói ngắn gọn vậy thôi!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tránh cũng không khỏi, cứ như vậy ngoài ý muốn,

gặp gỡ!

Hôm nay thứ Sáu, ngày đó Cổ Bắc Thần cùng Giản Mạt ăn sáng cùng nhau, sau đó hân rời đi, liền hai ngày không có trở về.

Giản Mạt biết được tin tức của lão công, cơ bản đều dựa vào tập san và báo lá cải....Này không, lão công lại vừa đi với một cô gái khác.

Chỉ thấy trang đầu của tờ báo là hình ảnh Cổ Bắc Thần và một cô người mẫu đứng sát vào nhau, góc độ muốn bao nhiêu ái muội liền có bấy nhiêu.

Dưới ngôn ngữ khiến người ta liên tưởng này, không thể nghĩ ngờ, truyền thông liền phỏng đoán cô người mẫu này là người thay thế cho vị trí của Lục Mạn ở bên cạnh Cổ Bắc Thần.

Mà bài báo khi kết thúc tự nhiên lại có câu liên quan đến người vợ bí ẩn của hắn, “Chồng lại thay bạn gái mới, cô vợ bí ẩn, cô cảm thấy thế nào?”, nhất thời trong phòng làm việc nhân hạ liền bàn luận về tiêu đề này.

Bên tai lại là Hường Văn là người cầm đầu bàn luận về chuyện của Lục Mạn cùng cô người mẫu kia đến cùng là ai mới là người uy hiếp được vợ của Cổ Bắc Thần, Giản Mạt nhìn mọi người, có cảm giác không biết nói gì.

Ngay trong thời gian tranh luận kịch liệt, Đại Hùng đi tới, “Giản Mạt, tối nay cô có rảnh không?”

Giản Mạt nghĩ cũng không có gì, “Tôi rảnh, có chuyện gì à?” Nếu như không có người gọi về.

Đại Hùng thanh âm có chút trì hoãn, lập tức đàn độn cười cười, “Hôm nay là sinh nhật Tiểu Nhã, mọi người cũng lâu rồi không tụ họp....Nhân cơ hội này tối nay chúng ta cùng đi ăn tối, sau đó tới Thiên Đường Dạ!”

Giản Mạt khoe miệng nở nụ cười, toàn bộ phòng thiết kế đều biết Đại Hùng đang theo đuổi Tiểu Nhã....Người này và Đinh Đương suốt ngày kêu rên, nói có phải xứng đôi đây? Đại Hùng đáng nhẽ nên theo đuổi Đinh Đương mới thích hợp sao?

Chuyện cười như vậy, có lần Mạc Tiểu Nhã cảm mạo, có thể Đại Hùng chỉ sợ cô ta hiểu nhầm, một mức giải thích,... Náo loạn thành không ít chuyện cười.

“Thiên Đường Dạ a....” Giản Mạt cố ý kéo dài giọng, “Anh hào phóng thật đấy!”

Đại Hùng “khà khà” nở nụ cười, nhìn Mạc Tiểu Nhã không có trong phòng làm việc, mới nói, “Thật ra.... tối nay tôi định tỏ tình với cô ấy.”

Giản Mạt nghe vậy, cười nói, “Nếu như vậy.... làm huynh đệ tỷ muội nhất định tôi sẽ cổ vũ cho anh.”

“Cảm ơn a!” Đại Hùng rõ ràng hưng phấn, sau đó cố gắng muốn cho Mạc Tiểu Nhã một sinh nhật bất ngờ.

Lúc tan tầm, toàn bộ người trong phòng làm việc liền mở ra tiệc đứng sảnh, tính toán ăn chút gì đó sau đó đến Thiên Đường Dạ.

Com mới vào miệng...di động liền vang lên....Tiên sinh!

Giản Mạt cầm điện thoại đi đến một bên, sau đó bắt máy, “A Thần...”

Cổ Bắc Thần nghe thấy âm thanh rất âm ý, hơi nhíu mày hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

“Hôm nay sinh nhật một đồng nghiệp, đang dùng com!” Có lẽ là cảm nhận được Đại Hùng hôm nay rất hưng phấn, Giản Mạt cũng cảm thấy rất vui vẻ.”Dùng com xong chưa?” Cổ Bắc Thần cố ý hỏi.

“Khác cái là hôm nay sinh nhật đồng nghiệp sẽ có người tỏ tình...có lẽ tối nay em sẽ về muộn đấy!” Sau đó Giản Mạt mới sực hỏi, “Anh...đang làm gì đó?”

“Còn chưa có tan tầm!” Cổ Bắc Thần mặt âm u ở viên biệt thự Lam Trạch, ngồi xuống ghế sofa, “Buổi tối đi đâu?”

“Thiên Đường Dạ...”

“Ừ.” Cổ Bắc Thần trả lời, “Buổi tối có cần anh đến đón em không?”

“Không cần, em có đi xe đến...”

“Được.” Cổ Bắc Thần sau khi nói xong liền cúp điện thoại.

Giản Mạt trái lại cũng không có suy nghĩ nhiều liền tắt máy.

Mọi người sau khi ăn com xong liền đánh xe đến Thiên Đường Dạ...Lạc Thành nổi danh là chỗ ăn chơi, phương tiện máy móc đều xa hoa, nhất định ở đây tiêu phí không thấp.

Đại Hùng nhất định là hao tổn không ít tiền, mọi người đều nghĩ hôm nay hẳn ta điên rồi.

Nhưng Giản Mạt là biết nội tình, người khác không biết, cũng rõ ràng không biết hôm nay Đại Hùng lại vung tay mời bọn họ đến nơi như vậy, nhất định là có chuyện gì đó.

Thiên Đường Dạ a, ở đây một buổi tôi cũng đã là nửa tháng tiền lương của bọn họ rồi.

“Nếu lát nữa Đại Hùng thật sự tỏ tình với cậu thì cậu định sẽ làm thế nào?” Giản Mạt tìm cơ hội đứng bên cạnh Mạc Tiểu Nhã, tò mò hỏi.

Mạc Tiểu Nhã năm nay đã 25 tuổi, Đại Hùng 27 tuổi, chỉ cách nhau 2 tuổi cũng rất thích hợp, điều kiện mỗi phương diện đều không tồi, nếu nói lấy kết hôn làm tiền đề, thế nào nhìn cũng có chút hài hước.

“Theo cậu thì thế nào là tình yêu?” Mạc Tiểu Nhã đột nhiên có chút thương cảm.

Giản Mạt thừa nhận Mạc Tiểu Nhã là con người rất tinh táo, như vậy thương cảm không nên thuộc về cô ấy, “Tình yêu chính là...khi cảm thấy chuyện lãng mạn nhất chính là khi có người đó ở bên cạnh.”

Mạc Tiểu Nhã nhìn về phía Giản Mạt, “Cậu có người đó chưa?”

Giản Mạt đột nhiên nở nụ cười, “Đã từng có...”

Cảm giác được trên người Giản Mạt nhận thấy ưu thương, Mạc Tiểu Nhã không hỏi nữa, cô cũng không thích dòm ngó nội tâm bí mật của người khác, “Kỳ thật từ trước tới giờ mình chưa gặp người nào giống như cậu nói....” Cô có chút tự giễu, “Mình nói mình không có bạn trai, tất cả mọi người đều không tin, nhưng lúc đi học đến giờ thật sự không có, có người nói mình yêu cầu quá cao, nhưng thật ra mình chỉ muốn tìm một người có thể làm cho mình động tâm...”

“Thế Đại Hùng có làm cậu động tâm không?” Giản Mạt hỏi.

Mạc Tiểu Nhã lắc đầu, “Anh ta chỉ thích hợp làm bạn chứ không làm mình động tâm...”

“Thế thì đêm nay cậu sẽ từ chối anh ta à?” Giản Mạt nhíu mày.

“Nếu không anh ta sẽ tiếp tục đeo bám...” Mạc Tiểu Nhã không biết phải làm sao, than thở lại.

Giản Mạt hiểu được ý tứ của Mạc Tiểu Nhã, nhưng là, cảm thấy đối với Đại Hùng như vậy thật quá tàn nhẫn...Trên thế giới này, mọi người đều nghĩ tình yêu là thứ tốt đẹp nhất, nhưng có mấy ai biết rằng, có những lúc tình yêu lại là điều tàn nhẫn nhất!

Giản Mạt tâm tình vốn đang vui vẻ bỗng nhiên trở nên khổ sở, nhìn theo đồng nghiệp đang cười nháo loạn, đột nhiên nghĩ đến lúc còn đi học....

“Giản Mạt, chị định hát bài gì?” Hương Văn cầm lấy micro bắt đầu xả giọng.

Giản Mạt lắc lắc đầu, khoé môi co giật nụ cười, “Các em cứ hát đi, chị đi phòng rửa tay.” Cô gấp gấp trốn tránh không khí náo nhiệt, chỉ sợ mình tiết lộ ký ức nội tâm bí thương.

Chỉ là, Giản Mạt nếu có biết trước, cô không thể nhanh như vậy thoát đi, ít nhất...trong thời gian đó hát một bài, có lẽ cô sẽ không nhanh như vậy mà gặp người kia ở chỗ ngoặt.

Sở Từ Tiêu đứng ở tại chỗ, một đôi mắt sâu như biển thâm thúy dưới ánh đèn nhìn không ra là tức giận hay vui mừng, liền chỉ đứng yên lặng như vậy nhìn Giản Mạt, phảng phất giống như một người xa lạ,,,,,Chỉ là, đối với người lạ này đáy mắt liền tràn ra hận ý.

Giản Mạt toàn thân cương cứng đứng ở đó, cô không biết phải làm như thế nào khi bất thành linh lại gặp gỡ như vậy..... Chỉ là trong nháy mắt, mũi cô liền nổi lên một trận chua xót, trái tim cũng đau theo.

Hắn mặc áo khoác màu xanh nhạt, bên trong là sơ mi màu vàng nhạt, xuống dưới là quần tây, quần áo cắt may vừa vặn giống như dáng của người mẫu.

Trên khuôn mặt tuấn nhã mang theo cảm xúc mỏng manh. lộ ra xa cách, tầm mắt rõ ràng nhu hoà lại như biển thâm thúy khiến người khác nhìn không thấy đáy.... Hắn vẫn hiện lên giống như trong ký ức!

Sở Từ Tiêu dần dần hít mất lại, lập tức hướng tới phía cô nhanh chóng đi tới... Bước chân của hắn không nhanh không chậm lộ ra vẻ trầm ổn, hình như có ý muốn làm cho Giản Mạt càng thêm gánh nặng...

Rõ ràng chỉ là chỉ là một vài bước của Sở Từ Tiêu nhưng lại khiến Giản Mạt cảm thấy khoảng cách đó dài giống như một thế kỷ.....

Gấp lại rồi hu hu chương sau siêu hấp dẫn luôn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chia tay, bởi vì đã yêu người khác rồi!

Sở Từ Tiêu đã tưởng tượng ra rất nhiều loại tình cảnh cùng Giản Mạt gặp lại...Có thể gặp gỡ ở đâu đó trong vườn trường của Lạc Đại, có thể là ngẫu nhiên gặp ở trên đường, hoặc sẽ là hấn phát điên chạy đi tìm cô.

Nhưng hấn lại không ngờ được lại ngẫu nhiên trùng phùng, cũng hoặc là, bọn họ trùng phùng cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Gặp mặt như vậy, câu đầu tiên cũng không biết nói gì?

Chất vấn? Tưởng niệm? Cũng hoặc là...không biết phải nói gì!

Bước chân lại vị trí Giản Mạt, cách một bước liền dừng lại, trên cao nhìn xuống trong tầm mắt lộ ra toàn bộ chất đầy bi thương cùng phần nộ của hai năm..Tất cả ý định trong lúc này đều trở nên buồn cười, lúc này, hấn chỉ mong sự việc kia chưa từng phát sinh qua.

Hấn như trước vẫn bảo vệ tình yêu của bọn họ, mà cô lại không thể chờ!

Giản Mạt cố gắng áp chế nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt, thu lại vẻ bị thương đau xót, kéo kéo khoé miệng, cố gắng giống như ngẫu nhiên gặp mặt người quen, đánh lầy bất chuyện, “Anh trở về lúc nào vậy?”

Sở Từ Tiêu ánh mắt trong nháy mắt rét lạnh, lãnh đạm xa cách trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười chế nhạo, nói không nên lời. “....Trước kia tôi suy nghĩ, sau khi về nước... thời khắc nhìn thấy tôi, câu đầu tiên cô sẽ nói với tôi cái gì?”

Trái tim Giản Mạt run rẩy, ngón tay thon dài cũng trở nên run rẩy... nhưng là, cô có bị thương như thế nào cũng không dám tiết lộ, chỉ có thể cười.

Dù cho cô cười rất khó coi, rất mệt!

“Suy nghĩ rất nhiều...nhưng lại không nghĩ lại có thể bình tĩnh như vậy!” Sở Từ Tiêu cong môi cười, nhưng không biết là đang tự giễu cợt chính mình hay là giễu cợt lời nói tàn nhẫn của cô.

“Giản Mạt, cô tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy?” Thanh âm của Sở Từ Tiêu rất nhẹ, nói xong liền cong môi cười lạnh lùng, một đôi mắt như biển thâm thụy lạnh lùng nhìn cô.

Tim Giản Mạt giống như bị ai đó bóp chặt, đau đến nghẹt thở.

Tiếp tục giật khoé miệng, Giản Mạt ngược mắt, dùng ánh mắt nhẫn tâm chống lại ánh mắt của Sở Từ Tiêu, cô hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói, “Tôi cho tới bây giờ cũng không phải là người lương thiện gì!”

Đáy mắt Sở Từ Tiêu có thứ gì đó khe nứt ra, dần dần ngưng tụ thành một khối lửa giận...

Đột nhiên, hấn bắt lấy vai Giản Mạt, một bước ép cô lên tường, ánh mắt dán chặt lên từng đường nét trên khuôn mặt cô, “Cô đã nói sẽ đợi tôi. Vì sao lại muốn từ bỏ?”

Giản Mạt tâm lại bị rạch một vết thương, trong nháy ,mắt máu chảy đầm đìa.... Lòng mi run nhẹ, cô nỗ lực che giấu đáy mắt mờ mịt, ẩm ướt, chỉ nhủ mày nói, “Mệt mỏi, không muốn đợi.”

Nguyên bản Sở Từ Tiêu được huấn luyện thành lãnh đạm, có thể bình tĩnh trong khoảnh khắc tan rã...Hấn cho rằng hấn cùng cô gặp lại...hấn có thể bình tĩnh đối mặt, hỏi nguyên do tại sao lại chia tay!Nhưng là, không phải...Hấn căn bản không có biện pháp nhìn thấy thái độ lạnh lùng của cô, càng không thể lơ đi khoảng cách bây giờ của hai người.

“A, mệt mỏi?” Sở Từ Tiêu cười lạnh một tiếng, “Giản Mạt luôn luôn kiên trì tại sao lại bởi vì chờ đợi mà mệt?”

Lời nói của hấn giống như nghiêng răng nghiêng lợi nói, từng chữ phát ra đều từ trong kẽ răng bay ra.

Bởi vì tức giận, Sở Từ Tiêu nắm lấy vai của Giản Mạt càng thêm siết chặt, Giản Mạt bị đau, hơi nhăn lông mày, nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ là lạnh lùng nói, “Anh còn muốn đáp án như thế nào nữa!” Thanh âm của cô lộ ra kiêu khích.

Hai người trước đây ở chung một chỗ, chưa từng nói nhiều chuyện....Chỉ là yên lặng ở cùng nhau, cũng đã cảm thấy hạnh phúc rồi

Lý Tiểu Nguyệt có hỏi bọn họ không có cãi nhau, nhưng sao có thể muộn đâu?

Chỉ cần đâu đó một ánh mắt, cũng đã hiểu ý tứ của đối phương...Liền giống như lúc này, Glán Mạt biết Sở Từ Tiêu muốn hỏi điều gì.

“Vi sao nói chia tay....” Sở Từ Tiêu lãnh đạm nhìn Giản Mạt, có chút thất bại.

Giản Mạt tâm động đến lợi hại, nhưng chỉ là bình tĩnh nói, “Bởi vì đã yêu người khác...”

“Tôi không tin...” Sở Từ Tiêu cắn răng đẩy ra ba chữ, hai mắt bắn ra tức giận, phát cuồng giống như một con sư tử, chuẩn bị đem con mồi xe ra làm trăm mảnh.

Giản Mạt đột nhiên đẩy Sở Từ Tiêu ra, cũng không biết bởi vì dùng sức quá lớn, hay là khoảng khắc hấn đang hoảng hốt, lại bị cô một phen đẩy ra.

“Có tin hay không thì tùy...Sở Từ Tiêu, chờ đợi quả thực rất mệt mỏi.” Giản Mạt chống lại ánh mắt của hắn, ánh mắt cô trở nên trong suốt vô cùng, “Em cứ nghĩ em sẽ chờ được, thế nhưng lại không thể.... Trong khi chờ đợi em cảm thấy mất niềm tin, em cảm thấy giữa chúng ta không còn cái gì gọi là tình yêu nữa rồi...”

Sở Từ Tiêu hít mắt lại nhìn Giản Mạt, ánh mắt sâu đen ngòm sắc bén nhìn xuyên thấu nội tâm của người khác, “Cô nói dối!”

“Nếu như vậy có thể an ủi anh, vậy thì cứ cho là như vậy đi...” Giản Mạt lạnh lùng, nói xong, liền xoay người hướng đến phòng rửa tay, đi tới.

Chỉ là, người vừa mới xoay đi, đã bị Sở Từ Tiêu một khắc kéo lại.....

“Giản Mạt, anh trở về rồi...” Thanh âm Sở Từ Tiêu đột nhiên có vài phần hèn mọn, “Không cần đợi thêm nữa, anh cũng không rời đi... Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được hay không?”

Chỉ trong nháy mắt, mắt Giản Mạt liền đỏ.

“Giản Mạt, anh muốn khi em xoay người thời khắc đó người em nhìn thấy đều là anh..... Chúng ta yêu nhau, có được hay không?”

Mùa hoa ngô đồng nở, một nam nhân mặc áo sơ mi trắng, quần âu vàng nhạt nắm lấy tay cô, đáy mắt đều là ý cười, giống như bị hoa của cây ngô đồng nhuộm sắc.

Bây giờ, cũng là câu nói đó “Có được hay không?”, lại chìm trong đêm bi thương..... Muốn xóa bỏ bầu không khí ngột ngạt, lại phảng phất như sẽ rơi xuống vách núi.

Hàng mi run nhẹ, có ẩm ướt rơi xuống, uốn lượn ở hai bên má,... Cuối cùng ở khoe miệng đọng lại.

“Không còn yêu, làm sao có thể bắt đầu?” Giản Mạt nói ra những lời này, cô nuốt hết nước mắt, tỏ ra mình không để ý, sai bước đi đến phòng rửa tay.

Cô không dám chậm nửa bước, chỉ sợ tất cả nguy trạng đều tan rã ở trước mặt Sở Từ Tiêu...

Thời khắc cô bước vào phòng rửa tay nước mắt giống như nước tràn đê liền ào ào rơi xuống.

Trong phòng rửa tay có hai nữ nhân đang còn chỉnh trang, nhìn thấy Giản Mạt, đầu tiên là biểu lộ nghi hoặc cùng kinh ngạc, lập tức nhìn nhau rồi rời khỏi....

Trên thế giới này, tùy thời tùy chỗ có quá nhiều tình tiết cầu huyết phát sinh.

Giản Mạt như vậy, trong mắt hai nữ nhân ở đây.... Đơn giản là bị vứt bỏ, hoặc cũng là bị nam nhân ức hiếp.

Nước lạnh không ngừng tạt lên hai má, Giản Mạt không biết trên mặt đầu là nước lạnh, đầu là nước mắt..... Cứ như vậy đau đớn khiến cô không thể hô hấp.

Cũng không biết trải qua bao lâu, có lẽ là khóc mệt, cũng có lẽ tâm trạng đã trở lại như cũ...Giản Mạt đem nước mắt trên mặt lau sạch, hít sâu vài hơi, rồi áp chế không mang tâm tình bi thương tội đĩnh đi ra khỏi toilet.

Khi đã vừa ý, cô mới đi ra ngoài, đột nhiên cánh tay liền bị một lực đạo lớn kéo lại, Giản Mạt hoàn toàn không phản ứng kịp, cô liền bị quăng đến bên tường ở trong lối đi nhỏ của cầu thang.

Đứng lúc, Cố Bắc Thần cùng Long Kiều đang đứng chờ người hướng tới lối đi nhỏ đi tới,.... Hắn nhìn thẳng hướng hành lang ở phía sâu bên trong, đi đến, bước chân trầm ổn.

Giản Mạt có chút hoảng sợ, không muốn để người khác nhìn thấy, liền muốn thoát khỏi sự chế ngự của Sở Từ Tiêu..... Lại bị hắn ép tới, không kịp chống đỡ đầu cô, cứ thế hung hăng hôn xuống, giống như là muốn trút giận.

Đây không phải là hôn, hấn giống như mãnh thú phát cuồng, hung hăng gặm cắn đôi môi mềm mại của cô, không đếm xỉa đến sự phản kháng của cô, lờ lẽ mang theo điên cuồng xâm chiếm trút xuống môi cô.

“Ngô....” Giản Mạt chống tay lên lồng ngực của Sở Từ Tiêu muốn đẩy hắn ra, thế nhưng, cô dùng sức đẩy ra lại bị hắn cường hấn ngăn lại, căn bản cô không thể đẩy hắn ra được.

“Hôm nay Tam ca lại đột nhiên lại hẹn chúng ta đến Thiên Đường Dạ vậy.....” Đúng lúc, thanh âm trầm tức của Lâm Hường Nam truyền đến.

Giản Mạt trong nháy mắt sững sờ mở to hai mắt nhìn, quên mất phản ứng....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cho hấn ảo giác

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, dưới tình huống như thế này, Giản Mạt căn bản không biết phải ứng phó như thế nào nếu bị Cố Bắc Thần bắt gặp.

Trường hợp cùng cháu ngoại trai (con của chị em gái) ở nơi công chúng cùng nhau hôn môi....Dù cho không phải tự nguyện, cô cũng cảm nhận được chính mình sắp sửa sẽ phải đối mặt với cái gì.

Giản Mạt nhắm mắt lại, thân thể hơi nghiêng quên mất phản kháng, thậm chí, cô còn để mặc Sở Từ Tiêu bá đạo đòi lấy bên trong...

Sở Từ Tiêu cảm thấy vui mừng, động tác của Giản Mạt như thế chứng tỏ đối với hấn vẫn nhớ mãi không quên.... Hấn kích động hôn càng thêm sâu, hoàn toàn không để ý tiếng bước chân ở phía sau truyền đến.

Lâm Hường Nam có chút lưu manh huyết sao..... Bởi vì chiều cao của người nam nhân đem nữ nhân che lấp triệt để trong lòng, bọn họ đứng ở góc độ này hoàn toàn không rõ nhũ quan của nam nữ kia là ai.

Trường hợp này ở Thiên Đường Dạ như vậy hôn nhau không phải là chuyện lạ kỳ gì.....

Khuôn mặt Long Kiều ngoài lạnh lùng cũng chỉ là lạnh lùng lướt qua, Lê Văn Trạch khoe miệng cười tà mị, cũng không hứng thú nhìn....Cố Bắc Thần không để ý, dư quang nơi đáy mắt chỉ lãnh đạm, sau đó lướt qua.

Đột nhiên, mạch suy nghĩ hơi ngưng trệ.

Đáy mắt Cố Bắc Thần đột nhiên sâu hút, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh, “Nhàm chán.....” Đây là để trả lời vấn đề của Lâm Hường Nam.

Hôm nay sau khi hết bận, hấn sớm trở về Lam Trạch viên....Sau đó đợi gần như một khoảng thời gian, Giản Mạt vẫn chưa về.

Trong lòng có chút mất mát, Cố Bắc Thần cũng không suy nghĩ sâu xa, chỉ cho rằng mỗi lần trở về, ở nhà đều đã có người đợi sẵn, lần này không có, hấn lại cảm thấy không quen.

Gọi điện thoại, biết cô cùng đồng nghiệp đến Thiên Đường Dạ, lại là hấn ở nhà có chút ngồi không yên liền hẹn bọn hấn cùng qua đây...Nghĩ sau khi chơi xong, liền đồng thời có thể đón cô trở về.

Đối với hành động của chính mình, Cố Bắc Thần cũng không có suy nghĩ vì sao lại phải làm như vậy.....Chỉ là trước đó lừa cô, hấn vẫn còn ở công ty, cảm giác hấn có chút ấu trĩ cùng buồn cười.

Bước chân đã đi xa, Giản Mạt muốn đẩy Sở Từ Tiêu ra, nhưng như trước vẫn bị hấn giam cầm không có biện pháp....

Cô tức tối trừng mắt, hung hăng dùng lực mạnh.

Có vết máu ở giữa hai cánh môi lan ra, hơi thở tanh ngọt làm người khác buồn nôn....

Giản Mạt thừa lúc Sở Từ Tiêu đang phân tâm, dùng sức đẩy hấn ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn hấn đang mất bình tĩnh, “Nếu để cho truyền thông cùng khách hàng của anh thấy được anh mất bình tĩnh như vậy, nhất định tin tức này sẽ rất đặc sắc.”

Ngờ đâu lạnh lùng không có một phần lưu luyến, có cũng chỉ là lạnh lùng chế giễu.

Sở Từ Tiêu ngạc nhiên nhìn Giản Mạt, dường như không nghĩ đến miệng nàng lại nói những câu độc ác như thế....Vừa lúc này, cô đối với hấn còn có chút bức thiết, không phải sao?Giản Mạt không muốn ở lại đây, Cố Bắc Thần đến Thiên Đường Dạ, Sở Từ Tiêu mất bình tĩnh....Cô không muốn cục diện trở nên hỗn loạn.

Sở Từ Tiêu nở nụ cười, như vậy cười đến cứng đờ khoe miệng nhưng ánh mắt vẫn không thể chống đỡ, “Mạt Mạt, em thật là máu lạnh,“

Bước chân Giản Mạt ngưng trệ một chút, nhưng chỉ là trong nháy mắt lại nâng bước chân đi..... Cũng không nói lời nào, nhanh chóng rời khỏi.

Đẩy cửa tiến vào ngồi trên ghế, Giản Mạt nhìn cảnh náo nhiệt bên trong đã lộn xộn, đột nhiên cảm thấy chính mình có chút không hợp.

Đại Hùng có chút gấp gáp đối diện với Mạc Tiểu Nhã xin được hẹn hò, mọi người ở đây đều thét to.....Không ai chú ý Giản Mạt đã vào.

“Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi _____” Tất cả mọi người đều thuyết phục Mạc Tiểu Nhã đồng ý, Đại Hùng càng gào thét đối với cô ta tình yêu.

Giản Mạt nở nụ cười, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn....

Cuộc đời của cô rõ ràng một mảnh tốt đẹp, có hạnh phúc gia đình, có tình yêu với bạn trai..... Nhưng vì sao, vì sao bây giờ lại trở thành thế này?

Im lặng lấy túi, sau đó xoay người, không muốn để tâm trạng bi thương của mình phá hoại bầu không khí của mọi người.

“Mạt tỷ....” Hường Văn phát hiện cô muốn rời đi, “Điện thoại của chị mới vang.....Người gọi đến có tên G tiên sinh.”

Tâm Giản Mạt bỗng nhiên “lộp bộp” rơi xuống, bởi vì làm chuyện xấu, có chút chột dạ.

“Mạt tỷ, mắt chị sao lại đỏ như vậy?” Gương mặt hưng phấn của Hường Văn đột nhiên trở nên nghi hoặc.

“Chị có chút không thoải mái.....” Giản Mạt quét mắt nhìn đám đồng nghiệp đang vây quanh thành một vòng tròn lớn, đáy mắt nhìn Đại Hùng lộ ra vẻ áy náy, “Chị đi về trước, nhờ em lát nữa giúp chị nói với bọn họ một tiếng.” Lời vừa dứt, cô không để Hường Văn cơ hội nói chuyện, đã xoay người rời khỏi phòng.

Đường Dục nhìn thấy thời gian Sở Từ Tiêu trở lại phòng bao có chút không phù hợp, ngày hôm nay đồng học tụ họp, mọi người bây giờ đều có một vị trí trong giới luật sư, nói lên nói xuống thì tài ăn nói vô cùng tốt.....Hắn ta biết Từ Tiêu có tâm sự, bị mọi người hỏi chuyện tình cảm với Giản Mạt thì liền trầm mặt.

Nhưng dù như vậy, cũng là học chung với nhau, cũng không ai suy nghĩ nhiều.

Hắn mượn cớ đi ra ngoài hít không khí, trở về sắc mặt liền không tốt.....Dù gì hắn và Đường Dục cùng lớn lên lại cùng chung chí hướng, biết hắn nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Sao vậy?” Đường Dục cầm bia tiến lại, đưa cho Sở Từ Tiêu một lon.

“Sở Từ Tiêu nhận lấy, ngửa đầu uống hết nửa lon, “A Dục, mình gặp phải cô ấy.....”

“Cô ấy” là ai không cần nói cũng biết. Có thể làm cho Sở Từ Tiêu mất đi tinh táo, ngoại trừ Giản Mạt, cũng không có người khác.

“Sau đó thì sao?” Đường Dục bình tĩnh hỏi.

Sở Từ Tiêu chỉ tự nhiên cười, lập tức giờ lon bia, không muốn nhiều lời với lời thăm dò của Đường Dục, sau đó đem phần còn lại của lon bia uống cạn.....

“Minh đi trước.” Sở Từ Tiêu thả lon bia rỗng xuống, đứng dậy, “Mọi người cứ chơi đi, đêm nay cứ tính tiền cho mình.”

Các bạn học tất nhiên không muốn, hôm nay vốn là cho hắn cùng Đường Dục đổi gió, sao có thể nói đi thì đi?

“Từ Tiêu, cũng không thể thành danh biện, liền không muốn đồng học tụ họp sao?” Lê Nhiễm Hạ mở miệng, đôi mắt phượng xinh đẹp, lộ ra cái ánh nhìn sáng rực.

Sở Từ Tiêu xoay người, ánh mắt lạnh đậm lướt qua, “Nếu như phải làm một người đem vị trí của chính mình kéo xuống, cái này chỉ có thể nói rõ cô trong tiềm thức đã đem chính mình cùng người khác kéo dài khoảng cách.”

Sắc mặt Lê Nhiễm Hạ trong nháy mắt liền thay đổi..... Ở đây đều là học viên khoa luật của trường Lạc Đại, cái đều có tài ăn nói độc địa, thường chỉ cần một câu có thể đem người khác bức chết?

Nhưng lúc này Sở Từ Tiêu ngôn ngữ không hề nề mặt, làm cho bầu không khí đột nhiên trở nên đông cứng.

Đường Dục than nhẹ, Từ Tiêu mặc dù tính tình có chút lạnh nhạt, nhưng là một con người ôn hoà. Kể từ hai năm trước sau khi nhận được lời chia tay trên đường đi sân bay.....Hết thấy tất cả đều thay đổi như vậy!

“Từ Tiêu, hôm nay cậu ấy sao vậy?”

“Đúng vậy, ngày hôm nay trông cậu ấy rất trầm mặc...”

“A Dục, có chuyện gì vậy?”

Sau khi Sở Từ Tiêu đi rồi, đồng học mới hiểu kỳ lên tiếng..... Nhưng Đường Dục chỉ có thể hướng mọi người nhún vai, bắt đầu đi cười.

Trên thế giới này có một toà thành được gọi là tình kiếp a.

Nam nữ trong chốn hồng trần, có mấy ai có thể trốn được?

Giản Mạt đứng dưới cột nhà của Thiên Đường Dạ, thân thể có chút mệt mỏi. Vừa ra, cô đã gọi điện lại cho Cố Bắc Thần, rất sợ hấn lúc đó phát hiện người cùng Sở Từ Tiêu là cô.

Cũng may hấn không có hỏi cái gì, chỉ nói hấn đến Thiên Đường Dạ, sau khi kết thúc tiệc muốn cùng cô trở về.....

Nghĩ đến cô vừa mới ra, mà hấn vừa đến, cô nói cô hơi mệt nên muốn về trước, nói hấn cứ từ từ chơi. Nhưng hấn lại trầm mặc, sau đó liền nói cô ở cửa chờ hấn cùng về.

Giản Mạt đã đợi được 10 phút rồi.....Có chút bức bối.

Có chút bức bối là bối vì sợ trong thời gian Cố Bắc Thần xuất hiện, lại đụng phải Sở Từ Tiêu.

Cũng may ngưng thở trong thời gian, một chiếc xe Spyker màu đen chậm rãi tiến lại..... Giản Mạt cơ hồ nghĩ cũng không nghĩ liền vội vàng ngồi vào xe.

Chỉ là, bởi vì quá mức gấp gáp, cô không chú ý tới lúc mở cửa xe, làn váy cô trượt qua chốc lát.... Khi xe Cố Bắc Thần vừa đi, phía đối diện, ánh mắt của Sở Từ Tiêu bỗng chốc trở nên âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Buổi tối trừng phạt

Sở Từ Tiêu đứng sững tại chỗ, nhìn chiếc xe màu đen mà Giản Mạt vừa lên.....Mặc dù khoảng cách và ánh sáng ảnh hưởng tầm nhìn, hấn nhìn chiếc xe kia không được rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhìn ra chiếc xe kia rất đắt.

Có cái gì đó tự cuốn cuộn trong lòng, Sở Từ Tiêu thường nhả nhặn tuần tú bây giờ lại nổi lên vẻ lo lắng.....

Giản Mạt vừa mới cùng Cố Bắc thần nói chuyện một lúc, sau đó cảm thấy hấn không có vẻ đa nghi, nhưng là, sau khi lên xe, cảm thấy có cái gì đó ngưng đọng, không khí khiến người ta áp lực.

Cũng không biết có phải là do tâm tình đột nhiên không được tốt, Giản Mạt cũng không có lưu ý, sau khi lên xe liền nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ...

Tầm viễn loé sáng màu hồng của quốc tế đô thị lớn Lạc Thành vào ban đêm khiến người ta mê say, thế nên quá nhiều người lưu luyến sống về đêm tuyền qua bên trong không cách nào tự kiềm chế.

Cố Bắc Thần lạnh lùng như điều, trên khuôn mặt không có nửa điểm biểu tình, lãnh đạm đến nỗi người khác không thể nắm bắt được tâm tình của hấn ngay lúc này.

Lúc ở trong lối đi nhỏ có thoáng nhìn qua, nếu không có nhớ nhầm.....Nữ nhân cũng nam nhân hôn môi kia mặc cùng Giản Mạt một cái váy giống nhau.

“Không phải nói đồng nghiệp tổ chức sinh nhật, sẽ rất trẻ sao?” Cố Bắc Thần thanh âm trầm ổn làm cho người ta nghe thấy bất quá không thấy được bên trong là mạch nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt.

Giản Mạt thu hồi ánh mắt, lười nhác tựa ở trên ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn Cố Bắc Thần ngượng ngùng nói: “Có chút không thoải mái...”

Cái đề tài này trong điện thoại không phải đã nói qua rồi sao?

Trên đường đi gặp đèn đỏ, Cố Bắc Thần dừng xe liếc mắt nhìn Giản Mạt, mặt ngoài bình tĩnh giống như vô phong vô lãng ngoài biển khơi....Kì thực đã trở thành mạch nước ngầm cuộn cuộn.

“A Thần, anh như vậy nhìn em, em sợ rằng mình sẽ trầm luân trong ánh mắt của anh mất.....” Giản Mạt thanh âm mềm mại, coi như không có chút nào vui vẻ nhưng ở trước mặt Cố Bắc Thần từ lâu cô đã có thói quen ngụy trang.

Cố Bắc Thần thu lại tầm mắt, đứng lúc chuyển sang đèn xanh, xe tiếp tục hướng về phía Lam Trạch viên chạy đi, “Có lời gì nghĩ muốn nói với anh không?”

“Hả?” Giản Mạt không hiểu.

Cố Bắc Thần nâng khoe môi mỏng lạnh lùng ý cười, vì không thể thấy, nhưng Giản Mạt lại phát hiện mình nhìn rất rõ ràng.

Cũng không biết có phải là do có tật giật mình, Giản Mạt trong giây lát liền nghĩ đến liệu Cố Bắc Thần có phải sẽ nhìn thấy cô cùng nam nhân khác hôn môi....

Nhưng là, ngẫm lại chiều cao của Sở Tử Tiêu hoàn toàn có thể đem nàng che lấp, mà ở góc độ kia, bọn họ ở trong bóng tối, Cố Bắc Thần bọn hắn lại ở ngoài ánh sáng.... Góc độ thì giác nhất định có điểm mù.

“Muốn nói...” Giản Mạt nhếch xuống khoe miệng, “Lão công của chính mình thỉnh thoảng muốn yêu cầu tin tức mới có thể xem thấy, rất khó chịu đây!” “Nga?” Ánh mắt Cố Bắc Thần càng sâu hơn, không có đáp lại lời nói của cô.

Lúc này Giản Mạt có chút không chắc chắn tâm tư của Cố Bắc Thần.....Thường ngày cô thường làm nũng quấy rầy, hắn luôn nhìn rồi cười.

Biết hắn đối với cô cũng không có vài phần thật tình, dù sao hai người bọn họ cũng chỉ là kẻ ước hôn nhân, ai cũng không có khả năng cảm tình....Nhưng là, không biết vì sao, lúc này cô cảm thấy có cảm giác một con dồng chực chờ đang dần biến thành con bão.

Trầm mặc!

Cố Bắc Thần không nói lời nào, Giản Mạt cũng bởi vì bất ngờ gặp lại Sở Tử Tiêu trong tâm có chút chuyển biến, không có hứng thú điều tiết cảm xúc.

Sau khi đến Lam Trạch Viên, Cố Bắc Thần thắng một cái xuống xe, vòng qua đầu xe đến bộ phận điều khiển....Mở cửa xe, ngay khi Giản Mạt không có thời gian phản ứng, hắn có chút thô lỗ đem Giản Mạt kéo ra ngoài.

Giản Mạt trước loại chuyện này sẽ không hoàn toàn vui vẻ, bị kéo như vậy, cổ chân lại bị tọe lại, nhất thời khiến thần kinh đau nhói.

Cố Bắc Thần không phát hiện Giản Mạt có cái gì đó không thích hợp, chỉ là kéo nàng tiến vào biệt thự.....Đến phòng khách cũng không có dừng lại, trực tiếp lên phòng ngủ ở lầu hai.

“A” một tiếng truyền tới, Giản Mạt bị Cố Bắc Thần ném trên giường lớn.....Tĩnh phản xạ ngồi dậy liền bị Cố Bắc Thần lần đến ép thân thể cô nằm trờ lại.

Giản Mạt dưới ý thức muốn phản kháng, sau đó hai tay chỉ có thể chống đỡ trên lồng ngực của Cố Bắc Thần, chống lại ánh mắt sâu không thấy đáy, vội vàng thu lại hành động phản kháng.

“Thế nào? Muốn đẩy tôi ra?” Thanh âm của Cố Bắc Thần như vậy, thế nhưng, không cho người khác lờ đi lực đạo bức bách.

Giản Mạt trong lòng càng phát sợ, cảm giác được Cố Bắc Thần phát hiện người kia chính là cô, cho nên mới tức giận.....

“Sao lại có thể chứ!?” Giản Mạt giật khoe miệng, khoe mắt lộ ra vẻ yêu mị.

Cố Bắc Thần lạnh lùng nghiêm nghị như điêu trên khuôn mặt lộ ra một tầng mù mịt, bàn tay trực tiếp lôi tay Giản Mạt chống lên đỉnh đầu.... Sau đó hung hăng hôn xuống.

Không giống như ngày xưa, mặc dù hôn bá đạo nhưng vẫn có một chút ôn nhu. Nhưng bây giờ, Giản Mạt rõ ràng có thể cảm nhận được trên người Cố Bắc Thần tràn ngập hơi thở nguy hiểm, nụ hôn lạnh lùng nuốt chửng hết thảy.

Nhưng Giản Mạt không dám chống lại, thế nhưng, cô cố gắng phối hợp nhưng Cố Bắc Thần vẫn không nguôi giận, trái lại càng làm cho hắn cướp đoạt cảm xúc.....Hắn không cho cô cơ hội thở dốc, trực tiếp thẳng tiến vào.

Giản Mạt có chút đau, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài....Cố Bắc Thần hôm nay là cô chưa từng thấy qua, cái loại đó giống như sùng vật bị người ta cướp mất cảm giác....Lúc này, cô không phải nhân tình, cũng không phải lão bà mà là sùng vật của hắn.

Giản Mạt có chút đau thương, con người một khi sa ngã, hình như gặp chuyện gì cũng không sao cả.....Cuối cùng, chỉ có thể chết!

“A Thần.” Giản Mạt hờn dỗi hô thành tiếng, “Anh ngày hôm nay thật giống không đủ lợi hại vậy?”

“Phải không?” Cố Bắc Thần đột nhiên ngừng động tác, ánh mắt thâm thúy nhìn nữ nhân dưới thân, “Khẩu vị lớn hơn, thỏa mãn không được nữa?”

Giản Mạt cảm thấy Cố Bắc Thần là người sau không lường trước, mặc dù hằng ngày là lén lút ở chung, lời nói không xuôi tai....Người này chính là điển hình của cảm thụ, lưu manh.

Nhưng cũng không thể che giấu được hắn ở tập đoàn Đế Hoàng là người cầm quyền thủ đoạn tàn nhẫn.

Bên ngoài đều biết, Cố Bắc Thần là người đứng đầu Lạc Thành, tuyệt bút vùng lên, bao nhiêu người trong nháy mắt đã thành da ngựa bọc thây?!

Giản Mạt cau hai cánh tay lên cổ Cố Bắc Thần, khiến chính mình càng thêm sát hợp trên người của hắn, kiều mị nở nụ cười, mị nhãn như tơ, nói: “Vậy anh.... có phải càng muốn làm thỏa mãn em đây?”

Cố Bắc Thần môi mòng hơi cong ý cười, sau đó thật sự dùng sức đi thoả mãn Giản Mạt.....

Nữ nhân này muốn trốn tránh cái gì?

Nam nhân kia là ai?

Bọn họ như vậy nghênh ngang ở lối đi nhỏ bên trong ôm hôn, a, thật đúng là không thể khống chế.

Nghĩ đến chỗ này, Cố Bắc Thần cảm thấy trong lòng có một cổ lửa đang bốc cháy, đem tâm tư hấn làm cho lộn xộn, chỉ có thể tàn nhẫn thúc mạnh, mới có thể đánh tan một chút kiêu ngạo.

Giản Mạt sau khi bị qua mấy lần làm cho mệt mỏi không thể tả, bắt đầu còn có thể chịu đựng một lúc, sau này trực tiếp không có khí lực.....Chỉ có thể cầu xin tha thứ.

“Vừa nãy là ai nói không đủ mãnh liệt?” Cố Bắc Thần chế nhạo.

Giản Mạt ôm hấn, ở trên mặt hấn thân hạ, “Em sai rồi....”

“Ở đâu sai rồi?”

Giản Mạt sững sờ, lập tức mềm mại nói: “Không nên nghi ngờ năng lực đàn ông của anh.”

Khoẻ miệng Cố Bắc Thần kéo nhẹ, vươn mình lại đem Giản Mạt ép xuống dưới thân.....

“Em thật sự không được.....” Giản Mạt vội vàng cầu xin tha thứ, cô đã bị lấn qua lấn lại đau nhức không chịu nổi, nếu tiếp tục, khẳng định ngày mai sẽ không xuống được giường.

Cố Bắc Thần ánh mắt thâm thúy nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, thông thả nói: “Giản Mạt, có một số việc.....Anh có thể, em không thể, có hiểu không?”

(Nam Cung Từ Uyển: Loại đàn ông nhỏ nhen là đây == ý chỉ là hấn có thể qua lại với nữ nhân khác nhưng cô lại không được qua lại với nam nhân == khổ Mạt tỷ ghê...)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Dịu dàng của hấn chính là kiếm hai lưỡi

Giản Mạt không bị khống chế, khoẻ miệng cô đột nhiên co quắp, trong lòng đã xác định, Cố Bắc Thần là biết người cùng Sở Từ Tiêu ôm hôn là cô.

Chỉ là cô không biết, Cố Bắc Thần có biết nam nhân kia là cháu trai ngoại của hấn...

Trong lòng giống như nước sôi đổ vào, nghĩ đại thể có lẽ hấn không biết....nếu không, biết được lão bà của mình ở nơi công cộng cùng cháu ngoại trai ôm hôn, đều sẽ cảm thấy tiêu đề chính này sẽ cực kỳ chấn động.

“Thật bá đạo.....” Giản Mạt cụp mắt, âm thanh lầm bầm, dáng vẻ sau khi chìm vào hoan ái vô cùng đáng yêu, xinh đẹp, “Chỉ cho phép châu quan phóng hoả, bách tính không được đốt đèn!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần càng thêm sâu, Giản Mạt nói cái gì hấn nghe không rõ lắm, cũng không cần nghĩ cũng biết nàng nói cái gì.

“Giản Mạt, anh không cùng nữ nhân khác hôn môi như vậy....” Cố Bắc Thần bày tỏ lời này sau đó rõ ràng có vài phần bất đắc dĩ.

“Hả?” Giản Mạt bởi vì đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, không có nghe thấy tiếng. Cô ngược mắt, tầm mắt vô tội mà sáng sủa nhìn Cố Bắc Thần, đợi hấn nói lại một lần nữa.

Thế nhưng, Cố Bắc Thần căn bản không còn để ý đến cô, chỉ là xoay người xuống giường, sau đó rất hào phóng cho cô nhìn thấy bóng lưng trần trụi của hấn, nghênh ngang đi vào phòng tắm.

Ôi, mặc dù là vợ chồng già rồi... thế nhưng, nhìn thấy vóc người hoàn mỹ như vậy, cô vẫn rất e thẹn đấy!

Chỉ là, kích tình qua đi như vậy, Giản Mạt bị kịch phát hiện, trước đó liền không phát hiện mất cá chân bị trật đã trở nên đau đớn.....Có thể làm thế nào đây? Cô lại là người quật cường khiến người khác cảm thấy buồn cười.

Nửa đêm, Giản Mạt có chút khát. Vốn dĩ nghĩ rằng nhịn một lát đến sáng sẽ quên, nhưng cuối cùng cũng không biết vì sao, cổ họng khát khô, chỉ có thể đi xuống uống một chút nước.

Giản Mạt cố gắng để động tác của mình thật nhẹ, cũng không dám mở đèn.....

Xuống đất một lúc, chân “Tì” một tiếng hút vào truyền tới, mắt cá chân đau nhói làm cho Giản Mạt nhất thời bị chuột rút.... Sau đó cả người hoa lệ ngã xuống...

Chỉ là, sau khi ngã xuống, xuất phát từ bản năng liền muốn chống đỡ trên tú đầu giường, không biết rằng lại kéo đến bóng đèn điện ở trên, bóng đèn bởi vì theo quán tính của cô cũng ngã xuống, trực tiếp đập xuống.....

“A” một tiếng, Giản Mạt đau đến ứa nước mắt, phía sau vừa vịn lại bị đèn điện đập vào, lập tức khiến cô đau đến nhe răng nhếch miệng, nhủ cả khuôn mặt.

Cơ hồ sau khi âm thanh đó vang lên, Cố Bắc Thần liền tỉnh, hần xoay người bắt đèn, liền nhìn thấy bên kia Giản Mạt bị đập ở một bên, đèn điện ở một bên.

Sắc mặt có chút đen, Cố Bắc Thần xoay người đi xuống giường, sai bước đi đến trước mặt Giản Mạt, ngồi xổm xuống, cái gì cũng không nói, môi mím lại, đầu tiên là kiểm tra một hồi sau lưng cô..Thấy một mảng đỏ ửng!”Giản Mạt, em là đứa trẻ hay sao? Bước đi lại có thể bị ngã sắp xuống như vậy?” Cố Bắc Thần có hơi thở gấp, một phen đem Giản Mạt bế lên, khẩu khí không tốt lắm.

Giản Mạt cũng ủy khuất, vốn dĩ là một người rất kiên cường, nhưng khi bị Cố Bắc Thần lớn tiếng mắng, đầu mũi lập tức có chút chua.

“Tại sao lại không mở đèn?” Cố Bắc Thần mặt trở nên lạnh.

Giản Mạt rầu rĩ nói: “Em sợ quấy nhiễu anh đi ngủ....”

Cố Bắc Thần ngược mắt, tầm mắt chống lại ánh mắt ủy khuất của Giản Mạt....Có một khắc, trong lòng hần phảng phất một chút cảm xúc, chỉ là nhanh chóng qua đi khiến hần không thể nắm bắt được.

“Em không có đứng vững... không cần thận.” Giản Mạt cup mắt xuống, trong lòng càng thêm oan ức.

“Đứng không vững?” Cố Bắc Thần cười lạnh khinh bỉ, “Đây còn không phải là đứa trẻ hay sao?”

Giản Mạt thở gấp, ngẩng đầu liền hung hăng nhìn về phía Cố Bắc Thần, thanh âm hơi lớn lên án nói: “Lúc ấy anh kéo em xuống xe, em đau chân....”

Cố Bắc Thần lập tức cau lại đôi lông mày kiếm, bởi vì không cần Giản Mạt lên tiếng, dưới tầm mắt của hần, cũng đã thấy được cổ chân của Giản Mạt sưng đỏ.

Lúc này cô bị đau nhưng vẫn trẻ con nhẫn nhịn, lúc này bị ngã, sợ rằng đã nghiêm trọng hơn rồi.

“Đau chân cũng không biết nói?” Cố Bắc Thần cũng tức giận, “Giản Mạt, em đang giờ tính khí trẻ con với anh sao?”

Giản Mạt yên lặng không phát ra tiếng, đột nhiên trong lòng là một mảng buồn bã.....Mặc kệ hơn một năm này cô cố gắng giả tạo, làm bộ chính mình sẽ không đau, sẽ không bị thương, có thể đến đâu thì đến đấy, nhưng kết quả thì sao?

Đều là giả! Đều là chính mình lừa chính mình.

Từ khi biết Sở Từ Tiêu về nước, cô đã không có biện pháp khống chế được chính mình, thậm chí sức chống cự của bản thân cũng giảm xuống.

Ngày hôm nay lại bất ngờ đụng tới Sở Từ Tiêu ở Thiên Đường Dạ, không hề có bất kỳ phòng bị nào, liền như vậy đụng phải..... Hần nói một lần nữa bắt đầu lại, thế nhưng, bây giờ cô lại là tiểu mợ của hần, thế nào có thể cùng hần bắt đầu lại từ đầu?

Nghĩ đến đây, Giản Mạt cũng nhịn không được nữa, trực tiếp bỏ mặc vành mắt của chính mình đang đỏ lên, đáy mắt mờ mịt một mảnh hơi nước.

Cố Bắc Thần lặng yên không phát ra tiếng, chỉ là khoé miệng mím lại, đôi mắt giống như Hắc Diệu Thạch đen ngòm thâm thúy không thấy đáy.

“Rất đau?” Phái qua một lát, Cố Bắc Thần mới nhẹ nhàng lên tiếng.

Giản Mạt cứ như vậy hai mắt nhắm lệ mòng lung nhìn hần, cũng không phát ra tiếng nào....Là bởi vì mạch suy nghĩ trong đầu có chút máy móc?

Cố Bắc Thần khẽ thở dài, liền ngồi xổm xuống, cầm lấy chân Giản Mạt đặt lên trên đùi, liền bắt đầu đối với cô dịu dàng hơn, “Lần này anh không có chú ý.....” Thanh âm của hần rất nhẹ, để người nghe không nắm bắt được cảm xúc.

Bởi vì được Cố Bắc Thần xoa bóp chân, Giản Mạt có chút không quen muốn lấy ra....Chỉ là vừa mới động, đã bị hần nhấn trở lại. Sau đó liền nghe thấy hần lên tiếng nói xin lỗi, nhất thời làm cho cô hoảng sợ.....

Cố Bắc Thần là đang xin lỗi cô?!

Cũng không trách Giản Mạt lại giặt mình, Cố Bắc Thần là ai chứ? Đây chính là người lãnh đạo Lạc Thành tiếng tăm lừng lẫy a...

Cố gia trăm năm đều là nhà làm quan, đến Cố Bắc Thần cũng làm lớn, bởi chỉ có hần là con trai, mà cha hần lại chết sớm... Từ nhỏ hần đã rất thông minh, tầm nhìn hơn người, hội tụ đầy đủ quang sáng?

Một người như vậy, đừng nói không có lỗi, coi như có lỗi rồi...Hần cũng chỉ biến chuyện kia trở thành một sai lầm, tuyệt đối sẽ không xin lỗi.

Giản Mạt trầm mặc, cũng không rút chân về, tùy ý để Cố Bắc Thần xoa bóp.... Nói thật sự, không có nhiều thoải mái, vẫn rất đau. (Nam Cung Từ Uyên: Anh có bao giờ bóp chân cho người ta đâu mà bảo?)

Nhưng người ta là Thần thiếu người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp như cô, lại còn bóp chân cho cô, cô cũng không thể không phân biệt tốt xấu mà ghét bỏ đi?

Vậy cũng được, cứ để hần “vò” được rồi... =.=

Chỉ là, đến ngày hôm sau, Giản Mạt bị quan phát hiện..... Không chỉ không có tiêu sưng, thậm chí càng sưng.

Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần đều nhìn vào cái chân sưng giống như bánh bao, một sắc mặt liên co giật, một sắc mặt liên chìm trong u ám..... Tóm lại, không hề tốt chút nào.

“Thay quần áo.” Cố Bắc Thần lạnh mặt liền đem Giản Mạt ôm lên tiến vào phòng thay đồ, thuận thể cầm áo cùng chân váy cho cô thay.

Giản Mạt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Bắc Thần không hề có tia lo lắng, trong lòng thâm bất mãn.... Là hần đem chân cô làm sưng lên như vậy, thế nào cảm xúc lại trái ngược?

Tuy rằng trong lòng có bất mãn nhưng cô không nói ra, chỉ yên lặng đi thay váy.....

Cố Bắc Thần cảm chiếc áo lót mỏng manh sau đó trông lên người cô, trực tiếp ôm nàng liền đi xuống dưới lầu, sau đó đem cô đỡ lên trên chiếc Spyker...

“Anh làm gì vậy?” Giản Mạt sùng sốt.

“Đi bệnh viện!” Cố Bắc Thần lạnh lùng trả lời.

Giản Mạt nét mặt liên co quắp, “Chỉ là sưng lên, vào trong bôi một ít dầu hoa hồng là ổn rồi....Em còn phải đi làm nữa.”

“Hôm nay là cuối tuần!” Cố Bắc Thần lên xe, ra hiệu cho Giản Mạt thắt dây an toàn.

“Nhưng hôm nay em còn một bản thiết kế phải hoàn thành...”

“Vậy thì xin nghỉ đi!”

“Sái chân liền nghỉ?” Giản Mạt xấu hổ.

Có phải hay không nói chuyện này? Cô có lái xe đâu!

“Chính mình nghỉ còn cần phải xin phép, anh cho em nghỉ?” Cố Bắc Thần là muốn tự quyết định, không ai có thể chất vấn, hiển nhiên, nếu làm trái sẽ làm hần mất hứng.

Giản Mạt bất đắc dĩ, chỉ có thể nhấn điện thoại gọi cho người sửa bản thảo.....Ai biết cô còn chưa có lên tiếng, đối phương liền nói vừa vặn cũng chuẩn bị muốn gọi điện thoại cho cô, con cô ta bị ngã bệnh, hôm nay không thể đi được, hẹn cô thứ hai cùng sửa bản thảo.

Giản Mạt ngắt máy, ánh mắt nhẹ động nhìn Cố Bắc Thần, “Đi thôi...”

Cố Bắc Thần khởi động xe, mà bây giờ Giản Mạt không có nghĩ đến, bất qua chân lại vặn vẹo hai lần bị thương, làm cho cục diện trở nên khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Muốn để cô nhớ lâu một chút

Bệnh viện Mẫn Khang ở Lạc Thành rất nổi danh, ở đây y liệu trang bị đầy đủ, tay nghề của y bác sĩ cũng rất cao.....Đây chính là sản nghiệp của Lê Văn

Trạch.

Cố Bắc Thần thuận tiện hội điện thoại cho Lê Văn Trạch, đã có bác sĩ chủ trì khoa xương đang chờ.

Giản Mạt gian nan di chuyển thân thể, chân trái đã đau đến mức không thể động đậy.

Cố Bắc Thần nhìn dáng vẻ quật cường của cô, vốn nghĩ mặc cho cô đau chết đi.....Nhưng cuối cùng cũng không thể bàng quan, trực tiếp tiến lại một phen đem Giản Mạt bế lên.

“Đem đầu chôn vào ngực anh...” Cố Bắc Thần hướng đến phía bệnh viện đi tới, thanh âm lạnh lùng bình thản.

“Hả?” Giản Mạt không kịp phản ứng lại, nhìn khuôn cằm cương nghị của Cố Bắc Thần, có chút thất thần.

Cố Bắc Thần bước chân không nhanh không chậm, không thèm nhìn Giản Mạt một chút nào, tự nhiên thẳng thắn nói: “Nếu như em không muốn ngày mai trên trang đầu của báo dài xuất hiện scandal giữa anh và em, có thể cứ như vậy vẫn tình tứ nhìn anh...”

Tin tức này trực tiếp dọa Giản Mạt giật mình, đầu không kịp suy nghĩ nhiều, phản ứng bản năng đã đem mặt chôn vào lòng của Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần môi mỏng đúng lúc hơi héch, ý cười như có như không, lộ ra một tia bồn chột.

Chỉ là vì chân đau mà kinh động đến bác sĩ chính khoa xương của bệnh viện Mẫn Khang, đại khái chỉ có một mình Giản Mạt..... Cô nhìn chủ nhiệm khoa tuổi đã vượt quá 50 mang một khuôn mặt âm trầm, không khỏi đem đầu cúi càng thấp hơn.

Bất quá cũng may có Cố Bắc Thần đứng bên cạnh, lão y sư chủ nhiệm mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng cũng không nói gì.....

Liên cho người đem cô đi chụp hình quang tuyến (x ray), xương cốt không có vấn đề, xác thực chỉ bị đau bên ngoài.....Khai thông máu tụ bằng thuốc, sau đó bàn giao nói hai ngày không nên đi lại, sau hai ngày có thể tự đi lại rồi.

Chỉ là, khi chủ nhiệm Lâm xoay người, Giản Mạt liền bắt được ánh mắt của ông.....Đây hoàn toàn là bất mãn với hạnh động chuyện bé xé ra to mà.

“Hai ngày nay em ở trong biệt thự, chỗ nào cũng đừng đi...” Cố Bắc Thần âm có chút nặng, “Chờ chút anh đón đi Lan đến đây.”

“Không cần quấy rầy như vậy đâu, em không chạm đất....là ổn thôi....” Ở dưới ánh mắt âm trầm của Cố Bắc Thần, lời nói Giản Mạt càng lúc càng yếu, chỉ có thể lần thứ hai hoà hiệp.

Không có biện pháp a, ai bảo cô lại là cô vợ Trung Quốc?!

Biểu hiện cụ thể bây giờ đó chính là nghe lời lão công của mình.....

Di Lan là người bên cạnh của Cố lão thái thái, tính tình bởi vì theo lão thái thái nên rất ôn hoà, vì thế Di Lan ở lại đây chăm sóc cô hai ngày xác thực đúng là rất tốt.

Chỉ là, Giản Mạt nghĩ đến thời gian nghỉ ngơi hai ngày này.... Bản thiết kế sơ thảo sân âm nhạc của Tô Quân Ly còn chưa có, cô còn chưa có hẹn anh gặp mặt nói chuyện chuyện hạng kế tiếp. Còn có bản thiết kế văn phòng luật của Sở Tử Tiêu..... Nghĩ đến đây khiến cô lại càng thêm đau đầu!

Cố Bắc Thần trở lại tập đoàn Đế Hoàng thì đồng hồ đã điểm 11 giờ, trước đó đã lên kế hoạch hội nghị với những quản lý cao cấp nhưng sau đó lại đưa Giản Mạt đến bệnh viện....

Thành công của Cố Bắc Thần không phải là ngẫu nhiên mà có, hẳn là người rất nỗ lực, ít nhất trong thời gian làm việc rất ít khi tùy hứng.....Bằng không, Đế Hoàng cũng không để hắn lãnh đạo, sau khi lãnh đạo lại đem doanh thu định mức vượt cao hơn dự định.

Hôm nay Cố Bắc Thần có gọi trước thông báo cho Tô San, cô ta liền truyền thông tin xuống.... Quản lý cấp cao liền một phen nhao nhao kinh ngạc, Cố Bắc Thần thế nhưng sáng sớm nay lại đem hội nghị dời sang, bọn họ liền nhao nhao hỏi thăm.

Đáng tiếc, Tô San ngậm chặt miệng không hề nói nửa lời....Càng không thể nói, Thần thiếu đang đem vợ mình đi bệnh viện được!? Còn chỉ vì nguyên nhân là đau chân, sợ rằng sẽ dọa cho tất cả mọi người ở đây nhảy dựng lên.

“Thần thiếu....” Tiêu Cảnh cầm trong tay đem máy ảnh trở lại, lập tức đem camera đến trước mặt Cố Bắc Thần: “Người đang ở trong phòng họp.”

Đi bệnh viện tương đối sớm, rõ ràng Giản Mạt đã che mặt lại nhưng do duyên cớ vẫn bị chụp lại....Cho dù giữa cô và hắn chỉ là hợp đồng hôn nhân, nhưng khiến cho cô bị người khác chụp lén, cô không muốn, hắn cũng sẽ không muốn.

Hai người bọn họ sớm muộn cũng sẽ tách ra, không cho cô cử bước duy gian xem như hắn cho cô sau khi cưới bởi thường hắn bằng cách tận tâm nịnh nọt đi.

Bệnh viện Mẫn Khang rốt cuộc chính là bệnh viện lớn của Lạc Thành, doanh nhân cùng minh tinh ra vào không ít, rất nhiều paparazi ở đó săn tin tức, rất nhiều người tới đó thử vận may.

Đáng tiếc, bọn họ lại đụng phải Cố Bắc Thần sáng sớm tinh mơ mang bạn gái đến chữa bệnh.

Chắc chắn, tiêu đề ngày mai chỉ có thể là....Phá thai?!

Cố Bắc Thần thuận tay mở xem camera, góc nhìn đều do paparazi chụp rất chuyên nghiệp....Sớm như vậy liền đứng ngồi không yên, cũng có chút khó.

“Thần thiếu, có cần trực tiếp xử lý?” Tiêu Cảnh thăm dò hỏi.

Bình thường dưới tình huống này, nếu bắt được sẽ trực tiếp huỷ thẻ nhớ, sau đó sẽ nhắc nhở...Chưa từng có trường hợp nguyên vẹn mang về..... Tiêu Cảnh có chút không thể nắm bắt được tâm tư của Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần nhìn qua máy ảnh, sau đó cầm lấy máy ảnh liền đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài...Tiêu Cảnh vội vàng đuổi theo.

Tiến vào phòng hội nghị, lọt vào tập mắt tên nhà báo liền khiến hắn ta sốt sắng, bất an, “Thần, Thần thiếu...”

“Ngồi.” Đơn giản chỉ nói một chữ, nhưng trên người hắn lại lộ ra tuyệt tình, cao ngạo, khí thế khiến người khác không thể lờ đi.

Tên nhà báo khẽ run run ngồi xuống, nhưng miệng chỉ dính dính lên mặt ghế, tùy thời sẽ chuẩn bị đứng lên.

Cố Bắc Thần cầm camera bắt đầu xoá, không hề kiêng nể gì cả... Bất quá không hề phô trương.

Tiêu Cảnh cùng tên nhà báo đều có thể nhìn thấy hành động của Cố Bắc Thần, một kinh sợ khi hắn lại để lại hai tấm ảnh, một trong tâm kêu rên bức ảnh hư hư thực thực, không thể làm rõ tin tức.

Những người này đúng thật rất khó khăn.

Gió thổi tin tức đến phát phor, vận may bắt được tin tức lớn, có thể gỡ điểm của những ngày không may.....Nhưng thật vất vả mới đuổi tới, lại không có biện pháp phát truyền tin tức ra.

Thật giống như bây giờ.... trong tầm mắt của tên nhà báo buồn bực vô cùng, cảm thấy hành động xoá thẻ nhớ của Cố Bắc Thần thật xúc động muốn cướp camera về.

“Có phải các anh đang gặp khó khăn?!” Cố Bắc Thần hờ hững lên tiếng, “Cho anh lưu lại hai bức ảnh...Có chút phải nói với anh, không nên nghi ngờ, tôi không thích!”

Tên nhà báo kinh ngạc, không nghĩ đến Cố Bắc Thần lại cho hắn ta lưu lại hai bức ảnh....Nhưng là, sau khi nhìn đến hai bức ảnh, có chút bức bách, khó cực. Một bức ảnh chụp ở cự ly quá xa, một bức là người đang muốn tiến vào thang máy nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng.

Từ đầu đến đuôi có thể nhìn ra chính là Cố Bắc Thần, mà người con gái kia ngoài trừ đến phòng khám để chữa đau chân chỉ nhìn thấy mái tóc dài, bởi vì góc độ không rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một nửa khuôn mặt.

Có thể nói thẳng như không....Muốn nói rõ chính là tên nhà báo kia mang ơn, nói hắn ta phải biết viết như thế nào?!

Rất đơn giản, tùy tiện phỏng đoán thì sao....Nhưng là, không được có cái gì liên quan đến việc mang nữ nhân đi phá thai.

Cố Bắc Thần châm một điếu thuốc đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát những đô thị san sát nhau của Lạc Thành, ánh mắt sâu thẳm khiến người khác nhìn không thấy đáy.

Hắn đối với Gian Mạt không có yêu, cũng biết Gian Mạt đối với hắn cũng không phải yêu....Một nữ nhân, chỉ yêu tiền, hơn nữa biểu hiện một năm nay của cô cũng rất thích hợp.

Mỗi lần đem cho cô những loại trang sức, cô đều rất vui vẻ, sau đó sẽ chủ động khiến hắn trong lòng khó chịu nổi lên dục hoả.

Không thể nói được hắn đối với tình yêu có bao nhiêu nghiệm, nhưng là....cô lại cùng với nam nhân khác không kiêng nể gì mà hôn môi khiến hắn liền mất hứng!

Không cho cô một ít trừng phạt, hiển nhiên sẽ không biết thu lại....

Nghĩ đến đây, Cố Bắc Thần có chút bực bội đem đầu điếu thuốc dí vào gạt tàn nhỏ trên bàn, bởi vì lực đạo quá mạnh, trực tiếp dí điếu thuốc tắt ngấm.

Đúng lúc, di động ở trên bàn “đô đô” chấn động, hắn xoay người đi lấy di động, liếc nhìn người gọi đến sau đó nhấn tiếp để bên tai.

“Bác Thần, mẹ con nói con hỏi cậu, cậu đêm nay có thời gian hay không đem tiểu mợ về nhà ăn cơm?” Trong di động truyền đến tiếng của Sở Từ Tiêu lộ ra toàn là thanh âm lười nhác, sau khi nói đến “Tiểu mợ”, rõ ràng có chút ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cố Bắc Thần nhắc nhở

Editor+Beta: Nam Cung Tử Uyên

“Hai ngày nay không được.....” Cố Bắc Thần nhân nhật lên tiếng, trong thanh âm rõ ràng có vài phần ý cười, “Có chút bận bịu.”

Sở Từ Tiêu nhú mày, “Bắc Thần, con trở về cũng đã ba ngày rồi....Chúng ta lại chứ có gặp nhau.” Thờ dài một trận, sau đó nói, “Còn có tiểu mợ là ai, con cũng chưa có thấy qua.”

Bởi vì hai người chỉ kém bốn tuổi, thường ngày, Sở Từ Tiêu cũng không gọi Cố Bắc Thần là “cậu nhỏ”, bình thường đều trực tiếp gọi thẳng tên hần..... Vì lẽ đó, sau khi nói đến “tiểu mợ”, tương đối đều là đùa giỡn.

“Hôm nay không thể đi được, nhưng nếu có cơ hội sẽ liền đến....” Cố Bắc Thần phác thảo nụ cười trên khoé môi, “Sợ mình không thể gặp được sao?”

Một tay Sở Từ Tiêu bỏ trong túi quần, chậm rãi bước đi trên đường bên ngoài biệt thự Lệ Sơn, con đường hai bên nhìn thấy lá phong đã bắt đầu chuyển đỏ, “Chỉ là....” Hần nhẹ nhõm nói, “Nếu như hai ngày nay không thấy, sợ là không còn thời gian rảnh....”

“Hả?” Cố Bắc Thần tỏ ra kinh ngạc.

“Giáo sư của trường Lạc Đại muốn con đi làm giảng viên một vài tiết của khoá, con lại không có biện pháp để từ chối giáo sư.....Mà con và A Dục cũng chuẩn bị đi làm, việc này ngoài dự đoán cũng có chút bận bịu.” Sở Từ Tiêu cười nhật nói, đối với người cậu nhỏ này, từ nhỏ hần đã rất sùng bái, theo thói quen đều báo cáo những việc mình cần làm nói cho hần một tiếng.

Nói thật thì, nghĩ đến hai năm nay Sở Từ Tiêu thật sự không hề quan tâm đến sự tình ở Lạc Thành.... Bắc Thần kết hôn hần có nghe nói, nhưng vẫn chưa hỏi người đó là ai, dường như vị tiểu mợ kia cũng không muốn bị nhìn thấy, cũng không có ai đề cập qua vấn đề này với hần.

Ngày hôm nay dò hỏi, hiển nhiên đúng với những gì hần nghĩ.....

Có thể tưởng tượng được, kết hôn lúc đó cũng chỉ là bởi vì Cố lão thái thái muốn nhượng cổ phần, không đề cập qua ngược lại lại là chuyện bình thường.

Sau đó hai người lại nói vài câu, Cố Bắc Thần bên kia có chút việc bận, Sở Từ Tiêu cũng đành ngắt máy.....

Đúng lúc, hần đứng ở đỉnh ngọn núi, một chỗ bằng phẳng, từ trên cao quan sát cả Lạc Thành, đột nhiên cảm thấy những toà thành thị hoa lệ hết sức xa lạ.

Loại xa lạ này không phải bởi vì khung cảnh thay đổi mà bởi vì người.....

Giản Mạt ngồi trên ghế nằm bên ngoài ban công, im lặng nhìn những đám mây trôi nổi trên bầu trời, dần dần thất thần.....Đầu óc không bị khống chế, chỉ là chìm đắm, liền nhớ đến chuyện ở Thiên Đường Dạ cùng Sở Từ Tiêu gặp lại.

Giống như Tiểu Nguyệt đã nói, cô tránh được mòng một nhưng không thể tránh được mười lăm.

Đang nghĩ ngợi, di động đột nhiên vang lên, quấy nhiễu tâm tư như mặt nước tĩnh lặng của Giản Mạt.

Là Lý Tiểu Nguyệt gọi tới, cô nhận máy, bên kia liền nói, “Nghe nói cậu hôm qua gặp lại Sở Từ Tiêu?”

Tin tức cũng đi thật nhanh.....Giản Mạt tự nhiên nở nụ cười.”Ừ, hôm qua đồng nghiệp làm sinh nhật ở Thiên Đường Dạ, hần cũng ở chỗ đó....” Giản Mạt cụp mắt, mặc dù biết rõ không ai nhìn thấy, nhưng cô vẫn muốn che giấu lòng bi thương.

Lý Tiểu Nguyệt trầm mặc, không nghĩ đến lại có thể xuất hiện đoạn câu huyết như vậy, “Các cậu nói chuyện như thế nào?”

“Còn có thể nói cái gì được đây?” Giản Mạt ngữ khí lộ ra tự giễu bi thương, “Tiểu Nguyệt, trải qua ngày hôm qua, mình cảm thấy việc tái ngộ không phải là điều đáng sợ...Đáng sợ chính là, nếu như hần biết được mình gả cho cậu nhỏ của hần thì....”

Lý Tiểu Nguyệt trầm mặc....

Lúc đó quan hệ giữa hai người đang rất tốt, đều biết hần có một người cậu chi hơn hần có bốn tuổi..... Là người mà Sở Từ Tiêu rất sùng bái.

Kỳ thật, có một số việc nói đến đúng là câu huyết vô cùng....Mọi người đều biết đến sự tồn tại của cậu nhỏ, nhưng chưa từng hỏi qua cậu nhỏ hần tên là gì!

Dù sao, không nghĩ đến có thể gặp nhau, nếu như tra hỏi lại bị xem là đang tra hỏi họ khẩu.....

“Nhưng sớm hay muộn thì Sở Tử Tiêu cũng biết được.” Lý Tiểu Nguyệt than nhẹ, “Trừ khi cậu và Cố Bắc Thần bây giờ liền ly hôn.”

Giản Mạt đang cười, nghe Tiểu Nguyệt nói vậy liền tự giễu, “Không có thật.....”

Hợp đồng hôn nhân này có phải không bình đẳng? Đáp án chắc chắn là không rồi! Phải nên nói là bản hợp đồng này là theo như nhu cầu của mỗi bên. Nhưng mà, có một điều, vấn đề ly hôn Giản Mạt không thể đề cập, chỉ có Cố Bắc Thần nói có thể.

“Cậu tại sao lại biết ngày hôm qua mình cùng anh ấy gặp lại rồi hả?” Giản Mạt đột nhiên kinh ngạc.

Lý Tiểu Nguyệt âm thầm thở dài, “Sở Tử Tiêu cùng Đường Dục muốn mở văn phòng, hôm qua mình có đi ngang qua bọn họ, đã bị Đường Dục hỏi rớt cuộc năm đó đã phát sinh chuyện gì, hỏi tại sao cậu lại đột nhiên cùng Sở Tử Tiêu chia tay?”

“Cậu trả lời bọn họ như thế nào?”

“Còn có thể trả lời như thế nào nữa?” Lý Tiểu Nguyệt hít chút khí, “Cậu đã thích người khác, không còn thích hắn nữa nên chia tay...Mọi người đều đã là người trưởng thành, cũng không phải như lúc lúc còn trẻ nữa, trở về lại cùng nhau dây dưa.”

Giản Mạt cười nhẹ, không cần làm tịch làm bộ....cũng không phải người thân, nhưng Lý Tiểu Nguyệt cũng hiểu rõ tâm tư của cô.

Chân đang đau, cần phải nịnh nọt Cố Bắc Thần, mà Sở Tử Tiêu bất ngờ gặp mặt sẽ không nghi ngờ chuyện lại xảy ra đồng thời như vậy, làm cho Giản Mạt có chút bi quan, thiếu sức sống.

Cô không phải là người dài dòng, đáng tiếc, đối với chuyện tình cảm....cô cũng chỉ giống như người bình thường!

Biết cùng Sở Tử Tiêu vạch ra khoảng cách là một chuyện, nhưng trong lòng lại không thể thoải mái là chuyện khác.

Cứ như vậy mang theo tâm trạng ưu thương cùng mất cá chân đau nhói qua đến cuối tuần, sau đó thứ Hai đi làm, chân Giản Mạt đã tiêu sưng không ít, may mắn đi Lan có thủ pháp xoa bóp, so với Cố Bắc Thần tốt hơn nhiều.

“Mạt tỷ, chị bước đi không thoải mái sao?” Hường Văn nhìn dáng vẻ chân thấp chân cao của Giản Mạt, tò mò hỏi.

Giản Mạt ai oán than một tiếng, từ chối ý kiến ngồi ở ghế thấp, thuận tay mở máy tính, “Đúng rồi, Đại Hùng đêm đó tỏ tình thành công không?”

Hường Văn nghe thấy, đầu tiên là liếc nhìn cửa kính ngoài cửa, sau đó liền đem cửa đóng lại trước mặt Giản Mạt, “Không hề...Hôm đó mọi người chơi rất lớn, cuối cùng Tiểu hã tỷ không đáp ứng, làm cho cánh tượng hôm đó trở nên rất ngượng ngùng.” Đang nói, cô ta đột nhiên phồng miệng, “Sớm biết vậy, hôm đó liền cùng chị rồi đi.”

Có thể nghe ra ngữ điệu trong tiềm thức của Hường Văn đều là phẫn nộ, Giản Mạt cũng chỉ cười cười, “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng...Nếu như Tiểu Nhã đồng ý, đó là đối với Đại Hùng không có trách nhiệm.”

“Ồ?” Hường Văn có chút kinh ngạc, “Mạt tỷ có phải đã biết được nội tình bên trong?”

“Chị biết cái gì?” Giản Mạt cười nhẹ, “Chỉ là cảm thấy Tiểu Nhã cự tuyệt Đại Hùng mặc dù có chút khó xử, có thể biết sau khi quen nhau lại cảm thấy không thích hợp, nếu như dứt khoát từ chối như vậy không phải tốt hơn sao?”

Hường Văn không đồng ý, “Nhưng như vậy liền cự tuyệt được sao? Khiến tình thế lúc đó rất khó xử. Nói lại thì lúc ăn cơm rồi đi hát trong tâm mọi người cũng đã cân nhắc, Đại Hùng là người chưa yêu ai bao giờ, đây là lần đầu đi theo đuổi tình yêu. Nhưng cuối cùng thì sao? Không cảm kích thì thôi, liền có thể như vậy trước mặt mọi người cự tuyệt Đại Hùng.”

Giản Mạt nhìn Hường Văn, khoé miệng cười nhẹ, như vậy cười quá mức thân thiện....Rốt cuộc là thời đại tốt đẹp, đối với tình yêu luôn hướng tới nhưng đối với chuyện tình bất mãn lại tỏ ra phản uất, bất bình.

Mà Giản Mạt cũng quên mất, kỳ thật, cô so với Hường Văn chỉ lớn hơn hai tuổi.....Nhưng mà, cô cảm thấy trái tim mình giống như đã già.

“Bản thân Tiểu Nhã đã có dự định rồi.” Giản Mạt nhún mày nói, “Tiền này Tiểu Nhã sẽ không để Đại Hùng trả?”

Mắt Hường Văn sáng rực lên, “Giản tỷ, chị sao lại biết? Tiểu Nhã tỷ sau cùng đã trả tiền trước không ai biết....Sau khi nháo loạn cho mọi người khó xử, chị ấy liền đi, mọi người cũng không có hứng thú chơi nữa. Đại Hùng đến trả tiền sau đó lại nói đã có người trả rồi.”

Giản Mạt chỉ cười, không trả lời.....Mặc Tiểu Nhã là người như thế nào cô đều rõ. Kỳ thật, toàn bộ công trình của phòng thiết kế rất tốt, không có gì lục đục với nhau, mọi người cạnh tranh cũng rất tốt.

Thu hồi tầm mắt nhìn về phía máy tính đồng thời cảm xúc liền nhấp một hớp, sau đó liền rơi vào tin tức mỗi ngày có một tin tức bị kuông đồ.

Ngum nước còn chưa kịp nuốt xuống, cô đã bị tiêu đề làm cho sặc sụa trở nên ho khan kịch liệt.....Thật vất vả mới nhìn được ho khan, cô vội vàng nhấn vào tiêu đề, liền thấy tiêu đề lớn nói rằng Cố Bắc Thần lại thay tình nhân mới, mang theo tình nhân đến bệnh viện, hành động hết sức ôn nhu.

Không chỉ như vậy, bên trên còn phối hợp hai bức ảnh...Bức ảnh thứ nhất là Cố Bắc Thần đang cụp mắt, sắc mặt bởi vì sợ mà trở nên lo lắng, bức ảnh

thứ hai là nữ nhân giống như chú chim nhỏ nũng nịu trong lòng hân, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng.

Mặc kệ là bức ảnh nào, đều đủ để dọa cho Giản Mạt kinh sợ!

Các bạn đọc truyện cho mình vài lời nhận xét sau khi đọc nhé! Đừng đọc chùa tội nghiệp mình!

Tuần này đã đăng 3 chương rồi, mà ngày mai mình được nghỉ, mình có nên phá luật ngày mai ở nhà đăng thêm 2 chương không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tức giận? Hân rõ ràng là cố ý!

Đây là chương của tuần sau nhưng mà rảnh nên edit luôn =)) Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Editor: Nam Cung Từ Uyển

“Mạt tỷ...” Hường Văn thấy Giản Mạt ho khan liên tục, bĩu môi nói, “Tin tức gì lại đem chị bị dọa thành như vậy chứ?” Đang nói, cô ta quay qua cúi người nhìn xuống màn hình máy tính, “Tin tức này đã hai ngày rồi, vậy mà chị còn bị kinh động sao?”

“Khụ...Khụ...Khụ...” Giản Mạt có một sự sặc nước không hề nhẹ, nhìn tấm lưng trong bức ảnh kia, nhớ tới lời nói của Cố Bắc Thần buổi sáng hôm đó, đột nhiên cảm thấy người kia thật đúng là nhìn xa trông rộng.

Hường Văn tay giữ lấy cằm, nhất thời phát huy thiên tính bát quái nói: “Mạt tỷ...Chị không biết tin tức này có bao nhiêu lợi hại đâu, có người nói ngày hôm đó ở bệnh viện trông thấy Thần thiếu có bao nhiêu yêu chiêu vuốt ve nữ nhân ấy đi tới khoa xương.”

Hơi thở của Giản Mạt vừa mới bình phục lại tiếp tục co giật.

Hường Văn đột nhiên sáng mắt lên, “Bây giờ người có cơ thể cũng thật là giỏi,,,,,Người phụ nữ kia được đem đi chữa bệnh nhưng cuối cùng lại chỉ là đau chân!”

Giản Mạt tâm tình có chút phức tạp....

“Ồ?” Hường Văn đột nhiên kinh ngạc ồ lên một tiếng, thông thả tự nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Giản Mạt, một khuôn mặt thần bí cười mờ ám đến gần, “Mạt tỷ....Trùng hợp chị cũng đang đau chân...”

“Phốc.....” Một ngụm nước đang vào miệng chưa kịp nuốt vào sau đó liền phun ra, Giản Mạt thề rằng, hôm nay dù cho chết khát cô cũng không muốn uống thêm ngụm nước nào.

“Đừng như vậy.” Hường Văn thấy Giản Mạt lại sặc nước, một bên cô ta vuốt lưng cho cô nhưng một bên lại mở ra chuyện vui đùa, “Mạt tỷ, chị nhìn xem, chị bị đau chân, người phụ nữ kia cũng đau chân, em ảo tưởng một chút cũng không xem là quá đáng, chị đừng nên kích động như vậy chứ?”

Giản Mạt không vui liếc mắt nhìn về phía Hường Văn, cảm thấy cùng tiểu nha đầu này cùng nói chuyện, xem chừng nửa cái mạng này của cô cũng không còn, “Em giúp chị đưa cái này cho Tô tỷ...” Cô từ trong túi lấy ra bản vẽ thiết kế cuối tuần, “Cảm ơn!”

Hường Văn vẫn còn cười nhìn Giản Mạt, tuy nhiên cũng không còn đùa giỡn nữa mà chỉ gật đầu nhận lấy bản thiết kế, sau đó rời khỏi....Kỳ thật, nếu như cô ta đủ cẩn thận, là có thể nhớ tới, cái váy của tuần trước, Giản Mạt có mặc qua.

Nhưng mà, Giản Mạt cảm thấy chính mình sau này cũng không nên mặc lại chiếc váy đó nữa, đề phòng bị người khác nghi ngờ!

Giản Mạt lần thứ hai nhìn về phía màn hình máy vi tính....Nhấn vào bức ảnh phóng to lên, hai bức ảnh cự ly có chút xa, dựa theo đặc tính của những tên nhà báo, không có khả năng ở khoảng cách đó một thời gian chỉ chụp được hai bức ảnh.

Giản Mạt không phải kẻ ngốc, ngược lại, cô rất thông minh!

Trước một đêm đó, Cố Bắc Thần nhìn thấy mình cùng nam nhân khác hôn môi, cho dù là ép buộc hay tự nguyện.....Sau một ngày đi bệnh viện, hân tốt bụng nhắc nhở cô tránh ký giả, nhưng đây là gì?Giản Mạt có chút tức giận, điều này chứng tỏ Cố Bắc Thần chính là cố ý.....

Nhưng là, nghĩ đi nghĩ lại, cô có quyền gì mà tức giận? Nói một câu khó nghe hơn là cô cùng hân cũng chỉ là hợp đồng hôn nhân, mà cô lại là người đại vị

thấp.

Cố Bắc Thần có thể truyền scandal ra nhưng cô thì không được.....Cũng không đúng, cô không có truyền mà trực tiếp ở trước mặt hấn cùng nam nhân khác ôm hôn, mà lại là cháu trai ngoại của hấn!

Giản Mạt cắn môi sau đó đem tin tức tắt đi, sau đó cầm bản sơ thảo thiết kế sân âm nhạc đã hoàn thành của Tô Quân Ly mở ra.....Nếu như hấn cảm thấy thiết kế này có thể dùng được, cô liền tiếp theo hoàn thiện, nỗ lực bắt lấy dự án thiết kế sân âm nhạc này.

Đợi được Tô Quân Ly trở về đã nhanh đến buổi trưa, sau đó nghe hấn nói thiết kế này rất mới mẻ, độc đáo, khoe miệng Giản Mạt liền nở nụ cười.....Không ai lại không thích khi được người khác khen ngợi.

“Mạt Mạt, tổng giám đốc muốn tôi hỏi cô, bên Sở Từ Tiêu có liên lạc gì không?” Trợ lý làm việc ở phòng thiết kế tôn kha hỏi.

Giản Mạt có chút đau đầu, nhưng rõ ràng chuyện này vẫn chạy không khỏi.....Cũng may tối thứ Sáu hôm đó bắt ngờ gặp lại, bây giờ lần thứ hai gặp lại tình tiết cũng sẽ không gượng ép nữa.

Chỉ là, cùng Sở Từ Tiêu gặp mặt, trong tâm lý của Giản Mạt vẫn còn chống cự.

Tôn Kha đi tới: “Tổng giám đốc nói nếu bên phía Tô Quân Ly có hy vọng, Sở Từ Tiêu bên này có thể để cho Đinh Đương đảm nhận.”

Giản Mạt hơi trầm ngâm: “Như vậy cũng được.....”

Chỉ là, Giản Mạt không có nghĩ đến, ở trên toà là một người khéo léo, khi ra ngoài liền trở thành một Sở Từ Tiêu ôn hoà lại dưới tình huống này làm khó đến Tường Vũ.

Mặt Đinh Đương hai ngày nay đều lạnh ngắt, nội tâm gần như muốn sụp đổ.

“Xin lỗi, chúng tôi muốn.....” Đường Dục khoa chân múa tay, ý là muốn đóng cửa, ra hiệu cho Đinh Đương rời khỏi.

Đinh Đương đứng lúc nhìn đến nam nhân giản dị kia không biết đang viết cái gì, mím môi nói: “Sở luật sư, trước hết tôi muốn nghe suy nghĩ của bên anh, chúng tôi là thiết kế mới có thể vừa ý muốn của phía bên anh được.”

Sở Từ Tiêu không ngẩng đầu, tiếp tục lật tờ giấy phía dưới.

Đường Dục quay đầu nhìn bạn tốt một chút, âm thầm thở dài một tiếng, có chút không đành lòng nói: “Cô không phải là người đứng đầu thiết kế, Từ Tiêu chỉ muốn cùng người đứng đầu của các cô cùng nói chuyện thôi....” Nói một tràng, hấn ta chỉ muốn giám bớt bầu không khí ngột ngạt, bắt đầu vui đùa, “Không phải chủ ý muốn nhắm vào cô!”

Đinh Đương mang theo thất bại đi về, cô ta đột nhiên ý thức được vì sao người khác lại không muốn nói chuyện cùng với luật sư.....Ngữ điệu của những người luật sư rất bình thường, có thể ép cho người khác đồng thời trở nên ầu ỹ, để cho người khác không cách nào cự tuyệt được vấn đề.

“Cậu làm cái gì vậy!?” Đường Dục rót một ly nước đưa đến trước mặt Sở Từ Tiêu.

Ánh mắt Sở Từ Tiêu thu lại, lạnh lùng nâng khoe miệng, “Chờ cô ấy tới....”

Đường Dục thở dài một tiếng, không biết phải nói như thế nào với bạn tốt, “Nếu như cô ta không đến thì sao? Cô ấy rõ ràng đang trốn tránh mới không trực tiếp đến bàn luận dự án thiết kế của chúng ta.!”

“Chúng ta đã ký hợp đồng với phía bên Tường \vũ, nếu như Tường Vũ cự tuyệt dự án này, đến lúc đó mình kiện ra toà cô ấy nghĩ sẽ thắng được mình.....” Sở Từ Tiêu nói nhẹ như gió, đặt ly trà xuống, nói, “Mình đi xem thử Đạo sư.”

“Mình cùng cậu đi...” Đường Dục biết Sở Từ Tiêu không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa, cũng cùng hấn đứng lên.

Kỳ thật thì Sở Từ Tiêu rất cố chấp, mà Giản Mạt lại lạnh lùng như vậy, hấn suy nghĩ nhiều lần nên khuyên Từ Tiêu buông tay....Nhưng chuyện tình cảm, ai là người hăm sâu thì người đó sẽ phải đau khổ.

Nhìn về phía phòng ăn Giang Viên chờ đợi, Giản Mạt có hẹn cùng Lý Tiểu Nguyệt cùng ăn cơm, cô cần tìm biện pháp để giải quyết chuyện của Sở Từ Tiêu.....Nếu không, cuối cùng lại hại người hại mình, điều này không phải là ước muốn ban đầu của cô.

“Mình cảm thấy biện pháp mềm mỏng không dùng được.....” Lý Tiểu Nguyệt gấp cho Giản Mạt món canh cá mà cô thích nhất, “Nghe ý tứ của Đường Dục, Sở Từ Tiêu là đối với cậu không thể quên được....Hơn nữa, hấn nói trở về sớm hơn nửa năm là bởi vì cậu!”

Giản Mạt cảm thấy đau đầu, lần thứ nhất gặp lại cũng đã khiến nàng rơi vào trận chiến hỗn loạn, nếu như cứ tiếp tục như vậy, cô không biết sẽ tiếp tục phát sinh chuyện gì.....Chủ yếu nhất là, Cố Bắc Thần lại là người cậu mà Sở Từ Tiêu sùng bái.

Hấn có phải hay không bởi vì cô mà làm cho gia đình không hoà thuận?

Mặc dù Giản Mạt cảm thấy chính mình không có năng lực lớn như vậy, nhưng mà, phòng hoạ khi chưa xảy ra vẫn hơn!?

Trong phim truyền hình đều là yêu trở thành hận, sau đó là anh em bất hoà đấu đá với nhau, nhưng cô không ở hiện thực lại suy nghĩ đến tình tiết cầu huyết đó, nhưng là, cô không có biện pháp nào mặt đối mặt với hai người cậu cháu kia.

“Tiểu Nguyệt, thật sự không có biện pháp sao?” Giản Mạt khuôn mặt sụp đổ, “Minh không muốn kẹt ở giữa hai người bọn họ.”

Lý Tiểu Nguyệt đề đưa xuống, sau đó nắm lấy một bên khăn lau lau khoẻ miệng, chậm rãi uống một chút nước, “Giống như tình huống đó, trong giới luật có nói....Dài dòng chỉ khiến chuyện càng tỏ nên phiền phức, muốn để hấn chết tâm, cần phải dùng biện pháp mạnh!”

“Biện pháp mạnh gì?” Giản Mạt sáng con mắt chờ mong.

Lý Tiểu Nguyệt kéo khoẻ miệng mang theo một nụ cười chuyên nghiệp, như vậy đồng thời cười khôn khéo, thoáng có một tia lạnh lùng xuất hiện. Chỉ nghe thấy cô ta thông thả lên tiếng nói: “Rất đơn giản, cậu cùng Cố Bắc Thần mời hấn mời cháu trai ngoại ăn cơm...xem như là mừng hấn ta trở về!”

Lời nói của Lý Tiểu Nguyệt hạ xuống, lập tức khiến cho mặt của Giản Mạt tối đen.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chỉ một mình cô ấy

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Biện pháp của Lý Tiểu Nguyệt đương nhiên cô không dám dùng, cô liên tưởng đến hình ảnh hai người họ cùng ăn cơm là trái tim liền run rẩy...Tình cảm “Đẹp đẽ” đó khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Đáng lẽ mình không nên tìm cậu ra cùng nói chuyện.” Giản Mạt tức giận trừng mắt nhìn Lý Tiểu Nguyệt.

Lý Tiểu Nguyệt nở nụ cười, lần này lại thư thái cười, “Được rồi, đừng suy nghĩ nữa.... Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn. Có ghê gớm lắm thì chị cùng em say mềm khóc lớn cùng đi chơi 3000 trò chơi!” Lý Tiểu Nguyệt ngửa khí làm mây nói.

Giản Mạt có chút phẫn nộ, kỳ thật, cô biết Lý Tiểu Nguyệt chỉ muốn trêu đùa để cô buồn lòng....Nhưng tình huống bây giờ, chỉ có thể đi tới đâu hay tới đó.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Tiểu Nguyệt cùng Giản Mạt ra ngoài đi dạo phố, sau đó Giản Mạt mới trở về Lam Trạch Viên.

Giản Mạt vào thư phòng chủ yếu muốn chờ Cố Bắc Thần, vốn là cầm quyển sách nằm trên giường xem nhưng nửa ngày cũng không lật sang một trang, trong đầu đều là suy nghĩ đến quan hệ giữa Cố Bắc Thần và Sở Từ Tiêu...

Nặng nề thở dài một tiếng, Giản Mạt để quyển sách sang một bên sau đó cầm lấy di động, cô không biết vừa vặn trong lòng tại sao lại muốn gọi điện cho Cố Bắc Thần, chỉ biết là, ngực buồn bức đến mức muốn tìm thứ gì đó tháo gỡ.

“Sao vậy?” Thanh âm lãnh đạm ở bên kia truyền tới, giống như đàn vi-ô-lông ở Mặc Dạ thông thả kéo tấu, dễ nghe đến nỗi khiến người khác quên mất thời gian.

“A Thần....” Giản Mạt hơi dối nói.

“Hà?” Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, môi mỏng nhếch lên nhàn nhạt ý cười, “Làm sao vậy?”

Hắn một tay cầm di động, một tay kia đang đưa ly rượu vang đỏ, ánh mắt thâm thúy nhìn rượu vang đỏ ở chén trên tường thông thả chảy vào dưới đáy bên trong, không để lại một chút vết tích.

Giản Mạt đảo con ngươi, khoẻ miệng yên tĩnh, muốn thăm dò nếu như Cố Bắc Thần biết cô và Sở Từ Tiêu có quan hệ thì làm thế nào, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu để thăm dò.

Cố Bắc Thần chính là hồ ly đầu thai, nếu như không cẩn thận thì có thể chết cũng không biết.

Suy nghĩ một chút, Giản Mạt tiết khí không tính toán thăm dò, chỉ mềm mại nói, “Nhớ anh...”

Con ngươi của Cố Bắc Thần càng thêm sâu, ý cười trên khoẻ môi không tự chủ trong nháy mắt đã lan tràn trên mặt, “Tôi đang ở Lam Điều (hình như là quán bar, mình không rõ lắm!), em có muốn qua?”

“Ngày mai còn phải đi làm, không thể qua được.....” Giản Mạt ưỡn oái nói, “Chỉ là em muốn nói với anh bây giờ em rất nhớ anh thôi, sẽ không quá nhiều

cuộc sống về đêm của anh.” Ý tứ của cô là muốn kết thúc cuộc nói chuyện.

Ý cười trên khoé miệng Cố Bắc Thần càng thêm sâu, chỉ trong nháy mắt lan tràn đến đáy mắt, “Từ Tiêu đang ở đây, không bằng em qua đây đi.”

Phốc.....

Giản Mạt thiếu chút nữa bị chút nước miếng của mình làm cho sặc, không phải chứ, Sở Từ Tiêu ở đó cô cũng không đến, huống chi hẳn lại đang ở đó.”Ha ha, có cơ hội sẽ đến.....” Giản Mạt cười vô cùng giả, “Cái kia....em ngủ đây....ân...Ngủ ngon!” Lời vừa dứt, cô liền nhấn phím dưới di động, sau đó nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, không để Cố Bắc Thần có dịp nói tiếp.

Hơi nhú mày, Cố Bắc Thần có chút buồn cười, đối với cô vợ nhỏ hơn mình năm tuổi này thỉnh thoảng có một chút thân mật, cảm giác cũng không tệ.

“Tiểu mợ sao?” Sở Từ Tiêu kinh ngạc lên tiếng.

“Ừ!” Cố Bắc Thần tùy ý trả lời.

Sở Từ Tiêu nhú mày hỏi, “Lại đây sao?”

“Không lại đây....” Cố Bắc Thần theo đó trả lời tùy ý.

“Tiếc thật đấy, nhưng có lẽ sau này sẽ gặp được ở chỗ Cố thái thái.” Sở Từ Tiêu vui vẻ chế nhạo, sau đó cũng không còn tiếp tục đề tài này nữa.

Sở Từ Tiêu đêm nay cùng Đường Dục đi tới Lạc Đại trước nhà của Đạo sư, sau đó ăn cơm qua để tâm tình hết buồn bực, cùng hẹn Cố Bắc Thần đi uống rượu.

Cùng hàn huyên mấy vấn đề về tiểu mợ, nhưng hiển nhiên Cố Bắc Thần không muốn nói chuyện nhiều.

Cứ nghĩ rằng Bắc Thần đối với người tiểu mợ kia không có coi trọng, nhưng vừa rồi mới nói chuyện thì có lẽ không phải như vậy.....Bắc Thần từ khi nào đối với người khác lại có vẻ mặt ôn hoà như vậy? Thân phận địa vị ở đây đã sớm biến thành khuôn mặt lạnh lùng.

Bất quá, Sở Từ Tiêu cũng không pahir người tò mò, mặc kệ tiểu mợ cùng Cố Bắc Thần có quan hệ gì...Cứ thuận theo tự nhiên đi! Dần dần theo thời gian sẽ thấy rõ, không cần lo lắng.

Ngày hôm sau, Lạc Thành khí trời âm u, trong không khí nhiệt độ hạ thấp, hiển nhiên là trời gần mưa.

Bởi vì hai ngày nay Đình Đường vẫn chưa đưa dự án quyết định của Sở Từ Tiêu xuống, Đường Hạo Dương liền nói một câu khiến da đầu Giản Mạt càng thêm cứng ngắc.

Cùng Sở Từ Tiêu ký hợp đồng, hẳn có quyền chỉ định người thiết kế cho văn phòng luật của hắn, nếu như Tường Vũ không thể dựa theo hợp đồng thực hiện.....Ở một luật sư, còn là một người tranh luận giỏi, không phải đang tìm chết hay sao?

“Được, bây giờ tôi đi một chuyến!” Giản Mạt bình tĩnh lên tiếng.

Đường Hạo Dương gật đầu, “Vậy thì để Đình Đường cùng đi với cô, vừa vặn gần đây trong tay cô ta cũng có một dự án tương tự.”

Giản Mạt gật đầu, thu lại tâm tình, mở xe đi về hướng văn phòng luật.

Sở Từ Tiêu cùng Đường Dục mới mở văn phòng luật ở đường Tam Hoàn, đối diện với khu buôn bán sát ven đường.....Bởi vì là mới mở văn phòng nên bản hiệu vẫn còn chưa treo.....Nhưng nghe nói đã nhiều người mời hẳn lên toà án, vụ án nhờ hẳn cũng không ít.

Giản Mạt đem xe dừng bên trên, ánh mắt nhìn thấu qua cửa kính....Chưa lắm trận đã cảm thấy e sợ rồi.

Có thể tưởng tượng nghĩ đến, bây giờ hai người bọn họ đều ở Lạc Thành, có trốn cũng không thể được, cửa ải này sớm muộn gì cũng phải qua.

Bước xuống xe, Giản Mạt nghe thấy thanh âm lầm bầm oán ức của hai ngày qua, khoé miệng nhếch lên.....Mặc kệ dù có chuẩn bị tâm lý, khi đã đứng ở trong công ty, cô cảm thấy tất cả đều vô dụng.

Đường Dục không nghĩ đến Giản Mạt nhanh như thế đã xuất hiện rồi....Xa cách hai năm rưỡi, nữ nhân trước mắt này càng thêm xinh đẹp.

Không còn dáng vẻ của học sinh, một thân áo sơ mi cùng váy công sở của cô đều thêm vài phần tài giỏi....Mị lực không thành thực, đó chỉ có mỗi mình Giản Mạt mới có.

“Đã lâu không gặp.....” Đường Dục trước tiên lên tiếng, khoé miệng không nhìn ra là đang lãnh đạm vẫn nhiệt tình cười.

Giản Mạt cười cười, lại rõ ràng lộ ra khoảng cách, “Đã lâu không gặp.....”

“Mạt Mạt, hai người quen nhau sao?” Đình Đường có chút kinh ngạc, nhưng lập tức nghĩ, “Các người đều học ở Lạc Đại mà!”

Giản Mạt nâng khoé miệng, sau đó hỏi, “Sở luật sư có ở đây không?”

Khoé miệng Đường Dục co quắp, hẳn không biết trước kia Giản Mạt vì sao lại nói chia tay, nhưng bây giờ gặp lại.....Một tiếng “Sở luật sư” quá mức xa lạ cùng xa cách, giống như chưa hề dính dáng gì đến nhau.

“Từ Tiêu tạm thời đang giải quyết một ít hồ sơ ở phòng bên cạnh.....” Đường Dục lên tiếng, “cô trước tiên nhiên cấu trúc phòng ốc một chút, lát nữa tôi đem cô trở lại.”

“Được!” Giản Mạt đáp lại, sau đó theo Đường Dục xem xét hai tầng, có đến hơn 300 căn phòng.

“Chúng ta trước tiên bàn về phương án thiết kế đi....” Giản Mạt kéo khoé miệng nở ra một nụ cười chuyên nghiệp.

Đường Dục gật đầu, dẫn Giản Mạt cùng Đinh Đương trở về phòng làm việc.

Nhưng sau đó Sở Từ Tiêu vẫn đang bận, Đường Dục liền đem hai người họ đến phòng khách.

Một lát sau, thời gian đã trôi đến hơn 12 giờ mà Sở Từ Tiêu vẫn chưa hết bận.....Đinh Đương đã có chút đứng ngồi không yên, Giản Mạt thì chỉ yên tĩnh uống trà, thỉnh thoảng cùng Đường Dục tán gẫu hai câu, sau đó liền trầm mặc.

Đường Dục có chút ngượng ngùng, sau đó di động vang lên, cầm lên vừa nhìn tên hiển thị là Sở Từ Tiêu, liền nói một tiếng “xin lỗi” sau đó đi qua một bên nhận điện thoại.....

“Đề cô ấy đến phòng làm việc của mình.” Thanh âm bình tĩnh của Sở Từ Tiêu vang lên khiến người nghe không nhìn ra cảm xúc, chỉ là lộ ra một ít lạnh lùng, “Chỉ một mình cô ấy!”

Hôm nay dịch xong hai chương đáng lẽ là của tuần sau rồi nhé! Chương sau mình cảm thấy siêu hay siêu ngược luôn nè!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bi thương tột đỉnh

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Đinh Đương cảm thấy không khí có chút quỷ dị, sau khi Đường Dục truyền lời nói của Sở Từ Tiêu, Giản Mạt không hề cử động, hai tay chỉ nhẹ nhàng mà sát chén nước, ánh mắt rơi ở trên nước trà, dường như không nghe được, chỉ là đang trầm tư.

Không khí như vậy có chút cứng ngắc, Đường Dục không lên tiếng dục, Đinh Đương cũng không biết Giản Mạt đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể lặng lẽ kéo kéo vạt áo của cô, ánh mắt ra hiệu....

Giản Mạt ngẩng đầu, dĩ nhiên đã che đậy hết cảm xúc trong đáy mắt, “Được.” Cô nhàn nhàn kéo khoé miệng đứng dậy, ra hiệu cho Đinh Đương ở đây chờ cô.

Đinh Đương gật đầu, cho cô một ánh mắt an tâm.

Đường Dục dẫn Giản Mạt ra khỏi phòng khách hướng về phòng làm việc của Sở Từ Tiêu đi đến, trên đường, hẳn ta đến cùng mới mở miệng, “Giản Mạt, bất kể như thế nào.....Có chuyện gì cũng hãy thật tốt để nói chuyện?”

“Tự nhiên.” Giản Mạt cười nhạt, “Dù sao cũng là khách hàng, vẫn là Tường Vũ có mục đích.”

“.....” Đường Dục khẽ động khoé miệng, âm thầm thở dài một tiếng, không nói gì liền gõ cửa phòng làm việc của Sở Từ Tiêu.

“Tiến vào.”

Bên trong truyền đến tiếng của Sở Từ Tiêu, Đường Dục ra hiệu cho Giản Mạt đi vào, “Bây giờ đã giữa trưa, tôi đem đồng nghiệp của cô đi ăn trưa trước.”

Nội tâm Giản Mạt nặng nề, là bạn tốt của Sở Từ Tiêu, Đường Dục hiển nhiên hiểu rõ cô và hẳn không phải bàn luận nửa phút là xong....Cũng không thể để Đinh Đương bị đối.

Đáng lẽ lúc đầu không nên đồng ý để Đinh Đương đi theo, biết rõ rằng.....Người kia là muốn ép cô đến, tự nhiên sẽ không cho cô cơ hội do dự.

“Được, cảm ơn.” Giản Mạt lên tiếng.

Đường Dục cười cười, không nói cái gì, sau đó ra hiệu Giản Mạt đi vào, liền xoay người hướng phòng khách đi đến.

Giản Mạt không biết tâm tình hiện giờ của mình như thế nào, chỉ cảm thấy ngũ vị tạp trần.....Một khắc đẩy cửa ra, tâm tình của cô lại càng nặng trĩu.

Sở Từ Tiêu đứng ở cửa sổ, hai tay bỏ trong túi nhìn bên ngoài.....Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, bên ngoài lại đối diện với một gốc cây ngô đồng.

(Đây là cây ngô đồng)

*Có nhiều bạn cứ nghĩ cây ngô đồng là cây bấp mọc ngoài đồng khiến mình rất xúc động, nên đăng lên đây cho mọi người hiểu rõ nó luôn

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tìm kiếm! Hắn có chút đau lòng!

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Cố Bắc Thần đang dùng món ăn, Tiêu Cảnh theo nhân viên nhà ăn mang lên....

Tập đoàn Đế Hoàng tổng có 79 tầng, nhân viên nhà ăn có 7 người, nếu sau khi làm việc xong có chút bận rộn hắn sẽ dùng cơm của nhà ăn này, chỉ là sẽ không đi xuống.

Đang ăn cơm, không biết có phải do quý thần xui khiến, hắn lại nghĩ đến tối qua Giản Mạt gọi điện nói nhớ hắn, cho nên liền gọi cho cô, hỏi cô bây giờ có nhớ hắn hay không?

Vốn là tâm tình vui vẻ gọi điện cho Giản Mạt, nhưng sau khi gọi đến lại không có ai lên tiếng, bên trong lại chỉ truyền đến tiếng gào khóc.....Hơn nữa, còn rất khổ sở!

Từ ngày thứ nhất cùng Giản Mạt bắt đầu mối quan hệ, hắn biết nữ nhân kia đem tâm tình của chính mình che giấu rất tốt, ít nhất sẽ không để người khác nhìn thấy vẻ mặt yếu mềm của cô.

Quen biết gần hai năm, mặc kệ hắn có bao nhiêu scandal cũng không làm ảnh hưởng cuộc sống của cô.....Nhân hạ trở về, cô giống như người chưa từng biết đến chuyện của hắn, vẫn đáp ứng nhu cầu của hắn.

Ngoại trừ mỗi tháng cấp cho cô 2 vạn tiền sinh hoạt, cô chưa từng đòi hỏi thêm tiền ở bên ngoài.....Y phục là Tô San đặt mua, trang sức cũng là Tô San thuận tiện phối hợp.

Thình thoảng, hắn tâm huyết dâng trào đem trang sức tặng cho nữ nhân kia, cô cũng sẽ cười vui vẻ, sau đó liền đặc biệt chủ động.

Nữ nhân này yêu tiền, điều này hắn nắm rất chắc!

Tóm lại một câu....Hắn chưa từng thấy, không, phải là chưa từng có nhìn thấy cô khổ sở như vậy.

“Giản Mạt?” Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, nhẹ giọng gọi, nhưng bên kia ngoài tiếng khóc cũng không có người nào đáp lại.

Gần như không cần nghĩ, Cố Bắc Thần đều cảm thấy Giản Mạt căn bản không có ý muốn nhận điện thoại....Nữ nhân kia căn bản không có khả năng đem bi thương của chính mình bại lộ ở trước mặt người khác.

“Giản Mạt, em đang ở đâu?” Cố Bắc Thần lần thứ hai hỏi.

Vẫn không có ai đáp lại, tâm Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên hoảng loạn.....Hắn cau lại đôi mày kiếm, để di động xuống, sau đó ấn nút....Được rồi, lần này là trực tiếp ngắt điện thoại.

Khuôn mặt Cố Bắc Thần lạnh lùng tràn đầy lo lắng, hắn ngắt điện thoại.....Giản Mạt, em đứng là đứa trẻ lớn mặt.

Cố Bắc Thần đứng dậy ra khỏi phòng làm việc, sau đó đi đến phòng làm việc của trợ lý.

Tiêu Cảnh vừa mới ngẩng đầu khỏi hộp cơm liền nghe thấy thanh âm âm trầm của Cố Bắc Thần, “Định vị vị trí di động của Giản Mạt, sau đó gọi điện thoại báo cho tôi biết.” Dứt lời, hắn cầm lấy chìa khóa xe rời khỏi.

“Thần thiếu, lát nữa anh còn có một cuộc họp....”

Cố Bắc Thần tiếp tục bước, chỉ lãnh đạm lên tiếng, “Đời đi!”

Tiêu Cảnh không biết đã phát sinh chuyện gì, nhưng vẫn dẫn dò những người thông tấn ở dưới Đế Hoàng tra xét vị trí của Giản Mạt, sau đó gọi điện thoại báo cho Cố Bắc Thần.”Thần thiếu, Giản tiểu thư đang ở Tam Hoàn phụ cận, vị trí cụ thể đợi tôi chụp màn hình rồi gửi cho anh.”

“Ừ.” Cố Bắc Thần đáp lời tay cúp điện thoại, sau đó chạy xe về hướng Tam Hoàn phụ cận.....Ở một lần dừng đèn xanh đèn đỏ, hắn liền xác định vị trí cụ thể.

Từ tập đoàn Đế Hoàng sang bên kia, nếu kẹt xe ít nhất cũng phải bốn mươi phút mới đến nơi.....Kỳ thật, Cố Bắc Thần biết rõ ràng, coi như đi qua, Giản Mạt cũng sẽ không còn ở đó.

Thế nhưng, cũng không biết vì sao hắn vẫn cứ như vậy đi tới.....Hoàn toàn không có suy nghĩ.

Cũng may sau khi hắn đến, Giản Mạt vẫn ngồi xỏm ở chỗ đó, thậm chí thân thể vẫn đang run rẩy.....

Cố Bắc Thần nhíu mày, đáy mắt đen đột nhiên ngưng trọng.... Tư thế này, có phải đã khóc gần một giờ rồi không? Thậm chí, có thể lâu hơn vậy!?

Là chuyện gì lại khiến cô trở nên bị thương như vậy?

Cố Bắc Thần có chút bức bối, hắn là con người lạnh lùng, nữ nhân này là của hắn, mặc kệ cưới cô với mục đích gì, bây giờ cũng đã quen với dáng vẻ vui vẻ của cô.....Nhìn thấy Giản Mạt khóc thành như vậy, trong lòng cảm thấy có cái gì đó động phách, nhưng hắn lại không rõ đó là gì?!

Hắn tháo dây an toàn, mở cửa xe, sau đó xuống xe..... Tất cả hành động đều rất lưu loát.

Dây da được làm thủ công dừng đến trước mặt của Giản Mạt, cô không có phản ứng, giống như là không biết.....

Nhưng sự thật là, cô biết có người đứng trước mặt, nhưng cô không muốn ngó ngang tới.

Người khác xem cô là người điên cũng được, nghĩ cô bị thất tình cũng không sao, cô tâm tình không tốt, chỉ muốn im lặng.....Đừng hỏi cô im lặng là cái quỷ gì!

Không có tiếng khóc, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng thút thít.....Cố Bắc Thần từ trên cao nhìn xuống Giản Mạt, thân thể gầy yếu khiến người khác có ý nghĩ thương xót.

Thong thả ngồi xỏm xuống, Cố Bắc Thần trong lòng thờ dài, cũng không nói gì, liền đem Giản Mạt ôm vào trong lòng.

Thân thể Giản Mạt đột nhiên cứng ngắc, đầu tiên, cô liền nghĩ đến đây chính là Sở Từ Tiêu.

Thế nhưng, mùi bạc hà nhàn nhạt này chỉ có trên người Cố Bắc Thần mới có, mùi hương mị lực thành thực này trong nháy mắt khiến ý thức của cô bừng tỉnh.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, thân thể Giản Mạt thả lỏng dựa vào lòng của Cố Bắc Thần, có một khắc, trong lòng cô nảy sinh một chút âm áp.....

Cũng không biết như vậy qua được bao lâu, Giản Mạt mới ở trong lòng Cố Bắc Thần buồn bực nói, “A Thần, anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Có người hình như đang đi lạc rồi một mình ở đây khóc lóc, tôi đến đây nhặt về....=.” Thanh âm Cố Bắc Thần trầm thấp giàu từ tính, nghe thấy thanh âm như vậy, tràn đầy công hiệu trấn an.

Giản Mạt bĩu môi, có chút bất mãn giận dữ nói, “Em không có đi lạc.” Trong lòng lướt qua cảm giác ấm áp, không rõ cảm giác đó là như thế nào, chỉ đột nhiên cảm thấy an tâm.

“Ừ.....” Cố Bắc Thần nâng khoé miệng mỉm cười, ý cười thấp thoáng, không sâu, nhưng trong nháy mắt liền lan tràn đến đáy mắt, “Không phải đi lạc.”

Giản Mạt ôm chặt thắt lưng Cố Bắc Thần, “A Thần, em hiện giờ cảm thấy rất mệt mỏi.....Anh có thể hay không rời đi trước.”

“Đều nhìn thấy em mệt mỏi hơn nửa ngày rồi, lại sợ người khác nhìn thấy, bây giờ tôi lại muốn để ý đến em biến thành cái dạng gì.....” Cố Bắc Thần nhíu mày, “Qua cầu rút ván như vậy là không thể được.”

“.....” Giản Mạt mỗi khi đối mặt với Cố Bắc Thần đang giờ trò vô lại liền im lặng không có biện pháp chống đỡ, trong lòng không nhìn được nổi giận, đây là CEO lãnh khốc bá đạo??

“Đã ăn cơm trưa chưa?” Ý cười của Cố Bắc Thần càng sâu, nhẹ nhàng hỏi.

Bây giờ Giản Mạt đang cảm thấy rất mệt mỏi, liền nghĩ muốn đuổi Cố Bắc Thần đi, “Ăn qua rồi.....Anh mau trở về làm việc đi!”

“Đã ăn rồi?” Cổ Bắc Thần tỏ vẻ kinh ngạc, chữ cuối cũng cố ý nói cao lên, “Nhưng mà, vì tìm em....Tôi vẫn chưa có ăn cơm.”

Giản Mạt hận mình không thể một phen đem Cổ Bắc Thần đẩy ngã, sau đó chính mình liền chạy trốn..... Đáng tiếc, cô chỉ có thể tưởng tượng.

“Em lúc này nhìn rất giống quỷ, không còn mặt mũi để gặp anh.... Vì thế, anh tự mình đi ăn đi!” Giản Mạt vắn vẹo nói.

“Ừ, được.”

Ách....Như vậy là đồng ý sao? Cô còn có vài câu ngữ khí sâu xa, lời nói muốn khuyên hấn rồi khỏi cũng không cần nói nữa!

Cổ Bắc Thần quả nhiên buông Giản Mạt ra, sau đó đứng dậy, nhưng không có đi, vẫn đứng đó chờ.....

Giản Mạt âm thầm phi nhỏ Cổ Bắc thần chính là con người phúc hắc, hấn đồng ý, nhưng lại không rời đi, đây không phải rõ ràng vẫn muốn nhìn cô khóc thành cái dạng gì hay sao?

Hấn chưa từng thấy nữ nhân khóc bao giờ hay sao!?

Giản Mạt tức giận cắn chặt răng, sau đó liền ngẩng đầu.....Chỉ là, bởi vì khóc quá lâu, thêm nữa là cô lại trốn ở trong tay để khóc, ngay khi cô ngẩng đầu, trong nháy mắt phía trước liền quay cuồng mờ nhạt.

Bình tĩnh lại, Giản Mạt nghĩ đến, ngược lại không nhận ra, liền để hấn nhìn cho đủ là được rồi.....Đây là chồng của cô, cần gì phải mắt mặt, cô như thể an ủi chính mình.

Mím môi, Giản Mạt thông thả đứng lên, “Không được.....”

Chữ “cười” chưa có ra khỏi miệng, Giản Mạt cảm thấy trời đất một trận quay cuồng, nhất thời, con mắt tối sầm lại, thẳng tắp liền hướng đến người Cổ Bắc Thần ngã xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Âm áp của Cổ Bắc Thần

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Cổ Bắc Thần nhanh tay nhanh mắt lạnh lẽo ôm lấy Giản Mạt vào lòng, nhìn mắt cô không có tiêu cự liền lo lắng, “Giản Mạt, Giản Mạt....Mạt nhi?”

“Em, em không sao....” Thanh âm Giản Mạt có chút hoảng hốt, trước mắt giống như bị sương mù vây kín nhìn gương mặt tuần tú có chút hư ảo không rõ, hồn độn mở miệng, “Em đứng có chút không vững.....có lẽ ngồi xổm quá lâu nên mới như vậy!”

Cổ Bắc Thần hơi cau mày, thấy thân thể cô không thể động đậy, đáy mắt đột nhiên ngưng đọng, nói cũng không nói, chỉ một phen đem cô ôm lên, liền lạnh mạnh hướng xe đi đến....

Lúc đó, ánh sáng nhu hòa trong con hẻm nhỏ, Giản Mạt giống như máu chưa cung cấp đủ để tỉnh táo liền rơi vào vô thức, cô nhìn thấy lồng ngực rắn chắc của Cổ Bắc Thần, phảng phất như đang ấn nhãn tâm tình.

Cổ Bắc Thần mặc kệ trong cặp mắt của người ngoài nhiều chuyện hay là lạnh lùng, chỉ ít.....Một khắc đó hấn lấy thân phận là chồng xuất hiện trong thế giới yếu ớt của cô.

Có chút mất mặt, nhưng mà, lại làm cho vị trí trái tim của cô rung động.....

Giản Mạt cười, nhưng chỉ nhợt nhạt nâng khoé môi.....Trên thế giới này có một loại dịu dàng không liên quan đến tình yêu mà đó chỉ là thói quen!

Cô cùng Cổ Bắc Thần không phải yêu mà đó chỉ là thói quen lẫn nhau.....Có lẽ, như vậy cũng là một loại âm áp!

Chỉ ít, bây giờ Giản Mạt đã tạm thời quên đi đau khổ, chỉ trốn ở trong vòng tay của Cổ Bắc Thần.

Mà cô cũng xác thực việc làm của mình, bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo chặt chẽ nắm ở trên áo sơ mi của Cổ Bắc Thần, tùy tiện mặc kệ sẽ để lại nếp nhăn hay không.....Cô chỉ là ý lại trên lồng ngực của hấn, nghe từng nhịp tim đập mạnh mẽ.

Cổ Bắc Thần cặp mắt liếc nhìn khuỷu tay của cô gái nhỏ, trên mặt liền mềm mại, đáy mắt rõ ràng xuất hiện ý cười.....Thế nhưng, cười thư thái như vậy chính hấn cũng không phát hiện ra.

Đem Giản Mạt đặt ở ghế lái phụ, Cố Bắc Thần xoay người vòng qua đầu xe đi tới ghế lái.

Lên xe, thắt dây an toàn, sau đó khởi động xe chạy đi.....Từ đầu đến đuôi cũng không hề hỏi nguyên do tại sao Giản Mạt lại khóc.

Trong lòng mỗi người đều có một toà thành, bất luận người nào cũng không thể động chạm đến.....Hắn không hỏi, đó chính là đối với nhau tôn trọng.

“Về công ty?” Cố Bắc Thần rời khỏi khu vực Tam Hoàn sau đó lên tiếng hỏi, liếc mắt nhìn Giản Mạt, thấy cô có chút ừ ừ.

“Em muốn về nhà.” Giản Mạt nặng nề nói.

Cố Bắc Thần đáp một tiếng, chuyển hướng đi về Lam Trạch Viên, “Anh phải trở lại công ty.”

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Buổi tối em chờ anh về cùng ăn cơm?”

“Ừ.” Cố Bắc Thần đáp, nhìn Giản Mạt sau khi xuống xe liền vào biệt thự, lúc đó hắn mới chuyển thân xe rời khỏi. Tiến vào biệt thự, đầu tiên Giản Mạt liền gọi điện cho Đinh Đương, nghe thấy thanh âm lo lắng của cô ta, cô chỉ nói mình không có chuyện gì....Sau đó nói cô xin nghỉ, cô chiều nay cũng sẽ không về công ty. Mạt khác nhắc nhở Đinh Đương, chuyện ở văn phòng của Sở Tử Tiêu đừng nói tới.

“Mạt Mạt, tôi...đã nói...” Đinh Đương giống như đứa trẻ mắc lỗi, “Tổng giám đốc lúc ấy có gọi điện cho cô nhưng không có ai tiếp, liền gọi điện đến cho tôi, cho nên...”

Giản Mạt có chút đau đầu, “Quên đi, nói rồi cũng không sao.” Vốn dĩ cũng không có gì, cùng lắm thì sự việc này nếu Sở Tử Tiêu không buông tha, sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết.

Ngắt điện thoại, Giản Mạt đi vào mở tủ lạnh lấy một ít đá bắt đầu chườm mắt, khóc một thời gian dài, nếu như không kịp phòng tránh, chắc chắn ngày mai sẽ không nhìn ra hình dạng của con người.

Thanh âm của di động vẫn không ngừng truyền tới, đều là âm thanh nhắc nhở có tin nhắn.....Sau khi Giản Mạt chườm đá xong liền cầm di động lên xem, cơ bản đều là tin nhắn “quan tâm” của những đồng nghiệp trong phòng thiết kế.

Tin tức cơ bản như sau:

Hương Vân: Mạt tỷ, Mạt tỷ, chị có khoẻ không? Có phải Sở sư huynh làm chị khó xử không?

Đại Hùng: Mạt, không có việc gì, chúng ta đều là con người!

Mạc Tiểu Nhã: Không có chuyện gì là không qua được, tôi thấy Giản Mạt là kiên cường nhất.

.....

Có tức giận, có tinh táo, có cảm giác mất mát.....Tóm lại, mọi người đều liên tiếp nhắn đến, có cảm giác cô giống như bị nam nhân vùi dập.

Giản Mạt liền trả lời tin nhắn, “không có chuyện gì”, sau đó đi lấy viên đá lạnh khác ra chườm mắt.

Nằm ở trên ghế sofa, trong đầu một mảnh hỗn độn.....Không biết vì sao, Giản Mạt cảm thấy hoảng hốt, không biết có phải là khóc quá nhiều, phảng phất nghĩ đến Sở Tử Tiêu lúc đó đặc biệt mất bình tĩnh.

Một Sở Tử Tiêu, ở trường học nhiều loạn thanh xuân của cô, bây giờ lại quấy nhiễu tâm tình không yên của cô.

Nhưng Giản Mạt không phải là con người thích dài dòng, mặc kệ nguyên nhân là gì, cùng hắn chia tay rồi, cô cũng không còn muốn dây dưa không rõ, đến cuối lại trở thành hại người hại mình.

Sở Tử Tiêu đứng trước cửa sổ nhìn cây ngô đồng, tay kẹp một điếu thuốc, khói thuốc lượn lơ trước mặt, đem toàn thân hắn đều bao phủ trong một tầng cô đơn.

Đường Dục cầm túi đá chườm tiến lại, “Chườm một chút đi!”

Sở Tử Tiêu than nhẹ nhận lấy, xoay người đi tới sofa, cầm túi đá chườm để trên má trái.....Buổi chiều hắn còn muốn đến Lạc Đại, Đạo sư lúc đó sẽ nói hắn làm giảng viên ở đó khoảng một tháng, phải đứng trước nhiều người như vậy, mặt hắn bây giờ như vậy nhất định không được.

“Giản Mạt một tát này thật là đủ tàn nhẫn.....” Nghe thấy lời này của Đường Dục hình như có chút đùa giỡn trên tức, ánh mắt rơi trên khoé miệng trắng da của Sở Tử Tiêu, thờ dài một tiếng, “Tử Tiêu, đi xuống đi.”

Sở Tử Tiêu im lặng không nói, đem mẫu thuốc vụn về ở dưới gạt tàn.

“Chuyện tình cảm, cậu vẫn sống bằng lý trí, có thể kể từ khi bắt đầu gặp Giản Mạt, cậu lại giống như bị ma nhập.....” Đường Dục có chút ảo não, “Sở Tử Tiêu cậu muốn loại nữ nhân nào mà chẳng được?”

Có gia cảnh, có năng lực, có tài hoa, có dung mạo....Nam nhân như vậy, có bao nhiêu nữ nhân muốn theo đuổi? Hẳn thế nào lại không thể buông tay Giản Mạt được?

“A Dục, mình yêu cô ấy....Một lần cũng đã hao tổn hết tất cả nhiệt huyết của mình.” Sở Từ Tiêu lên tiếng, đem tất cả vết thương trong lòng đều bại lộ, không có chỗ để trốn, khiến chính hắn đau khổ, cũng làm cho Đường Dục đau đớn. (Cung dịch đến đoạn này cứ nghĩ Đường Dục có gian tình với Sở Từ Tiêu! Có phải ta nghĩ quá nhiều rồi không?)

“Cậu nhiệt tình thì có ích gì?” Đường Dục có chút bất đắc dĩ hỏi, “Một người lạnh lùng như cô ta, cậu có thể làm thế nào?”

Đúng vậy, hẳn có thể làm thế nào đây? Ai bảo hắn là người yêu cô trước, bây giờ lại không thể bỏ cô xuống được?

Sở Từ Tiêu cười tự giễu, thương tổn trên gương mặt đã ăn sâu vào trong xương tủy....

“Mình có đôi khi suy nghĩ, cô ấy lúc đó có phải có nỗi khổ tâm....” Sở Từ Tiêu tự giễu lên tiếng, “Mình thậm chí còn theo cô ấy, muốn nhìn cuộc sống của cô ấy bây giờ thế nào. Thế nhưng, mình cuối cùng cũng không có làm, mình rất sợ, sợ rằng bên cạnh cô ấy thật sự có một người đã thay thế mình....Cảm giác đó, cậu không hiểu đâu.”

Đó là bàng hoàng vô lực....Kiếp này Sở Từ Tiêu đích thị trải qua cảm giác đó? Nhưng lại trải qua ở trên người Giản Mạt, khiến nội tâm hắn đau đớn triệt để.

“Cậu điên rồi.....” Đường Dục ghen nửa ngày mới nói ra được câu đó.

Bọn hắn là luật sư, theo dõi sao? Điều biết đó là hành động phạm pháp, là xâm phạm quyền riêng tư của người khác!

Sở Từ Tiêu thả túi đá chườm xuống, “Đúng vậy, mình điên rồi....Điên rồi mới có thể yêu một người vô tâm như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Đồng ý nhưng hẳn có điều kiện

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Từ Tiêu nói như vậy, Đường Dục còn có thể nói cái gì? Huống chi, quan hệ cũng đã nhiều năm, Từ Tiêu đối với Giản Mạt có tâm tư gì, hẳn là người nhìn thấy rõ ràng nhất.

“Chú vừa mới gọi điện thoại đến.” Đường Dục thờ dài một tiếng sau đó nói, “Có hỏi mình thăm chuyện cậu và Giản Mạt....”

Sở Từ Tiêu không lên tiếng.

“Chú ấy nói....” Thanh âm của Đường Dục có chút do dự, nhưng vẫn nói, “Giản Mạt gần đây rất cần thành tích, hình như biểu hiện của cô ấy sẽ liên qua đến UCL!”

Sở Từ Tiêu ngược mắt nhìn Đường Dục, sau đó nhìn một chút mới nói, “Cậu về báo cho chú Đường một tiếng, đồng ý.....Nhưng có điều kiện, tất cả khía cạnh của Giản Mạt đều phải theo dõi.”

Đường Dục nhẹ thờ dài, “Nhảy hôm nay xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng Giản Mạt sẽ không đồng ý.”

“Mình chỉ muốn giúp nhưng xem ra không thể rồi.” Thanh âm Sở Từ Tiêu lạnh nhạt, để túi đá chườm xuống, sau đó đứng dậy, “Mình đến Lạc Đại, có chuyện gì thì gọi điện cho mình.”

Đường Dục nhìn bóng lưng lạnh lùng của Sở Từ Tiêu, ngoại trừ than thở cũng không có gì khác.....Từng là một nam nhân ôn hoà, luôn luôn nhân nhượng ý cười, vậy mà lại bị Giản Mạt vui đập trở thành một con người lạnh lùng như vậy!

Giản Mạt xoa con mắt, cũng không rõ tại sao sau đó ngủ thiếp đi...Đến khi cô tỉnh lại thì đã hơn 4 giờ chiều.

Vội vàng đứng dậy, sau khi mở di động liền đi vào xem tủ lạnh có cái gì có thể nấu món ăn hay không....Quả nhiên, không hề có nguyên liệu để nấu ăn.

Giản Mạt cố gắng không tiếp tục suy nghĩ sự việc lúc trưa, cần tiền cũng đi động định đi siêu thị mua một chút đồ.....Nếu như tốc độ đủ nhanh, sẽ kịp đến khi Cố Bắc Thần trở về ăn cơm.

Giản Mạt mới ra ngoài, liền nhớ đến xe của mình vẫn đang để ở ngoài văn phòng của Sở Từ Tiêu.....Mà ở Lam Trạch Viên rất khó để bắt xe.

Giản Mạt đau khổ dồn ép, Tiêu Cảnh cùng nhân viên nhà ăn đột nhiên quên mất một vấn đề, cô ra khỏi cửa không có nghĩ lại đừng phải tiểu nữ nhi của Cố Bắc Thần trước Lam Trạch Viên, là con của một thương nhân.....Hình như tên là Lạc Hiểu Đồng?!

“Tin tức ngày hôm nay liên quan đến một nữ nhân có phải là cô hay không?” Lạc Hiểu Đồng không còn bộ dạng non nớt nữa mà trên khuôn mặt cô ta tràn đầy lửa giận.

Giản Mạt đầu tiên là sửng sốt, có chút phản ứng không kịp.....Sau đó liền thấy Lạc Hiểu Đồng lấy trong túi ra một tờ báo sau đó ném lên người cô.

Cô không ý thức được rốt cuộc có chuyện gì liền nghi hoặc liếc nhìn....Lại là ảnh Cố Bắc Thần ôm cô lên xe, cũng may mặt cô đã trốn trong xe, chỉ có thể nhìn thấy nửa người dưới của cô.

Lạc Hiểu Đồng nhìn quần áo của Giản Mạt, “Hừ, bộ đồ này giống y đúc với người trong hình, chắc chắn chính là cô!” Cô ta oán hận nói, “Cha tôi nói, nhà này là của Bắc Thần, nói, cô và anh ấy rốt cuộc có quan hệ gì?” Bắc Thần? Gọi cũng thật thân thiết.....Giản Mạt mở to con mắt, “Cô nói thử xem?”

Cô hỏi lại như vậy càng làm cho Lạc Hiểu Đồng tức chết, “Cô thật không biết xấu hổ, cô không biết Bắc Thần đã có vợ rồi hay sao? Còn có thể làm tình nhân của anh ấy!”

Giản Mạt cười nhạo một tiếng, “Lẽ nào cô không muốn?”

“Tôi.....” Lạc Hiểu Đồng vừa nói một chữ, vội vàng im miệng, đổi giọng nói, “Tôi yêu anh ấy, không giống cô bộ dạng thấp hèn chỉ muốn leo lên giường của anh ấy!”

“Đúng vậy, tôi chính là con người thấp hèn, cô quản được tôi sao?” Giản Mạt cảm thấy nha đầu này thực sự đầu óc bị cháy hòng rồi, “Cũng phải nói, hẳn chỉ ít yêu tôi mới lên giường, còn cô, hẳn yêu cô sao?” Nàng chế giễu hừ lạnh.

“Tôi tin, tôi yêu anh ấy.....Sớm muộn có một ngày anh ấy cũng yêu tôi.” Lạc Hiểu Đồng trừng mắt nói.

Giản Mạt có chút dở khóc dở cười, cười khinh bỉ một tiếng, sau đó cao giọng nói, “Yêu? Cố Bắc Thần yêu thích cùng tôi lên giường, sau đó hưng phấn đến nỗi không thể chờ liền chết trên người của tôi!” Đang nói, cô khinh bỉ nhìn thân thể chưa phát dục xong của tiểu nha đầu, “Nhưng cô chắc chắn hẳn ta sẽ liếc nhìn cô một chút sao?”

Lạc Hiểu Đồng kinh ngạc nhìn Giản Mạt, cô ta không nghĩ Giản Mạt lại lớn mật như vậy ở bên ngoài chạm trán với cô ta, “Cô, cô không biết xấu hổ!”

“Đúng là tôi không biết xấu hổ!” Giản Mạt đảo mắt, không muốn nhìn đến người của Lạc Hiểu Đồng, “Phiền cô nhường đường, tôi đang vội!”

Lạc Hiểu Đồng bị làm cho tức giận, cắn răng nói, “Hừ, tôi sẽ phơi bày sự thật của cô!”

Trong lòng Giản Mạt đột nhiên lộp bộp, nhưng sau đó liền cười không hề có chút sợ hãi, “Được vậy thì tốt, cứ đi đi.....Tôi đang ước được như vậy đây! Cô không biết đâu, tôi đã suy nghĩ rất nhiều cách để chuyện của tôi và Cố Bắc Thần bị phơi bày.....Nhưng đáng tiếc, hẳn không đồng ý nên tôi cũng không dám. Cô đi đi, truyền tin tức này ra sau đó tôi sẽ thật sự rất cảm ơn cô đây!”

Nói xong, cô lướt qua người Lạc Hiểu Đồng rồi khỏi.....

Đế Hoàng tập đoàn quang tổng “.....”

Lạc Hiểu Đồng nhìn Giản Mạt lạnh lùng không đứng yên không nhúc nhích, vì tức giận mà mặt đỏ hết cả lên, cuối cùng nói ra một câu, “Hèn....” Cô ta xoay người nường, nhưng câu nói còn chưa ra khỏi miệng, thì đã bị nghẹn lại.

Giản Mạt định gọi điện thoại, nhưng cô lại nhìn thấy một thân ảnh cao to đứng trước chiếc Spyker....

“Giản Mạt?” Cố Bắc Thần hơi nhíu mày.

Thời gian giống như ngừng trôi, Cố Bắc Thần cảm thấy Giản Mạt đang thất thần đứng ở đó.

Cố Bắc Thần lạnh lùng liếc nhìn Lạc Hiểu Đồng, lập tức nói với Tiêu Cảnh: “Sau này đừng để tôi nhìn thấy chó mèo ở đây, báo phía bên bảo an đuổi cô ta ra ngoài.”

Tiêu Cảnh liếc nhìn Lạc Hiểu Đồng sau đó đáp lại một tiếng.

Lạc Hiểu Đồng mặt đột nhiên trắng bệch, “Bắc Thần, em....”

“Cô đang nói cái gì, tên của tôi để cô tùy tiện kêu hay sao?” Cố Bắc Thần cười lạnh khinh bỉ, khuôn mặt lạnh lùng đầy tràn âm trầm, hẳn ngắt điện thoại.....

Giản Mạt nhún nhún vai, tiến lại phía hần, cố ý giống như một tình nhân bị bao nuôi, vòng tay qua cổ Cố Bắc Thần, “Thần thiếu, người ta đang muốn đi mua đồ về làm cơm cho anh ăn đây.....Bây giờ anh đã trở về, có thể cùng đi với người ta hay không?”

Cố Bắc Thần nhìn đầy mắt giao hoạt của Giản Mạt, khác biệt với bộ dạng bị thương lúc trưa, mặc dù thiếu mấy phần chân thật nhưng vẫn khá linh động. “Được!” Hắn sùng nịnh nhưng vẫn lãnh đạm nói một chữ, “Làm sao có thể từ chối đây!” sau đó liền dẫn cô cùng nhau lên xe.

Tiêu Cảnh không biết khi chiếc Spyker kêu ngoa biến mất trước mặt Lạc Hiểu Đồng sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng chưa đầy hai phút, cô ta đã bị đội bảo an do Cố Bắc Thần gọi tới lôi ra ngoài...

Trên đường đi siêu thị, Tiêu Cảnh lái xe, theo kính chiếu hậu liếc nhìn hai người ngồi phía sau, khoe miệng xuất hiện ý cười.

Hắn ta tại sao cảm thấy hai ngày gần đây Thần thiếu rất siêng trở về Lam Trạch Viên? Thậm chí, hình như tính tình có thay đổi một chút!

“Có thật là không sợ sự việc bị phơi bày?” Ánh mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt.

Giản Mạt cười hết sức giả tạo, “Cái đó nếu nữ sinh kia không phải đến gây chuyện, em cũng sẽ không khoe khoang như vậy đâu!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần sâu hút, đột nhiên cơ thể tiến đến gần Giản Mạt, thanh âm trầm thấp ai muội ở bên tai cô hỏi, “Vừa mới lúc nãy hình như anh có nghe em nói.....Sau khi trải qua hưng phấn, hận không thể chết trên người của em?”

“Đừng” một cái, Giản Mạt mặt liền đỏ bừng, “Chỉ là nói chơi thôi.....Không phải thật đâu, haha!” Ánh mắt cô vội vàng di chuyển, sau đó nói, “Anh hôm nay tại sao lại về sớm như vậy? Còn chưa đến giờ tan làm mà?”

“Hừm, cao hứng đến nỗi nói không ra lời?” Thanh âm Cố Bắc Thần giống như đang giễu cợt.

Giản Mạt khoe miệng liền co quắp, muốn nghe câu trả lời.

“Trở về sớm không phải cùng em đi siêu thị hay sao? Nhưng bây giờ cứ để Tiêu Cảnh đi mua!” Cố Bắc Thần áp lên người Giản Mạt, ra hiệu cho Tiêu Cảnh.

Sau khi Tiêu Cảnh xuống xe, Giản Mạt vịn vịn bên trong xe, đây là cái không khí quý quýệt gì.....Ừ, có lẽ không phải quý quýệt mà là ái muội.

Giản Mạt nhìn ngọn lửa sáng quắc trong mắt của Cố Bắc Thần, vội vàng hướng đến cửa xe di chuyển một chút.

“Giản Mạt, chúng ta hình như chưa từng thử ở trong xe.....” Cố Bắc Thần nói.

Giản Mạt vội vàng nói, “Ồ đây là nơi công cộng.”

“Không sao, có tấm chắn!” Cố Bắc Thần nói xong liền nhấn chắn xe, động tác giống như không thể chờ.....Che giấu việc làm xấu trong xe!

Cô mím môi, Giản Mạt âm mưu vùng vẫy, “Không được, Tiêu Cảnh rất nhanh sẽ trở về.....”

Cố Bắc Thần cười nhạo đáp ứng, nhưng tay đã tiến vào trong quần áo của cô, “Vì thế, chúng ta tốc chiến tốc thắng!” Lời vừa dứt, giống như người bắt nạt hướng về phía Giản Mạt.....Đem cô đặt ở dưới thân!

Chương này hơi lủng củng bởi vì tác giả viết lẫn lộn chương, dịch được như vậy đã rồi hết não rồi nên có khó đọc chỗ nào thì các bạn cmt đề mình giải thích nha!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Làm trợ lý quả thật không hề dễ dàng

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Sau khi Tiêu Cảnh mua đồ về liền phát hiện ở xe hình như không thích hợp.....Từ bên ngoài không nhìn thấy tình cảnh bên trong, vừa nhìn đến thì chỉ thấy tấm chắn cửa kính.

Tại sao lại phải dùng tấm chắn kính? Đáp án không cần nói cũng biết.....

Thần thiếu cùng thiếu phu nhân cũng thật là có tình thú, ở địa điểm nào cũng có thể ra chiến trường.....Tiêu Cảnh tà ác nghĩ đến, chỉ có thể đứng ở xa chờ đợi.

Đội khoảng chừng 10 phút, tấm chắn đột nhiên được tháo xuống.

Cũng biết là xong việc rồi....Nhưng mà, Tiêu Cảnh vẫn chưa trực tiếp tiến lại, mà lại đợi thêm 10 phút nữa mới làm bộ như không có chuyện gì, mở cốp xe để nguyên liệu nấu ăn vào, sau đó vòng ra đầu xe ngồi vào ghế lái.

“Thần thiếu, trực tiếp trở về Lam Trạch Viên sao?” Tiêu Cảnh làm như không có chuyện gì phát sinh, hỏi.

Bây giờ làm trợ lý quả thật không dễ dàng chút nào! Nhìn đi, vì không muốn để hai người ngưng ngừng, hắn ta liền phối hợp trễ một lúc.

Khuôn mặt đỏ hồng của Giản Mạt vẫn chưa hoàn toàn mất đi, Cố Bắc Thần đúng là loại người mặt dày đến không tưởng, khiến cô cảm thấy giống như đang vụng trộm....Đúng là cảm giác rất giống.

Liếc mắt trừng trừng nhìn về mặt giống như không có chuyện gì của Cố Bắc Thần, nghĩ đến việc mới xảy ra cùng hắn.....Sau đó hưng phấn, cố ý xấu xa ở trên tai cô khàn khàn trầm thấp nói, “Thật chặt, anh thật sự hận không thể chết ở trên người em!”

Giản Mạt cảm thấy cả người giống như bị thiêu đốt, mặt cũng đỏ hơn....Cô vội vàng nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa xe, cô gắng che giấu sự ngưng ngừng.

Chiếc Spyker vàng chạy trên đường phố phồn hoa của Lạc Thành, bởi vì sau khi hai người làm tình trên xe, khi trở về vừa vặn lại là giờ cao điểm.....Đáng nhẽ đã về nhà trước sáu giờ, thế nhưng bây giờ lại bị kẹt trên đường.

Giản Mạt ai oán liếc nhìn Cố Bắc Thần, người này cũng thật tốt, tự mình tìm việc để làm.....Ôm notebook bắt đầu xử lý văn kiện, một chút thời gian cũng không muốn lãng phí.

Giản Mạt nhàm chán, đơn giản chỉ cầm điện thoại chơi.....Vừa nhìn, trên màn hình xuất hiện một tin nhắn.

Lý Tiểu Nguyệt: Nhóc con, cậu có khỏe không? Minh gọi điện thoại đến nhưng không ai nhận, chúng ta đang có một dự án đặc biệt cần xử lý, thấy được tin nhắn thì gọi lại cho mình.

Buổi chiều này Giản Mạt tắt âm điện thoại, quên mất chưa mở âm thanh, nhìn thấy tin nhắn của Lý Tiểu Nguyệt trong lòng cô biết cô ấy muốn hỏi chuyện lúc sáng với Sở Từ Tiêu: Rất rối, có một số việc mình cảm thấy càng lúc càng loạn....Trong lòng mình rất bất an.

Lý Tiểu Nguyệt không trả lời tin nhắn, có lẽ đang bận. Giản Mạt thở dài một tiếng, đột nhiên không còn hứng thú chơi nữa, liền tắt điện thoại.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu nhìn Giản Mạt, nữ nhân này đúng thật là khó hiểu, vừa lúc này còn ở dưới thân hắn kiểu mỵ lên đỉnh....Nhưng bây giờ lại thờ dài xác thực có chút không giống cô chút nào.Chuyện lúc trưa, Cố Bắc Thần không muốn hỏi, có thể thấy rõ ràng Giản Mạt tâm tư rất nặng nề, nhưng hắn vẫn nghiêng mặt nói, “Từng có ai nói với em, cảm xúc của một người rất dễ dàng ảnh hưởng đến người bên cạnh hay không?”

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn Cố Bắc Thần, có chút ngưng ngừng nói, “Thờ dài không phải là một loại cảm xúc, nó chỉ giống như muốn đem uất ức tích tụ ở trong lòng gỡ ra, sau đó liền không còn chuyện gì.”

“Vậy nói thử xem có cái gì uất ức?” Cố Bắc Thần đem máy tính gấp lại để sang một bên, đẩy mắt chăm chú nhìn Giản Mạt.

Trong lòng Giản Mạt biết, chuyện buổi trưa Cố Bắc Thần không hỏi không phải biểu hiện là hắn không chú ý đến, ngữ khí của hắn rõ ràng đang thăm dò, không bằng chính mình trung thực nói ra vậy.

“Em có thể không uất ức được sao?” Giản Mạt bĩu môi, “Bây giờ người tranh đoạt một dự án đều sắp biến thành cháu luôn rồi.” Nói đến cuối cùng, cô có chút tức giận trực tiếp lướt qua mặt.

Cô không nói dối, ngày hôm nay đi tìm Sở Từ Tiêu bàn dự án thiết kế, coi như sau này Cố Bắc Thần biết được chuyện ngày hôm nay, cô vẫn còn có đường để thoát.....Chỉ là, cô không nói người kia là ai.

Cố Bắc Thần cánh tay chống ở bên tay vịn, mu bàn tay chống cằm nhìn Giản Mạt, đôi mắt thâm thúy đen ngòm nhìn qua Giản Mạt, “Áp lực lớn như vậy vẫn muốn tiếp tục công việc sao?”

Giản Mạt bất đắc dĩ nhún vai, không muốn tiếp tục nói về đề tài này nữa.....Lo trước tính sau, huống hồ bây giờ tiền thuốc men của mẹ lại tăng.

“Chỉ bằng anh cho em mở công ty thiết kế?” Cố Bắc Thần lên tiếng, “Chính mình làm một người đứng đầu như vậy cũng rất thoải mái!”

“Anh cảm thấy thoải mái sao?” Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần hỏi.

Cố Bắc Thần cup mắt trầm tư, lắc đầu.....Hắn tiếp quản tập đoàn Đế Hoàng là một công ty lớn như thế, nhân viên bên dưới có đến mấy vạn người, vô số người dựa vào Đế Hoàng, làm sao có khả năng thoải mái được?

“Dù cho là em làm người đứng đầu thì cũng sẽ đi lùi kéo dự án...” Giản Mạt nhẹ giọng nói, “Chủ yếu là em không muốn chính mình quá mức ỷ lại anh.” Cô chân thành nói.

Cố Bắc Thần hơi cau mày, “Em là vợ của anh, ỷ lại chồng mình có cái gì không được?”

“Nếu có một ngày không còn quan hệ gì thì sao?” Giản Mạt hỏi lại.

“Công ty anh đã cho em, đương nhiên là của em?” Cố Bắc Thần theo lý nói.

Giản Mạt không biết có một loại cảm xúc khác thường gì lướt qua, đã nhanh chóng biến mất, có lẽ là bất đắc dĩ, nhưng lại qua quá nhanh, nhanh đến nỗi cô không kịp nắm bắt, “Chúng ta trước đó đã nói rõ, sau khi ly hôn em sẽ không bắt anh phải bồi thường cái gì hết.”

“Đồ anh tặng không tính!”

“Nhưng em không muốn phá hoại hợp đồng....”

“Giản Mạt, có lúc anh nghĩ, em thật sự có phải là người thích tiền hay không? Còn nữa lúc trước em đồng ý kết hôn với anh có phải có nỗi khổ riêng?” Cố Bắc Thần ánh mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt.

Trong lòng Giản Mạt đột nhiên “lộp bộp”, nhưng trên khuôn mặt vẫn không biểu hiện, “Em chính là một người quân tử yêu tiền tài...”

Cố Bắc Thần nở nụ cười, cười có chút sâu.

Giản Mạt âm thầm dừng lại, không muốn làm cho bầu không khí trở nên ngột ngạt vội vàng nhếch miệng nín nọt, “A Thần, nếu anh cảm thấy đối với em áy náy thì cho em thêm tiền sinh hoạt, em sau này cũng sẽ đảm bảo....” Cô nhẹ nhàng thờ dãi, “Bây giờ vật giá leo thang, sửa chữa xe gì gì đó đều tốn rất nhiều tiền.”

“Ừ.” Cố Bắc Thần lãnh đạm đáp lại.

Giản Mạt không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa, nếu cô xin thêm tiền sinh hoạt, ít nhiều cũng làm cho Cố Bắc Thần tiêu trừ nghi hoặc....

Cô đem mình bán cho hắn, có thể vẫn kiên trì giữ vững một chút lòng tự ái đáng buồn cười.....Mẹ bị bệnh, cô luôn nói với chính mình, là chính cô tìm đến tiền, không phải là Cố Bắc Thần bố thí.

Mặc dù, về trình tự cũng không có sai biệt.

Xe cuối cùng cũng thông, Tiêu Cảnh lái xe, thỉnh thoảng liếc gương chiếu hậu nhìn hai người phía sau....Rõ ràng là vợ chồng, nhưng hai người lại đem quan hệ xử lý rất đúng mực.

Làm một người trợ lý, hắn ta cảm thấy không khí này thật sự khiến hắn ta muốn trở thành một người tàng hình.....Ôi, lần thứ hai cảm thán, hắn ta làm trợ lý quả thật không hề dễ dàng!

Sau chuyện đó, Giản Mạt phát hiện tiền sinh hoạt mỗi tháng thật sự tăng....Không phải tăng quá nhiều, hơn 1 vạn, vì thế mỗi tháng tiền sinh hoạt của cô là ba vạn!

Giản Mạt nhìn đến số tiền tăng lên một vạn, không biết ngoài vui mừng còn có cái gì.....Thật sự, lời nói ngày hôm đó đều là cô chỉ nói qua loa, thêm vào đó là muốn che giấu sự việc.

Thế nhưng, Cố Bắc Thần thật sự cho thêm, có phải đại biểu hắn chấp nhận chút tự trọng ít ỏi của cô?

Giản Mạt không thể nào tự mình tìm hiểu, mà cô cũng không có thời gian để chìm đắm vào chuyện đó.... Bởi vì Tô Quân Ly đã quyết định lấy phương án thiết kế của cô, cho nên gần đây cô rất bận.

Cũng may là, Cố Bắc Thần lại ra nước ngoài.....Không biết ngày nào sẽ trở về.

Cố Bắc Thần không ở đây, cô bây giờ vui vẻ nhất là, sự việc giữa cô và Sở Tử Tiêu có thể kéo dài thời gian.

Giản Mạt cảm thấy cô đối với sự việc này quả rất giống một con đà điểu, nhưng thật sự cô không chịu nổi, nếu như quan hệ giữa cô và cặp cậu cháu kia bị bại lộ sẽ khiến cô khó xử đến mức nào, chắc chắn sẽ sinh ra hậu quả rất nghiêm trọng.....

Tuần này Cung đã đăng 7 chương rồi nên tuần sau đăng tiếp nha! Ai đó cho cái động lực đi = _ =!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bị hạn chế ở khách sạn

Như vậy cũng coi như qua được một tuần, Giản Mạt gần như quên mất những tháng ngày yên ổn dần dần lâm vào an nguy.

“Sau việc này có thời gian cùng anh đi uống tách trà không?” Tô Quân Ly ôn hoà nâng khoe miệng cười nhạt, hỏi Giản Mạt.

Tô Quân Ly vừa mới cùng Tường Vũ ký hợp đồng về thiết kế sân âm nhạc của anh. (kêu tắt TQL là anh nha, tại vì CBT với STT gọi là hần rồi, bây giờ mà kêu TQL là hần nữa mình cảm thấy truyện sẽ bị rồi!)

Giản Mạt chỉ bản vẽ thiết kế trong tay, bắt đầu dĩ nhún vai, nói: “Hình như.....Không có thời gian.”

Tô Quân Ly vừa thấy, biểu hiện liền trở thành vô lực, sau đó ôn nhu cười nhạt, nói: “Thật ra là ngày kia có một buổi diễn tấu từ thiện, muốn hỏi anh có cơ hội mời em làm bạn gái được không?”

“Em?” Giản Mạt có chút kinh ngạc, “Anh đâu thiếu bạn gái chứ?”

“Anh thiếu một cũng sẽ không cùng nhiều người con gái khác tạo thành loại quan hệ phức tạp.....” Tô Quân Ly cười nhẹ.

Giản Mạt nghe vậy, nhất thời hiểu rõ ý của anh, đây là đang muốn nhờ cô giả vờ ngửa bài, “Xét về bạn bè, xem ra em không thể cự tuyệt rồi.”

Tô Quân Ly nở nụ cười, anh lớn lên vốn là một người ôn hoà tuấn đạt, nụ cười này thật khiến người ta cảm thấy giống như một ngọn gió xuân, “Vừa mới về nước không được bao lâu, muốn tìm một người bạn gái quả thật không dễ dàng chút nào.” Thanh âm của anh trầm thấp bắt đầu.

Giản Mạt có thể hiểu, một con người có địa vị như anh, đa số phụ nữ tiếp cận anh đều có mục đích.....Dù sao, bên ngoài tin tức cũng đã truyền ra, Tô lão gia dự định sẽ đem Tô gia giao cho Tô Quân Ly.

“Vinh dự thật đấy, cái này nói ra quả thật không dễ dàng, em là ngoại lệ.” Giản Mạt chớp hai con mắt, sau đó nở nụ cười, “Anh có số điện thoại của em rồi, cũng có thể gọi điện liên lạc cho em....Bây giờ.....”

“Em bận sao?” Tô Quân Ly gật gù đầu, cười hiểu ý, “Đến lúc đó anh sẽ liên lạc cho em.”

Giản Mạt gật đầu cười nói xin lỗi, sau đó rời khỏi.....

Tô Quân Ly cũng quay người, dựa trên bàn nhìn bóng hình của Giản Mạt, ý cười nơi khoe miệng càng thêm sâu sắc, ngay cả đáy mắt đều là cảm xúc mơ màng.....Anh chưa bao giờ tin cái gọi là gặp đã yêu hay là tự nhiên mới nhìn hai lần đã động tâm.

Thế nhưng, người con gái này là Giản Mạt...

Mạch suy nghĩ của Tô Quân Ly hơi ngưng trệ, anh thu hồi tầm mắt sau đó xoay người rời khỏi, thời khắc xuất hiện ở phòng thiết kế, ánh mắt của anh lần thứ hai dừng trên người của Giản Mạt.....Ký ức lúc nhỏ đối với cô giống như một chút cũng không để lại ấn tượng!

Tô Quân Ly có chút cảm giác mất mát rời khỏi, nhưng khoe miệng vẫn duy trì nụ cười.....Cũng tốt, một lần nữa nhận thức được chuyện này sẽ trở thành một khởi đầu mới.

Người con gái dừng cảm ấy, sau nhiều năm như vậy thật sự rất vui lại lần nữa gặp lại em

Giản Mạt bận rộn cả một ngày, cuối cùng đem sơ sót trong bản vẽ thiết kế chỉnh lại thật tốt.....Bởi vì chạy tới chạy lui quá bận, đến khi cô chờ đến thời gian được nghỉ ngơi thì lại là ngồi ở trên bồn cầu.”Cô có nghe nói chuyện gì không?” Bên ngoài truyền đến thanh âm thần bí, “Công trình thiết kế của Giản Mạt đó?”

“Tại sao lại không nghe nói chứ.....” Một thanh âm khác đột nhiên lên tiếng, “Tin tức đó hai ngày nay đã truyền đi khắp nơi rồi, nghe nói cô ta vì hạng mục thiết kế đến hạn cuối một chút cũng không quá.” (ý nói không quá hạn)

“Trước đó tôi nghe Ly Ly nói tôi đều không tin, hoá ra là thật.....”

“Tôi hôm qua có nói cho cô, nhưng cô lại không tin.....” Một thanh âm khác lại lên tiếng, “Quần áo cô ta mặc tôi đều cảm thấy rất quen. Lần kia trang sức của cô ta rơi trên đất, tôi có nhặt lên, lúc đầu nhìn nhãn hiệu cũng không có cảm giác gì.....Ai biết được hôm qua tôi lại nhìn thấy ở trên tạp chí. Cái đó chính là trang sức do nhà thiết kế tự tay làm, nghe nói trên thế giới này chỉ có duy nhất một cái, mà nhãn hiệu đó chỉ có những người giàu có mới có thể mua nổi thôi.”

“Thật vậy sao?”

“Không phải là hàng giả đấy chứ?”

“Giả mạo hay đồ xa xỉ mọi người nhìn vào đều có thể phân biệt, ai lại đeo những đồ kém chất lượng làm gì?”

“Cũng phải.....”

“Ôi, các cô nói xem, có phải Giản Mạt bị người ta bao nuôi hay không? Còn có thể nói, hay là cô ta cùng khách hàng của mình lên giường để đổi lấy sự nghiệp như bây giờ, còn có hàng hiệu để dùng, nói ra đúng là không tệ.”

“Tôi thấy không sai, người xem một chút là biết.....Tuồng Vũ nói trắng ra chính là công ty nhỏ, người như Tô Quân Ly và Sở Từ Tiêu là gì chứ? Dựa vào cái gì để coi trọng Tuồng Vũ đây? Hơn nữa, thiết kế đều là do Giản Mạt về.....”

“Hừ, bình thường nhìn bên ngoài là một người thanh thuần, hoá ra cũng chỉ là người đi cửa sau.”

Giản Mạt nghe thấy bên ngoài cao giọng bàn luận, khoe miệng đột nhiên nhếch lên cười lạnh khinh bỉ.....Phòng rửa tay vĩnh viễn là nơi để người khác nói xấu, nhưng cũng là nơi dễ dàng bị phát hiện.

Nhấn bom nước ở dưới, Giản Mạt lãnh đạm đi ra ngoài, sau đó trước khuôn mặt ngạc nhiên đột nhiên chuyển sang co giật của ba nữ nhân kia đi đến rửa tay.....Chậm rãi rút giấy lau tay, vứt vào thùng rác,

Giản Mạt xoay người nhìn về phía ba nữ nhân kia, hai người ở phòng hành chính, một người ở phòng nội vụ, “Cá nhân tôi đề nghị, mấy người các cô nếu muốn nói xấu người khác trước tiên phải xác định xem có ai nghe thấy hay không đã, nếu không sẽ ép người khác nghe những điều họ không muốn nghe đâu.” Cô lạnh nhạt nói, “Nhiều chuyện như vậy có lẽ ước nguyện ban đầu của mấy cô là vì có lòng ganh tỵ, kết quả sẽ trở nên huyền ảo gây bất hoà...Ba cô thấy có phải không?”

Ba người bị chính người mình đang nói xấu bắt được, có chút xấu hổ.

“Các cô cứ tiếp tục.....Tôi không quấy rầy các cô nữa.” Giản Mạt cười nhạt, sau đó bình tĩnh xoay người rời khỏi.

“Giờ trò cái gì chứ.....”

“Cái này gọi là lộn chết không sợ nước sôi!”

Có âm thanh lờ mờ trong phòng rửa tay truyền ra, sắc mặt Giản Mạt trở nên lạnh lùng...

Có những người, trời sinh đã muốn giẫm đạp lên người khác để làm thú vui. Loại người như vậy, mặc kệ người khác cố gắng thân mật cỡ nào đều không có cách nào đối với bọn họ sinh ra hảo cảm.

Nói không đề ý đến sao?

Làm gì có khả năng đó.....Thế nhưng cô có thể làm được gì chứ? Cũng không thể cấm người khác nói được.

Tiếng chuông di động cắt ngang mạch suy nghĩ của Giản Mạt, cô lấy ra khỏi túi nhìn qua, dãy số không có lưu lại, số đuôi là 3719.....Nhìn đến số đuôi trong lòng Giản Mạt đột nhiên “lộp bộp”.

Đơn giản chỉ là, số đuôi này, là số đuôi di động trước đây của cô.....3719, cô từng nói cho Sở Từ Tiêu biết chữ số này đại biểu cho tình thâm như trước.

Sững sờ ở tại chỗ, tay Giản Mạt đột nhiên trở nên run rẩy, không thể khống chế được.

Sau đó tiếng di động vẫn tiếp tục vang lên, dường như không để Giản Mạt có thể phát lời.

Cuối cùng, Giản Mạt chỉ có thể ổn định tâm trạng, đặt điện thoại bên tai sau đó hít sâu, dùng giọng điệu nghề nghiệp nói, “Xin chào, tôi là Giản Mạt, xin hỏi là ai vậy?”

Di động đầu bên kia trầm mặc, nhưng ngay lập tức thanh âm chứa đựng hơi thở trầm thấp truyền đến, “Sở Từ Tiêu....” Dừng một lúc, hắn nói tiếp, “Bây giờ tôi, đến khách sạn Phi Thiên chờ tôi.”

Giản Mạt đột nhiên nhăn mày, “Không thể!”

“Tôi chỉ có đêm nay rảnh rỗi, nếu như cô muốn bàn luận về dự án thiết kế.....” Thanh âm lạnh lùng của Sở Từ Tiêu truyền tới.

Giản Mạt lại hít một hơi thật sâu, “Gặp mặt không nhất định phải ở khách sạn.”

Bên kia lại trầm mặc, nhưng ngay lập tức đã truyền đến thanh âm lạnh lùng cười chế nhạo của Sở Từ Tiêu, “Giản Mạt, suy nghĩ của cô bây giờ quả thật sai lầm.”

“.....” Giản Mạt cứng người ở tại chỗ.

“Nếu như tôi nhớ không nhầm, Phi Thiên còn có cả phòng ăn, nơi uống cà phê, rảnh rỗi cũng có thể đến hoa viên.....” Thanh âm lạnh lùng của Sở Từ Tiêu vang lên, “Hay là phải nói rằng, nam nhân hẹn cô đi khách sạn, cũng chỉ để mướn phòng?”

Giản Mạt trong nháy mắt siết chặt tay, đối với ngữ điệu chế nhạo của Sở Từ Tiêu, cô chỉ có thể cắn răng chịu đựng, “Vậy xin hỏi, Sở luật sư dự định sẽ ở phòng ăn hay sảnh cà phê, hoặc là gặp nhau ở hoa viên?”

Sở Từ Tiêu nở nụ cười, nhưng cười như vậy thông qua sóng vô tuyến lại khiến Giản Mạt có chút chói tai, “Ở phòng 3719, thế phòng khi cô đến sẽ có người đưa cho cô.”

Giản Mạt đầu tiên là sững sờ, lập tức bộc phát ra, cầm lấy di động quát, “Sở Từ Tiêu, anh khôn nạn!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Dồn ép! Có phải em còn yêu anh?

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Trong di động truyền đến tiếng cười trầm thấp, tiếng cười như vậy không giống với nụ cười lạnh lùng chế nhạo, nhưng lại khiến lòng của người khác không thể yên ổn

Giản Mạt nín thở thật chặt không nói tiếng nào, tay bởi vì dùng lực, siết di động truyền đến tiếng “Cạc cạc”, ở trong hành lang yên tĩnh nghe thấy có cảm giác hết sức quỷ dị.

“Buổi tối ở Lạc Đại tôi cùng với Đạo sư ăn cơm, Đạo sư có nhắc tới cô, có hẹn tôi và cô cùng nhau qua đó.” Thanh âm Sở Từ Tiêu chậm rãi truyền đến, “Trước không phải hẹn tôi có thời gian bàn qua về bản sơ thảo thiết kế hay sao? Liên hôm nay đi..”

Giản Mạt bởi vì nén khí ở ngực, hô hấp có chút thô trọng, “Đây số này không phải của anh!”

“Bây giờ phải...” Thanh âm Sở Từ Tiêu trở nên nghiêm túc, “Giản Mạt, tôi bỏ ra nhiều thời gian như vậy cũng chỉ muốn mọi thứ trở về như cũ.” Hắn hơi trầm mặc sau đó tiếp tục nói, “Ngày đó, xin lỗi.”

Giản Mạt nhắm mắt lại, đột nhiên đem đầy mắt che giấu. Thân thể khẽ run, không biết là bởi vì bị Sở Từ Tiêu trêu tức hay là bởi vì hẳn lúc này lại trở nên thâm tình, mặc kệ bên nào, cũng làm cho cô toàn thân run rẩy.

“Sở luật sư, nếu như anh đêm nay có thời gian, vậy tôi có thể sau khi anh cơm nước xong sẽ hẹn gặp, “Giản Mạt nỗ lực làm cho mình bình tĩnh, “Tôi chín giờ ở vườn treo của khách sạn chờ anh, sau khi anh xong tiệc thì tới tìm tôi.”

Sở Từ Tiêu hí mắt nhìn cây ngô đồng trong sân trường Lạc Đại, trầm mặc một chút, sau đó đáp ứng.

Sau khi cúp điện thoại, Giản Mạt chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, cô ngồi ở trên cầu thang, hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước, trong lòng đột nhiên lướt qua cảm giác đau đớn..... Cô cho rằng cô đủ kiên cường, ít nhất, sau khi trải qua buổi đêm của hai năm về trước, đã không có bất cứ chuyện gì có thể có thể đánh bại cô.

Thế nhưng, hoàn toàn không phải.....

Bất kể có tên là Sở Từ Tiêu hay là con người của hắn cũng sẽ khiến đáy lòng của cô sinh ra cảm giác đau.

Giản Mạt đảo con ngươi, sắc mặt trầm xuống.....

Đào qua mùa hè thì chính là đến mùa thu, trong không khí có chút se lạnh. Nhưng ngồi ở trong vườn treo của khách sạn Phi Thiên yên tĩnh nghe tiếng đàn dương cầm, nhìn cảnh đêm ở Lạc Thành, tâm tư có chút khác.

Sở Từ Tiêu mãi đến hơn mười giờ mới tới, hình như có chút đang say, hiển nhiên là uống rượu.

Giản Mạt cứ như vậy cách ánh đèn mờ nhìn hắn, cùng tầm mắt của hắn giao nhau thật giống như hai năm về trước chưa bao giờ xảy ra, nhưng liếc mắt thì thời gian đã qua rất nhanh.

Sở Từ Tiêu tiến lại, “Uống rượu sau đó hóng gió có chút choáng váng đầu, đổi địa điểm.....” Nói xong, hắn đã lấy tiền kẹp vào hóa đơn để lên trên bàn, không chờ Giản Mạt phản ứng, một phen đem nâng kéo đi, liền hướng thang máy đi đến.

Giản Mạt muốn tránh thoát, thế nhưng, Sở Từ Tiêu lại nắm chặt cổ tay cô giống như xiềng xích, cô nỗ lực mấy lần cũng không có tác dụng, sau đó liền để yên như vậy. “Đi quán cà phê sao?” Sau khi Giản Mạt tiến thang máy liền hỏi.

Sở Từ Tiêu không có mở miệng, chỉ ấn số.....

Khách sạn lớn Phi Thiên tổng cộng có năm mươi tầng, tầng một là tầng để tiếp khách, tầng hai là phòng ăn, sáu tầng trên là quán cà phê, phòng tập thể thao, tầng mười đến mười lăm là trung tâm thương mại cùng phòng cá nhân, tầng năm mươi là tầng làm việc, tầng mười sáu cho đến tầng bốn mươi chín đều là phòng ngủ, tầng càng cao, tiền thuê càng cao.

Thang máy dừng lại ở tầng ba mươi bảy, Giản Mạt trong nháy mắt nhú mày, “Sở Từ Tiêu!”

Sở Từ Tiêu không lên tiếng, sau khi cửa thang máy mở ra liền kéo Giản Mạt đi ra ngoài, sau đó thực sự ở gian phòng số 3719 dừng lại...

Giản Mạt lần này thực sự nổi giận, cô bắt chấp đau đớn trên cổ tay, nỗ lực muốn rút ra, “Sở Từ Tiêu, anh rất quá đáng.”

Sở Từ Tiêu đáy mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt, đáy mắt thâm thúy như biển sâu nhưng lại giống như sắp có sóng lớn..... Giản Mạt chưa từng nhìn thấy bộ dạng như vậy của hắn, toàn thân lộ ra hơi thở nguy hiểm.

“Cơ hội chỉ có lần này thôi.” Thanh âm Sở Từ Tiêu rất bình tĩnh làm cho lòng bàn chân của cô phát lạnh, “Nếu như cô không nắm bắt cơ hội này, tôi cũng sẽ không nương tay đem Tường Vũ lên toàn án vì vi phạm hợp đồng đâu.”

“Nhưng hợp đồng không có yêu cầu nhà thiết kế lại phải cùng anh đến khách sạn!” Giản Mạt thờ gấp, nghiêng răng nghiêng lợi nói, đáy mắt hoàn toàn thấy được ý định hắn muốn đem cô ra si nhục.

Sở Từ Tiêu nhìn vào đáy mắt của cô cười lạnh, “Tôi nhất định muốn ở khách sạn nói chuyện, thế thì đã làm sao?” Hắn hơi nhíu mày, bởi vì đang say, cả người đều tràn ngập hơi thở ngông cuồng, “Giản Mạt, mọi chuyện bất lợi đối với tôi, tôi đều có thể biến nó thành có lợi, nhất là ở trên tòa án, rất dễ.”

Hắn cũng không nói gì mạnh mẽ, Sở Từ Tiêu đã từng nhận rất nhiều vụ án khác nhau, năng lực lớn nhất của hắn chính là đem chuyện không có khả năng ở đây biến thành có khả năng.

Giản Mạt nâng ánh mắt, người trước mắt làm cho cô cảm thấy thật xa lạ, “Đây chính là cái mà anh đã nói tốn rất nhiều thời gian để tìm trở về sao?” Cô chăm chú siết tay, “Sở Từ Tiêu, trước đây anh sẽ không đối với tôi như vậy, lại càng không thể đối với tôi có hành động ép buộc.”

Sở Từ Tiêu cười, “Vậy còn cô? Giản Mạt, tôi tìm lại một thứ có phải cô nên trả lại thứ đó cho tôi hay không?” Thanh âm cuat hắn có chút bi thương, bởi vì mùi rượu, lộ ra một ít hỗn loạn chán chường, “Cô đem Giản Mạt trước kia trả lại cho tôi, tôi sẽ không tiếp tục ép cô nữa!”

Giản Mạt trong lòng thoáng cái liền đau đớn..... Giản Mạt trước kia đã không còn, làm sao cô có thể tìm về được?

Mắt không thể không chế liền đỏ lên, ba lần gấp mặt, dường như mỗi một lần cô cũng trở nên nhếch nhác không chịu nổi..... Nhưng cô có thể làm sao? Yêu, bị thương, đau đớn..... Tất cả những thứ đó sẽ không thể trở lại được nữa!

Đáy mắt Sở Từ Tiêu chăm chú khóa chặt Giản Mạt, nhìn đáy mắt cô đột nhiên trở thành bi thương trầm xuống, thanh âm hắn có chút khàn khàn nói: “Giản Mạt, em còn là yêu anh..... Đúng hay không?” Lời nói của hắn, lộ ra cẩn thận từng li từng tí.

Giản Mạt càng siết chặt, móng tay khảm vào lòng bàn tay cũng không biết, “Tôi không yêu anh..... Bởi vì không yêu, mới có thể chia tay.”

“Cô nói dối!” Ba chữ, là từ kẻ răng của Sở Từ Tiêu phát ra. Hai mắt hắn đỏ tươi, giống như loài dã thú đang tức giận, “Rõ ràng không phải, tại sao lại muốn nói như vậy?”

Hàng mi Giản Mạt nhẹ nhàng run rẩy, khóe miệng nỗ lực nở ra một nụ cười khó coi, “Sở Từ Tiêu, tôi từ bỏ ... Nếu như anh nghĩ tôi không hoàn thành hợp đồng, bội ước với anh, vậy cứ nghĩ như vậy đi!” Cô hung hăng nói, xoay người liền nhanh chóng muốn rời khỏi, chỉ là mới đi được hai bước, liền bắt đầu chạy.

Giản Mạt phát điên ấn thang máy, thế nhưng, thang máy không đến, cô nóng lòng thoát đi, chỉ có thể xoay mình chạy đến phía cầu thang bộ.....

Hành lang yên tĩnh bởi vì Giản Mạt đi vào liền không còn vắng vẻ, trái tim cô đập mạnh nghe giống như trống gỗ.

Giản Mạt cô là một người máu lạnh không có tình người, một nữ nhân như vậy, không xứng với Sở Từ Tiêu tôi!

Tin nhắn này đem toàn bộ đồ kị trong lòng hắn phát tiết ra..... Nguyên bản, hắn chỉ là muốn cùng cô thật tốt nói chuyện, thế nhưng tin nhắn kia lại cắm sâu vào trái tim hắn.

Đồ kị, mặc kệ thật hay là giả, hắn thật sự điên cuồng đồ kị ... Bởi vì say, cộng thêm đáy mắt lạnh lùng của Giản Mạt, càng làm cho hắn mất đi lý trí.

Sở Từ Tiêu mở cửa phòng 3719 đi vào, mở đèn...

Cánh hoa lọt vào trong tầm mắt liền phô ra toàn bộ gian phòng, ga giường trắng tinh, cả căn phòng được chọn gam màu tím.. Hắn dùng phòng 3719 này muốn nói cô là một “Mối tình thâm thiết”, hắn đối với cô “Tình thâm như trước”.

Thiết kế văn phòng luật, đây chẳng qua là cái cớ..... Thật ra hắn chỉ là muốn tiếp cận cô.

Hẹn cô tới nơi này, hắn không có bất kỳ tư tưởng xấu nào, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ si nhục cô..... Hắn chỉ là muốn tạo cho cô một hồi ức lãng mạn, muốn đoạt lấy một ít lãng mạn của cô..... Không còn muốn gì hơn!

Sở Từ Tiêu cup mắt cười tự giễu, khoảnh khắc đó hắn cảm thấy chính mình đặc biệt đáng thương, càng thêm buồn cười...

Đau không?

Đường như đã tê dại ... Thế nhưng, vì sao nghĩ đến cô, nhìn thấy của cô trong lúc đó, hấn liền điên rồi!

Đường Dục nói đúng, hấn quả nhiên đã mê muội Giản Mạt, không thể nào từ bỏ cô được.....

Hai chương một ngày ^^ các bạn đọc truyện vui vẻ nha! Tuần này mình chỉ đăng 4 chương thôi, tại đang ốm nên không có sức edit nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tai nạn xe cộ

Ở đô thị lớn Lạc Thành, buổi tối biển hiệu đỏ rực lóe ra, xe chạy như ngựa, cũng giống những đêm khác..

Giản Mạt lái xe không có mục đích giữa những dòng xe cộ qua lại không ngớt ở thành phố Lạc Thành..... Cô nỗ lực muốn làm cho chính mình bình tĩnh lại, thế nhưng, Sở Tử Tiêu mỗi một về mặt đều giống như nhát dao đâm cô đau nhói.

Mướn phòng..... Ha hả, hấn vậy mà thực sự muốn vào phòng!

Có thứ gì khiến cho tầm mắt mơ hồ, Giản Mạt không để ý đến, chỉ là vô ý thức chạy ở trên đường phố...

Đột nhiên, một chiếc xe từ bên trong ngõ hẻm chạy ra..... Tiếng còi xe và ánh đèn lóe sáng ra, Giản Mạt bởi vì đang trong mạch suy nghĩ, chạy xe không có chú ý, đợi đến khi phản ứng kịp thì đã quá chậm rồi.

Chỉ nghe được một tiếng “Phanh” chói tai vang lên, trán Giản Mạt hung hăng đụng đến tay lái, chỉ trong giây lát, cô đã mất đi ý thức.

Bên tai có âm thanh phát ra từ bên ngoài cửa sổ, có tiếng quát tháo truyền đến..... Giản Mạt rất muốn nói với đối phương nột tiếng, nhưng cô có ý mà lực chưa đủ.

Quên đi, cô không muốn kêu nữa, cô hơi mệt chút..... Để cô ngủ một lúc là được rồi.

Thanh âm “loảng xoảng” từ phía sau truyền đến, hình như có tiếng thủy tinh bể..... Ý thức của Giản Mạt càng lúc càng mơ hồ.

Cửa phía chỗ ghế lái bị mở ra, thân thể bị vẩy vào trong một vòng ôm, có hơi thở nhàn nhạt.....

“Đừng sợ, anh đưa em đi bệnh viện, em sẽ không có việc gì đâu.” Bên tai truyền đến thanh âm ôn nhu của một người nam nhân, chỉ là, trong giọng điệu có chứa đựng một chút sợ hãi cùng ngưng trọng.

Ý thức cuối cùng của Giản Mạt sau khi nghe được những lời này liền hoàn toàn rơi vào hôn mê, có lẽ những lời của người nam nhân này rất có tác dụng..... Trong ý thức cuối cùng, cô cảm thấy rất an tâm.

Không gian yên tĩnh, tất cả yên lặng dường như muốn đem người khác lún vào hố sâu.....

Giản Mạt ngủ một giấc, trong mơ cô thấy mình trở về thời gian ở Lạc Đại..... Sau đó cô có hạnh phúc gia đình, ba ba thương yêu, còn có mẹ đang tươi cười, ca ca yêu thương mình.

Sau đó, thêm một người, người đó nói chỉ cần cô xoay người, người đó vẫn đứng ở phía sau lưng chờ cô.....

Ở trong mơ cô đã khóc..... Nước mắt nóng hổi tràn ra trong cặp mắt đang đóng chặt, trong nháy mắt rơi xuống gối, sau đó một mảnh ướt át lan ra trên gối.

Tô Quân Ly ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhìn Giản Mạt đang ngủ còn mê man một tầng bi thương, đáy mắt chột ngưng trọng, “Là chuyện gì lại khiến em bi thương đến như vậy?” Anh vươn tay, đem tay cô nắm trong lòng bàn tay, “Trên thế giới này, không có bất kỳ người nào có thể thương hại chính mình, đối với chính mình thật tốt, không tốt sao?”

Giản Mạt tay hơi động, Tô Quân Ly nghĩ chỉ vuốt ve cho qua nhưng lại khiến cho cô giống như được an ủi.....

Quả nhiên, cử động như vậy khiến Giản Mạt càng được an tâm, bi thương cũng chậm rãi thu lại, rơi vào ngủ say. Thời gian Giản Mạt tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau..... Những tia nắng ban mai giúp cho bầu không khí ở Lạc Thành trở nên thanh mát, sạch sẽ.

“Ưm” một tiếng, Giản Mạt chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó lăn qua..... Nhủu mảy, cô chậm rãi mở mắt.....

Lọt vào trong tầm mắt là một căn phòng màu trắng toát, trong phòng tràn ngập mùi nước khử trùng... Mạch suy nghĩ dần dần hồi phục, Giản Mạt bỗng nhiên mở to hai mắt, liền muốn đứng lên.

Thế nhưng, bởi vì động tác quá mãnh, đầu cô đột nhiên choáng váng, bởi vì máu chưa kịp lưu thông, hai mắt tối sầm suýt chút nữa đã ngất xỉu.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Tô Quân Ly trong tay mang theo một chút đồ đi vào, “Tỉnh rồi sao? Bác sĩ nói em sáng nay sẽ tỉnh...” Anh để thứ gì đó trong tay sang bên cạnh, “Có cảm thấy chỗ nào không được thoải mái không? Anh gọi bác sĩ đến kiểm tra cho em một chút?”

Giản Mạt đầu có chút hỗn, “Tại sao anh lại ở chỗ này?” Cô hôm qua không phải đã dựng phải xe của anh đấy chứ?

Nhìn ra được Giản Mạt đang suy nghĩ cái gì, Tô Quân Ly ôn nhả cười, “Không phải em dựng phải xe anh đâu, lúc đó anh chỉ đi ngang qua chỗ tai nạn xe đó..... Nhìn qua thấy chiếc xe có chút quen mắt, nhưng không ngờ lại là em.....”

Giản Mạt nâng khóe miệng, “Còn chiếc xe bị em dựng phải thì sao..... Người đó không xảy ra chuyện gì chứ?” Bởi vì hỏi những lời này, lòng cô có thứ gì đó trào ra.

“Chỉ có xe có vấn đề thôi.” Tô Quân Ly ôn nhu trả lời, không giống như đang nói dối, “Người cũng không có chuyện gì, anh đã gọi người đem xe đi sửa rồi. Trái lại là em, nào bị chấn động nhẹ, cũng may không có gì nghiêm trọng.”

Giản Mạt có chút tự trách, tối hôm qua cảm xúc bất ổn như vậy mà cô vẫn lái xe, chẳng những là vô trách nhiệm đối với chính mình cũng là vô trách nhiệm với người khác, “Cám ơn anh.....”

“Chúng ta là bạn bè mà.” Tô Quân Ly nhàn nhạt mở miệng, khóe miệng ôn nhu cười, “Cám ơn có phải quá xa lạ không?”

Giản Mạt trầm mặc, cô cũng không phải người khác, biết Tô Quân Ly là thật lòng muốn làm bạn bè với cô, cũng khiến cô yên lòng, “Cái kia, tiền sửa xe nữa, anh cho em số tài khoản, em sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Được.” Tô Quân Ly không có cự tuyệt, tính tình Giản Mạt chính là người không muốn để người khác chịu thiệt, nếu thật lòng muốn ở chung với cô, đầu tiên sẽ không để cho cô cảm thấy áp lực.

Bác sĩ đến kiểm tra lại một chút cho Giản Mạt, nói không có gì đáng ngại nữa, có thể xuất viện được rồi.....

“Anh đi làm thủ tục xuất viện, còn bữa sáng, em ăn xong có lẽ lúc đó anh cũng sẽ giải quyết xong thủ tục rồi.” Tô Quân Ly sẵn sàng đem hộp đồ ăn đưa cho Giản Mạt, lập tức mỉm cười xoay người rời khỏi.

Giản Mạt đến khi cửa phòng bệnh đóng lại mới lấy lại tinh thần, hơi khản trương liếc mắt nhìn hộp đựng thức ăn..... Nói thực sự, cô không có khẩu vị để ăn, bởi vì sự cố tai nạn ngày hôm qua khiến cho cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Nhưng không biết vì sao, trong đầu hoàn toàn là những lời nói ôn nhu của Tô Quân Ly vừa nói, vô ý thức mở hộp đựng thức ra..... Cháo gà nắm hương?

Giản Mạt dấy mắt hơi chậm lại, không khỏi lầm bầm nói: “Quả nhiên, vẫn còn có người lòng dạ không hề có bí mật, cái gì cũng có thể nói.....” Đương nhiên, câu này chỉ là cô đang nói vui đùa mà thôi.

Đối với việc Tô Quân Ly mua món cháo nắm hương mà cô thích, Giản Mạt xem như đây là một trùng hợp.

Sau khi làm thủ tục xuất viện xong, trở về vẫn thấy Giản Mạt vẫn ăn chưa xong chén cháo kia.....

“Không có khẩu vị sao?” Tô Quân Ly mặc dù là đang hỏi, nhưng hiển nhiên đã khẳng định, “Không có khẩu vị vậy cũng đừng cố ăn nữa.”

Giản Mạt gật gật đầu, sau đó Tô Quân Ly nhận lấy bát cháo trong tay cô, cô định xuống giường.....

“À, đúng rồi, tối hôm qua có người gọi điện cho em” Tô Quân Ly đột nhiên nói, “Gọi đến mấy lần, sợ đối phương có việc cần tìm em, nên anh không có sự đồng ý của em đã tự ý nhận rồi.”

Giản Mạt nghe, cầm lấy di động mở ra xem qua là ai.....

“Tên hiển thị ghi là G tiên sinh!”

“.....” Giản Mạt đã nhìn thấy ghi chép, gọi đến lúc hai giờ sáng, tổng cộng có ba cuộc, “Anh, anh nói như thế nào?”

Tô Quân Ly thấy Giản Mạt hoảng hốt, không có trực tiếp trả lời, chỉ là hỏi: “Bạn trai của em sao?”

Khóe miệng Giản Mạt co quắp, “Không phải.....” Lão công không phải bạn trai, ả, cô cũng không phải nói dối.

Nghe cô nói như vậy, Tô Quân Ly không biết vì sao, trong lòng có cái gì đó trùng xuống, nhẹ giọng nói, “Bởi vì anh không biết hai người có quan hệ gì,

thời gian lại quá muộn... Anh lại là đàn ông, đối với danh dự của em sẽ không tốt, cho nên anh chỉ có thể nói em bị tại nạn nhỏ.” Anh cười nhạt, “Anh giả bộ là bác sĩ điều trị, vừa lúc kiểm tra phòng.”

Giản Mạt bị biểu tình tà tử của Tô Quân Ly chọc cho bật cười..... Chỉ là, cô nhìn thấy tin nhắn của G tiên sinh nhắn đến, một chút cũng cười không nổi.

G tiên sinh: Nam nhân vừa nghe điện thoại là ai?

Trong lòng Giản Mạt vang lên tiếng “lộp bộp”, trả lời: Bác sĩ điều trị.

Cố Bắc Thần qua một lúc lâu mới trả lời: Rất tốt, cái miệng đều thông đồng với nhau rồi phải không? Giản Mạt, em chờ chết đi! (= _ = ax, chờ chết!)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37: Trở thành thói quen

Giản Mạt trong lòng có chút băn khoăn, cô không biết Cố Bắc Thần có phải hay không đã biết chuyện..... Có thể tưởng tượng, lại cảm thấy không có khả năng này. Dù sao thì Cố Bắc Thần vẫn đang ở nước ngoài vẫn chưa về.....

Bởi vì có Tô Quân Ly bên cạnh, cô cũng không dám biểu hiện quá nhiều, chỉ là nhún vai nói: “Em còn muốn đi làm, anh.....”

“Anh chờ em đi!” Tô Quân Ly không muốn vạch trần tâm tư của Giản Mạt.

Giản Mạt gật đầu, cũng không có cự tuyệt..... Dù gì xe của cô vẫn đang đem đi sửa, hơn nữa ở đây bắt xe cũng không dễ dàng. Cho dù hôm qua xảy ra chuyện gì, cô cũng không muốn người chung quanh có ý kiến.

Tô Quân Ly đưa Giản Mạt đến dưới lầu của công ty, thấy cô xuống xe, khóe miệng khẽ nhếch nói: “Bữa tiệc ngày mai nhớ đừng quên.”

“Đến nghe anh đánh đàn sao?” Giản Mạt nửa thật nửa đùa nói.

Tô Quân Ly hơi dừng lại, lập tức hỏi: “Em nghĩ sẽ nghe sao?”

Giản Mạt hơi nhú mồm, “Tất nhiên..... Sao vậy, có gì khác sao?”

Tô Quân Ly cười, buổi diễn tấu ngày mai anh chỉ có ý định đến tham dự sẽ không nghĩ sẽ lên biểu diễn..... Đương nhiên, nếu như cô muốn nghe, anh sẽ không để ý phá lệ một lần.

“Đừng để cho em đòi hỏi như vậy, em sợ chính mình mất phương hướng!” Giản Mạt nghiêng đầu mỉm cười, kịp thời nháy mắt, cái nhìn thông minh đặc biệt quyến rũ.

Tô Quân Ly thừa nhận anh đối với Giản Mạt có tâm tư, một nữ nhân vừa thông minh lại vừa tinh táo như vậy, xã hội bây giờ đã không còn nhiều lắm..

“Ngày mai liên lạc.”

Giản Mạt gật đầu xuống xe, đối với tai nạn hôm qua không được xem là lớn nhưng đến bây giờ cô vẫn còn sợ hãi..... Tiến vào thang máy, suy nghĩ có nên nhắn tin cho Cố Bắc Thần hay không, thế nhưng, cô lại không biết giải thích thế nào.

Suy nghĩ hồi lâu, cô chỉ có thể ăn ngay nói thật: Cái kia..... Người nghe điện thoại là người đã giúp đỡ em. Kỳ thực, em hi vọng người kia là anh hơn. Thời khắc mà em hôn mê kia, trong đầu em chỉ nghĩ đến một người là anh..... Nếu như có anh bên cạnh thì tốt rồi.

Nghẹn nọt vẫn là nịnh nọt.....Giản Mạt nhìn đến câu cuối cùng, thân thể đột nhiên run rẩy!

Có chút xấu hổ!

Điện thoại của Cố Bắc Thần vang lên đúng thời gian hắn đang đánh golf, bên cạnh là hai người ngoại quốc đã già, ba người thường hay dùng tiếng Anh để trò chuyện với nhau, nói chuyện không đến nửa câu, cũng đã đạt được hạng mục cao nhất giá trị đến mấy tỉ đô la Mỹ.

“Thần thiếu.....” Tiêu Cảnh tiến lên, đưa điện thoại di động cho hắn.

Cố Bắc Thần nhận lấy, mở tin nhắn ra, nhìn thấy nội dung bước chân hơi chậm lại, lúc hắn nhìn một câu cuối cùng, trong lòng hắn dường như lướt qua một cỗ dòng nước ấm. Rất nhanh, lại làm cho hắn không tự chủ được hơi cong khóe miệng.

Hôm qua hắn gọi điện thoại đến nhưng lại có một nam nhân nào đó nhận, hắn cũng đã hỏi tình huống ở bệnh viện, tai nạn xe không nghiêm trọng, nhưng

cô lại hôn mê..... Nói không lo lắng sao? Rốt cuộc là nửa nhận ngủ bên người đã hai năm, sao có thể không lo lắng đây.Cổ Bắc Thần ấn tắt điện thoại đi động sau đó giao cho Tiêu Cảnh, tiếp tục đi chơi bóng.....

Giản Mạt tới phòng làm việc cũng không thấy tin nhắn trả lời của Cổ Bắc Thần, cũng không có để ý, dù sao đã giải thích, tin hay không thì tùy.

“Mạt Mạt, tổng giám đốc gọi điện thoại...” Đúng lúc đó, Tô Kha Dương nâng tay đưa điện thoại hướng Giản Mạt nói.

Giản Mạt đi tới nhận, “Tổng giám đốc?”

“Sở luật sư mười giờ qua đây, tôi để cô dọn ra bốn phòng khách, cô hãy thiết kế ra bản thiết kế tư liệu đi.” Thanh âm Đường Hạo Dương lộ ra một chút ý cười truyền đến, “Giản Mạt, cô đúng thật là có biện pháp, cảm giác được cô ra tay nhất định sẽ không làm tôi thất vọng..... Nếu như quay đầu lại tôi đã giao cho cô đối phó với Đề Hoàng, nhưng lại ngoài ý muốn như vậy.”

Giản Mạt không nghe thấy lời nói tiếp theo của Đường Hạo Dương, chỉ siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay, hơi nhếch môi... Cô không biết Sở Từ Tiêu rốt cuộc có ý gì, có phải hay không cô làm cho cô càng cảm thấy khó chịu, mới có thể nuốt trôi cục tức khi bị cô “ném đi”!

Chưa đến mười giờ, Giản Mạt ở phòng khách thứ tư ngồi đợi... Lần này, cô không để cho ai đi theo.

Sở Từ Tiêu tới rất đúng giờ, chắc là mới vừa ở trường học qua đây, hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng một cái quần tây màu đen, cả người đứng ở trước cửa, giống như đem tất cả trở nên kém sắc hơn hẳn.

“Sở luật sư!” Giản Mạt tự nhiên đứng dậy chào hỏi, dường như chuyện tối ngày hôm qua giống như chưa từng xảy ra.

Sở Từ Tiêu ngồi xuống ở một bên, tầm mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt, cũng không trực tiếp nói, chậm rãi lấy bật lửa..... Châm lửa nơi điều thuốc, sau đó hút một hơi, hành động rất tùy ý.

Giản Mạt khẽ nhíu mày, cô không để ý nam nhân hút thuốc, thế nhưng... Hắn bắt đầu hút thuốc từ khi nào?

“Để ý sao?” Sở Từ Tiêu tùy ý hỏi.

Giản Mạt giật giật khóe miệng, đã châm lửa rồi có cần phải hỏi nữa không.....

Lắc đầu, cô im lặng đem gạt tàn thuốc đẩy về phía hắn, sau đó nói: “Về phương án thiết kế văn phòng luật Sở Đường, tôi dự định sẽ tinh tảo để đề ra phương án chủ yếu.....”

Sở Từ Tiêu không nói gì, vẫn cứ như vậy nghe Giản Mạt nói, đôi lúc khẽ gõ tàn thuốc, tất cả động tác ở trên người hắn đều thể hiện phong thái ưu nhã.

Giản Mạt tâm tình càng lúc càng trầm trọng, bị bầu không khí như vậy kiềm chế khiến cô dường như không thể hô hấp, “Sở luật sư, xin hỏi có cái gì cần sửa chữa hoặc là thêm vào hay không?”

Sở Từ Tiêu không có lập tức nói chuyện, đem đầu thuốc lá vắn vế ở trong gạt tàn thuốc, sau đó hắn mới chậm rãi ngược mắt, tầm mắt sâu hút nói: “Văn phòng luật sư là một nơi để luật sư và khách hàng bình tĩnh nói chuyện với nhau, cô cho rằng phối hợp màu sắc tươi sáng như vậy thực sự thích hợp sao?”

Giản Mạt âm thầm cắn răng, “Nếu như Sở luật sư cảm thấy màu sắc không hài lòng, tôi có thể sửa...”

“Màu sắc lấy màu đen trắng là chính.....” Sở Từ Tiêu nhân nhặt mở miệng, đáy mắt lộ ra sắc bén nhìn Giản Mạt, “Tôi không thích thay đổi!”

Trái tim Giản Mạt bị chèn ép giống như sắp nổ tung, cô yên lặng siết chặt bút trong tay, “Được!”

Sở Từ Tiêu cười, “Biết tôi khi vào đây nghe được chuyện gì không?” Hắn hỏi, cũng không có để Giản Mạt có thời gian trả lời.

“Có người nói, Giản Mạt bởi vì muốn lấy được dự án thiết kế mà đã lên giường với khách hàng của chính mình.....” Sở Từ Tiêu đáy mắt lạnh lùng, nghĩ tới tin nhắn ngày hôm qua, “Giản Mạt mặc quần áo toàn đồ xa xỉ, từ đầu đến chân nhìn rất thanh thuần, sự nghiệp cũng rất thuận lợi..... Nhưng, cũng là dựa vào lên giường với đàn ông mới có được.”

“Đúng thế thì sao?” Giản Mạt cười lạnh.

“Tôi đột nhiên nghĩ đến...” đáy mắt Sở Từ Tiêu đột nhiên trở nên sắc bén, “Cô phục vụ một đêm có bao nhiêu tiền?”

Giản Mạt tâm trong giây lát liền giống như bị một đao cắm vào, cô cắn răng bất, đầu run rẩy, “Anh tới, chính là vì hỏi tôi chuyện này?” Kiểu ngạo như cô, không được phép chính mình ở trước mặt hắn tiếp tục bị thương, “Sở Từ Tiêu, mặc kệ tôi ngủ một đêm có bao nhiêu tiền, điều này không liên quan đến anh.”

Sở Từ Tiêu hơi động con mắt, “Tại sao không giải thích?” Hắn có chút đau lòng, “Tôi nhớ rằng Giản Mạt không phải là người như thế.....”

Giản Mạt cười, “Anh nghĩ tôi là hạng người gì? Kỳ thực, khi trở về anh thấy tôi lúc đó, cũng đã biết..... Anh thật sự chưa từng hiểu rõ tôi, không phải sao?”

Tâm tư bị vạch trần, Sở Từ Tiêu cau mày.

“Anh hỏi tôi như vậy, thậm chí hôm nay sắp xếp thời gian qua đây bàn dự án thiết kế... Không phải đã nghe thấy tôi bị người bao nuôi, có phải muốn qua đây hỏi tôi chuyện này?” Giản Mạt cười lạnh.

Sở Từ Tiêu đáy mắt đột nhiên sắc bén, lấy ra một tấm ảnh đẩy về phía cô, “Giản Mạt, người nào cũng có thể, nhưng tại sao lại là hần?” Khóe miệng hần xuất hiện một chút bi thương, hình như rất đau, nhưng hình như cũng đã tê dại.

Giản Mạt liếc mắt, tầm mắt rơi vào trong hình, chỉ là liếc mắt một cái, trong nháy mắt cô liền mở to hai mắt nhìn, trên mặt hoàn toàn lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Khóc, cô nói cô nhớ hần!

Tấm hình này được chụp lúc cô đang đi bệnh viện chữa trị vết thương ở chân, thế nhưng, bức ảnh không giống với trên mạng tiết lộ, rõ ràng ảnh chụp có thể thấy rõ nửa khuôn mặt của cô.....

Không phải người quen biết chắc chắn sẽ không nhận ra, nhưng người này cùng cô rất quen thuộc, cũng có thể nhận ra..... Người mà Cố Bắc Thần ôm chính là cô!

Hồ hấp có chút gấp, thậm chí thân thể cũng bắt đầu run nhẹ.

“Cô có biết khi tôi nhìn thấy tấm hình này lúc đó tâm trạng tôi như thế nào không?” Sở Từ Tiêu cười lạnh, “Cô có biết khi tôi nhìn thấy tin tức này, tâm trạng như thế nào không? Giản Mạt, cô thật tốt!”

Giản Mạt hồ hấp bắt đầu nhẹ lại, cô mím môi thật chặt, một lúc lâu mới chậm rãi nâng tầm mắt nhìn về phía Sở Từ Tiêu. Cười, là việc duy nhất cô có thể làm lúc này, chẳng sợ khó coi!

“Như anh thấy.....” Giản Mạt cười, “Tôi sử dụng tất cả biện pháp để câu dẫn đàn ông có tiền, Cố Bắc Thần hiển nhiên là rất có tiền!”

Cô nhìn thấy mắt Sở Từ Tiêu trừng lớn, vẫn giả bộ rằng mình không đau, “Anh có biết không, tôi gần đây rất viết thiết kế văn phòng cho Đế Hoàng..... Vì thế lúc hần xuất hiện, tôi thậm chí không tiếc thân đứng ở trước xe hần cố ý đụng phải.....”

“Chỉ là không ngờ, tôi chỉ đùa một chút nhưng thật sự lại bị trặc chân.....” Trong lòng Giản Mạt đã bắt đầu đóng băng, “Không nghĩ đến, người có tiền lại còn rất có lòng, không trực tiếp ném tiền cho tôi, còn mang tôi đi bệnh viện ở gần đó... Anh không biết đâu, lúc đó tôi được hần ôm có bao nhiêu vui vẻ.....”

“Giản Mạt, cô đủ rồi!” Sở Từ Tiêu vốn là đến chất vấn Giản Mạt, nhưng cuối cùng lại bị lời của cô đâm cho bị thương, chỉ thấy mắt hần ầm ầm nhả lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Cô có biết hay không, Cố Bắc Thần cùng tôi có quan hệ gì?”

Trong lòng Giản Mạt nháy mắt liền căng thẳng, giống như bị dây thừng hung hăng siết chặt, “Quan hệ của hai người thì liên quan gì đến tôi? Đạt được mục đích mới là tốt nhất... Không chừng có thể giương cánh bay lên thành phượng hoàng”

“Cô không biết hần đã có vợ hay sao?”

Giản Mạt cười lạnh một tiếng, “Người nào không biết, cũng biết được hần ở bên ngoài cũng nữ nhân khác truyền ra rất nhiều scandal?”

Sở Từ Tiêu không thể tin nổi nhìn Giản Mạt, sáng nay hần nhìn thấy tâm hình, hần lúc đó đã không dám tin... Giản Mạt là một người luôn giữ mình trong sạch, làm sao lại có thể?

Hần nóng lòng muốn biết đáp án, biết cô sẽ không nhận điện thoại của hần, chỉ có thể lấy cớ bàn dự án thiết kế để qua đây...

Nhưng cuối cùng thì sao? Hần nhận được đáp án gì?

“Thấp hèn!” Sở Từ Tiêu trong hàm răng phun ra hai chữ, hần hoàn toàn bị Giản Mạt chọc tức, bỗng nhiên đứng dậy, “Thích tiền như vậy sao? Được, tôi cho cô..... Cô muốn bao nhiêu, tôi trả cho cô! Như vậy, cô có thể trở về bên cạnh tôi hay không?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô biết, tôi có khả năng cung cấp cho cô!” Giản Mạt cười, chỉ là, cười giống như đang khóc...

Cô chậm rãi ngẩng đầu, xinh đẹp cười, khóe miệng lộ ra trào phúng nói: “Không có ý định đó, tôi là một người thấp hèn như vậy không xứng với địa vị cao quý như Sở luật sư..... Huống chi, anh có thể cho tôi bao nhiêu? Sẽ cho tôi nhiều tiền hơn Cố Bắc Thần hay sao?”

“Ba” một tiếng rơi xuống, tiếng vang lạnh lạnh phá vỡ không gian yên tĩnh trong phòng khách.

Giản Mạt cười, Sở Từ Tiêu kinh hoàng lui về sau một bước... Hắn không thể tin nổi nhìn tay của mình, lực rõ ràng rất mạnh, các đốt khớp xương rõ ràng đang run rẩy.

“Mạt Mạt, anh...”

“Không có việc gì!” Giản Mạt cười càng xán lạn, dường như một cái tát kia làm cô không còn biết đau.

Cô chậm rãi đứng lên, mở bút, sau đó đem văn kiện hợp đồng thiết kế đẩy đến trước mặt hắn, “Sở luật sư nếu như đối với phương án thiết kế không có dị nghị, phiền anh ký tên!”

Sở Từ Tiêu nhìn khoe miệng Giản Mạt đang chảy máu, trong mắt tràn đầy áy náy cùng tự trách, tình huống như vậy thoáng cái liền phá hỏng tất cả ý định của hắn, “Có phải không.....”

“Sở luật sư, phiền anh ký tên!” Giản Mạt cắt ngang lời nói của Sở Từ Tiêu, hơi thờ cũng trở nên thô trọng một cách lợi hại.

Sở Từ Tiêu rất nhanh ký tên, hắn kinh hoàng nhìn Giản Mạt... Ở trên tòa án, hắn luôn luôn là một luật sư rất bình tĩnh nhưng khi đối mặt với cô hắn lại trở thành một người thiếu kiên nhẫn.

“Mạt Mạt...”

“Tôi và anh không có thân thiết như vậy!” Giản Mạt lại lần nữa cắt ngang lời nói của Sở Từ Tiêu, “Cảm ơn Sở luật sư đã hợp tác, tôi sẽ gọi người tiền anh...” Dứt lời, cô cầm hợp đồng xoay người liền đi ra ngoài.

Chỉ là, lúc đi ngang qua người Sở Từ Tiêu, cô liền bị kéo lại...

“Buông tay!” Thanh âm Giản Mạt đột nhiên lạnh lẽo vô tình, nhưng Sở Từ Tiêu không có buông, “Tôi nói buông tay...” Mỗi một chữ, đều là từ kẽ răng phun ra, kèm theo hơi thở phẫn hận. (Phẫn nộ và hận thù)

Sở Từ Tiêu vô ý thức thả tay, cái loại cảm giác này, giống như nếu như hắn không buông, Giản Mạt sẽ làm ra những hành động không có lợi đối với chính mình.

Trong hành lang vắng vẻ không có một chút tiếng người, Giản Mạt ôm hợp đồng thiết kế vừa ký ngồi ở trên bậc thang..... Trong lòng trống rỗng.

Trên mặt truyền đến một trận nóng bừng đau nhói, nhưng đau đớn như vậy cơ hồ cô không còn cảm nhận được đau đớn ở trong lòng.

Cô dựa ở trên tường, ánh mắt đại ra nhìn về phía trước, dần dần rời rạc mất đi tiêu điểm..... Có một số việc, cô rất muốn giấu giếm, nhưng thật sự chỉ là từng bước một đem chính mình đẩy vào vực sâu.

Nhưng dù cho như vậy, cô cũng chỉ có thể chịu đựng.....

Yêu thì sao?

Mà không yêu thì sao?

Khoe miệng Giản Mạt phát ra từng nụ cười khó coi, nụ cười như vậy lại lộ ra tự giễu cùng bi thương, giống như muốn đem chua xót ở trong lòng phát tiết ra.

Am thanh di động đột nhiên vang lên, dần dần kéo mạch suy nghĩ của Giản Mạt trở về.....

Cô liếc mắt nhìn tên hiển thị trên màn hình di động, thấy tên là Cố Bắc Thần..... Trong lòng đột nhiên co rút đau đớn.

Nhận điện thoại, cô đặt di động lên bên tai, không biết vì sao, lúc này vẫn đang ần ần không để nước mắt tràn ra, nhưng trong nháy mắt liền tràn ngập viên mất, khiến tầm mắt mờ hồ, trượt dài ở trên hai má..... Về ra từng đợt đau đớn.

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, không có thanh âm hờn dỗi như đã dự đoán, đầu bên kia chỉ yên tĩnh đôi lúc truyền đến thanh âm giống như đang kiềm chế, “Giản Mạt?”

Thanh âm giàu từ tính trầm thấp truyền đến, giống như tiếng đàn violong. Nước mắt của Giản Mạt trong nháy mắt không khống chế được liền rơi xuống, cô nhanh chóng dùng tay lau, nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều.

“A Thần...” Giản Mạt cố gắng ần ần, thế nhưng, trong thanh âm vẫn mang theo một tia nghẹn ngào.

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, đôi mắt như chim ưng rơi ở phía chân trời nơi mặt trời đang lên, đáy mắt dần dần trở nên âm u sâu không thấy đáy, “Làm sao vậy, hửm?”

Giản Mạt nhẹ nhàng hít mũi một cái, “Không có việc gì, chỉ là vừa nghe thấy tiếng của anh, có chút kích động.....” Cô cắn môi, “A Thần, em nhớ anh.....”

Cố Bắc Thần trong lòng giống như đang bị trêu chọc, “Miệng ngọt như vậy, có phải là sợ anh khi trở về hỏi tội em hay không?”

Giản Mạt tự nhiên ngẩn ra, lập tức kịp phản ứng nhớ tới chuyện ngày hôm qua, “Miệng vẫn ngọt như trước mà... Uhm, em chờ anh trở về hỏi tội...” Khóe miệng cô khẽ nở ra nụ cười, “Trên giường hỏi tội có được hay không?”

Cố Bắc Thần môi mòng khe cong tạo thành một độ cung hoàn hảo, biết được Giản Mạt đang muốn tránh nặng tìm nhẹ, cũng không có vạch trần cô, “Được, chờ anh trở về.....”

Giản Mạt đảo mắt, đáy mắt vẫn còn một mảnh ẩm ướt, “Được...”

Trầm mặc trong điện thoại một lúc, Cố Bắc Thần mới chậm rãi nói: “Giản Mạt, nếu như lúc này anh ở bên cạnh em, anh nghĩ muốn ôm em một cái.....”

“Bá” một tiếng, nước mắt của Giản Mạt vừa mới ngừng rơi, lúc này lại tiếp tục mạnh mẽ chảy ra.....

Xảy ra sự cố từ hai năm trước, cô đã quên mất khóc là như thế nào, mấy ngày nay bởi vì Sở Từ Tiêu trở về, cô dường như muốn nước mắt của hai năm về trước bù lại..

Thế nhưng, nước mắt này đều chứa đựng bi thương .

Mà thời khắc này, Cố Bắc Thần nói ra lời trong lòng lại khiến cô tiếp tục khóc... Thế nhưng, khóc như vậy là bởi vì trái tim bị rung động.

“Vì sao muốn ôm em?” Giản Mạt nỗ lực bình tĩnh hỏi.

Tính tuần này đăng 4 chương thôi mà đây lại thành chương thứ 5 luôn rồi! Siêng thì siêng cho trót luôn nên tuần này đăng đủ 10 chương luôn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lời đồn đại chuyện không có thật

Đáy mắt của Cố Bắc Thần sâu thẳm, nhưng không có vạch trâm tâm tư của Giản Mạt, hần khẽ mở môi mòng, chậm rãi nói: “Chồng muốn ôm vợ của mình... Còn cần lý do hay sao?”

Giản Mạt vừa nghe, đương nhiên bị những lời của Cố Bắc Thần làm cho bật cười “khúc khích“.....

Con người Cố Bắc Thần, ở bên ngoài là một người lãnh khốc bá đạo, hỏi đến mười người, thì họ đều đánh giá hần là người “Khùng bỏ, khát máu“.

Thế nhưng, một người như vậy, ở cùng với Giản Mạt một thời gian dài, luôn luôn làm cho lòng của cô nhẹ nhàng khoan khoái..... Mặc dù đại đa số hai người cùng nhau đều là ở trên giường!

Cố Bắc Thần cúp điện thoại, con người thâm thúy nhìn cảnh quang trong vắt ngoài khơi, híp mắt lại, đáy mắt bắn ra hàn ý.....

Thật ra hần gọi điện cũng chỉ là..... chỉ là chẳng có chuyện gì?

Có lẽ, chỉ muốn muốn hỏi cô sau khi bị tai nạn có khó chịu ở đâu hay không..... Thế nhưng, lúc hần nghe tới nữ nhân kia nỗ lực che giấu tiếng khóc, hần vậy mà trong lúc nhất thời quên mất ý định ban đầu.

Muốn ôm cô..... Đây không phải là đang nói dối!

Hần chưa bao giờ nhìn trộm tâm tư của người khác..... Chỉ là có chút không hiểu, cảm xúc bi thương của nữ nhân này vậy mà lại có thể tác động suy nghĩ của hần.

Ngày trước là ở trong hẻm nhỏ, hôm nay lại là ở nơi nào?

“Tiêu Cảnh.....”

“Thần thiếu!” Tiêu Cảnh tiến lên.

“Đặt chuyến bay sớm nhất trở về Lạc Thành.” Cố Bắc Thần khẽ mở môi mồm, nhàn nhạt mở miệng, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như tranh vẽ không có nửa điểm cảm xúc, lãnh đạm đến nỗi người khác không thể nhìn ra suy nghĩ của hắn bây giờ.

Tiêu Cảnh hơi nhíu mày, “Thần thiếu, sáng sớm ngày mai còn có một hợp đồng cần ký.....” Hắn ta chưa nói xong, bị ánh mắt của Cố Bắc Thần lướt qua liền nuốt trở vào, “Được, tôi liền đi giải quyết.”

Lạc Thành.

Chuyện Sở Từ Tiêu cùng Giản Mạt xảy ra ở phòng khách không biết có ai biết hay không, thế nhưng, sáng nay đến công ty lại nghe được rất nhiều tin đồn.

Người của phòng thiết kế muốn quan tâm Giản Mạt, lại cảm thấy lúc này hỏi vấn đề này không tốt lắm.

Hương Văn chép miệng xuyên qua thủy tinh nhìn Giản Mạt đang đứng ở trước cửa sổ, chùng vai xuống, cả người phờ phạc.....

“Văn Văn, em có biết hôm qua xảy ra chuyện gì không?” Đinh Đương lặng lẽ dò đến trước mặt Hương Văn, ngày đó cô ta ở văn phòng luật liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, hôm nay thế nào lại trực tiếp biến thành cái tát?

Hương Văn bĩu môi, lặng lẽ đem sự việc nghe được ở trên sân thượng nói, “Chỉ nói, nếu như hai người bọn họ trước kia đã từng yêu nhau, bây giờ tại sao lại có thể.....”

“Không phải là Sở Từ Tiêu ra nước ngoài sau đó bỏ rơi Giản Mạt sao?”

“Nhưng em thế nào lại cảm thấy...” Hương Văn có chút ấp úng, “.....Là Mạt tỷ bỏ rơi Sở luật sư?”“.....” Khóe miệng Đinh Đương co quắp, ngưng ngưng nói, “Cũng mặc kệ ai đúng ai sai, nam nhân đánh nữ nhân là điều không thể chấp nhận!”

Hương Văn nặng nề thở dài, có chút lo lắng nhìn về phía Giản Mạt.....

Hôm nay, nhiệt độ toàn bộ phòng làm việc đều hạ giống rất thấp. Giản Mạt không có tâm tình đi để ý tới lời ra tiếng vào ở trong công ty, cũng không khác lúc cô mới vào làm thực tập, không thiếu lần bị nói xấu.

Tan tầm về nhà, Giản Mạt đem chính mình ngâm ở trong bồn tắm, sau đó không có mạch suy nghĩ chạy xe.....

Một cái tát của Sở Từ Tiêu làm cho cô đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, ngày đó cô đánh hắn một cái tát, hôm nay trả lại cô..... Như vậy cũng tốt!

Nói không tức giận? Sao có thể!

Thế nhưng, dường như lại không tức giận quá.....

Cô dùng phương thức như vậy kích thích hắn, biết rất rõ ràng hắn là đang đợi cô giải thích, nhưng mà cô lại không biết phân biệt, lại đi dây dưa với người cậu mà hắn sùng bái nhất, hắn làm sao có thể không tức giận?

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân thể Giản Mạt trượt xuống, đem chính mình chôn ở trong nước.....

Dần dần, không khí trong người đều bị rút cạn, cái cảm giác nghẹt thở giống như sắp chết đuối ấy nhất thời khiến đầu óc cô trở nên thanh tỉnh. Cô luôn luôn là một người có tâm lòng rất tốt, không chỉ có đối với người khác, đối với mình cũng vậy!

Ngày hôm sau, khí trời ở Lạc Thành có chút biến đổi. Sáng sớm khí trời có chút âm u, ánh nắng cũng trở nên mờ nhạt..... Điều này cho thấy hơi thở của trời thu càng ngày càng đậm.

Bởi vì là cuối tuần, Giản Mạt chưa muốn thức dậy sớm.....

Ở gần Lam Trạch viên hình như có đám cưới, thanh âm pháo hoa vang lên “Bùm bùm” quấy nhiễu giấc ngủ của cô, khiến cô có chút bức bối.

Kéo chăn đem chính mình chôn ở trong, đáng tiếc... Chẳng ích gì.

Giản Mạt có chút bất đắc dĩ vén chăn lên, dường như buông xuôi thở dài đứng dậy... Rửa mặt một chút, đi xuống phòng bếp dưới lầu làm bữa sáng cho mình.

Không có Cố Bắc Thần ở nhà, lại không cần đi làm, đa số thời gian của cô là đi làm tình nguyện hoặc là đi bệnh viện trông nom mẹ, nhưng hôm nay cô đáp ứng làm bài gái của Tô Quân Ly, cô ra khỏi cửa, tìm một nhà quán cà phê.....

Một quyển sách, một đoạn âm nhạc, một ly cà phê..... Cô đem bi thương của ngày hôm qua để lại cho hôm qua.

Thời gian 4 giờ chiều nhanh chóng đến, điện thoại của Tô Quân Ly gọi tới.....

“Em đang ở đâu vậy?” Thanh âm của Tô Quân Ly đều là nhu hòa ôn nhuận, “Anh đánh xe đến đón em?”

Giản Mạt nào dám để Tô Quân Ly đến Lam Trạch viên để đón cô? Nhưng ở đây không dễ bắt xe, vậy cứ nói ra địa điểm hiện tại đi.....

Báo địa điểm xong, nửa tiếng sau Tô Quân Ly đã đến.

“Có để ý nếu anh đem bạn gái đi thử lễ phục hay không?” Tô Quân Ly nhân lúc đang thắt dây an toàn cho Giản Mạt liền hỏi.

Giản Mạt nhún vai, “Không để ý, đều là do anh trả tiền mà.....”

Tô Quân Ly tôn trọng cô, biết cô chỉ đùa một chút cho vui... Hai người nhìn nhau cười, anh quay xe hướng đến cửa hàng đi đến.

Giản Mạt chọn một bộ váy màu vàng nhạt hồ ngực dài quá đầu gối, không quá mức thiếu vải cũng sẽ không quá mức đơn giản, phối hợp thật tốt với khí chất của Tô Quân Ly.

“Đã có người nào nói..... Em rất đẹp hay chưa?” Tô Quân Ly nhìn Giản Mạt, cười nói.

“Thường xuyên có người nói như vậy.”

Tô Quân Ly cười, lời nói của Giản Mạt rất tự tin... Một nữ nhân xinh đẹp, tất nhiên là cô phải tự tin.

Buổi diễn tấu từ thiện sẽ diễn ra ở đại sảnh của Tô gia.

Mặc dù nói là nhỏ, thế nhưng, lực ảnh hưởng của Tô gia ở Lạc Thành không hề nhỏ, trong giới âm nhạc cũng có một tầm quan trọng rất lớn..... Cộng thêm Tô Quân Ly vừa mới về nước, cũng là lần đầu tiên đến yến hội, người tới không ít.

Truyền thông ở đại sảnh của Tô gia đứng bên ngoài chờ, tới nay người tới đây không giàu cũng sẽ quý, cũng có rất nhiều minh tinh tai to mắt lớn..... Đèn flash trong tay mấy tên nhà báo không ngừng hoạt động, tiếng bấm máy vang lên liên tục.

“Đó là xe của Tô Quân Ly.....” Không biết ký giả của đài nào kinh ngạc lên tiếng, lập tức, tất cả mọi người hướng về phía một chiếc xe đua BMW điên cuồng bấm máy.

“Trên xe có bố trí tấm chắn phản quang, bên ngoài chụp sẽ không rõ mặt của em đâu.....” Tô Quân Ly liếc mắt nhìn Giản Mạt, khóe miệng ôn nhuận mà cười.

Đối với việc anh có thể nhìn thấu tâm tư của cô, Giản Mạt tỏ vẻ bất đắc dĩ châm chọc..... Nam nhân này đúng là hiểu tâm tư của người khác quá a?

Xe dừng ở chỗ đậu xe chuyên dụng của Tô gia, Tô Quân Ly đi vòng ra đầu xe mở cửa cho Giản Mạt, anh đưa tay ra..... Làm ra tư thế mời.

Giản Mạt giống như người khác, đem tay để ở trên tay anh, thuận thế ra khỏi xe.....

Không thể không nói, cho dù bên trong đại sảnh không có ký giả, Tô Quân Ly xuất hiện, cũng trở thành tiêu đề.

“Nữ nhân bên cạnh là ai vậy?”

“Nhìn không tệ.....”

“Nghe nói Tô lão gia đêm nay muốn để cho Tô Quân Ly chọn vị hôn thê..... Cậu ta lại mang bạn gái qua đây, đây là có ý gì?”

“Đây là bữa tiệc diễn tấu 'nhỏ' hay sao?” Giản Mạt có chút dờ khóc dờ cười.

“Anh cũng không ngờ đến.” Tô Quân Ly bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cũng nói đùa đáp lại Giản Mạt, “Đi thôi.....”

Giản Mạt khẽ gạt đầu, được Tô Quân Ly dắt đi, tay cô tự nhiên để ở tại khuỷu tay của anh, theo bước chân của anh hướng bữa tiệc đi đến.....

Chỉ là, trong chớp mắt lúc cô xoay người, bước chân Giản Mạt chợt cứng ở tại chỗ..... Tầm mắt chống lại một đôi mắt âm u sâu không thấy đáy, dần dần hơi nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Khí phách lên sân khấu, trốn không thể trốn được

Editor: Nam Cung Từ Uyển

“Em làm sao vậy?” Tô Quân Ly cảm giác được Giản Mạt đang chần chừ, nghiêng đầu quan tâm hỏi.

Giản Mạt thu lại đáy mắt, khóe miệng nở nụ cười lắc lắc đầu, lập tức cùng Tô Quân Ly cùng tiến vào bữa tiệc.....

Cô không nghĩ đến ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Sở Từ Tiêu, thế nhưng, hình như cũng không phải sự việc đột ngột gì. Hẳn dù sao cũng là thiếu gia của tập đoàn Sở thị, là người thừa kế duy nhất..... Tham dự hoạt động xã hội của giới thượng lưu cũng rất bình thường.

Làm bạn gái của Tô Quân Ly, không thể thiếu bị mọi người “Hỏi han ân cần” một phen..... Giản Mạt biểu hiện rất tự nhiên, mặc dù Tô Quân Bắc là người ôn nhuận, nhưng luôn luôn lộ ra cảm giác xa cách nhân nhạ, tự nhiên cũng không hỏi anh có quan hệ gì với cô.

“Em muốn uống gì?” Sau khi đuổi được một số người, Tô Quân Ly mềm mại hỏi.

Giản Mạt hoàn hồn, mỉm cười đáp lại: “Nước chanh!”

“Được.” Tô Quân Ly trả lời, “Trước tiên thì em qua chỗ nghỉ ngơi ngồi một chút, anh đi lấy nước qua cho em..... Thuận tiện lấy cho em một ít thức ăn?”

Giản Mạt gật gật đầu, sau đó xoay người đi đến nơi nghỉ ngơi, Tô Quân Ly lúc này mới đi khu ăn uống lấy thức ăn.

Tô Quân Ly vừa đi không đến hai phút, liền bị một người đứng chắn ánh sáng ở trước mắt..... Giản Mạt ngược mắt, chống lại ánh mắt phức tạp của Sở Từ Tiêu.

“Sở luật sư nếu như đến đây là muốn chỉ trích tôi hay chế nhạo tôi, tôi cảm thấy hôm nay hình như không thích hợp cho lắm.....” Giản Mạt nhàn nhạ mở miệng, “Nếu như cảm thấy cái tát ngày hôm qua không đủ, tan bữa tiệc này tôi sẽ đợi anh trả thù.” Dứt lời, cô quyết định sẽ không để ý đến hắn nữa, liền thu hồi tầm mắt.

Đôi mắt của Sở Từ Tiêu híp lại, “Mạt Mạt.....”

“Sở luật sư, tôi muốn đi tìm bạn trai của tôi.” Giản Mạt cắt ngang lời của hắn, âm thầm hít một hơi sau đó khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười, cô nhìn về phía Sở Từ Tiêu nói, “Cá nhân tôi cho rằng tôi và anh ở chung một chỗ sẽ không hay cho lắm!”

“Một Cố Bắc Thần không có khả năng thỏa mãn được em hay sao?” Trên mặt Sở Từ Tiêu lộ ra biểu tình phức tạp, giống như đang kiểm chế để không tức giận.

Đối với việc chỉ tùy tiện nói ra một câu nói cũng có thể chọc giận được Sở Từ Tiêu, Giản Mạt cũng cảm thấy rất khó chịu..... Có lẽ khi trả lời câu hỏi đó, sau khi chia tay người yêu khi gặp lại nhau nhất định sẽ trở thành kẻ thù.

“Anh nghĩ như thế nào thì tùy anh.....” Giản Mạt hơi mệt một chút, “Xin lỗi, tôi nghĩ mình muốn yên tĩnh một mình.”

“Mạt Mạt.....” Sở Từ Tiêu siết chặt tay.

“Sở thiếu, làm một người đàn ông..... Không nên ở dưới tình huống này tiếp tục đề tài đó với một người phụ nữ.” Không biết Tô Quân Ly trở lại lúc nào, hai cánh môi phát ra thanh âm nhân nhạ, anh đem nước chanh và một chút đồ ăn để trước mặt Giản Mạt, “Không biết em thích ăn cái gì, anh chỉ tùy tiện lấy một chút.” Giản Mạt đảo mắt nhìn qua thức ăn sau đó cười nói: “Em đều thích.....” Không phải cô đang nói dối, là thật! Đối với sở thích của cô, Tô Quân Ly đều hiểu rất rõ, cô cảm thấy có chút nhẹ lòng.

“Thích thì tốt.” Tô Quân Ly mỉm cười, nói xong mới đứng dậy, tầm mắt chống lại ánh mắt của Sở Từ Tiêu..... Ánh mắt của hai người, một lãnh lẽo, một nhu hòa, khí thế không ai hơn kém nhau một phân.

Giản Mạt nhìn hai người đang giằng co với nhau, đầu càng đau.

“Hôm nay Sở thiếu đến đây, Tô gia chúng tôi cảm thấy rất vinh hạnh.”

“Tam thiếu khách khí rồi.....”

“Sở thiếu hôm nay không có mang bạn gái đi sao?”

Sở Từ Tiêu đáy mắt chợt rét lạnh, chậm rãi mở miệng: “Bạn gái cho nam nhân khác mượn rồi, tôi chỉ có thể một mình đi trước.”

“Phải vậy không?” Tô Quân Ly cười khẽ, “Bạn gái giữ được thì rất tốt, nhưng nếu như không giữ được thì đâu còn là bạn gái nữa..... Sở thiếu, anh thấy có đúng không?”

“Cũng không chắc chắn.” Sở Từ Tiêu cũng cười, mặt hơi nhú, “Có những người làm theo cách của họ sẽ bị mất đi, nhưng tôi lúc nào cũng có cách để dẫn cô ấy trở về.”

“Chỉ sợ tầm mắt của người ấy chỉ nhìn về phía trước... Dù cho sau lưng có người, cô ấy vẫn sẽ không nhìn thấy!”

Sở Từ Tiêu cười, chỉ là nụ cười rất nhẹ rất lãnh đạm, “Người đi xa..... Cũng sẽ không quên đường về.”

Người tiến người lùi, ở giữa hai nam nhân đã tràn ngập một lớp thù địch, đem không khí quanh mình ngưng lại, làm cho hô hấp của người khác có chút khó khăn.

Giản Mạt vô tâm vô phách ngồi ăn, dường như hai nam nhân đang nói chuyện ở giữa hoàn toàn không có quan hệ gì với cô..... Chỉ là, đều là những món cô thích ăn, nhưng bây giờ lại trở nên khó nuốt.

“Ngại quá, tôi muốn đi toilet.” Giản Mạt nói với Tô Quân Ly một câu xong, sau đó người đã đứng dậy rồi đi. Cô sợ hãi nếu như mình không nhanh chân rời đi, hai người này nhất định sẽ đem trái tim cô ép chết.

“Tam thiếu quen biết cô ấy sao?” Sở Từ Tiêu đột nhiên hỏi.

Tô Quân Ly mỉm cười, “So với trong tưởng tượng của Sở thiếu còn quen biết hơn.....”

“Theo tôi được biết, Tam thiếu là quen cô ấy trong lúc làm hạng mục thiết kế sân âm nhạc có phải không?” Là nghi vấn, cũng là khẳng định.

Tô Quân Ly khoe miệng mỉm cười, không gật đầu cũng không lắc đầu..... Nếu như không tính kỷ ức bị thiếu hụt kia, nói như vậy dường như không sai. Thế nhưng, anh sao có thể gọi là mới quen cô được chứ?

“Sở thiếu muốn nói điều gì tôi có thể hiểu rõ.” Tô Quân Ly mỉm cười, “Chỉ là, nếu như sự tồn tại của một người gây ra tổn hại cho người khác, tôi cảm thấy tất yếu nên chọn con đường trốn tránh..... Sở thiếu nói có đúng hay không?”

Sở Từ Tiêu không nói gì, chỉ là khoe miệng nâng lên nụ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người khác không thể nắm bắt được cảm xúc hiện tại..... Hắn vốn tưởng rằng khi trở về, chỉ cần chất vấn cô lúc trước vì sao lại nói chia tay. Nhưng sự thật lại là, hắn vẫn phải đối mặt với những chuyện sóng gió khác.....Không chỉ mình tiểu cậu mà còn có cả Tô Quân Ly, Giản Mạt bây giờ..... Thật không đơn giản chút nào!

Giản Mạt nhìn chính mình ở trong gương, vẻ mặt u sầu đầy khuôn mặt.

Sở Từ Tiêu đến đây lại không ngừng nói móc cô, còn cười chế nhạo cô... Mặc dù thương tâm, nhưng cô lại chỉ có thể che giấu.

Nếu như cô nhất định phải nói với Sở Từ Tiêu một câu nói thì cô chỉ có bốn chữ... Tình thâm duyên cạn!

Từ buổi đêm mưa gió hai năm về trước, bọn họ đã đem quỹ đạo chạy ngược lại rồi....

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Giản Mạt ra khỏi toilet tiến vào hội trường..... Lúc này người đến đã đông hơn lúc nãy, ăn uống linh đình, quần áo xa xỉ.

Giản Mạt trở lại khu nghỉ ngơi, Tô Quân Ly cùng Sở Từ Tiêu vẫn còn đang giằng co, thấy cô trở về, hai người trái lại liền đem hơi thở nguy hiểm thu lại.....

Đột nhiên, cửa truyền đến một trận huyền ảo..... Huyền ảo như vậy, dường như khiến tất cả mọi người đều chú ý nhìn sang.

Chỉ thấy nơi cửa, thân hình cao lớn của Cố Bắc Thần vận một thân tây trang đứng ở đó, một tay để trong túi đi đến..... Hắn nhìn thẳng, theo mỗi bước đi, mỗi cái liếc nhìn đều tràn ngập khí phách của một vị quân vương.

Hắn bá đạo đi lên sân khấu, tất cả máy quay và ánh đèn đều chiếu trên người hắn, trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người.

“Không ngờ Thần thiếu sẽ đến.....”

“Tô gia quả nhiên mặt mũi rất lớn!”

Bức tường thành mà Giản Mạt xây nên trong nháy mắt hoàn toàn đổ sập ở thời khắc cô nhìn thấy Cố Bắc Thần, cô thậm chí quên mất hô hấp, không biết phải phản ứng như thế nào..... Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, không phải hắn vẫn đang ở nước ngoài hay sao?

Hôm qua cũng không nghe thấy trong điện thoại là hắn muốn trở về..... Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này?

Bên cạnh cô chính là Sở Từ Tiêu, cô làm sao có thể đặt chính mình trong tình cảnh không thể xoay người được.....

Cố Bắc Thần đẩy mắt khẽ nhúc nhích, tầm mắt cuối cùng rơi trên người Giản Mạt, ánh mắt hắn đột nhiên thâm thúy, một bên có người đến gần chào hỏi hắn cũng chỉ gật đầu đáp lễ, một bên khóa Giản Mạt ở trong đáy mắt, bước chân mạnh mẽ đi đến.....

Trái tim Giản Mạt bắt đầu run rẩy, hô hấp dồn dập dường như sắp chết đến nơi..... Cô muốn chạy trốn, thế nhưng, chân lại giống như đổ chì, không có cách nào đứng dậy được.

Tô Quân Ly phát hiện Giản Mạt không ổn, thấy sắc mặt cô có chút tái nhợt, hơi nhíu mày..... Theo tầm mắt của cô nhìn về phía Cố Bắc Thần, trong lòng phát sinh nghi hoặc.

“Em có chỗ nào không thoải mái sao?” Tô Quân Ly nhẹ giọng dò hỏi, “Có muốn đi vào phòng nghỉ ngơi trước hay không?”

“Hà?” Giản Mạt đầu óc đã hỗn loạn, cô không biết Tô Quân Ly đang nói cái gì, chỉ là vô ý thức nhẹ giọng hỏi lại đồng thời theo phản xạ tính nghiêng đầu, ai biết được khuôn mặt Tô Quân Ly lại hơi cúi xuống, ngay khi cô nghiêng đầu, môi vừa vận lại chạm trên khuôn mặt của anh.

Thế giới dường như trong nháy mắt liền ngừng lại.....

Bởi vì Cổ Bắc Thần hướng phía bên này đi đến, tầm mắt mọi người đều rơi về phía bên này.... Không thể nghi ngờ, cử động “ái muội” của Giản Mạt liền khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Sở Từ Tiêu tầm mắt hơi trầm xuống, nhăn mày.

Cổ Bắc Thần đẩy mắt càng hẹp lại, bước chân dừng lại ở trước mặt của ba người, đẩy mắt giống như thủy triều bình tĩnh nhìn Giản Mạt.....

Thế nhưng, sóng ngầm đã cuộn trào mãnh liệt, giống như đến thời điểm nào đó đều có thể cắn nuốt tất cả!

Chương sau chắc có lẽ sự thật dần dần hé mở nên tuần này là xong một đoạn chuyển biến rồi! Các bạn đọc xong nhớ hãy follow cho mình nhé! Truyện dịch free nên mình chỉ yêu cầu các bạn trả công cho mình như vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Hắn nói, nữ nhân là dùng để yêu

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Cổ Bắc Thần vẫn biết Giản Mạt rất đẹp, nữ nhân này sinh ra chính là dùng để câu dẫn ánh mắt của nam nhân.....

Cô hôm nay mặc một chiếc váy cúp ngực dài quá đầu gối, phần ngực áo được thiết kế đem khe rãnh trước ngực cô đẩy lên đầy đặc biệt mê người, cặp chân trắng nõn thẳng tắp được chiếc váy ôm tròn, chiếc dây cao 10cm màu bạc ôm lấy đôi chân nhỏ nhắn trắng ngần, đều rất mê hoặc người khác.

Tóc dài được buông thả ở hai bên vai, không sử dụng quá nhiều trang sức, cô chỉ sử dụng một chiếc vòng cổ đính đá và một đôi hoa tai kim cương nhỏ, tuy đơn giản nhưng khi đeo lên người của cô đều trở thành vô cùng xa hoa.

Đẹp, rất đẹp.....

Thế nhưng, vợ của mình lại ở bên cạnh của người đàn ông khác.....Khoé môi của Cổ Bắc Thần nâng lên nụ cười như có như không, đẩy mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt.

Cảm nhận được tâm lý chống cự của Giản Mạt đối với Cổ Bắc Thần, Tô Quân Ly không lên tiếng nghiêng người dùng thân chắn trước mặt cô, “Thần thiếu, đã lâu không gặp.”

Ánh mắt đang nhìn Giản Mạt thu về, lãnh đạm nhìn về phía Tô Quân Ly, “Đúng là đã lâu không gặp.....” Hắn nhàn nhạt lên tiếng, lại liếc mắt nhìn Giản Mạt, “Bạn gái sao?”

Mở miệng hỏi như vậy, trong lòng Giản Mạt bỗng nhiên "lộp bộp", vô ý thức nắm chặt xách tay.

“Là bạn bè!” Tô Quân Ly trả lời đúng lúc, không nặng không nhẹ, nhưng cũng đánh dấu rằng quan hệ của hai người không nhẹ.

Môi mòng của Cổ Bắc Thần nhếch lên một độ cong hoàn hảo, chỉ nhẹ nhàng 'a' một tiếng, khiến người khác không nghe ra được cảm xúc hiện tại....

Sở Từ Tiêu không lên tiếng, chỉ nhử mày nhìn Cổ Bắc Thần..... Nếu như bức ảnh kia là thật, Bắc Thần và Giản Mạt có phải thật sự tồn tại loại quan hệ ái muội không rõ ràng ấy không?

Trường hợp hiện tại không thích hợp để hỏi..... Dù cho hắn đang tức giận với cô nhưng vẫn cảm nhận được cô đang sợ hãi.

Ngày hôm qua không phải cô nói cô sử dụng tất cả mọi biện pháp để câu dẫn Cổ Bắc Thần hay sao, nhưng bây giờ tại sao lại sợ như vậy, là bởi vì Tô Quân Ly hay là vì cái gì?

“Bắc Thần, cậu không phải đang ở nước ngoài hay sao?” Sở Từ Tiêu đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

Cổ Bắc Thần nhìn về phía Sở Từ Tiêu, chỉ là yếu ớt mở miệng, “Có người nói nhớ cậu..... nên cậu phải trở về!” Nhưng lời này hắn nói ra đều rất bình thản, giống như đang kể chuyện cười.

Thế nhưng, trong lòng Giản Mạt càng trầm xuống.....Cô không biết lời nói của Cố Bắc Thần có bao nhiêu phần sự thật, nhưng là, hắn nói như vậy, cô biết là có ý để cho cô nghe thấy.

“Hả?” Sở Từ Tiêu có chút bất ngờ, vì muốn hoà hoãn bầu không khí, đùa giỡn hỏi, “Cậu không phải đang nói đến đi đấy chứ?”

Cố Bắc Thần cười nhẹ, không nói đúng cũng không phải nói sai..... Chỉ là, sau đó khoé mắt liếc nhìn Giản Mạt, đem cô từng chút một thu nạp vào đáy mắt. Lúc này bị thương không giống như trong con hẻm nhỏ, giống như có cái gì đó kẹt lại..... Kẹt lại ở cổ họng rất khó chịu.

“Tôi đi chào hỏi Tô lão một tiếng.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng, “Tam thiếu nếu không ngại có thể dẫn đường chứ?”

Tô Quân Ly có chút không muốn để Giản Mạt một mình ở với Sở Từ Tiêu, như vậy anh không yên lòng..... Nhưng là, Cố Bắc Thần lại nói như vậy, làm chủ nhân của bữa tiệc, từ chối quả không hay, “Tự nhiên!” Lời vừa dứt, anh nhìn về phía Giản Mạt, “Ồ đây chờ anh, một lúc nữa anh sẽ trở lại.....”

Giản Mạt chỉ cảm thấy da đầu tê liệt, nghĩ đến chỉ cần Cố Bắc Thần rời khỏi thì mọi chuyện sẽ tốt hơn.... Vừa nghe đến Tô Quân Ly dò hỏi, cô liền vội vàng gạt đầu.

Có thể cảm nhận được cô quá mức cấp bách, chỉ có thể giật giật khoé miệng nói, “Anh bận rộn như vậy cứ để em tự nhiên đi.”

Tô Quân Ly ôn nhu cười, ánh mắt nhìn Sở Từ Tiêu mang hàm ý cảnh cáo, sau đó dẫn Cố Bắc Thần rời khỏi.

“Không phải bởi vì câu dẫn Cố Bắc Thần liên chuyện gì cũng có thể làm hay sao? Tại sao... khi người đứng trước mặt rồi, trái lại bộ dạng lại lúng túng như vậy?” Thanh âm của Sở Từ Tiêu rơi xuống thong thả như cánh hoa, nhưng ẩn ý lại phức tạp. Hắn có chút đố kỵ, có phần hận, cảm xúc không rõ nhiều hơn là tự giận cùng đau lòng.

Giản Mạt cụp mắt, “Xin lỗi, tôi không tiếp được!” Cô nói xong liền xoay người ra ngoài.....Lúc này cô cần hít thở không khí gấp.

Sở Từ Tiêu không đuổi theo, ánh mắt thâm thúy nhìn bóng lưng của Giản Mạt..... Cô càng ngày đi càng xa, tim của hắn càng lúc càng lạnh lẽo.

Gió buổi đêm rất mát, bởi vì buổi diễn tấu từ thiện đến 8 giờ rưỡi mới bắt đầu, thời gian còn rất lâu mới đến, trong khoảng thời gian đó để mọi người có thể làm quen với nhau hoặc là dùng cơm.....Giờ này vẫn có người tắt bật đi đến, không ai chú ý đến một thân ảnh đang một mình ngồi trên ghế dài.

Ngày hôm nay cô đi một đôi giày có chút cao, Giản Mạt nhìn thấy ở đây không có ai, liền đem giày cởi ra.....Chân không đạp ở trên sân cỏ, đồng thời cảm nhận được cảm giác mát mẻ nhẹ, làm cho mạch suy nghĩ hỗn loạn của cô chậm rãi bình tĩnh lại.

Đáp ứng Tô Quân Ly là bởi vì muốn cảm ơn anh, cũng xác thực cùng anh chỉ là bằng hữu. Thế nhưng, Cô không nghĩ đến ở buổi tiệc lại đụng phải Sở Từ Tiêu, càng không nghĩ đến sẽ đụng phải Cố Bắc Thần....

Cầm di động, Giản Mạt nhấn một tin cho Lý Tiểu Nguyệt, nói ra tình huống vừa mới xảy ra.

Lý Tiểu Nguyệt trả lời rất nhanh: Con nhóc, ngoài đồng tình với cậu thì mình không còn cách nào có thể đưa ra hướng giải quyết cho cậu.....Chúc cậu may mắn vậy!

“.....” Giản Mạt nhìn tin nhắn, có chút dờ khóc dờ cười, nhưng là, dù gì cũng không giải quyết được gì.

“Giẫm ở trên cỏ không lạnh sao?” Có thanh âm từ phía sau truyền tới, Giản Mạt hoàn toàn không kịp nhìn đó là ai, bóng người đã ngồi xổm xuống, “Nếu em để chân lạnh sẽ rất dễ dàng sinh bệnh đấy.”

Sở Từ Tiêu cầm lấy chân của Giản Mạt, cũng không sợ bẩn vuốt mấy sợi cỏ trên chân cô xuống, sau đó định đi lấy giày.....

Giản Mạt bỗng nhiên phản ứng kịp, vội vàng rút chân lại.....Thế nhưng, Sở Từ Tiêu cũng thuận thế gia tăng lực khiến cô không thể rút chân lại, hắn cầm lấy giày đi vào cho cô.

Sở Từ Tiêu không nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Giản Mạt, thuận tay lại nắm lấy chân khác.....Thế nhưng, lần này Giản Mạt thoát nhanh, chính mình đem chân tự đi lấy chiếc giày còn lại.

Nâng tầm mắt, ánh mắt thâm thúy của Sở Từ Tiêu nhìn đáy mắt kinh hoàng của Giản Mạt, thong thả lên tiếng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì lại khiến em chia tay với anh? Lại vì cái gì..... tại sao bây giờ em lại khác như vậy?”

“Không vì sao hết..... Không phải tôi đã cho anh đáp án rồi sao?” Giản Mạt bỗng nhiên đứng dậy rời khỏi.

Thế nhưng, cô mới di chuyển bước chân, đã bị Sở Từ Tiêu kéo lại.

“Sở Từ Tiêu, nếu như anh muốn khiến tôi khó chịu.....đối với tôi như vậy vẫn chưa đủ hay sao?” Giản Mạt có chút hoảng hốt, chỉ sợ Cố Bắc Thần đi ra liền nhìn thấy hai người bọn họ đang dây dưa.

Sở Từ Tiêu không buông, “Em đang sợ cái gì? Tô Quân Ly hay là Cố Bắc Thần?”

Giản Mạt trừng mắt, “Có liên quan đến anh sao? Buông tay.....” Đang nói, cô nỗ lực thoát ra, trong tâm lo lắng càng sâu.

Thế nhưng, thường sợ cái gì, cái đó liền đến.....

Rõ ràng Cố Bắc Thần đã đi tìm Tô Quân Bắc, không biết vì cái gì mà lại đứng ở cửa, ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Giản Mạt càng phát hoảng, thậm chí không biết phản ứng như thế nào mới tốt..... Chỉ có thể đưa ánh mắt cầu xin nhìn Sở Tử Tiêu, “Coi như tôi cầu xin anh, buông tay tôi ra có được hay không?”

“Cô cùng Cố Bắc Thần quả nhiên có quan hệ?” Thanh âm của Sở Tử Tiêu trở nên kinh ngạc, đồng thời đáy mắt nổi lên vẻ bi thương, sau đó ánh mắt dĩ nhiên rơi vào trên người Cố Bắc Thần đang đi đến.

Cố Bắc Thần trầm mặc đứng phía trước hai người bọn họ, ánh mắt rơi xuống cánh tay đang dây dưa của hai người bọn họ..... Bởi vì cụp mắt xuống, Sở Tử Tiêu cùng Giản Mạt không nhìn thấy đáy mắt hần dần tràn ra khí lạnh âm trầm.

Trong lòng Giản Mạt đột nhiên rét lạnh, càng ra sức vịn vào cánh tay muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Sở Tử Tiêu.....

“Tử Tiêu.” Đúng lúc đó Cố Bắc Thần thông thả lên tiếng, “Nữ nhân là dùng để yêu thương chứ không phải làm đau họ như vậy.....” Hần nói lời này, ánh mắt dĩ nhiên nâng lên, chỗ sâu nhất trong đáy mắt đều là bình tĩnh lạnh lùng, có một vết tức giận tràn ra, nhưng không biết là đối với Sở Tử Tiêu hay là đối với Giản Mạt.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ôn nhu dưới lửa giận

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Giản Mạt cụp mắt, âm thầm cắn răng..... Đối với tình hình hỗn loạn đêm nay, tâm trạng cô có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

“Bắc Thần?” Ánh mắt sâu hút của Sở Tử Tiêu nhìn Cố Bắc Thần, “Cậu cùng Mạt Mạt có quen biết sao?”

“Mạt Mạt?” Cố Bắc Thần khẽ gọi một tiếng, xưng hô thật là thân mật!

Chỉ thấy khoe miệng Cố Bắc Thần nâng lên cười như không cười nhạt, tuy hần cười trên miệng nhưng đáy mắt đã cứng lại, “Cũng có thể nói là quen biết.....” Hần nói như vậy giống như muốn nghĩ thế nào cũng được.

Giản Mạt bị ngữ điệu bình tĩnh của hần làm cho sợ hãi, thân thể không từ chủ được liền run rẩy.

“Lạnh sao?” Ánh mắt Cố Bắc Thần dời lên người của Giản Mạt, thấy sắc mặt trắng bệch của cô, khoe miệng câu ý cười, “Thân thể không tốt lại không biết tự chăm sóc chính mình..... Thích đẹp lại không chú ý như vậy?” Hần trong lúc nói, liền cởi áo khoác ra, sau đó tự nhiên khoác lên người của Giản Mạt.

Quen thuộc với mùi bạc hà nhàn nhạt nhưng lại khiến động tác của Giản Mạt cứng ở tại chỗ, thậm chí, cô không dám nhìn đến vẻ mặt của Cố Bắc Thần và Sở Tử Tiêu..... Giống như chỉ im lặng chờ đợi bão giông sắp ập đến.

Sở Tử Tiêu cau mày nhìn Cố Bắc Thần, tình tình của Bắc Thần như thế nào hần là người rõ nhất..... Nữ nhân bên cạnh hần chỉ giống như cười ngửa xem hoa, nhưng tại sao lại đối với nữ nhân này ôn nhu như vậy?

Cố Bắc Thần giống như không biết Sở Tử Tiêu đang xem xét hần, chỉ đem áo khoác lên người cô, sau đó dùng giọng điệu ái muội nhàn nhạt nói, “Nếu như ngã bệnh, em đừng hòng nghĩ rằng anh sẽ đau lòng.....”

“Àm” một tiếng, Giản Mạt chỉ cảm thấy trong đầu sấm rền đang nổ tung.....Cố Bắc Thần là cố ý, hần chắc chắn là đang cố ý.

Thanh âm gào thét, nhưng Giản Mạt vẫn không nói gì, động tác chỉ có thể tiếp nhận áo khoác của Cố Bắc Thần.....

Đáy mắt liếc thấy Tô Quân Ly, Giản Mạt đột nhiên rất muốn cười..... Vừa mới ở bên trong, bây giờ lại ở bên ngoài, cục diện như vậy thật khiến cô không biết phải làm thế nào!

“Mạt Mạt.” Tô Quân Ly hình như vẫn chưa biết việc gì đang phát sinh, gọi tên cô, “Em lạnh sao?” anh đột nhiên lấy áo khoác trên người của Giản Mạt đưa lại cho Cố Bắc Thần, “Cảm ơn Thần thiếu đã quan tâm đến bạn gái của tôi.....” Đang nói, anh cởi áo khoác của chính mình ra, sau đó khoác lên người của cô, cánh tay thuận thế đặt lên vai của Giản Mạt, tuyên bố quyền sở hữu. (Nam Cung Từ Uyển: Anh ơi! Anh hại chị rồi!)

Không khí quý quý, không ai lên tiếng, ba nam, một nữ.....

Thời gian này ở ngoài vườn người không nhiều, tuy nhiên vẫn có một số người đi bộ ở đó..... Đã có người tò mò nhìn về phía này, thậm chí, bắt đầu thì thầm nói chuyện riêng.

“Thời gian không còn nhiều nữa.” Tô Quân Ly từ từ nâng lên một nụ cười nhạt mỏng manh, “Thần thiếu, Sở thiếu không bằng chúng ta trước tiên nên vào trong?” Không ai di chuyển, thậm chí, toàn bộ ánh mắt của Cố Bắc Thần cùng Sở Tử Tiêu đều nhìn Giản Mạt..... Càng có thể nói, ánh mắt bọn hắn chỉ nhìn đến cánh tay của Tô Quân Ly đang ôm lấy vai của cô.

Giản Mạt bị ánh mắt thâm thúy nhìn đến giống như bị kim đâm, thế nhưng, cô chỉ có thể kiên trì chống lại.

Cố Bắc Thần lạnh nhạt thu lại ánh mắt, chỉ là như có như không cong khoe môi, không nói lời nào liền xoay người đi vào trong hội trường.....

Sở Tử Tiêu ngay lập tức cũng đi theo sau, chỉ là, ngay lúc xoay người, đáy mắt phức tạp vẫn nhìn Giản Mạt.

“Bắc Thần!” Sở Tử Tiêu đuổi theo Cố Bắc Thần, sóng vai cùng đi, “Cậu và Mạt Mạt thật sự có quen biết?”

“Đúng như cháu thấy.....” Cố Bắc Thần không có quá nhiều cảm kích.

Sở Tử Tiêu hơi nhú mày, “Cậu.....”

“Việc này để sau hãy nói.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Mặc kệ Cố Bắc Thần cùng Giản Mạt có quan hệ gì, Sở Tử Tiêu biết ở Tô gia không thích hợp tiếp tục nói chuyện này.

Buổi diễn tấu từ thiện diễn ra đúng 8 giờ rưỡi..... Bởi đây chỉ là hành động từ thiện nhỏ, cũng sẽ không chính thức nghe được diễn tấu, nhưng khách khứa đến hôm nay cũng đã chật kín sảnh đường.

Tô gia là gia đình văn hoá, ở Lạc Thành, thậm chí là ở toàn quốc địa vị của Tô gia cũng rất quan trọng..... Đặc biệt đến đời này, Tô Quân Ly lại càng là thiên tài của âm nhạc, phong thái chỉ nhìn bằng nửa con mắt cũng vô cùng quần hùng.

Tất cả đang suy nghĩ liệu hôm nay Tô Quân Ly có thể hay không đàn một khúc, tuy nhiên cũng chỉ là nghĩ, rõ ràng biết hôm nay anh sẽ không tham dự.....

Nhưng dù cho là như vậy, mỗi một người đều quyên tặng rất nhiều..... Nhưng nhiều người lại nghĩ, hôm nay quyên tặng lớn như vậy, cũng không nghe được gì liền như vậy kết thúc. Nhưng đến khi kết thúc, Tô Quân Ly lên sân khấu.

“Đáp ứng một người bạn, ngày hôm nay cô ấy có đến buổi diễn tấu từ thiện, tôi liền muốn trình diễn một ca khúc.” Thanh âm Tô Quân Ly nhẹ nhàng giống như tiếng đàn violong một mình trong đêm, ánh mắt anh xuyên qua dòng người dừng trên người của Giản Mạt, “Cô ấy đến rồi, tôi liền đồng ý!”

Tô Quân Ly vừa nói xong lời này, cả sảnh đường đã có người khóc thút thít, tất cả người của Tô gia đều nhú mày, đưa mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý là anh đang nói đến người bạn gái mà anh đem đến hôm nay.

Tô lão gia tò mò xoay người lại nhìn, ánh mắt dò xét trên người Giản Mạt, không khỏi cười nói, “Nhìn không tệ!”

Ngón tay thon dài mềm mại lướt trên phím đàn, đồng thời Tô Quân Ly cũng thu lại ánh mắt, âm nhạc thông thả vang lên..... Một bản nhạc rất quen thuộc “khúc nhạc Alice” nhưng khi đầu ngón tay của anh đàn ra lại khiến cả hội trường đắm chìm trong thế giới mộng ảo.

Giản Mạt quên hết thời gian, quên hết tất cả, tầm mắt sáng ngời rơi trên người của Tô Quân Ly.

Nếu như nói, hôm nay Cố Bắc Thần cùng Sở Tử Tiêu đều làm cho trái tim của cô bị gai đâm đến chảy máu thì Tô Quân Ly giờ khắc này lại làm cho trái tim của cô trở nên an tâm.

Tay Tô Quân Ly linh hoạt lướt ở trên phím đàn piano, mỗi một động tác đều lộ ra toàn bộ ưu nhã cùng cao quý, ánh mắt anh chốc chốc lướt qua vị trí của Giản Mạt, khoe miệng cười lộ ra tà mị cùng bừa bãi.... Cười như vậy, rơi vào trong mắt của Cố Bắc Thần và Sở Tử Tiêu có chút chói mắt!

Ngón tay của Tô Quân Ly nâng lên hạ xuống tạo thành một khúc nhạc đệm cuối cùng, tất cả mọi người hoàn toàn không thể kiềm chế chìm đắm trong âm nhạc của anh.

“Mặc dù Tam thiếu nói là tặng một người, cũng không có nhận được bổng lộc gì.....” Cố Bắc Thần thông thả lên tiếng, “Nếu như tối nay là diễn tấu từ thiện, vậy tôi đương nhiên phải thay cô ấy cảm ơn Tam thiếu rồi.....” Thanh âm hân vang lên bình tĩnh, lộ ra ngưng đọng, “Một trăm ngàn, thế nào?”

Một tiếng hít khí truyền tới, mọi người không thể tin nổi nhìn về phía Cố Bắc Thần..... Không ai nghĩ đến hân vang tay liền là một trăm ngàn, mỗi người đều bị con số đó làm cho kinh ngạc, thế nên không có suy nghĩ sâu xa về lời nói của hắn.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ có sắc mặt Giản Mạt đột nhiên chuyển biến.... Tay cô trong nháy mắt nắm chặt, đáy mắt có một tia sợ hãi nhìn Cố Bắc Thần.

Ánh mắt Cổ Bắc Thần liếc qua khuôn mặt tái nhợt của Giản Mạt, đem tất cả biểu tình kinh hoàng của cô thu vào đáy mắt..... Chỉ là, trong một khắc kia, ánh mắt của hắn đột nhiên hiểu ra.

Cô đang sợ hãi công khai mối quan hệ của bọn họ ra?

A, là vì Tử Tiêu hay là vì Tô Quân Ly?

Tô Quân Ly đứng dậy, thông thả đi xuống, đứng trước mặt của Cổ Bắc Thần, khoé môi vẫn thuy chung duy trì nụ cười ôn hoà chưa từng thu lại, “Như vậy, cảm ơn Thần thiếu đã ủng hộ.”

“Hắn vậy.....” Cổ Bắc Thần thu hồi tầm mắt ở trên người Giản Mạt, khuôn mặt lạnh lùng lãnh đạm như cũ.

“Nga?” Tô Quân Ly cười nhẹ, “Lời này của Thần thiếu, tôi có chút không hiểu!”

Cổ Bắc Thần nhẹ nâng khoé môi, nụ cười đó hoàn toàn che giấu vẻ cứng nhắc trong đáy mắt, lộ ra áp lực, “Tâm tình của vợ tôi hai ngày nay không tốt lắm, vì Tam thiếu có thể khiến cô ấy vui vẻ trở lại..... một trăm ngàn này rất đáng giá!”

Lời vừa mới nói ra, không chỉ Tô Quân Ly cau mày, mà Sở Tử Tiêu đứng ở một bên cũng cứng người nhìn Cổ Bắc Thần. Giống như, hai người này nghe không rõ những lời Cổ Bắc Thần nói. Thế nhưng, trong lòng giống như bị cái gì đó phá tan.....Lại cảm ở trong cổ họng, không có biện pháp nào phun ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người vợ trong lời đồn của Cổ Bắc Thần là ai?

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Dù gì Tô Quân Ly cũng xuất thân trong gia đình có danh tiếng, ánh mắt run rẩy trong nháy mắt liền khôi phục về ôn nhuận, nói: “Lời này của Thần thiếu.....Quá thất lễ rồi!”

Ngữ điệu nghe ra có vẻ rất bình tĩnh, thế nhưng, cho dù ai nghe cũng đều mơ hồ nhận thấy lửa giận bên trong.

“A? Phải vậy không?!” Cổ Bắc Thần chỉ cười nhạt, lập tức nói, “Tôi còn có việc cần giải quyết, xin lỗi không thể tiếp tục.....” Lời vừa dứt, hắn liền tiến đến cáo từ Tô lão gia, sau đó dừng dừng để tay trong túi xoay người rời khỏi.

Từ đầu đến cuối, không hề liếc mắt nhìn Giản Mạt một cái..... Giống như, hắn căn bản không biết cô.

Ánh mắt thâm thúy của Tô Quân Ly nhìn bóng lưng cao ngạo thông thả rời khỏi, khoé miệng đang cười đột nhiên thoáng một cái liền ngưng trọng.

Xung quanh có tiếng nói chuyện truyền tới, bên cạnh có người nghi hoặc hỏi, “Vợ của Cổ Bắc Thần hôm nay có tới hay sao? Tại sao không có nhìn thấy?”

Có người đã bắt đầu đưa mắt tìm, thế nhưng, không có kết quả..... Chỉ là, vẫn có những ánh mắt rơi trên người Giản Mạt nhưng nhanh chóng liền rời đi.

Không ai biết được bạn gái của Tô Quân Ly hôm nay lại chính là người vợ tin đồn của Cổ Bắc Thần, chỉ là, nếu như vợ của Cổ Bắc Thần ở đây, tại sao Thần thiếu lại không đi cùng cô ấy?

Nghi hoặc như vậy, mọi người chỉ nghĩ người vợ này vô cùng bí ẩn, cho nên mới không cùng Thần thiếu rời khỏi, không ai đặt mục tiêu lên người Giản Mạt.

Duy nhất chỉ có Tô Quân Ly và Sở Tử Tiêu!

Tô lão gia nhảy bén lướt mắt xuống hội trường, báo cho người của Tô gia một tiếng, lập tức mọi người liền nhao nhao quỳn góp tiền, đề tài cũng theo đó thay đổi.

Tô Quân Ly tìm cơ hội đã đi đến bên cạnh của Giản Mạt, “Anh đưa em trở về!”

Một thân của Giản Mạt mệt mỏi gập đầu, cùng Tô Quân Ly yên lặng rời khỏi..... Thế nhưng, ở bãi đỗ xe lại đứng phải Sở Tử Tiêu.

Quan hệ của Cổ Bắc Thần với Sở Tử Tiêu, Tô Quân Ly cũng biết đến..... Trải qua một buổi tối tiếp xúc, đại thể thì Tô Quân Ly cũng đoán được Sở Tử Tiêu cùng Giản Mạt có quan hệ không đơn giản.

Thế nhưng, không đơn giản là bởi vì ở giữa chính là Cố Bắc Thần làm hỗn loạn!

“Cô chính là người vợ tin đồn của Bắc Thần?” Ánh mắt thâm thúy của Sở Từ Tiêu sắc bén nhìn Giản Mạt, thanh âm nghe ra rất bình tĩnh, nhưng thật ra đã âm trầm lạnh lẽo.

Giản Mạt không trả lời, cũng không phủ nhận!

Sở Từ Tiêu nở nụ cười, cười có chút thê lương.....

Ánh mắt phức tạp của hắn nhìn Giản Mạt, thanh âm đau khổ khàn khàn tràn ra ở cổ họng, “Giản Mạt, cô làm sao có thể.....Cô làm sao có thể như vậy?” Câu nói cuối cùng của hắn chính là gầm lên, “Vì sao lại là hắn?”

Nếu như nói, tám ánh Cố Bắc Thần ôm cô vào bệnh viện làm đau tim hắn, thì hôm nay, chân tướng lộ ra lại hoàn toàn xé rách mọi kiên trì của hắn bấy lâu nay. Người hắn yêu gả cho cậu của hắn, thành di của hắn..... Ha ha, đây là chuyện buồn cười gì vậy? Chuyện này làm sao hắn có thể chịu nổi?

Tay Giản Mạt đã rất lạnh, cô mím môi nhìn Sở Từ Tiêu, tất cả mọi thứ trong đáy mắt vỡ tan tành..... Giống như, lần trước chứng kiến vẻ mặt chế nhạo thủ đoạn của cô.

Nhưng ngày hôm nay, tất cả đều đổ nát..... Người yêu gả cho nam nhân khác, thậm chí người đó lại là cậu của hắn!

Đầu mũi của Giản Mạt đã bắt đầu chua xót, có một số việc, cô cũng biết chính mình không thể trốn tránh, thế nhưng, dưới tình huống này, cô không thể không chế được mà nổ tung.

“Trước tiên, anh đưa em trở về.” Tô Quân Ly vẫn coi như vẫn bình tĩnh, nói, “Sở thiếu, tôi hy vọng anh hiểu rõ, ở địa điểm này không thích hợp để chất vấn..... Đương nhiên, nếu anh muốn đặt Giản Mạt vào trong nhưng lời đồn đại ngoài kia, hoặc ở đây dùng lời nói làm tổn thương cô ấy.”

Hai mắt màu đỏ tươi của Sở Từ Tiêu nhìn Giản Mạt, “Tôi đưa cô về!”

“Không.....” Giản Mạt theo ý thức liền cự tuyệt.

Tô Quân Ly đem Giản Mạt kéo về phía sau, “Sở thiếu, Mạt Mạt là bạn gái đến cùng với tôi hôm nay.....Xin anh tự trọng một chút!”

“Đường đường là Tam thiếu, lại dùng người đã kết hôn làm bạn gái.....A, thật sự đáng buồn cười!” Sở Từ Tiêu giống như mãnh thú, miệng lưỡi sắc bén hoàn toàn không suy nghĩ nói ra.

Sắc mặt Tô Quân Ly đã hơi trầm xuống, “Buồn cười cũng được..... Nhưng tôi sẽ không dùng những lời lẽ sắc bén để làm tổn thương một người con gái.” Lời vừa dứt, lần này anh không có dừng lại, sau đó mở cửa bên cạnh ghế lại đỡ Giản Mạt ngồi vào trong, vòng qua đầu xe đi tới ghế lái.

Khởi động xe, sau đó rời đi..... Tất cả hành động đều rất nhẹ nhàng hờ hững.

Giản Mạt giống như bị cướp mất linh hồn, từ đầu đến đuôi đều để mặc động tác của Tô Quân Ly..... Thế nhưng, thời khắc chiếc xe rời đi, ánh mắt cô liền rơi bên ngoài cửa kính xe.....Nhìn bóng người của Sở Từ Tiêu càng lúc càng xa.

Có cái gì đó tuôn ra viền mắt, trườn xuống đọng lại ở trên khoé miệng..... Mùi vị mặn chát liền làm kích thích thần kinh của Giản Mạt.

Rõ ràng đau đến không thể hô hấp, thế nhưng, cô dường như quên mất tiếng kêu đau đớn.

Bên trong xe rất yên tĩnh.....

Tô Quân Ly nghiêng đầu nhìn Giản Mạt, nhìn chằm chằm, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng, “Là thật sao?”

Giản Mạt không lên tiếng, ánh mắt chỉ rơi ở bên ngoài cửa xe, khẽ gật đầu.

Có cay đắng lướt qua khoé miệng của Tô Quân Ly, lộ ra phiền muộn.

“Có thể đưa em trở về Lam Trạch viên hay không?” Thanh âm yếu ớt của Giản Mạt vang lên.

Toàn bộ sự việc đêm hôm nay xảy ra khiến cô không kịp ứng phó, cô tưởng Cố Bắc Thần sẽ không nói, đêm nay có thể trốn được một kiếp..... Thế nhưng, người đàn ông lạnh lùng đó lại không muốn bỏ qua cho cô.

Đầu tiên là hành động ám muội, sau đó lại là những lời lẽ khiến người khác phải mơ màng..... Ha ha, một câu nói, bất kể là Sở Từ Tiêu hay là Tô Quân Ly, đều bị hắn đánh trở về hiện thực.

Cô là vợ của Cố Bắc Thần, cho dù không yêu..... Cũng không cho phép kẻ khác nhúng chàm!

Tô Quân Ly nhìn bộ dạng mệt mỏi của Giản Mạt, trong lòng đột nhiên đau đớn, gật đầu, “Được.”

Tâm tình của Tô Quân Ly trầm trọng, mặc dù vừa mới về nước, thế nhưng, anh vẫn nghe được Cố Bắc Thần có rất nhiều scandal, “Mạt Mạt, em cùng

anh ta.....” Thanh âm của anh đột nhiên ngừng lại, anh có quyền gì để hỏi cô đây?

Ban đầu, anh nghĩ rằng mình sẽ không thất bại ngay trên vạch xuất phát..... Nhưng hôm nay thì sao?

Giản Mạt không có tâm tình đi phỏng đoán suy nghĩ hiện tại của Tô Quân Ly là gì, thậm chí, cũng không suy nghĩ đến Cố Bắc Thần vùng tiền như thế rốt cuộc thể hiện cái gì?

Xe dừng bên ngoài Lam Trạch viên, Giản Mạt nhàn nhạt nói, “Cảm ơn” sau đó tháo dây an toàn bước xuống xe.

“Mạt Mạt.....” Tô Quân Ly mở miệng, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Giản Mạt quay đầu, nỗ lực nở ra một nụ cười, “Em không sao.”

“Anh có thể giải thích cho Thần thiếu biết.....” Tô Quân Ly có chút gấp gáp nói, “Ngày hôm nay đáng lẽ anh không nên mang theo em, lại để em rơi vào tình cảnh khó chịu này.”

Giản Mạt cười, lắc đầu, “Em cảm thấy có chút mệt, em vào trước.....” Hít sâu một hơi, cô chân thành nói, “Hi vọng chuyện mà em giấu diếm anh sẽ không gây trở ngại đến con đường tình bạn của chúng ta.”

Thân thể Tô Quân Ly hơi cứng đờ, anh nghe ra được ý tứ của Giản Mạt..... Hai chữ “bạn bè”, là muốn nói anh không có cơ hội tiếp tục theo đuổi cô, cũng khiến anh không có biện pháp cự tuyệt.

“Sẽ không.....” Hai chữ nhẹ nhàng phát ra từ miệng của Tô Quân Ly, lộ ra tự giễu trầm trọng.

Giản Mạt cười, không tiếp tục nói nữa liền xuống xe đi vào Lam Trạch viên.

Một chiếc xe Spyker kiểu ngạo đố trước cửa, trong biệt thự bao trùm trong bóng tối, không có một chút ánh sáng.....

Trái tim Giản Mạt không từ chủ được đập nhanh hơn một nhịp..... Cô mở cửa, dưới ý thức muốn mò tìm công tắc mở đèn, nhưng tay chưa tìm thấy, liền nghe thấy một tiếng “ầm”, cửa liền bị đóng lại, toàn bộ cơ thể của cô bị một lực mạnh ép lên trên cửa.....

Không có báo trước, một nụ hôn thô bạo ùn ùn đánh tới..... Giản Mạt bị đau liền “a” lên một tiếng, muốn đẩy ra, nhưng hai tay lại bị kéo lên đỉnh đầu.

“A.....A Thần.....A.....Cố Bắc.....Bắc Thần.....A.....” Giản Mạt bị một lực mạnh vây kín khiến cô có chút choáng váng, theo phản xạ cô muốn nghiêng đầu tránh né, thế nhưng không ngờ đến, cử động của cô, liền hoàn toàn chọc giận Cố Bắc Thần!

Đủ 10 chương đã hứa rồi, mà lại đến đoạn hay T.T đúng là dày vò tâm lý của cả độc giả lẫn editor mà T.T

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Xé rách tất cả phần nộ

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Nụ hôn kéo đến ùn ùn không có một chút dịu dàng nào, hoàn toàn lộ ra dáng vẻ lạnh lùng khát máu..... Giản Mạt bắt đầu phản kháng Cố Bắc Thần, nhưng dưới sự kiềm chế của hắn, cô không cách nào thoát ra được, cuối cùng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Sự việc hôm nay ở trong trang viên của Tô gia, không phải cô cũng dự đoán được khi trở về sẽ phải đối mặt với giông tố hay sao?

Quần áo vẫn chưa cởi ra, chỉ treo chọc ở bên ngoài..... Không hề có khúc dạo đầu, vật cứng thật sâu đi vào ngõ nhỏ khô khốc, Giản Mạt đau đến nhúm mày, “Đau.....”

Thanh âm oan ức vẫn lộ ra cứng cỏi quật cường, nhưng cô chỉ phát ra một tiếng, sau đó Giản Mạt liền cắn chặt môi thừa nhận từng trũng phật điên cuồng của hắn.

Cố Bắc Thần giống như kẻ điên, ở trong bóng tối, đáy mắt như đường như đen kịt, hoà lẫn với bóng đen, vẻ mặt không nhìn rõ cảm xúc..... Nữ nhân này tại sao lại dám ở bên ngoài câu dẫn nhiều đàn ông như vậy?

Một người là Tam thiếu của thành Bắc Tô, một người là cháu trai của hắn..... Tốt, tốt, rất tốt!

Hắn ở nước ngoài nghe được sự tình trong điện thoại, chỉ nghe thấy tiếng khóc của cô không suy nghĩ gì liền nhanh chóng trở về..... Cứ như vậy, hắn vẫn chưa có ngủ đủ giấc đã mở cuộc họp, nghĩ rằng có thể về sớm một chút trở về gặp cô, nhưng cô lại không ở nhà!

Hắn chỉ thị Tiêu Cảnh đi tra hành tung của cô, cuối cùng tra ra cô đang tham dự tiệc tối ở Tô gia..... Hắn dĩ nhiên liền đến đó để tìm cô.....

Cuối cùng thì sao..... Nữ nhân này đối với hai nam nhân kia có vẻ rất thân thiết, thậm chí có khả năng khiến hai người kia đối đầu với nhau..... Tốt, tốt, thật sự là quá tốt rồi!

Ngâm một bụng tức tối, động tác của Cố Bắc Thần càng lúc càng nhanh, càng lúc càng sâu, trừng phạt kiềm nổi giận để Giản Mạt không có một tia thoải mái, chỉ có đau đớn.....

Cũng bởi vì lực va chạm mạnh, đầu của cô không ngừng đập lên cửa, sau khi tai nạn đầu cô vẫn có một chút đau, bây giờ đập phải lại càng đau đớn hơn.

“Giản Mạt, cô tại sao lại dám?” Thanh âm Cố Bắc Thần vừa lạnh lẽo xen lẫn tức tối, “Có phải tôi ở bên ngoài có nhiều tin đồn nên cô cũng muốn để cho tôi bị cấm sùng phái không?”

Giản Mạt bị đau đến choáng váng, giống như tất cả động tác chỉ còn dựa theo bản năng, “Em không có.....” Thanh âm khàn khàn vang lên, bên trong có pha lẫn một nỗi, lộ ra tia nản lòng tuyệt vọng.

Bất kể là Sở Từ Tiêu hay là Cố Bắc Thần, cũng làm cho trái tim của cô có cảm giác như bị xé rách.....

“Giản Mạt, mỗi lần đều không muốn đi đến chỗ chị của tôi, cho tới bây giờ là vì Sở Từ Tiêu, có đúng hay không?” Đôi mắt của Cố Bắc Thần híp lại, đáy mắt bắn ra tia nhìn lạnh lẽo.

Giản Mạt không trả lời, Cố Bắc Thần đem chính mình va chạm vào nơi sâu nhất của cô, lửa giận càng cháy mãnh liệt.”Cô và Từ Tiêu có quan hệ gì?” Cố Bắc Thần lạnh lùng hỏi.

Giản Mạt điên thật rồi, cô bị Cố Bắc Thần ép đến phát điên rồi, cô chống lại ánh mắt lạnh lùng của Cố Bắc Thần, lạnh lùng như vậy liền khiến lòng cô càng lạnh, “Cố Bắc Thần, anh muốn nghe điều gì?” Thanh âm cô không khỏi lên cao, giống như đang gào lên, “Tôi và Sở Từ Tiêu có quan hệ gì? Quan hệ người yêu anh có hài lòng chưa? A”

Giản Mạt chỉ cảm thấy trong thân thể có cảm giác vừa hưng phấn vừa đau đớn khiến cho thần kinh của cô chột căng lên, thanh âm rít gào đồng thời truyền đến, Cố Bắc Thần giống như muốn giết chết cô, động tác điên cuồng đoạt lấy.

“Cố Bắc Thần, sau khi tôi gả cho anh thì đã cùng anh ấy chia tay rồi.....” Giản Mạt rơi nước mắt, đến cùng liền khuất phục trước sự điên cuồng của hắn, thanh âm yếu ớt phát ra, “Các anh đừng ép tôi nữa có được hay không?” Thanh âm khàn khàn của cô chứa đựng tuyệt vọng, nước mắt không thể không chế được liền rơi xuống.

Toàn thân Cố Bắc Thần cứng đờ nhìn nước mắt của Giản Mạt, ở trước mắt hắn, lần đầu tiên hắn thấy được vẻ mặt chân thật nhất của cô..... Thế nhưng, hắn biết rõ, nước mắt này không phải bởi vì hắn mà là bởi vì Sở Từ Tiêu.

Phía dưới nhanh chóng chuyển động, Cố Bắc Thần liền đem chính mình phòng thích ở trong cô sau đó liền rút ra, hắn lạnh lùng nhìn thân thể bởi vì không có lực chống đỡ mà từ từ trượt xuống trên cửa, ngồi ở trên nền đá, trong lòng đột nhiên lướt qua cảm giác đau đớn, nhưng cảm giác đó liền biến mất rất nhanh không để lại dấu vết.

“Dù cho không yêu, trong thời gian cô làm vợ của Cố Bắc Thần tôi, cô..... sau này cũng chỉ có thể là nữ nhân của tôi!” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói xong liền xoay người lên lầu.

Cố Bắc Thần đi vào phòng tắm, sau khi đi ra liền choàng áo choàng tắm đi vào phòng sách, Giản Mạt vẫn ngồi ở dưới đất..... Hắn chỉ là liếc mắt qua, sau đó liền không còn để ý đến.

Buổi đêm mùa thu gió rất mát, trên sàn nhà lạnh lẽo càng thấm vào da đi vào thân thể..... Giản Mạt giống như một đứa trẻ rách nát, sinh mệnh giống như bị rút cạn.

Khoé miệng dần dần câu lên ý cười tự giễu, cô tưởng mình sau khi bán thân vẫn còn lưu lại một ít tôn nghiêm, nhưng cuối cùng thì sao?

Liền bởi vì cái tôn nghiêm đó, liền triệt để đem mình đẩy vào địa ngục!

Ha ha..... Giản Mạt, cô thừa nhận đi, từ đầu đến đuôi làm sao có thể hy vọng cô trở về như lúc ban đầu! Thế nhưng, qua buổi tối hôm nay, cô cũng sẽ mất đi cái mình đang sở hữu, cô còn có thể kiên trì cái gì?

Yêu Sở Từ Tiêu, còn hợp đồng với Cố Bắc Thần..... Kỳ thực, vận mệnh của cô cũng đã thất bại thảm hại.

Sau khi Tô Quân Ly trở về trang viên của Tô gia, khách mời cũng đã lục đục ra về.....

“Tam thiếu gia, lão gia mời cậu đến thư phòng của ngài một chuyến.” Quản gia Trang có chút lo lắng nói, “Sắc mặt của lão gia có chút không tốt.”

“Tôi biết rồi.” Tô Quân Ly gật đầu, “Cảm ơn quán gia Trang.” Lời vừa dứt, anh liền hướng phòng sách đi tới.

“Thùng thùng.”

“Tiến vào đi!”

Tô Quân Ly đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Tô Chấn Kỳ đang đứng ở cửa sổ, trong tay cầm một bầu thuốc khói lượn mù mịt, toàn bộ trên người đều tràn ngập khí chất trầm ổn qua nhiều năm tháng.

“Cha!” Tô Quân Ly mở miệng, thuận thế đóng cửa lại.

Tô Chấn Kỳ thông thả xoay người, sau đó ra hiệu cho Tô Quân Ly ngồi xuống, ông cùng ngồi xuống ở một bên sofa, “Đêm nay nữ nhân kia là sao?”

Tô Quân Ly trầm mặc, lập tức nói, “Bạn bè.....”

“Bạn bè?” Tô Chấn Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Quân Ly, con xuất ngoại cũng rất nhiều năm phải không?”

“Vâng.....” Tô Quân Ly đáp lời.

“Đêm nay có rất nhiều phụ nữ, tại sao con vẫn cứ coi trọng cô ta?” Tô Chấn Kỳ đột nhiên giống như muốn chuyển đề tài.

Tô Quân Ly trầm mặc, “Cha.....” Anh có chút bất đắc dĩ, “Con và Giản Mạt chỉ là bạn bè.” Hít sâu một hơi, thấy vẻ mặt cha mình vẫn mang vẻ không tin, anh bất đắc dĩ than nhẹ, “Cha, Giản Mạt là bé gái năm đó.”

Tô Chấn Kỳ đầu tiên liền nhú mày, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn Tô Quân Ly, thấy anh hơi gật đầu, cảm xúc khác thương nơi đáy mắt chợt lướt qua, “Là cô ta?”

Tô Quân Ly gật đầu, “Mới gặp cô ấy con cũng không nhận ra, lúc đó là cô ấy thiết kế sân âm nhạc của con..... Sau đó vô ý nhìn thấy vết sẹo lưu lại ở sau tai, con mới biết là cô ấy.”

Tô Chấn Kỳ nghe, tâm tình có chút phức tạp, nhưng vẫn trầm mặc nói, “Đêm nay nghe ra ý tứ của Thần thiếu, nói rõ Giản Mạt chính là vợ của hần..... Một nữ nhân đã kết hôn, con cũng cô ta làm sao thích hợp ở cùng nhau?”

Tô Quân Ly dở khóc dở cười, “Cha, lúc đầu con cũng không biết.....Bây giờ chúng con chỉ là bạn bè với nhau.”

“Hừ, con nghĩ như vậy cũng tốt.” Tô Quân Ly khí chất vẫn như trước nói, “Người kia là Cố Bắc Thần, hần là một người thủ đoạn tàn nhẫn..... Mặc dù Đế Hoàng không liên quan đến lĩnh vực văn hoá, nhưng nếu như hần muốn huỷ hoại một người, cũng rất đơn giản.”

Tô Quân Ly nở nụ cười, “Cha, cha càng ngày càng suy nghĩ sâu xa.....” Anh mở miệng trêu đùa, “Trước tiên phải nói đến hần không yêu vợ của hần, dù cho có yêu..... Cố Bắc Thần cũng sẽ không vì một nữ nhân mà gây chiến.”

Tô Chấn Kỳ hừ lạnh khinh bỉ, “Con theo học tâm lý, con có thể giải thích cho ta về hành động của Cố Bắc Thần đêm nay một chút không?”

Tô Quân Ly nghe, lập tức cau mày..... Anh không muốn nghĩ đến, thế nhưng, sự chiếm hữu của Cố Bắc Thần xuất hiện quá mức rõ ràng.

Đột nhiên, Tô Quân Ly âm thầm vui mừng, may rằng hôm nay không để cho cánh nhà báo vào trong, nếu không..... Sự việc đêm hôm nay mặc dù không ai biết là Giản Mạt nhưng vẫn sẽ khiến cô bị thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chính thức giới thiệu, cô ấy là tiểu mợ

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Thời gian Cố Bắc Thần trở lại phòng, Giản Mạt không có ở trên giường.. Vừa rồi hần tiến vào cũng đã nhìn dưới lầu, cũng không có ai.

Hơi nhú mày, khuôn mặt Cố Bắc Thần thoáng chốc lạnh xuống, hần xoay người tiến vào toilet...

Bật đèn, tầm mắt liếc đến bồn tắm trong nháy mắt liền nhú mày..... Chỉ thấy nửa mặt của Giản Mạt lộ ra bên ngoài mặt nước, tóc giống như nổi ở phía trên, lộ ra một cổ hơi thở “chết chóc”.

Sắc mặt Cố Bắc Thần liền chuyển biến, nhanh chóng tiến đến một phen đem Giản Mạt ôm ra, “Giản Mạt, Giản Mạt... Mạt nhi...”

Không có người đáp lại, sắc mặt Cố Bắc Thần trắng bệch giờ tay lên liền hướng phía Giản Mạt tìm kiếm hơi thở ..... Hô hấp yếu ớt khiến hơi thở trong cổ họng hần đứt rồi.

Giản Mạt dường như cảm nhận được một cổ hơi thở ngưng trọng áp bức, chậm rãi mở mắt ra, thanh âm vô lực: “A Thần.....”

Cố Bắc Thần cứng mặt, một phen ôm ngang người cô lên, tùy tiện chà lau thân thể ướt sũng của cô, sau đó ôm cô trở về giường.

“Ưm...” Một tiếng ưm tràn ra cánh môi trắng bệch, Giản Mạt chậm rãi mở mắt ra, mơ màng nhìn Cố Bắc Thần, chỉ là..... Tầm mắt rời rạc không có tiêu điểm.

“Cô muốn chết hay sao?” Thanh âm Cố Bắc Thần có phần hung ác nham hiểm.

Giản Mạt hơi cup mắt, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Em chỉ muốn đi tắm.....” Đầu cô trở nên mờ mịt, “A Thần, đầu em đau.....” Cô mơ màng nói xong, người đã lịm dần rơi vào hôn mê.

Cảm giác được Giản Mạt có điểm không thích hợp, Cố Bắc Thần lấy điện thoại di động gọi, “Đến Lam Trạch viên một chuyến.” Dứt lời, cũng không để đối phương có cơ hội trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Lệ Vân Trạch tới rất nhanh, nghe ngữ khí của Cố Bắc Thần, giống như có người sắp chết..... Thế nhưng, sau khi tới nơi, hần mới phát hiện, chỉ là Giản Mạt đang bị đau đầu.

“Cậu có phải hay không quá khản trương rồi hả?” Lệ Vân Trạch nhận lấy tách cà phê do Cố Bắc Thần đưa tới, nhấp một hớp, “Không bằng, cậu cũng nên tiết chế một chút..... Có người đối với vợ của mình như vậy sao?”

Cố Bắc Thần hơi nhú mày, không có mở miệng nói chuyện.

Lệ Vân Trạch lắc lắc đầu, “Cậu lúc trước cưới cô ấy cũng chỉ vì cổ phần, nhưng đêm hôm đó mình liền cảm thấy cậu không được bình thường..... Lão tam, cậu có phải hay không đối với Giản Mạt động lòng?”

Cố Bắc Thần thu lại ánh mắt, “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Nói như thế nào thì hai người cũng đã kết hôn rồi, thân thể như vậy lăn qua lăn lại không được tốt lắm” Lệ Vân Trạch hiểu rất rõ về bệnh tình của người khác, bản thân hần ta là bác sĩ, tuổi còn trẻ cũng đã lấy được hai bằng tiến sĩ y khoa, vừa có thể làm tốt ở khoa thần kinh lẫn khoa phổi.

Vừa mới kiểm tra, mặc dù không có xem kỹ, nhưng cũng biết trong lòng Giản Mạt đang tích tụ độc hóa quá độ..... Hần và Cố Bắc Thần cùng là nam nhân, cũng là huynh đệ của nhau, có một số việc không cần nói cũng biết.”Uống xong chưa? Xong rồi có thể lăn.....” Mặt Cố Bắc Thần tràn đầy hắc tuyến nói.

Lệ Vân Trạch vừa nghe, có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng không nói gì thêm, sau đó đem chén cà phê đặt xuống, than nhẹ một tiếng, “Chắc chắn, xong việc lại qua cầu rút ván như vậy, thật là đến không đúng chỗ chút nào.”

Cố Bắc Thần đưa Lệ Vân Trạch ra, sau khi trở lại phòng ngủ thì Giản Mạt đã tỉnh lại... Tầm mắt hai người cứ như vậy nhìn nhau, một ồ dột, một mơ màng.

Dưới ánh đèn, sắc mặt của Giản Mạt trắng bệch..... Cô nhú mày, dường như rất khó chịu.

Cũng không biết có phải là do ban nãy giằng co mệt hay không, Giản Mạt chậm rãi thu hồi tầm mắt, hơi nghiêng người..... Sắc mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Không gian yên tĩnh, tiếng đồng hồ điểm giống như chiếc búa nhỏ đánh vào thần kinh của cô..... đầu Giản Mạt vẫn có vẻ nặng nề, thế nhưng, lại không còn buồn ngủ.

Yên tĩnh, toàn bộ không gian hoàn toàn là vẻ tĩnh lặng khiến cho hơi thở như bị đè ép, hình như liền đem không khí ngưng tụ.

Tiếp xúc hai năm, Cố Bắc Thần cùng Giản Mạt ở chung chưa từng có chuyện an tĩnh như vậy..... Thỉnh thoảng hần trở về, cô luôn luôn dùng khuôn mặt tươi cười để đón chào, dường như ở trên người cô không bao giờ nhìn thấy đáng vẻ và không sung sướng.

Cô ở trên giường cực lực thỏa mãn hần..... Mà hần dường như cũng ham mê loại hương vị nhiệt tình như vậy.

Nữ nhân bên cạnh Cố Bắc Thần lui tới rất nhiều, hần muốn cái gì dạng mà không có? Thế nhưng, hần đối với đối phương cũng vô cùng giữ khoảng cách..... Cần tìm người giải tỏa nhu cầu, cũng trở về tìm vợ hần là Giản Mạt, hần tự nhiên sẽ không cần đi tìm nữ nhân khác.

Thế nhưng, bây giờ nữ nhân này vậy mà dính dáng đến chuyện tình cảm với cháu trai của hần.....

Lúc ấy, hần chỉ thị Tiêu Cảnh đi tra xét quá khứ của Giản Mạt cùng Từ Tiêu..... Ha ha, tình yêu của bọn họ ở Lạc Đại rất nổi danh!

Từ Tiêu là người ưu tú, người như vậy ở trường học nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi..... Nhưng hần vẫn một mực ưu ái một mình Giản Mạt. Thậm chí, dùng rất nhiều tâm tư theo đuổi cô..... Dù cho quá khứ đã nhiều năm, nhưng chuyện của hai người bọn họ ở trong sân trường vẫn còn khiến

mọi người ca tụng.

Tại sao hai người bọn họ lại chia tay? Bởi vì Từ Tiêu xuất ngoại, không có cách nào thỏa mãn được lòng ham hư vinh của cô hay sao?

Bầu không khí trong phòng ngủ càng lúc càng kiềm chế, cuối cùng Giản Mạt liền nhắm mắt lại..... Ở trước mặt Cố Bắc Thần, cô chưa từng có dáng vẻ tùy hứng như thế, thế nhưng, giờ khắc này cô chỉ cảm thấy mệt mỏi đến nỗi không muốn để ý tới, càng không muốn đi lấy lòng hắn.

Hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn, Giản Mạt tùy ý để thân thể chính mình đau đớn, đau đớn như vậy có thể giúp cô che giấu được nội tâm khó chịu..... Lúc ấy lời nói của Cố Bắc Thần đã khiến cho Sở Từ Tiêu giống như bị rơi xuống vực sâu, hiển nhiên, cô không cần phải lo lắng nếu như quan hệ của hai người bọn họ bị phát hiện nữa.

Thật tốt, như vậy cũng coi như hắn đã giúp cô giải quyết được vấn đề rồi.....

Giản Mạt nghĩ, nghĩ rồi lại nghĩ, khoé miệng đột nhiên cong lên..... Sau khi mùa mai cùng nhục nhã như vậy, cô còn có thể bật cười, thật tốt!

Một đêm dài, cũng sẽ trở thành quá khứ..... Trên cái thế giới này thứ công bằng duy nhất chính là thời gian, mặc kệ cô vui vẻ muốn lưu lại thời gian, hay là bi thương muốn tránh né thời gian, nó luôn luôn dùng tốc độ của chính nó chuyển dời.

Không khí trôi qua mỗi một ngày lại càng trở nên âm trầm (lạnh lẽo càng yên tĩnh), thời gian chạy tới chủ nhật, bởi vì bầu trời có vẻ lo lắng, khiến buổi sáng rất lâu mới đến..... Trong không khí càng tràn ngập khí lạnh, giống như cơn mưa thu có thể đến bất chợt.

Sáng sớm, Sở Từ Tiêu liền gọi điện cho Cố Bắc Thần, hỏi hắn đang ở đâu, sau đó liền chạy đến Lam Trạch viên.

Lam Trạch viên là biệt thự khi Cố Bắc Thần vẫn chưa tiếp quản Đế Hoàng xây dựng nên, tất cả phòng ốc ở trong biệt thự đều do một tay Cố Bắc Thần thiết kế nên..... Bây giờ rất nhiều người đều thấy được thành công của hắn, đã hiếm khi có người nhớ, hắn thế nhưng từng là thiên tài của ngành kiến trúc.

Sắc mặt Giản Mạt có chút không tốt, cô vừa ngồi xuống bàn ăn, chuông cửa liền vang lên..... Vô ý thức, cô liếc nhìn người đàn ông đối diện đang đọc báo, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

Bình thường ở đây người thường xuyên gõ cửa không phải Tiêu Cảnh thì cũng là Tô San, Giản Mạt cũng không có bao nhiêu suy nghĩ, thế nhưng sau khi cửa được mở ra, lại đụng phải ánh mắt thâm thúy của Sở Từ Tiêu, lòng cô đột nhiên lạnh lẽo, nhưng sau đó sắc mặt lập tức bình tĩnh lại.

Sở Từ Tiêu không có tiến vào, chỉ là lẳng lặng nhìn Giản Mạt..... Mặc dù tối hôm qua đã chứng thực được sự thật trên nét mặt của Giản Mạt, thế nhưng, thấy cô ở đây, tim của hắn vẫn trở nên có chút đau đớn.

Sở Từ Tiêu càng không nghĩ đến, Cố Bắc Thần lại đem Giản Mạt sống chung ở Lam Trạch viên, dù sao, ở đây đã từng là lẽ vật mà hắn đã đưa cho một người.....

“Không đi vào sao?” Giản Mạt nhàn nhạt mở miệng, thanh âm đột nhiên im lặng.

Sở Từ Tiêu máy móc đi vào.....

Đúng lúc đó, Cố Bắc Thần buông tờ báo xuống, hỏi: “Ăn điểm tâm chưa? Hay là chúng ta ăn cùng nhau?”

Sở Từ Tiêu ngồi xuống bàn ăn, Giản Mạt đi phòng bếp cầm thêm một bộ bát đĩa yên tĩnh đặt trước mặt Sở Từ Tiêu..... Từ đầu tới đuôi, ánh mắt hắn đều dừng ở trên người của Giản Mạt.

Cố Bắc Thần cầm lấy cà phê nhấp một hớp, liếc mắt nhìn Giản Mạt, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “Chính thức giới thiệu, cô ấy là dì của cháu!”

Chương của tuần sau nhưng mình đang trước, bởi mai mình không có thời gian editor!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Tình thương không thể tỉnh

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Chỉ một câu nói, liền có thể khiến hai người đau đớn!

Sở Tử Tiêu nhíu mày, hô hấp trở nên có chút không dễ chịu....

Giản Mạt liếc mắt nhìn Sở Tử Tiêu, khoe miệng khẽ động hào phóng nở ra một nụ cười, “Xin chào!” Hình như chỉ có giống như vậy, cô mới có thể tự nhiên hào phóng nở chào hỏi.

Sở Tử Tiêu cong lên một nụ cười chế nhạo, nhưng không biết là chế nhạo chính mình hay là Giản Mạt..... Hắn không có trả lời, chỉ im lặng nhìn cô, giống như muốn đem cả người cô bắt thừng.

Giản Mạt thấy Sở Tử Tiêu không đáp lại, cũng không quá quan tâm, bắt đầu ăn.... Tất cả động tác của cô không nhanh cũng không chậm, coi hai nam nhân đối diện giống như không khí.

Ăn xong, cô rút khăn giấy lau miệng, tầm mắt hiện ra tia hờn dỗi hướng về phía Cố Bắc Thần nói, “A Thần, xe em bị hỏng, lát nữa em muốn đến thăm mỹ viện, anh đưa em đi được không....” Tiếng kêu lạnh lạnh của cô rất tự nhiên, giống như chuyện hôm qua chưa từng phát sinh qua.

“Ừ.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt đáp ứng, không có quá nhiều cảm xúc.

Chỉ là, sắc mặt của Sở Tử Tiêu có chút không tốt, khoe miệng nâng lên cười lạnh.....

Thời gian hai năm, hắn giống như một đũa ngọc liệu mạng muốn trở về chỉ để hỏi cô vì sao chia tay? Rõ ràng cần ít nhất ba năm mới có thể hoàn thành xong học phần, nhưng hắn chỉ dùng đến hai năm rồi liền trở về..... Nhưng cuối cùng hắn nhận được cái gì?

Sáng sớm đến đây chỉ là hắn muốn chứng thực sự việc ngày hôm qua, nhưng hắn lại thấy được cái gì..... Giản Mạt trước mắt vẫn là cô trong ký ức, nhưng lại có cảm giác rất xa lạ, xa lạ đến mức khiến hắn sợ hãi.

“Em lên lầu thay quần áo.” Giản Mạt nói xong, liền đứng dậy xoay người đi lên lầu, nhưng trong khoảnh khắc cô xoay người, nguy trang kiên cường trên khuôn mặt cô thoáng chốc liền đổ nát.

Biểu hiện bên ngoài của Giản Mạt giống như không có chuyện gì, nhưng thực chất bên trong lại rất đau..... Đêm hôm qua Cố Bắc Thần bạo lực xé rách cô đến bây giờ hạ thân vẫn đang còn đau. Nhưng là cô nhịn, giả bộ như không có vấn đề gì.

“Àm.” một tiếng, thanh âm rất nhỏ nhưng lại giống như tiếng nổ trong không gian yên tĩnh, tạm thời ngăn cách Giản Mạt với phòng ăn.

“Bắc Thần.” Đáy mắt của Sở Tử Tiêu mang theo một tia ẩn nhẫn nhìn về Cố Bắc Thần, “Cậu cười cô ấy chỉ vì cô phần, có đúng không?”

“Ừ.” Cố Bắc Thần lạnh nhạt trả lời.

“Cô phần cậu cũng đã thu vào trong tay rồi, cậu dự định khi nào sẽ ly hôn với cô ấy?” Sở Tử Tiêu lần thứ hai hỏi, thanh âm lộ ra cảm xúc phức tạp.

“Ly hôn?” Ngón tay Cố Bắc Thần để trên bàn nhẹ nhàng gõ, qua một lúc, tầm mắt lạnh lùng khẽ nâng lên nhìn về phía cửa phòng ngủ đang còn đóng chặt, tự nhiên lên tiếng, “Tạm thời không có dự định đó!”

Sở Tử Tiêu ở trên toà án miệng lưỡi rất lưu loát, nhưng khi đối diện với Cố Bắc Thần, lại bị giảm một phần, “Lúc trước trong thời gian cậu cười cô ấy, chẳng lẽ không điều tra về quá khứ của cô ấy hay sao?” Thanh âm hắn rõ ràng là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, ngay cả từ “cậu” cũng lộ ra một tia phần nộ. “Thật đúng là không có.....” Cố Bắc Thần ăn ngay nói thật, “Nếu như lúc đó biết được chuyện của hai người, cậu không có khả năng dùng cô ấy để ứng phó với bác hai.”

Sở Tử Tiêu cup mắt, “Nếu như cháu hy vọng cậu buông tay cô ấy ra thì sao?”

Cố Bắc Thần nghiêng đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Sở Tử Tiêu, hắn không có biểu hiện nổi giận với người cháu trai này, mà rõ ràng sắc mặt hắn rất bình tĩnh.

“Buông tay cô ấy..... Sau đó thì sao?” Hắn nhẹ 'a' lên một tiếng, “Cháu một lần nữa theo đuổi cô ta? Liệu rằng mẹ cháu sẽ đồng ý để hai người qua lại một chỗ hay sao?”

Sở Tử Tiêu hơi nhíu mày, “Cháu tự nhiên sẽ có biện pháp để mẹ cháu đồng ý.”

Cố Bắc Thần nở nụ cười, “Tử Tiêu, cháu biết rõ..... Chuyện này không có khả năng!” Hít một hơi, mặt hắn lại trở nên lạnh lùng, “Không muốn nói mẹ cháu sẽ không đồng ý, coi như đồng ý.....Nữ nhân mà Cố Bắc Thần cậu đã dùng qua, làm sao có thể để bên cạnh người của cháu?”

Thanh âm lãnh đạm tràn ngập khí thế, đó đều thuộc loại khí phách của vương giả.

“Tôi hôm qua ở trang viên của Tô gia cậu không nói, đó là muốn đối mặt với nhau.” Thanh âm của Cố Bắc Thần từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, “Sáng nay cháu gọi điện cho cậu, cậu ở chỗ này đợi, là muốn để cháu hiểu rõ..... Cậu muốn Giản Mạt, thì đó chính là nữ nhân của Cố Bắc Thần cậu, nhưng nếu cậu không muốn, cô ấy cũng không thể trở thành nữ nhân của Sở Tử Tiêu cháu.....Cháu đã hiểu chưa?”

Nếu như lời này là người khác nói, Sở Tử Tiêu tất nhiên sẽ trực tiếp một lời nói rõ..... Thế nhưng, người này lại là cậu của hắn, hắn không thể nào phản bác lại được.

Thủ đoạn của Cố Bắc Thần hẳn biết rất rõ, thế nhưng, chuyện này liên quan đến Giản Mạt.....Hắn cảm thấy không cam lòng!

“Bắc Thần.....”

Cố Bắc Thần đứng lên, “Nói đến đây thôi, cháu nghe cũng tốt, không nghe cũng được.....” Hít một hơi, ánh mắt hắn hơi rũ xuống, liếc nhìn vị luật sư nổi danh là cháu trai của hắn, “Kỳ thật, nếu như cháu muốn tranh đoạt đến cùng, cậu sẽ chẳng bị gì, nhưng người bị thương sẽ là cô ấy.”

Lời vừa dứt, hắn thu lại ánh mắt, đúng lúc đó Giản Mạt cũng đã thay quần áo xong, đang đi xuống lầu.....

“Lúc trở về đóng cửa là được.” Cố Bắc Thần lên tiếng, “Có thời gian hẹn gặp ở Lam Điều.” Nói xong, hắn và Giản Mạt cùng đi ra ngoài.

Giản Mạt lặng lẽ ra khỏi cửa biệt thự, từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn Sở Từ Tiêu..... Nếu như mọi chuyện đều đã nói xong, cô cũng không còn gì để phải che giấu.

Nếu như muốn cô phải nói xin lỗi hắn, chỉ có thể nói.....Ở hai năm trước không còn đường xoay sở, sau đó liền gặp được người cậu của hắn!

Ngồi ở trên chiếc xe Spyker, khuôn mặt Giản Mạt đều rất bình tĩnh giống như mọi chuyện chưa từng phát sinh qua.

“Đi đâu?” Cố Bắc Thần hờ hững hỏi.

“Tôi ga tàu điện ngầm thả tôi xuống là được.” Thanh âm Giản Mạt có chút khàn khàn.

Vừa mới nói đi thăm mỹ viện, ngoài Sở Từ Tiêu tin ra thì không ai tin.

“Kết.”

Tiếng bánh xe ma sát chói tai ở trên đường, góc cạnh trên khuôn mặt Cố Bắc Thần đều trở nên âm trầm, thật giống với khí trời ở bên ngoài, âm đạm!

Giản Mạt không lên tiếng, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ xe..... Chỉ là khoé miệng liền cong lên, nở nụ cười lạnh.

“Giản Mạt, tôi mặc kệ trước đây cô có quan hệ gì với Sở Từ Tiêu, sau này.....Không được đến gần hắn!” Thanh âm Cố Bắc Thần thoáng chốc âm trầm, tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp của xe, chèn ép hơi thở ngắn ngủi của người khác.

Giản Mạt mím môi, không nói lời nào.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu nhìn, đáy mắt thâm thúy, giống như đang đợi câu trả lời của cô.

Đến cùng, Giản Mạt không thể chịu đựng được ánh mắt giống như mãnh thú của hắn. Cô quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của Cố Bắc Thần, thoáng thả nói:

“Nếu hắn không đến gần tôi, tôi càng không muốn đi treu chọc hắn!” Nói xong, cô tháo dây an toàn ra, cũng không quan tâm nơi này cách trạm ga tàu điện ngầm có bao nhiêu xa, liền bước xuống xe.

Cố Bắc Thần xuyên qua kính chắn gió nhìn bóng lưng quật cường của cô, khoé miệng lạnh lùng nhếch lên, đáy mắt híp lại, khởi động xe rồi đi.

“Vèo” một tiếng, xe nhanh chóng lướt qua người Giản Mạt, đem theo âm thanh động cơ kêu ngao nhanh chóng biến mất.....

Giản Mạt đứng tại chỗ, cắn chặt răng nhìn chiếc Spyker đang rời đi, chỉ có thể hít sâu mới không khiến chính mình tức giận.

Sáng nay Sở Từ Tiêu xuất hiện ở Lam Trạch viên, chắc chắn Cố Bắc Thần là cố ý..... Thế nhưng, đúng vậy thì sao, cô làm gì có quyền chống cự lại đây?

Danh hiệu vợ của hắn, cũng chỉ giống như “tình nhân bị bao nuôi để làm ấm giường” mà thôi!

Đúng lúc đó bên tai truyền đến tiếng di động, cắt ngang mạch suy nghĩ của Giản Mạt..... Cô lấy di động ra, tên hiển thị là bác sĩ Vương.

Trong lòng đột nhiên "lộp bộp", vội vàng nhận điện thoại, “Bác sĩ Vương, có phải hay không mẹ tôi.....” Cô chưa nói hết câu đã bị bác sĩ Vương cắt ngang, nghe thấy câu nói truyền ra trong điện thoại, đồng tử của Giản Mạt trong nháy mắt mở to.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cần hai trăm vạn

Editor: Nam Cung Từ Uyển

“Được được, tôi ngay lập tức sẽ qua đó.....” Thanh âm của Giản Mạt bởi vì đột nhiên vui mừng mà trở nên run rẩy, cô tắt điện thoại liền muốn bắt xe, nhưng đột nhiên phát hiện, chính mình vẫn còn trong phạm vi của khu biệt thự, ở đây căn bản không thể bắt taxi.

Giản Mạt âm thầm mắng Cố Bắc Thần vài câu, chỉ có thể nhanh chân hướng về nhà đi..... Bởi vì trong lòng đang lo lắng, bước chân của cô rõ ràng nhanh hơn. Tuy nhiên bởi vì quá nhanh, phía dưới thân truyền đến cảm giác đau đớn.

“Đi đi.....”

Có tiếng còi xe truyền tới, theo phản xạ Giản Mạt nghiêng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một chiếc Ferrari màu xám bạc dừng ở bên cạnh.

Cửa xe hạ xuống, có thanh âm lạnh lùng truyền tới, “Lên xe!”

Giản Mạt không muốn lên xe của Sở Từ Tiêu, nếu bây giờ tiến lại, chắc chắn sẽ khiến cho nhau càng thêm ngột ngạt. Thế nhưng, ở bệnh viện đang còn lo lắng, cô không thể vì khó chịu của bản thân mà lại bỏ lỡ mẹ.

Nhìn một chút, đến cùng Giản Mạt cũng mở cửa lên xe.

“Phiền anh đưa tôi đến ga tàu điện ngầm gần nhất!” Sau khi Giản Mạt lên xe, thanh âm phát ra lạnh lùng, xa cách.

Sở Từ Tiêu khởi động xe, “Không phải chồng cô đưa cô đến thăm mẹ viện hay sao? Tại sao lại đi một mình trên đường?” Thanh âm của hắn lộ ra một tia cười lạnh.

Giản Mạt nhắm chặt mắt, cũng không để ý xe đã khởi động, định tháo dây an toàn xuống xe.....

Tiếng ma sát chói tai truyền tới, cổ tay của cô đột nhiên bị kéo lại, “Giản Mạt, cô điên rồi sao?!”

“Đừng vậy, tôi điên rồi.....” Giản Mạt quay đầu, trong lòng ngưng khí lập tức bạo phát ra, “Tôi điên rồi mới có thể lên xe của anh, để anh tiếp tục lừa dối tôi!”

Đáy mắt Sở Từ Tiêu có một tia ẩn nhẫn, nữ nhân này từng là người yêu của hắn, nhưng bây giờ cô lại kết hôn với cậu của hắn, hắn biết lúc chia tay, cô cũng rất đau lòng.

Nhưng Cố Bắc Thần là ai chứ? Hắn ta đối với người khác cũng chỉ là chơi đùa, nữ nhân đối với hắn ta cũng chỉ dùng để phát tiết..... Thế nhưng, nữ nhân này lại kết hôn với Cố Bắc Thần!

“Tôi đưa cô đến ga tàu điện ngầm.” Sở Từ Tiêu cắn răng nói, buông lỏng cổ tay Giản Mạt, thấy cô không còn có ý định xuống xe, hắn mới khởi động xe.

Cho phép là bởi vì hai người đều có tâm sự, ai cũng không chú ý đến có một chiếc Spyker đã chạy qua..... Ở nơi hai chiếc xe chạy sát cạnh nhau, ánh mắt của Cố Bắc Thần xuyên qua cửa kính, rơi trên người của Giản Mạt.

Đưa Giản Mạt đến ga tàu điện ngầm, Sở Từ Tiêu nhìn không được liền mở miệng nói, “Mạt Mạt, chúng ta có thể tìm thời gian tốt cũng nhau nói chuyện một chút hay không?”

“Không có gì để nói.” Giản Mạt lạnh lùng nói, “Nói đến mọi chuyện chúng ta đều đã nói xong rồi.”

“Mạt Mạt.....” Sở Từ Tiêu bắt đầu dỗi, đáy mắt giống như bị thương cực kỳ bi ai, “Trước kia là anh không đúng, anh không nên đối với em như vậy.” Khẽ cắn răng, “Thế nhưng, em cũng không nên nói với anh những thông tin sai lệch như vậy, không phải sao?” Giản Mạt âm thầm hít khí, “Xin lỗi, tôi có chút việc gấp.....” Nói xong, cả người cô đã ra khỏi xe, vội vã đi vào ga tàu điện ngầm.

Ga tàu điện ngầm chạy đến bệnh viện Nhũ Thụ, Giản Mạt vội vàng chạy vào phòng làm việc của bác sĩ Vương.

“Bác sĩ Vương, có thật là đã có người quyên tặng một quả tim thích hợp hay không?” Trái tim Giản Mạt bởi vì hỏi vấn đề này mà có chút thay đổi, mặc dù ở trong điện thoại đã nghe được, nhưng cô vẫn muốn xác định lại lần nữa.

Bác sĩ Vương đưa cho Giản Mạt một tập tài liệu, “Đối phương bởi vì nhiễm trùng đường tiểu, thời gian còn lại không nhiều.....” Bác sĩ Vương ngừng lại một chút, sau đó nói, “Đối phương đồng ý sau khi chết sẽ quyên tặng trái tim. Tôi cũng đã xem xét, trái tim của đối phương rất khớp với tim của mẹ cô, tỉ lệ lên đến bảy phần mười..... Rất khó để có được tỷ lệ như vậy.”

Giản Mạt nghe thấy, trong mắt có bức thiết cùng hưng phấn lật xem tài liệu..... Thế nhưng sau khi lật đến trang cuối cùng, cả người cô cũng sợ hãi tại chỗ.

Bác sĩ Vương thở dài một tiếng, “Người quyên tặng đó trong nhà còn có người già với đứa nhỏ..... Vì lẽ đó, cô ấy yêu cầu có thù lao chi phí là một trăm năm mươi vạn. Cộng với số tiền trong quá trình phẫu thuật cấy ghép nữa, chi phí không hề nhỏ, sợ rằng nếu tính trước thì cũng phải đến hai trăm vạn!”

Chi phí như vậy, căn bản người bình thường không thể trả nổi..... Huống chi, bình thường Giản Mạt còn phải chi trả tiền viện phí của mẹ cô cũng không phải dễ dàng gì rồi.

Giản Mạt nắm chặt tập tài liệu trong tay, nhìn vào yêu cầu của người quyền tặc, cô cắn răng nói, “Bác sĩ Vương, phiền anh thay mặt tôi cảm ơn người hiến tặng này..... Phần văn kiện này, tôi ký!”

“Tiểu Giản.....” Sắc mặt bác sĩ Vương ngưng trọng nhìn Giản Mạt, “Cô hãy nghĩ cho kỹ.....Chi phí này không hề nhỏ. Chủ yếu chính là.....trong lúc phẫu thuật cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, mặc dù trái tim ấy ăn khớp đến bảy phần mười, thế nhưng, sau khi phẫu thuật xong không có nguy hiểm cũng không xác định được có thể xảy ra biến chứng hay không!”

“Tôi hiểu.....” Giản Mạt không tự nhiên nâng khoé miệng, ngẩng đầu lên, “Bác sĩ Vương, nhưng tôi có thể làm thế nào đây?” Cô khẽ nâng khoé miệng, “Không có trái tim thích hợp sẽ không có biện pháp nào khác, nhưng bây giờ đã có.....Tôi làm sao có thể nhìn mẹ mình tiếp tục nằm như vậy! Hơn nữa, tôi chưa bao giờ nghĩ người này sẽ miễn phí mà không nhận được cái gì..... Người khác nguyện ý hiến tặng cho tôi, muốn thù lao cũng không có gì là sai.”

Bác sĩ Vương đau lòng nhìn cô gái nhỏ trước mắt chỉ mới 23 tuổi, nặng nề thở dài một tiếng, “Về chuyện này, tôi sẽ nói với bệnh viện giảm bớt chi phí.”

“Cảm ơn anh, bác sĩ Vương!” Giản Mạt cảm kích nâng khoé miệng, sau đó nắm lấy bút, ở văn kiện ký lấy ô đồng ý trao đổi.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Giản Mạt trầm mặc đi đến phòng bệnh..... Đúng lúc thấy ý ta đang ở đó, cô liền hỏi tình huống hiện nay như thế nào, biết được tất cả đều bình an, cô mới cảm kích nói cảm ơn.

Trong bệnh viện, người phục vụ ở đây có quen biết rất thích Giản Mạt, trong mắt tất cả mọi người, cô là một người lương thiện kiên cường..... Chỉ tiếc rằng, trên thế giới này, đối đãi với người lương thiện, đều có một chút hà khắc.

“Mẹ, chờ sau khi mẹ làm xong phẫu thuật, chúng ta mua một căn nhà nhỏ ở cùng nhau, có được không?” Giản Mạt nắm lấy tay của Tô Mặc, “Mẹ không biết đâu, con đã lâu không có ở trong lòng mẹ nói chuyện cùng nhau rồi, cũng đã lâu không được ăn thức ăn do mẹ nấu nữa.”

Giản Mạt đang nói, đột nhiên mũi hơi chưa chút.....Bởi vì chuyện ngày hôm qua, tất cả oan ức lập tức vọt lên.

Cô cố chịu đựng để nước mắt không rơi xuống, khoé miệng hơi cong, “Mẹ, mẹ nhất định sẽ khá hơn, bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta..... Mẹ sẽ không nhẫn tâm bỏ lại con, đúng hay không?”

Giản Mạt nắm lấy tay của Tô Mặc để lên trên má, cô nỗ lực cười để nước mắt chính mình không được rơi xuống.....Thế nhưng, lòng chưa xót, đau đớn, nước mắt cứ như vậy không ngừng ché được rơi xuống.

Buổi đêm hai năm về trước, đến nay vẫn khiến đáy lòng của cô ẽ ảm đau..... Bị chính anh trai của mình hạ được sau đó đem lên giường của một nam nhân xa lạ, tâm tình lúc đó của cô là gì?

Đêm đó, mất đi thứ quý giá nhất của một nữ nhân thì sao? Mất đi lời hứa hẹn với Sở Tử Tiêu đã là gì..... Thế nhưng, lúc đối cha cô mất, mẹ lại hôn mê bất tỉnh.

Dường như, vào thời khắc đấy, cả thế giới giống như muốn vùi dập cô..... Thậm chí, nam nhân chiếm hữu lần đầu tiên của cô là ai, cô cũng không biết?

Không để ý sao?

Nhưng có thể làm thế nào.....

Kết hôn với Cố Bắc Thần không chỉ vì tiền, mà còn bởi vì ép chính mình không có đường quay đầu..... Thế nhưng, bây giờ Sở Tử Tiêu đã trở về, cô mới biết, cô không chỉ bức điên chính mình, mà còn là bức điên hắn!

Đứng ở trên bậc thang của bệnh viện, Giản Mạt thong thả ngẩng đầu lên nhìn trời..... Một mảnh mờ mịt, cũng giống như cuộc đời của cô, không nhìn thấy ánh sáng.

Tiêu Cảnh cầm đơn thuốc trong tay, xa xa nhìn bóng lưng của Giản Mạt, hơi nhíu mày, không khỏi lập tức nói: “Giản tiểu thư tại sao lại ở bệnh viện?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thần thiếu tiểu biệt xoay

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Bởi vì Cố Bắc Thần quyết định trở về sớm so với dự định, ở nước ngoài vẫn còn rất nhiều chuyện chưa kịp xử lý, thế cho nên cuối tuần trở về, Tiêu Cảnh vẫn chưa quen với mùi giờ, suốt đêm tăng ca sau đó thì bị cảm..... Đi ngang qua bệnh viện, cũng chỉ muốn tiến vào lấy một chút thuốc.

Nhìn thấy Giản Mạt mặc dù hần nghi hoặc, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, lái xe thẳng đến tập đoàn Đế Hoàng.

Tập đoàn Đế Hoàng mọc giữa thành phố Lạc Thành, là nơi buôn bán sầm uất nhất thành phố, cao tới 79 tầng liền trông giống như quái vật, đứng ở trên cao lại có thể quan sát tất cả mọi thứ quanh mình.

Cuối tuần, người tăng ca rất nhiều, sau khi Cố Bắc Thần qua đây liền mở ra hai đoạn video tiến hành cuộc họp..... Chỉ thị vài lệnh, một cái liền có thể đầu tư dự án.

“Anh có muốn đi nghỉ ngơi trước hay không?” Tô San ôm văn kiện ra khỏi phòng làm việc của Cố Bắc Thần, nhìn thấy Tiêu Cảnh một bộ dáng chán chường liền hỏi.

Về mặt Tiêu Cảnh khổ sở lắc lắc đầu, “Quên đi, hôm nay vừa nhìn thấy Thần thiếu đã cảm thấy đông tố đầy trời rồi..... Tôi còn chưa muốn chết!”

Tô San nhún nhún vai, kỳ quái quay đầu lại liếc nhìn, “Thần thiếu tại sao lại đột nhiên trở về sớm như vậy?”

“Nếu như tôi nói cho cô biết, là bởi vì Giản Mạt, cô có tin không?” Thanh âm của Tiêu Cảnh đã bắt đầu có chút vô lực khàn khàn.

Tô San rõ ràng ngăn người ra, cô là thư ký, Tiêu Cảnh là trợ lý, là trợ thủ đắc lực bên cạnh Cố Bắc Thần, có thể nói.. Thần thiếu không có bao nhiêu bí mật giấu được bọn họ.

Thế nhưng, Cố Bắc Thần lại bởi vì thiếu phu nhân mà bỏ lại công việc để trở về nước..... Tô San thế nào lại cảm thấy không có khả năng.

“Kỳ thực, tôi cũng rất muốn tin chuyện này không phải là thật.....” Tiêu Cảnh hắt hơi một cái, trong đầu có chút hỗn loạn.

Tối hôm qua hần bận rộn như vậy, nhận được điện thoại của Thần thiếu, cho dù đang bận nhưng cũng phải tranh thủ đi điều tra chuyện quá khứ của Giản Mạt và Sở Tử Tiêu, hần làm trợ lý đúng là càng lúc càng không dễ dàng, ôi!

“Tiêu Cảnh đã trở về chưa?” Đúng lúc đó, điện thoại nội bộ truyền đến thanh âm lạnh lùng của Cố Bắc Thần.

Tô San có chút đồng tình nhìn Tiêu Cảnh, lập tức trả lời: “Thần thiếu, đã trở về.”

“Đề hần tiến vào!”

“Vâng!” Tô San ấn tắt điện thoại nội bộ, “Đi đi..... Vào hậu hạ cho tốt ông chủ của mình đi!”

“Ôi, cô nói tôi đi theo Thần thiếu, có thể hay không sẽ càng ngày càng sớm già đi?” Tiêu Cảnh hỏi như vậy, bước chân cũng đã hướng đến phòng làm việc của Cố Bắc Thần đi đến.

“Thông báo đến sản bộ, bản thiết kế 'thành ánh trăng' trễ nhất ngày mai trước khi tan việc tôi muốn nhìn thấy...” Cố Bắc Thần ngay thời khắc Tiêu Cảnh tiến vào, đầu cũng không có ngẩng lên, lạnh lùng mở miệng, “Mặt khác, hẹn với Lý cục đêm nay cùng ăn cơm” Tiêu Cảnh đáp lại một tiếng, đang muốn rời đi, nhưng lại suy nghĩ thêm có nên nói với Cố Bắc Thần về việc hần nhìn thấy Giản Mạt ở bệnh viện hay không..... Bây giờ tâm tình Thần thiếu có vẻ không tốt, nhưng nếu như lỡ mà quay lại dẫm vào hố bom thì thảm.

Cố Bắc Thần lúc này ngẩng đầu, híp mắt nhìn Tiêu Cảnh hỏi: “Còn có việc gì?”

“Thần thiếu.” Tiêu Cảnh nghĩ nghĩ, vẫn là nên nói ra, “Lúc tôi vừa đi ngang qua bệnh viện..... Nhìn thấy Giản tiểu thư đang ở bệnh viện, thần sắc hình như không tốt lắm”

Cố Bắc Thần nhú mày, nhưng rất nhẹ, người khác không thể nhìn thấy, chỉ là nhân nhạ “Ừ” một tiếng, sau đó liền liếc mắt đến phần văn kiện, ký tên.....

Tiêu Cảnh cũng không nói gì nữa liền ra khỏi phòng làm việc, chỉ là, thời khắc hần vừa đóng cửa lại, liền nhìn thấy Cố Bắc Thần cầm lấy di động lên nghe.....

“Ở đâu?” Cố Bắc Thần nghe điện thoại một lúc lâu liền lạnh lùng hỏi.

Giản Mạt ngồi ở một tiệm thức ăn nhanh, thông báo địa điểm, rất muốn ném cho Cố Bắc Thần một câu “Tôi đang cùng nam nhân khác ăn cơm” thật cuồng bá, đáng tiếc..... Cô còn chưa có cái lá gan lớn như vậy thực sự đi khiêu khích nam nhân kia.

“Chuẩn bị ăn cơm.” Giản Mạt nhân nhạ mở miệng, “Ở tiệm thức ăn nhanh.”

Cố Bắc Thần trầm mặc, qua một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Ừ, tôi ở công ty, cô đưa cơm qua đây.....” Vốn là cũng muốn hỏi cô vì sao lại đến bệnh viện, thế nhưng, mở miệng lại thành ra lệnh cho cô đưa cơm đến.

Cố Bắc Thần cảm thấy, chỉ số thông minh của mình đây một chút chưa bao giờ có bằng cấp.

“.....” Giản Mạt khước miệng co quắp lại, cường điệu nói, “Tôi đang ở quán ăn!”

Cố Bắc Thần nhủ mảy, “Tôi thì không thể đến quán ăn được? Nửa giờ sau, tôi muốn nhìn thấy com trưa!” Dứt lời, cũng không cho Giản Mạt cơ hội trả lời, hần liền cúp điện thoại.

Giản Mạt nắm chặt điện thoại, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không biết Cố Bắc Thần lúc này đang phát điên cái gì..... Vì thỏa thuận, hần chưa bao giờ có trường hợp mang cô đi công khai, mà cô tự nhiên cũng không muốn cùng hần công khai, tránh rước lấy phiền phức.

Nhưng lúc này muốn cô đưa com đến cho hần, lại còn là thức ăn nhanh ở quán ăn..... Ai có thể nói cho cô biết, hành động Cố Bắc Thần như vậy là cái quỷ gì?

Bất kể là cái gì, Giản Mạt chỉ tùy tiện đóng gói những thứ thường ngày cô thích ăn đánh xe đến tập đoàn Đế Hoàng đưa cho Cố Bắc Thần..... Hôm nay là cuối tuần, cô nghĩ thế nào cũng không có người, đáng tiếc, lúc cô đến nơi mới cảm giác chính mình rất ấu trĩ.

Một tập đoàn lớn, ngay cả là cuối tuần cường độ làm việc cũng rất cao..... Thảo nào tập đoàn Đế Hoàng vẫn mãi đứng vững ở Lạc Thành không bao giờ ngã.

“Xin chào, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Trước quầy lễ tân, một tiểu thư tươi cười đứng mức dò hỏi.

“Tôi đến đưa com.” Giản Mạt không tính nói dối, vốn là muốn nói là hẹn Cố Bắc Thần, nhưng suy nghĩ một lúc vẫn là nói, “Trợ lý Tiêu bảo đưa đến!”

Người tiếp tân vừa nghe, hiển nhiên có chút kinh ngạc..... Cô ta đảo mắt quan sát Giản Mạt một chút, liếc thấy quần áo trên người cô đều là những đồ đắt tiền, không khỏi âm thầm cười lạnh.

Hiện tại bởi vì muốn nổi tiếng mà không từ thủ đoạn để tiếp cận Thần thiếu sao?

Đến để đưa com? Thật ra cô ta không ngờ ngẩn đến nỗi tin là thật..... Còn nói là trợ lý Tiêu bảo đưa đến, hừ!

“Trợ lý Tiêu bảo đưa thật sao?” Đáy mắt cô nàng lễ tân có chút cười chế nhạo, nhưng khoe miệng vẫn tươi cười hoàn mỹ như cũ, “VẬY cô để đây được rồi, còn lại để tôi đưa lên đi.”

Giản Mạt không có xem nhẹ nụ cười chế nhạo của người tiếp tân, có thể tưởng tượng nghĩ đến chính mình trong bộ dạng này đi đưa com qua đây quả thật là rất đột ngột.

“Được.” Cô đáp lời, sau đó đem thức ăn nhanh phóng tới trước mặt cô nàng tiếp tân, diễn trò phải diễn cho đủ, liền nói, “Hai mươi khối, cảm ơn!”

Phốc.....

Cô nàng tiếp tân thiếu chút nữa đã bị chính nước bọt của mình làm cho sặc.

Tiêu Cảnh là ai, hần là người bên cạnh Cố Bắc Thần, lương một năm thậm chí còn vượt qua rất nhiều so với các trường phòng..... Ăn thức ăn nhanh chỉ có hai mươi khối sao? Dù cho công nhân ở dưới chót của tập đoàn Đế Hoàng cũng không ăn thức ăn nhanh với giá tiền này.

Nghĩ thế nhưng cô nàng tiếp tân vẫn lễ phép thanh toán hai mươi khối cho Giản Mạt.

Giản Mạt nhận lấy tiền liền hào phóng xoay người, sau đó liền gửi tin nhắn cho Cố Bắc Thần: Thần thiếu, thức ăn nhanh đã đưa tới phòng lễ tân, chúc ngài dùng com vui vẻ!

Lúc Cố Bắc Thần nhận được tin nhắn mặt nhất thời trở nên rất đen, ném chiếc bút xuống sau đó liền đứng dậy đi xuống lầu.....

Cô nàng lễ tân vốn đang định đem đồng thức ăn nhanh hai mươi khối kia đi xử lý, nhưng còn chưa kịp làm thì liền nhìn thấy Cố Bắc Thần hướng bên này đi tới, cô ta sợ đến mức vội vàng khom người chào hỏi, “Tổng tài!”

“Người đem thức ăn nhanh đến đây đi đâu rồi?” Cố Bắc Thần liếc mắt nhìn hộp thức ăn nhanh kia, lạnh lùng hỏi.

Cô nàng lễ tân đầu tiên là hơi sững sờ, lập tức vô ý thức nói: “Đi rồi.....”

Cố Bắc Thần híp mắt lướt qua cô nàng lễ tân, lạnh giọng nói ra câu “Ngày mai không cần đến đi làm” sau đó, xoay người liền đuổi theo.

Mắt của cô nàng lễ tân đột nhiên đỏ lên, Tiêu Cảnh vừa lúc không biết xảy ra chuyện gì theo xuống, sau đó liếc nhìn bóng lưng của Cố Bắc Thần, hỏi: “Chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Cô nàng lễ tân đem sự tình việc có người vừa đưa thức ăn nhanh đến kể ra, còn đáng thương đem thức ăn nhanh đưa cho Tiêu Cảnh, “Trợ lý Tiêu, nói là anh bảo đưa đến.”

Tiêu Cảnh hỏi thăm bộ dạng của người giao thức ăn nhanh, vừa nghe, tốt thôi... Phụ nhân tổng tài tự mình giao thức ăn nhanh, lại còn chỉ được giao đến cửa, thảo nào mặt Thần thiếu còn đen hơn so với đáy nồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Lấy lòng chỉ vì tiền?

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Giản Mạt không có đi, vẫn ngồi ở trên bồn hoa ngay trước cửa của tập đoàn Đế Hoàng..... Nhìn Cố Bắc Thần đứng lúc đi ra, kỳ thực cô có chút ngán ngơ.

Mặc dù chờ, thế nhưng, cô nghĩ nhiều nhất là để Tiêu Cảnh hoặc là Tô San xuống đón cô, tuyệt đối không có khả năng hấn tự mình xuống.

Cố Bắc Thần nhìn thấy Giản Mạt trở nên lúng túng, khóe miệng đột nhiên hiện lên ý cười, nhưng hấn vẫn luôn có thói quen lạnh mặt, cũng không có biểu lộ ra, “Thần thiếu?” Hấn hơi dừng lại, nhẹ chế nhạo một tiếng, “Dùng cơm vui vẻ sao? Thật đúng là nghĩ mình là người giao thức ăn nhanh sao?”

Giản Mạt nâng khóe miệng cười, “Không có cách nào khác mà..... Em cũng không thể ở trước mặt cô nàng tiếp tân đó, nói em là vợ của anh được đúng không?” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, “Nếu nói như vậy không chừng cô nàng lễ tân đó có thể xem em là người bị bệnh hoang tưởng giai đoạn cuối, sẽ trực tiếp kêu bảo an đem em đuổi ra ngoài..... Như vậy chẳng phải là càng mất mặt sao?”

Cố Bắc Thần mắt vẫn cúi xuống nhìn cô gái nhỏ đang ngồi trên bồn hoa, đã không còn vẻ bi thương của tối hôm qua, cũng ít đi vẻ chiến tranh lạnh của sáng hôm nay, dường như rất giống một người bình thường.

“Cùng anh đi vào!” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói xong, liền xoay người đi vào bên trong.

Giản Mạt đứng dậy, cũng không biết có phải động thái đứng dậy quá nhanh, đầu lập tức có chút choáng váng, trước mắt hoa cả lên..... Cô cắn cắn răng, cũng không có suy nghĩ nhiều, sau đó chớp mắt vài cái để giảm bớt cảm giác choáng váng..... Vừa lúc quay người liền đối diện với đáy mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần.

“Đi thôi!” Giản Mạt vô tâm vô phé cười một cái, sau đó tiến đến.

Cố Bắc Thần đứng lại chờ, cảm giác được bước chân của Giản Mạt có chút không vững, nghĩ đến tối hôm qua hấn đem cô để ở trên cửa thô bạo chiếm hữu, âm thầm có chút áy náy lướt qua.....

Vươn tay ra, Cố Bắc Thần ra hiệu cho Giản Mạt.

Giản Mạt không biết Cố Bắc Thần đang muốn làm gì, thế nhưng, lúc này cô qua đây là có việc muốn cầu hấn, cũng liền tùy ý để hấn dắt tay của mình công khai tiến vào tập đoàn Đế Hoàng.

Ở đây, nếu có người dám đem tin đồn của Cố Bắc Thần truyền ra, vậy nhất định là cảm thấy cuộc sống quá thoải mái..... Muốn chết thử một lần.

Vì vậy, Giản Mạt cũng không lo lắng.

Trước cửa, cô nàng lễ tân khóc lóc hy vọng Tiêu Cảnh đi cầu tình với Cố Bắc Thần giúp mình, khi thấy Cố Bắc Thần kéo tay Giản Mạt tiến vào, mắt liền trừng lớn.....

Từ lúc nào tổng tài lại đối với một nữ nhân như vậy? Dù cho tin đồn với nữ nhân rất nhiều, nhưng cũng chỉ giới hạn ở thế giới bên ngoài, chưa bao giờ thấy tổng tài đối đãi với một nữ nhân như vậy ở trong tập đoàn Đế Hoàng!

Giản Mạt liếc mắt nhìn, cô nàng tiếp tân đó kinh ngạc nhìn cô, dường như nhìn thấy gì chuyện gì đó rất kinh sợ, nhưng cô không có để ý, chỉ là thuận miệng nói: “Cô gái nhỏ đó rất siêng năng, cũng làm rất tốt phận sự của mình..... Hấn là nên tăng tiền lương cho cô ấy.” Cố Bắc Thần đảo mắt liếc nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, người đã đến thang máy.

Tiêu Cảnh vốn là một người rất thức thời, sớm đã ấn thang máy chờ..... Chờ bọn hấn đi vào, sau đó cũng chưa cùng đi vào, chỉ là đem thức ăn nhanh trong tay đưa cho Giản Mạt.

“Thần thiếu, còn nữ tiếp tân đó.....” Giản Mạt cũng nghe thấy lời nói của Tiêu Cảnh, chỉ là, Thần thiếu kia “Ừ” là có ý gì, hấn nghe không rõ ràng hay sao?

“Luu lại, tăng tiền lương!”

Cố Bắc Thần vừa mới dứt lời, cửa thang máy vừa lúc đóng cửa.....

Tiêu Cảnh cười cười, lập tức nghiêng đầu nhìn về phía nữ tiếp tân vẫn đang căn môi, đáng vẻ ủy khuất kia, than nhẹ một tiếng nói: “An tâm đi làm chờ tăng tiền lương đi.....” Dứt lời, hấn ta xoay người rời đi trước ánh mắt kinh ngạc, sừng sốt của cô nàng tiếp tân, ấn một thang máy khác.

Một trước một sau, nữ tiếp tân thật giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc..... Có cảm giác như bị kích thích.

Sau Tiêu Cảnh lên lầu, liền nhanh chóng chia sẻ một màn ở đại sảnh của công ty cho Tô San biết.

“Ý của anh là...” Tô San hơi chần chừ nói, “Thần thiếu vì thiếu phu nhân mà thay đổi chủ ý?”

Tiêu Cảnh gật gù: “Thần thiếu hạ quyết định, lúc nào lại thay đổi? Còn dùng tốc độ nhanh như vậy?” Bởi vì cảm mạo, trên mặt có chút chán chường lộ ra một mặt quang, “Thần thiếu có phải không có đùa hay không?”

Tô San trầm tư, lắc lắc đầu, “Xem có chút không hiểu..... Anh nói, nếu như Thần thiếu thực sự đối với Giản Mạt nghiêm túc, vì sao còn để anh hẹn Lý cục?”

Tiêu Cảnh sững sốt, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng..... Lý cục là trưởng phòng của phòng văn hóa, thời gian lúc trước còn ở nước ngoài, Lục Mạn gọi điện thoại, hình như cô ta muốn chơi thẻ của bộ văn hóa.

Thần thiếu đối với Lục Mạn gần đây rất dễ bụng, cô ta muốn làm gì, Thần thiếu rất tận lực thỏa mãn cô ta..... Nhìn hình như xác thực cũng rất ưu ái.

“Cô nói xem, có phải hay không trong lòng Thần thiếu có Giản Mạt, nhưng chính hắn cũng không biết?” Tiêu Cảnh nghi ngờ hỏi.

Tô San là một người mạnh mẽ, lúc Cố Bắc Thần còn chưa có tiếp nhận Đế Hoàng, cô cũng đã cùng ở bên cạnh hắn..... Nói thực sự, tình yêu đối với cô có chút xa xỉ. Thế cho nên lúc này Tiêu Cảnh nói đến có khả năng, cô thật đúng là trả lời không được.

“Tâm tư của Thần thiếu anh đừng đoán bừa, đoán đi đoán lại anh cũng đoán không ra đâu.....” Tô San mỉm cười hát điệu hát dân gian, lập tức nói, “Xuống lầu ăn cơm”

Bên ngoài trợ thủ đặc lực đem chính mình ra phân tích, Cố Bắc Thần hoàn toàn không biết, hắn chỉ là nhìn Giản Mạt đem hộp đồ ăn mở ra, sau đó đẩy tới trước mặt hắn, còn cầm chiếc đũa cho hắn.....

Hương vị bình thường, tuy nhiên thức ăn nhanh để lâu vẫn có một chút tệ.

“Sáng sớm đi chỗ nào?” Cố Bắc Thần làm bộ như không có việc gì hỏi, lúc ấy nhìn thấy cô lên xe của Sở Tử Tiêu, trong lòng hắn có chút không thoải mái.

“Đi bệnh viện.” Giản Mạt bình tĩnh trả lời, cầm cái chén uống nước.

Cố Bắc Thần hơi nhướn mày, “Đi bệnh viện làm gì?”

Giản Mạt không thể thấy cặp lông mày của hắn đang nhíu lại, ngược mắt nhìn nam nhân đang thông thả ăn thức ăn nhanh đồng thức ăn nhanh hai mươi khối kia, có chút nghi hoặc, “Như vậy mà cũng có thể ăn hay sao?”, quay đầu lại, rốt cuộc cô cũng không đem sự việc của mẹ mình nói ra, chỉ là nhàn nhạt mở miệng, “Xử lý việc khẩn cấp sau khi xong việc thôi!” (Theo mình hiểu sẽ là sau vụ đêm hôm qua, Giản Mạt đến bệnh viện chỉ để phòng tránh có thai!)

Bàn tay đang gấp thức ăn của Cố Bắc Thần đột nhiên ngưng lại, đem lời nói của Giản Mạt đi phân tích, sau đó cười lạnh nói: “Giản Mạt, em cũng thật là tích cực thực hiện đúng thân phận của mình!”

Giản Mạt cười, “Đây là đương nhiên..... Em không muốn tạo thêm phiền phức cho anh, thế nhưng sau khi kết hôn với em, điều kiện đầu tiên của em nêu ra là vậy mà!”

Trong lòng Cố Bắc Thần có chút không thoải mái, tại sao lại không thoải mái như vậy thực ra hắn cũng không có suy nghĩ sâu xa, chỉ là liếc mắt cười lạnh..... Hắn cảm giác chính mình có chút tùy tiện, năng lực chữa trị của Giản Mạt mạnh bao nhiêu hắn không phải là không biết, nhưng mà, lại nghe Tiêu Cảnh nói cô đến bệnh viện, hắn vậy mà lo lắng.

Sau khi ăn cơm xong, Giản Mạt đem hộp thức ăn nhanh gom lại, sau đó đứng dậy đi liền đem đi vứt, cô lúc này suy nghĩ, sự tình lúc này nên nói hay là để tối nói đây.....

Cô sợ lúc này không nói, sẽ không có dũng khí nói lần nữa, còn chuyện khác, nam nhân này không chừng lại rất lâu sẽ không trở về nhà..... Hồ sơ ở bệnh viện đã ký, nếu như lúc này không có tiền, mẹ không chừng sẽ để lỡ mất cơ hội này.

Đợi được đến lúc có một quả tim thích hợp quả thật không hề dễ dàng.....

“Có việc gì?” Đôi mắt sắc bén của Cố Bắc Thần hí lên nhìn Giản Mạt, chỉ là liếc mắt một cái, liền đem tâm sự của cô nhìn thấu.

Giản Mạt tiến lên, ôm lấy cổ Cố Bắc Thần vuốt ve, ở trên đùi của hắn ngồi xuống, “A Thần, thật sự có việc.....” Nói xong, cô ở trên mặt hắn thuận miệng lấy lòng.

“Vô sự lấy lòng, không phải kẻ gian cũng là kẻ trộm!” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói ra.

Tối hôm qua cô gái này còn giống như phát điên trực tiếp gọi hắn là “Cố Bắc Thần”, sáng nay lại đùa giỡn tâm tình khiến hắn tức giận ở trên xe..... Lúc này liền giống như không có việc gì đi lấy lòng hắn, xem ra đưa com qua đây, kỳ thực cũng có mục đích.

Chỉ là, chính hắn đã cho cô một con đường!

“A Thần.....” Giản Mạt hờn dỗi hô lên một tiếng, lại tiến đến khoe miệng của Cố Bắc Thần trêu chọc, “Làm gì có ai nói với vợ mình như vậy?”

Mông Giản Mạt ở trên đùi của Cố Bắc Thần cọ cọ, hắn tức thì liền nổi lên phản ứng. Hai người ở chung đa số đều là ở trên giường, hắn cũng không có che giấu dục vọng của chính mình, chỉ là trầm thấp thanh âm hỏi: “Nói, chuyện gì?”

Giản Mạt hơi mím môi, thật không dám nhìn thẳng tâm mắt của Cố Bắc Thần để nói: “Lần trước anh nói, nếu như cần tiền liền nói với anh.....”

“Ừ!”

“Kia.....” Giản Mạt cắn môi dưới, dường như hạ quyết tâm rất lớn nói, “..... Anh có thể hay không cho em hai trăm vạn? Xem như là mượn!” Cuối cùng, cô vội vàng thêm câu, còn lấy lòng lại hôn Cố Bắc Thần.

Đáy mắt Cố Bắc Thần đột nhiên sâu lại, “Lấy lòng anh, chính là vì tiền?”

Nếu chương này có đủ 30 vote, ngày mai sẽ đăng thêm 1 chương!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nuôi dưỡng tiểu bạch kiểm

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Giản Mạt nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt hạnh phúc rũ tràn đầy mê hoặc, giống như có một chút cảm thấy buồn cười, lại hình như cảm thấy đương nhiên, “Em già cho anh đều là vì tiền!”

Cố Bắc Thần cười, môi mỏng khẽ nâng lên làm cho người khác không thể nắm bắt được cảm xúc, “Ừ, đúng là vậy thật.”

“Kia..... Có cho hay không?” Giản Mạt lại hỏi.

Cố Bắc Thần nhú mày, “Có thể nói lý do em muốn hai trăm vạn để làm gì không?”

“Đi bao nuôi tiểu bạch kiểm ngoan ngoan.....” Giản Mạt trả lời tự nhiên.

“Ngà?” Cố Bắc Thần nhướn mày, “Còn có tiểu bạch kiểm tốt hơn anh sao?” Môi của hắn đã dính đến bên môi của Giản Mạt, “So với anh xuất sắc hơn? So với vóc người của anh đẹp hơn? Hay là..... Phương diện kia so với anh mạnh liệt hơn?”

“Ừm, còn chưa có thử, tính toán sẽ cần tiền đi thử một chút!” Trái tim của Giản Mạt đã bắt đầu phát run, vì xây dựng ra hình tượng yêu tiền của cô, cô cũng đã tốn rất nhiều tâm tư.

Cố Bắc Thần hít mắt lại, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt lướt qua một cỗ nguy hiểm, liền thấy hắn hơi đảo lộn thân thể, đã đem Giản Mạt áp ở dưới ghế sofa rộng lớn..... Hắn hít lại tầm mắt, đáy mắt đen bóng lộ ra dáng vẻ nguy hiểm.

Môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua da thịt của Giản Mạt, hơi thở nóng rát tê dại vây hãm thân thể phía trên của cô, đồng thời trêu chọc tiếng lòng của cô, răng hắn khẽ cắn vành tai của cô, thanh âm trầm thấp mà giàu tình tứ tràn ra môi mỏng: “Kia xem ra..... Anh muốn trước hết để cho em đối với năng lực của anh có một ấn tượng, em mới có thể so sánh thật tốt năng lực của anh mới được.”

Giản Mạt cười càng thêm động lòng, hai cánh tay vòng trên cổ của Cố Bắc Thần, “Vây cũng không nên để em thấy thất vọng có phải không.....”

Cố Bắc Thần xác thực không để cho Giản Mạt thất vọng, ngay ở tầng bảy mươi chín này, không biết có bao nhiêu con người vẫn đang tập trung làm việc, trước mặt hắn muốn một lần, phía sau muốn một lần.....

Không giống dáng vẻ bạo lực của tối hôm qua, bây giờ hắn lại ôn nhu cùng bá đạo, làm cho thân thể của Giản Mạt cơ hồ đi theo tiết tấu của hắn, liền giống như sắp chết rồi.

Không thể nghi ngờ, Cố Bắc Thần là một cao thủ tình trường, hướng chi gần hai năm cùng cô trên giường, hắn đã rất quen thuộc những điểm mẫn cảm

trên người của Giản Mạt..... Rõ ràng hắn đều biết cách làm cho cô có thể hưng phấn!

“Hài lòng không?” Cố Bắc Thần đem lửa nóng của chính mình rơi ở ngoài thân thể của Giản Mạt, hơi thờ hơi nhiễu loạn lại trầm ổn ở bên tai cô hỏi.

Giản Mạt đầu óc đã rối loạn, bởi vì tới hôm qua, chỗ đó có chút cảm giác đau rát, thế nhưng, không thể nói ra..... Lúc này cô chỉ có thể biểu hiện đang rất thoải mái như đặt mình trong tận trời.

“Anh đúng là lợi hại, chính mình còn không rõ ràng hay sao?” Giản Mạt bất bình nói.

Cố Bắc Thần dường như bị những lời này của cô làm cho vui mừng, nhìn quần áo có chút lộn xộn, hắn đứng dậy đi vào phòng thay đồ thay một bộ y phục khác, sau đó nói Tô San đi mua quần áo cho Giản Mạt đổi.....Giản Mạt cũng không suy nghĩ nhiều, đối với Tiêu Cảnh cùng Tô San, cô cùng Cố Bắc Thần có quan hệ gì, dự đoán không có người nào rõ ràng hơn hai người bọn họ.

Trong lúc chờ đợi y phục, Giản Mạt đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong liền mặc áo choàng tắm của Cố Bắc Thần đi ra, vừa lúc nhìn thấy Cố Bắc Thần đang cầm chi phiếu đi đến..... Tuyệt bút vung lên, “Xoát xoát” mấy cái, sau đó đem chi phiếu đã ký xé đưa cho Giản Mạt.

Giản Mạt thừa nhận Cố Bắc Thần là một người hào phóng..... Mặc dù cô biết hai trăm vạn đối với hắn mà nói không là cái rắc gì.

Nhận lấy chi phiếu, Giản Mạt cũng không có coi trọng mặt con số, chỉ là quá ôm lấy hông của Cố Bắc Thần, có chút nịnh nọt nói: “Lão công thật tốt.....”

“Là ký chi phiếu tốt hơn..... Hay là ký trên người của em mới tốt đây?” Đáy mắt Cố Bắc Thần lại dâng lên một cỗ lửa nóng.

Cầm thú!

Giản Mạt trong lòng thầm mắng, nhưng nụ cười trên mặt lại càng xán lạn hơn, “Đâu đều tốt!” Dừng một chút, càng thêm lấy lòng nói, “Ừm, chỗ đó tốt nhất!” Nói xong, còn mị hoặc cup mắt xuống nhìn vào vị trí teongj điểm của người đàn ông.

“Em như vậy là đang câu dẫn anh..... Là muốn làm lại một lần nữa, hửm?” Bàn tay thô ráp của Cố Bắc Thần khẽ nâng cằm của Giản Mạt lên, môi mông ở trên môi cô trần trọc một chút, đáy mắt trở nên thâm thúy.

Giản Mạt cảm thấy, thiên hạ không có bữa trưa miễn phí..... Cố Bắc Thần đã thẳng thắn như vậy, cô tự nhiên cũng muốn cho hắn thoải mái một chút!

Hai người làm ngay trên ghế làm việc, Giản Mạt cứ như vậy ngồi ở trên người của Cố Bắc Thần..... Cuối cùng, cả căn phòng đều nhiễm một mảnh ướt át.

Một tay giao tiền, một tay giao thân thể..... Giản Mạt cảm giác chính mình lúc này đặc biệt giống như những nữ nhân bán thân khác!

Chỉ khác là, cô đem chính mình bán cho nam nhân có đạo đức luân lý, làm cho người ta sẽ không cảm thấy mình trơ trẽn. Còn là bởi vì, người nam nhân này trên pháp luật là chồng của cô.

Không bị thương sao?

Sao có thể chứ?

Giản Mạt sau khi bị người nam nhân này cưỡng hãm mạnh mẽ ra vào cuối cùng liền xụi lơ ở trên người hắn, nằm bò ở tại trên bả vai của hắn. Khóc miệng cô nâng lên một nụ cười..... Chỉ là, nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn. Thậm chí, ngay cả đáy mắt cũng đã mờ mịt một tầng hơi nước.

Giản Mạt càng buông thả chính mình, cô liền cảm giác chính mình rơi vào vực sâu cách càng ngày càng gần..... Cô cảm thấy tư vị dần dần chìm vào cái chết này không hề dễ chịu chút nào, nhưng cô lại đối với lần này cảm thấy giống như xương cốt tiêu tan!

Giản Mạt rời khỏi tập đoàn Đế Hoàng thời gian đã là hai giờ chiều..... Tới thời gian đó, bước chân của cô có chút không vững vàng, lúc đi, bởi vì Cố Bắc Thần không tiết chế, hiển nhiên bước chân càng tổn sức.

Sau khi đi xuống lầu, viên mắt nữ tiếp tân cũng bởi vì đã khóc liền có chút ửng đỏ, nhìn thấy cô, đầu tiên là áy náy khẽ gật đầu, lập tức mỉm cười, trong mắt có một tia cảm kích.

Giản Mạt cũng chỉ là lễ phép cười đáp lại, sau đó cố nén cảm giác khó chịu bước chân rời khỏi.....

Nữ lễ tân có chút hiếu kỳ nhìn y phục của Giản Mạt đã thay đổi, có thể nghĩ đến chuyện gì, hình như ai cũng hiểu.

Giản Mạt không có tâm tình để ý những ánh mắt ở phía sau lưng, ra khỏi tập đoàn, liền đánh xe hướng về phía bệnh viện đi đến.....

“Đi điều tra.” Cố Bắc Thần đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn thấy Giản Mạt đã leo lên taxi ở bên dưới, sau đó lãnh đạm mở miệng, “Hôm nay cô ấy ở bệnh viện làm cái gì.”

Giản Mạt yêu tiền, thế nhưng, chưa bao giờ vô cớ xin hắn nhiều tiền như vậy.....

Tiêu Cảnh đáp lại, sau đó liền đi làm, năng lực làm việc của hắn ta không ai có thể nghĩ ngờ, ngay thời gian Giản Mạt đến bệnh viện, đại thể cũng đã hiểu rõ được tình huống.....

“Thần thiếu, là mẹ của Giản thiếu thư tìm được trái tim thích hợp, đối phương muốn có thù lao chi phí là một trăm năm mươi vạn, cộng thêm chi phí phẫu thuật, tổng thể cần hai trăm vạn!” Tiêu Cảnh một bên nói, một bên quan sát sắc mặt của Cố Bắc Thần.

Có chút không thích hợp, trên khuôn mặt lạnh lùng tựa như tranh vẽ của Thần thiếu giống như không có chuyện gì, thế nhưng, tại sao hắn ta lại vẫn cảm thấy..... Thần thiếu sinh khí.

Lúc trước chọn Giản Mạt trở thành đối tượng kết hôn, cô nói cô chính là người ái mộ hư vinh, chỉ cần tiền, Cố Bắc Thần theo đây mắt của cô cũng xác định được dự vọng cần tiền đó.

Sau đó, Giản Mạt vẫn đối với thân phận của mình nắm chặt rất tốt..... Cố Bắc Thần cũng chưa từng có điều tra quá khứ của cô.

Nhưng bởi vì không có điều tra, nên một đoạn tình yêu của cô và Sở Tử Tiêu, hắn không biết, sự việc mẹ của Giản Mạt bệnh tim nằm viện hai năm, hắn cũng không biết.

“Phân phó phía bên bệnh viện...” Cố Bắc Thần vừa mở miệng lại dừng lại, qua vài giây, sau đó mới vừa nói, “Quên đi, tùy cô ấy đi.”

Tiêu Cảnh có chút ngoài ý muốn, hắn còn tưởng rằng Thần thiếu sẽ trực tiếp nói “Phân phó phía bên bệnh viện, tất cả chi phí của Tô Mặc tôi sẽ chi trả”! Quả nhiên là hắn ta suy nghĩ quá nhiều rồi.....

“Đi ra ngoài đi.....” Cố Bắc Thần hình như có một chút bức bối nói.

Tiêu Cảnh đáp lại, trước khi đi liền nói: “Thần thiếu, đã hẹn được Lý cục rồi, sáu giờ tối ở khách sạn Phi Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hắn chính là tiểu bạch kiểm?

Chương 51: Hắn chính là tiểu bạch kiểm?

*Tiểu bạch kiểm: trai bao hoặc những chàng trai trắng trẻo, ở đây thường mang ý châm chọc hơn là vui đùa nha ^^

“Thần thiếu tự mình ra mặt, Đế Hoàng lại đảm bảo giúp đỡ giá hàng, mọi chuyện đều nói rất tốt, nói tốt.....” Lý cục có chút say, khuôn mặt thịt mỡ theo hành động nói chuyện giống như đang loạn chiến với nhau, cánh tay mập mạp thỉnh thoảng ra vẻ không lịch sự vuốt ve cánh tay của người phụ nữ bên cạnh.

Theo như vừa giới thiệu..... Người nữ nhân bên cạnh là con gái nuôi của hắn!

Àn, bây giờ cha nuôi gì gì đó quả thật rất lưu hành..... Cố Bắc Thần mặc dù không dính vào “Thế tục”(người tầm thường), nhưng cũng đối với nơi này có cư xử rất rõ ràng.

“Lý cục nói như thế, vậy tôi phải thay mặt Mạn Mạn cảm ơn ông rồi.....” Cố Bắc Thần ngón tay thon dài nhẹ nhàng ma sát chén rượu đỏ, khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc tinh lạnh không có quá nhiều cảm xúc, từ đầu đến cuối cũng không có nâng mắt liếc nhìn vị con gái nuôi kia.

Tự nhiên, vị con gái nuôi kia thường đưa tới “Thu ba”(ánh mắt long lanh của người con gái đẹp), nhưng hắn một chút cũng không nhìn tới.

Bữa tiệc này Cố Bắc Thần tự mình hẹn, Lý cục tự nhiên cũng rất nể mặt..... Ánh mắt thủy chung nhìn Lục Mạn ngồi ở bên cạnh Cố Bắc Thần, với thân thể nổi bật của cô ấy xác thực có chút trông mà thèm, nhưng hắn vẫn suy nghĩ nữ nhân này bây giờ là của Cố Bắc Thần, cũng chỉ có thể nhìn.

Thế lực của Cố Bắc Thần mặc dù chỉ ở trong thành của Lạc Thành, thế nhưng, vật hợp theo loài, những người bên cạnh hắn không phải dạng tốt lành gì, nhưng nếu thật sự muốn động vào người này, con đường làm quan của hắn chắc chắn sẽ chấm dứt.

Bữa tiệc trò chuyện với nhau thật vui, cuối cùng Cố Bắc Thần không chỉ có đưa thẻ phòng tổng thống của Phi Thiên cho Lý cục, còn nhân tiện lưu lại một câu “Án tình của Lý cục, Cố Bắc Thần tôi nhớ kỹ”.

Ở Lạc Thành, người nào không biết, nhưng để Cố Bắc Thần nhớ một cái nhân tình chắc hắn không đơn giản.....

Vừa nghĩ như thế, Lý cục không khỏi đối với Lục Mạn nhìn với cặp mắt khác xưa. Nữ nhân này, không phải rất có khả năng sao? Còn có chút thủ đoạn nữa.....

Lục Mạn tự nhiên trong lòng đều là cao hứng, thật sự cô cùng Cố Bắc Thần cũng không phải cùng xuất hiện, ai biết một lần ngoài ý muốn hai người đụng phải, sau đó Cố Bắc Thần đối với cô liền rất có tâm.

Hai người không có quan hệ thân mật, thế nhưng, chỉ cần cô đưa ra yêu cầu không quá phận, Cố Bắc Thần đều hoàn thành cho cô..... Một lần, làm cho cô có chút mê man.

Sự tình hôm nay, Cố Bắc Thần vậy mà bởi vì Lý cục đem nhân tình đến đây, ít nhiều làm cho cô không khỏi suy nghĩ lung tung.....

“Bắc Thần, anh đối với em tốt như vậy, rất dễ khiến em hiểu lầm.....” Lục Mạn khoác tay lên cánh tay của Cố Bắc Thần, có chút phiền muộn nói.

Cô là cái nữ nhân thông minh, mặc dù rất muốn câu dẫn nam nhân này, thế nhưng, cô rất rõ ràng, dự tốc bất đạt (tham vọng quá sẽ không thể đạt được).

Cố Bắc Thần không nói gì, để Lục Mạn tùy ý, vòng đi ra ngoài.....

Đột nhiên, bước chân của Cố Bắc Thần dừng lại, lập tức, tầm mắt hơi lệch nhìn về phía một bên..... Chỉ thấy Giản Mạt cùng Tô Quân Ly ở bên kia đi ra, không biết Tô Quân Ly nói cái gì, Giản Mạt hé miệng cười.

Cười như vậy lại khiến Cố Bắc Thần cảm thấy gai mắt..... Với hần, cô chưa từng nở nụ cười thật lòng từ nội tâm bên trong, giống như bình thường rất ngại ngùng.

Giản Mạt không nghĩ đến lại ở chỗ này đụng tới Cố Bắc Thần, buổi chiều nhận được điện thoại của Tô Quân Ly, mời cô ăn cơm, một câu “Bằng hữu không nên có cách cảm” làm cho cô không có suy nghĩ nhiều, cũng liền tới đây.

Cố Bắc Thần nâng mắt lạnh lùng lướt qua Tô Quân Ly, môi mím nhẹ câu lên ý cười, “Hần chính là tiểu bạch kiểm?” Một câu nói rơi xuống giống như không hề tồn tại, hần lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, chuyển thanh âm về phía Lục Mạn sau đó rời đi.

Sắc mặt Giản Mạt có chút khó chịu, Tô Quân Ly hơi nhú mày, nhìn bóng lưng của Cố Bắc Thần chậm rãi nói: “Không nghĩ đến, Thần thiếu thực chất cũng là một người ấu trĩ.”

Cố Bắc Thần chậm rãi dừng bước lại, cũng không có lập tức quay đầu lại, khoe môi lạnh bạc câu lên ý cười..... Nụ cười lạnh lùng cứng ở khóe miệng, không hề ở đáy mắt.

Chậm rãi xoay người, đáy mắt Cố Bắc Thần sắc bén cùng ánh mắt dừng dung của Tô Quân Ly trên không trung chạm vào nhau, trong nháy mắt ánh lửa văng khắp nơi..... Ngay cả hai nữ nhân bên người đều cảm nhận được tình cảnh này thật giống grom đã tuốt ra khỏi vỏ, nó đã giương đầy.

Lục Mạn có một chút tò mò nhìn Giản Mạt, người này có chút quen thuộc với cô, nhưng lại nhất thời nghĩ không ra đã nhìn thấy ở nơi nào..... Chỉ là, nữ nhân này vậy mà có thể cùng Tô tam thiếu ở cùng một chỗ, nghĩ đến chắc chắn cũng không phải nhân vật đơn giản.

Chỉ là, câu nói của Cố Bắc Thần vừa nãy là ý gì?

Chẳng lẽ, hần và nữ nhân này có quen biết?

Nghĩ đến chỗ này, tầm mắt Lục Mạn xem kỹ Giản Mạt không khỏi đen đi mấy phần.....

“Xin khuyên Tam thiếu một câu.” Thanh âm của Cố Bắc Thần nhẹ nhàng không có bất kỳ ngữ điệu, lại lộ ra một cổ lạnh lùng như muốn giết người, “Có một số người trên người có độc, tốt nhất không nên đụng vào..... Bằng không, nước họa vào thân, tôi sợ Tam thiếu không chịu nổi.”

Tô Quân Ly rốt cuộc là xuất thân trong danh gia, sao lại bị dăm ba câu của Cố Bắc Thần dọa sợ?

“Cảm ơn Thần thiếu nhắc nhở, nhưng mà, tôi cũng có một câu nói muốn khuyên Thần thiếu.....” Tô Quân Ly mỉm cười, nhìn anh vốn là một người ôn nhu tuấn nhã, cười như vậy, làm cho người ta chột cảm thấy như gió xuân thổi tới, rõ ràng rất nhẹ nhàng, nhưng lại lộ ra cảm giác mát mẻ nhẹ, “Thường thì đứng ở trên bờ sông có thể thấy được giày sẽ không bị ướt? Nhưng có một số việc, thấy không rõ..... Cuối cùng hối hận nhưng liền không kịp.”

“Phải vậy không?” Cố Bắc Thần cười khẽ, “Vậy tôi thật sự muốn cảm ơn tam thiếu đã nhắc nhở.”

“Không cần khách khí!” Tô Quân Ly dừng dung mà chống đỡ, lập tức nhìn về phía Giản Mạt, “Anh đưa em trở về.”

Giản Mạt gật gật đầu, liếc nhìn Cố Bắc Thần..... Thật ra là liếc nhìn cánh tay của Lục Mạn đang vòng trong cánh tay của Cố Bắc Thần, sau đó cũng không nhìn về cảnh cáo vô ý phóng qua của Cố Bắc Thần, sau đó cùng Tô Quân Ly rời đi.

“Cô gái bên cạnh Tô tam thiếu kia rất đẹp.....” Lục Mạn muốn làm cái gì cũng không có nhìn ra, cười nói, “Bắc Thần, anh cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt Cố Bắc Thần dừng dung nhìn, kì thực đã u sầu không thấy đáy nhìn thân ảnh đang rời đi kia, môi mím trầm xuống, chậm rãi nói: “Đẹp không bằng em!”

Lục Mạn cười, mặc kệ lời này của Cố Bắc Thần có bao nhiêu phần sự thật, nhưng nam nhân này nguyên ý lấy lòng cô, có phải hần với cô thật là bất

đồng hay không?

Bởi vì hôm nay Tiêu Cảnh bị cảm mạo, đưa Cố Bắc Thần qua đây chính là Tô San.....

Tô San trước đây không có phát giác, hôm nay Cố Bắc Thần nói cô lái xe đưa Lục Mạn trở về, có một phát hiện nhỏ.

Dường như..... Thần thiếu tự mình lái xe đón nữ nhân, cô chưa từng gặp qua.

Đương nhiên, trừ mấy vị Cố gia kia, hình như cũng chỉ có một mình Giản Mạt!

Người này đôi tình cảm hình như có chút nghiện, thế nhưng, bên ngoài truyền ra nhiều scandal như vậy..... Chủ yếu chính là, đối với vị Lục Mạn này hình như không đề bụng.

Thời gian dừng đèn đỏ, vô ý thức, mắt Tô San theo kính chiếu hậu nhìn về phía sau.

Đã không nhìn còn tốt, vừa nhìn, lại đúng lúc Lục Mạn kéo cánh tay của Cố Bắc Thần, hai má dựa vào trên bờ vai hắn, mi mắt sụp xuống, mái tóc thẳng nhẹ nhàng buông xuống.....

Cảnh tượng như vậy, cộng thêm không hiểu rõ lắm lượng hoàn cảnh trong xe... Một lần, khiến Tô San ngây người.

Quá giống một bức tượng.....

“Bìn bìn —— “

Phía sau xe truyền đến tiếng còi thúc dục, Tô San vội vàng hoàn hồn rời xe chạy về hướng nhà của Lục Mạn..... Chỉ là, trong lòng cô có chút kinh hồn chưa xác định được.

Nếu như không phải cô đối với Cố Bắc Thần quá mức quen thuộc, cô cơ hồ cho rằng Lục Mạn chính là người kia!

Thì ra là thế.....

Tô San âm thầm khẽ thở dài, đột nhiên nghĩ đến buổi chiều Giản Mạt theo Cố Bắc Thần vào phòng làm việc, sau đó lại nhớ đến dáng vẻ của cô ấy lúc rời đi, trong lòng đột nhiên cảm thấy bị thương thay cho nữ nhân kia.

Thần thiếu cho tới bây giờ đều không có tâm, tim của hắn ở năm năm trước đã chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cô trắng đêm không về

Cô trắng đêm không về Tô Quân Ly đưa Giản Mạt đến Lam Trạch viên, xe dừng ngay ở ven đường, anh liếc nhìn khung cảnh yên tĩnh xung quang một vòng sau đó nhìn về phía Giản Mạt, “Có phải anh đã tạo quá nhiều phiền cho em rồi không?”

“Hoàn hảo mà.....” Giản Mạt nhún nhún vai, “Em đi về trước.”

Tô Quân Ly gạt đầu, ngay lúc Giản Mạt tháo dây an toàn xoay người ra khỏi xe, anh có chút cấp thiết mở miệng: “Giản Mạt, em bây giờ vui về sao?”

Bàn tay của Giản Mạt vốn đang để ở chót cửa đột nhiên cứng đờ, nhưng lập tức nâng khóe miệng, quay đầu lại nhìn về phía Tô Quân Ly, “Vui về thì sao? Mà không vui lại là cái gì? Cuộc sống của mỗi người, không có khả năng thời khắc nào cũng vui vẻ, cũng không có khả năng thời khắc nào cũng bị thương..... Không phải sao?”

Tô Quân Ly hơi nhíu mày nhìn Giản Mạt, cô chỉ là trong nháy mắt liền dựng người lên, một mặt bảo vệ mình, một mặt tùy thời chuẩn bị người tiếp cận sẽ đâm cô bị thương..... Mặc kệ đối phương là ý tốt hay là ác ý.

“Mỗi người đều có quyền lợi lớn nhất đó là được vui về.....” Thanh âm Tô Quân Ly dịu dàng kỳ cục, “Nếu như em nghĩ, em cũng có thể.” Hít một hơi, “Em có thể đuổi theo những thứ tốt đẹp hơn bây giờ.”

Giản Mạt biết ý tứ của Tô Quân Ly, thế nhưng, trong miệng hắn cô không có quyền lợi!

“Em cùng Cố Bắc Thần ở cùng một chỗ, theo như nhu cầu.....” Thân thể Giản Mạt ngồi trở lại nói, “Thời gian đó hắn cần một người vợ, em cần tiền, cứ như vậy.”

Tô Quân Ly hơi nhũn mảy, hiển nhiên không nghĩ đến Giản Mạt sẽ trực tiếp nói như vậy.

Giản Mạt lại cười, “Em chính là nữ nhân ham vọng hư vinh..... Kỳ thực, giữa em và Cố Bắc Thần cũng rất tốt. Em được ở biệt thự, mặc đồ hàng hiệu, có tiền hoa..... Cuộc sống như thế mọi người xem có lẽ sẽ nói vợ của Cố Bắc Thần là người lạnh lùng, cô đơn và trống rỗng. Thế nhưng, anh cũng thấy đây, cuộc sống của em kỳ thực cũng không tệ lắm”

“Nhưng em không vui!”

Giản Mạt đối với vết cắn chết người của Tô Quân Ly “Không vui” làm cho có chút căm tức, “Vui vẻ? Thế nào mới gọi là vui vẻ? Mỗi ngày vì cuộc sống mà bận rộn, lo lắng không thể trả đúng hạn tiền thuê nhà, sau đó lại phải ngủ ở bên ngoài? Mỗi ngày vì muốn đi làm sớm hai tiếng đồng hồ liền ra cửa? Buổi tối về đến nhà lại kiệt lực? Cuộc sống như thế mới gọi là vui vẻ hay sao?”

“Anh chỉ biết là, con người nếu ý thức được chính mình phải mạnh mẽ, đó mới gọi là vui vẻ!” Tầm mắt sâu thẳm của Tô Quân Ly giống như chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu tâm tư của Giản Mạt, “Em không phải vì tiền mà thỏa hiệp với cuộc sống của mình, nói như em vậy chính em không đau sao?”

Giản Mạt bị Tô Quân Ly luôn luôn phân tích nói trúng tim đen, lập tức tức giận đến không nhẹ, “Anh không phải em, không cần đem tư tưởng của anh áp đặt ở trên người của em!” Nói xong, cô tức giận xuống xe, “Phanh” một tiếng cánh cửa đóng mạnh.

Tô Quân Ly cũng xuống xe, lao đến nắm lấy cổ tay của Giản Mạt, “Mạt Mạt, là anh sai rồi...” Ngôn ngữ của anh mềm nhũn ra, “Anh không nên ép em nhìn thẳng vào vấn đề đó.....”

Giản Mạt hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi xoay người nhìn về phía Tô Quân Ly, “Quân Ly, em biết rõ anh đã từng học qua tâm lý học, thế nhưng..... Có thể hay không sau này đừng như vậy dễ dãi như trở bàn tay đã xem thấu tâm tư của em?”

Tô Quân Ly nhìn thấy đáy mắt ảm đạm bi thương của Giản Mạt, cảm thấy khó sở trong lòng, “Xin lỗi!”

“Quên đi.” Giản Mạt tự giễu cười, “Anh cũng chỉ là muốn tốt cho em” Hít một hơi, cô trầm mặc buông tiếng thở dài, có chút bất đắc dĩ, “Lúc trước gả cho Cố Bắc Thần là có chút nguyên nhân, thế nhưng, đã kết hôn rồi, em sẽ không nghĩ đến chuyện ly hôn..... Mặc dù, đây là tham vọng quá đáng, nhưng cùng tiền không có quan hệ với nhau.”

Tô Quân Ly giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm bị thương, vốn nên là một người con gái xinh đẹp nhất ở tuổi này, thế nhưng cô lại bất đắc dĩ phải kiên cường tự cường chính mình, rốt cuộc do nguyên nhân gì mới có thể làm cho cô buông hết tất cả kiêu ngạo?

Lúc còn nhỏ cô đã từng là một người có hoài bão rất lớn..... Nhưng nguyên nhân gì lại làm cho cô vừa học xong lại thỏa hiệp kết hôn với Cố Bắc Thần?

Tô Quân Ly đau lòng, theo bản năng đem Giản Mạt kéo vào trong lòng ôm..... Một khắc kia, anh không biết phải nói gì, chỉ có thể như vậy ôm, dường như, chỉ có như vậy mới giảm đi khó sở trong lòng kia.

Có đèn xe khiến người ta gai mắt lướt qua.....

Bởi vì tia sáng chiếu đến đúng lúc đó, Tô Quân Ly yên lặng không nhìn tới người ngồi ở trong xe là ai.

Cố Bắc Thần hí hóp mắt hơi nhìn lên trời, theo xa nhìn đến gần, sau đó tại khoảng cách từ từ chạy qua..... Mục đồng càng ngày càng sâu, không gian nhỏ hẹp dần dần bị một luồng khí lạnh đem không khí trong xe đông lại.

Tô San liếc qua kính xe thấy hai bóng người đang ôm nhau, sau đó lại từ kính chiếu nhìn Cố Bắc Thần..... Chỉ thấy khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng hiện lên vẻ ảm đạm, lộ ra một tia cười lạnh chế nhạo.

“Thần thiếu.” Tô San lên tiếng ngay khi xe chuẩn bị đi vào cửa lớn của Lam Trạch viên, “Kỳ thực..... Có thể là hiểu lầm.”

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ là thu hồi tầm mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Tô San đem xe dừng ở chỗ đậu xe của biệt thự, nghĩ xem liệu vị thiếu gia này có muốn hay không xuống xe, thanh âm Cố Bắc Thần đột nhiên tràn ra môi, “Trở về Bán Sơn.”

Tô San nhấp nháy môi, muốn nói nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ là đáp lại một tiếng..... Sau đó quay xe rời khỏi Lam Trạch viên.

Lúc ấy Tô San đang suy nghĩ, nếu như bên ngoài hai người vẫn còn ôm nhau, cô dám cam đoan, Thần thiếu nhất định sẽ ra lệnh cho cô dừng xe, sau đó xuống xe liền đem Giản Mạt kéo đi..... Cũng có thể ở trước mặt Tô Quân Ly trực tiếp dùng đến cách thức tiêu chuẩn hôn cô thật nồng nhiệt.

Cô vừa nghĩ đến như vậy, liền có chút hưng phấn nhỏ..... Nhưng đáng tiếc, sau khi rời xe ra lại không còn thấy hai người ôm nhau kia, ngay cả xe của Tô Quân Ly cũng biến mất không thấy.

“Dừng xe!” Thanh âm lạnh giá của Cố Bắc Thần truyền đến.

Tô San vội vàng dẫm phanh dừng lại, “Thần thiếu?”

Cố Bắc Thần lạnh mặt, “Vừa một đường ra, cô thấy được cô ta sao?”

Này “Cô ta” không cần nói cũng biết là ai, “Hình như.....” Tô San có chút chần chừ, “Không có, chắc là có thể tia sáng có góc chết.”

Thuyết pháp như vậy cũng không phải là không có đạo lý, Lam Trạch viên bởi vì là biệt thự đàn, hàng cây xanh ở hai bên trồng rất đúng chỗ..... Xe người khác đi qua dù sao cũng phải tầm tã.

Cố Bắc Thần cũng không nói lời nào, thẳng tiếp nhận xe.....

“Thần thiếu, còn đi Bán Sơn không?” Tô San biết rất rõ ràng, nhưng vẫn là có ý hỏi.

“Cô trở về đi.” Cố Bắc Thần xoay người xuống xe, sau đó từ phía sau đi tới.

Tô San nhìn bóng lưng lạnh lùng cao ngạo của nam nhân kia, trong đầu chỉ còn lại câu phỏng đoán của Tiêu Cảnh, không khỏi có chút ý tứ, “Thần thiếu..... Sẽ không thực sự đổi đề bụng đến Giản Mạt chứ?”

Nếu như là thực sự là thế, vậy đối với Lục Mạn là có ý tứ gì? Nếu như không phải là thật, về mặt âm u như muốn giết người của hắn lại là ý tứ gì?

Nam nhân này đúng là quá kiêu ngạo?

Tô San nhú mày, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều..... Chỉ là lái xe rồi đi.

Cố Bắc Thần bước đi trên đường mòn qua hai hàng cây xanh..... Dọc theo đường đi không có gặp được Giản Mạt, sau khi trở về, biệt thự cũng chỉ có một mảnh đen kịt.

Khuôn mặt tựa như điêu khắc của Cố Bắc Thần bị một mảnh âm trầm bao phủ..... Hắn đứng ở cửa sổ sát mặt đất, nhìn bên ngoài trời đang bắt đầu mưa phùn, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Giản Mạt lúc trở lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, bởi vì không có mang ô, lúc trở lại cả người cô đều ướt sũng..... Tiến vào biệt thự, cô vội vàng cởi giày liền muốn lên lầu tắm nước nóng, thay đổi quần áo đến công ty.

“Thế nào, tiểu bạch kiểm không đưa cô cũng không chờ cô về sao?”

Đột nhiên, thanh âm lạnh lẽo trào phúng truyền đến, bước chân của Giản Mạt đột nhiên ngừng lại, liền chống lại đáy mắt sắc bén của người đang ngồi trên sofa.

Chỉ là liếc mắt một cái, Giản Mạt liền giống như đang bị lăng trì..... Dọa cho sắc mặt cô trắng bệch không còn một chút máu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Từng bị tai nạn xe

Giản Mạt không nghĩ đến Cố Bắc Thần sẽ ở đây, bởi vì bên ngoài kia cô cũng không thấy chiếc Spyker xa hoa kia.

Cố Bắc Thần đứng dậy, bước chân trầm ổn không nhanh không chậm hướng về phía Giản Mạt đi tới, từng bước một, mỗi một bước liền giống như đang gõ trống, rơi vào trong lòng Giản Mạt.

Giản Mạt vô thức lui về phía sau, cũng không biết mình lui để làm gì..... Chỉ là, nhìn thấy đáy mắt của nam nhân kia bắn ra hai luồng sắc bén tinh quang, cô chỉ cảm thấy có chút sợ hãi.

Cố Bắc Thần cách Giản Mạt còn hơn ba bước chân liền dừng lại, tầm mắt thâm thúy rơi vào trên người cô..... Cũng không nói gì, cứ như vậy nhìn.

Suy nghĩ một chút liền cảm thấy buồn cười, hắn vậy mà một đêm ngồi ở đây để đợi nữ nhân này!

Lúc nào, hắn Cố Bắc Thần lại cần phải chờ người? Còn là tròn một đêm!

Giản Mạt bị khí thế áp bức tràn ngập trên người của Cố Bắc Thần làm cho sợ, cô âm thầm nuốt nước bọt, muốn giải thích một chút, thế nhưng, lời vừa tới miệng lại không thể nói ra.

“Giản Mạt, cô thật giỏi!” Cố Bắc Thần nhẹ bay xuống một câu nói, lập tức xoay người thay đôi giày ra cửa.

Tất cả động tác đều nhẹ nhàng bình thường bình tĩnh tự nhiên, một lần, khiến Giản Mạt chỉ có thể giật mình ngăn người nhìn hấn, sau đó thẳng đến cửa “Phanh” một tiếng ném đến, mới khiến cô giật mình tỉnh lại.

Hấn..... Vừa nói tiểu bạch kiểm không đưa ô cho cô cũng không đưa cô về?

Giản Mạt bỗng nhiên cả kinh, trong đầu chập mạch vài giây, nghĩ đến chuyện gì đó vội vã liền đi ra cửa.

Cô muốn giải thích cho Cố Bắc Thần một chút..... Đáng tiếc, lúc cô mở cửa đi ra, vừa lúc Tiêu Cảnh lái xe chạy qua, đưa Cố Bắc Thần đi, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng kiều ngạo lạnh lùng của chiếc xe.

Mưa bên ngoài rơi từng hạt lớn, Giản Mạt nhẹ nhàng vỗ mi mắt, miệng dần dần tràn ra một ý cười bất đắc dĩ, sau đó tự giễu xoay người..... Nhưng ngay khi cô đang muốn vào nhà, cửa đột nhiên “Phanh” một tiếng, đóng lại!

Giản Mạt cảm thấy, con người nếu như gặp phải một số việc không thuận lợi, đó chắc chắn là vận xui đã đến.....

Cửa bị gió thổi đột nhiên đóng lại, nhưng cô lại không có chìa khoá trong tay, vừa lúc chạy ra cũng không nhớ để lấy! Như vậy thì thôi không nói đến, thế nhưng cô vẫn đang còn đi dèp lê!

Chờ lúc Lý Tiểu Nguyệt chạy xe đến chỗ Giản Mạt, nhìn thấy cô đáng thương ngồi ở trong phòng an ninh, cả người co ro một chỗ.

“Lên xe!”

Giản Mạt lạnh lợi lên xe, giật giật khoe miệng, “Minh muốn tắm cùng thay quần áo.”

“Giản Mạt, mình con mẹ nó liền chưa từng thấy qua có người vợ nào như cậu.....” Lý Tiểu Nguyệt tức giận rống lên câu, sau đó kéo Giản Mạt trở về nhà trọ nhỏ của chính mình.

Giản Mạt tắm rửa xong, Lý Tiểu Nguyệt đã đem y phục của mình tìm tới cho cô.

Cũng may vóc dáng của hai người cũng không chênh lệch lắm, đồ mặc bên trong cô thường có thói quen mua mới..... Bằng không, dầm mưa cả sáng, cả người ướt sũng cũng không biết đi đâu tìm quần áo.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lý Tiểu Nguyệt chờ người ra, đã chuẩn bị xong bữa sáng.

“Tôi hôm qua bác sĩ Vương nói mẹ mình có dấu hiệu tỉnh lại cho nên mình đến bệnh viện..... Cả đêm không trở về, sau khi trở về lại bắt gặp Cố Bắc Thần ở Lam Trạch viên.” Giản Mạt suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất tức giận, bình thường hấn đến Lam Trạch viên lúc nào cũng thông báo sớm cho cô một tiếng, “Hôm qua hấn rõ ràng ở cùng một chỗ với Lục Mạn, ai biết sau đó hấn lại không nói tiếng nào liền trở về như vậy chứ.”

“Ô, lời này của cậu nói ra giống như Thần thiếu rất hay đợi cậu cả đêm vậy.....” Lý Tiểu Nguyệt nheo nheo mắt, “Cậu tỉnh lại đi!”

Giản Mạt sững sốt, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, “Có thể hấn sáng sớm trở lại lấy cái gì đó, vừa vặn lại không thấy mình ở đó.....” Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, “Thế nhưng, lúc mình trở về lại không thấy xe hấn ở đó.”

“Hiếu kỳ sao? Rất đơn giản, cậu có thể gọi điện thoại cho lão công của cậu để hỏi một chút xem sao.....” Lý Tiểu Nguyệt như trước tức giận nói, liền nhìn thấy Giản Mạt lập tức ừ ừ, kiềm chế đi đến, “Cậu đúng là có tiền đồ.”

“Hấn là kim chủ, mình thì có tiền đồ gì chứ?” Giản Mạt lầm bầm nói, cảm thấy có chút bi ai, hôm qua rõ ràng cô còn dùng thân thể của mình để trao đổi hai trăm vạn với Cố Bắc Thần mà!

Nói đến đây cái, Lý Tiểu Nguyệt cũng mềm nhũn, “Vay tình huống hiện nay của bác gái là gì?”

“Tiểu Nguyệt.....” Nói đến đây, trên mặt Giản Mạt đột nhiên nở một nụ cười, cô nắm lấy tay của Lý Tiểu Nguyệt hơi lung lay, “Bác sĩ nói, hiện tại mẹ mình đã có ý thức, đối với việc phẫu thuật cấy ghép rất có lợi, cơ hội tỉnh lại cũng lớn hơn!”

Nhìn thấy dáng vẻ này của Giản Mạt, đầu mũi của Lý Tiểu Nguyệt không khỏi chua xót..... Từ khi bắt đầu quen biết Giản Mạt, cuộc sống của cô ấy chỉ có tranh thủ không bao giờ có thỏa hiệp, thế nhưng, biến cố đêm hôm đó, lại có thể khiến cho cô hoàn toàn suy sụp.

“Bác gái nhất định sẽ khá hơn.” Lý Tiểu Nguyệt ôm Giản Mạt nói.

Giản Mạt gật đầu, khoe miệng cũng có ý cười..... Chỉ cần mẹ tốt hơn, cho dù có khổ sở hơn cô cũng có thể chịu đựng được.

Trên đường đưa Giản Mạt đi làm, Lý Tiểu Nguyệt liếc nhìn Giản Mạt sau đó nói: “Hôm qua Đường Dục điện thoại cho mình, hỏi sự việc của cậu và Cố Bắc Thần.....”

“Ừ.” Giản Mạt nhẹ nhàng đáp lại, bởi vì cả đêm không có ngủ, cô nhắm mắt chớp mắt một chút.

Lúc Lý Tiểu Nguyệt dừng đèn xanh đèn đỏ, “Cậu có nghĩ tới hay không, đem sự thật của chuyện đó nói cho Sở Từ Tiêu biết?” Thanh âm cô có chút trầm, “Mình nghe Đường Dục nói, hấn lúc trước điện thoại cho cậu, cậu không tiếp, sau đó không còn gọi được nữa, Sở Từ Tiêu lúc đó còn có một vụ

án rất quan trọng liền nghĩ muốn trở về để tìm cậu.....”

Giản Mạt không có lên tiếng, chỉ yên lặng lắng nghe, giống như là đã ngủ.

“Không phải cuối cùng cũng không trở về sao?” Giản Mạt chậm rãi mở mắt ra, khóe miệng hiện lên một trận cay đắng.

Không có ai biết, thời khắc cô vứt bỏ hần, thế nhưng, cô lại hy vọng sau này hần trở về liền ở đầu đường đột nhiên có thể nhìn thấy hần..... Hần chạy tới ôm thật chặt cô, nói cho cô: Có hần ở đây, tất cả đều đã là quá khứ rồi!

Đáng tiếc, không hề có..... Cô không phải người thích nằm mơ, nhưng một khắc kia cô liền trở về thực tại. Chỉ là, nghĩ tới không phải Sở Từ Tiêu, mà là một nam nhân tên là Cố Bắc Thần.

“Ở trên đường đi ra sân bay hần đã bị tai nạn xe.....” Lý Tiểu Nguyệt nghiêng đầu liếc nhìn Giản Mạt, “Cho nên, cuối cùng lúc đó hần không thể trở về.”

Giản Mạt trong nháy mắt nhủ mảy, đáy mắt một nỗi buồn ngủ đã không còn..... Cô bỗng nhiên ngồi dậy nhìn về phía Lý Tiểu Nguyệt, “Có ý gì?”

“Ý ở trên chữ.” Lý Tiểu Nguyệt nhún nhún vai, “Minh cũng không hỏi cụ thể, dù sao bây giờ Sở Từ Tiêu cũng đã tốt không phải sao? Chỉ là, Giản Mạt, chuyện lúc ban đầu mặc dù bất đắc dĩ, nhưng đối với hần không công bằng.”

Giản Mạt xụi lơ ở trên ghế ngồi, Lý Tiểu Nguyệt không nói gì đem Giản Mạt đến dưới lầu của công ty, chỉ là lúc xuống xe cô mới chậm rãi nói: “Lỡ, chính là bỏ lỡ..... Nếu như mình bây giờ vẫn còn lưu luyến đối với Sở Từ Tiêu, khó xử sẽ chỉ có thể là hần!”

Dù cho Cố Bắc Thần không sao cả, thế nhưng, Cố Từ làm sao cho phép nữ nhân của em trai mình lại trở thành bạn gái của con mình?

Đối với gia tộc của bọn họ, chuyện này xảy ra sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi..... Mặc dù, không có mấy người biết cô là Cố phu nhân!

Lý Tiểu Nguyệt thở dài một tiếng, biết chuyện này bây giờ không có cách nào quay về như ban đầu..... Nếu như hai bên xung đột, Sở Từ Tiêu có thể sẽ bị thương hay không thì cô không biết, nhưng Giản Mạt nhất định sẽ bị.

“Con nhóc.” Lý Tiểu Nguyệt chuyển đề tài hỏi, “Chìa khoá và di động của cậu đều bị khoá ở trong nhà, vậy tan ca định đi chỗ nào? Hoặc là..... Tôi chỗ của mình?”

“Lại nói đi....” Giản Mạt nhún nhún vai, giống như đã qua và lo lắng nói, “Nếu không..... mình nói Thần thiếu mở cửa cho mình?” Nói xong, cô dường như bị chính mình chọc cười, khóe miệng cười tươi.

Lý Tiểu Nguyệt cảm thấy Giản Mạt điên rồi, “Nếu như Cố Bắc Thần mở cửa cho cậu, mình mời cậu đi ăn đại tiệc!”

Giản Mạt hướng phía Lý Tiểu Nguyệt cười một tiếng, cảm giác ý nghĩ của chính mình đúng là kỳ lạ..... Cố Bắc Thần mở cửa cho cô? Không để hần canh cửa đã là may rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Xảy ra chiến tranh lạnh, ấu trĩ!

Bởi vì cả đêm không ngủ, toàn bộ tinh thần của Giản Mạt đều rất hoảng hốt..... Ngay cả những cuộc họp thường xuyên của buổi sáng cô cũng là đàn độn vượt qua, thẳng đến phía sau mọi người đều hưng phấn, cô còn có chút mờ mịt nhìn mọi người.

“Giản Mạt, lần này bản thiết kế nội bộ sảnh âm nhạc đều giao cho Tường Vũ toàn quyền xử lý, tuy việc này là do cô làm nhưng cũng khiến cho Tường Vũ vinh hạnh nở mặt.....” Đường Hạo Dương khóe miệng ním cười nhìn Giản Mạt nói, “Chủ yếu nhất chính là, Đế Hoàng bên kia vậy mà gọi điện thoại tới nói đồng ý để Tường Vũ tham gia câu lạc bộ dự thảo!”

Giản Mạt khẽ nhủ mảy, cô căn bản giống như đang ở quần nhân đảo ngủ, bọn họ nói cái gì cô cũng hoàn toàn không có ấn tượng..... Có chút mờ mịt chớp mí mắt, phía sau Hường Văn đã nghiêng người sang.

“Mạt tỷ, đang nói sự việc sảnh âm nhạc của Tô Quân Bắc đấy.” Hường Văn nỗ lực khắc chế cơ thể đang hưng phấn nói, “Còn có Đế Hoàng đồng ý cho chúng ta cơ hội để tham gia dự thảo.....”

Giản Mạt lập tức nhủ mảy, có chút không hiểu liền hỏi: “Có ý gì?”

Đường Hạo Dương bất đắc dĩ liếc mắt xuống, lập tức quan hệ hỏi: “Giản Mạt, hôm nay tinh thần của cô không được tốt lắm.....”

“Ừ, bị mắc mưa, có chút không thoải mái.” Giản Mạt giật giật khóe miệng bịa chuyện.

“Biết cô rất liều mạng, nhưng cô cũng nên chú ý tốt đến thân thể một chút.....”

“Cảm ơn tổng giám đốc.” Giản Mạt đáp lại, lại vẫn còn có chút không hiểu liền hỏi, “Cái kia, Đế Hoàng đồng ý chúng ta tham gia dự thảo..... Là có ý gì?”

“Đây không phải là do chính cô đi nói chuyện sao?” Đường Hạo Dương có chút kinh ngạc nhìn Giản Mạt, “Tôi nghe ý tứ của lời nói kia hình như là Thần thiếu cảm ơn tình nghĩa của cô hôm qua, liền cho chúng ta một cơ hội.....”

Giản Mạt chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn thân đều lạnh giá, không biết này cái gọi là “Tình nghĩa hôm qua” là chỉ buổi trưa hôm qua cô đến để đưa cơm, sau đó dùng thân phục vụ, hay là chỉ tối hôm qua cô cả đêm không có trở về.

Cố Bắc Thần, hẳn đúng là một tên biến thái!

Giản Mạt cắn răng, chỉ có thể co quắp khóe miệng, nở nụ cười giả bộ nghĩ tới.....

Nhưng ngay sau đó, những nhân viên phòng thiết kế một đám người dùng các loại danh mục bắt đầu đến hỏi thăm, cô làm thế nào để cho Cố Bắc Thần có tình nghĩa bạn bè! Thậm chí, lời đồn đại này còn nhanh chóng truyền đi các bộ phận khác trong công ty..... Dù sao, Giản Mạt bây giờ đã thành Tường Vũ, thậm chí là trung tâm của quốc tế, cả tòa nhà văn phòng này đều gọi cô là “Danh nhân”!

Trước là Sở Tử Tiêu, hôm nay là Cố Bắc Thần..... Dường như chứng thực việc cô đi câu dẫn rất nhiều đàn ông “Tình cảm sâu đậm”!

Cái gì bị bao dưỡng, cái gì là quy tắc ngầm, thậm chí dùng thân thể..... Còn rất nhiều lời đồn đại khác nữa.

Bởi vì Giản Mạt không ngủ nên cả người trở nên mờ mịt, sáng sớm lại mắc mưa, thật vất vả mới trụ được đến trưa, liền nằm bò ở trên bàn làm việc ngủ một chút, bữa trưa cũng không muốn ăn.

Buổi chiều tinh thần càng uể oải, cô uống vài ly cà phê, mới may mắn trụ được không có “Chết ngất”.

“Mạt tỷ, tối hôm qua chị đi làm kẻ trộm sao?” Hường Văn đưa mấy phần tư liệu cùng kế hoạch tiến vào, đã thấy Giản Mạt có loại cảm giác sắp ngủ gật đến nơi.

Giản Mạt híp nửa mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Có người nhà tối hôm qua ở bệnh viện, chị đi chăm sóc cả đêm.....” Cô đứng dậy, lại đi lấy cho mình một ly cà phê.

“Người nhà không có sao chứ?” Hường Văn vừa nghe, vội vàng quan tâm nói.

Giản Mạt nâng khóe miệng lắc lắc đầu, “Bệnh cũ thôi, không có việc gì.....” Nói xong, cô xuyên qua cửa sổ nhìn bên ngoài những hạt mưa đang tí tách rơi, có chút không hiểu tại sao lại có cảm giác thương cảm nổi lên.

“Mạt tỷ, Mạt tỷ —— “

“A? A ——” Giản Mạt bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, chỉ cảm thấy tay bông rớt, “Phanh” một tiếng ném cái chén, tay đã nước sôi tràn ra làm cho nóng đỏ một mảnh.

Hường Văn vội vàng rút khăn giấy ra lau qua, cau mày hỏi: “Mạt tỷ, chị làm sao vậy..... Không làm việc được thì xin về nghỉ ngơi đi? Hôm nay dù sao cũng không có chuyện gì cần làm”

Giản Mạt nhìn bàn tay đã đỏ sẫm một mảnh, tự giễu cong khóe môi, “Chị không sao, có lẽ tối qua ngủ không đủ nên có chút mệt mỏi. Em vừa nói cái gì?”

Hường Văn biết Giản Mạt là một người cuồng làm việc, cơ bản rất ít khi thấy cô vì chuyện cá nhân làm ảnh hưởng đến công việc, “Bản vẽ của văn phòng luật Sở Đường đã được thông qua.”

“À.....” Giản Mạt đáp một tiếng, trên tay có chút nóng bừng, “Chị sẽ tìm cơ hội để hẹn với bên đó.”

Hường Văn gật gù đầu, vẫn còn có chút lo lắng nhìn Giản Mạt..... Sau đó lần nữa đưa cho cô một ly cà phê, mới rời khỏi phòng giải khát.

Giản Mạt thối thối mu bàn tay đang đỏ hồng, nhìn khí trời bên ngoài, cảm thấy cô và trời mưa bên ngoài kia nhất định có thù oán với nhau.....

Không nghĩ đến Cố Bắc Thần cả đêm lại ở Lam Trạch viện, vậy mà cô lại sáng sớm mới trở về, cũng mặc kệ thế nào, hôm qua hẳn hào phóng cho cô rất nhiều tiền, hôm nay lại cho cô cơ hội để hợp tác, thế nào lại cảm thấy hẳn đang muốn cô phải chịu thua.

Nghĩ như vậy, Giản Mạt lấy điện thoại di động ra liền gửi cho Cố Bắc Thần một cái tin nhắn: Ghét trời mưa xuống, quên mang chìa khóa, lại quên mang cả di động..... Tay còn bị bỏng nữa!

Nhìn tin nhắn gửi đi thành công, Giản Mạt thậm chí có một tia chờ mong nho nhỏ, chờ mong Cố Bắc Thần trả lời. Thế nhưng, thẳng đến lúc tan tầm, cô

cũng không có thấy được Cố Bắc Thần trả lời.....

Xe đã đưa đi sửa, chìa khóa và di động lại để ở trong Lam Trạch viên..... Giản Mạt nghĩ kể có nên tìm người mở khóa hay không, lại cũng không biết thế nào, người ngồi ở trên xe taxi, chóng mặt liền trực tiếp nói địa chỉ của Lam Trạch viên.

Đội được người xuống, sáng sớm nay Lý Tiểu Nguyệt đã đưa cho cô một cái ô, cô đứng ngoài biệt thự nhìn làn mưa bụi mông lung, cảm giác mình chính là người thích bị ngược.

Cầu mong một chút, thật là có một chút tham vọng quá đáng..... Giản Mạt nghĩ thầm, nếu như Cố Bắc Thần đã trở về, cô liền muốn giải thích cho hắn biết một chút tối hôm qua cô đã đi đâu.

Nếu như hắn chưa có trở về..... Cô sẽ trực tiếp đi mua điện thoại di động một lần nữa, còn Lam Trạch viên này “Gia” cùng lắm thì cô không trở về!

Nhưng khi thấy chiếc Spyker yên ổn dừng ở chỗ đậu xe của biệt thự, ấn chuông cửa lại nhìn thấy Cố Bắc Thần mở cửa cho cô, khác kia, đầu mũi của Giản Mạt liền đỏ..... Vì sao? Hoàn toàn là vì cảm động!

Mặc kệ Cố Bắc Thần trở về là không phải bởi vì cô, thế nhưng, đối với một “Linh hồn lang thang” như cô mà nói, nhìn thấy trong nhà có người đang chờ, cảm giác như vậy là rất ấm áp.

“A Thần.....” Giản Mạt râm rì lên tiếng.

Cố Bắc Thần nâng mắt nhưng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, không nói gì liền xoay người lên lầu, sau đó..... Lưu cho Giản Mạt thanh âm đóng cửa phòng “Phanh” một tiếng, kéo cô ra khỏi mạch suy nghĩ cảm động.

Khóe miệng Giản Mạt co quắp lại, cảm thấy có chút mất mặt liền bấu môi một cái.

Cô một bên đi vào thay dép, một bên cầm điện thoại lên xem nhưng vẫn không thấy tin nhắn trả lời sau đó, trong miệng còn lầm bầm nói: “Giống như đang lợi dụng sức kéo vậy, có bản lĩnh thì anh đừng có ở nhà a..... Còn muốn chiến tranh lạnh, đúng là đồ ấu trĩ!”

Giản Mạt thấy điện thoại không có quan trọng, cơ bản đánh bại mọi rào cản của cô, sau đó đều là thấy ở trên mạng đi tìm của cô..... Tin nhắn cũng không sai lệch lắm.

Cô chỉ gửi lại một tin nhắn trả lời Lý Tiểu Nguyệt: Cố Bắc Thần thực sự đang đợi ở cửa, cậu nghĩ xem đại tiệc nên ăn ở chỗ nào đi!

Lý Tiểu Nguyệt trả lời rất nhanh: Ta giết, Cố Bắc Thần có phải hay không đã bị biến đổi tính tình rồi?

Giản Mạt có chút đắc ý nhỏ, ngay cả khóe miệng đều tràn ngập tươi cười: Tình nguyện chịu thua đi, mình đi lấy lòng nam nhân của mình đây.

Lý Tiểu Nguyệt: Không có tiền đồ!

Giản Mạt cũng cảm giác chính mình không có tiền đồ, nhưng có thể làm sao đây?

Bây giờ trong căn phòng to như vậy đều tràn ngập ánh mắt lạnh lùng của Cố Bắc Thần, giống như muốn biểu đạt tin tức: Tôi đang rất tức giận, mau tới lấy lòng tôi!

Ai bảo người kia lại là kim chủ của cô chứ, cô là người làm ấm giường hợp pháp của hắn mà phải không?

Nghĩ thế nên cô liền hướng về phía phòng sau đó mở cửa ra, Giản Mạt cảm thấy hắn là nên đi lấy lòng Cố Bắc Thần.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Vi lượng biến hóa, hắn và cô!

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Giản Mạt trực tiếp đi lên phòng sách, không gõ cửa đã đi vào.

“Thế nào, lễ phép căn bản nhất còn không biết hay sao?” Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn Giản Mạt, híp mắt bắn ra hai tia sắc bén mà lạnh giá đích xác.

Giản Mạt không nghĩ đến Cố Bắc Thần đang mở ra cuộc họp video, động lòng người dù sao cũng đã tiến vào, đơn giản tính toán một chút là được rồi.....

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày nhìn Giản Mạt chẳng những không có lui ra ngoài, trái lại còn đi đến..... Thậm chí, cô có đường thì không đi, lại cố vươn lên bỏ trên bàn làm việc, sau đó như con mèo nhỏ, tay chân cùng sử dụng linh hoạt, hướng phía hần bò đến.....

“Ba” một tiếng truyền đến, đó là Cố Bắc Thần không có ý thức đem tắt âm thanh của camera.

Giản Mạt chống người lên bàn bên cạnh, nhìn đáy mắt của Cố Bắc Thần kia càng ngày càng sâu, âm thầm cắn răng, trực tiếp liếc cúi người đến gần thân hần một chút, “A Thần..... Anh có phải hay không khi trở về nên dành riêng thời gian cho em?”

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ là bị Giản Mạt trêu chọc như vậy, trong lòng có chút ngứa ngáy nổi lên.

Lần này, nguồn điện trực tiếp bị Cố Bắc Thần rút đi, sau đó hần một phen đem Giản Mạt lôi xuống, trực tiếp đem cô để ở trên bàn làm việc hung hăng hôn xuống..... Cuối cùng, vật kiêu ngạo kia công thành lược trì, đem cô nhào nặn thành các loại tư thế xấu hổ, khiến cho cô cảm thấy được hần hung hăng xâm chiếm lãnh thổ của cô.

Giản Mạt vốn là cả đêm đã không có ngủ, lúc này trực tiếp bị thể lực cường hần của Cố Bắc Thần làm cho mơ màng hỗn loạn, “A Thần, em không được..... A..... Cố Bắc Thần, anh là chó sao?”

Cố Bắc Thần nâng bả vai của cô lên, dùng miệng cắn, đáy mắt sâu thẳm nhìn Giản Mạt, “Giản Mạt, tốt nhất đừng cố gắng khiêu chiến giới hạn cuối cùng của anh..... Trăng đêm không về lại còn cùng nam nhân khác cấu kết làm bậy, cẩn thận anh triệt để bề gãy em!”

Đồng thời lúc dứt lời, Cố Bắc Thần giờ trở xấu quyết tâm đem vật cứng của chính mình hung hăng đụng vào chỗ sâu nhất của Giản Mạt, “Đã biết chưa?”

Giản Mạt chỉ cảm thấy bị vật cứng kiêu ngạo của Cố Bắc Thần làm cả người đều nhanh muốn rời ra thành từng mảnh, thế nhưng, cô vẫn một phen nâng cánh tay câu ở trên cổ của hần, hờn dỗi nói: “Em đáp ứng anh, vậy anh có thể đáp ứng em hay không, sau này cũng không được truyền scandal ra ngoài đâu đây?”

Tầm mắt Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên nguy hiểm, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hần cúi xuống gần Giản Mạt, “Thế nào, bắt đầu muốn quản anh rồi?”

Giản Mạt cười lên một tiếng, chỉ là nụ cười này liền nhanh chóng lan tràn đến đáy mắt, nhưng không thâm nhập quá sâu, “Em làm sao có thể quản được anh?” Ở khóe miệng của hần, cô nhanh chóng hôn vào khóe môi, tránh nặng tìm nhẹ nói, “Tôi hôm qua có một bằng hữu của mẹ ở bệnh viện, cho nên em chăm sóc cả đêm đến giờ vẫn chưa được ngủ..... A Thần, có thể hay không làm nhanh lên một chút, em rất buồn ngủ.” Một câu nói, cô truyền đạt hai ý tứ..... Giải thích tối hôm qua vì sao không trở về đồng thời, biểu đạt chính mình rất mệt mỏi.

Đáy mắt Cố Bắc Thần thật sâu nhìn Giản Mạt, hôm nay hần đi công ty, sáng sớm có mấy cuộc họp, tập đoàn Đế Hoàng từ trên xuống dưới đều bị hần mắng một trận.....

Cuối cùng vẫn là Tô San đánh bạo giao cho Tiêu Cảnh đi tra xét Giản Mạt tối hôm qua đã đi đâu, đem kết quả kể cả văn kiện cùng nhau đưa đến trước mặt hần.

Tô Mặc bởi vì đột nhiên có dấu hiệu thức tỉnh, Giản Mạt ở trong bệnh viện đợi cả đêm, thẳng đến sáng sớm trời tờ mờ sáng mới rời đi..... Đặc biệt ghi chú rõ: Tô Quân Ly không có ở đó!

Cố Bắc Thần lúc ấy đang làm gì?

Àn, nhìn tin nhắn mà Giản Mạt gửi đến cho hần..... Xét lại, quả không sai!

Hần mặc dù cuối cùng vẫn không trả lời lại..... Nhưng ngay khi đến lúc tan việc, không biết có phải do quỷ thần xui khiến, còn chưa có ký xong văn kiện hần liền lái xe trở về, lúc đi ngang qua tiệm thuốc, còn vào mua thuốc cao bôi trị phong.

Cố Bắc Thần sau khi trở về liền cảm chính mình có chút khinh rẻ, tức thì liền đem thuốc cao trị phong ném vào thùng rác.....

“Còn có rất nhiều chuyện cần phải nói.....” Thanh âm Cố Bắc Thần trầm thấp mà giàu từ tính, ở bên tai Giản Mạt tự nhiên phả ra một tầng khí nóng tê dại, “Chuyện tối ngày hôm qua anh không truy cứu, nhưng chuyện xảy ra với Tô Quân Ly là sao?”

Giản Mạt đảo mắt, âm thầm oán thầm một câu sau đó mới đáng thương nói: “Anh ấy đáp ứng đem thiết kế sân âm nhạc giao cho em, chỉ là có qua có lại..... Em mời lại anh ấy ăn cơm, cũng là chuyện đúng mà, có phải hay không?”

“Ừm!” Cố Bắc Thần dường như rất giống ừ cho qua, vật cứng ở dưới phần thân mềm mại ấm nóng của Giản Mạt liền di chuyển, một chút tính toán cũng không có, “Vậy anh cho em phỏng thích, em nên báo đáp anh như thế nào cho phải đây?”

Cố Bắc Thần, con mẹ nó anh chính là cảm thú!

Giản Mạt trong lòng ngứa ngáy hận đến nghiến răng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể từng chữ từng chữ tràn ra kẽ răng nói: “Trừ đền ơn bằng thân thể..... Hình như anh đối với những thứ khác của em đều không có hứng thú!”

“Tốt, vậy thì tiếp tục thêm một lần nữa.....” Đáy mắt của Cố Bắc Thần lóe ra ánh sáng lấp lánh phức hắc.

Sau đó..... Giản Mạt liền như vậy nửa người dựa ở trên bàn làm việc, tiếp tục thỏa mãn thú dục của Cố Bắc Thần!

Giản Mạt kiệt lực chỉ tùy tiện vọt vào phòng tắm tắm một chút sau đó liền ngã xuống trên giường, một đêm không ngủ, cộng thêm vừa mới vận động kịch liệt..... Không tới một phút đồng hồ, cô liền mờ mịt chìm vào giấc ngủ.

Ở đây trời mưa ban đêm, cô mơ một giấc mơ.....

Trong mộng, cô không ở một mình, Cố Bắc Thần cầm thuốc cao bôi lên bàn tay bị phỏng của cô, động tác mềm mại giống như tay cô là một vật bảo mỷ lệ.....

Cuối cùng, nhẹ nhàng kéo cô vào ngực, sau đó cũng chìm vào giấc ngủ.

.....

Đường Dục cầm trong tay một xấp tư liệu thật dày giao cho Sở Từ Tiêu, sắc mặt hắn có chút ngưng trọng, nghe tiếng mưa bên ngoài gõ ở trên mái xe, phát ra thanh âm “Bính bính bành lạng”, có chút ngưng trọng.

“Những thứ này là cậu giao cho mình tìm người điều tra.” Ngay cả thanh âm của Đường Dục cũng rất ngưng trọng, “Từ Tiêu, có một số việc..... Sở rằng thực sự không thể trở về được nữa rồi.”

Sở Từ Tiêu hơi nhíu mày liếc nhìn Đường Dục, lập tức mở túi văn kiện đem tài liệu bên trong đem ra..... Không cần thận, có thứ rơi xuống.

Hắn xoay người lại nhặt, đúng lúc đó đèn đường chiếu rọi vài tia sáng, hắn liền nhìn thấy cảnh tượng của bức ảnh chụp trong tay, hơi nhăn mày kiếm.

Đường Dục liếc nhìn tấm hình kia, sắc mặt càng trở nên ngưng trọng, “Năm đó, lúc xây dựng kiến trúc, các nhà phát triển gặp phải cạm bẫy, công ty tràn ngập nguy cơ.....” Hít một hơi, hắn nói tiếp, “Sau đó, ở một đêm mưa to, Giản Triển Phong ở tầng chính của ngự Cảnh Hồ trượt chân nhảy lầu.”

Sắc mặt Sở Từ Tiêu trong nháy mắt rét lạnh, nhìn Đường Dục, lập tức thu hồi tầm mắt liền bắt đầu nhìn tư liệu..... Chỉ là, càng về sau, càng cảm thấy kinh sợ, cuối cùng, hắn chỉ cảm thấy trận mưa đầu thu này, đặc biệt lạnh.

“Điều đó không có khả năng.....” Nhìn thấy tài liệu cuối cùng, sắc mặt Sở Từ Tiêu trở nên tái nhợt, ngay cả bàn tay đang cầm tư liệu cũng khẽ run.

Hắn nhìn Đường Dục, thật muốn ở chỗ hắn đạt được một tia phủ nhận tất cả chuyện này.....

“Từ Tiêu, cậu biết rất rõ ràng, ở đây nói đều là thật.” Đường Dục hơi nhíu mày, “Mình và cậu đều là luật sư, rõ ràng ở đây rất công đạo..... Cho nên, cậu mới có thể liếc mắt một cái đã xem thấu, lúc xây dựng các nhà đầu tư mới bắt đầu ký hợp đồng, chuyện này kỳ thực chính là một cái bẫy.”

“Nhưng..... Vì sao?” Sở Từ Tiêu chăm chú nhíu mày, bức thiết nghĩ phải tìm đầu mối có thể phủ định.

Đường Dục lắc đầu, “Tra không được.....” Hắn hít một hơi, “Kỳ thực, lúc mới bắt đầu mình cũng cho rằng Giản Triển Phong chết chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Thế nhưng, lúc mình nhìn thấy bản hợp đồng này, mình liền biết..... Bên trong sợ là có quỷ quyết. Hơn nữa.....” Hơi thở của hắn hơi ngưng trọng, nhưng rốt cuộc vẫn nói, “.....Có thể có liên quan đến tập đoàn Sở thị!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Giản Hành xuất hiện

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Lời nói của Đường Dục, khiến cho Sở Từ Tiêu vỡ nát một cách triệt để còn cầu mong một chút tham vọng quá đáng..... Lúc hắn vừa nhìn phần hợp đồng kia, kỳ thực đã liếc thấy ra manh mối.

Chỉ là, hắn không muốn tin đây là sự thật!

“A, ha ha.....” Sở Từ Tiêu cười lạnh mấy tiếng, “Phần hợp đồng này có bao nhiêu người biết?”

“Không có nhiều.” Đường Dục coi như bình tĩnh, “Mình có thể chụp được bản sao, đây cũng chỉ muốn giúp cậu.” Hít một hơi, hắn nói tiếp, “Từ Tiêu, kỳ thực, cậu và mình hiện bây giờ đang lo lắng không phải là chuyện này, mà là..... Giản Mạt có biết chuyện này hay không?”

Sở Từ Tiêu nhắm mắt lại, hô hấp có chút gấp gáp, “A dục, để mình suy nghĩ.”

Đường Dục không nói, chỉ là yên tĩnh nằm tựa ở trên ghế ngồi của xe, nhìn cảnh vật phía trước không ngừng đong đưa, lại không có cách nào đem

nước mưa lau đi sạch sẽ..... Con người lúc này giống như đang trở về quá khứ, mặc kệ Sở Tử Tiêu bây giờ phải như thế nào để che giấu, nhưng ở trong lòng nhất định sẽ lưu lại một vết thương.

Làm việc xa đạt vẫn là rất có danh tiếng, thế nhưng, sau đó lại chậm rãi bị vết sạch rồi rơi vào cạm bẫy, giống như một chút cũng không tồn tại..... Cảm thấy vô duyên vô cớ lại bị hãm hại.

Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, thế nhưng, tập đoàn Sở thị lớn như vậy, lại cùng một công ty kiến trúc nhỏ nhỏ chống lại, hẳn duy nhất có thể nghĩ đến chính là..... Tình yêu giữa Từ Tiêu và Giản Mạt.

“Từ Tiêu, nếu như năm đó bá phụ bức bách Giản Triển Phong là bởi vì quan hệ của cậu cùng Giản Mạt.....”

“Không có khả năng!” Sở Tử Tiêu hô hấp càng trở nên gấp gáp, mở mắt ra, bên trong đã một mảnh màu đỏ tươi, “Ba cùng mẹ không biết quan hệ của mình cùng Giản Mạt, cậu hẳn là rõ ràng, đối với cuộc đời của mình, bọn họ không quá tham dự.....”

Đường Dục khó khăn nói, “Minh thực sự không nghĩ ra, tại sao vậy chứ?”

Sở Tử Tiêu tay bởi vì siết tư liệu thật chặt, khớp xương phát ra tiếng vang “Cạc cạc”, ở trong đêm mưa như vậy, đặc biệt giống như tiếng sấm, “Mặc kệ Giản Mạt có biết hay không, chuyện này trước tiên nên giấu kín.....”

Đường Dục gật gật đầu, “Cậu nghĩ làm như thế nào?”

“Luôn muốn tìm ra nguyên nhân, không phải sao?” Sở Tử Tiêu ngắn gọn nói ra một câu nói, lập tức xoay người xuống xe, ngay trong mưa đi qua chiếc xe Ferrari đang đỗ bên cạnh, sau đó mang theo nước mưa chạy đi.

Đường Dục ngồi ở trong xe thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, thẳng đến khi xe Sở Tử Tiêu biến mất ở tại chỗ sâu nhất của tầm mắt, hẳn khẽ mở cánh môi chậm rãi nói: “Mọi chuyện đều không thể trở về được nữa đâu..... Từ Tiêu!”

Trên cái thế giới này, có rất ít chuyện công bằng. Duy chỉ có thời gian, đối với bất cứ người nào cũng đều rất là công bằng, mặc kệ cậu vui vẻ cũng tốt, bị thương cũng được..... Mỗi một phút, một giây giao cho cậu, chưa bao giờ có chút xiu sai biệt. Đồng hồ báo thức của Giản Mạt kêu lên, cô vận vẹo thân thể, không muốn mở mắt ra..... Xoay người một cái, liền muốn tiếp tục ngủ, thế nhưng, trên tay đột nhiên truyền đến đau nhói nhẹ làm cho cô trong nháy mắt mở mắt.

“Xịt” một tiếng tràn ra cánh môi xinh đẹp mềm mại, Giản Mạt bỗng nhiên ngồi dậy, liền nhìn thấy trong tay trái loáng thoáng ửng đỏ.

Da thịt của cô có chút mẫn cảm, hôm qua bị nước sôi nóng làm bỏng tay vẫn hồng ..... Lúc này đã tốt hơn rất nhiều, chỉ là cánh tay bị bỏng mới vừa bị chính mình áp tới dưới thân, có chút đau.

Giản Mạt chớp đôi mắt có chút khô khốc, đột nhiên phát hiện Cổ Bắc Thần không ở phòng ngủ.

Khẽ nhíu mày, trong đầu chậm rãi nhớ lại, nghĩ đến tối hôm qua cô quá mệt mỏi, liền ngủ lúc nào không biết..... Sau đó Cổ Bắc Thần rút cuộc có đi ngủ hay không, cô hoàn toàn không biết.

Cổ Bắc Thần ở nhà, nhưng cô đầu tiên mắt không nhìn tới hẳn nói “A Thần, anh dậy sớm!” Thậm chí có một chút không quen.....

Vén chăn lên định xuống giường, động tác của Giản Mạt đột nhiên bị kiềm hãm..... Lập tức, hơi nghiêng đầu nhìn về phía tủ đầu giường..... Đem lọ thuốc cao trị bỏng cầm trong tay, nhìn lại tay trái của mình, cô hơi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Tối hôm qua..... Không phải là mơ?

Giản Mạt cầm thuốc cao trị bỏng liền vội vàng xuống giường, thậm chí còn quên đi dép, cứ để chân trần như vậy vội vã ra khỏi phòng ngủ, đầu tiên là nhìn quanh nhà, tầm mắt nhìn thấy dưới lầu không có ai, lại vội vã đi đến phòng sách..... Cũng không người.

Giản Mạt cứ như vậy chân trần đi xuống lầu, tìm Cổ Bắc Thần, khi thấy trong bãi đỗ xe không có chiếc xe Spyker ở đó, trong lòng cô đột nhiên có chút lạc lõng..... Cầm thuốc cao trị bỏng, đột nhiên tay cũng nắm chặt.

Chậm rãi xoay người, Giản Mạt cảm giác mình lúc này đặc biệt buồn cười.....

“Cổ Bắc Thần, anh rút cuộc là dạng người gì vậy?” Giản Mạt thùy liếc mắt nhìn thuốc cao trị bỏng trong tay, tự giễu cười cười, “Rõ ràng nhìn thấy tin nhắn, còn mua thuốc cao trị bỏng nữa.....”

Hít một hơi thật dài, Giản Mạt ngược mắt nhìn xung quang ngôi biệt thự, trông mắt khẽ nhúc nhích, lướt qua một chút cảm xúc khác thường.....

Giản Mạt lên lầu rửa qua mặt, thay đổi y phục sau đó xuống lầu, bởi vì mưa bên ngoài vẫn chưa dừng, trong không khí hơi thở ướt lạnh càng ngày càng nồng đậm, để cuối hè một chút chiều ngang tới trời thu.

“Thùng thùng!”

Giản Mạt khẽ nhíu mày liền đi mở cửa.....

Ở cửa, khỏe miệng Tiêu Cảnh mỉm cười đứng ở nơi đó, nhìn thấy cô, hơi đẩy kính mắt, nói: “Giản tiểu thư, Thần thiếu bảo tôi qua đây đưa cô đi làm.”

Giản Mạt kinh ngạc, “Vì sao?”

“Thuận tiện.....” Tiêu Cảnh tươi cười, sâu sắc nói một chút, “Ừm, tôi đến Tường Vũ bàn qua về chuyện tham gia hội thảo.”

Giản Mạt “À” một tiếng, vô ý thức liếc nhìn chiếc xe đang dừng bên ngoài..... Không phải chiếc xe Spyker xa hoa của Cố Bắc Thần, là một chiếc Bentley.

Lúc này tâm tư toàn rơi vào trên người Cố Bắc Thần, Giản Mạt thậm chí không có suy nghĩ, ký kết so với tham dự hội thảo sao có thể giao cho trợ lý tư nhân của Cố Bắc Thần?

Bên ngoài trời mưa, cộng thêm căn bản đánh xe đến Lam Trạch viên rất vô vọng, Giản Mạt cũng không có khác người, leo lên xe Tiêu Cảnh.

Dọc theo đường đi, Tiêu Cảnh an tâm lái xe, Giản Mạt ngồi ở phía sau..... Cô là lần đầu tiên ngồi xe Tiêu Cảnh, bên cạnh không có Cố Bắc Thần, có chút không quen.

Tầm mắt rơi ở ngoài cửa xe, Giản Mạt mở miệng hỏi: “Anh ấy vì sao đột nhiên lại đồng ý cho Tường Vũ tham dự hội thảo vậy?”

Mắt Tiêu Cảnh theo kính chiếu hậu nhìn về phía sau, cười nói: “Giản tiểu thư cho rằng tại sao lại vậy?”

“.....” Giản Mạt liếc nhìn Tiêu Cảnh, cảm thấy người này cùng Cố Bắc Thần đều rất giống nhau, hẳn lúc này trả lời hay không trả lời đều giống như nhau!

Đột nhiên.....

“Dừng xe!” Giản Mạt quát to một tiếng.

Tiêu Cảnh không biết xảy ra chuyện gì, nhanh chân phanh xe lại.....

Giản Mạt mở cửa xuống xe, Tiêu Cảnh một câu muốn nói là “Giản tiểu thư” nhưng mới hô lên chữ “Giản”, người cô đã hướng ra phía sau chạy đi.....

Tiêu Cảnh có chút kinh ngạc, vội vàng đem xe ngừng ở bên đường, cầm ô chạy theo, liền thấy Giản Mạt đã đánh rơi giày cao gót, bắt đầu đuổi theo một người nam nhân.

Tiêu Cảnh cũng không kịp suy nghĩ gì, vội vàng theo đuổi theo..... Mặc kệ Giản Mạt đuổi theo người kia là ai, nếu như xảy ra cái gì ngoài ý muốn, Thần thiếu nhất định lộ da hắn?

“Giản Hành, anh đứng lại đó cho em!” Giản Mạt hướng phía gào lên, cũng bất chấp dưới chân bị cục đá làm bị thương, liều mạng đuổi theo, “Giản Hành _____”

Tiếng gọi sắc bén phá vỡ từng hạt mưa châu, Giản Mạt hướng phía thân ảnh chạy càng ngày càng xa kia, liền bắt đầu lên tiếng khóc rống lên, “Giản Hành, anh là tên khốn nạn..... Ô ô.....”

“Giản tiểu thư, cô không sao chứ?” Tiêu Cảnh cầm ô vội vàng che mưa cho Giản Mạt, liền thấy Giản Mạt đã khom lưng, ngay sau đó ngồi xồm trên mặt đất liền bắt đầu gào khóc.

Hạt mưa lớn gõ trên chiếc ô phát ra tiếng vang “Bùm bùm”, Tiêu Cảnh muốn an ủi Giản Mạt, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì..... Thế nhưng, lúc hắn cúi đầu xuống, liền nhìn thấy thấy chân cô bắt đầu dần dần tràn ra màu đỏ, rơi ở trên mặt đất, bị nước mưa làm cho nhiễm đỏ.

“Giản tiểu thư, cô bị thương rồi?”

Dạo nay truyện ít người đọc quá đi! Chả ai cmt gì cả, cảm thấy không muốn edit tiếp gì cả =_=_ cứ edit cho người khác đọc chùa như này chán lắm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nam nhân thường thích phụ nữ dễ tính

Editor: Nam Cung Từ Uyển & Nhhyllly

Tiêu Cảnh đầu còn cố được cái khác, ném ô sang một bên sau đó ngồi xổm xuống đem Giản Mạt bế lên, vội vàng hướng về phía xe chạy đi.....

Đúng lúc đó, bên cạnh có một nhà hàng ăn sáng, một tay phóng viên nhanh chóng bỏ nửa bát cơm đang ăn dở sang một bên, cầm máy ảnh liên tục chụp một màn này, vang lên tiếng “Răng rắc“.....

“Tiêu Cảnh, tôi không sao.” Lúc Giản Mạt bị Tiêu Cảnh vút xuống trên xe mới phản ứng được, dùng giấy ăn lau, đầu ngón chân của cô đã bị những mảnh đá đâm vào.

“Giản tiểu thư, hay là trước tiên nên đi bệnh viện xem xét một chút.” Tiêu Cảnh lái xe liên hướng phía một phòng khám bệnh mà đi, “Hơn nữa, quần áo cô cũng cần phải đổi, giày cũng bị cô ném đi rồi.”

Giản Mạt trầm mặc, sau đó cũng chỉ có thể tùy ý Tiêu Cảnh đem cô dẫn tới phòng khám bệnh, xử lý hòn đá nhỏ trên đầu ngón chân. Đồng thời, gọi điện thoại cho Hường Văn, nói mình đang xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có khả năng sẽ đi chậm một chút.

Tốc độ của Tiêu Cảnh rất nhanh, băng bó cho Giản Mạt không tới mười phút, quần áo và giày cũng đã thay.....

Sau khi mượn được một phòng của phòng khám để thay đổi quần áo, Tiêu Cảnh đỡ Giản Mạt lên xe, ngay sau đó đưa cô đến công ty.

“Giản tiểu thư.” Tiêu Cảnh liếc nhìn Giản Mạt sau đó hỏi, “Người cô vừa đuổi theo là ai.....”

“Anh trai tôi!” Giản Mạt không có giấu giếm, nếu như Tiêu Cảnh muốn biết, cô cảm thấy không có gì khó khăn cả.

Tiêu Cảnh lại liếc nhìn Giản Mạt, “Không ngờ Giản tiểu thư còn có anh trai.....”

Giản Mạt khẽ nhủ mày, thế nào lại cảm thấy lời này của Tiêu Cảnh nghe có chút kỳ quái. Thế nhưng, cô cũng không có suy nghĩ nhiều.

Tiêu Cảnh tốc độ rất nhanh, đến công ty vừa lúc đến giờ làm việc, bản thân cô lại làm ở chỗ văn phòng rất tốt, cũng không có người nào biết Giản Mạt là từ trên xe của Tiêu Cảnh đi xuống.....

Chỉ là, Giản Mạt vui vẻ có chút hơi sớm.

Ngay lúc bánh xe chuyển động, thứ nhất tin tức xấu bắt đầu dần dần lan tràn ra..... Dù cho không thích nghiên cứu chuyện xấu của Giản Mạt, nhưng cũng rất nhanh liền nhìn đến ảnh chụp HD kia.

Giản Mạt đề chân trần, đang ngồi xổm dưới mưa khốc, Tiêu Cảnh cầm ô che cho cô..... Sau đó, Tiêu Cảnh ngồi xổm xuống ôm cô rồi đi, trong mưa, chỉ để lại cây dù nằm lẻ loi ở trên mặt đất đầy nước mưa.

Ưm, tình tiết cầu huyết này có thể viết thành một quyển ngôn tình lãng mạn ở Đài Loan.

Cũng xác thực, nhìn lời nói trong tranh, cô là bạn gái của Tiêu Cảnh, hai người đang cãi nhau trong mưa, cuối cùng Giản Mạt lại bị thương ở chân, Tiêu Cảnh đau lòng.....

“Mạt tỷ, thực sự là quá cảm động!” Hường Văn rốt cuộc vẫn còn là một cô bé thích mơ mộng, lúc nhìn thấy tờ báo này, trong mắt giống như có hàng nghìn ngôi sao, “Thảo nào tập đoàn Đế Hoàng lại đồng ý cho Tường Vũ tham dự hội thảo, hóa ra..... Hoàn toàn là công lao của trợ lý Tiêu a!” Giản Mạt không không chế được khoe miệng liền trở nên co quắp..... Bây giờ đã đủ rối loạn, lúc này còn vui vẻ với loại cầu huyết này nữa.

Tiêu Cảnh mặc dù là trợ lý, nhưng bởi vì đi theo bên cạnh người Cố Bắc Thần, giá trị con người của hắn cũng là khó có thể tính ra..... Nay biết quan hệ của cô cùng Cố Bắc Thần cũng tính, không biết..... Không chừng lại muốn có thêm bao nhiêu phiên bản nữa đây.

“Tôi liền nói Giản Mạt rất không đơn giản? Các cô lại không tin!”

“Không phải không có điểm nào để coi, nhưng suốt ngày chỉ biết đùa giỡn đề tiện..... Hừ, hình như chỉ sợ người khác không biết cô ta ở bên ngoài câu dẫn biết bao nhiêu đàn ông.”

“Đúng vậy!”

“Tôi có chút không hiểu, hình như mỗi một người nam nhân nhìn đều giống như ba của Giản Mạt..... Nam nhân từ khi nào lại đi thích tiện nữ nhân như vậy!”

Đáy mắt Tiêu Cảnh chột sâu, bước chân hơi dừng lại, nhìn cũng không nhìn, dựa ở bên tường nghe mấy nữ nhân nói luyên thuyên, lạnh lùng mở miệng: “Các cô liền nói rất đúng..... Nam nhân đều thích Giản Mạt như vậy. Ít nhất, cô ấy chưa bao giờ nói xấu ai sau lưng!” Dứt lời, hắn nghiêng đầu nhìn về phía mấy nữ nhân kia, “Còn có, Giản Mạt cũng không phải là người để các cô nói như vậy.”

Mấy người nữ nhân vẫn đang bàn luận kia vừa thấy Tiêu Cảnh, liền há hốc miệng, có chút lúng túng co quắp.....

Tiêu Cảnh lạnh lùng thu hồi đáy mắt định nâng bước rồi đi, ai biết tầm mắt vừa rồi đi lại đúng lúc nhìn thấy Giản Mạt đứng ở đối diện.

Tiêu Cảnh tiến lên, hơi khom người cung kính chào hỏi, “Giản tiểu thư!”

Giản Mạt cười, nhìn bộ dạng cố ý của Tiêu Cảnh, trông mắt đến nháy vừa lúc chạm đến bộ dạng mấy nữ nhân với vẻ mặt kinh ngạc kia, chợt cảm thấy buồn cười, “Nói xong rồi sao?”

Tiêu Cảnh ngược mắt gật đầu, “Thần thiếu phân phó, lần sau nếu Giản tiểu thư có cần cái gì, có thể liên hệ trực tiếp cho Thần thiếu..... Vì muốn cảm ơn cô đã giúp đỡ Thần thiếu, chỉ cần là cô cần, không chạm đến giới hạn của Thần thiếu, tất cả đều có thể giúp Giản tiểu thư hoàn thành tâm nguyện.”

Giản Mạt cười càng lúc càng xán lạn, vui vẻ tiếp thu gật gật đầu, chỉ là thanh âm của hai người chỉ có hai người mới có thể nghe thấy: “Nếu như sau khi trở về, ông chủ anh biết anh truyền thánh chỉ giả, hẳn ta nhất định sẽ lột da anh ra.”

Tiêu Cảnh kinh ngạc, lập tức cười nói: “Là tôi nói thật!”

Cái này, liền khiến Giản Mạt sững sờ ở tại chỗ...

“Mặt khác.” Thanh âm Tiêu Cảnh cũng biến thành giới hạn âm lượng chỉ có hai người có thể nghe thấy, “Buổi trưa tôi sẽ cùng Thần thiếu đi công tác ở Tân Hải, thời gian không rõ..... Thần thiếu nói, chìa khóa dự phòng ở chỗ Tô San, nếu như...” Khóe miệng hần nhẩn nhẹn không cười, “Nếu như lần sau Giản tiểu thư lại quên mang chìa khóa, không cần xoắn xuýt gửi tin nhắn cho Thần thiếu.”

“.....” Giản Mạt khóe miệng không không chế được liền trở nên co quắp, sau đó nỗ lực tươi cười, trong lòng lại đem Cố Bắc Thần mắng một cái.

Tiêu Cảnh đảo mắt nhẹ liếc nhìn chân của Giản Mạt, “Vết thương mặc dù không lớn, nhưng mà..... Giản tiểu thư cũng nên chú ý tốt đến vết thương.”

Giản Mạt gật gật đầu, “Cảm ơn.”

Tiêu Cảnh mỉm cười khẽ gật đầu, xoay người rời đi.....

Giản Mạt sau khi thấy hần đã rời đi, mới quay bước chân đi tìm người phụ trách thi công bản thiết kế, lúc đi qua mấy nữ nhân kia, cũng không có liếc mắt nhìn lấy một cái.

“Tính tình cao ngạo của cô ta..... Nhìn đã khiến tôi cảm thấy buồn nôn!”

Thanh âm ở phía sau không lớn không nhỏ vừa lúc để Giản Mạt nghe thấy, thế nhưng, cô không có tâm tình để ý tới..... Lời đồn đại, cô càng giải thích lại càng khiến nhiều người nghi ngờ.

Sau khi tất cả đã quyết định được rồi, Giản Mạt trở về phòng thiết kế.....

Đúng lúc đó Đường Hạo Dương tiến vào, thông báo báo cáo của quý này, “Để ăn mừng mọi người đã vất vả, Du tổng lên tiếng, tiền thưởng của người trong phòng thiết kế được tăng gấp đôi!”

“Tổng giám đốc, có phải thật không vậy?”

“Ừm! Không chỉ có như vậy, buổi tối mọi người có thể mở tiệc chúc mừng, tiền tôi chi.” Đường Hạo Dương nhìn về phía Giản Mạt, “Giản Mạt, lần này công lao của cô là lớn nhất, cô nói, nên đi chỗ nào đây?”

Giản Mạt kỳ thực không muốn đi, thế nhưng, không muốn làm mọi người mất vui, hơi thăm ý kiến, sau đó nhất trí yêu cầu đi Thiên Đường Dạ.

“Các cô thật đúng là nhân tâm!” Đường Hạo Dương giả vờ đau lòng tỏ ra vui đùa, “Được được được, Thiên Đường Dạ liền Thiên Đường Dạ, sau này mọi người nhớ cố gắng nỗ lực nhiều một chút, ăn nhậu chơi bời thêm tiền thưởng cái gì cũng có!”

Mọi người vừa nghe, lập tức đứng dậy hoan hô..... Chỉ là, cuối cùng đều là nhao nhao nói nhờ vào công lao của Giản Mạt.

Phòng thiết kế liền trở nên rất vui mừng, tất nhiên sẽ khiến các bộ phận khác ghen tỵ..... Đối với lần này, Giản Mạt tỏ vẻ vô lực đối phó, đi con đường của mình, lại để cho người khác nói đi.

Giản Mạt nghĩ đến hội thảo của Đế Hoàng, hoàn toàn là công lao của Cố Bắc Thần, cô dù thế nào cũng nên lấy lòng kim chủ, thế là lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho hần, chỉ là tin nhắn có chút ngọt: Chồng yêu, thuận buồm xuôi gió rồi!

Cố Bắc Thần vừa đến sân bay, nhận được tin nhắn của Giản Mạt, tầm mắt đột nhiên thâm lại, vô thức, khóe miệng hơi câu một nụ cười thư thái.....

Mặc dù, biết rất rõ ràng, tin nhắn của Giản Mạt thực tâm là đang chờ khảo sát!

“Thần thiếu, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiêu Cảnh nhìn thấy khóe miệng của Cố Bắc Thần nâng lên, hề hề cười, cố ý làm bộ không hiểu hỏi.

Trong nháy mắt Cố Bắc Thần thu lại nụ cười, híp mắt liếc xéo Tiêu Cảnh, giống như nghĩ đến cái gì đó, lạnh giọng nói: “Tôi sẽ đưa anh đến làm việc cá nhân ở phòng khám, cuối năm khấu trừ ba trăm!”

Tiêu Cảnh vừa nghe, lập tức mặt như bị sét đánh trúng, ủy khuất nói: “Thần thiếu, cậu đây là đang trả thù tôi.....”

Chương 58: Chỉ ăn một bữa cơm

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Trên đường đi xem xét tình hình ở ven biển, tâm tình Tiêu Cảnh đều không tốt..... Thần thiếu nói rất rõ chính là ghét bỏ không có cho hắn báo cáo chuyện Giản Mạt sáng sớm bị thương.

“Thần thiếu, sáng sớm.....” Tiêu Cảnh nghĩ, còn quyết định chủ động bàn giao, “Sáng sớm nay hình như Giản tiểu thư nhìn thấy anh trai của cô ấy, cho nên mới xuống xe đuổi theo.”

“Ừ.” Cố Bắc Thần tiếp tục xem tạp chí kinh tế tài chính, lười nhác đáp một tiếng.

Trong lòng Tiêu Cảnh âm thầm oán giận: Cứ giả vờ đi, rõ ràng muốn biết..... Còn cô giả vờ không để ý.

“Thần thiếu, nhìn tình huống lúc đó, anh trai của Giản tiểu thư hình như muốn trốn Giản tiểu thư, cái kia..... Quay về có cần đi điều tra hay không?” Tiêu Cảnh dò hỏi.

Cố Bắc Thần lúc đó tạp chí tay hơi dừng lại, đáy mắt sâu híp lại nghiêng đầu, môi mỏng khẽ mở hỏi: “Anh đối với chuyện của Giản Mạt rất để bụng sao?” (= _ = ảnh ghen cmnr!)

“.....” Tiêu Cảnh khoe miệng co quắp, vội vàng lắc đầu, khoe miệng tươi cười liền nói, “Sao có thể? Tôi một chút cũng không để tâm!”

“Hả?” Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, “Không để bụng?”

Khuôn mặt Tiêu Cảnh trong nháy mắt đông cứng, hẳn ở bên người Cố Bắc Thần nhiều năm như vậy, nhưng biểu tình này của Cố Bắc Thần, khiến hắn xem không hiểu là có ý gì, hắn liền lẩn lộn, “Thần thiếu, tôi chính là, cá nhân tôi không để bụng, thế nhưng, bởi vì là Thần thiếu để bụng, cho nên, tôi sẽ vì Thần thiếu để bụng!”

Ôi, lại muốn cảm thán làm trợ lý không dễ dàng a..... Nhìn hắn là trình độ chân chó?

Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, thu lại tầm mắt, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Đến khi hết bận, điều tra anh trai của Giản Mạt rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

“Được.....” Tiêu Cảnh âm thầm hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng không khỏi kêu rên một tiếng: Thần thiếu của tôi ơi, anh là đang rối loạn thể chất, thích trở thành tổng tài cuồng bá hay sao?

Lần này Cố Bắc Thần đi công tác, vốn dự tính sẽ đi dăm ba bữa, thế nhưng, sau khi đi, phát hiện mọi chuyện so với tưởng tượng còn vương tay chân hơn, vì thế liền đi mười ngày cũng chưa trở về Lạc Thành.

Hai năm qua Giản Mạt đã quen với việc Cố Bắc Thần trở về không có tin tức rồi, cũng không cảm thấy có cái gì lạ..... Mỗi ngày đi làm bận rộn, buổi tối thảnh thơi cùng đồng nghiệp hoặc là Lý Tiểu Nguyệt tụ họp lại, nếu không thì ở trong phòng của biệt thự xem phim, ngày như trước quá thoải mái.

Đương nhiên, nếu như thoải mái như thế có thể tránh được Sở Từ Tiêu, vậy thật là quá tốt rồi!

Đáng tiếc, không được!

Thiết kế văn phòng luật Sở Đường, Sở Từ Tiêu yêu cầu phải là Giản Mạt đến làm..... Cô cũng chỉ có thể kiên trì.

Sau này mọi người đều sinh hoạt tại một thành thị, ở dưới tình huống cô cùng Cố Bắc Thần chưa ly hôn, cô rốt cuộc vẫn là di của Sở Từ Tiêu..... Ừm, mặc dù có chút không hòa hợp, nhưng tóm lại không có khả năng chạm mặt. Giản Mạt nghĩ thầm, cùng lắm thì lần này lại thất bại!

“Cơ sở vấn đề chỉ những thứ này, nếu như Sở luật sư không cần sửa chữa gì đặc biệt, hai ngày này tôi sẽ ra bản vẽ 3d thật hiệu quả...” Giản Mạt ngược mắt, vẻ mặt làm việc rất nghiêm túc nói, “Hiệu quả về ra không có ý nghĩa, công trình bộ được chứ?”

“Được!” Sở Từ Tiêu nhàn nhạt trả lời.

Từ đầu tới đuôi Sở Từ Tiêu đều đặc biệt phối hợp, khiến Giản Mạt cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

“Sau khi tan tâm có việc gì nữa không?” Đáy mắt của Sở Từ Tiêu thâm thúy nhìn Giản Mạt, ngữ khí lộ ra một chút cẩn thận từng li từng tí.

Động tác thu thập tư liệu của Giản Mạt bị kiềm hãm, nhìn về phía Sở Tử Tiêu, theo bản năng đẩy mắt trần ra một tia chống cự.

Đáy mắt Sở Tử Tiêu lướt qua bị thương, có thể tưởng tượng nghĩ mấy lần trước hai người mỗi lần đều grom tuốt vỏ, nở giương đây, không khỏi tự giễu cười cười, “Mạt Mạt, trước kia..... Xin lỗi, là anh thể hiện thái độ có chút kịch liệt thái quá.”

Giản Mạt cụp mắt, trong lòng thoáng cái liền trở nên ngột ngạt, cái loại cảm giác này giống như có cái gì đó tắc nghẽn ở trong trái tim, làm cho người ta nghẹt thở, “Đều đã qua, tôi không muốn đề cập đến.”

Sở Tử Tiêu tự giễu gật khöhe môi, “Tôi hôm nay có thể cùng nhau ăn một bữa cơm không?”

Giản Mạt gật gật đầu, “Được!”

Khöhe miệng Sở Tử Tiêu nở nụ cười, cười như vậy hình như còn mang theo một chút cẩn thận từng li từng tí lấy lòng, “Buổi tối anh sẽ qua đây đón em.”

Giản Mạt không cự tuyệt, dù sao hiện giờ ở trong công ty cô cũng đã có rất nhiều tin đồn rồi, thêm một chuyện cũng chẳng là gì..... Suy nghĩ một chút, bình thường cô đi làm, mặc trên người không phải đồ xa xỉ thì đều là đồ đặt làm cao cấp, người khác không nghĩ kẻ ra cũng khó.

Bởi vì gần đây bản thiết kế vẫn rất thuận lợi, sau khi Giản Mạt đối phó xong với Sở Tử Tiêu thì rất nhàn hạ.....

Giản Mạt nằm bò nửa người ở trên bàn nhìn mấy vi tính, hình ảnh tin tức là Cổ Bắc Thần, cô cứ như vậy nhìn chăm chăm, nửa ngày cũng không nhúc nhích.

“Mạt tỷ.....” Hường Văn không biết lúc nào đã đứng phía sau lưng của Giản Mạt, nhìn trong mấy vi tính của cô, về mặt gian xảo cười nói, “Bộ dạng của chị tại sao lại giống như người đang tương tư vậy? Há? Thành thật khai báo, có phải chị thầm mến Thần thiếu hay không?”

Mặt của Giản Mạt trong nháy mắt liền đỏ, vừa muốn phản bác, liền thấy Hường Văn bỗng nhiên nhảy ra một bước.....

“Mạt tỷ, chị chờ một chút!” Hường Văn có chút ngạc nhiên nhìn Giản Mạt, “Chắc chắc, đây là chị đang đỏ mặt sao? Ha ha, Mạt tỷ, chị sẽ không thực sự động tâm với Thần thiếu đây chứ?”

Giản Mạt sừng sốt, vô thức phủ quyết, “Em suy nghĩ nhiều rồi.....”

“Thật đúng là em suy nghĩ nhiều sao?”

Giản Mạt chớp chớp mắt, “Đàn ông đó cũng giống như ngựa đực, lúc nào cũng truyền scandal, chị động tâm với hắn?” Cô cười lạnh thành tiếng, “Muốn động tâm, còn không bằng Tô Quân Ly!”

Hường Văn vừa thấy, vốn không tin, thế nhưng, nghe Giản Mạt nói như vậy, lại cảm thấy rất có đạo lý, “Cũng đúng, Tô Quân Ly chưa từng dính vào scandal.” Cô nghiêng người sang, “Mạt tỷ, chị biết không? Hiện tại trên mạng đều là tin tức của Tô Quân Ly, nói rằng âm nhạc của anh ấy có thể làm cho người khác mang thai.....”

“.....” Giản Mạt vừa nghe, “Ha há” hai tiếng, “Nói vậy nhất định Tô Quân Ly phải chịu trách nhiệm với bao nhiêu là người?”

Hường Văn bĩu môi, “Mạt tỷ, đó chính là ví dụ..... Ví dụ được chứ? Đó là nói lúc Tô Quân Ly đàn dương cầm đặc biệt suất..... Đặc biệt nhu tình, đặc biệt.....” Hai tay cô tạo thành hình chữ thập, về mặt say đắm, “Nói chung, đặc biệt mê người!”

Trước mắt Giản Mạt lại hiện lên tình cảnh của đêm diễn tấu từ thiện hôm đó, dưới ánh đèn nhu hòa, khöhe miệng Tô Quân Ly hơi nâng lên một nụ cười ôn nhuận thanh nhã..... Ngón tay thon dài có lực liền giống như tinh linh ở trên những phím đàn trắng đen bay múa, lúc đó, anh và chiếc đàn đó giống như hợp nhất với nhau, trên thế giới này không có gì có thể tách ra.

“Xác thực rất mê người.....”

“Thật vậy sao?” Hường Văn không có chú ý đến biểu tình của Giản Mạt, chỉ ôm đồm ở tay cô liền khẩn cầu nói, “Mạt tỷ, em lúc này tới tìm chị, chính là vì anh ấy.”

“Há?”

Hường Văn cười, về mặt xán lạn, “Tháng sau Tô Quân Ly muốn tổ chức buổi diễn tấu cá nhân đầu tiên sau khi về nước ở Lạc Thành, Mạt tỷ..... Chị xin giúp em hai vé được không.....” Nói xong, cô đã bắt lấy tay Giản Mạt bắt đầu làm nũng lung lay, “Mạt tỷ, Mạt tỷ.....”

Giản Mạt có chút dở khóc dở cười, muốn cự tuyệt, thế nhưng, nhìn thấy Hường Văn hướng ánh mắt trần ngập những thứ lấp lánh nhất thế giới về phía cô, có chút trở nên ham mê, “Chị chỉ giúp em hỏi, có thể lấy được hay không, chị không thể bảo đảm.”

“Được!” Hường Văn vừa nghe, vội vàng trả lời, “Cảm ơn Mạt tỷ.”

Giản Mạt cười lên, vừa mới muốn nói gì, di động liền vang lên, tên hiển thị là G tiên sinh..... Liếc nhìn Hường Văn, cô nhận điện thoại, sau đó để ở bên tai.

Bởi vì Hương Vãn còn đang trước mặt, cô không thể dùng giọng điệu ngọt ngào được, chỉ nói qua: “Xin chào, Giản Mạt!”

Cố Bắc Thần trong nháy mắt cau lại mày kiếm, lập tức lạnh giọng nói: “Tôi bây giờ đến Lạc Thành, em đến đón tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Đi cùng cháu trai đến sân bay

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Giản Mạt còn chưa kịp trả lời, trong điện thoại liền truyền đến tiếng “Đô đô đô” cắt đứt, cô hơi sững sờ, không biết Cố Bắc Thần có ý tứ gì.

Xe của cô đưa đi sửa chữa vẫn chưa đưa về, nghe Tô Quân Ly nói đừng phải không nghiêm trọng, thế nhưng sửa hơn mười ngày rồi vẫn chưa được..... Nhưng mà, cô cũng không sốt ruột, trừ đi làm có chút bất tiện.

Thế nhưng đi đón máy bay.....

Cố Bắc Thần không phải bình thường đều trực tiếp đem xe gửi lại bãi đỗ xe của sân bay hay sao?

Giản Mạt khẽ nhíu mày, liền gọi điện thoại lại cho hắn, thế nhưng, điện thoại của hắn đã tắt máy.....

Hơi bủn xỉn, Giản Mạt còn chưa nghĩ thông suốt rốt cuộc Cố Bắc Thần đang phát bệnh thần kinh gì, điện thoại liền lại vang lên..... Số đuôi là “3719”, là Sở Từ Tiêu gọi tới.

Nhận máy, Giản Mạt không chờ Sở Từ Tiêu nói chuyện, liền nhanh chóng mở miệng trước: “Đêm nay tôi có việc gấp, sợ là không thể cùng anh ăn cơm.”

Sở Từ Tiêu hơi dừng, mới lên tiếng: “Anh cũng vậy..... Cho nên gọi điện thoại tính sẽ hẹn vào lúc khác.” Nói xong, hắn đột nhiên nhướn mày kiếm, “Em.....” Thanh âm của hắn có chút chần chừ, “..... Không phải là bởi vì Bắc Thần chứ?”

“Ừ!” Giản Mạt trả lời, bây giờ quan hệ của nhau cũng đã biết, cô cũng không cần phải giấu giếm, “Vừa lúc này anh ấy gọi điện cho tôi nói tôi đi đón hắn ở sân bay.”

Sở Từ Tiêu lại trầm mặc, khóe miệng tràn ra một trận cay đắng nói: “Để lát nữa anh đến đón em, sau đó cùng đi đến sân bay.”

Nghe ra khẩu khí của hắn chứa đựng một trận chua chát, Giản Mạt cũng biết, cái này căn bản là Cố Bắc Thần đã an bài xong..... Trong lòng thầm mừng hành vi ưu ái của nam nhân kia, trong miệng đáp, “Được.”

Sau khi tan việc, Sở Từ Tiêu qua đón Giản Mạt cùng đi đến sân bay, vừa mới bắt đầu, bầu không khí giữa hai người dường như có chút cứng nhắc, ai cũng không nói gì.

Thẳng đến khi chiếc xe đi trên đường cao tốc của sân bay, sau đó Sở Từ Tiêu mới phá vỡ không khí yên lặng “Mạt Mạt.....”

“Hả?” Giản Mạt nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Sở Từ Tiêu liếc nhìn Giản Mạt sau đó tầm mắt lại rơi vào phía trước, “Em.” Hắn hít sâu một hơi, “Bây giờ em thấy tốt không?” Bắc Thần đối với nữ nhân luôn luôn không để bụng, duy nhất một lần để bụng đó là chuyện tình nhiều năm về trước.

Giản Mạt chậm rãi nằm tựa ở trên ghế ngồi, vào thu, gió ở Lạc thành đã có chút lạnh, cô đóng cửa sổ, chậm rãi nói: “Rất tốt.”

Sở Từ Tiêu lại liếc nhìn Giản Mạt, tâm tình có chút trầm trọng, “Nếu như..... Anh là nói nếu như.” Thanh âm của hắn trầm thấp ảm đạm, “Nếu như Bắc Thần để em tự do, chúng ta còn có cơ hội bắt đầu lại từ đầu hay không?”

Giản Mạt kiềm chế tâm tình trầm trọng, tầm mắt cô rơi ở phía ngoài phi trường đang càng lúc càng gần, trong thanh âm không có quá nhiều cảm xúc nói: “Từ Tiêu, không thể trở về được nữa..... Mặc kệ vì sao lúc trước chúng ta lại tách ra, nhưng hiện tại theo đạo đức luân lý, tôi đã là đi của anh!” Tay Sở Từ Tiêu bỗng nhiên nắm chặt tay lái, bởi vì dùng khí lực quá lớn, phát ra tiếng vang “Cạc cạc”.

Còn có cái gì, có thể so sánh từng rất yêu nhau, còn muốn ở với nhau cả đời, bỗng một cái người yêu biến thành đi của mình, chuyện như vậy càng làm cho người ta cảm thấy bị châm chọc?

“Mạt Mạt, vì sao chúng ta lại đi tới bước đường này chứ?” Thanh âm của Sở Từ Tiêu lộ ra ngưng trọng bi thương, “Lúc trước, chính là sân bay này, em

đã từng nói sẽ chờ anh.....” Trên khuôn mặt tuần dật có cái gì đó kể nức ra, tim của hắn, cũng theo đó bị xé rách.

Vốn tưởng rằng tất cả đều là lỗi của cô, không hiểu vì sao cô lại chia tay khiến hắn hận đủ hai năm!

Nhưng kết quả là, mặc kệ cô có biết hay không, cái chết của Giản bá phụ có quan hệ đến Sở thị..... Vận mệnh trên người sao? Có lẽ là vậy.....

Giản Mạt không trả lời, có một số việc không cần đáp án, bởi vì căn bản không có đáp án.

Xe dừng lại ở chỗ đậu xe, Sở Tử Tiêu cùng Giản Mạt đều trầm mặc một đường đi tới máy bay thương gia đón hắn.....

Người phát thanh ở sân bay thông báo chuyến bay từ thành phố Tân Hải đến Lạc Thành đã hạ xuống, sau đó đợi hơn mười phút, đã có người lục tục đi ra.

Xa xa, Cố Bắc Thần liền nhìn thấy Sở Tử Tiêu cùng Giản Mạt đứng cạnh nhau ở nơi đó, sắc mặt hai người, có một người hơi cứng ngắc, cảm giác đó..... Khiến hắn không thoải mái.

Tiêu Cảnh cảm thấy Thần thiếu là tự chính mình tìm cảm giác không thoải mái, nói thật dễ nghe, là giúp đỡ cháu ngoại cùng tiểu mợ chặt đứt quan hệ, nhưng hắn thế nào nhìn thấy giống như là Thần thiếu càng khó chịu.

“Cái kia.....” Tiêu Cảnh cảm giác tốt nhất nên rời xa khu chiến hỏa này, “Trước tiên tôi đi đưa tư liệu cho Tô San.” Dứt lời, hắn hướng Giản Mạt và Sở Tử Tiêu khẽ gật đầu báo cho biết, sau đó liền rời đi nhanh như chớp.

“Mẹ cháu nói sau khi đón cậu liền trực tiếp về nhà ăn cơm.....” Sở Tử Tiêu biểu hiện như thường, giống như bên người không có sự tồn tại của Giản Mạt.

Cố Bắc Thần đáp lại một tiếng, đôi mắt sắc bén lãnh đạm lướt qua Giản Mạt.....

Giản Mạt mấp máy môi, nói cũng không nói.

Trên đường trở về, Sở Tử Tiêu một mình lái xe, Cố Bắc Thần lấy chiếc xe Spyker ở trong bãi đỗ xe của sân bay, sau đó chở Giản Mạt, hai chiếc xe, một trước, một sau, hướng biệt thự Lệ Sơn chạy tới.

“Đề em đón tôi, cảm thấy không vui?” Cố Bắc Thần đánh vỡ trầm mặc, lạnh lùng hỏi.

Giản Mạt nâng khóe miệng, cười xán lạn, “Sao có thể chứ? Có thể đến đón anh, đó là vinh hạnh của em!”

Cố Bắc Thần liếc xéo Giản Mạt, tốc độ xe nhanh hơn.....

Giản Mạt bởi vì không dự phòng, thân thể bỗng nhiên lắc mạnh, ngã xuống trên ghế ngồi..... Cô trừng mắt nhìn Cố Bắc Thần, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “A Thần, anh có nghe được có vị gì trong xe hay không?”

Cố Bắc Thần không nói gì, dường như chờ Giản Mạt nói tiếp.

Về mặt Giản Mạt thành thật, khóe miệng lại mím lại ẩn nhẫn ý cười, “Ồ đây..... Toàn là vị chua..... Liền giống như bình giấm chua bị phá vỡ!”

Cố Bắc Thần tức thì nhướn mày, mực đồng biến thành thâm thúy, “Em nói tôi đang ghen?”

“Em không nói.....” Ý cười của Giản Mạt kéo dài lan tràn tới đáy mắt.

Cố Bắc Thần nâng tầm mắt nhìn Giản Mạt đang cười rung cả người, khuôn mặt lạnh lùng bỗng chốc nhưng trọng, từng đường nét trên khuôn mặt đều trở nên cứng ngắc.

Giản Mạt nhìn thấy từng đường nét trên khuôn mặt của hắn đang ban ra, tức thì liền nở nụ cười, “A Thần, anh không vui sao? Em đã nhiều ngày không nhìn thấy anh, lúc này gặp được nên cảm thấy rất vui về chứ.....” Nói xong, thân thể của cô hơi nâng lên, cũng không quan tâm Cố Bắc Thần còn đang lái xe, ngay ở trên gương mặt hắn hạ xuống một nụ hôn hờ hững.

Đường nét cứng ngắc trên khuôn mặt Cố Bắc Thần rõ ràng tan đi mấy phần, nhưng vẫn là cố ý ban ra, hừ lạnh một tiếng, “Tôi là muốn giúp hai người nhận rõ hiện thực sớm một chút.....” Hít một hơi, thanh âm trầm thấp có mấy phần lạnh lùng, “Giản Mạt, em vẫn rất thông minh.”

Lòng của Giản Mạt trầm xuống, cũng không biết có phải là vì muốn che giấu nội tâm hoảng loạn hay không, cô nghiêng đầu liền tựa ở trên vai Cố Bắc Thần, “Em không phải người có thể lưu luyến quá khứ.....”

Bằng không, sau khi bị thất thân cô lại có thể để hắn ôm ấp. Cũng sẽ không bài xích chuyện kia bởi vì đêm đó, lại giống như trước vì báo đáp hắn mà nỗ lực lấy lòng.....

Hắn kết hôn với cô vì mục đích gì cô mặc kệ, cô chỉ biết, nam nhân này giúp đỡ cô ở thời điểm khó khăn nhất, giống như thiên thần đến ở trước mặt cô.

Kỳ thực, làm một người chồng, ngoại trừ hắn thường hay có scandal, Cố Bắc Thần đối với cô thực sự rất tốt.

Lần trước là mở cửa, còn bồi thuốc cho cô, cô cùng hắn đều không đề cập đến chuyện này, thế nhưng..... Cô thực sự rất cảm động.

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, lời nói của Giản Mật nói với hắn tuy rất thư thái, thế nhưng..... Vì sao lúc đó lại nói sẽ không lưu luyến, hắn cũng có chút khó chịu?

Không yêu, đây không phải là đại biểu cho có một ngày cô cùng hắn tách ra, cô cũng sẽ lập tức quay đầu có thể nhanh chóng để người khác ôm ấp, với hắn không để lại một chút tình yêu nào?

Nghĩ tới đây, tâm tình của Cố Bắc Thần càng trở nên tồi tệ.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Hôm nay Cung muốn PR cho hai truyện mà Cung cảm thấy rất hay!

1. Em đến từ hoài niệm

EM ĐẾN TỪ HOÀI NIỆM

Tác giả: ThoLongXu

Thể loại: xuyên không, hài hước, tình cảm, hành động

Tình trạng: đang tiến hành

2. Hoàng thượng, Hoàng hậu là đại thiên tài

HOÀNG THƯỢNG, HOÀNG HẬU LÀ ĐẠI THIÊN TÀI

Tác giả: DiepHaVoUu

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cổ đại, nam cường, nữ cường, HE

Tình trạng: Đang tiến hành

3. Nếu như chúng ta còn yêu?

NẾU NHƯ CHÚNG TA CÒN YÊU?

Tác giả: @NamCungTuUyen

Thể loại: ngôn tình đô thị, hiện đại, ngược tâm, ngược thân, nam thâm tình, nữ không bánh bèò, HE

Tình trạng: Đang tiến hành

Các bạn nếu có thời gian rảnh hành ghé qua và đọc thử ba cuốn truyện này để ủng hộ tác giả nhé! Chuyên mục PR đến đây là kết thúc, thông báo luôn ngày mai sẽ có chương mới, lịch đăng truyện sẽ là thứ hai, thứ tư và chủ nhật trong tuần nha, số chương tùy vào tâm trạng và thời gian rảnh!

Hết!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Hôn nhau ở trong hầm rượu

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Bắt đầu từ lúc Sở Từ Tiêu trở về, liền hẹn cùng nhau ăn một bữa cơm, thế nhưng, vẫn kéo dài tới khi hắn trở về được một tháng mới có cơ hội này.....

Trên bàn cơm, Cố Từ cùng Sở Thiên Tần trước sau như một, Cố Bắc Thần có thói quen lạnh mặt, trừ lúc ở trên giường, Giản Mạt đã thấy qua vẻ mặt cảm thú cùng bộ dáng của hắn, nhưng lúc khác, khuôn mặt giống như độc khuẩn.

Toàn bộ trên bàn cơm, Sở Từ Tiêu có chút trầm mặc..... Thân là một luật sư, hắn trừ lúc ở trên tòa án, thời gian khác đa số cũng không nói nhiều. Đương nhiên, trừ lúc ở cùng một chỗ với Giản Mạt lúc đi học.

Giản Mạt lúc đi học là một người lạnh lùng cao ngạo, đa số thời gian đều là Sở Từ Tiêu nói đùa cô..... Nhưng bây giờ bầu không khí không đúng dường như trên bàn cơm trừ việc nhà, vòng đi vòng lại đều là nói chuyện công việc.

Cố gia ở Lạc thành có thể lực vô cùng kiên cố, nhất là ở trong thành, không có người nào có thể lay động đến tập đoàn Đế Hoàng..... Tập đoàn Sở thị mặc dù cũng là một công ty lớn, nhưng rốt cuộc rất cần hạng mục, hay là muốn dựa vào Đế Hoàng.

Đáng tiếc, Cố Bắc Thần một mực không chấp nhận, trên thương trường phải quả quyết..... Cho tới bây giờ hắn chưa từng nể mặt ai.

Dăm ba câu, Sở Thiên Tần tính toán một chút liền bị Cố Bắc Thần giải quyết qua loa.....

“Buổi tối có rảnh không?” Sở Từ Tiêu xen mồm, đáy mắt rơi ở trên người Cố Bắc Thần, “Đi uống một chén?”

“Được.” Cố Bắc Thần thuận thế liền đáp ứng, nghiêng đầu nhìn về phía Giản Mạt vẫn đang thùy chung ăn cơm, “Buổi tối em đi cùng không?”

“Không đi, ngày mai em còn phải đi làm.....” Giản Mạt tự nhiên nói, lại không phát hiện trong thanh âm của cô lộ ra một chút hờn dỗi.

Cố Bắc Thần môi mông hơi nhếch, “Ngồi một chút rồi trở về cũng được!”

Giản Mạt than nhẹ một tiếng, chỉ có thể thỏa hiệp.....

Biểu hiện của cô căn bản vẫn bình thường, thế nhưng, tất cả rơi vào tầm mắt của Sở Từ Tiêu thậm chí có một chút chói mắt..... Hắn không hiểu hai người đối diện đang diễn kịch hay là bình thường vẫn như vậy, thế nhưng, hắn hiểu Giản Mạt.

Cô rõ ràng vô thức tỏ ra hờn dỗi, khiến hắn có chút chống cự suy nghĩ đến nguyên nhân chân chính.....

Sau khi ăn xong, Cố Từ gọi Cố Bắc Thần đến bên cạnh nói chuyện, Giản Mạt tới phòng khách uống nước, ăn hoa quả ngồi chờ.

“Hạng mục kia thật sự không thể giúp anh rẽ sao?” Thanh âm Cố Từ có chút ngưng trọng, “Bắc Thần, em cũng biết, lần này Sở thị nếu như bắt không được này hạng mục, cổ phiếu sẽ giảm rất nghiêm trọng.....”

Cố Bắc Thần để tay trong túi đứng đó, híp đáy mắt thâm thúy rơi ở phương xa, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị không có quá nhiều cảm xúc nói: “Ở thương trường mà nói, nếu như Đế Hoàng đều dựa vào cạp vấy quan hệ, sợ cũng sẽ không đi đến thành công cho tới hôm nay.” Cố Từ nhũ mày, “Ngự Cảnh Hồ thời hạn bốn, năm kỳ bắt đầu kết thúc công việc, nếu như sự tình không được giải quyết, ắt hẳn sẽ gây ra lỗ thủng..... Bắc Thần, em nên biết, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì.”

Cố Bắc Thần trong nháy mắt liền nhũ mày, đáy mắt thâm thúy nhìn Cố Từ, thanh âm lộ ra một tia hàn ý tràn ra môi mông: “Chị, chị là đang uy hiếp em?”

“Bắc Thần, em biết rất rõ ràng không phải.....” Cố Từ nhũ mày, khuôn mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt, nhìn không ra tuổi tác thật sự, “Mà nếu kết quả Ngự Cảnh Hồ không tốt, sẽ không thể đặt nền móng cho sáu kỳ tiếp theo, truyền thông tất nhiên sẽ nhìn chằm chằm không buông..... Sớm hay muộn thì chuyện này sẽ chỗ xảy ra sơ sót.”

Cố Bắc Thần thu lại đáy mắt nhìn về phía phương xa, môi mông hơi tràn ra một tia lạnh lùng ý cười, “Nếu chị dùng chuyện này nói về sự kiện..... Được!”

Cố Từ thấy Cố Bắc Thần đáp ứng, trong mắt lập tức tràn ra vui mừng, thế nhưng, nháy mắt liền bị lời nói của hắn đánh cứng lại.

“Dùng năm phần trăm cổ phần của Đế Hoàng trong tay chị để đổi.....” Cố Bắc Thần hơi híp mắt lại, tròng mắt tràn ra tinh quang, “Không chỉ có hạng mục này, tài chính bắt đầu cho sáu kỳ tiếp theo của Ngự Cảnh Hồ, Đế Hoàng đều sẽ gánh chịu!”

Đó là một cục diện nhưng thắng hai lần, thế nhưng, Cố Từ cũng hiểu..... Hắn là muốn dần dần thu thập cổ phần của Đế Hoàng.

“Nhiều năm qua ba đã dùng rất nhiều tâm tư, thế nhưng chuyện đó vẫn chưa làm được, Bắc Thần, em tính hoàn thành tâm nguyện của cha sao?” Thanh âm Cố Từ có chút run rẩy nhìn Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần xoay người, nhìn về phía Cố Từ, “Chị, chị hẳn là hiểu, em phải muốn làm như vậy!” Hít một hơi, hắn nói tiếp, “Em sẽ nói Tô San đem hợp đồng chuyển nhượng quyền năm cổ phần đến cho chị, nếu như chị suy nghĩ kỹ, em ở Đế Hoàng chờ chị.” Dứt lời, hắn xoay người rồi biệt thự, đưa Giản Mạt, cùng Sở Từ Tiêu cùng hắn đến Lam Điều.

Từ đầu tới đuôi, trên khuôn mặt của hắn không có một tia đồng tình.....

Giản Mạt là lần đầu tiên đến Lam Điều, nơi này là câu lạc bộ tư nhân, đây là nơi cất giấu rượu của các danh nhân ở Lạc thành..... Phần nhỏ đều qua đây uống rượu.

Cô đứng ở trong hầm rượu tư nhân của Cố Bắc Thần, nhìn các loại rượu rực rỡ muôn màu, có chừng hơn hai trăm bình được cất giữ, khỏe miệng có chút co quắp.....

Lúc này mới gọi là..... Có tiền, chính là tùy hứng!

Giản Mạt tiện tay nâng lên, tốt thôi..... Một chai Latour cất kỹ năm 1976.

Còn chưa kịp thưởng thức rượu đỏ có giá trị hơn ba mươi mấy vạn, bỗng nhiên trong tay trống không, sau đó trên tay lại rơi xuống một chai rượu khác..... Giản Mạt có chút mờ mịt nhìn chai rượu có màu vàng trong tay, lại quay sang nhìn Cố Bắc Thần đứng ở bên cạnh.

“Em ngày mai không phải đi làm sao? Uống sâm panh là được rồi.” Cố Bắc Thần nói, trực tiếp đem bình latour kia để lại trên giá rượu.

“Nói thì rất hay, giống như đang đối tốt với em nhưng thực chất.....” Giản Mạt bĩu môi, có chút tham lam liếc nhìn bình rượu kia, trong miệng phun ra hai chữ, “Keo kiệt.”

Cố Bắc Thần dựa ở trên giá rượu, môi mông khê nhếch, “Keo kiệt?”

“Hừ!” Giản Mạt nhìn bọt khí rượu trong tay, trong lỗ mũi hừ một tiếng, bộ dáng kia, đừng nói có bao nhiêu đáng yêu.

Tầm mắt của Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt bỗng nhiên biến thành hồ sâu không thấy đáy, đợi đến khi Giản Mạt nhận thức được bầu không khí đang dần nóng lên, người đã bị hắn đè ở trên tủ, hung hăng hôn xuống.....

Trong tay Giản Mạt còn cầm một chai sâm panh, nụ hôn ừn ừ kéo đến mang theo cảm xúc nhớ nhung, vì thế trong nháy mắt liền đốt cháy sự nhiệt tình của cô..... Cô cầm chai rượu vòng qua gáy của Cố Bắc Thần, liền bắt đầu đáp lại.

Nhận được sự đáp lại của Giản Mạt, Cố Bắc Thần không tự chủ được làm nụ hôn càng thêm sâu..... Lời lẽ ngọt ngào của cô luôn luôn có thể làm cho thân thể của hắn nổi lên phản ứng nhanh nhất.

Trong tay Sở Từ Tiêu cầm một chai rượu ngon đi qua, nhìn hai người đang hôn nhau hoàn toàn quên mất còn có người khác ở đây, vị trí trái tim bỗng nhiên co rút đau đớn..... Một vết tự giễu cùng cực kỳ bị ai lướt qua khỏe miệng.

Hắn nên xoay người, thế nhưng, một khắc kia liền giống như đũa ngọc, nhìn người cậu mà từ nhỏ đến lớn hắn đã sùng bái nhất cùng với người hắn yêu kiếp này ở trong này hôn môi.

“Ừm.....” Giản Mạt rốt cuộc bị Cố Bắc Thần hôn đến thở không được, tức giận ừm một tiếng, nghĩ đến muốn đẩy hắn ra.

Đáy mắt Cố Bắc Thần tối lại, lập tức lướt qua một mặt tiểu ý, lại không buông Giản Mạt ra..... Thẳng đến khi Sở Từ Tiêu xoay người đi ra khỏi lối nhỏ, hắn mới chậm rãi buông Giản Mạt sắp hít thở không thông ra.

Giản Mạt từng ngum từng ngum thở hổn hển, bởi vì thiếu dưỡng khí, mặt cũng bị nghẹn ửng đỏ một mảnh, ở dưới ánh đèn, đặc biệt mê người.....

“Ôi, anh hơi hận rồi!”

Hơi thở của Giản Mạt còn chưa có bình ổn, chỉ là ngược mắt nghi hoặc nhìn Cố Bắc Thần, không biết hắn hơi hận cái gì.

“Không nên đáp ứng Từ Tiêu qua đây, hắn là nên trực tiếp về nhà mới phải.....” Cố Bắc Thần nhẹ giọng tiến lên, môi mông ở bên tai Giản Mạt chứa đựng ý cười ái muội, chậm rãi nói ra nửa câu còn lại, “.....Đem em từ hình ngay tại chỗ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trên sofa hay trên mặt đất tốt hơn?

Bởi vì môi cách tai rất gần, lúc Cố Bắc Thần nói chuyện, môi mông không ngừng trêu chọc da thịt trên tai của Giản Mạt, nhiệt khí lan tràn một mảnh, cộng thêm lời nói kia của hắn tràn đầy ve vãn..... Lập tức, mặt cô “Đùng” một chút, đỏ hơn.

“Nữ nhân bên ngoài không làm cho anh no được hay sao?” Giản Mạt thờ dốc, vô tội chớp động mi mắt.

Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ cong tạo thành độ cung tà tử, ghé sát gật đầu, “Không no là một chuyện, chủ yếu là.....” Đáy mắt thâm thúy của hắn nhìn Giản Mạt, thanh âm cũng trầm thấp mấy phần, “..... Không có nhiều người đa dạng như em”

Mặt Giản Mạt trong nháy mắt đỏ hơn, trong ngày thường hai người vốn cũng thường ở chung lén lút như thế này, thế nhưng, lúc này ở hầm rượu, chủ yếu là..... Sở Từ Tiêu còn đang ở đây!

Cảm giác được Giản Mạt ngượng ngùng, Cố Bắc Thần cũng không có tiếp tục đùa giỡn cô, đứng dậy lôi tay cô liền cùng đi ra ngoài.

Một chai rượu đỏ, một chai sâm panh..... Hai người đàn ông cực phẩm ưu nhã, sản phẩm rượu đỏ cao quý, rượu sâm panh của Giản Mạt cơ bản không có độ cồn, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy không có đáp án.

Cố Bắc Thần đánh giá nhìn bộ dạng “Đáng thương” của cô, cảm xúc đưa cho cô một ít, “Ném thử xem sao?”

“Không được, ngày mai em còn phải đi làm, tốt hơn hết nên uống ít rượu thôi.....” Giản Mạt chớp mắt, thậm chí trong lỗ mũi hừ một tiếng.

Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ nhếch, “Ừm, anh chỉ muốn xem sự tự chủ của em đến đâu thôi..... Chỉ có ý thăm dò.” Nói xong, hắn đã thu hồi cái chén lại, sau đó để ở bên môi uống một ngụm.

Giản Mạt lập tức hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không phải cô tham rượu, chỉ là rượu đỏ cực phẩm như vậy gặp không nhiều, cô tự nhiên cũng có chút tò mò..... Hung hăng tròn mắt nhìn Cố Bắc Thần, cô tức giận ôm lấy chai sâm panh tiếp tục uống.

Sở Từ Tiêu ngồi ở đối diện, trông mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt, cuối cùng, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt tràn ra một mạt chua xót khổ sở..... Bắc Thần đây là muốn để hắn thấy rõ ràng, dù cho cậu ấy và Mạt Mạt ly hôn, chính mình cũng sẽ không còn cơ hội?

Hắn hiểu Mạt Mạt..... Nếu như không phải người đặc biệt rất quen, cô căn bản sẽ không biểu hiện loại hờn dỗi đó.

Mặc kệ lúc trước vì nguyên do gì mà kết hôn, bây giờ cô đối với Bắc Thần có động tâm không?

Âm thầm tự giễu, Sở Từ Tiêu nhìn về phía Cố Bắc Thần, bộ dạng ưu nhã tà mị như satan mị hoặc..... Nam nhân như vậy, có nữ nhân nào lại không thích?

Giản Mạt không biết Sở Từ Tiêu đang suy nghĩ cái gì, thậm chí, khi ba người trò chuyện cô cũng không cảm thấy lúng túng, vì sao, cô không có suy nghĩ..... Hoặc là nói, căn bản là không có nghĩ đến.

“Có tính toán đến làm luật sư của Đế Hoàng không?” Cố Bắc Thần biếng nhác duỗi hai chân thon dài, cầm rượu đỏ, tay tùy ý để ở trên đùi, ánh mắt dừng dừng.

“Cháu muốn tự mình làm việc, biện hộ cho thương nghiệp không phải là phạm trù của cháu.” Sở Từ Tiêu lắc đầu nói. Cố Bắc Thần mỉm cười, “Sớm muộn cũng phải tiếp nhận Sở thị, cháu tính cả đời này đều làm luật sư hay sao?”

Sở Từ Tiêu trầm mặc, ánh mắt thâm thúy nhìn Cố Bắc Thần, “Cậu nhìn chăm chăm vào Sở thị cũng không phải chuyện một hai ngày..... Tiếp nhận? Làm thế nào để tiếp?”

Cố Bắc Thần cười, chỉ là, nụ cười này lại lộ ra nguy hiểm.

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn về phía Cố Bắc Thần, không nghĩ đến vậy mà tâm tư của hắn lại đánh tới trên người những người trong nhà..... Nhưng nghĩ lại, người này lúc mới tiếp nhận tập đoàn Đế Hoàng, lớn nhỏ đều hoàn thành bao nhiêu công việc, thu mua dự án? Bên trong nhất định rất nhiều mối quan hệ..... Vừa nghĩ đến như thế, cô cảm thấy hình như cũng không có gì không ổn.

Đối với việc Sở Từ Tiêu cùng Cố Bắc Thần đàm luận vấn đề công việc, Giản Mạt không có hứng thú, cả người có chút buồn chán, sau đó một lúc lại mơ màng màng ngủ.

Lúc cô tỉnh lại, cả người đã nằm ở khuỷu tay của Cố Bắc Thần.....

“A Thần.....” Thanh âm râm rì mềm mại tràn ra cánh môi của Giản Mạt, lộ ra một tia hờn dỗi lấy lòng.

Lòng Sở Từ Tiêu bỗng nhiên liền bị đụng đau đớn, ánh mắt nhập nhèm mờ lung, thanh âm của cô phát ra từ ý thức lộ ra thói quen, điều này làm cho lòng hắn liền giống như bị ngưng trệ.

“Chuyện còn lại sau này nói tiếp.” Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, lúc dứt lời liền ngước mắt, “Thế nhưng..... Từ Tiêu, có một số việc chính cháu hãy ước lượng, nếu như tái phạm lần nữa, đừng trách cậu không niệm tình.”

Sở Từ Tiêu im lặng không lên tiếng, chỉ là tâm tình nặng nề nhìn Giản Mạt.

Giản Mạt bị lời nói của Cố Bắc Thần làm cho triệt để thanh tỉnh, lúc này mới chợt hiểu còn đang ở Lam Điền.....

Cố Bắc Thần hí mắt nhẹ liếc mắt nhìn về mặt đột nhiên không được tự nhiên của Giản Mạt, lập tức xoay người ôm ngang người cô liền rời khỏi Lam Điền.

Trên đường trở về, Giản Mạt trầm mặc..... Cô không biết cô ngủ lúc nào, cũng không biết hai người kia cuối cùng nói chuyện gì, nhưng cảm xúc phía sau của Cố Bắc Thần rõ ràng lộ ra sát khí.

Một đường trầm mặc lan tràn bên trong buồng xe nhỏ hẹp, tràn đầy ngưng trọng, thẳng đến khi chiếc xe dừng lại ở Lam Trạch viên, hai người xuống xe.....

Vừa vào phòng, đột nhiên Giản Mạt liền bị Cố Bắc Thần đè ở trên tường hung hăng hôn xuống, giống như muốn tiếp tục nụ hôn ở trong hầm rượu lúc ấy, lại giống như đang phát tiết.

Giản Mạt bị cảm xúc đột ngột của Cố Bắc Thần làm cho có chút không hiểu ra sao cả, có thể tưởng tượng nghĩ đến hai người đã lâu không có ở cùng một chỗ, cũng nhiệt tình đáp lại hắn.....

“Trờ..... trở về phòng ngủ...” Giản Mạt thở hổn hển tìm cơ hội khó khăn mở miệng.

Thanh âm mở khóa ngay sau đó truyền đến, Giản Mạt âm thầm ai oán sau khi quần áo được cởi ra, chưa kịp phản ứng lại, đã bị Cố Bắc Thần áp ở tại trên sofa.

Sofa rất rộng, nhưng đối với thân hình cao lớn của Cố Bắc Thần lại có chút chật chội.....

Giản Mạt cũng bị sự nhỏ hẹp của sofa làm cho không thoải mái, cô hơi đẩy Cố Bắc Thần ra, liền nói: “Đi, đi trên giường.....”

Nhưng cuối cùng, Cố Bắc Thần cũng không đi lên giường, mà là trực tiếp ở trên sàn nhà đem Giản Mạt từ hình tại chỗ..... Theo lời của hắn nói, chỗ này đủ rộng lớn, muốn lăn lộn thế nào đều có thể lăn lộn..... Tư thế nào cũng sẽ không cực hạn.

Ngày hôm sau, ánh nắng đầu thu biêng nhác đi qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu rọi ở trong phòng ngủ, Giản Mạt tỉnh dậy ở trong lòng Cố Bắc Thần.

“A Thần, sớm...”

Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ nâng lên, ở bên môi Giản Mạt hạ xuống một nụ hôn, “Sớm!”

“Tỉnh lại là có thể nhìn thấy anh, thật tốt!” Giản Mạt nói một câu mềm mại, ngọt ngào.

Cố Bắc Thần hí lại ánh mắt sâu hút, đáy mắt có một mạt ý cười tràn ra, “Miệng ngọt như vậy, xem ra tối hôm qua anh chưa dạy dỗ em cẩn thận.....”

“Đừng, thân thể của em không chịu nổi năng lực của anh nữa đâu.” Giản Mạt vội vàng nói.

Cô liền nghĩ không thông, Cố Bắc Thần bên ngoài không ngừng truyền scandal ra, thế nào lại không có một nữ nhân nào có thể triệt để thỏa mãn hắn hay sao? Mỗi lần hắn trở về, cô nhất định sẽ bị lấn qua lần lại đến lúc mê man mới thôi.

Cố Bắc Thần cũng chỉ cùng Giản Mạt vui đùa một chút, cũng không phải thực sự liên muốn cùng cô tiếp tục vận động buổi sáng.

Hắn đứng dậy đi phòng tắm rửa mặt, sau đó ra hỏi: “Xe của em vẫn chưa sửa xong hay sao?”

“Bọn họ nói hôm nay có thể đến lấy rồi.....” Giản Mạt vén chăn lên, trên người không có một mảnh vải che thân, tự nhiên đi vào phòng tắm.

Ánh mắt Cố Bắc Thần sâu thẳm, vóc người của Giản Mạt thật sự là rất hoàn mỹ, chỗ nào cần có thịt đều có rất đầy đủ, trên người đều không có một chút mỡ thừa nào..... Cộng thêm gương mặt xinh đẹp, tuyệt đối không phụ danh hiệu hoa hậu giảng đường của Lạc Đại năm đó.

“Có cần anh đưa em đến ga tàu điện ngầm hay không?”

Giản Mạt đã đi đến phòng tắm, quay đầu lại liền cười tươi như hoa nói: “Anh là tốt nhất.....” Dứt lời, cô còn không sợ chết ném cho hắn một ánh mắt kiêu mị, sau đó ngay ở trước ánh mắt như sói của Cố Bắc Thần, vội vàng lác mình tiến phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Uy hiếp

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Sau khi tan làm, Giản Mạt trực tiếp đánh xe đến xưởng sửa chữa xe, lúc tính tiền vậy mà chi phí lại vượt qua năm con số!

“Thế nào lại cao như vậy?” Giản Mạt kinh ngạc hỏi.

Người sửa xe ở xưởng có chút bất đắc dĩ chớp chớp mắt, “Tiểu thư, xe của cô ở phía trước đã bị đụng cho lồm vào, động cơ không hư hại nhiều coi như đã là không tệ rồi.....”

Giản Mạt mở to hai mắt nhìn, “Không phải nói không nghiêm trọng sao?”

“Không phải có lái xe sao?” Thợ sửa chữa nghi hoặc nhìn Giản Mạt, “Theo trình độ kia, xe của đối phương nhất định bị đụng không hề nhẹ.....”

Trái tim Giản Mạt bởi vì lời nói của thợ sửa chữa làm cho run rẩy, không phải là bởi vì tiền, mà là bởi vì lời nói có thể đối phương bị đụng không phải nhẹ.

Cô lấy thẻ ra thanh toán chi phí sửa xe sau đó rời đi..... Thế nhưng, vừa ra khỏi xưởng sửa chữa cô liền dừng lại, tay cầm lấy tay lái, sắc mặt hơi tái.

Cầm lấy túi xách lấy điện thoại ra, Giản Mạt vội vàng gọi điện thoại cho Tô Quân Ly..... Ngày đó rõ ràng anh nói với cô là không nghiêm trọng.

Điện thoại vang vẫn không có người nhận, ngay lúc điện thoại muốn tự động cắt đứt, Tô Quân Ly đã nhận.

“Mạt Mạt?”

Hồ hấp Giản Mạt hơi ngưng trọng, “Quân Ly, em vừa đến xưởng sửa chữa lấy xe về.....”

“À?” Tô Quân Ly nhẹ a một tiếng, “Không có trở ngại gì lớn chứ?”

Giản Mạt nhủ mảy, nghe thanh âm của Tô Quân Ly, rõ ràng căn bản là anh không biết xe bị đụng rất nghiêm trọng, “Quân Ly, đêm hôm đó bị xe của em đụng vào..... Thực sự không có chuyện gì sao?”

Tô Quân Ly cười khẽ, “Có thể có chuyện gì?”

Giản Mạt trầm mặc một lúc, mới lên tiếng nói: “Người ở xưởng sửa xe nói xe của đối phương bị đụng phải nhất định không hề nhẹ.....”

“Em tin bọn họ sao?” Thanh âm của Tô Quân Ly từ đầu đến cuối đều rất mềm mại thư dật làm cho người ta an tâm, “Mạt Mạt, mặc kệ nhẹ hay nặng, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi. Huống chi, bọn họ không nói nghiêm trọng ở điểm nào, nhất định là khiến em hồ tiền sửa chữa rồi!”

Giản Mạt âm thầm thở ra, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng. Kỳ thực, cô gọi điện thoại là muốn hỏi một chút anh có sao không..... Chỉ cần người không có việc gì, vậy là tốt rồi.

Tô Quân Ly cúp điện thoại, xoay người nhìn nam nhân ngồi cách đó không xa, lập tức tiến lên, “Lương tiên sinh, lần này tiền tôi có thể cho anh, nhưng anh làm thế nào để bảo đảm không có lần tiếp theo?”

“Chuyện kia cũng khó mà nói, tôi cũng không thể bảo đảm.....” Lương Siêu hừ lạnh một tiếng, “Tô tiên sinh, anh cũng biết, bằng hữu của tôi bị nữ nhân kia đụng phải, thầy thuốc cũng nói lần này khó có thể tránh được sẽ để lại di chứng.”

Tô Quân Ly hơi nhủ mảy, ôn nhuận trên mặt lộ ra lạnh lùng, đối với người có lòng tham không đáy này, hẳn luôn không thích, “Nói như vậy..... Anh tính sẽ đem chuyện này biến thành không đáy?” Tô tiên sinh, lời này của anh, tôi không hề thích nghe.” Lương Siêu nâng khóe miệng, lộ ra một mặt ý cười khiến người ta chán ghét, “Anh là danh nhân ở Lạc Thành, chúng tôi lại là tiểu nhân nào dám đem sự tình này náo loạn?” Thanh âm hần lộ ra ý cười chế nhạo, “Chỉ bất quá, bằng hữu tôi rốt cuộc bị đụng phải, nếu như Tô tiên sinh mặc kệ, vậy tôi cũng chỉ có thể đến Tường Vũ nói với Giản tiểu thư.”

Ánh mắt của Tô Quân Ly lập tức trở nên âm trầm, không ngờ Lương Siêu vậy mà biết đối với Giản Mạt đây là chuyện ngoài ý muốn..... Hẳn hôm nay tới, nhất định có chuẩn bị trước.

“Nếu như anh không thể bảo đảm đây là lần cuối cùng, sau này tôi sẽ không cho anh một phân tiền nào nữa.”

Bị uy hiếp, nhất thời cổ vũ sự kiêu ngạo của hắn, sau đó hoạn vô cùng.

Lương Siêu mắt xích vừa chuyển, “Được..... Một lần cuối, ba mươi vạn! Không.....” Hắn vội vàng đổi giọng, “Năm mươi vạn! Cho bằng hữu của tôi năm mươi vạn, chuyện này sẽ không lặp lại nữa.....”

“Năm vạn!” Tô Quân Ly lạnh lùng nói ra.

Lương Siêu vừa nghe, lập tức mở to hai mắt nhìn, “Năm vạn sao? Không có khả năng!”

Tô Quân Ly cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào, trực tiếp đứng lên định rời đi.....

“Khoan đã!” Sóng núi siêu vội vàng kêu Tô Quân Ly.

Tô Quân Ly ngừng bước chân, xoay người nhìn về phía Lương Siêu, sau đó nói: “Đồng ý, tôi liền đưa chi phiếu cho anh..... Còn nếu như không đồng ý, tùy anh muốn làm thế nào thì làm, tôi sẽ tiếp anh một cách chu đáo. Nhưng mà, cũng đừng trách tôi không có nhắc nhở anh..... Tô gia nếu muốn để một người cảm miệng, đều có rất nhiều phương pháp.”

Lương Siêu thấy Tô Quân Ly nếu như nói thật, sợ rằng năm vạn cũng không có, mặc dù không hài lòng, nhưng chỉ có thể thỏa hiệp.....

Tô Quân Ly không có ngay lập tức viết chi phiếu cho hắn, chỉ lạnh giọng nói: “Sáng sớm ngày mai ở nơi này, tôi sẽ đem tiền cho anh. Chỉ là, để ngựa vạn nhất, tôi sẽ đem đến một phần hợp đồng để anh ký.....”

Lương Siêu đứng lên, “Hợp đồng gì?”

Tô Quân Ly mỉm cười, chỉ là ý cười lạnh giá cứng ở khóe miệng, “Đương nhiên là hợp đồng để anh không có bất cứ cơ hội nào có thể đến uy hiếp tôi cùng cô ấy nữa.....” Lạnh lùng nói xong, hắn xoay người rời khỏi phòng trà.

“Mẹ nó, rốt cuộc đang giờ trò gì vậy!” Lương Siêu sau khi chờ Tô Quân Ly rời đi, oán hận mắng, “Chỉ cần một phần hợp đồng là có thể đánh bại tôi? Nằm mơ!” Hắn đáp văng vẳng tựa, xoay người liền hướng về phía một căn phòng ghé lỗ đi vào.

“Anh Hành, quả nhiên giống với dự đoán của anh.....” Khóe miệng Lương Siêu cười hé, “Xem ra, sau này chúng ta dùng tiền tìm một người khác.”

Giản Hành thường thức nhìn di động, khóe miệng lộ ra ý cười xấu xa nói: “Không ngờ em gái của tôi lại có nhiều người chiều cổ như vậy.....” Nói xong, hắn mở ra một trang báo có ảnh chụp Cố Bắc Thần ôm Giản Mạt đến bệnh viện chạy chữa.

Người khác có lẽ không biết người được Cố Bắc Thần ôm trong tay là ai, thế nhưng, đó là em gái của hắn, hắn sao có thể không nhận ra?

Em gái của hắn bây giờ đúng là rất lợi hại, không chỉ có quan hệ rất tốt với Tô Quân Ly, còn thông đồng với trợ lý của Cố Bắc Thần, không chừng lại không chung thủy với Cố Bắc Thần.

“Uy, nghĩ gì thế?” Lương Siêu gọi Giản Hành, “Ngày mai lấy được tiền anh có đi sòng bạc chơi một chuyến hay không?”

“Không kịp.....”

“Không được, tay tôi bây giờ đã ngứa ngáy đến lợi hại.” Lương Siêu nghe Giản Hành nói không kịp, tay chà xát.

Giản Hành trừng mắt liếc mắt một cái, “Mới có năm vạn, còn chưa đủ để đánh một ván..... Đến lúc lấy được nhiều hơn thì cùng nhau đi.”

“Ôi, Tô Quân Ly cũng không phải người ngốc nha, nếu muốn gạt cũng không thể gạt được nhiều tiền như vậy.”

Giản Hành tầm mắt trở nên sâu hút, “Không tìm Tô Quân Ly..... Chúng ta bây giờ nên tìm người có tiền khác.” Nói xong, hắn cười sâu một tiếng, “Chờ xem, thế nào cũng sẽ lấy được thêm mấy chục vạn tiền Hoa nữa.”

Ngày hôm sau, Lạc Thành nhiều mây, bầu trời xanh thẳm không hề có một tia nắng ấm áp nào lọt qua.

Tiêu Cảnh nhìn túi văn kiện mà chuyển phát nhanh đưa tới, khẽ nhú mày, tỉ mỉ xem xét nhưng cũng không mở ra.

Tô San vừa cầm một ly cà phê đi ra, thấy Tiêu Cảnh nhìn chằm chằm vào văn kiện được chuyển phát kia, đem cà phê để ở trước mặt hắn, “Thứ gì vậy?”

Tiêu Cảnh lắc đầu, “Không có người ký.” Nói xong, hắn xé mở túi văn kiện đem đồ vật bên trong lấy ra..... Là vài tấm hình.

Tiêu Cảnh càng lúc càng nghi hoặc, cầm tấm ảnh chụp lên nhìn, đều là hiện trường tai nạn xe cộ.....

Đột nhiên, tầm mắt hắn hơi rét, đem những tấm hình lại nhìn thật kỹ..... Không nhìn kỹ thì không biết, nhưng một khi nhìn kỹ, lại phát hiện người gây ra tai nạn là Giản Mạt.

“Làm sao vậy?” Tô San nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Cảnh không thích hợp, nửa đùa nói, “Không phải là văn kiện đe dọa đấy chứ?”

Tiêu Cảnh không trả lời, chỉ là lại bắt đầu tìm kiếm bên trong túi văn kiện, bên trong còn có một tờ giấy..... Là phong thư, không phải viết tay, là in ra.

Ý đồ rõ ràng, nói rõ Giản Mạt đụng phải người đó, hắn ta muốn đòi tiền, bằng không liền kiện cô!

Tiêu Cảnh đem ảnh chụp nhét lại vào túi văn kiện, trực tiếp đứng dậy liền đi đến phòng làm việc của Cố Bắc Thần..... Trước tiên không nhắc tới sự việc kia bị uy hiếp có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng đối phương lại hiểu nhầm hắn là bạn trai của Giản tiểu thư, hắn cảm thấy tốt nhất nên báo cho Thần thiếu một tiếng.

Hắn cũng không muốn bị cái người có lòng dạ hẹp hòi kia chèn ép đến chết, tốt nhất nên đem sự tình nói ra, bằng không cuối năm nhất định sẽ gặp rắc rối a!

Lúc Tiêu Cảnh tiến phòng làm việc, Cố Bắc Thần đang phê chuẩn văn kiện, hắn tiến lên đem tư liệu để trên bàn làm việc, thân ảnh hơi ngưng nói: “Thần thiếu, Giản tiểu thư bị uy hiếp.....”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Thủ đoạn của Cố Bắc Thần rất ngoan độc

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Cố Bắc Thần nhìn những tấm ảnh chụp ấy, đáy mắt dần dần trở nên u sầu không thấy đáy..... Cuối cùng nhìn lại phía phong thư, không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Thần thiếu, chuyện này có cần phải đi xử lý không?” Tiêu Cảnh nhìn sắc mặt rét lạnh của Cố Bắc Thần, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Hẹn!” Môi mỏng của Cố Bắc Thần nhàn nhạt tràn ra một chữ, làm cho người ta nghe không ra cảm xúc lúc này của hắn.

Tiêu Cảnh cũng đã ở bên cạnh người Cố Bắc Thần rất lâu rồi, một chữ, cũng đã hiểu hắn muốn làm gì, “Được. Tôi liền đi làm.....” Dứt lời, hắn đã cầm phong bao đã đóng dấu cách thức liên lạc kia lên, sau đó xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Buổi tối, thế giới ngậm thuộc một quán bar ở trong bóng đêm yên lặng như trước truyền đến tiếng nhạc chói tai nổ vang, sàn nhảy phía trong, trai thanh gái lịch theo âm nhạc thỏa thích buông thả sự nhiệt tình của chính mình.

Ở đây, không còn có phiền não của ban ngày, chỉ có điên cuồng phát tiết!

Devil'skiss, là nơi hắc ám nổi danh của Lạc Thành. Đồng thời ở đây không có ai biết giao dịch, nhưng ở một nơi đô thị lớn như Lạc Thành vẫn đứng sừng sững không ngã, có thể nghĩ đến phía sau có một thế lực chống đỡ lớn như thế nào.

Cố Bắc Thần ngồi ở một gian ghế dài, hai chân thon dài tùy ý nâng lên, để ở trên đùi, trên tay kẹp một điếu thuốc.....

Ánh đèn lò mờ ở góc chết, hắn như giấu mình ở trong đêm tối ma quỷ, tùy thời chờ đợi để cắn nuốt con mồi một cách triệt để.

“Đang... Đát... Đang... Đát...”

Tiếng bật lửa vang lên trong không gian của hộp đêm lại đặc biệt kỳ lạ, rơi vào lòng người ngồi đối diện trên sofa, biến hóa thành sự kỳ lạ đến trầm lệ, có một cảm giác áp bách ập đến, cơ hồ khiến tim hắn ngừng đập.

“Muốn bao nhiêu tiền?” Cố Bắc Thần khẽ mở môi mỏng, trong thanh âm không có chút cảm tình nào.

Lăng Siêu âm thầm nuốt nước bọt, lúc hắn tiến vào đây không thấy quá rõ người ngồi đối diện là ai, chỉ là, khí thế trên người của người kia phút chốc khiến hắn sợ hãi mấy phần.

“Năm..... Năm mươi vạn.....” Lương Siêu nỗ lực để thanh âm của mình bình tĩnh.

Cố Bắc Thần nâng khóe môi, đáy mắt cup xuống, “Không nhiều.....” Hai chữ thanh đậm, lộ ra một chút ý cười như không đành lòng nhìn thẳng.

Trong lòng Lương Siêu bỗng nhiên cả kinh, vội vàng nói: “Tôi là nói, mỗi tháng năm mươi vạn.....”

Tiêu Cảnh đứng ở một bên bật cười, Thần thiếu ghét nhất loại người có lòng tham không đáy..... Nếu như chỉ là năm mươi vạn, có lẽ thật sự sẽ cho. Tiền kia, không đủ để Giản tiểu thư mua thêm một chiếc xe mà chỉ có thể sắm một cái laptop.

“Mỗi tháng năm mươi vạn với tôi mà nói..... Cũng chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi.” Cố Bắc Thần giơ tay lên, đem điếu thuốc lên trên miệng, lập tức dùng bật lửa châm. Ánh lửa yếu ớt khiến Lương Siêu trong nháy mắt thấy rõ Cố Bắc Thần, chỉ là liếc mắt một cái, hắn cảm thấy ánh mắt người nọ lạnh lẽo sâu thẳm không giống như người bình thường, giống như đi ra từ địa ngục, làm cho lòng người trong nháy mắt lạnh thấu xương.

“Vây, vậy ý của anh là là...” Lương Siêu mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn không thể nào chống lại đáy lòng tham dục.

Môi mỏng của Cố Bắc Thần nhếch lên tạo thành một mặt ý cười, cười như vậy lại lộ ra lãnh trào nguy hiểm, “Anh nói..... Anh cùng người đang chống ở phía sau lưng anh muốn bao nhiêu tiền?”

Lương Siêu trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng, chỉ là sững sờ nhìn người hư ảnh ở đối diện.

Cố Bắc Thần hơi cúi người, báo cho Lương Siêu biết thân thủ, lập tức đem đầu mẫu thuốc lá vẫn đang cháy hung hăng dí ở trên tay của hắn ta.....

“A” Một tiếng kêu sợ hãi truyền đến, Lương Siêu bị bỏng, liền nghĩ muốn lùi tay về, thế nhưng, Tiêu Cảnh lại nhanh một bước trực tiếp đem cổ tay của hắn ép trở lại.

Cố Bắc Thần chậm rãi đứng dậy, nằm tựa ở trên sofa, nhìn Lương Siêu bởi vì bị nóng mà đau đến vặn vẹo cả khuôn mặt, lạnh giọng nói: “Mua mạng

của chúng mày, chỉ cần mười vạn!”

Trong lòng Lăng Siêu cả kinh, vô thức muốn thu tay lại.

Tiêu Cảnh nhìn có vẻ mỏng manh, yếu ớt, thế nhưng, sức lực ở tay cực lớn..... Hắn bỗng nhiên vung một cái, Lương Siêu đã bị ấn ở trên bàn. Vẫn là người mà Long Kiều đã huấn luyện, mặt ngoài nhìn như người “Bình dị gần gũi” thế nhưng lại nguy hiểm khôn cùng?

Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn một màn này, thanh âm lạnh giá vô tình tràn ra môi mòng, “Cho tới bây giờ, không có người nào có thể uy hiếp tao, có hiểu không?”

“A ——” Thanh âm đau đớn của Lương Siêu vang lên, “Mày, mày muốn làm gì?”

Cố Bắc Thần đốt thêm một điều thuốc nữa, hút một hơi, sương mù phun ra môi mòng, “Ý mà tao muốn nói là, để bằng hữu của mày qua đây nói chuyện cùng tao!” Hít một hơi, “Chỉ cho mày mười phút! Nếu như hắn không đến..... Tao sẽ làm ra cái gì, chính tao cũng không thể bảo đảm.”

Đúng lúc đó, Tiêu Cảnh buông Lương Siêu ra, lạnh lùng nhìn hắn.

Lương Siêu sợ đến co rúm lại, “Tôi, bằng hữu tôi còn..... Còn đang..... Còn đang nằm viện.....” Hắn đánh bạo đem lời nói của Giản Hành nói ra, “Tôi chỉ là muốn đi bắt đền tiền thuốc men.”

“Ha?” Cố Bắc Thần cười khê, “Như vậy sao..... Vậy không bằng, mày đi vào bệnh viện bầu cùng bạn với bằng hữu của mày xem thử như thế nào?”

Vừa mới dứt lời, Tiêu Cảnh đã bình thần nắm lấy cả người Lương Siêu ném về phía bàn trà..... Chỉ nghe một tiếng “Phanh” thật lớn truyền đến, thủy tinh ở trên bàn trà theo đó rơi xuống.

“A ——” một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, sau đó liền có tiếng kêu rên, Lương Siêu chỉ cảm thấy có cái gì sền sệt rơi xuống, khiến tầm mắt của hắn mờ hồ, trong khoảnh khắc đau đớn này càng giống như dòi núi lấp biển đánh tới.

Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn Lương Siêu đang nằm trên mặt đất, thân thể đau đớn đến mức cuộn lại một chỗ, hắn có chút ghét bỏ nhìn Tiêu Cảnh, “Chậc chậc, hạ thủ quá nặng.”

Tiêu Cảnh âm thầm đảo mắt, trong lòng đem người chủ Cố Bắc Thần khát máu lạnh lùng kia oán thầm một trận, chậm rãi nói: “Tôi vừa nhìn thấy máu, Thần thiếu..... Không bằng cuối tháng anh tăng tiền lương thêm ba mươi phần trăm để an ủi thần kinh của tôi đi?”

Cố Bắc Thần vừa nghe, lắc đầu, “Cho hắn tiền thuốc men cũng là mấy nghìn khối, ba mươi phần trăm tiền lương của cậu lại hơn trăm vạn, không thích hợp.”

“.....” Tiêu Cảnh lập tức im bặt, Thần thiếu, anh có cần phải keo kiệt như vậy không?

Cố Bắc Thần bắt chéo hai chân, đầu mẫu thuốc lá đang cháy bị hắn tiện tay ném ra, vừa lúc rơi vào mu bàn tay của Lương Siêu, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, hắn lãnh đạm nói: “Tiền, một phen tao cũng sẽ không cho..... Muốn uy hiếp Giản Mạt, mày thử tiếp tục xem sao.”

Dứt lời, hắn nâng bước chân định lạnh lùng rời đi.....

Bước chân Cố Bắc Thần dẫm trên nền đất, ngay ở trước mặt Lương Siêu liền dừng lại, hơi nghiêng đầu hạ tầm mắt, liếc mắt nhìn xuống gã đàn ông đang nằm dưới chân, chậm rãi nói, “Có một số người, không phải mày có thể chạm vào..... Nếu như không sợ chết, vậy mày cứ tiếp tục khiêu chiến giới hạn của tao.”

Dứt lời, hắn không dừng lại một giây nào liền rời đi, giống như hộp đêm này có cái gì đó khiến hắn ghét bỏ như rác rưởi.....

Tiêu Cảnh lưu lại một số việc cần xử lý, Thần thiếu tự mình ra mặt, có thể nghĩ đến đã uy hiếp khiến hắn ta sợ hãi đến mức nào..... Người này đúng là không tìm được người nào để uy hiếp, lại tìm đến Cố phu nhân? Quả thực muốn chết!

“Ôi, cô nói thử xem, nếu cô thiếu tiền cũng cứ để mình thiếu tiền đi, không nên đắc tội với một số người không thể đắc tội a?” Tiêu Cảnh ngữ khí có chút bất đắc dĩ, “Sau này sẽ không thể nghỉ ngơi, cũng rất khó chịu a!”

Cố Bắc Thần lái xe một đường chạy về hướng Lam Trạch viên, dưới bóng đêm, Lạc Thành giống như đang khoác một chiếc áo hoa lệ, mỹ hoặc, đồng thời khiến người ta cảm thấy trầm luân, luôn bị lợi ích thúc đẩy.

Mở cửa vào phòng, Giản Mạt cuộn mình ngủ trên ghế sa lông, ti vi vẫn còn mở.....

Có lẽ là động tĩnh có chút lớn, hoặc là Giản Mạt ngủ không sâu, cô mở đôi mắt nhấp nhem ra nhìn Cố Bắc Thần, thanh âm thì thầm nói: “A Thần, anh đã về rồi.....”

Một khắc kia, trong lòng Cố Bắc Thần thậm chí có một loại ảm áp lướt qua..... Vào phòng đã có người chờ hắn, cảm giác như vậy có chút kỳ diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Ham mê mùi của cô

Giản Mạt đứng lên, nghênh đón Cố Bắc Thần, cánh tay cậu ở cổ của hắn, hai má dán sát vào lồng ngực to lớn của hắn, đặc biệt uể oải..... Thật giống như đứa nhỏ bị ủy khuất, muốn tìm người thân nhất để được an ủi.

“Làm sao vậy?” Cố Bắc Thần cảm giác được Giản Mạt không thích hợp, nhẹ giọng hỏi.

Giản Mạt ở trong ngực hắn lắc lắc đầu, thanh âm rầu rĩ, “Không có việc gì, chỉ là nhớ anh.....” Cô chăm chú dán sát vào hắn, nghe tiếng tim hắn đập mạnh mẽ, cái loại cảm giác an toàn đó lại là làm cho tâm tình bất an cả đêm của cô cũng bình tĩnh lại.

Cố Bắc Thần vô thức ôm lấy thân thể của Giản Mạt, môi mỏng khẽ nâng lên, có một ám áp dâng lên, “Bình thường lúc nào em nghĩ đến anh, cũng đều có một chút tâm tư..... Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Giản Mạt ở trong lòng Cố Bắc Thần lắc lắc đầu, thanh âm phát ra càng rầu rĩ.

Buổi chiều lái xe về nhà, mặc dù Tô Quân Ly cũng đã nói ngày đó tai nạn xe cô không có chuyện gì, thế nhưng, nghĩ đến lời nói của người sửa xe ở xưởng, trong lòng cô liền đặc biệt bất an.

Cô trước kia vẫn không có để ý, sau khi tỉnh lại cũng không thấy có vẻ gì là bị đụng xe, thậm chí..... Người bị cô đụng xe cũng không rõ ràng lắm là ai.

Trước kia không có suy nghĩ nhiều cũng không cảm thấy chuyện này có gì to tát, nhưng bây giờ càng muốn biết, càng cảm thấy trong lòng hốt hoảng..... Cả đêm, cô không có tâm tình cảm điều khiển ắc ti vì xem chương trình, nhưng thực ra cũng không nhìn vào màn hình ti vi.

Một khắc kia, cô chưa bao giờ có hi vọng Cố Bắc Thần ở cạnh bên người. Dường như, nếu như có hắn ở bên người, thì cô sẽ cảm thấy an tâm hơn.

Không lên lầu, cô cứ như vậy ngây ngốc chờ hắn..... Nghĩ hắn có thể không thông báo trước, thế nhưng cũng sẽ trở về Lam Trạch viên.

Một khắc kia, cô bị tiếng cửa mở làm cho giật mình tỉnh giấc, Giản Mạt chưa bao giờ có cảm giác mừng rỡ như vậy, trong nháy mắt cô chăm chú nhìn về vị trí cửa phòng, tâm trạng rục rịch chờ mong như vậy khiến cô cơ hồ quên mất phản ứng.

“Xe sửa xong rồi sao?” Cố Bắc Thần ánh mắt trở nên sâu hút, lãnh đạm hỏi.

Giản Mạt gật đầu, “Em một chút cũng không muốn lái xe.....” Nghĩ đến đêm đó có thể sự cố rất nghiêm trọng, cô liền đối với chiếc xe đó có chút chống cự.

“Ừ.....” Cố Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng, lộ ra một chút sùng nịch, “Ngày mai anh sẽ nói người chuyển một chiếc xe khác qua đây cho em.”

“Không muốn.....” Giản Mạt ngược mắt, lông mi dài mềm mại khẽ động, bữu môi nói, “Hiện tại toàn thân em đều mặc đồ xa xỉ, cũng đã nổi lên rất nhiều tin đồn rồi, nếu bây giờ lại có thêm một cái siêu xe, không biết lại có thêm tin tức gì xuất hiện đâu.”

Cố Bắc Thần chỉ bụng vuốt ve ở khoe miệng Giản Mạt, đôi mắt đen sâu thẳm như đại bàng, “Em vốn chính là Cố phu nhân, có cái gì phải sợ những lời nói đó?”

Giản Mạt hai cánh tay cậu ở cổ Cố Bắc Thần, cười tươi như hoa, ở trên môi hắn hạ xuống một nụ hôn, “Nhưng người khác không biết, em cứ như vậy được rồi. Nếu không, sau này truyền ra scandal, lại khiến bạn gái anh ghen tỵ đến chết mất.” Cố Bắc Thần cười, “Anh lại xem em là đang lo sợ chuyện này bị lộ ra ngoài.....” Nói xong, ở nơi đáy mắt sâu nhất của hắn xuất hiện sự tà mị, nóng bỏng, một phen ngồi xổm xuống liền đem Giản Mạt bế lên, hướng phòng ngủ trên lầu đi đến.

“Anh còn chưa có tắm.....” Lúc Cố Bắc Thần đem Giản Mạt ném tới trên giường, cô hờn dỗi nói.

Cố Bắc Thần đè ép xuống, “Làm xong rồi tắm..... Chúng ta cùng nhau tắm!” Hắn bổ sung một câu, môi mỏng đã rơi vào trên mặt Giản Mạt.

Giản Mạt bị hắn trêu chọc có chút ngứa, “A Thần, thích anh.....” Cô dùng điệu ngọt ngào để nói.

Ánh mắt Cố Bắc Thần tối lại, hai cánh tay chống ở hai bên người của Giản Mạt, khẽ ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, “Hôm nay miệng ngọt như vậy, xem ra không hầu hạ em thật tốt cũng không được.....”

Dứt lời, Cố Bắc Thần lập tức cúi người xuống, đem cái miệng nhỏ đang muốn nói của Giản Mạt ngậm vào, hung hăng hôn..... Bàn tay càng tham tiến vào trong quần áo của cô, bắt đầu không kiêng nể gì, tự do sờ da thịt trơn mịn của cô.....

Chỉ trong phút chốc, những điểm mẫn cảm thân thể liền bị kích thích, thanh âm rên rỉ cùng thanh âm thô suyễn giao nhau trong đêm tối mê say, tạo thành cảnh tượng kiều diễm.

.....

Giản Hành nhìn đầu bao, cũng giống như Lương Siêu sắc mặt có chút lạnh lẽo, sau khi nghe hắn oán giận, tầm mắt càng trở nên sâu, lộ ra hàn khí biến hóa kỳ lạ.

“Mẹ nó, cái này chính là cái mày gọi có thể lấy được càng nhiều tiền?” Lương Siêu càng nghĩ càng giận, bởi vì động tác nói chuyện quá lớn, liên lụy đến vết thương trên trán, đau đến nỗi hắn phải nhe răng, nhếch miệng.

“Cố Bắc Thần không làm như vậy, tao có thể còn nghĩ hắn và Giản Mạt không có quan hệ.....” Giản Hành cười lạnh, “Nhưng hắn lại làm như vậy, lại cảm thấy hắn và em gái của tao có quan hệ rất tốt.”

“Tốt thì có thể thế nào?” Lương Siêu nhe răng nhếch miệng liền quát, “Tốt đến mức kết quả chính là chúng ta lại bị uy hiếp phản lại.”

Giản Hành liếc xéo Lương Siêu, đối với đầu óc của hắn giống như đầu heo, vô lực châm chọc, “Hừ, đêm đó xảy ra tai nạn xe cộ, trong tay chúng ta còn có một đoạn video, những thứ ảnh chụp đó chẳng qua chỉ là sao lưu..... Nếu như hắn muốn nhìn thấy Giản Mạt bị kiện ra tòa, tao cũng không để ý.” Hít một hơi, “Lại nói đến, ngoại trừ Cố Bắc Thần, không phải còn có Tô Quân Ly sao?”

Lương Siêu nhẹ nhàng đỡ trán nhin đau, nhìn Giản Hành liền phát ra tiếng cười gian, “Giản Hành, mày cũng thật là độc ác..... Còn có thể lấy em gái mày ra tính toán.” Hít một hơi, đẩy mắt hắn tràn ra sự hèn mọn quang mang, “Nói thật, em gái mày quả thật không tệ một chút nào, không bằng sau khi xong việc nhường nó lại cho tao.....”

“Mày nghĩ cũng đừng nghĩ tới!” Giản Hành cắt ngang Lương Siêu đang bị tình trờng lên não, “Đàn bà..... Chỉ cần có tiền lúc nào cũng sẽ có? Nếu như mày thật sự động đến Giản Mạt, sau này mới không thể lấy được tiền.”

Lương Siêu nghe những lời Giản Hành vừa nói, cũng cảm thấy xác thực, mặc dù trong lòng vẫn đối với gương mặt và vóc dáng đó có ý nghĩ, nhưng cũng không có nghĩ sâu.

“Nếu như được sẽ làm như thế nào?”

Giản Hành lấy điện thoại ra, nhìn cô gái nhỏ bên trong đoạn video ngắn, khoe miệng hắn câu lên một nụ cười, “Đương nhiên tìm kim chủ của nó đòi tiền.....” Nói xong, hắn đưa điện thoại di động cắm vào trong máy vi tính, đem đoạn video kia phát lên.

Hôm nay sai Lương Siêu gửi những thứ ảnh chụp kia cho Tiêu Cảnh qua bưu điện, mục đích của Giản Hành không phải hắn, mà là Cố Bắc Thần..... Quả nhiên, buổi tối Cố Bắc Thần đúng thật đã tới.

Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần có mối quan hệ quả không nhỏ, suy nghĩ một chút, sự tình này đều làm cho người ta hưng phấn....

Hai năm trước, bị chính thân anh trai của mình hãm hại sau đó đưa lên giường của một người đàn ông xa lạ, triền miên qua đi, lần đầu tiên của cô cũng mất đi.

Đáng lý lúc đầu Gian Mạt chỉ cùng Cố Bắc Thần tắm uyên ương, nhưng một lúc sau lại trở thành dây dưa trong bồn tắm rộng lớn, thế nào cũng không nghĩ đến, sau hai năm, anh trai của cô lại bắt đầu tiếp tục muốn tính toán với cô.

“Em, em không được...” Giản Mạt mấy lần đạt đỉnh, thực sự ứng phó không được với sự tấn công không biết mệt mỏi của Cố Bắc Thần, vội vàng xin khoan dung.

Răng Cố Bắc Thần gặm cắn bờ vai bóng loáng của Giản Mạt, “Còn dám nói anh không được?”

Giản Mạt đau đến muốn khóc, “Em sai rồi...”

“Hả? Chỉ như vậy?” Cố Bắc Thần nhẹ a một tiếng, khuôn mặt mềm mại, đôi môi câu lên một nụ cười tà tử.

Trong lòng của Giản Mạt một bên mắng Cố Bắc Thần là “Cầm thú”, một bên lại xinh đẹp câu ở cổ hắn hôn hôn, cười quyến rũ động lòng người, hờn dỗi nói: “Lão công là người vô cùng xuất chúng..... Là người đàn ông tuyệt nhất!”

Cố Bắc Thần nhìn bộ dạng lấy lòng của Giản Mạt, môi mòng khê nâng lên tạo thành nụ cười như có như không..... Hắn phát hiện, hắn càng lúc càng ham mê mùi hương của cô gái nhỏ này.

Kỳ thực, cô làm vợ của hắn cũng rất tốt.

Buổi tối, Cố Bắc Thần ôm Giản Mạt, sợ cô đã mệt muốn chết rồi, không đẩy một lát sau liền dựa vào lồng ngực của hắn chìm vào giấc ngủ.

Ngay lúc bóng đêm trầm tĩnh như nước, di động của Cố Bắc Thần ở trên tủ đầu giường đột nhiên vang lên..... Hắn trước tiên là cầm lấy điện thoại di động nhận cuộc gọi, lập tức liếc nhìn người trong lòng, thấy cô hơi nhíu mày sau đó lại ngủ tiếp, khoe miệng hơi nâng lên ý cười chiều chuộng.

Cố Bắc Thần nhẹ nhàng co lại cánh tay, sau đó xuống giường, lấy điện thoại di động đi đến trên ban công nhận máy, “Xử lý như thế nào?”

Chương 66: Vì cô mà làm rõ

Editor: Nam Cung Từ Uyên

“Thần thiếu.” Trong điện thoại truyền đến thanh âm cung kính của Tiêu Cảnh, “Đều đã xử lý sạch sẽ..... Long thiếu nói, chỉ cần biết đối phương phát bưu kiện là ai, nhất định có thể theo dõi đến địa chỉ IP.”

Cố Bắc Thần đẩy mắt biển sâu, giống như nhiễm phải một mảnh trời đêm bên ngoài, lộ ra một cổ hắc ám nguy hiểm, “Tôi muốn chuyện này không để có sơ hở.”

Tiêu Cảnh dù cho cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được lệ khí trên người của Cố Bắc Thần, hần âm thầm nhếch miệng nói: “Nhất định có thể tiêu hủy bằng chứng tai nạn xe đêm hôm đó.”

“Ừ.” Cố Bắc Thần nghe được Tiêu Cảnh bảo đảm xử lý được chuyện này, sau đó đường nét gương mặt hơi hòa hoãn xuống, “Cậu đem người qua đây xử lý chiếc xe bị đâm đó, mặt khác, đem xe cái trang suốt đêm đưa tới.”

Tiêu Cảnh thật sự rất muốn khóc tố cáo, hần muốn về nhà đi ngủ..... Đáng tiếc, không dám!

“Thần thiếu, chuyện này tôi liền đi làm.....”

Ôi, ai bảo hần là người làm công đây? Phải giải quyết hậu quả của ông chủ lẫn bà chủ, hần chạy chân đường nhiên phải cần nhanh lên một chút.

Mặt trời ở Lạc Thành bắt đầu mọc lên..... Tia nắng ban mai phá vỡ hừng đông, toàn bộ thành phố rơi vào một loại ánh sáng biêng nhác, một ngày mới lại tới.

Giản Mạt nhìn chiếc xe trong viện kia, rõ ràng vẫn là chiếc xe của mình, thế nhưng, cô không biết vì sao, luôn có một chút cảm giác không thích hợp.

Hình như, lớp xe to hơn không giống với bộ dáng trước đây..... Lại hình như, thủy tinh hình như cũng bị xử lý, thế nhưng, vẫn giống như trước đây.

“Thế nào, chờ anh chở em sao?” Cố Bắc Thần một thân tây trang màu lam cắt xén tỷ mỉ đúng mức đi ra, híp đôi mắt sâu thẳm nhìn Giản Mạt đứng phát ngốc ở trước xe của cô.

Giản Mạt nhú mày, có chút vô tội nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Không biết vì sao, em cảm thấy xe của em có cái gì đó không thích hợp.”

“Hả?” Khuôn mặt lạnh lùng như điêu của Cố Bắc Thần nghiêm nghị không có nửa phần tình tự.

Giản Mạt chỉ chỉ bánh xe hơi khác với trước đây, “Em nhớ hình như bánh xe này trước đây có hình hoa mai..... Thế nhưng, cái này tại sao lại có hình tam xoa như vậy chứ?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng nhẹ liếc mắt, lập tức nhìn về phía Giản Mạt, tầm mắt lộ ra một mạt khinh thường, “Xe của em tại sao lại hỏi anh? Vậy anh hỏi ai đây?” Nói xong, đẩy mắt hần có cái gì đó hiểu ra, “Một người không có trí tuệ như em tại sao lại có thể được gọi là thông minh vậy?” khinh bỉ một tiếng, sau đó ở trạng thái nhe nanh múa vuốt của Giản Mạt, chuyển người đi về phía chiếc xe Spyker.....

Khởi động, ném lại đuôi xe một cách đẹp mắt..... Sau đó rời đi. Vẫy tay một cái, còn không quên đem theo một mảng khói.

“Loại đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo như vậy thật là đáng sợ!” Giản Mạt bĩu môi, “Có bản lĩnh lúc ở trên giường cũng đừng cảm thú.....” Cô một bên lầm bầm, một bên mở cửa xe liền lên xe. Nếu như nói lúc ấy cảm giác sấm lốp xe không thích hợp, như vậy..... Giản Mạt lúc này ngồi vào chỗ lái xe càng thêm cảm thấy có chút quý dị, thế nhưng, quý dị là cái gì cô cũng nói không rõ ràng.

Xe khởi động, chiếc xe kêu lên một tiếng ‘Ồ ồ’ tràn ra sự kiêu ngạo gào thét..... Giản Mạt giật giật khóe miệng, vì sao cô cảm thấy cỗ xe hư hỏng của cô đột nhiên lại trở thành loại xe đua có tiếng gào thét như vậy?

Giản Mạt một đường nghỉ hoặc lái xe đi đến công ty, bất kể là khởi động hay là dừng xe, dường như đều rất thuận..... So với lúc cô lấy xe từ xưởng về còn thuận tay hơn.

Giản Mạt không hiểu biết về vấn đề xe cộ cho lắm, tối đa cũng chỉ có thể biết được mấy loại hình dạng của xe..... Có lẽ cũng nhờ đến việc Cố Bắc Thần hai ba ngày lại thay một chiếc xe.

Rõ ràng cảm thấy được xe không thích hợp, thế nhưng, cô cũng không biết là lạ ở chỗ nào..... Cuối cùng, cũng không muốn nghĩ nữa.

Tiêu Cảnh nâng hai đôi mắt như gấu mèo nhìn những số liệu trong máy vi tính, sáng sớm nay đã uống không biết bao nhiêu cốc cà phê rồi.....

“Tôi hôm qua làm kẻ trộm hay sao?” Tô San nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Tiêu Cảnh, không khỏi tò mò hỏi.

Tiêu Cảnh nhìn Tô San, thờ dài một tiếng..... Đầu chỉ làm kẻ trộm? Bây giờ hắn còn muốn phát rồ luôn rồi.

Vì tiêu hủy hiện trường tai nạn xe cộ đêm hôm đó của Giản Mạt, hắn không chỉ hoàn nguyên hiện trường đôi giả đôi thật, còn đem xe của Giản Mạt đi cải trang..... Cứng rắn đem một chiếc mười vạn phá thành một chiếc xe có giá trị mấy trăm vạn, phút chốc thành một cái siêu xe.

Chiếc xe này đêm qua đã biến thành một chiếc siêu xe xa hoa..... Khoác lên mình bộ da hiện đại, bên trong đều được phối trí bằng những thiết bị cao cấp nhất thế giới!

Chỉ là giá tiền có chút đắt đỏ..... Nhưng tuyệt đối có thể làm được!

Thần thiếu vì Giản Mạt, thật đúng là hao tổn sức lực cũng tâm cơ..... Cũng không biết Thần thiếu có cảm giác hay không, hắn ta gần đây đối với Giản Mạt càng lúc càng bất đồng.

Quả nhiên, nam nhân cùng nữ nhân đều giống, không thể quá mức an nhàn..... Nếu có đối thủ xuất hiện, là có thể kích động đến tiềm thức, bùng phát lên dục vọng chiếm hữu.

“Tích” một tiếng truyền đến, tinh thần của Tiêu Cảnh lập tức chấn động, vội vàng mở bu-rơ kiện vừa mới phát đến ra..... Nhìn qua phong bao bu-rơ kiện, lúc đầu hắn còn thấy một mồi đảo mắt qua nhưng bây giờ đáy mắt lại tràn ra ánh sáng hưng phấn.

Tô San vừa thấy, liền biết hắn không làm chuyện tốt lành gì.....

Tiêu Cảnh không để ý đến Tô San đi vào phòng thư ký từ lúc nào, ngón tay rất nhanh ở trên bàn phím tự do gõ đến, chỉ trong chốc lát sau, Long Kiều bên kia liền phản hồi một đường nhỏ địa chỉ IP.

Tiêu Cảnh đem điện thoại đánh sang, Long Kiều tự mình tiếp, “Long thiếu, thế nào rồi?”

Long Kiều nâng khoe môi, đôi môi lạnh bạc lộ ra hơi thở lạnh lùng khát máu, “Bất kể là máy vi tính hay là thiết bị điện tử gì đó sắp sửa liên kết với máy vi tính, đều có thể tìm ra được.”

“Chuyện này thì Thần thiếu an tâm rồi.....” Tiêu Cảnh lập tức thờ phào một cái.

Đáy mắt Long Kiều chột sâu, lạnh lạnh hỏi: “Bác Thần đây là đang quan tâm đến Giản Mạt sao?”

Tiêu Cảnh nhún vai, “Long thiếu, tôi cảm thấy vấn đề này anh nên hỏi Thần thiếu..... Tôi nói không tính.”

Đáy mắt Long Kiều sâu thẳm, không nói gì thêm, chỉ là cúp điện thoại.

Hắn tự nhiên sẽ không đi hỏi chuyện giữa Bắc Thần cùng Giản Mạt, hai người kia mặc kệ vì sao lại ở cùng một chỗ, hoặc là sau này có thể ở bên nhau đến cùng hay không, người khác cũng không thể tham gia vào được.

Sau khi Giản Mạt đến xưởng sửa chữa lấy xe, tâm tình có vẻ lo lắng, thế nhưng hôm nay rõ ràng tâm tình nhẹ nhõm hơn nhiều..... Làm việc cũng đạt không ít thuận lợi, còn có công rất to.

Hai ngày này, tin tức bất quái trong công ty cũng bởi vì cá nhân Tô Quân Bắc tổ chức buổi tiệc, từ đó tin tức nóng hổi từ trên người Cố Bắc Thần cũng đổi thành tin tức nóng hổi lên người Tô Quân Ly, thậm chí, ở toàn bộ Lạc Thành, đều có tin tức nổi lên giống như phong trào, “Hoàng tử đương cầm Tô Quân Ly đàn dương cầm cũng có thể làm cho người khác mang thai”.

“Mạt tử, phiếu vào cửa của em như thế nào rồi?” Hường Văn chờ đến khi trục bánh xe dừng lại hắn liền hỏi Giản Mạt ra hỏi.

Giản Mạt hôm qua đi lấy xe, tinh thần có chút không yên, sau đó thì quên mất, bây giờ thấy vẻ mặt cùng bộ dạng chờ đợi của Hường Văn, cũng chỉ có thể ngay trước mặt con bé gọi điện thoại cho Tô Quân Ly.....

Tô Quân Ly hôm qua hẹn Lương Siêu, đang ở phòng trà chờ hắn, nhận được điện thoại của Giản Mạt có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn tiếp.....

“Cái kia..... Anh có bận gì không?” Thanh âm của Giản Mạt có chút chán chường.

“Cứ thông thả.....” Tô Quân Ly mỉm cười, ôn nhuận mặt giống như ánh sáng mặt trời bên ngoài, làm cho người khác thoải mái, “Có việc sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Giản Mạt nhìn bộ dạng cầu xin đưa hai tay thành hình chữ thập của Hường Văn, giật giật phiền mắt bất đắc dĩ chỉ có thể hỏi: “Cái kia..... Em muốn hỏi một chút, buổi diễn tấu của anh còn có phiếu vào cửa nữa không?”

Tô Quân Ly nghe xong, trong đôi mắt ôn nhuận tràn ra ý cười, “Em sẽ đi nghe sao?”

Giản Mạt nhấp mân khoe môi, “Em có nghĩ đến rồi..... Nhưng nghe nói một vé cũng rất khó để có.”

“Đó là đối với người khác.....” Thanh âm của Tô Quân Ly trở nên nhu hòa mấy phần, “Cho em trở thành khách quý có được không?”

“Không cần không cần, em tùy tiện tìm một vị trí là được rồi.....” Giản Mạt vội vàng nói, “Kỳ thực, chủ yếu là em chỉ cần vé vào cửa.” Nói đến đây cái, cô một chút cũng không có ý tứ.

“Cần vé vào sao?” Tô Quân Ly tránh nặng tìm nhẹ hỏi.

“Ừ..... chỉ cần ba vé là được. Nếu như khó khăn quá, hai vé cũng có thể.....”

“Được, anh cho em ba vé.” Tô Quân Ly trả lời.

Đúng lúc đó, Lương Siêu đội mũ lưỡi trai đi đến..... Tô Quân Ly mặt không đổi sắc, vẫn như trước ôn nhuận nói: “Tôi lúc này có chút việc bận, sau khi xong việc sẽ đem chi phiếu đến cho anh, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nữ nhân đêm đó

Giản Mạt vừa nghe Tô Quân Ly có việc bận, cũng không tiếp tục cùng anh nói chuyện phiếm nữa, sau đó liền cúp điện thoại.

Tô Quân Ly nghe trong điện thoại có tiếng “Đô đô đô” cắt đứt, mới chậm rãi để điện thoại di động xuống, nhìn Lương Siêu đã ngồi xuống ở đối diện.

Có chút ngoài ý muốn, vành nón hạ xuống có thể rõ ràng nhìn thấy miếng băng gạc ở trên trán có một chút vết máu tràn ra.

Tô gia phía Bắc ở Lạc Thành có thế lực khá lớn, mặc dù là gia tộc bên mảng nghệ thuật văn hóa, cũng không đại biểu rằng bối cảnh của Tô gia thực sự đơn thuần không có một chút tì vết.....

Lúc nhìn thấy vết thương trên trán của Lương Siêu, anh đại thể có thể đoán được đó là kiệt tác của ai.

Tô Quân Ly đem một phần túi văn kiện đẩy lên, “Ký đi, tôi đưa chi phiếu cho anh.”

Lương Siêu không cử động, chỉ là khoe miệng nâng lên một mặt cười lạnh, lập tức lấy điện thoại di động ra, phát lên đoạn video ngắn liền đưa cho Tô Quân Ly, “Tô tiên sinh không bằng xem trước đoạn video này..... Sau đó chúng ta lại tiếp tục nói giá.”

Tô Quân Ly chỉ nhẹ liếc mắt nhìn qua đoạn video ghi lại cảnh tai nạn xe đêm hôm đó, anh lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, “Đã nghe nói qua Sở Từ Tiêu chưa?”

Lương Siêu nhú mày, không biết Tô Quân Ly vì sao lại nhắc tới hắn.

“Anh cho rằng, tình huống này đưa đến cho Sở luật sư, nếu như lên tòa án, chuyện của mấy người sẽ thắng được mấy phần trăm?” Thanh âm của Tô Quân Ly từ đầu đến cuối đều dừng đọng.

Lương Siêu mím môi, có chút kinh ngạc, “Anh có ý gì?”

“Ý tứ ở trên mặt chữ!” Tô Quân Ly lạnh lùng mở miệng, “Bất kể các anh nào đến tòa án, hay là lên giải quyết..... Các anh, đều không có tư cách nói đến điều kiện.” Thanh âm của anh càng phát ra lại càng lạnh lùng, cầm di động lên, ngay trước mặt Lương Siêu ung dung đập vỡ, thậm chí, trực tiếp đem thê nhớ bẻ nát.

Lương Siêu cũng không có để ý nhiều, vẻ mặt cười gian nói: “Tô tiên sinh, anh không nghĩ đến là video này còn có sao lưu hay sao?”

Tô Quân Ly chỉ là cười, rất thanh đạm, lộ ra vẻ ưu nhã..... Anh cao thủ tâm lý học, lúc này tâm tính của Lương Siêu đã bị nhiễu loạn, anh chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Cơ hội cuối cùng tôi đã cho anh, đáng tiếc.....” Tô Quân Ly cười lạnh, “..... Anh lại vứt bỏ!” Dứt lời, anh đem túi văn kiện thu hồi lại, lập tức đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Lương Siêu có chút luống cuống, “Tô tiên sinh không sợ tôi đem video giao cho đồn cảnh sát hay sao?” Thanh âm của hắn lộ ra vẻ uy hiếp, “Anh hẳn nên hiểu rõ, video này ghi chép rất rõ ràng việc Giản tiểu thư lái xe đụng phải người của chúng tôi.”

Tô Quân Ly ngừng bước chân, cố ý dừng lại vài giây khiến tâm lý của Lương Siêu sinh ra cảm giác áp bức, sau đó hơi xoay người, đáy mắt âm u, lạnh

lẽo, lên tiếng nói: “Nếu như..... Anh có đoạn video có lời.” Anh cười lạnh một tiếng, không dừng lại một giây nào, cười một tiếng lạnh lùng sau đó rời đi.

Sáng sớm hôm nay, Tiêu Cảnh liền gọi điện thoại cho anh, nói là lúc điều tra chuyện này mới biết đêm đó người đưa Giản Mật đi bệnh viện là anh.....

Nhắc tới sự việc bị uy hiếp lần này, Tiêu Cảnh gọi điện thoại cho anh, mục đích cũng là việc này..... Rất đơn giản, hẳn chỉ nói chuyện này Cố Bắc Thần sẽ xử lý.

Suy nghĩ của Cố Bắc Thần là gì, anh cũng không rõ lắm, thế nhưng, anh nhìn ra được chuyện này khiến cho hắn ta rất dễ bụng..... Ít nhất, suy nghĩ đầu tiên đều liên qua đến cảm nhận của Giản Mật.

Anh đến đi đến cuộc hẹn này cũng chỉ là muốn giữ lời hứa, anh nghĩ..... Chỉ cần Lương Siêu chấp nhận tiếp thu nội dung của bản hợp đồng, thì có thể dàn xếp ổn thỏa, anh không để ý Cố Bắc Thần cũng đã có hành động dưới tình huống này đã cho hắn ta chỉ phiếu năm vạn.

Đáng tiếc, con người có tính tham dục là vô cùng lớn!

Cùng lúc đó, Giản Hành cũng đã phát hiện di động của hắn có cái gì đó không đúng, lúc trước bên trong điện thoại có một video mở không ra..... Hắn lại đến mở máy vi tính, nhưng đoạn video lại xuất hiện mật mã đang chạy loạn, ngay sau đó cũng không thể mở ra xem được.

Lúc đầu hắn cũng chỉ yên lặng không có suy nghĩ gì, thế nhưng, mấy video tồn trữ trong điện thoại sau đó cũng đều xuất hiện tình huống như vậy..... Nếu như lúc này hắn còn chưa có phát hiện chuyện gì, đó mới là kỳ quái.

Tâm đột nhiên rét lạnh, Giản Hành vội vàng tìm nhân viên IT chuyên nghiệp đến kiểm tra máy vi tính, phát hiện máy tính đã bị trùng mã độc..... Chỉ cần dùng qua địa chỉ IP này để lên mạng thì các thiết bị điện tử đều sẽ bị như vậy.

“Shit!” Giản Hành tức giận đến phát điên, miệng quát mắng, “Không có cách nào khôi phục sao?”

Nhân viên IT lắc đầu, “Đối phương là cao thủ trình tự, hẳn là một nhân vật hacker nào đó.....” Nói xong, hắn ta nghi hoặc nhìn Giản Hành, “Dạng tư liệu gì mà lại cần có một người lợi hại như vậy nhưng tay vào?”

Giản Hành tự nhiên không cho hắn ta nói hết câu, đuổi người đi, sau đó hắn vội vàng gọi điện thoại cho Lương Siêu, lại nghe được đoạn video đó đã bị Tô Quân Ly phá hủy, sắc mặt lạnh lẽo, tức giận đem di động trên tay ném đi.

Tầng cao nhất của tập đoàn Đế Hoàng.

Tiêu Cảnh đem sự việc của Giản Hành đi xử lý, sau đó gõ cửa phòng làm việc của Cố Bắc Thần.

“Tiến vào.” Cố Bắc Thần lãnh đạm mở miệng, ngón tay thon dài tự do để ở trên bàn gỗ rất nhanh, trên màn hình là giao dịch chứng khoán thị trường, từng đường nét màu hồng lục theo động tác đánh bàn phím của hắn hơi biến động.

Tiêu Cảnh đẩy cửa đi đến, “Thần thiếu, cũng đã xử lý tốt.....”

Cố Bắc Thần không mở miệng, chỉ híp đôi mắt tinh anh, sâu hút nhìn biểu đồ giao dịch thị trường chứng khoán..... Phải đợi khoảng chừng một phút đồng hồ sau, mới hạ tay ấn enter.

“Người đứng sau lưng Lương Siêu là ai?” Cố Bắc Thần lãnh lạnh hỏi, khuôn mặt lạnh lùng giống như tranh vẽ không có nửa điểm biến chuyển.

“Giản Hành!” Lúc Tiêu Cảnh phun ra cái tên này có chút nhưn mảy, “Là anh trai của Giản tiểu thư.”

Đôi mắt như chim ưng của Cố Bắc Thần lập tức trở nên sắc bén, mực đồng sâu thăm nhìn Tiêu Cảnh, thấy trong lòng hắn có chút sợ hãi.....

“Thần thiếu.” Tiêu Cảnh có chút do dự không biết có nên nói hay không, “Cái kia...” Hắn hình như có một chút khó xử.

Đáy mắt sắc bén của Cố Bắc Thần lướt qua Tiêu Cảnh, “Chờ tôi mời cậu nói nữa hay sao?”

Tiêu Cảnh vừa nghe, vội vàng lắc đầu..... Đang đùa hay sao, hắn cũng không phải đang ngại sống quá lâu.

“Thần thiếu, Giản Hành có thể là người hai năm trước tiết lộ dự án thiết kế ngự Cảnh Hồ.....” Tiêu Cảnh nói, “Còn chưa điều tra kỹ càng, thế nhưng hôm nay lúc truy xét người đứng phía sau Lương Siêu, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy từ mã độc trong máy vi tính, nhìn thấy có một chút manh mối, sự tình liên quan với chuyện hai năm về trước.”

Cố Bắc Thần nghe xong, trong nháy mắt cau lại mày kiếm.....

“Mặt khác, tôi có tra xét được.” Tiêu Cảnh tiếp tục mở miệng nói, “Lúc trước người phụ trách công trình ngự Cảnh Hồ là bạn trong công ty, gọi là xa đạt, người phụ trách là Giản Triển Phong!”

Cái này, mi tâm của Cố Bắc Thần nhú càng chặt hơn...

“Giản Triển Phong cùng Giản Mật có quan hệ gì?” Cố Bắc Thần lạnh giọng hỏi, mặt mày ngả ngón, đôi mắt đang híp ánh lên vẻ hoảng sợ nhàn nhạt.

Tiêu Cảnh âm thầm nuốt nước bọt, sau đó mới kiên trì nói: “Cha và con gái!”

“.....” Mắt Cổ Bắc Thần hơi ngưng trọng, không nghĩ đến Giản Mạt và hẳn lại có quan hệ từ ban đầu.

“Mặt khác.....” Tiêu Cảnh hôm nay hiển nhiên lại cứ nói chuyện ấp a ấp úng, “Hai năm trước, lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn đêm đó, Giản Mạt cũng ở khách sạn Sofia!”

Đáy mắt Cổ Bắc Thần trong nháy mắt u lẫm, thâm thúy, “Nói nhiều như vậy..... Có phải cậu muốn nói cho tôi biết, kỳ thực người con gái lặng lẽ rời đi đêm đó là Giản Mạt hay không?”

Tiêu Cảnh vội vàng lắc đầu, “Thời gian quá ngắn, tôi còn chưa có tra được.....” Hắn âm thầm nuốt nước bọt, kiên trì nói, “Chỉ là, Thần thiếu..... Nếu như người đêm đó thật sự là Giản tiểu thư.....”

Cổ Bắc Thần không trả lời, chỉ là hơi cụp mí mắt, đôi mắt thâm thúy trong lúc mơ hồ lộ ra một trận phức tạp, nói không nên lời..... Mà loại phức tạp này, lộ ra làm cho người ta cảm thấy hàn khí lạnh lẽo.

Đêm đó, hẳn bị bác hai hãm hại..... Bị gạt cho uống mê dược, tình huống như vậy, cơ hồ sắp phá hủy hẳn!

Nếu như không phải nhờ nữ nhân kia, hẳn sợ rằng đã bị phế luôn rồi! Chủ yếu chính là, nếu như không tìm cách giải quyết rất khó thể rơi vào tình trạng vô lực.....

Ngày hôm sau, trên ga giường còn lưu lại một vết đỏ giống như đóa hoa mai nở rộ, khiến hắn phát điên muốn biết nữ nhân kia là ai..... Đáng tiếc, nữ nhân kia giống như biến mất hoàn toàn, tùy ý hắn thế nào điều tra, đều không thể tìm được!

“Tra!” Thanh âm lạnh lạnh của Cổ Bắc Thần tràn ra môi mòng.

Giản Mạt, nếu như đêm đó thật là em.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tính toán cầu hôn

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Sáng sớm gọi điện thoại, buổi chiều Tô Quân Ly để người khác đem vé vào cửa của buổi diễn tấu đưa tới..

Giản Mạt vừa nhìn, cả ba vé đều là ghế VIP.

Hương Vân cũng rất bất ngờ, nhưng một chút cũng không cảm thấy không có ý tứ, cầm hai vé vào cửa hướng Giản Mạt nói cảm ơn, sau đó đắc ý cùng khuê mật của mình khoe khoang một chút.

Giản Mạt gọi điện thoại cho Tô Quân Ly, “Phiếu lấy được rồi, cảm ơn anh!”

“Anh sợ mình mang phiền phức đến cho em, cho nên không tự mình đưa qua được...” Thanh âm của Tô Quân Ly nhu hòa lộ ra ý cười dịu dàng, hít một hơi, “Mạt Mạt, em đồng ý đến buổi diễn tấu của anh, đó là vinh hạnh của anh..”

“Nhất định em sẽ đi!” Giản Mạt nhìn vé vào cửa ở trong tay, đối với sự săn sóc của Tô Quân Ly, khóe miệng cô không tự chủ được nở nụ cười, “Sau này rảnh rồi em sẽ mời anh ăn cơm.”

“Được.” Tô Quân Ly một tay để trong túi, cả người dựa vào xe, ánh mắt nhìn về phía trước, “Đúng rồi, ba của anh nói nếu có cơ hội thì mời em tới nhà ăn cơm.”

Giản Mạt kinh ngạc, “Tô lão gia?”

“Ừ.”

“Cái kia...” Giản Mạt có chút ngoài ý muốn, “Ba của anh tại sao lại muốn mời em ăn cơm vậy?”

Tô Quân Ly mỉm cười, liếc mắt, “À, anh nghĩ ông ấy coi em thành bạn gái của anh...” Anh nửa vui đùa, mặt mày đều tràn ra ý cười ôn nhuận.

Khóe miệng Giản Mạt co quắp lại, “Anh chẳng lẽ cũng không nói... Em đã kết hôn rồi sao?”

“Chẳng lẽ, em không phải ăn hôn sao?” Tô Quân Ly hỏi lại, ý cười nơi khóe miệng lớn hơn nữa.

Giản Mạt “Ha ha” một tiếng, âm thầm nhếch miệng nói: “Chuyện này vui đùa một chút cũng không tốt...”

Tô Quân Ly ngược mắt, “Ừ, nhưng thực sự chỉ là vui đùa...” Thanh âm của anh êm dịu lộ ra ý cười, chỉ là ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

Nhiều năm như vậy... Đoán không chừng một chút ấn tượng cô cũng không có.

Chỉ là, cô đã quên, nhưng anh và ba của anh sẽ không quên.

Giản Mạt cũng không có đem chuyện Tô Quân Ly nói Tô lão gia tử muốn mời cô ăn cơm để vào trong lòng, sau khi cúp điện thoại, phát hiện có tin nhắn, sau đó mở ra xem...

G tiên sinh: Tối hôm nay mời Cố phu nhân cùng nhau ăn một bữa cơm được không?

(Truyện được đăng tải trên Wattpad một cách nhanh nhất bởi nick NamCungTuUyen, những nơi khác đều là copy!)

Giản Mạt ngơ ngẩn nhìn tin nhắn, khóe miệng cô vô thức tràn ngập ra một mặt ý cười đến chính mình cũng không biết.

Cô trả lời: Anh nhiều lần xuất hiện ở trước mặt em như vậy thật không bình thường, em sẽ cảm thấy rất quý dị.

Cố Bắc Thần không trực tiếp trả lời lại, qua một lúc lâu, ngay lúc Giản Mạt cho là hẳn đang bận hoặc là kiêu ngạo chờ đợi cô chủ động gửi tin nhắn lại, trực tiếp gọi điện thoại qua. “Thế nào, không muốn nhìn thấy anh?” Thanh âm của Cố Bắc Thần lộ ra nguy hiểm trầm thấp.

Khóe miệng Giản Mạt cong lên, “Sao có thể chứ?” Thanh âm của cô ngọt ngào, lộ ra sự hờn dỗi, “Em chỉ cảm thấy kỳ quái, có phải anh không còn có đủ mị lực hay không, lại không hẹn với mấy cô người tình của anh... Gần đây lại thường xuyên kéo em cùng đi ra ngoài vậy!?”

“Lấy ở đâu nhiều tiểu tam tiểu tứ như vậy...” Cố Bắc Thần nghe thanh âm của Giản Mạt liền cảm thấy tâm tình khoan khoái, trước đây không cảm thấy, thế nhưng gần đây hình như càng lúc càng thích, “Hương Nam tổ chức sinh nhật cho bạn gái nhỏ của hắn, mời chúng ta tham dự.”

Thì ra là thế...

Nếu như Giản Mạt nói trong lòng không hề có cảm giác mất mát thì đó là gạt người, mặc dù đối với chuyện cùng Cố Bắc Thần đi ra ngoài ăn cơm, có thể trước kia một chút hứng thú cũng không có.

Nhưng hai năm, cô cùng Cố Bắc Thần cũng có chung nhiều suy nghĩ, thật ra không phải một mình ở bên ngoài ăn cơm là xong.

Quan hệ của bọn họ cơ bản thể hiện ở trên giường... Ừm, thỉnh thoảng ở trên bàn của thư phòng, trên mặt đất hoặc là trên sofa của phòng khách, không ngừng giao hợp, cuộn cuộn!

Suy nghĩ một chút cũng có một chút xót xa trong lòng... Cô hoàn toàn cảm thấy chính mình giống như một công cụ để làm ấm giường vậy?

Sau khi tan việc, Giản Mạt mở cửa xe ra, dường như vẫn chưa hết cảm giác quý dị khi nhìn thấy chiếc xe “hiện đại” này, sau đó cô trở về Lam Trạch viên, thay đổi một chút nhưng không mất đi vẻ lịch sự, Cố Bắc Thần mới mua một chiếc xe Maserati...

Trong thế giới của người có tiền thì một đũa nghèo như cô căn bản không hiểu, thế nhưng có thể hiểu.

Thực ra đều là nhân vật có mặt mũi, nếu cả ngày chỉ lái một chiếc xe, như thế rất mất mặt.

Chiếc xe đua này hoàn toàn khác với chiếc xe Spyker trước đây, Giản Mạt chỉ cảm thấy hai chữ có thể hình dung... Phong cách!

Chiếc xe một đường gào thét chạy về hướng đông giao với Lạc thành, cuối cùng dừng lại ở một trang viên.

Cố Bắc Thần cùng Giản Mạt xuống xe, nghĩ hẳn đều là người có quan hệ quen thuộc đối với bọn họ, Giản Mạt cũng không khác người, trực tiếp khoác tay vào cánh tay của Cố Bắc Thần liền cùng sánh vai đi vào bên trong.

“Thật yên tĩnh...” Giản Mạt có chút nghi hoặc cảm thán.

Cố Bắc Thần hỏi cau mày nhưng nhẹ đến mức người khác không thể nhìn ra, sau đó “Ừ” một tiếng, tầm mắt nghiêng sang nhìn Giản Mạt, đôi mắt sâu thăm lộ ra sự dò xét cùng nghi hoặc...

Giản Mạt phát hiện, lúc cô bắt đầu lên xe, Cố Bắc Thần dọc theo đường đi đều lộ ra vẻ mặt như vậy đã nhiều lần, “Em... mặc bộ này không thích hợp, hay là trang điểm đậm quá hay sao?”

“Không có.” Cố Bắc Thần dừng dung đáp lại.

Đáy mắt của Giản Mạt hơi ngưng trọng, “Vậy anh vẫn nhìn em làm gì?”

Cố Bắc Thần ngừng bước chân, chậm rãi xoay người, ánh mắt thâm thúy nhìn Giản Mạt, môi mông hơi mấp máy, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ nâng chân tiếp tục đi về phía trước...

Hắn nhìn như vậy chỉ là muốn hỏi một chút về sự việc của hai năm trước ở khách sạn Sofia, thế nhưng... Lại lại cảm thấy hỏi như vậy sẽ rất đột ngột.

Giản Mạt bị cử động của Cố Bắc Thần khiến cho tâm sinh ra cảm giác kỳ quái, cũng muốn hỏi, lại cảm thấy người này trở nên rối loạn như vậy cũng không giống người, sau cũng cô chỉ ép lòng hiếu kỳ xuống, không hỏi.

Tiến vào trang viên, nhìn thấy ngôi nhà có ngói đỏ, không nghĩ ở đây lại không hề nào nhiệt như tưởng tượng, thậm chí... Bầu không khí có chút ngưng trọng!

Cố Bắc Thần mang theo Giản Mạt đứng ở cửa, nhìn một mảnh bừa bãi ở bên trong, hai người, một người hơi nhũn mảy, một người có chút kinh ngạc...

“Tình huống gì thế này?” Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn quanh một vòng, sau đó tầm mắt rơi trên người Lâm Hường Nam.

Một người luôn luôn cợt nhả như Lâm Hường Nam lại tự giấu cười, có chút mệt mỏi nói: “Đội một lát tôi sẽ gọi người đến dọn dẹp, hôm nay tất cả giải tán đi...” Nói xong, hắn vô lực định rời đi, cả người hắn đều bị sự tự giấu bi thương bao phủ.

Cố Bắc Thần mang theo Giản Mạt, hơi nghiêng người nhường đường cho Lâm Hường Nam rời đi, chờ hắn đi xa, sau đó tầm mắt hai người bọn họ mới một trước một sau nhìn về phía Lê Văn Trạch đang dựa vào cây cột, lại cùng nhìn về phía Long Kiều đang cầm một chiếc thuốc trong tay.

“Cậu ta làm một bữa sinh nhật nhỏ mời các anh em, là làm cho bạn gái của Hường Nam.” Lê Văn Trạch mở miệng giải thích, “Hôm nay Hường Nam tính sẽ cầu hôn...”

Cho nên, buổi sinh nhật này không có người dư thừa, chỉ có mấy người anh em bọn hắn... Lâm Hường Nam muốn bọn họ chứng kiến tính yêu của hắn.

Có một sự phiền muộn nhàn nhạt lướt qua trái tim, Giản Mạt nhìn cả phòng bừa bãi, còn có một chiếc bánh ngọt bị đập nát... Thậm chí, ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu xuống một thứ khiến mấy người bọn họ lóa mắt.

Chiếc nhẫn kim cương kia... Nhất định không nhỏ!

Trên đường trở về, Giản Mạt có chút rầu rĩ không vui, vì sao lại như vậy thì cô cũng không biết rõ... Giống như trong lòng có cảm giác ngọt ngào.

Không có một người phụ nữ nào lại không từng nghĩ đến viễn cảnh chính mình được cầu hôn sẽ như thế nào... Cũng không có một người phụ nữ nào lại chưa từng tưởng tượng đến lúc mình mặc áo cưới, cùng người đàn ông trong lòng đi trên thảm đỏ...

Sở Từ Tiêu từng nói... Chờ hắn tới đa ba năm, ba năm sau hắn sẽ cho cô tất cả!

Khi đó cô liền có suy nghĩ, hắn có thể sẽ cầu hôn cô bằng cách để nhẫn vào trong đồ ăn, hoặc là sẽ cầu hôn ở trên đường lớn, đột nhiên cầm một bó hoa mua ở ven đường, quỳ xuống cầu hôn cô... Càng hoặc là, sau khi thân mật nghe xong một điệu valse, hắn sẽ bất ngờ đàn một khúc violon, nắm lấy tay cô, sau đó quỳ xuống, thâm tình nói: Giản Mạt, gả cho anh!

Giản Mạt liếc mắt tự giấu cười... Tưởng tượng có bao nhiêu tốt đẹp, thế nhưng hiện thực thì chỉ có tàn khốc!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Cố Bắc Thần nghiêng đầu liếc nhìn Giản Mạt, đôi mắt như ung lộ ra sắc bén thâm thúy.

Giản Mạt không phát hiện được tâm tình của Cố Bắc Thần đang chuyển biến, chỉ vô thức trả lời: “Cảm thấy đáng tiếc... Em cho rằng mình có thể chứng kiến một màn cầu hôn lãng mạn!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Lần đầu tiên của cô

Editor: Quỳnh Nguyễn (Thượng Quan An Nhiên)

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Chiếc xe chậm rãi dừng lại ở thời điểm đèn đỏ bật lên, Cố Bắc Thần nghiêng đầu, ánh mắt khó đoán nhìn Giản Mạt đang ngồi bên cạnh. Trên mặt cô rõ ràng hiện lên sự mất mát, nhưng sự mất mát đó của cô lại không hề liên quan đến sự đáng tiếc nào.

Không cần suy nghĩ, hắn cũng có thể đoán ra được cô đang mất mát điều gì. Nhưng ý nghĩ như vậy, lại làm cho lòng hắn cảm thấy có chút không thoải

mái.

Cả hai người ở trên xe yên lặng về đến Lam Trạch Viên, Cố Bắc Thần dừng xe ở trước cửa, sau đó liền xuống xe đi vào nhà...

Giản Mạt chìm vào những dòng suy nghĩ của bản thân, vẫn chưa phát hiện ra Cố Bắc Thần có điều gì đó không bình thường. Sau khi vào phòng, cô vừa tháo giày vừa hỏi: “A Thần, em làm vẫn thần, chúng ta cùng ăn có được không?”

Trước đó cũng chưa dùng qua bữa tối, vừa mới trở về, cô thật sự có chút đói bụng.

“Được.” Cố Bắc Thần âm trầm đáp, rồi lập tức lên lầu, hướng phòng sách đi tới.

Giản Mạt vẫn như trước, không hề phát hiện ra Cố Bắc Thần có điểm nào bất thường. Cô xoay người đi vào phòng bếp, mở tủ lấy vẫn thần ra làm thành hai phần. Sau đó, cô liền đi gọi Cố Bắc Thần xuống cùng ăn.

Cố Bắc Thần không nói lời nào, Giản Mạt ngồi bên cạnh cũng rất yên lặng. Cho đến khi bầu không khí trong phòng ăn càng lúc càng ngột ngạt, cứ như tất cả không khí đều bị thời gian đóng băng lại, Giản Mạt rốt cuộc mới phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm.

Giản Mạt vụng trộm nhìn sang Cố Bắc Thần, gương mặt đẹp như điêu khắc của hắn lạnh lùng nghiêm nghị, không có nửa phần tình cảm, đôi mắt như loài chim ưng khế cụp xuống. Rõ ràng chỉ là một bát vẫn thần rất đơn giản, hắn sao lại có thể ăn đến mức tập trung như vậy... Nhưng mà người đàn ông trước mắt này, thâm trầm chính là khởi đầu của một việc rất đáng sợ.

“A Thần, một chút nữa ăn xong, chúng ta cùng nhau đi dạo, có được không?” Giản Mạt lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng như tờ này.

“Được.”

Khóe môi Giản Mạt giật giật. Mặc dù Cố Bắc Thần đáp ứng yêu cầu của cô, nhưng thái độ lại rất hờ hợt.

“A Thần, anh không muốn đi sao?” Cô hỏi hắn, bày ra gương mặt vô tội cái gì cũng không biết.

Cố Bắc Thần ngược mắt lên, con ngươi sắc bén như chim ưng thâm thúy nhìn vào ánh mắt lấp lánh khế chớp phía đối diện. Nhìn về mặt lấy lòng của Giản Mạt, hắn không khỏi nhướn đôi mày.

Hắn đang bị gì vậy? Cố Bắc Thần phát hiện, dường như gần đây vì cô mà hắn có quá nhiều cảm xúc.

Nhất là... mỗi khi nghĩ đến việc Giản Mạt đã từng là bạn gái của Từ Tiêu, tình cảm của hai người vào thời điểm đó ở Lạc Đại lại vô cùng nổi tiếng, cả người hắn liền cảm thấy khó chịu.

“Không sợ bị mấy tay săn ảnh kia chụp lên sao?” Đầu mày của Cố Bắc Thần hơi nhíu lại, nhếch môi hỏi.

Giản Mạt nâng khóe môi mỉm cười, lắc đầu: “Điều này còn phải xem xem anh có đồng ý cho em phơi bày sự thật ra hay không... Nếu như anh không muốn, thì người nào dám đăng ảnh chụp của “Cố phu nhân” cơ chứ!” Cô nói, khóe môi vẽ lên một nụ cười rất gian xảo. Cố Bắc Thần buông thìa xuống, chậm rãi ngả người ra sau ghế, đôi đồng tử màu đen sâu xa nhìn Giản Mạt: “Em ngược lại rất thông minh...”

Giản Mạt cũng bỏ thìa xuống, ngồi lên người Cố Bắc Thần ở bên cạnh, nói: “Vây ăn xong... anh có muốn đi dạo cùng với em hay không?” Bày ra vẻ mặt lấy lòng, nụ cười rất ngọt ngào.

“Được.” Cố Bắc Thần về mặt không đổi, lập tức trả lời cô.

Giản Mạt vui vẻ, tiến lên muốn cúi xuống hôn Cố Bắc Thần một cái.

Thế nhưng, lại bị Cố Bắc Thần né đi...

Giản Mạt còn chưa kịp phản ứng, giọng nói có phần ghét bỏ của Cố Bắc Thần truyền đến bên tai: “Trên miệng toàn là nước canh, bẩn!”

“...” Giản Mạt không nói gì, nhìn bộ dáng thối lui của Cố Bắc Thần, trong lòng lập tức nổi lên một cơn lửa giận thật lớn, cũng không thèm quan tâm đến thái độ ghét bỏ từ chối của hắn, liền như lúc trước một phen ôm chặt lấy cổ hắn, đem môi “bẩn” hung hăng cọ lên mặt của hắn.

Cuối cùng cô vẫn còn chưa cam lòng, chơi xấu đem môi mình ở khóe miệng của hắn cọ tới cọ lui.

Giản Mạt hơi bấu môi lấy mặt ra, đôi mắt sáng như sao đêm giao hoạt khế chớp chớp, bất mãn nói: “Em nghĩ anh sẽ không từ chối!”

Con ngươi sắc bén như loài chim ưng của Cố Bắc Thần lướt qua một chút ý cười. Ngay lúc Giản Mạt tức giận lên án hắn, hắn đột nhiên thay đổi chủ quyền, từ bị động chuyển sang chủ động hung hăng hôn cô, cuốn lấy môi lưỡi của cô...

Hắn ngang ngược liếm mút môi cô, đem hương vị vẫn thần vừa ăn xong trong miệng của cả hai người giao hợp lại, nước bọt trong miệng hai người cũng dây dưa lẫn nhau... Đã không còn phân biệt được hơi thở trong khoang miệng là hương vị của ai.

Có người nói rằng, hôn môi chính là một phương thức biểu đạt tình yêu trực tiếp nhất giữa những đôi tình nhân với nhau... Bởi vì vốn dĩ, ăn nước bọt là

một việc làm rất mất vệ sinh. Thế nhưng, giữa những đôi tình nhân, nước bọt kia lại chính là một loại tư vị ngọt ngào.

Giản Mạt nhiệt tình đáp lại cái hôn của Cố Bắc Thần...

Bọn họ là tình nhân sao? Đương nhiên không phải...

Là vợ chồng sao? Chỉ là, hai người họ tâm tình khác nhau, không có cùng quan điểm... Thế nhưng từ khi bắt đầu, dường như cô không hề ghét bỏ nụ hôn cùng sự chiếm hữu của Cố Bắc Thần đối với cô.

Chiếm hữu tâm tình là cái gì? Giản Mạt cô chưa từng nghĩ đến... Chỉ là cảm thấy hai người, dường như thời gian ở trên giường rất hợp với nhau.

Giống như là, một thanh gương sắc bén tìm được một bao kiếm thích hợp vậy.

À... ví dụ này có chút tà ác rồi!

Đối với việc Giản Mạt không chuyên tâm, đáy mắt Cố Bắc Thần chột sâu, răng hơi dùng sức...

“A” một tiếng, môi Giản Mạt truyền đến cơn đau, tiếng kêu tràn ra khỏi cổ họng. Cô đẩy người Cố Bắc Thần ra, chỉ cảm thấy môi dưới bị cắn đến không có cảm giác: “Cố Bắc Thần, anh là chó sao?” Đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần nhẹ nâng lên, tạo thành một đường cong tà mị.

Giản Mạt thường hay gọi hắn là “A Thần”, thi thoảng cũng sẽ rất ngọt ngào gọi hắn là “Ông xã”... Chỉ có khi thờ gấp dưới thân hắn, cô mới có thể mang cả họ lẫn tên của hắn ra gọi một lượt.

Cố Bắc Thần mỉm cười đứng dậy: “Anh lên lầu thay quần áo một chút, sau đó sẽ xuống đi dạo cùng với em”

Tâm trạng đang có phần oán giận với Cố Bắc Thần của Giản Mạt liền vui vẻ trở lại.

Cố Bắc Thần lên lầu thay quần áo... Cởi bỏ đi bộ tây trang trên người cùng giày da, một thân trang phục lãnh đạm đơn giản... Chiếc áo T-shirt có cổ chữ V, tay áo dài, chất liệu vải là loại tốt nhất, quần vải kaki. Tuy không còn vẻ lạnh lùng kiêu ngạo nữa, nhưng hắn vẫn lưu lại trên người mấy phần tà mị quyến rũ.

Cố Bắc Thần nắm tay Giản Mạt đi dạo ở phía sau Lam Trạch Viên. Ở đó có một cái hồ nhỏ cùng một con đường mòn nhỏ, dù đã vào mùa thu, nhưng xung quanh cảnh vật vẫn còn là một màu xanh tươi tốt.

Gió đêm có chút lạnh lẽo, nhưng Giản Mạt lại cảm thấy chưa bao giờ ấm áp như lúc này. Cô ấm áp theo hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người chậm rãi truyền vào trong tim...

Hơi liếc mắt nhìn về phía bàn tay đang bị nắm, mỗi khớp xương ở bàn tay đều rất rõ ràng, ngón tay thon dài... Nếu nhìn vào mỗi phương diện của Cố Bắc Thần để đánh giá, đều có thể thấy người đàn ông này vô cùng hoàn mỹ.

Đôi khi Giản Mạt sẽ cảm thấy sợ hãi... Sợ hãi chính mình không điều khiển được tâm tư, sợ sẽ không tự chủ được đối với Cố Bắc Thần nảy sinh ra tình cảm. Nếu như động lòng, đã yêu, cuối cùng cô sợ rằng sẽ “chết” rất thảm.

Cố Bắc Thần là một kiểu người rất khó đoán, nếu như không nói lời nào, thì ngàn vạn lần đừng hy vọng hắn sẽ có thể cùng bạn nói chuyện phiếm gì gì đó.

Giản Mạt không muốn đi một đường buồn chán tẻ nhạt, cộng thêm việc trước đó cảm giác được hắn có chút không được vui, mặc dù... Không biết hắn vì sao mà không vui, nhưng vẫn tìm đề tài để nói chuyện.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, gần đây có một nữ minh tinh bị bạo mạng trình từng ở bệnh viện điên bủn mấy lần... Thậm chí là bệnh viện nào, ngày tháng năm nào đều bị rò rỉ ra ngoài.

“Con người hiện nay thật không có đạo đức mà...” Giản Mạt tức giận nói: “Đem sửa cái máy vi tính, lại bị đem việc riêng tư lấy cấp đi, thậm chí còn đăng tải lên mạng!”

Đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần dừng dừng nâng lên thành hình vòng cung, một tay bỏ vào trong túi quần, một tay còn lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Giản Mạt đi về phía trước... Nghe thấy giọng nói tức giận của cô, cũng không trả lời cô.

Giản Mạt càng nói càng có khí thế: “Còn có, lần đầu tiên cũng chưa có làm, làm gì mà phải cố ý phanh phui sự thật ra?” “Cô hừ một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Cố Bắc Thần, hỏi anh: “Đàn ông các anh có phải đều rất quan tâm đến lần đầu tiên của con gái không?”

“Hoàn hảo...” Cố Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng: “Anh không có kết giao với xử nữ.”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp xuống, bỗng nhiên nghĩ tới mình và hắn thời gian ở cùng nhau, đã không phải là lần đầu tiên.

Nghĩ đến đây, Giản Mạt hạ tầm mắt, tâm tình có chút trầm mặc...

Bầu không khí dường như thoáng ngưng đọng, ngay cả không khí xung quanh cũng theo sự trầm mặc của Giản Mạt mà trở nên cứng ngắt.

“Lần đầu tiên của em là vào lúc nào?” Cổ Bắc Thần giống như chỉ vô ý hỏi ra câu này.

Hiện giờ đã có thêm editor cho bộ truyện này nhé! Nếu như các bạn muốn ủng hộ, có thể sang nick wattpad QuynhhNguyenn1809 này nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Thất vọng, đêm đó không phải là cô!

Editor: Nam Cung Tử Uyển

Giản Mạt bị Cổ Bắc Thần hỏi một câu như vậy, trong lúc nhất thời lại không biết trả lời như thế nào...

Cổ Bắc Thần kéo cô ngồi xuống một chiếc ghế dài, nhìn cảnh liễu bị gió thổi bay phất phơ bên cạnh hồ nước, ánh mắt của hắn trở nên thâm thúy, “Lúc anh và em ở cùng với nhau, đã không phải là lần đầu tiên.”

Giản Mạt liếc mắt, khóe miệng hạ xuống, cố ý đè nén nội tâm lan tràn lên mặt suy nghĩ, đột nhiên bật cười, liền hờn dỗi hỏi: “A Thần, anh có phải hay không đặc biệt quan tâm đến chuyện này?” Nói xong, cô còn cố ý vòng cánh tay vào tay của hắn, đem đầu tựa ở trên bả vai hắn, một bộ dáng ý nói rằng dù cho anh quan tâm cũng đã chậm tiết tấu.

Ánh mắt Cổ Bắc Thần thật sâu nhìn Giản Mạt, đêm đen rơi xuống, mực đồng trong mắt giống như bị màn đêm nhiễm phải, hai thứ đều kết hợp với nhau... Hắn không từng phát sinh quan hệ với xử nữ, thế nhưng, vì sao lúc Giản Mạt hỏi hắn có phải hay không quan tâm đến chuyện đó, hắn thậm chí có điểm chú ý đến?

“Chỉ là hiếu kỳ...” Cổ Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như điêu khắc không có nửa điểm tình cảm.

Giản Mạt khẽ nhấp khóe môi, sau đó cười hỏi: “Vậy lần đầu tiên của anh là vào lúc nào?”

“Anh?” Cổ Bắc Thần nhẹ a một tiếng, lập tức ánh mắt trở nên thâm thúy nói, “Đại khái lúc anh mười bốn mười lăm đi...”

“Sớm như vậy!” Giản Mạt kinh ngạc, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy từ trên người của Cổ Bắc Thần, đôi mắt sáng hơi giật mình, hiếu kỳ nhìn hắn, “Anh sẽ không bàn giao cho vị thành niên thiếu nữ nào đấy chứ?”

“...” Cổ Bắc Thần hơi nhướn cao mày, “Mấy chuyện cảm thú đó anh sẽ không làm”

Nhưng anh cũng không có thiếu cảm thú... Đây là Giản Mạt trong lòng bổ sung vào.

Cổ Bắc Thần nằm tựa lưng vào ghế ngồi, môi mỏng hơi cong tạo thành một độ cong tùy ý, ánh mắt nhìn Giản Mạt càng trở nên sâu thẳm, “Anh thường giải quyết bằng tay phải của mình...”

Giản Mạt không nghĩ đến Cổ Bắc Thần trả lời một cách chừng mực, đàng hoàng như thế, “Dùng” một cái, mặt liền đỏ... Đèn bên cạnh lúc sáng lúc tối, cũng nhìn không rõ lắm.

Cổ Bắc Thần đợi một chút, lại bắt đầu hỏi: “Vậy còn em? Lần đầu tiên nhiều là lúc nào? Hay không nói cho anh biết là vì... Mười tuổi liền bàn giao cho người ta rồi?”

Khóe miệng Giản Mạt co quắp lại, “Cổ Bắc Thần, anh chính là cảm thú!”

Cổ Bắc Thần cười, “Ừ, vậy em nói một chút, là lúc nào...”

Giản Mạt năm nay hai mươi ba tuổi, hai năm trước cũng chính là hai mươi mốt... Nếu quả thật lần đầu tiên chính là đêm hôm đó, kia thật là có khả năng liền đứng dịp.

Cổ Bắc Thần trong lòng có một tia cầu mong, ánh mắt cũng trở nên sáng quắc nhìn Giản Mạt, chờ đợi câu trả lời của cô.

Giản Mạt một chút cũng không dám nhìn vào mắt của Cổ Bắc Thần, cô không biết chính mình đang chột dạ cái gì, chỉ là cảm thấy... Chuyện đêm đó, cô không thể nghiêm túc suy nghĩ. Bởi vì bà cô tiết lộ sự việc bản thiết kế kiến trúc của công ty, nguyên bản sự việc đó cũng không đến nỗi tệ lắm thế nhưng thoáng cái đã trở thành trứng chọi đá. Đáng buồn nhất chính là, những thương nhân khác không ngừng tạo áp lực, tiền lương của dân công không được phát ra, sự tình càng ngày càng nghiêm trọng.

Ba cô không còn cách nào khác, trước tiên cũng chỉ có thể để anh trai đi tìm một số đơn vị có liên quan...

Nhưng cuối cùng thì sao?

Chẳng những không lấy được giấy cam đoan, mà tiền vốn cũng không còn, cô còn bị lừa đi khách sạn Sofia... Một ly nước trái cây kỳ dị, cô thích nhất uống thức uống như vậy, sau khi uống xong, cả người đều không còn là của mình, mơ hồ không rõ chuyện gì sắp xảy ra.

Cô không biết người đàn ông kia là ai, chỉ biết hắn ở trên người cô điên cuồng rong ruổi... Một lần rồi lại một lần không biết mệt mỏi là gì, thậm chí không đếm xỉa đó là lần đầu tiên của cô mà hung hăng xé rách cô.

Điều duy nhất khiến cô có chút ấn tượng là đối phương hắn là một người rất trẻ tuổi.

Hồ hấp của Giản Mạt trở nên có chút dồn dập, thân thể cũng có chút không khống chế được liên phát run...

“Lạnh sao?” Cổ Bắc Thần hơi nhíu mày, khoác cho Giản Mạt một chiếc áo mỏng.

Tâm của Giản Mạt bỗng nhiên cả kinh, vô ý thức liền nói: “Lần đầu tiên của em đã là thành niên...” Cô dường như muốn chứng thực lần đầu tiên cùng đêm đó không có quan hệ gì với nhau, vội vàng nói, “Lúc mười chín tuổi!”

Ánh mắt của Cổ Bắc Thần sáng quắc nhìn Giản Mạt, dường như muốn nhìn xem có phải hay không là cô nói dối... Thế nhưng, người phụ nữ này có đôi khi đem tâm tình của mình che giấu vô cùng tốt, ngay cả là hắn, cũng có lúc không thể xem thấu được.

“Thực sự?” Cổ Bắc Thần trong lòng như trước vẫn cầu mong một chút tham vọng quá đáng.

“Chuyện này còn cần phải lừa anh sao?” Giản Mạt chớp chớp mắt, lập tức nghiêng mặt nhìn sang, cố ý nói, “Nếu nhất thiết phải gạt anh chuyện này, vậy không phải là em cùng với mấy ngôi sao nữ kia giống nhau, gạt cho anh trước khi cái mạng đó bị mất thì quá là tốt rồi... Ôi, bây giờ suy nghĩ một chút lại cảm thấy hối hận, nếu như em là lần đầu tiên, có phải hay không anh sẽ đối với em tốt hơn một chút?”

Dứt lời, Giản Mạt lại ngọ nguậy trên người của Cổ Bắc Thần... Kỳ thực lúc này cô chỉ là vì muốn che giấu sự chột dạ của mình.

Nếu như Cổ Bắc Thần nói trong lòng không hề thất vọng thì đó chính là gạt người.

Rõ ràng Tiêu Cảnh nói đêm hôm đó Giản Mạt có xuất hiện ở khách sạn Sofia, trong lòng hắn ít nhiều có chút cầu mong... Nếu như, người đêm hôm đó thật sự là cô, hắn nghĩ... Hắn thực sự sẽ đối với cô càng tốt hơn một chút.

Đáng tiếc, người đêm đó không phải là cô...

Đột nhiên, Cổ Bắc Thần hơi nhíu mày.

Lần đầu tiên của Giản Mạt là lúc mười chín tuổi, nếu như hắn nhớ không lầm, Tiêu Cảnh đã từng nói, ở năm hai của đại học Giản Mạt và Sở Tử Tiêu đã bắt đầu quen nhau... Đây chẳng phải là, lần đầu tiên của cô là cho Tử Tiêu?

Tâm trạng của Cổ Bắc Thần lập tức trở nên không thoải mái... Vợ của mình, lần đầu tiên lại dành cho cháu ngoại của mình, như thế nào cũng đều làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào?

Nguyên bản lúc ấy trở về, Giản Mạt ngồi ở trên xe đều ngăn ra, đánh giá liên suy nghĩ sự việc của Sở Tử Tiêu và Cổ Bắc Thần, trong lòng liền không thoải mái.

Được rồi... Lúc này vừa nghĩ khả năng rất lớn là lần đầu tiên của cô dành cho Tử Tiêu, cả người hắn càng không được tốt.

Giản Mạt phát hiện, sau khi Cổ Bắc Thần đi tản bộ xong, tâm trạng đều không được tốt... Điều này thể hiện rõ nhất vào lúc hắn vây hãm cô.

Dĩ vãng, hắn đều rất bá đạo, thế nhưng, trước nay hắn đều rất quan tâm đến cảm thụ của cô, sẽ không để cho cô cảm thấy không thoải mái... Ở phương diện này hắn đều rất lợi hại cũng rất biết điều chỉnh tâm tình, nhìn cô lúc đến cao trào, hắn sẽ cảm thấy chính mình đạt được thành tựu lớn.

Nhưng hôm nay rõ ràng hắn hoàn toàn không quan tâm đến cảm thụ của cô, rõ ràng chính là phát tiết... Thậm chí, hắn còn không quan tâm, để lại trên người cô rất nhiều dấu hôn đỏ.

Giản Mạt bị thể lực cường hữu của Cổ Bắc Thần làm đã bất tỉnh... Đến lần cuối cùng, cô không thể chịu nổi sự xâm chiếm của hắn, đồng thời thân thể lại nấn cảm, rất nhanh đã tới điểm cao nhất, sau đó hai mắt cô tối sầm, liền ngất đi.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh lại, Giản Mạt cảm thấy đặc biệt mất mặt... Thế nhưng, càng làm cho cô mất mặt chính là, dù cho mặc quần áo có cổ cao, cũng không che được ấn ký hôn mứt ở trên tai.

“Mấy ngày nay anh sẽ không trở lại...” Cổ Bắc Thần trước khi đi, lạnh lùng nói những lời này, không có một chút biểu tình dư thừa nào liền xoay người đi.

Giản Mạt còn đứng ở cửa cầu thang, nhìn người rời đi, sót lại một bóng lưng cao ngạo, hơi xuất thần...

“Phanh” tiếng đóng cửa truyền đến, lập tức, Giản Mạt giống như bị ai đó siết chặt, kiềm chế khiến cô thở không nổi.

Trước đây, hẳn cũng thường không trở về Lam Trạch viên như vậy, tuy rằng vẫn ở trong Lạc thành.

Nhưng cho tới bây giờ, lúc hân rời đi, thanh âm chưa bao giờ lạnh lùng như vậy...

“Chính mình nói không để ý, kỳ thực còn không phải là đang để bụng đến chuyện đó hay sao?!” Giản Mạt liếc mắt, lầm bầm nói, khóe miệng nâng lên tạo thành một nụ cười cay đắng.

Cô không có thời gian để suy nghĩ đến lần đầu tiên kia, giống như đêm hôm đó, tất cả sự tình cô không được phép để chính mình nhớ lại, sau đó lại bị thương, tất cả chuyện đó nên biến mất...

Sau khi thu lại tâm tình, Giản Mạt không ăn sáng ở nhà, lúc lái xe đến công ty cũng chỉ tùy tiện mua ly sữa đậu nành cùng hai cái bánh bao ở ven đường.

Vừa tiến phòng làm việc, Hường Văn cầm trong tay một tấm thiệp, liền cực kỳ hứng thú tiến vào...

“Mạt tỷ, là thiệp mời kỷ niệm ngày thành lập trường của đại học Lạc Đại!” Hường Văn tiến đến đem thiệp mời đưa cho cô, sau đó về mặt hiếu kỳ, đôi mắt sắc bén, sáng quắc nhìn vào cổ của Giản Mạt, gian xảo cười, ái muội hỏi, “Mạt tỷ, đêm hôm qua chị cũng... Quá kịch liệt rồi?”

Chương 70: Kỷ niệm ngày thành lập trường, sự cố phát sinh

Chương trướcChương tiếp

Editor: Nam Cung Từ Uyển & Quỳnh Nguyễn

Giản Mạt đã không còn sức để giải thích, đối với sự điên cuồng tới qua cùng sự lạnh lùng hôm nay của Cố Bắc Thần, cô chỉ lặng lẽ buông tiếng thở dài... Cố ý xem nhẹ, hiểu kỳ cầm tấm thiệp mời Hường Văn vừa đưa, mở ra xem.

Cứ mỗi năm năm, Lạc Đại lại tổ chức một ngày hội kỷ niệm thành lập trường... Không nghĩ đến lại được nhận thiệp mời.

“Thứ bảy tuần sau...” Giản Mạt nhìn thời gian trên tấm thiệp, là trước buổi diễn tấu của Tô Quân Ly một ngày.

“Mạt tỷ, em nghe nói lần này có mời rất nhiều người nổi tiếng. Học trưởng học tỷ của mỗi hệ cũng trở về rất đông...” Lực chú ý của Hường Văn bị kéo đến buổi kỷ niệm thành lập trường trên: “Thứ năm tuần sau em còn phải xin nghỉ, trở lại bố trí hội trường.”

Năm nay là kỷ niệm 95 năm thành lập trường của Lạc Đại, còn chưa tới 100 năm, liền làm lớn như vậy... Cô cảm thấy, chẳng lẽ vào lúc kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường Lạc Đại, sẽ không mời được những học sinh đã tốt nghiệp trên toàn cầu trở về sao?

“Mạt tỷ, có đi không vậy?” Hường Văn xem ra rất quan tâm vấn đề này.

“Đi...”

Đương nhiên phải đi, được ngôi trường cũ vinh dự đó mời, cô cũng không phải đại bang, còn cao ngạo sao.

Giản Mạt nhìn Hường Văn ra khỏi phòng, sau đó liền gọi điện thoại cho Lý Tiểu Nguyệt... Cô ấy cũng nhận được thiệp mời, nghe Giản Mạt nói cũng nhận được, lập tức rất phấn khích.

Hai người từ nhỏ đã rất thân thiết, cùng nhau lớn lên, sau đó lại cùng thi vào một trường đại học, chỉ là không cùng hứng thú, không cùng quan hệ huyết thống mà thôi... Làm sinh viên đại học vốn có rất nhiều chuyện tốt đẹp làm cho con người ta lưu luyến. Tự nhiên, ngày kỷ niệm thành lập trường trở lại cũng làm cô có chút ý nghĩ phấn khởi.

Chớp mắt, đã đến ngày kỷ niệm thành lập trường...

Cũng không biết có phải là cùng thời điểm hay không, trước khi bữa tiệc bắt đầu mấy ngày thì khí trời đột nhiên rất tốt.

Giản Mạt chọn cho mình một chiếc quần jean cùng một chiếc áo sơ mình hình vuông rộng thùng thình mặc vào, một đôi giày vải, trên hai vai lại đeo một cái balo... Cả người cô cùng với một cô nữ sinh mười tám mười chín tuổi vừa bước vào cửa trường đại học rất giống nhau.

Soi mình ở trước gương, Giản Mạt cảm thấy mình mặc bộ đồ này cũng không tệ, cô cũng không có cảm giác là không có ý tứ.

Cô ra khỏi biệt thự, bước lên xe. Vị trí để xe ở bên cạnh đã trống không nhiều ngày...

Sau ngày Cố Bắc Thần đi, liền chưa có trở về lần nào. Thỉnh thoảng, Giản Mạt có thể theo công ty cùng báo cáo kinh tế tài chính, lại nghe được tin tức của hân từ miệng của mấy nữ nhân đang nói chuyện phiếm. Loại cảm giác này có chút rất lạ, rõ ràng đây đã là một trạng thái theo thói quen hơn một năm nay, đột nhiên lại cảm thấy rất lạ, không quen.

Khởi động xe, Giản Mạt thu hồi lại suy nghĩ, nhớ đường đến Lạc Đại mà chạy tới...

Lạc Đại là một ngôi trường đã có từ rất lâu, nhưng không nằm ở trong nội thành, là hướng ngược lại với Lam Trạch Viên.

Đang dừng xe đợi đèn báo hiệu giao thông, Giản Mạt mở radio lên... Cũng không biết là có phải trùng hợp hay không, cứ vậy mà lại phát tin tức về Cố Bắc Thần.

“Rạng sáng hôm nay, có phóng viên chụp được ảnh Thần thiếu cùng cô gái nhỏ Lạc Hiểu Đồng, cô ta hình như là con gái của một vị thương nhân. Hai người bọn họ một trước một sau đi ra khỏi khách sạn Hoàng Triều... Mặc dù hai người rời đi không cùng thời điểm, nhưng cuối cùng Lạc Hiểu Đồng và Thần thiếu vẫn bị chụp cảnh hai người gặp nhau...”

Giản Mạt có chút sững sờ, dường như trước mặt hiện lên hình ảnh hân cùng cô gái kia.

“Ting ting...”

Có tiếng kèn xe thúc giục truyền đến, Giản Mạt vô thức quay đầu lại nhìn ở phía sau, nhìn một lúc thì đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh, cô vội lái xe đến hướng đi đã định trước đó.

Radio vẫn như trước truyền đến những tin tức: “Lúc trước tuy có một số thông tin bị truyền ra ngoài, giữa hai người vẫn giữ mối quan hệ mập mờ, nhưng lần đó vẫn chỉ là truyền, không hề có chứng cứ xác thực. Còn lần này...”

Phản sau nói cái gì, Giản Mạt đã không còn nghe nữa, chỉ oán giận tắt radio đi... Tâm tình tốt khi ra khỏi cửa lúc ban đầu trong nháy mắt đã rơi xuống đáy cốc tăm tối.

“Muốn tìm người truyền scandal thì không thể tìm cái nào khác một chút, mới một chút sao? Nữ nhân ngu ngốc như cô ta, Cố Bắc Thần cũng không ngại hạ giá...” Giản Mạt nắm chặt tay lái, thì thào mở miệng, trong lòng lướt qua một chút đau lòng. Thế nhưng, cô lại không nhìn thẳng vào nó.

Tới Lạc Đại, sau đó Giản Mạt tìm chỗ đậu xe, bước chân chậm đi trên con đường giáo lý hàng trăm năm...

Bởi vì kỷ niệm ngày thành lập trường, mỗi câu lạc bộ đều tổ chức bán những đồ kỷ niệm để tặng quỹ đoàn, Giản Mạt cũng mua một chiếc vòng tay để làm kỷ niệm... Nhìn cảnh người đến chi chít, đột nhiên cô nghĩ đến thời còn đang là sinh viên đại học.

Hôm nay mời rất nhiều người, phần lớn đều là người làm chức lớn ở Lạc Thành...

Có lẽ là chỉ tình cờ khi đều mời những người danh giáo, những người sau khi tốt nghiệp trường Lạc Đại, ít nhất phần nửa người ở mỗi lĩnh vực đều trở thành một người rất xuất sắc.

Di động ở trong túi đột nhiên vang lên, Giản Mạt liếc nhìn màn hình, tên hiển thị phía trên là Lý Tiểu Nguyệt, vội vàng nhận máy...

“Con nhóc, cậu đang ở đâu vậy?” Vừa nghe thấy thanh âm bắt máy, Lý Tiểu Nguyệt thật hưng phấn hô lên.

“Mình ở cổng Bắc... Cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở khoa luật học, cậu mau tới đây tìm mình đi!”

Giản Mạt chớp chớp mắt, “Mình còn chưa đến khoa để báo cáo đâu...” Cô liếc mắt nhìn thời gian, “Mình đến chỗ phòng giáo thụ điểm danh cái đã, xong chuyện sẽ đến tìm cậu.”

“Tối nay cậu ít nhất phải ở lại đây một giờ đồng hồ đấy...”

“Làm gì vậy?” Giản Mạt kỳ quái.

Lý Tiểu Nguyệt đề nén cảm giác muốn nhảy nhót, cắn răng nói: “Năm đó khoa luật học có học trưởng Mạc Thiếu Sâm từng làm mưa làm gió, cũng giống với Sở Từ Tiêu, anh ấy hôm nay tới diễn thuyết...” Cô đã hưng phấn đến không được, “Mình sẽ chiếm vị trí tốt cho cậu, nhất định sau đó cậu phải nhanh chóng trực tiếp đến Đại Lễ Đường của khoa luật học để tìm mình đấy.”

Lý Tiểu Nguyệt lúc trước thi khoa luật học toàn quốc, là bởi vì báo cáo có Mạc Thiếu Sâm, sau đó cô ấy liền xem video của Mạc Thiếu Sâm trên tòa án, thực sự người này rất giỏi, trong ngành luật là một người rất xuất sắc.

Giản Mạt đáp ứng Lý Tiểu Nguyệt, sau đó đi qua khoa ngành kiến trúc, thấy mấy vị giáo sư cũng chỉ nói chuyện phiếm một chút, sau đó liền tính sẽ đến khoa luật học...

“Giản Mạt à, vừa đúng lúc như vậy thì em giúp tôi đưa cái này qua phòng làm việc trợ giảng ở tầng năm của khoa luật học được không...” Giáo sư nghe cô muốn đến khoa luật học, vội vàng lật một túi hồ sơ ra.

Giản Mạt đáp ứng, sau đó cầm hồ sơ đến khoa luật học... Nhìn thời gian, cách giờ hẹn với Lý Tiểu Nguyệt chỉ còn có hai mươi phút, cô liền đem hồ sơ đến phòng dạy học trước.

Hôm nay vì do kỷ niệm ngày thành lập trường, trường học nghỉ, trợ giảng phòng làm việc chỉ còn có hai người ở lại... May mắn là hai người này Giản Mạt

đều biết.

Một là Hàn Thập Thập năm đó điên cuồng theo đuổi Sở Tử Tiêu, còn người còn lại là Lê Nhiễm Hạ cũng đối với Sở Tử Tiêu có ấn tượng tình cảm...

Bây giờ Hàn Thập Thập làm trợ giảng ở Lạc Đại, cô ta và Lê Nhiễm Hạ trước đây ở cùng ký túc xá. Chỉ khác là, Hàn Thập Thập chưa bao giờ biết Lê Nhiễm Hạ cũng thích Sở Tử Tiêu.

“Cái này là giáo sư Vương nhờ tôi đưa tới...” Giản Mạt đưa tập tài liệu cho hai người bọn họ, khóe miệng mang ý cười lễ phép, “Hai người đang bận, tôi cũng không quấy rầy nữa, tôi đi tìm Tiểu Nguyệt...” Dứt lời, cũng không để hai người kia có cơ hội nói chuyện, người đã xoay đi.

“Giản Mạt ——” Hàn Thập Thập thoát khỏi sự sợ hãi lập tức kêu lên, sau đó liền vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Giản Mạt làm như không nghe thấy, không muốn nói, trước đây cô cùng Sở Tử Tiêu cùng một chỗ, lúc đó cô liền đối với Hàn Thập Thập không có hảo cảm, bây giờ không cùng một chỗ, vẫn như trước đều không có.

Không phải cố ý làm tình địch, mà chỉ vì tính cách của cô ta luôn khiến người khác không thể đứng dậy nổi.

“Giản Mạt, cô đứng lại!” Hàn Thập Thập đã đuổi tới, lập tức kéo Giản Mạt lại, “Thế nào, gặp lại bạn bè cũ, nhanh như vậy liền vội vã đi là sao?”

Giản Mạt thờ dãi một tiếng trong lòng, hơi nhíu mày hỏi: “Có việc gì sao?” Không phải là bạn bè, thực sự không có tâm tình quan co.

“Giản Mạt, ban đầu cô nói như thế nào?” Hàn Thập Thập nhìn một bộ dạng hồ ly tinh của Giản Mạt, lập tức tức giận, “Cô từng ở trước mặt tôi thể hèn son sắt nói rằng Sở Tử Tiêu là người đàn ông của cô, nhưng còn bây giờ thì sao? Cô bỏ rơi hắn...”

Giản Mạt trở lại Lạc Đại, điều không mong muốn nhất là có người nhắc tới chuyện trước đây của cô và Sở Tử Tiêu, hai năm trước cô có bao nhiêu bất đắc dĩ, thì cô đối với việc chia tay có bấy nhiêu thống khổ, “Chuyện của tôi và hắn không cần cô phải quan tâm!” Dứt lời, cô xoay người định rời đi.

“Giản Mạt, cô đúng là khiến người khác cảm thấy thất vọng, tình yêu của Sở Tử Tiêu đối với cô chưa đủ hay sao...” Hàn Thập Thập thấy Giản Mạt muốn đi, thanh âm giống như đang rống lên, sau đó đã nghĩ đến việc kéo cô lại.

Trong lòng Giản Mạt bực bội, ngay lúc tay của Hàn Thập Thập đụng vào người cô, trong vô thức cô liền đẩy cô ta ra...

Hàn Thập Thập nhất thời bị mất thăng bằng liền lui về phía sau mấy bước, phần eo lập tức đụng vào lan can, cả người ngã về phía sau... Chỗ này là tầng thứ năm, hành lang là kiểu mở, nếu như bị té xuống không chết thì cũng sẽ bị tàn phế.

Giản Mạt không kịp tự hỏi chính mình, vô thức xoay người một phen bắt lấy cổ tay của cô ta... Thế nhưng, bởi vì quán tính, mấy bước liền bị Hàn Thập Thập kéo theo...

Đúng lúc đó, cả người Hàn Thập Thập đã bị ném ra khỏi lan can...

“A —— “

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Mật báo, ông xã nhà cậu đến

Editor: Quỳnh Nguyễn (Thượng Quan An Nhiên)

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Ngay lúc Giản Mạt đang không biết phải phá tan sự yên tĩnh này như thế nào, di động của cô lại đúng lúc đó vang lên... Bất kể lúc này là ai gọi đến, trong lòng Giản Mạt thật sự cảm ơn rất nhiều.

Vội lấy điện thoại di động ra, là Lý Tiểu Nguyệt gọi đến, đồng thời đứng dậy đi đến bên cạnh.

“Aiya, con nhóc nhà cậu, sao lại chưa đến hả, thật là đáng tiếc mà...” Tiếng kêu hưng phấn của Lý Tiểu Nguyệt vang lên: “Trời ạ, Mạc Thiếu Sâm thật sự là rất đẹp trai đó... Anh ta nói sẽ lên án, quả thực đúng là giết chết mấy sinh viên năm đó học pháp luật chúng ta a!”

Giản Mạt dường như có thể thấy được hình ảnh Lý Tiểu Nguyệt đang phấn khích đến thế nào, khóe miệng không khỏi vươn lên: “Diễn thuyết xong rồi sao?”

“Phải đó, xong rồi, mình vừa mới ra, cậu đang ở đâu vậy hả?” Âm thanh kiềm nén sự hưng phấn của Lý Tiểu Nguyệt vang lên: “Con nhóc nhà cậu, mọi

người sắp đến đây rồi, cậu cũng đến đi, cùng mọi người phân rõ...”

Phân rõ? Phân rõ cái gì?

Giản Mạt đợi vài giây cũng không nghe thấy Lý Tiểu Nguyệt nói chuyện tiếp, không khỏi thấy kỳ quái: “Tiểu Nguyệt?”

“Này con nhóc...” Lý Tiểu Nguyệt nhìn người đàn ông đang đi cùng với lãnh đạo trường ở phía trước, khí thế vương giả, bá đạo bức người, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị giống như một bức tượng được điêu khắc ra, không có chút biểu tình, ánh mắt nhìn xung quanh: “Này, hình như là... mình nhìn thấy ông xã nhà cậu đấy!”

“Hả!?” Giản Mạt cũng không kịp phản ứng.

Lý Tiểu Nguyệt hạ mi mắt xuống: “Thực đó, mình nhìn thấy Cố Bắc Thần... đang cùng với mấy vị lãnh đạo đi dạo ở vườn trường.”

Giản Mạt chưa kịp suy nghĩ, miệng đã vô thức hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở trên đường đến hội trường của khoa tài chính...”

“Cậu đợi mình, mình lập tức qua đó.” Giản Mạt nói rồi cúp điện thoại, quên mất cả việc Sở Từ Tiêu đang còn ở phía sau.

Đến khi đi được vài bước, Giản Mạt mới nhớ tới, quay đầu lại, có chút lúng túng nhìn Sở Từ Tiêu, nói: “Cái kia... tôi đi tìm Tiểu Nguyệt.”

“Vừa lúc anh cũng muốn trở về, đi cùng nhau chứ...” Sở Từ Tiêu đứng dậy, cũng không biết Giản Mạt sốt ruột muốn trở về làm gì, chỉ cho rằng cô đang muốn đuổi theo Lý Tiểu Nguyệt.

Giản Mạt cũng không tiện từ chối, đành miễn cưỡng gật đầu.

Vì đi cùng với Sở Từ Tiêu, Giản Mạt chỉ có thể dè dặt cảm giác lo lắng trong lòng không biết từ đâu đến, từng bước cùng hắn đi đến hội trường lớn của khoa luật. Cố Bắc Thần được nhận lời mời đến Lạc Đại, chủ yếu là hy vọng tập đoàn tài năng Đế Hoàng có thể đầu tư học bổng và xây dựng một tòa nhà tài chính, một thư viện luật học ở Lạc Đại.

“Thần thiếu, Mạc Thiếu Sâm bị rất nhiều hệ sinh viên vây quanh, muốn thoát ra sợ rằng còn phải đợi một lúc nữa.” Một người giáo viên vội vàng chạy tới nói.

Hiệu trưởng vừa nghe xong, lại vội vàng nói: “Thần thiếu, hay là chúng ta đến phòng làm việc chờ trước... Đợi một lát Thiếu Sâm hết bận, sẽ nói cậu ấy qua đây.”

“Không cần.” Cố Bắc Thần lãnh đạm mở miệng, đôi mắt nhìn lướt qua hội trường: “Đi xung quanh một chút là được, đợi Mạc Thiếu Sâm hết bận cũng giống nhau thôi.”

Hiệu trưởng vội vàng đồng ý. Định tự mình đưa Cố Bắc Thần đi dạo xung quanh trường.

Chỉ là, vừa đi được một lúc, Cố Bắc Thần đột nhiên ngừng bước, tầm mắt sâu xa nhìn về chỗ hai người vừa đi vừa nói chuyện cùng nhau dưới bóng cây phía trước.

Hiệu trưởng thấy Cố Bắc Thần dừng lại, cũng không bước tiếp nữa, nhìn theo tầm mắt của Cố Bắc Thần... Liền nhìn thấy Sở Từ Tiêu đang cùng Giản Mạt đi tới.

Sở Từ Tiêu là hậu bối của Mạc Thiếu Sâm, là hai người học ngành luật nổi danh nhất ở Lạc Đại, người trong ngành đều biết.

Bởi vì năm đó Giản Mạt cùng với Sở Từ Tiêu là cặp đôi nổi danh ở Lạc Đại, nên cô cũng nổi tiếng rất nhiều, mặc dù không thể nói là tất cả mọi người đều nhận ra cô nhưng vẫn là có rất nhiều người biết đến.

“Thần thiếu, đó là Sở Từ Tiêu... Năng lực của cậu ta cũng rất được, không hề thua kém Mạc Thiếu Sâm chút nào, là một sinh viên ngành luật rất xuất sắc.” Hiệu phó nhanh chóng giới thiệu một cách nịnh nọt: “Bên cạnh chính là bạn gái của cậu ta, là sinh viên ngành kiến trúc... À, nếu như tôi nhớ không lầm thì hiện tại, hình như có một công ty kiến trúc, công trình quy mô cũng không tệ lắm, ở đó cũng có một học viên rất nổi tiếng...”

Bởi vì lời giới thiệu của vị hiệu phó kia, sắc mặt của Cố Bắc Thần đã bao phủ một vẻ âm trầm.

Đáng tiếc, vị hiệu phó kia chỉ biết cao hứng nói, không hề phát hiện ra.

“Thần thiếu, nếu như muốn lấy một người luật sư tốt nhất đi đàm phán, kỳ thực Sở Từ Tiêu cũng không tệ... Chỉ tiếc là, Sở Từ Tiêu là người bên hùng biện, đối với thương trường có chút không hứng thú.” Vị hiệu phó này cũng từng học ngành luật, trong giọng nói rõ ràng có chút nuối tiếc.

Sở Từ Tiêu đang nói chuyện với Giản Mạt, đi ra đến đường mòn lại cảm giác như có rất nhiều ánh mắt đang nhìn bọn họ ở bên này, tầm mắt vô thức xoay qua chỗ khác, vừa lúc chạm ngay ánh mắt của Cố Bắc Thần.

Giản Mạt cũng cảm thấy không khí có phần đông cứng lại, theo Sở Từ Tiêu nghiêm đầu nhìn, vừa lúc Cố Bắc Thần lạnh lùng dời tầm mắt nhìn đi chỗ

khác, một tay dứt vào túi quần, nâng chân bước tiếp về phía trước. Tâm bỗng nhiên đau nhói một cái... Giản Mạt cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ là tâm tình đột nhiên là một mảng đen tối.

“Bác Thần, sao lại ở chỗ này?” Sở Từ Tiêu hơi nhíu mày, nghi hoặc hỏi,

Khóe miệng Giản Mạt hơi kéo lên, không nói gì... Lý do muốn đi đến đây lúc ban đầu dường như đã trở nên mờ mịt, biến mất không chút tung tích.

Khóe miệng miễn cưỡng kéo lên, Giản Mạt che giấu nội tâm đang lòng, không cảm xúc nói:

“Cái kia, tôi đi tìm Tiểu Nguyệt...” Dứt lời, cô cũng không có chờ Sở Từ Tiêu đáp lại, liền im bước đi về phía trước.

Sở Từ Tiêu đứng yên không nhúc nhích, nhìn theo bóng lưng của Giản Mạt...

Có lẽ cô không thấy, nhưng Sở Từ Tiêu lại thấy rất rõ... Lúc Cổ Bắc Thần lạnh lùng đối diện với cô lúc này, gương mặt hưng phấn vui vẻ của cô trong phút chốc liền biến thành đau đớn lạc lõng.

Mạt Mạt, có phải em... chính là đã yêu Bắc Thần rồi không?

Sở Từ Tiêu tự hỏi chính bản thân mình một lần nữa, lại chính mình phủ định đi câu trả lời. So với việc thừa nhận cô yêu Cổ Bắc Thần, hẳn càng muốn nghĩ là có lẽ cô cùng Cổ Bắc Thần ở chung một chỗ chỉ là việc bất đắc dĩ.

Lúc Lý Tiểu Nguyệt nhìn thấy Giản Mạt, cũng không hề phát hiện ra sự cô đơn của cô. Thân làm luật sư, Lý Tiểu Nguyệt nhanh chóng mở miệng “bô bô” nói không ngừng.

Tất nhiên, vấn đề mà Lý Tiểu Nguyệt nói đến đều có liên quan đến Mạc Thiếu Sâm..

“Đứng rồi, cậu qua đây này giờ, đã nhìn thấy ông xã nhà cậu chưa đó?” Lý Tiểu Nguyệt đột nhiên hỏi.

Nghĩ đến thái độ lạnh lùng của Cổ Bắc Thần, trong lòng Giản Mạt có chút khó chịu: “Ừm.” Cô tùy ý đáp.

Lý Tiểu Nguyệt chớp mắt: “Thật sự mà nói nha, chồng cậu đi tới chỗ nào cũng đều thu hút rất nhiều ánh mắt đó... Cậu không nhìn thấy đâu, vừa rồi có một nữ sinh đứng từ xa phóng diện cho anh ta. Nếu như không phải có lãnh đạo trường chúng ta ở đây, mình đoán chắc cô nữ sinh đó sẽ trực tiếp đi lên hiến thân cho chồng cậu đó...”

Giản Mạt giật giật khóe môi, ngay cả tâm tình nói về chủ đề này cũng không có.

“Cậu hôm nay tính làm gì?” Giản Mạt hỏi.

“Cũng không có gì, hôm nay mình trở về đây là để nhìn các vị học trưởng diễn thuyết thôi...” Lý Tiểu Nguyệt vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn: “Thời gian còn lại của mình đều là của cậu, cậu xem mình có tốt không!”

“Hương Văn nói mình hết bận thì liền đi đưa kết quả qua cho cô ấy.” Giản Mạt không có quên việc Hương Văn đã giao: “Cậu không có việc gì, liền cùng đi với mình, được chứ?”

“Ok!”

Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt đi đến khoa kiến trúc. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, muốn đi qua khoa kiến trúc thì phải đi qua khoa tài chính... Cũng không biết được, lại cùng lúc gặp Cổ Bắc Thần đang ở đó đi dạo một vòng.

“Chà chà, cái này không được gọi là duyên phận đâu... gọi là oan gia ngõ hẹp đấy?” Lý Tiểu Nguyệt liếc nhìn Cổ Bắc Thần, nói với Giản Mạt.

Giản Mạt không nói gì, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được nhìn chằm chằm vào Cổ Bắc Thần, theo bước chân của hắn mà đi đến.

Cổ Bắc Thần cùng mấy vị lãnh đạo trường vẫn đi tới, từ đầu tới cuối không hề nhìn Giản Mạt lấy một cái, dường như coi cô chính là một người xa lạ... À, còn chính là coi cô như không khí trong suốt vậy.

Nhìn thấy hắn như vậy, Giản Mạt trong lòng liền tức giận không hề nhẹ... Sau đó, cũng rất mất bình tĩnh làm ra một hành động.

Chỉ thấy khi Cổ Bắc Thần sắp vượt qua người Giản Mạt, cô liền mở miệng nói: “Thần thiếu, tôi rất hâm mộ ngài, có thể để tôi mời ngài một bữa cơm không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Động lòng rồi sao?

Editor: Nhiên Nhiên, Diệp Hạ Vô Ưu, Nam Cung Tử Uyển

Giản Mạt vừa thốt lên, không chỉ có mấy vị lãnh đạo trường kinh ngạc, mà ngay cả Lý Tiểu Nguyệt cũng giật mình, tròn mắt nhìn cô...

Ngay sau đó, Lý Tiểu Nguyệt đã làm một việc cực kỳ sáng suốt, chính là lùi lại mấy bước. Cô cùng với cô gái vừa thốt lên lời tuyên bố vừa rồi chính là không có quan hệ.

Cố Bắc Thần đang đi nhanh mấy bước cũng chậm rãi dừng lại, sau đó đứng yên vài giây, từ từ nghiêng đầu... Con người sâu thẳm nhìn Giản Mạt: “Cô có biết trong trường này có bao nhiêu người có suy nghĩ giống cô không?”

Giản Mạt lúng túng, vừa rồi đầu óc của cô đúng là điên rồi mới có thể nói ra mấy lời như vậy...

Nhưng mà, lúc này đã phóng lao rồi thì đành phải theo lao thôi, cô làm ra vẻ mặt tự tin, hơi nhú mồm: “Nhưng tất cả mọi người trong trường, chỉ có Giản Mạt tôi mới dám nói ra khỏi miệng.”

Mấy vị lãnh đạo trường nhìn cô, trong mắt họ lúc này, cô đúng là có chút khác người... Những lời nói này thế nhưng lại nói ra rất tự tin. Thậm chí nói như vậy, sẽ làm cho Cố Bắc Thần đặc biệt nhớ đến tên của cô.

Thế nhưng, ban nãy mới vừa giới thiệu cho Cố Bắc Thần, cô chính là bạn gái của Sở Tử Tiêu.

Mà lúc này cô cứ như vậy bắt chuyện, đúng là có chút không nể mặt bọn họ.

Cố Bắc Thần nhú mồm, nhìn gương mặt vì khó xử mà sắp đỏ lên nhưng lại không cam lòng tỏ ra yếu kém của Giản Mạt, âm thầm cười cười.

Hôm nay Giản Mạt trang điểm trong rất trẻ, đi trong sân trường, liền giống như những học sinh mới vào... Tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Cố Bắc Thần lúc này mới có chút vô si mà suy nghĩ. Cô mặc trang phục đơn giản thanh thuần như vậy, đứng bên cạnh hần mặc một bộ tây trang trong rất trưởng thành. Hần lúc này lại có cảm giác như “trâu già đi gặm cỏ non”.

“Giản tiểu thư vì dành được quyền thiết kế cho Đế Hoàng, đã dùng không ít thủ đoạn tồi tệ...”

Cố Bắc Thần lạnh giọng nói, con người liền biến thành một hình vòng cung lạnh lẽo, ngay cả khóe miệng cũng phát ra một tia lạnh lùng.

Giản Mạt nhất thời sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Cố Bắc Thần đã cùng với mấy vị lãnh đạo trường đã rời đi...

Lý Tiểu Nguyệt nhìn bóng lưng của Cố Bắc Thần, sau đó đi tới trước mặt Giản Mạt: “Nói thử xem... chồng cậu giống như bức tượng vậy không phải rất đáng ghét sao?”

Nào cho Giản Mạt đường giải thích đâu!

Chẳng biết người khác có nhìn ra hay không, nhưng nàng thấy rất rõ ràng. Giản Mạt nhất định là nào có vấn đề nên mới nói ra lời mời... Phía sau toàn là cạm bẫy.

Nhưng lời nói của Cố Bắc Thần, không thể nghi ngờ là muốn khiến cho mấy vị lãnh đạo trường kia tưởng rằng Giản Mạt nói ra lời mời đó chỉ vì chuyện tham gia dự thảo thiết kế...

Giản Mạt hoàn hồn, nhìn về phía bóng lưng cao ngạo kia của Cố Bắc Thần khẽ nhếch môi, có chút chán chường nhún nhún vai. “Chắc chắc...” Lý Tiểu Nguyệt chắc lưỡi, nhìn bộ dạng muốn chết không muốn sống của cô, tốt bụng đi lên phía trước Giản Mạt lấy chiếc mắt kính trong túi ra, sau đó đeo lên mắt cho cô giống như muốn nguy trang, “Nhìn cậu xem, rõ ràng y hết tiêu oán phụ bị vứt bỏ!”

Giản Mạt không khách khí gạt tay Lý Tiểu Nguyệt ra, “Hừ, cậu không thấy được tớ đang diễn vai một nữ nhân thất tình sao?”

Lý Tiểu Nguyệt thấy Giản Mạt lại đang chuẩn bị giăng bẫy, liền cười 'HaHa' lên vài tiếng, sau đó khoác cánh tay cô nói, “Nhóc con, cậu sẽ không đối với Cố Bắc Thần từ đùa giỡn mà thành yêu thật đi?”

Giản Mạt cảm thấy trong lòng 'lộp bộp' vài tiếng, cái loại cảm giác này, giống như bị nói trúng tim đen vậy.

Lý Tiểu Nguyệt cùng Giản Mạt lớn lên, đối với vẻ mặt này của Giản Mạt cô quá quen thuộc rồi... Cô hơi nhú mồm, lùi lại một chút nhìn Giản Mạt.

“Con nhóc, đừng nói với tớ cậu đối với Cố Bắc Thần động tâm?”

“Sao có thể?”

Lý Tiểu Nguyệt cũng hy vọng chuyện này không xảy ra, các cô đã rất rõ ràng, cuộc hôn nhân này không thể tồn tại lâu dài ... Lúc trước không có tổ chức hôn lễ, nói đúng hơn là chỉ mặc áo cưới cho mấy người Cố gia kia đứng nhìn.

Giản Mạt đối với Cố Bắc Thần, nói khó nghe một chút, chính là lấy tiền làm ấm giường cho hắn.

Nếu như động tâm, cuối cùng người bị thương sẽ không phải là Cố Bắc Thần, mà chính là Giản Mạt cô.

Bởi vì liên tục gặp chuyện ngoài ý muốn, Giản Mạt đối với ngày kỉ niệm thành lập trường một chút cũng không có hứng thú, sau đó cô chỉ kéo Lý Tiểu Nguyệt đi ủng hộ ngành hoạt động kiến trúc, liền rời đi.

Hôm nay, Lý Tiểu Nguyệt không lái xe đến, sau khi ngồi yên trên xe của Giản Mạt... Trên xe, nghe tiếng động cơ có chút khác thường.

“Con nhóc, xe của cậu ... Tớ cứ cảm giác như mình đang ngồi xe đua a?”

“VẬY CẬU CỨ COI NHƯ ĐANG NGỒI XE ĐUA ĐI ...” Giản Mạt cũng đùa một chút.

Lý Tiểu Nguyệt cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là cười vài tiếng, nhớ lại một chút, xe này cô lần đầu tiên ngồi, cũng chính cô là người đã dẫn Giản Mạt đi mua.

Bởi vì là cuối tuần, cô không cần phải đi làm, mở phiên tòa, sau đó hai người tìm một nơi để nghỉ ngơi, uống một chút cho hết thời gian.

Lý Tiểu Nguyệt ôm một quyển sách biện luận trên tòa án nói chuyện với Mạc Thiếu Sâm, nhìn vô cùng thân mật, Giản Mạt buồn chán ngồi lật xem mấy quyển tạp chí, ai ngờ được cô lại thuận tay vớ lấy một quyển tạp chí mà trang bìa là ảnh của Cố Bắc Thần và Lục Mạn... Chỉ khác là, dung mạo của Cố Bắc Thần chỉ nhìn được có một phần ba khuôn mặt.

Ngồi ở trên tầng ba, Giản Mạt mở tạp chí đọc phần phỏng vấn...

Phần lớn đều biến đổi, Giản Mạt cảm thấy đúng là mình đang rảnh rồi, tự tạo cảm giác không thoải mái cho chính cô.

Tạp chí này ra ngày hôm qua, nội dung bên trong viết là hai ngày trước Cố Bắc Thần là khách quý tham dự buổi diễn kịch của Lục Mạn... Báo cáo càng lúc càng mờ mịt, buổi diễn kịch của Lục Mạn lần này có gặp một chút rắc rối, thế nhưng sau đó là Cố Bắc Thần ra mặt mới giải quyết được.

Ngơ ngẩn nhìn cuốn tạp chí một chút, mặc dù hình không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được Cố Bắc Thần ôn nhu cười nói với Lục Mạn chuyện gì đó ... Đôi mắt đen láy, càng chứa đầy nhu hòa.

Đối với ánh mắt đó Giản Mạt đã quá quen thuộc, mỗi lần Cố Bắc Thần ở trên người cô hưng phấn, hắn đều lộ ra vẻ mặt như vậy ... Đó là biểu hiện cho thấy hắn đang động tình.

“Tích” một tiếng động nhỏ vang lên, Giản Mạt vội lấy điện thoại di động ra, sợ làm phiền mọi người đọc sách.

Trước tiên điều chỉnh âm thanh sang chế độ yên tĩnh, sau đó Giản Mạt mới mở tin nhắn ... Chỉ là sau khi nhìn thấy người gửi tin, trong lòng lập tức một chút cũng không nghĩ tới đó lại là Đinh Đường

Cô đang mong chờ cái gì?

Giản Mạt, phải bảo vệ thật tốt tim mình, bằng không ... Ai cũng không thể giúp được cô.

Số đuôi là 3719, Số Từ Tiêu gọi tới.

Mấy bằng hữu hẹn tối nay cùng nhau ăn một bữa cơm, nói là phải đem em lên cùng... Cùng nhau đi, có được không?

Giản Mạt không có tâm tình để đi, còn chưa trả lời lại, liền thấy Lý Tiểu Nguyệt đi tới.

“Con nhóc.” Lý Tiểu Nguyệt khẽ nói, “Đường Dục nói buổi tối cùng nhau ăn cơm, cậu và mình cùng nhau đi chứ?” Nói xong, cô ấy thuận thế ngồi xuống bên cạnh Giản Mạt, tầm mắt rơi xuống, liền nhìn thấy tin nhắn, “Làm bạn bè với nhau cũng được, dù sao sau này cũng không thể không qua lại với nhau cả đời được.”

Giản Mạt biết ý của Lý Tiểu Nguyệt là gì, suy nghĩ một lúc, cảm thấy tâm tình của cả ngày hôm nay đều bị Cố Bắc Thần phá hỏng, cho nên sau đó cô chỉ đơn giản gật đầu đồng ý.

Hai người ra khỏi phòng văn kiện, sau đó liền hẹn nhau đi đến quán cơm, nói đó cũng gần khu vực phía Bắc của trường Lạc Đại.

Lúc Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt đến nơi, người ở khoa luật đã đến không ít, Hàn Thật Thật cùng Lê Nhiễm Hạ cũng đã ở đó... Còn có mấy người không cùng khoa, thế nhưng trong ngày thường quan hệ không tệ mấy.

“Ôi, Giản Mạt cùng với Tiểu Nguyệt thiếu tháng tới rồi...” Một người mập mập, mí mắt trên khuôn mặt của người đàn ông đó híp lại khi nhìn thấy hai người liền kêu lên.

Tầm mắt của mọi người đều vô thức nhìn theo hướng mắt của người mập mập kia, không biết ai cảm thán liền phát ra lời ca ngợi, “Chắc chắn, Giản Mạt đúng là có qua mười năm thì vẫn giữ vững phong cách của nữ thần... Trang phục thanh thuần như vậy nhưng cũng đỡ không nổi a.”

Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt đi tới, đều có thể nhận thức được, sau đó cũng chỉ chào hỏi.

“Từ Tiêu.” Có người không rõ đang có ý gì liền nói, “Thế nào, cậu xuất ngoại mấy năm, bây giờ trở về, sẽ không cảm thấy xa lạ đối với chúng tớ và Giản đại mỹ nữ đây chứ? Hiện tại tớ đang rất rõ ràng ý đồ của tớ, nếu như cậu không nhìn kỹ, tớ liền tận dụng mọi thứ đấy.”

Người này vừa nói xong, lập tức mọi người có mặt ở đây đều cười một trận như điên... Chỉ là, có một số người biết hai người đã chia tay, nhao nhao nhìn sắc mặt của Sở Từ Tiêu và Giản Mạt.

“Lâm Phàm, dù cho tôi cùng Sở Từ Tiêu có chia tay rồi, tôi cũng phải xem địa vị xã hội của anh mới được...” Giản Mạt tự nhiên mở lời, trong lời nói có mang hàm ý vui đùa, ý muốn phá vỡ bầu không khí có chút kỳ lạ này

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Em và anh có duyên thật đấy!

Editor: Đôi Xuân Trúc

Thật ra là...” Lâm Phàm vội vàng cười “Tôi so sánh với Từ Tiêu, chính là không cùng một đẳng cấp... Haizzz, không có biện pháp, ai bảo người ta tốt đẹp thế kia, còn tôi trời sinh nhan sắc bình thường, sự nghiệp bình thường, ngay cả kỹ thuật tán gái cũng bình thường nữa!”

Lâm Phàm tự lấy bản thân ra trêu chọc khiến mọi người cười vang.

Đường Dục hai tay đút vào túi quần, cúi đầu nhìn Giản Mạt, nơi đáy mắt có một tia tìm tòi thích thú.

Ánh mắt Hàn Thật Thật càng lạnh lùng hơn, khó chịu nhìn cô, sau đó mở miệng nói có chút ý tứ sâu xa: “Còn không phải là bởi vì có người vứt bỏ một sự lựa chọn tốt, tự nhiên sau này có một sự lựa chọn tốt hơn. Vì thế, nhìn thế nào cũng không thuận mắt”

Giản Mạt cười khê, làm như không hiểu Hàn Thật Thật tiềm ẩn chế nhạo trong lời nói: “Đúng vậy, tôi với loại người này cũng cảm thấy rất khó chịu”

Cô lại hơi nhú mày tiếp lời: “Khác là, cũng may tôi không phải loại người, nếu muốn quay đầu lại ăn cỏ, chỉ còn chút vẻ ngoài đến cỏ cũng ăn không được.”

Hàn Thật Thật thích Sở Từ Tiêu không phải là chuyện bí mật gì, trước đây luôn cùng Giản Mạt đối chọi... Giản Mạt mặc dù không học luật, thế nhưng cũng không phải cái đèn cạn dầu tùy ý để người ta ức hiếp.

Bắt nạt thì thôi, nhưng khi dễ a, tất nhiên phải trả lại cho chủ!

Hàn Thật Thật mặt lạnh thêm vài phần, ngay lúc cô ả định phản bác, Lâm Phàm nhanh nhạy chen ngang giảng hòa, không để cô ả có thời gian mở lời: “Ồi mập mập, khách cũng đã đến đủ rồi, cậu mau đi mở tiệc đi a”

Mập mập đang bận rộn nghe thấy ngẩng đầu, hét to bày tiệc, mọi người liền tìm ghế ngồi xuống an vị.

“Chắc chắn, cậu nói xem, sao cô ta vẫn còn ấu trĩ như vậy? Rốt cuộc cô ta có đầu óc không?” Lý Tiểu Nguyệt thần bí nói nhỏ bên tai Giản Mạt “Họ Sở kia hiện giờ độc thân, cô ta nếu có bản lĩnh thì theo đuổi a”

Sở Từ Tiêu nhú mày, ánh mắt lộ ra tia thâm thúy lướt qua Lý Tiểu Nguyệt, sau đó liền nựng lời Giản Mạt: “Dù cho cô ta có theo đuổi, cũng phải được tôi đồng ý đấy...”

“Được” Lý Tiểu Nguyệt buông Giản Mạt, sau đó nói những lời mà Giản Mạt hận không thể khâu miệng cô lại “Hai người các cậu đi chung đi. Tớ và Đường Dục đi hâm nóng tình cảm đây.”

Nói xong, không để ý ánh mắt giết người của Giản Mạt, Lý Tiểu Nguyệt cười hi hi khoác tay Đường Dục, cùng rời đi.

Giản Mạt trong lòng oán thầm bạn thân vạn lần, nhưng... cũng bắt đầu đi đành đi chung với Sở Từ Tiêu...

Mọi người đều đã lâu không có gặp nhau thế nên rất hưng phấn, hận không thể nói hết tất cả những chuyện đã qua ra.

“Bọn họ không biết, cho nên...” Sở Từ Tiêu áy náy nhìn Giản Mạt

“Không có gì” Giản Mạt nhàn nhạt mở miệng “Anh vừa mới trở về, tôi từ sau khi anh rời đi cũng không qua lại với bọn họ, bọn họ không biết tôi cũng là bình thường” “Àn” Sở Từ Tiêu gật đầu tỏ ý đã hiểu, hai tay cho vào túi quần, nhấc chân bước đuổi theo sát Giản Mạt “Mạt Mạt, cái kia...”

Hắn còn chưa kịp nói xong, Giản Mạt đột nhiên dừng bước, ánh mắt gắt gao nhìn về một phía, Sở Tử Tiêu cũng nhìn theo... không ngờ là mấy vị lãnh đạo trường cùng Mặc Thiếu Sâm, trọng điểm chính là, còn có cả Cố Bắc Thần cũng đến đây dùng cơm.

Bởi vì hầu hết người ở đây đều xuất thân từ đại học luật và đại học tài chính, Sở Tử Tiêu nhìn thấy Cố Bắc Thần và Mặc Thiếu Sâm ở chung một chỗ, đa số lộ ra ánh mắt khinh miệt.

“Nghe tin gì chưa? Mặc Thiếu Sâm lần này có cơ hội chen vào tập đoàn Đế Hoàng đấy.”

“Lại nghe nói, trường cũng đã đồng ý. Đế Hoàng tập đoàn muốn khoa luật và khoa tài chính cùng thiết lập học bổng, còn muốn xây cho trường học thêm vài cái thư viện thật lớn đấy.”

Bọn họ đều là hạ thanh âm nói thầm. Nhìn thấy Mặc Thiếu Sâm và Cố Bắc Thần đến, họ thu lại những lời nói sau lưng, vui vẻ chào hỏi.

Cố Bắc Thần một tay cho vào túi quần, ưu nhã đến trước mặt Sở Tử Tiêu, con người đảo nhanh qua Giản Mạt ở phía sau, mở miệng: “Buổi tối có chuyện gì sao?” Đây là hỏi Sở Tử Tiêu.

“Dùng bữa chắc sau đó sẽ ra ngoài tụ tập, còn không thể nói rõ” Sở Tử Tiêu trả lời, giải thích thêm: “Dù sao bạn bè cũng nhiều năm không gặp, tụ tập vui chơi ôn chuyện một chút.”

Lời này Cố Bắc Thần biết Sở Tử Tiêu thay Giản Mạt giải thích. Anh cũng không có hứng truy cứu, ôn hòa: “Khi xong việc gọi điện cho tôi, tôi tìm cậu có việc.”

“Được.” Sở Tử Tiêu đáp ứng.

Cố Bắc Thần xoay người, cùng giáo viên trường chọn ghế khác ngồi. Từ lần liếc mắt thoáng qua đó cũng không nhìn nữa, hoàn toàn đem Giản Mạt thành người xa lạ.

“Tư Tiêu, không ngờ anh và Thần thiếu có quen biết đó” Mập mạp trêu ghẹo “Mẹ nó, đúng là người có bản lĩnh kiêu ngạo về gia sản, nhìn đi, không phải Thần thiếu vừa hỏi ý kiến Tư Tiêu chúng ta đó sao?”

Ở đây, ngoại trừ Đường Dục ngay từ đầu biết quan hệ giữa Cố Bắc Thần và Sở Tử Tiêu, thì chỉ có Giản Mạt và Lý Tiểu Nguyệt biết...

Đều là từng là bạn bè học chung, vài ba câu tán gẫu đã mang rượu lên... Rượu vừa mang lên, không khí lại thêm phần náo nhiệt.

Không biết Sở Tử Tiêu cùng Giản Mạt đã tách ra, mọi người vẫn tiếp tục chơi đùa, hai người cũng không buồn giải thích, bọn họ cũng không thể hỏi lung tung...Duy chỉ có Lê Nhiễm Hạ bộ dáng hiền lành như nước, cùng Hàn Thật Thật cứng đầu tranh chấp.

Uống một chút, Giản Mạt đi vệ sinh. Ai ngờ, đứng ở cửa nhà vệ sinh lại may mắn điểm phúc gặp Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm cô, cũng không đi, trực tiếp ở đó đợi.

“Lão công, em và anh thật có duyên a...” Giản Mạt liếm môi, vội vã tiến lên trước vuốt mông ngựa

Cố Bắc Thần phát ra tiếng hừ từ mũi, thanh âm không rõ cảm xúc: “Em cùng mối tình đầu rất vui vẻ?” Đây lúc lão công vừa cao giọng, cô liền chột dạ

Khóe miệng cô co quắp lợi hại, cố gắng nặn một nụ cười thân thiện: “Cũng chỉ là bạn học gặp mặt” Nghĩ nghĩ lại thấy chưa đủ, cô giải thích thêm: “A, lão công, anh đừng lo, đó là cháu ngoại trai của anh, em biết đúng chừng mực.”

“Phải không?” Cố Bắc Thần cười lạnh “Giản Mạt, cô tốt nhất nên biết thân phận của mình.”

Nói xong, không cho Giản Mạt cơ hội nói chuyện, hắn lướt qua cô rồi đi.

Giản Mạt khóe miệng kéo kéo, trong lòng đột nhiên đắng chát khó chịu, sau đó cô đến phòng rửa tay.

Cô vừa khuất bóng vào toilet, từ góc tối, Hàn Thật Thật lén lút bước ra... Cô à nhìn toilet, rồi lại nhìn hướng Cố Bắc Thần vừa rời đi, trên mặt đầy nghi hoặc.

Cô à cũng chỉ nghe thấy câu cuối cùng Cố Bắc Thần cảnh cáo Giản Mạt. Nghe ngữ khí nặng nhẹ trong lời nói, hình như hai người có quen biết.

Cố Bắc Thần tại sao muốn cảnh cáo Giản Mạt?

Là Giản Mạt câu dẫn nên bị cảnh cáo, hay là....Giản Mạt là cô gái duy nhất của Cố Bắc Thần, nên bị cảnh cáo?

Hàn Thật Thật cũng đi toilet, cô à đi vào, Giản Mạt vẫn còn đang rửa tay.

“Không ngờ cô và Cố Bắc Thần cũng quen biết.” Cô à cố ý thăm dò hỏi.

Mây Giản Mạt khẽ nhủ, nhưng nhanh chóng giãn ra yên ổn như trước...Hàn Thật Thật hỏi như vậy, chắc chắn chỉ nghe được câu cuối cùng.

“Cô thấy kì quái sao?” Giản Mạt cười lạnh “Tôi làm nghề thiết kế, nhận biết vài vị đại nhân vật thì lạ lắm sao?” Dứt lời, cô lấy khăn giấy lau sạch tay, đứng đứng bước qua Hàn Thật Thật

“Giản Mạt” Hàn Thật Thật xoay người “Cô đã cùng Từ Tiêu chia tay, tại sao lại khiến tôi có cảm giác các cô, hoặc là đang ở chung một chỗ, hoặc là có biểu hiện giả dối?”

Giản Mạt đã đến trước cửa toilet, định chỉ bước chân, cô xoay người, lạnh lùng nhìn Hàn Thật Thật: “Cô quản được tôi?” Hai tay vòng lên ôm ngực “Hàn Thật Thật, cô không hiểu được đâu.”

Giản Mạt có chút bất đắc dĩ, trên môi nở nụ cười chế nhạo “Không phải là tôi không buông tay, mà là Sở Từ Tiêu không chịu buông tha...Cùng với cô khuyên tôi buông tha, không như, cô có bản lĩnh đối phó hẳn, vậy không phải hẳn cũng không quản quít lấy tôi?”

“Giản Mạt, cô thật không biết xấu hổ” Hàn Thật Thật nghiêng răng mắng

“Thì thế nào, tôi là người không biết xấu hổ đâu.” Giản Mạt cười lạnh “Nhưng làm sao bây giờ? Đàn ông thời nay thích phụ nữ không biết xấu hổ... cho nên, khi nào da mặt cô dày hơn da mặt tôi, nói không chừng lúc đó Sở Từ Tiêu sẽ quay sang thích cô”

Dứt lời, Giản Mạt xoay người đi ra... chỉ là vụn vặt không ngờ tới, Sở Từ Tiêu cùng Đường Dục đang đứng ở cửa toilet nam. Ân, còn là sát vách!

Cũng chính là, đoạn đối thoại ban nãy giữa các cô hai người họ đều nghe thấy... Giản Mạt nghĩ, đây có phải hay không là loại chuyện cầu huyết a.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Vậy em mang thai sao?

Editor: Thượng Quan An Triệu (ThuyVu3620)

Tâm tình của Sở Từ Tiêu lúc này là như thế nào?

Loại tình yêu chẳng những không được đáp lại mà còn vô tình bị giẫm đạp lên, chắc có lẽ nó mang đến cảm giác không nói được thành lời... Hẳn biết rõ tính tình của Giản Mạt nên nhất định là do Hàn Thật Thật chọc giận cô khiến cô phải phản bác lại.

Thế nhưng cô cứ như vậy phản bác mối quan hệ giữa hai người như thế sao? Những lời cô nói tất cả đều lọt vào tai hắn rồi lại đã thương hắn 1 cách tàn nhẫn.

Đường Dục có chút tức giận khi nhìn thấy ánh mắt có vẻ kỳ quái của Giản Mạt... Trước đây, mặc dù Giản Mạt cũng có bị khi dễ vài lần thế nhưng chưa từng có khẩu khí tự hạ thấp bản thân để nói chuyện với đối phương.

Sự tình của hai năm trước thật sự đã gây ra đả kích lớn với cô như vậy sao?

Đường Dục đột nhiên cười một cách tự giễu, sự tình quả không như hắn nghĩ, có lẽ hắn đã suy nghĩ quá đơn giản rồi!... Người thân của mình trượt chân xuống dưới lầu, cô lại tận mắt nhìn thấy, nên tâm tình có chút thay đổi, điều đó cũng không có gì khó hiểu.

Giản Mạt như muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không nói được, căn bản giống như là không để ý sẽ đụng mặt với Sở Từ Tiêu cùng Đường Dục mà chỉ ngồi vào hàng ghế dưới sân khấu.

Hàng ghế khán giả vẫn náo nhiệt như trước, Lý Tiểu Nguyệt vốn là người điềm tĩnh nhưng một lát sau cũng bị kéo đến chỗ đám đàn ông bắt đầu uống rượu.

Một năm này, so ra tài năng của giới luật sư được cô ấy bộc lộ vô cùng tốt, cũng học được khá nhiều thứ.

Sự việc trong phòng rửa tay, bất kể là Sở Từ Tiêu hay Đường Dục, đều nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và Hàn Thật Thật, hai người họ đều im lặng không có hành động gì... Mọi người vẫn tiếp tục vui vẻ.

Giản Mạt cuối cùng cũng muốn rời đi, cũng không tới nói cho Lý Tiểu Nguyệt biết tiếng nào mà chỉ để lại tin nhắn trong di động cho cô ấy.

Đối với kỷ niệm ngày thành lập trường mà cô chờ mong nhất vì những chuyện xảy ra gần đây nên cũng không còn có chút hứng thú nào nữa. Về đến Lam Trạch viên, cô liền mặc kệ hết thảy mà ném mình lên giường... Trong đầu Giản Mạt lúc này là biểu cảm lạnh lùng của Cố Bắc Thần cùng với lời cảnh báo bên ngoài phòng rửa tay, trong lòng lập tức phiền muộn.

“Chính mình hay ra vào khách sạn cùng với nữ nhân khác, còn xảy ra quan hệ, em còn chưa cảnh cáo anh việc hạ thấp em đâu...” Giản Mạt rầu rĩ lấy gối che lại, quyết tâm nói.

Căn phòng yên tĩnh truyền đến tiếng hít thở nặng nề, Giản Mạt tâm càng lúc càng rối loạn, nghĩ muốn tìm người phát tiết một chút cũng không được. Cuối cùng, cô đơn giản chỉ nhắm mắt lại rồi ngủ quên mất.

Lúc tỉnh lại, cũng đã hơn tám giờ tối.

Có ánh sáng của những vì sao và ánh đèn bên ngoài chiếu vào, Giản Mạt mơ màng nhìn bốn phía xung quanh, cảm giác cô đơn chưa từng có đột nhiên ập tới 1 cách đột ngột. Cảm lấy di động mà mở khoá, bởi vì trước đó cô đã để chế độ yên lặng nên không biết điện thoại có rất nhiều tin nhắn được gửi tới.

Mở tin nhắn ra thì thấy có của Sở Tử Tiêu, Lý Tiểu Nguyệt... còn có của Hường Văn, dù vậy vẫn không có của Cố Bắc Thần.

Sau khi trả lời tin nhắn của tất cả mọi người, Giản Mạt cũng bắt đầu gọi cho Tô Quân Ly.

“Lúc này em đi ngủ nên không nghe máy được!” Giản Mạt nói, “Anh Quân Ly có chuyện gì sao?”

Tô Quân Ly dựa vào chiếc đàn dương cầm màu trắng trên sân khấu, mí mắt sụp xuống, “Ngày mai có một tiết mục tập luyện rất thú vị, em có thể tới nghe một lúc không...”

“Anh thật sự muốn em đến?” Giản Mạt ngồi dậy, cũng không biết có phải do vừa ngủ dậy nên đầu có chút mờ mịt.

Tô Quân Ly mỉm cười, “Em cũng có tài năng chơi nhạc thì có gì anh lại không muốn em đến?”

Giản Mạt bỗng nhiên ngừng ra, ở lĩnh vực âm nhạc, có thể chơi được một bản nhạc hay chính là mơ ước mà mọi người muốn có, nhưng đáng tiếc đó chính là trời sinh. Mà ở một số trường hợp thì cũng có thể luyện ra được khả năng này, nhưng với cô thì chính là trời sinh... Đó có thể là do lần bắt cóc ngoài ý muốn trước đây mà mới phát hiện ra được.

“Anh... Như thế nào mà lại biết em có thể chơi được nhạc?” Giản Mạt lập tức kinh ngạc.

“Bởi vì anh có thể cảm nhận được!” Tô Quân Ly chậm rãi mở miệng, ẩn sâu trong câu nói là đầy ẩn ý, nói dối đến mức không cần phải viết trước kịch bản, “Ngày đó tại buổi diễn từ thiện, anh thấy em biểu diễn rất hay...”

Giản Mạt không hề nghi ngờ, nghĩ lại cũng thấy chuyện này có chút đúng vì người chơi nhạc cùng với người biết thưởng thức lúc nào cũng đi cùng với nhau, với lại Tô Quân Ly cũng là một cao thủ trong âm nhạc nên nhận biết được chuyện này cũng là bình thường.

“Lúc này em có rảnh không?” Tô Quân Ly mở miệng dò hỏi, thanh âm của anh nghe như tiếng đàn dương cầm, rất nhẹ nhàng khiến người ta trầm mê.

Giản Mạt nhìn căn phòng tối đen, tịch mịch mà vô ý thức trả lời, “Ừ, có”.

“Anh tới đón em nhé?” Tô Quân Ly mở miệng hỏi.

“Không cần đâu, em có thể tự lái xe qua...” Giản Mạt xuống giường, “Ừ, không quá một giờ em sẽ tới”

“Được.” Tô Quân Ly trả lời, chờ sau khi Giản Mạt cúp điện thoại anh mới thuận tay bỏ điện thoại vào túi, rồi hướng đại sảnh mà đi tới.

“Adrian, anh muốn đi đâu sao?” Có một nhân viên quan tâm hỏi.

Tô Quân Ly không dừng bước mà đi tiếp nói, “Đi mua thức ăn khuya”.

“Không phải anh mới ăn vừa này rồi sao?” Chàng nhân viên không tự giác mà nhún vai, đối với người nghệ nhân này mà nói chính là tính khí thực sự rất bất thường... Tô Quân Ly mua đồ ăn khuya trở lại, vừa lúc Giản Mạt cũng tới.

“Có thể cùng anh ăn khuya được không?” Tô Quân Ly mềm mại hỏi.

Giản Mạt vừa tới cũng không biết gì chỉ khi ngửi thấy mùi thức ăn khuya toả ra quanh bốn phía, lập tức cảm thấy bụng bắt đầu đói mà kêu vang... Cô cũng không khách khí mà cùng Tô Quân Ly ngồi ở sân khấu bên cạnh, nhận bát cháo.

“Anh còn chưa ăn tối sao?” Giản Mạt nhìn không ít các món ăn trước mặt, hỏi.

“Ừm!” Tô Quân Ly mỉm cười đáp lại.

Tuy nói vậy, nhưng Giản Mạt phát hiện ra, Tô Quân Ly kỳ thực chỉ ăn một bát cháo, thời gian còn lại thì ngồi yên không động đũa, cơ bản là nhìn cô ăn.

Giản Mạt là người thông minh, đương nhiên liền hiểu... Tô Quân Ly đoán là, nghe cô nói ngủ vừa dậy, sợ cô không có ăn cơm chiều, cho nên mới đi mua đồ ăn khuya? Mua đồ ăn khuya cho cô, lại sợ cô không có ý tứ, cho nên mới nói với cô là hán ăn không nhiều...

Trong lòng Giản Mạt liền nổi lên một trận ám áp: “Anh đối xử với con gái đều dịu dàng như vậy, không sợ bọn họ vì anh mà không thích những người con trai khác sao?”

Tô Quân Ly cười: “Vậy em thì sao?”

Giản Mạt hơi sùng sốt: “Em vốn đã có chồng rồi...”

Cô tránh nặng tìm nhẹ nói.

Tô Quân Ly cười cười không nói, chỉ là đi đến trước đàn dương cầm, ngồi xuống, ra hiệu cho Giản Mạt cũng ngồi xuống bên cạnh...

Giản Mạt ngồi xuống bên cạnh Tô Quân Ly, liền thấy từng ngón tay thon dài như ngọc của anh nhẹ nhàng đáp xuống từng phím đàn đen trắng.

“Mượn khả năng cảm thụ âm nhạc của em, nghe khúc nhạc này một chút...”

“Được!”

Thời điểm Giản Mạt đáp lại, những ngón tay của Tô Quân Ly liền bắt đầu tự do bay nhảy trên những phím đàn...

Tô Quân Ly không hổ danh là hoàng tử dương cầm được cả thế giới công nhận, bất kể là một khúc nhạc đơn thuần hay một khúc nhạc có kỹ xảo, hẳn đều có thể đánh thành cung bản nhạc làm cho người ta say mê... Đường như, trời sinh anh ra chính là vì dương cầm, mà dương cầm, cũng là vì hẳn được sinh ra mà trở nên được tồn tại.

Lúc âm thanh cuối cùng được ngón tay của Tô Quân Ly ưu nhã chậm rãi mà hạ xuống, dư âm của bản nhạc vẫn còn vang vọng trong sảnh diễn tấu trống trải, không có bất kỳ chấn động nào dù là nhỏ nhất...

Giản Mạt rơi vào bản nhạc của Tô Quân Ly, không cách nào tự thoát ra được. Không phải thể giới danh khúc, cũng không phải Tô Quân Ly trước mắt... Là một việc hoàn toàn mới.

Bản nhạc như vậy, nhàn nhạt ưu thương lộ ra tia hy vọng... Thế nhưng, tia hy vọng ấy lại bị thương nhàn nhạt bất đắc dĩ mà bao phủ, làm cho người ta trầm mê trong nó, muốn ngừng mà lại ngừng không được.

“Thảo nào tất cả mọi người đều nói, nghe anh đàn dương cầm cũng có thể khiến cho người ta mang thai...” Giản Mạt cảm thán.

Tô Quân Ly vừa nghe, liền cười, nghiêng đầu nhìn về phía Giản Mạt, nói: “Kia... Vậy em mang thai sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75: Cô Bắc Thần nói “Không biết”!

Editor: Dừa (Whisper_star)

Giản Mạt bật cười, chỉ chỉ vào lỗ tai mình, “Là tai mang thai...”

Tô Quân Ly cười, ý cười từ khóe miệng dần dần lan tràn đến đáy mắt, ôn nhu từ trong mắt anh phát ra... Dần dần trở nên thâm thúy

Ở góc độ tầm nhìn này, Tô Quân Ly vừa có thể nhìn thấy dấu vết còn lưu lại sau tai trái của Giản Mạt... Để ý cô, thậm chí đáp ứng cho cô thiết kế đại sảnh nhạc viện, tất cả cũng chỉ vì dấu vết này.

Thế nhưng, anh chưa từng nghĩ tới, vừa thấy không chung tình, lần thứ hai nhìn thấy không động lòng nhưng phía sau lại có chút tình cảm mờ mịt bị kéo ra.

Đáng tiếc, trên cái thế giới này lại có một loại tình cảm... sai do thời gian.

“Nghe ra vấn đề ở đâu sao?” Thu lại suy nghĩ, Tô Quân Ly nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Giản Mạt hồi tưởng lại, có chút yếu ớt trả lời: “Đệ tứ tiểu tiết âm thứ hai nếu như đánh xuống đến nửa đầu... có thể sẽ khá hơn một chút?” Cô nói có chút uyển chuyển cùng thiếu tự tin, ở trước mặt chuyên gia, cô hình như có chút cảm giác mùa riu qua mắt thợ.

Tô Quân Ly trầm tư, trong phút chốc, ánh mắt liêu sáng lên: “Quả nhiên...”

Giản Mạt không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, chỉ phe phẩy mi mắt: “Em nói không thích hợp có đúng không?”

“Sao có thể?” Tô Quân Ly nhìn Giản Mạt, liền bắt đầu đem nửa đoạn của khúc kia đánh lại một lần, chỗ Giản Mạt nói giảm một nửa, quả nhiên, càng thêm lưu loát.

“Mạt Mạt, cảm âm quả nhiên là tuyệt đối cảm âm đã giúp đỡ...” Tô Quân Ly ý cười trên khóe miệng càng sâu: “Em đã giúp anh giải quyết vấn đề xoắn xuyết hai ngày nay.”

“Không có làm phiền là tốt rồi...” Giản Mạt bị nhiễm sự vui vẻ của Tô Quân Ly, “Em cũng không trải qua huấn luyện gì, chắc anh hiểu được!”

Ánh mắt Tô Quân Ly càng sâu, “Ngày mai, anh rất chờ mong được nhìn thấy tất cả trình độ của em...” Anh khẽ nhúc nhích đuôi mắt, lộ ra một chút chế nhạo, “Ừm, chờ mong toàn bộ hành trình tại mạng thai!”

Giản Mạt vừa nghe, lập tức bật cười... Một ngày đáng lí ra phải lo lắng nhưng vào giờ khắc này cũng dần dần tản ra.

Ngày hôm sau, bởi vì Tô Quân Ly sau khi về nước mở Tràng diễn hòa tấu mà đốt tầm mắt của truyền thông và dân chúng Lạc Thành.

“Đàn dương cầm cũng có thể làm cho người ta mang thai” Hoàng tử dương cầm Tô Quân Ly không chỉ có trình độ âm nhạc thượng thừa, lại càng vì vóc người tuấn nhã suất khí, lai lịch lịch sự nho nhã, nghiêm nhiên trở thành nam nhân mà nữ nhân ở Lạc Thành muốn gả nhất.

Bởi vì ba hướng Giản Mạt đến là cùng nhau, thời gian cô đến, Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên đã đến, nhìn thấy cô, hai người mang tiết mục đơn “liu riu” đưa cho cô.

“Mạt tỷ Mạt tỷ.” Hường Văn nhìn thấy Giản Mạt liêu vội vàng nói “Ghé vip thực sự thoải mái... ha ha ha.”

“Đừng vậy, Mạt tỷ...” Tô Tiểu Nghiên cũng gia nhập vào hàng hưng phấn, “Khoảng cách gần như thế có thể nhìn thấy nam thần, em chết cũng không tiếc...” Cô ấy ra vẻ kích động, sắp khóc. Giản Mạt hé miệng cười, nhìn trái nhìn phải, sau đó mắt bật cười đến báo cho biết...

Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên vội vàng bịt miệng, sau đó hai người nhao nhao nhếch miệng cười, vội vàng giảm thấp âm thanh.

Rốt cuộc nhạc hội hòa tấu cũng diễn ra, người tới hoàn toàn là khán giả ham mê âm nhạc... Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên có chút ấn tượng với Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt, bọn họ là theo nhau từ cao trung đến đại học. Một ngành kiến trúc, một hệ âm nhạc... Tự nhiên sự yêu thích của Tô Tiểu Nghiên với Tô Quân Ly càng tăng thêm một tầng.

Ba người nhẹ giọng trò chuyện, đi vào lục tục, sảnh nhạc viện to như vậy đã đầy người... Duy chỉ có vị trí vip là còn trống.

Đột nhiên, có người bên cạnh Giản Mạt lần lượt ngồi xuống, cô cũng không để ý là ai... Dù sao, đều là không quen biết.

“Mạt tỷ, em nghe nhân viên công tác nói, có thể hôm nay Tô Quân Ly sẽ hát lại một khúc!” Tô Tiểu Nghiên từ toilet trở lại, hưng phấn chia sẻ tin tức tốt.

Giản Mạt nhú mày, có chút ngoài ý muốn... Còn chưa bắt đầu đã lại hát thêm một khúc, chẳng phải cuối cùng sẽ nhiều thêm một tay sao?

“Bác Thần, anh đang nhìn cái gì vậy?”

Giản Mạt thân thể bỗng chốc cứng đờ, đầu tiên là khẽ hạ mi mắt, lập tức hơi nhú mày... Cô tại sao lại nghe lầm?

“Không có gì...”

Thanh âm trầm thấp lộ ra từ tính chậm rãi truyền đến, hơn nữa còn ngay bên tai!

Giản Mạt co quắp khóe miệng chậm rãi nghiêng đầu nhìn lại, vừa lúc chống lại tầm mắt Cố Bắc Thần nghiêng lại... Chỉ như vậy trong nháy mắt, cô thật sự cảm thấy bị sét đánh.

Mắt đen của Cố Bắc Thần thâm ý lướt qua, lập tức thu lại tầm mắt, cùng nữ nhân bên cạnh nhẹ giọng nói gì đó.

Tầm mắt Giản Mạt vô thức rơi xuống trên người nữ nhân kia, chỉ liếc mắt một cái, liền biết nữ nhân kia là một mỹ nữ.

Đôi mắt phượng xinh đẹp, gương mặt tinh xảo, trang phục đúng mức... Cố Bắc Thần bất luận mặc cho bạn gái scandal cái gì cũng phải có khí chất.

Loại khí chất này không phải do trang phục cũng không phải do trang điểm phát ra, mà do sinh ra đã có.

Giản Mạt trong lòng đột nhiên có chút khản trương, loại cảm giác này không nói lên lời.

“Ngựa đực!” Giản Mạt đem hai tiếng phát ra từ kẽ răng, lỗ mũi lập tức “hừ” một tiếng nghiêng đầu.

Âm thanh của cô mặc dù nhẹ, thế nhưng Cố Bắc Thần vẫn nghe thấy. Thu lại ánh mắt, mày kiếm liếc Giản Mạt một cái khó thấy, lập tức lạnh lùng thu hồi ánh mắt.

Nữ nhân bên cạnh như mẫn cảm phát hiện ra gì đó, hơi nghiêng người liếc nhìn Giản Mạt, lại mang theo nghi vấn nhìn về phía Cố Bắc Thần...

“A, Mặt tỳ...” Thanh âm Hường Văn đột nhiên lên tiếng, “Sao em lại cảm thấy... người kia rất giống Cố Bắc Thần?” Nghi ngờ hạ xuống, vừa lúc Cố Bắc Thần quay mặt qua, cô ấy lập tức mở to mắt nhìn: “Thật sự là Cố Bắc Thần!”

Cũng không biết là bởi kinh ngạc hay vui mừng, thanh âm của Hường Văn có chút lớn, dẫn tới khó chịu cho người xung quanh.

Hường Văn vội gật đầu cười xin lỗi, cứ như vậy nhìn chằm chằm Cố Bắc Thần... Hẳn so với trong hình còn đẹp trai hơn gấp mấy lần a! Trời ạ, cô thậm chí còn có cơ hội tiếp xúc gần ở khoảng cách gần như vậy.

Cố Bắc Thần nhìn về mặt hoa si của Hường Văn, lạnh lùng thu hồi con ngươi, đối với nữ nhân bên cạnh nói: “Không biết!”

Nữ nhân kia lại liếc nhìn Giản Mạt: “Thật sự không biết?”

“Ừ!”

Trái tim Giản Mạt như bị ai đó đánh một quyền... Thanh âm hai người họ cũng không ép tới thật thấp, cộng thêm cô đang cố ý muốn nghe thành ra lời nói bọn họ thật rõ ràng.

A, không biết... Cố Bắc Thần, anh thật giỏi!

Giản Mạt âm thầm cắn răng, lập tức hướng Hường Văn nói: “Chị nói cho em biết, đừng nhìn về ngoài Cố Bắc Thần, kì thực, hắn chính là loại người bên ngoài vàng ngọc bên trong là một con người tồi nát. Hắn có thể tu dưỡng tới nghe nhạc hội hòa tấu sao? Còn không thể đánh giá nốt nhạc... cho nên, em đừng si mê hắn.”

“Phải không?” Hường Văn sững sờ, thời gian lúc vừa nghĩ đến con người của Cố Bắc Thần, ánh mắt “Loảng xoảng” một tiếng, hoàn toàn vỡ vụn.

Nhạc hội sắp bắt đầu, cho dù Hường Văn muốn nói điều gì, cũng chỉ có thể dè dặt nghi hoặc xuống... Cô ấy cơ bản đến nhạc hội trước, Tô Tiểu Nghiên đến trễ hơn.

Ánh mắt của Cố Bắc Thần trở nên thâm thúy, bên cạnh, nữ nhân kia hơi nghiêng người về phía hắn, khóe miệng cười cười dùng âm thanh mà chỉ hai người nghe thấy nói: “Bắc Thần...” Tầm mắt liếc về vị trí của Giản Mạt: “Cô ấy chắc có lẽ không phải người bạn gái scandal của anh đấy chứ, có phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Câu tam đáp tứ cùng thay đổi thất thường

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Cố Bắc Thần hừ lạnh một tiếng, không trả lời...

Khóe miệng cô gái kia khẽ nâng lên tạo thành một cười, đôi mắt phượng cong lên thành một độ cong hoàn hảo, không làm gì cả, chỉ là ngời thẳng lưng đồng thời lại liếc nhìn Giản Mạt.

Xem ra, Cố Bắc Thần đã nói với Vân Trạch, đối với Giản Mạt, hắn căn bản không hề để tâm?

Buổi diễn tấu chính thức bắt đầu, mặc kệ ai có tâm tư gì đều bị Tô Quân Ly mang vào thế giới dương cầm của anh... Đây chính là một bữa tiệc dành cho thánh giác, bất kể người khác nghe đến đoạn nào, đều làm cho mọi người chấn động cũng không phải là đơn giản, nhưng cũng có thể hình dung ra.

“Tôi hôm qua, tôi nhất thời có cảm hứng... Nhân lúc còn sống liền sáng tác một khúc nhạc để đời.” Ngay khi khúc nhạc cuối cùng kết thúc, Tô Quân Ly lạnh nhạt mở miệng nói, “Bởi vì tác phẩm hoàn thành quá nhanh, sợ rằng các vị không thể hiểu hết được.”

Thở một hơi, trong đại sảnh đã truyền đến tiếng vỗ tay vang rền, đó là cách mọi người tán dương anh...

Tô Quân Ly mỉm cười, “Thậm chí, ca khúc này, còn có một cái tên khác không được trang nhã lắm.”

Một vài âm thanh ‘ồ’ nhẹ truyền đến, Tô Quân Ly vẫn như cũ mỉm cười. Tầm mắt của anh hơi chuyển, cuối cùng, rơi vào một nơi.

Trên khán đài hay là dưới khán đài cơ hồ đều là xôn xao... Nhưng là, Giản Mạt vẫn mảnh liệt cho rằng, Tô Quân Ly là đang nhìn cô?

Không chỉ có cô cho rằng như vậy, Cố Bắc Thần cũng đang neho mắt nhìn Giản Mạt, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như điêu khắc lộ ra một vẻ mặt không thoải mái.

“Một tác phẩm để đời nữa sẽ được trình diễn cho mọi người xem.” Thanh âm của Tô Quân Ly từ đầu đến cuối đều là ôn hoà, lúc nói ra lời này, anh hướng Giản Mạt khẽ nhếch môi, “《Lỗ tai mang thai》”

Có tiếng cười chế nhạo truyền đến, tiếng cười không hề làm thấp đi ý tứ... Âm nhạc của Tô Quân Ly có thể làm người khác mang thai, đây chính là tin giật gân nhất gần đây của Lạc Thành.

Lúc này, Tô Quân Ly lại chơi thêm một khúc nhạc, mọi người không khỏi mong đợi...

Giản Mạt ngơ ngẩn nhìn tây trang màu đen trên người Tô Quân Ly, ngồi trên chiếc ghế tam giác màu trắng trước dương cầm, hoàn toàn tự nhiên để lộ ra khí chất nghiêm nghị, khí phách, lại...lâm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lỗ tai mang thai... Cái này, hình như đây là lời ngày hôm qua cô đã nói.

Tầm mắt Cố Bắc Thần rơi vào trên mặt Giản Mạt, một đôi hắc ưng đen như hàn thạch phát ra ánh sáng nhàn nhạt, có chút sắc bén, lại có chút thâm trầm.

Nét lạnh lùng nghiêm nghị như điêu khắc dần dần có vẻ mù mịt như sương sớm mai, đương nhiên Tô Quân Ly cũng nghĩ đến thời gian khởi nhạc, anh nhìn về phía giữa khán đài, toàn bộ mặt đều đen.

Diễn tấu rất thành công, tất cả mọi người sau khi nghe hết [Lỗ tai mang thai], đều hưng phấn kêu to 'Hát lại'... Những cuối cùng, Tô Quân Ly cũng không có hát thêm khúc nào nữa. Một hồi sau bữa tiệc kết thúc, Giản Mạt bị Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên cô lỏi cô về phía sau khán đài để nhìn Tô Quân Ly.

Giản Mạt vốn đã hứa trước, nhưng cuối cùng bị mọi người lôi kéo quá mức hưng phấn, cô vậy mà quên mất Cố Bắc Thần bên người, liền đáp ứng.

“Có muốn hay không đến hậu trường nhìn một chút?” Khóe miệng Lê Cận Tích cười cười hỏi, “Vừa đúng lúc, tớ cùng Tô Quân Ly có vài việc cần hợp tác.”

Cố Bắc Thần đáp ứng, cùng Lê Cận Tích đứng dậy đi vào hậu trường... Vừa đến nơi, bọn hắn liền thấy Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên đang vây quanh Tô Quân Ly vui vẻ nói chuyện.

Giản Mạt đứng một bên, có chút áy náy nhìn Tô Quân Ly, bộ dáng kia, có chút hờn dỗi lộ ra một tia bất đắc dĩ...

“Adrian...” Lê Cận Tích hô lên.

Tô Quân Ly nhìn thấy Lê Cận Tích thì có chút hơi kinh ngạc nhưng sau đó lại trở về bộ dạng cũ, anh lập tức nhìn về phía Cố Bắc Thần, hạ mày kiếm một cái liền tiến lên tiếp đón, “Cô đã đến rồi...”

Lê Cận Tích nhú mày, “Không có biện pháp, Tô tam thiếu gia danh tiếng quá lớn, tôi không tự mình đến thì không được.” Dứt lời, cô ta quay sang nói với Cố Bắc Thần, “Bắc Thần, tôi cùng Adrian nói chuyện, anh đợi tôi một chút?”

“Ừm.” Thanh âm của Cố Bắc Thần dừng dừng đáp ứng.

Tô Quân Ly nhìn Cố Bắc Thần, lập tức xoay người về phía Giản Mạt, “Anh cùng công ty quản lý có một số việc cần nói, em ở đây đợi anh một chút, sau đó sẽ mang bọn em đi ăn khuya.” Nói rồi, anh còn ôn nhu cười nhìn nhìn Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên.

Giản Mạt gật gật đầu, liền không nhìn đến Cố Bắc Thần...

Tô Quân Ly cùng Lê Cận Tích đi đến một gian phòng yên tĩnh bàn việc, sau đó hậu đài cũng không bởi vì không có anh mà yên tĩnh... Không có biện pháp, Cố Bắc Thần đi vào chỗ vừa đứng, muốn mọi người chú ý đến hắn.

“Thay đổi thất thường...” Cố Bắc Thần cười lạnh liếc xéo Giản Mạt.

Giản Mạt lập tức nổi giận, “Cũng còn hơn anh cùng với mấy cô gái kia câu tam đáp tứ.”

Cố Bắc Thần hơi nhú mày, “Thế nào, có bản lĩnh? Cô cảm thấy tìm được người nâng đỡ, liền muốn lớn mật?”

Nghe hắn nói như vậy, Giản Mạt 'Haha' cười lạnh, “Thần thiếu, lời này của anh có nghĩa là gì, tôi nghe không hiểu lắm?” Cô hừ nhẹ, “Thần thiếu có thể giải thích một chút không?”

Đôi đồng tử của Cố Bắc Thần đột nhiên sâu không thấy đáy, một đôi hắc ưng lộ ra hai đạo tinh quang sắc bén nhìn Giản Mạt, “Giản Mạt, xem ra, những lời hôm qua tôi nói em hoàn toàn nghe không lọt.”

“Thần thiếu...” Giản Mạt cười, “Tôi không nghe lọt thế nào? Không phải anh nói là không được đi cửa sau hay sao? Tôi nhớ rất kĩ...”

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, chưa kịp nói chuyện liền thấy Hương Văn cùng Tô Tiểu Nghiên đi đến... Hắn hừ lạnh một tiếng, cố ý làm ra những hành động ái muội, khuôn mặt tuấn tú dường như đã áp sát mặt của Giản Mạt, bạc môi mỏng bên tai cô khẽ mở ra, nói, “Đêm nay... Xem ra chúng ta phải thức trắng đêm để nói chuyện rồi!”

Hắn cố ý nhấn mạnh chữ 'nói chuyện', mà hai chữ này có ý nghĩa là gì, Giản Mạt không cần nghĩ... Cái gọi là nói chuyện chính là ở trên giường mà nói!

Trên giường có thể nói những chuyện gì?

“Đừng” một tiếng, mặt Giản Mạt liền đỏ... Cô trừng mắt nhìn về phía Cố Bắc Thần đang đứng dậy, cũng không biết là cô đang tức giận hay đang thẹn thùng nữa?

Cố Bắc Thần môi mỏng hơi câu lên thành một nụ cười lạnh lùng tà mị, lãnh đạm xoay người, rồi khỏi hậu trường...

“Mạt tỷ...” Hương Văn cọ cọ vào người Giản Mạt, về mặt ám muội hỏi, “Thần thiếu, buổi tối muốn cùng chị nói chuyện gì a?”

Cố Bắc Thần chính là cố ý... Hắn rõ ràng thấy Hương Văn cùng Tô Tiểu Nghiên đi đến, âm thanh còn đặc biệt 'lớn'!

“Chị cùng hắn chẳng có chuyện gì phải nói cả?” Giản Mạt nhíu mày, “Cố Bắc Thần chính là một tên phúc hắc, hắn cố ý làm em hiểu lầm, còn không nhận ra?” Cô nâng mi, “Đương nhiên, nếu em không muốn cùng Tô Quân Ly ăn cơm, chị sẽ đi hỏi Thần thiếu, buổi tối muốn tìm chị có chuyện gì?”

Giản Mạt còn chưa nói xong, Hương Văn lập tức buột miệng ra, “Haha, Mạt tỷ... chị đừng tìm Thần thiếu nói chuyện nữa, chúng ta vẫn là nên đi cùng Tô Quân Ly đi ăn tối thôi?”

Khóe miệng Hương Văn co quắp lại, nhìn lại chính mình hóa ra lại là con người thích ồm ồm, lòng dạ lại không trong sạch, không ngay thẳng, cuối cùng tỏ vẻ vô lực châm chọc...

“Mạt tỷ, Thần thiếu hình như rất dễ tâm đối với chị...” Hương Văn nói, về mặt như đang gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Năm người quỷ dị ăn khuya

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Giản Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Hương Văn... Hương Văn lập tức làm hành động kéo miệng mình lên, sau đó linh động mím môi liền cười cong mí mắt.

Giản Mạt đi vào toilet sau khi trở về đợi khoảng chừng sắp tới nửa giờ, Tô Mộc Phong cùng Lệ Cẩm Tịch mới nói xong, đánh giá có lẽ nói rất khéo léo, nụ cười trên mặt Lệ Cẩm Tịch rất rõ ràng, còn nồng nặc hơn lúc này rất nhiều.

“Nghe Adrian nói mời mọi người ăn khuya, không đề ý đến lời nói lắm... Tính thêm một người là tôi nữa được không?” Lệ Cẩm Tịch tự nhiên cười nói, trời sinh cô ta có phong thái nữ vương, tàn nhẫn ra làm cho không có người nào có khí thế cự tuyệt.

Trong lòng Giản Mạt có chút chống cự nhỏ, nhưng ở công sở cũng lâu như vậy, tự nhiên sẽ không biểu hiện ở trên mặt.

Mà Hương Văn cùng Tô Tiểu Nghiên, hai người đó chính là vui đến điên rồi, tự nhiên sẽ không chú ý...

“Thần thiếu đi không?” Hương Văn làm bộ dạng hoa si, bức thiết hỏi.

Lệ Cẩm Tịch cũng không biết có phải vô ý hay không lại quay sang liếc nhìn Giản Mạt, lập tức nhìn về phía Hương Văn, “Thế nào, có ý tứ đối với Bắc Thần hay sao?”

“Đừng” một cái, Hương Văn mặt liền đỏ. Thật sự có ý tứ nhưng lại không dám thừa nhận, mà lại giống như một tiểu nữ sinh bị người khác vạch trần tâm tư... Đáng tiếc, lại không có tình yêu.

Tô Quân Ly đi lại hướng Giản Mạt, “Có phải gây bất tiện cho em hay không?” Anh thân thiết hỏi, dù sao, quan hệ của hai người không bị phơi bày ra, trường hợp như vậy hình như cũng không được khá lắm.

Giản Mạt giật giật khóe miệng, lắc đầu, sau đó tầm mắt lại xuyên qua Tô Quân Ly, rơi vào trên người Cố Bắc Thần đang đút tay vào túi quần không biết thời gian là gì kia...

Chỉ thấy ánh mắt Cố Bắc Thần lạnh lùng lướt qua Giản Mạt, sau đó liền quay sang nói với Lệ Cẩm Tịch, “Nói xong chưa?”

Lệ Cẩm Tịch nhủ mảy, “Tự nhiên.”

“Đêm nay ăn khuya tôi mời!” Cố Bắc Thần nói ngắn gọn, dường như là để ăn mừng việc Lệ Cẩm Tịch hoàn thành tâm nguyện.

Khỏe miệng Giản Mạt tận lực cong lên, đáy mắt có chút cảm xúc nghiêng răng nghiêng lợi tràn ra.

Ăn khuya là ở một quán cơm Tây rất xa hoa.

Tiếng đàn dương cầm chậm rãi mang theo sự nhu hòa, mà hơi thở trầm ổn đều tràn ngập ở mỗi góc, bầu không khí như vậy, làm cho lòng người đều trở nên trầm tĩnh rất nhiều...

Ngón tay thon dài của Cố Bắc Thần cầm ly rượu đỏ, không quan tâm đến xung quanh khẽ đung đưa, đáy mắt thâm thúy rơi vào nước rượu thượng hạng màu đỏ tươi, đôi môi bạc lạnh lùng cong lên một độ cung tà tử, không một ai có thể nhìn ra được vẻ lạnh lùng bên trong.

“Tôi nhớ anh lúc nhỏ cũng có thể đánh dương cầm?” Lệ Cẩm Tịch nhìn về phía Cố Bắc Thần nhẹ nói.

Cố Bắc Thần nhẹ câu khỏe môi gian tà, đôi mắt như loài chim ưng dừng dừng lướt qua Hường Văn sau đó rơi vào sắc mặt của Giản Mạt, môi mỏng khẽ mở nói: “Ồ trước mặt Tô tam thiếu nói tôi đàn dương cầm... Cẩm Tịch, cô là đang cười nhạo tôi sao?” Lệ Cẩm Tịch cười, cô ta vốn rất là đẹp, cười lên lại càng cao nhã quyến rũ, “Tôi cũng không có ý đó...” Đôi mắt phượng của cô ta khẽ nhúc nhích nhìn về mặt kính ngác của Giản Mạt, nhấp khỏe miệng, “Rất lâu chưa từng nghe qua anh đánh đàn, không biết có hay không, vinh hạnh đêm nay nghe một chút được chứ?”

Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên đã sáng mắt, hôm nay có thể ngồi ở ghế vịn nhìn Tô Quân Ly cũng đã thấy đủ lắm rồi, không ngờ còn có thể cùng nhau ăn khuya... Không chỉ có như vậy, còn có nhân vật truyền kỳ ở Lạc Thành là Cố Bắc Thần cùng đi.

Nếu như... Còn có thể nghe thấy Cố Bắc Thần bộc lộ tài năng, kia quả thực là kiếm được bà ngoại gia a a!

“Quên đi...” Cố Bắc Thần nhủ mảy, khuôn mặt lạnh lùng như điêu tạc không xuất hiện quá nhiều biểu cảm, chỉ là mực đồng hơi sâu, chậm rãi mở miệng, “Như vậy tôi lại thành người bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rửa, không chừng lại có người thành thật nói tôi khí chất nghiêm trang không đủ tốt.”

Nghe thấy thanh âm lạnh lùng lộ ra lời nói chế nhạo chính mình, ngay lúc đó Giản Mạt liền khẽ nhủ mảy, Hường Văn cũng nghi hoặc nhìn Cố Bắc Thần... Đây, thế nào cảm giác là lời nói của Giản tỷ nói trong buổi diễn tấu âm nhạc lúc nãy vậy?

Rốt cuộc, cuối cùng Cố Bắc Thần cũng không đàn dương cầm, năm người ăn khuya, lúc đầu bầu không khí còn hòa nhã, nhưng bây giờ lại có chút khẩn trương nhỏ nhỏ, giống như chuẩn bị girom tuốt vỏ, nổ giương dấy.

Tô Quân Ly nhìn Giản Mạt, Giản Mạt lại hung hăng khoét mắt nhìn Cố Bắc Thần...

Môi mỏng của Cố Bắc Thần hơi nghiêng lên tạo thành một nụ cười nửa miệng, mực đồng thâm thúy nhìn vào đáy mắt lạnh lùng của cô.

Ở đây, cô đối với Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên lại không rõ quan hệ, Lệ Cẩm Tịch cảm thấy giữa hai người bọn họ có một sự ái muội, muốn tiến thêm một bước để thăm dò, tầm mắt xinh đẹp ở trên người Giản Mạt lướt qua rơi vào sắc mặt của Cố Bắc Thần, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt lướt qua một tia giảo hoạt.

Lệ Cẩm Tịch cố ý vòng lên cánh tay của Cố Bắc Thần, thân thể cũng hơi áp vào cánh tay của hắn, sau đó nói: “Nghe nói anh gần đây thu mua một số loại rượu đỏ cũng không tệ phải không?”

“Ừ.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt đáp một tiếng, “Cô muốn bình rượu Latour 1976 kia cũng đã lấy được cho cô, có muốn đến Lam Điền để lấy hay không?”

Lệ Cẩm Tịch có chút kinh ngạc, “Anh đây tìm được nó rồi sao?” Ánh mắt của cô ta hoàn toàn tràn ngập hưng phấn.

“Tom vừa lúc đó lấy ra bán đấu giá, liền thuận tay mua...”

Trên mặt Lệ Cẩm Tịch khó nén khỏi sự hưng phấn, hoàn toàn quên mất ý định của bản thân lúc này là muốn nhìn thấy phản ứng của Giản Mạt... Từ nhỏ đến lớn cô ta đều được khen là “Người có đam mê với rượu”, điên cuồng thu thập cất kỹ các loại rượu, nhất là rượu đỏ.

Latour 1976 thế nhưng cô tìm đã lâu đều không tìm được...

Thảo nào...

Trong lòng Giản Mạt cười lạnh một tiếng, cái gì gọi là hôm nay cô phải đi làm không thể uống rượu? Thực chất chỉ là, hắn chỉ đang muốn giữ lại bình rượu Latour kia cho nữ nhân đó mà thôi... Trong lòng lướt qua một tia khó có thể nói rõ cảm xúc, Giản Mạt liếc mắt, cầm lấy ly rượu đỏ trước mặt liền ngửa đầu uống hết.

Tô Quân Ly hơi nhủ mảy, nhìn cái ly trong tay của Giản Mạt dường như đang muốn nói điều gì, nhưng môi chỉ có thể mấp máy, cuối cùng cái gì cũng không nói...

“Mạt tỷ, chị không biết là chị đang uống ly của Tô Quân Ly hay sao?” Hường Văn yếu ớt mở miệng, thế nhưng, trong mắt vừa có hưng phấn, nhủ mảy

bắt đầu vui đùa, “Mặt tỳ, chị nói cái này có phải... Gọi là đang gián tiếp hôn môi không?”

Thật ra lời nói của Hường Văn chỉ là đang nói đùa, lập tức, khiến cho biểu tình của ba người liền thay đổi...

Khóe miệng Giản Mạt co quắp nhìn chiếc ly chính mình đang cầm, bây giờ đã trống không, nhưng không phải là của Tô Quân Ly?

Tô Quân Ly vô thức nhìn về phía Cổ Bắc Thần, hơi nhúu lại mày kiếm...

Mà ánh mắt của Cổ Bắc Thần đã sâu không thấy đáy, mực đồng nhẹ liếc qua nhìn Giản Mạt, lạnh lùng đứng dậy, “Cẩn Tịch, đi lấy rượu, sau đó tôi đưa cô trở lại.” Cũng không để mọi người có cơ hội phản đối, hắn đã dẫn đầu, nâng người chuẩn bị đi.

Lệ Cẩn Tịch cảm giác mình hình như nghĩ lầm rồi, Bắc Thần đối Giản Mạt thấy cũng rất bình thường... Trong lòng nhớ rượu đỏ, cô nhắc nhở Tô Quân Bắc nhớ đi công ty ký hợp đồng, sau đó chớp mắt nói với Giản Mạt: “Chúng ta thường xuyên nói chuyện như vậy, sau khi trở về sẽ hẹn cô, không để ý chứ?”

Giản Mạt cũng chỉ làm cảnh, không nói lời nào chỉ lắc lắc đầu, tỏ vẻ không để ý.

Cổ Bắc Thần dẫn theo Lệ Cẩn Tịch vừa mới đi không hai bước, đột nhiên dừng lại, hơi nghiêng người nhìn, nói với Giản Mạt: “Buổi tối cùng nói chuyện nhớ giữ lời, tôi chờ cô!”

Lệ Cẩn Tịch không ngờ Cổ Bắc Thần sẽ nói như vậy, nhưng lại nhìn thấy đáy mắt hắn có một tia cười chế nhạo, có chút bất đắc dĩ, người đàn ông này thật không hiểu được thương hoa tiếc ngọc là gì!

Cổ Bắc Thần nói ngắn gọn một câu ái muội như vậy, nhất định Giản Mạt sẽ bị hai con người hiểu kỳ kia tra khảo, kết cục rất thảm...

Mẹ nó bệnh thần kinh, Cổ Bắc Thần anh là tên lật mặt nhanh hơn cả sách! Giản Mạt âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mặt tỳ Mặt tỳ, nói mau, chị cùng Thần thiếu rốt cuộc có quan hệ gì... Há?” Về mặt kia của Hường Văn mang theo bộ dạng hóng chuyện đến phát ra ánh sáng, hoàn toàn tiết lộ hàm ý trong câu hỏi của cô, “Lúc đó có thể khiến Tường Vũ tham gia được vào dự thảo thiết kế em đã thấy không đơn giản... Hắc hắc hắc, thành thật khai báo đi, Mặt tỳ!”

Giản Mạt bị hỏi phiền, về mặt vô tội nói: “Quan hệ vợ chồng!”

“Há...” Hường Văn trực tiếp nâng tầm mắt, “Mặt tỳ, nếu như chị cùng Thần thiếu là quan hệ vợ chồng, vậy em và hắn chính là quan hệ tình nhân... Ha ha!”

Giản Mạt than nhẹ một tiếng, “Xem đi, chị đang nói thật lòng, em lại không tin... Vậy chị cũng không có cách nào!”

Khóe miệng của Tô Quân Ly hơi nâng lên một nụ cười ôn nhu, nhìn bộ dạng khó chịu của Giản Mạt khi đang nói lời thật lòng nhưng lại không có người nào tin, ý cười nói khóe miệng không khỏi lan rộng hơn.

Hường Văn cùng Tô Tiểu Nghiên tự nhiên sẽ không tin tưởng, xem như Giản Mạt nói đùa. Chỉ khác là, chuyện này lại không không ảnh hưởng đến tâm tình của bọn họ đêm nay, mọi người nhẹ giọng cười nói, sau đó lại ngồi một chút, cũng giải tán.

Lúc Giản Mạt trở lại Lam Trạch viên, Cổ Bắc Thần vẫn chưa về, sau đó cô đi tắm rửa lại, lấy cho mình một cốc sữa nóng... Cổ Bắc Thần vẫn chưa về.

Nhìn nhìn thời gian, đã qua hừng đông.

“Chắc chắc, chắc là hắn vẫn đang ôm nữ nhân dịu dàng như nước kia?” Giản Mạt nghĩ đến nữ nhân tên là “Cẩn Tịch” kia, không hiểu sao, trong lòng liền khó chịu.

Giản Mạt cũng không biết chính mình đang phát bệnh thần kinh gì, dù sao đợi đến khi phát hiện mình đem tin nhắn gửi đi thành công, cả người đã không tốt...

-- không phải nói buổi tối muốn nói chuyện tốt hay sao? Nếu như không nói, em bây giờ liền đi ngủ đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Không ngờ lại bị thương

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Cố Bác Thần hai tay để trong túi đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật của bệnh viện Mẫn Khang, trên khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc lộ ra sát khí khát máu, khí thế nghiêm nghị toàn thân căng làm cho không khí quanh mình đều đóng băng lại.

Lúc Long Kiều cùng Lê Văn Trạch đuổi tới, đầu tiên là cùng Lê Cẩm Tịch khẽ gật đầu báo cho biết, rồi vội vàng bước lên phía trước...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thanh âm Long Kiều lạnh giá hỏi.

Đôi mắt như loài chim ưng của Cố Bác Thần híp lại sau đó mở ra, đáy mắt bắn ra hai tia âm trầm lạnh lẽo, “Có người muốn ngăn cản chúng ta cầu án, tự nhiên... Hạ thủ với Thiếu Sâm đầu tiên.”

Hôm qua mới cùng Mạc Thiếu Sâm hoàn thành hợp đồng, hôm nay hán ta liền gặp tai nạn xe ngoài ý muốn, nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết được khả năng là ai làm.

“Tôi đi điều tra...” Long Kiều lạnh lùng nói xong, người đã lạnh lùng muốn xoa người rồi đi.

“Long lão đại, chuyện này để tự tôi đi xử lý.” Thanh âm Cố Bác Thần lộ ra sự chân thật khí phách nghiêm nghị đáng tin, đôi mắt như chim ưng híp lại lúc, lạnh lẽo hiện ra.

Đồng tác xoa người của Long Kiều liền dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Cố Bác Thần... Chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc của hán bị vè lo lắng bao phủ.

Trên cái thế giới này, muốn sinh tồn, không có người nào hoàn toàn sạch sẽ ... Huống chi, Đế Hoàng lại là một tập đoàn hùng lớn nổi tiếng ở trong Lạc Thành, tự nhiên lại càng không có chỗ nào sạch sẽ.

“Tập đoàn JK đã muốn chơi, tôi liền bồi bọn họ thật tốt...” Cố Bác Thần cười lạnh một tiếng, lạnh lùng thu hồi đáy mắt.

Đúng lúc đó, trong phòng mổ có người hỗ trợ bác sĩ đi ra, lúc nhìn thấy Lê Văn Trạch, liền kinh hi, vội vàng bước lên phía trước nói: “Lê thiếu, Vương viện trưởng nói ca phẫu thuật này muốn mời ngài cùng tham gia.”

Lê Văn Trạch liếc mắt một cái nhìn Cố Bác Thần, gật gật đầu, đi thay đổi áo phẫu thuật sau đó trở về, “Giao cho tôi, được chứ?”

Cố Bác Thần môi mỏng nhẹ câu thành một độ cung tín nhiệm, nhìn Lê Văn Trạch tiến vào phòng phẫu thuật, sau đó mới hơi cụp mắt.

“Có Văn Trạch ở trong, xác suất phẫu thuật thành công sẽ gia tăng không ít...” Lê Cẩm Tịch tiến lên nói, “Mạc Thiếu Sâm sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cố Bác Thần không nói gì, chỉ yên lặng chờ đợi... Nếu như Mạc Thiếu Sâm bởi vì việc cầu án mà gặp chuyện không may, hán có phải sẽ làm Tiểu Di thất vọng?

Chờ đợi thời gian là một quá trình luôn luôn dài đằng dặc, hành lang trống vắng yên tĩnh có thể đem thanh âm của hô hấp đều nghe được rất rõ ràng...

Long Kiều ngồi ở trên ghế chờ, hai chân thon dài tùy ý nâng lên, đáy mắt âm u lạnh lẽo.

Cố Bác Thần như trước vẫn duy trì tư thế đứng ở cửa phòng giải phẫu, theo thời gian trôi qua, sắc mặt lo lắng của hán càng ngày càng nặng...”Đình” một tiếng vang ở trong không gian yên tĩnh đột ngột truyền đến, tầm mắt của mọi người đều rơi vào cửa phòng mổ... Vài giây qua đi, Lê Văn Trạch cúi đầu trang đi ra.

“Văn Trạch, thế nào rồi?” Lê Cẩm Tịch vội vàng hỏi.

“Bị thương rất nặng.” Sắc mặt Lê Văn Trạch ngưng trọng, “Tạm thời đẩy đến phòng Icu, nếu như sống quá đêm nay có thể tỉnh lại, cậu ta sẽ không có trở ngại gì lớn nữa... Nếu như nhện không được... Sợ rằng có thể sẽ rắc rối hơn.” Sắc mặt hán có chút ngưng trọng nhìn Cố Bác Thần.

Đôi mắt như chim ưng của Cố Bác Thần trở nên lạnh lẽo, cũng không nói lời nào, lấy tay ra khỏi túi liền xoa người, hướng về phía thang máy đi đến...

“Lão đại, có nên đi xem một chút hay không?” Lê Văn Trạch có chút lo lắng mở miệng.

Long Kiều không có hành động nhiều, “Bác Thần sẽ có chừng mực!”

Mỉ tâm của Lê Văn Trạch hơi nhú lại, “Lần này Mạc Thiếu Sâm đáp ứng hán, anh và tôi đều biết, xét về trình độ còn có tình cảm trong đó... Nếu như Mạc Thiếu Sâm xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Bác Thần sợ sẽ chịu không nổi.”

Lê Cẩm Tịch nghi hoặc nhìn Lê Văn Trạch, “Đường như... Sự việc này không hề đơn giản?”

“Cô tốt nhất nên đi giải quyết cho tốt chuyện ở truyền thông đi, còn sự việc của Bác Thần, cô cần bận tâm cái gì?” Lê Văn Trạch liếc mắt nói.

Lê Cẩm Tịch nhẹ xùy môi, “Chẳng lẽ Mạc Thiếu Sâm đáp ứng Bác Thần, không phải là bởi vì Thẩm Sơ hay sao? Nếu như bởi vì cô ấy, tôi vì sao lại không được lo lắng chứ?”

Long Kiều tức thì lạnh mặt, “Lê Cẩm Tịch, hiện tại nhắc tới Thẩm Sơ... Cô cảm thấy thích hợp sao?”

Lệ Cẩm Tịch hást mặt nhìn Long Kiều, “Bác Thần không có ở đây!”

“...” Lệ Văn Trạch bắt đắđ đĩ, có đôi khi hắđ thực sự rất khó hiểu, người chị gái song sinh cùng một bào thai chui ra này của hắđ, không biết trong đầđ rất cuộc đắđ đặđ những thứ gì, dường như, não của chị ta không giống với não của những người bình thường khác.

Chiếc xe của hắđ mang theo kiều ngáo, điên cuồng tự do chạy ở trên đường cái ở Lạc Thành, sau đó đèn đường cùng biển báo trong nháy mắt đều lướt qua bóng chiếc xe ngáo nghể...

“Chi —— “

Thanh âm phanh gấp của chiếc xe vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh của buổi đêm, cuối cùng dừng lại ở trên cầu bắc qua sông Hi Vọng của Lạc Thành.

Cổ Bác Thần xuống xe, đứng ở lan can bên cạnh nhìn dòng sông đang chảy chậm chậm, mực đồng thâm thúy không thấy đáy, liền giống như hố sâu, đồng thời đem bóng tối nguy hiểm thu nạp lại, đặt chính mình trong ở trong thế giới hắđ ám.

Có vết thương, không thể đụng vào, dường như vừa đụng vào liền khiến máu tươi chảy đầm đìa...

Đã bao nhiêu năm rồi?

“Bác Thần, tôi trở về, nhất là trở lại Lạc Thành, cậu có biết việc này cần có bao nhiêu dũng khí không?” Tôi hôm qua, ngay tại bờ sông này, Mạc Thiếu Sâm cùng hắđ nhìn người một lon bĩa, thanh âm của Thiếu Sâm nhậđ lộ ra sự bị thương nói, “Lúc trước bởi vì cậu, tôi mới rời đi. Bây giờ, bởi vì cậu, tôi lại trở về...”

“Thiếu Sâm, sự việc của Tiểu Sơ...” Cổ Bác Thần cắn răng, câu nói kế tiếp liền bị đè ép nuốt trở lại trong bụng.

“Cậu cùng A Sơ, rốt cuộc là cậu không đủ kiên định, hay là tình yêu của cậu không đủ?” Mạc Thiếu Sâm lạnh lạnh nâng khóe môi, “Bác Thần, có một số việc, tôi không muốn đề cập đến nữa...”

Cổ Bác Thần nhắm mắt lại, trong đầđ hoàn toàn là lời nói đêm qua của Mạc Thiếu Sâm..

Bọn họ vốn là huynh đệ, chưa từng giấđ nhau bất cứ chuyện gì, cả gia đình Tiểu Di, ngoại trừ Tiểu Di thì đều ngoài ý muốn bỏ mình, hai người bọn họ cùng nhau lớn lên, học cùng với nhau... Nhưng cuối cùng thì sao, rốt cuộc lại bởi vì Thẩm Sơ mới trở nên quyết liệt.

Buổi đêm, sâu thẳm giống như muốn đem cả thế giới này cắn nuốt.

Giản Mạt co rúc ở trên sô pha, cũng không biết ngủ từ lúc nào, trong tay còn nắm chặt di động...

Phương Đông đổ trận mưa rào, làm cho vạn vật dường như sống lại, tia nắng ban mai mang theo luồng sáng hi vọng xuyên thấu qua ô cửa sổ sạch sẽ ở sát đất, sau đó chiếu rọi ở trên người cô, theo bản năng cô lật người ra phía sau, yếu ớt tỉnh dậy.

Trong không gian yên tĩnh mang theo một tia nắng ấm áp, lập tức Giắđ Mạt bỗng nhiên ngồi dậy, vô thức nhìn xung quanh... Không gian lạnh lạnh nói rõ cho cô biết, đêm qua Cổ Bác Thần căn bản không trở về.

Thất vọng sao?

Giắđ Mạt đột nhiên phát hiện, mấy ngày nay dường như cô càng lúc lại càng ý lại hắđ ... Hiện tượng như vậy lại làm cho cô nhũm mày.

Xoa xoa cần cổ cứng ngắđ bởi vì chỗ ngủ không được thoải mái, Giắđ Mạt lên lầu rửa mặt thay quần áo, đi xuống lầu, tùy tiện làm một chút điểm tâm ăn sáng, sau đó liền lái xe đi đến công ty.

Tôi hôm qua là buổi diễn tấu của Tô Quân Ly, bởi vì lấy được thành công chưa từng có, cho nên những tờ báo của sáng hôm sau của Lạc Thành đều viết về anh... Nhất là, nói về khúc nhạc《 khiến tai mang thai 》kia, càng lấy Lạc Thành làm trung tâm, quắđ lên một trận gió trên toàn quốc về Tô Quân Ly.

Chỉ là, theo luồng gió nổi lên của Tô Quân Ly, ngay sau đó dường như trong nước lại giống như có quán tính... Một người chưa bao giờ xuất hiện bất kỳ một scandal nào như anh, lại bị tuôn ra tin tức anh cùng một nữ nhân nào đó có cử chỉ thân mật.

Một loạt hình ảnh trong ảnh chụp, bởi vì góc độ xảo quyệt, cơ bản mỗi một góc đều mang hơi thở ái muội. Thậm chí, nếu như nhìn qua liền tưởng tượng được cử chỉ trong hình giống như đang thân mật thâm tình hôn môi.

Lập tức, toàn thành phố bắt đầđ truy tìm người con gái trong bức ảnh chụp, rất nhanh, liền như ngừng lại trên người của một nữ kiến trúc làm việc trong phòng thiết kế của Tường Vũ là Giắđ Mạt...

Trong lúc nhất thời, đột nhiên lại dính vào tin nóng với Tô Quân Ly, Giắđ Mạt bắt đắđ đĩ trở thành danh nhân ở Lạc Thành!

Lúc Cổ Bác Thần nhìn thấy tờ báo, thời gian phát hành là lúc mà Mạc Thiếu Sâm đã qua giai đoạn nguy hiểm, hắđ vội vàng trở về công ty giải quyết công

việc, cách mấy tiếng sau, căn bản mới nhìn thấy tin tức này, nhưng chuyện này lại ngoài ý muốn đã lan rộng ra...

Nhìn mấy tấm ảnh chụp “Hôn môi” kia, mực động trong đáy mắt hẳn lại càng trở nên thâm thúy...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Đoạn video ở Lạc Đại bị lộ tẩy

Editor: Thượng Quan An Triệu

“Tam thiếu, anh có phải hay không cùng với Giản Mạt phát sinh quan hệ?”

“Tam thiếu, ngài cùng tiểu thư Giản Mạt có quan hệ như vậy bắt đầu từ khi nào? Nghe nói việc thiết kế đại sảnh là do ngài giao cho Tường Vũ, cũng là bởi vì tiểu thư Giản Mạt sao?”

“Tam thiếu, có thể kể một chút chuyện của ngài và tiểu thư Giản Mạt được không?”

“...”

Tô Quân Ly vừa xuống xe, liền bị đám truyền thông chặn ngay cửa ra vào, nét ôn nhu trên mặt thoáng qua vẻ không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt.

“Tôi cùng tiểu thư Giản Mạt chẳng qua cũng chỉ là bạn bè bình thường.” Tô Quân Ly dừng dừng trả lời, “Sở dĩ việc thiết kế đại sảnh giao cho Tường Vũ là bởi vì tôi rất có hứng thú với bản thiết kế lần này... Ngược lại đối với bản tin gây bất lợi cho tôi và cô ấy thì tôi sẽ hướng pháp luật mà truy cứu về quyền lợi của mình.” Dứt lời, đáy mắt anh dừng dừng mà lướt qua một lượt, “Tôi còn có việc, cảm ơn các vị truyền thông quan tâm”

“Tam thiếu.” một tên truyền thông chạy theo sau Tô Quân Ly hỏi, “Nếu ngài đã hướng pháp luật mà truy cứu, vậy xin hỏi ngài có biết vừa rồi có người đã đưa lên mạng đoạn video đó không?”

Tô Quân Ly không hề để ý, chỉ cho tay vào túi rồi tiếp tục bước đi dưới sự bảo vệ của các bảo an đang mở đường.

“Tam thiếu...” Người kia lớn giọng nói, “Có người có ý buộc tội giết người cho Giản Mạt tiểu thư, chuyện này ngài có biết không?”

Đột nhiên, Tô Quân Ly ngừng bước chân mà quay đầu nhìn lại, lập tức chậm rãi hướng người ký giả nói, “Tôi có ý giết người?”

Ký giả kia nghe xong chỉ gật gật đầu, lập tức lấy điện thoại di động đưa cho Tô Quân Ly...

Tô Quân Ly nhận lấy, đưa con mắt nhìn vào màn hình điện thoại... Đoạn video này không dài, nhưng đã chỉ rõ cảnh Giản Mạt đẩy Hàn Thật Thật, sau đó chính là hình ảnh Hàn Thật Thật ngã ra ngoài lan can.

Mây hơi nhú lại, Tô Quân Ly trả lại điện thoại cho tên ký giả, xoay người sải bước tới truyền thông ước mơ của Lê Cẩm Tích, đồng thời, lấy điện thoại gọi cho Giản Mạt...

Đường dây của Giản Mạt báo bận, cô đang bắt tay vào làm hồ sơ lệnh truyền của toà án, nghe thanh âm lạnh lùng của Hàn Thật Thật qua điện thoại, tức giận đến mức tay phát run.

“Hàn Thật Thật, bởi vì đồ ký mà cô lại có thể làm như vậy, chẳng lẽ không sợ chính mình sẽ thân bại danh liệt sao?” Giản Mạt cắn răng cười lạnh hỏi

Hàn Thật Thật cười cười, “Video không phải là do tôi đưa lên, lệnh truyền cũng không phải là do tôi phát ra, chỉ khác là... Bây giờ như vậy, trái lại tôi cảm thấy cũng rất tốt.”

Hàn gia ở trong giới pháp chính rất nổi danh, người trong nhà không phải luật sư thì cũng là người làm việc cho toà án, tốt xấu gì thì hai nghề này cũng có liên quan đến nhau...

Hàn Thật Thật nói lệnh truyền không phải cô ta phát, Giản Mạt không nghi ngờ, chỉ là, cô cũng sẽ không giải thích tình huống lúc đó. Video chỉ chiếu đoạn cô đẩy Hàn Thật Thật, nhưng thực chất là cô đang kéo cô ta khỏi việc bị ngã ra ngoài hành lang, phía sau cũng không có... Bất kể là không phải cố ý, thế nhưng, ở một góc độ nào đó thì cô chính là có ý định đẩy Hàn Thật Thật.

Nhưng chuyện chính yếu là, tại sao sau đó lại không có đoạn của Lê Nhiễm Hạ...

“Cô muốn kéo chuyện này lên toà án để náo loạn hay sao?” Giản Mạt cười lạnh.

Hàn Thập Thập cũng cười, “Làm gì có, tôi gọi điện qua đây chính là muốn khuyên cô nên xin lỗi tôi, nếu như cô chịu xin lỗi, tôi sẽ không truy cứu việc này... Đáng tiếc, Giản Mạt cô quá là có cốt khí.”

“Tôi không có làm, có gì lại phải xin lỗi? Xin lỗi rồi thì khác gì thừa nhận tôi chính là ‘có ý giết người’?” Giản Mạt cười lạnh, thanh âm mang vài phần chế nhạo, “Nếu như cô muốn đưa chuyện này cho toà án thấy, xem ra, tôi cũng chỉ có thể quay lại con đường cũ mà thôi.” Dứt lời, cô không thèm đếm xỉa đến thanh âm quát mắng của Hàn Thập Thập, thẳng tay cúp điện thoại.

Giản Mạt rất tức giận vì cô cùng Tô Quân Ly bị dính tới một vụ scandal, nay lại thêm tin đồn cô “có ý giết người” vào ngày kỉ niệm thành lập trường ở Lạc Đại, mà trở thành một người nổi danh khắp Lạc Thành. Ngay sau khi ngắt điện thoại của Hàn Thập Thập được vài giây thì chuông điện thoại lại vang lên, lần này là của Lý Tiểu Nguyệt.

Giản Mạt nghe máy, liền truyền đến giọng nói đầy tức giận của Lý Tiểu Nguyệt: “Minh vừa về trường học để xem lại đoạn video ở hành lang, phần cứng đúng lúc đó đã đầy, phía sau cũng không có người chụp lên.”

Giản Mạt câu khoé môi cười lạnh, dường như đối với đáp án lần này cũng không ngoài dự kiến của cô, “Nếu có người khiến mình khó chịu, dù cho bất mãn với phần cứng, cũng phải khiến nó đầy.”

Cô có ý gì, Lý Tiểu Nguyệt cũng đều rất rõ ràng, những tình huống khiến cô đánh đơn kiện như vậy cũng không thiếu.

Bây giờ, cái khó nhất nằm ở chỗ chính là làm thế nào để Lê Nhiễm Hạ đứng ra làm chứng... Còn có chính là mở phiên toà thẩm phán cùng bồi thẩm đoàn, nếu không là người của Hàn gia cũng chính là cùng Hàn gia có quan hệ rất tốt... Dưới tình huống như bây giờ thì rất khó để dành được phần thắng.

“Con nhóc, cậu tin mình sao?” Lý Tiểu Nguyệt mở miệng hỏi.

Lý Tiểu Nguyệt biết Giản Mạt chính là muốn cho cô làm luật sư biện hộ cho cô ấy, “Minh không tin cậu thì mình chính là đồ bỏ đi!”

Trong lòng Lý Tiểu Nguyệt nổi lên một trận ám áp, “Được rồi, cho dù phải liều mạng, hay đắc tội với thế lực của Hàn gia ở luật giới, mình cũng phải cho cậu toàn thắng trở ra!”

Giản Mạt cảm thấy mũi có chút chua xót, đôi người có đôi khi bạn bè rất nhiều, thế nhưng, để tìm được một người tri kỷ như vậy thì có mấy người...

Ngắt điện thoại của Lý Tiểu Nguyệt, liền nhìn thấy một vài tin nhắn được gửi đến, có Tô Quân Ly, cũng có Sở Từ Tiêu.

Tô Quân Ly: Nhận được tin nhắn nhớ trả lời lại!

Sở Từ Tiêu: Lần kiện tụng lần này anh sẽ làm luật sư bào chữa cho em!

Nội dung tin nhắn của hai người rất ngắn gọn, Giản Mạt nhấn lại cho Sở Từ Tiêu trước, nói rằng sẽ để Lý Tiểu Nguyệt làm luật sư bào chữa cho mình, rồi mới gọi cho Tô Quân Ly.

“Thực sự đã làm phiền em nhiều rồi...” Thanh âm Tô Quân Ly lộ ra vài phần tự trách.

Giản Mạt cười, “Truyền thông vốn chính là thích nhìn sự việc trước mắt mà nói, đợi qua vài ngày nữa thì chuyện này cũng sẽ chìm xuống thôi.”

Tô Quân Ly hơi trầm mặc, “Nhưng nếu như không phải do chuyện này, có lẽ... Cái gọi là ‘Có ý giết người’ cũng sẽ không xuất hiện.”

Cái đoạn video kia là vào buổi trưa mới bị đưa lên mạng, nhưng nếu như đối phương thật sự có tâm, không phải nên vào cùng ngày kỉ niệm thành lập trường ở Lạc Đại, hoặc chậm nhất là hôm qua nên tuôn ra sao?

Hiển nhiên, đối phương vì nhìn thấy anh cùng Giản Mạt đang đứng trước sóng gió, nên mới đem dầu đổ thêm vào lửa!

Giản Mạt rũ mắt xuống, “Quân Ly, em không sao đâu mà...”

“Em đang tính để cho Sở Từ Tiêu làm luật sư biện hộ cho mình sao?” Tô Quân Ly ôn nhu hỏi, “Hoặc là... Có thể nhờ Cố Bắc Thần ra mặt giúp em.” Nếu như anh nhớ không lầm thì Hàn gia ở phương diện khác cũng muốn dựa dẫm vào Đế Hoàng.

Nhắc tới Cố Bắc Thần, trong lòng Giản Mạt bỗng dưng thắt chặt...

Lần đầu tiên, Cố Bắc Thần có nói là sẽ trở về nhưng lại không có. Thậm chí, hôm nay cô bị kéo ra làm đối tượng cho một vụ scandal, hấn cũng vẫn thờ ơ.

Bởi vì không yêu, cho nên mới không cần quan tâm sao?

Thấy Giản Mạt không nói lời nào, Tô Quân Ly sau đó mở miệng nói: “Nếu như hai người kia, ai em cũng không cần, kia...” Anh dừng một lúc, lại nói tiếp, “VẬY em có thể tin anh không?”

Giản Mạt cười khê, “Đừng nói với em, anh ngoại trừ đang nghiên cứu tâm lý học ra, còn nghiên cứu cả pháp luật nữa đó.”

Thấy Giản Mạt còn có tâm tình nói đùa, đáy mắt Tô Quân Ly lướt qua một mặt thâm ý, rõ ràng là phải xử lý rất nhiều chuyện, nhưng cô vẫn có thể cười đối mặt... Nhìn cô như vậy, anh thật sự rất đau lòng.

“Anh không nghiên cứu về pháp luật.” Ngữ điệu Tô Quân Ly rất nhẹ nhàng, “Nhưng anh có thể tìm được một luật sư rất tốt cho em.”

Khoé miệng Giản Mạt lộ ra một mặt ý cười, rất nhanh tràn ngập đáy mắt. Đã rất lâu rồi cô không có cảm giác ấm áp, nay lại vì Lý Tiểu Nguyệt và Tô Quân Ly mà kéo đến dồn dập...

“Bởi vì là bạn bè, cho nên em sẽ không khách khí...” Giản Mạt thấy mũi có chút chua xót, “Thế nhưng, Tô Quân Ly, anh không cần phải đối xử với một người tốt như vậy đâu, bằng không... Sẽ làm người đó hình thành nên cảm giác muốn ý lại.”

Tại tầng cao nhất của tập đoàn Đế Hoàng

Tiêu Cảnh cầm bộ văn kiện đã chỉnh sửa tốt đi đến gõ cửa phòng làm việc của tổng tài, “Thần thiếu, tư liệu video liên quan đến Giản tiểu thư ở Lạc Đại đã chuẩn bị xong...”

Cố Bắc Thần cũng không ngẩng đầu lên, trên bàn làm việc hoàn toàn là tư liệu về Mạc Thiếu Sâm gặp chuyện không may làm liên lụy đến dự án toàn cầu, “Thông báo cho đoàn luật sư của Đế Hoàng mười phút sau họp.”

“Vâng.” Tiêu Cảnh đáp lời, sau đó xoay người rời khỏi phòng, ngay thời khắc đóng cửa, hần nhìn đến bộ dáng bận rộn của Cố Bắc Thần mà âm thầm thờ dài.

Bởi vì Mạc Thiếu Sâm đột nhiên gặp chuyện không may, cho nên Thần thiếu hay đoàn luật sư của Đế Hoàng, ai nấy đều bận rộn. Thế nhưng, sau khi nghe nói Giản Mạt gặp chuyện, Thần thiếu lập tức buông xuống tất cả những việc đang làm.

Này... Từ lúc Thần thiếu tiếp quản Đế Hoàng đến nay, chưa từng có chuyện ngoại lệ như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiền Thê: Anh ĐỪNG YÊU Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sự lạnh lùng của hần làm cho trái tim cô băng giá

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Bản hội nghị bên trong phòng họp đều là một mảnh yên lặng, đoàn luật sư của Đế Hoàng liếc mắt nhìn người đầu não của tập đoàn, đều cảm như hén, đến một cái thờ mảnh cũng không dám phát ra.

Thật ra, mọi người cho rằng hội nghị lần này sẽ nói đến việc cấu án của tập đoàn JK, nhưng lại ngoài ý muốn, hần lại cùng bọn họ bàn về một vụ án “Cố ý giết người”, mà vụ án này lại không có quan hệ đến bọn họ.

“Tôi cần một phương án, không được để lộ bất cứ sơ hở nào.” Thanh âm lạnh nhạt của Cố Bắc Thần tràn ra đôi môi mỏng, đôi mắt như chìm ửng lạnh lùng lướt qua mặt mọi người trong đoàn luật sư, “Nếu như chuyện này các người không thể định được như thế, Đế Hoàng cũng không đào tạo người vô dụng.”

Dứt lời, Cố Bắc Thần đứng dậy, không có chút sự tạm dừng nào liền xoay người lạnh lùng rời đi...

Sau khi hần ra khỏi phòng họp, lập tức, đoàn luật sư ở bên trong giống như nổ tung, nhao nhao phỏng đoán thân phận của Giản Mạt.

“Nữ nhân này thật có bản lĩnh, cùng Tô Quân Ly xuất hiện scandal, ngay cả tổng tài đều vì chuyện này mà không bàn đến vấn đề chuyên môn là tập đoàn JK...”

“Chúng ta là người biện hộ cho thương nhân, trước tiên là không nhắc đến vụ án nhỏ kia, cứ coi như là vụ án lớn đi, không phải đều không có quan hệ gì với chúng ta hay sao?”

“Thần thiếu lên tiếng, thì đó chính là quan hệ...”

Một câu nói, khiến tất cả mọi người lặng im, chỉ có thể tiếp tục bắt đầu nghiên cứu án lệ.

...

Sở Từ Tiêu lái xe đến quốc tế Lăng Phong, trực tiếp đến tần chín của Tường Vũ tìm Giản Mạt, “Vụ án này không phải là sở trường của Tiểu Nguyệt.” Hần đi thẳng vào vấn đề nói, “Mạt Mạt, đừng hành động theo cảm tính.”

Giản Mạt lẳng lặng nhìn Sở Từ Tiêu, cười cười nói, “Chuyện này có một phần nguyên nhân cũng là vì anh... Nếu như bây giờ tôi còn tìm anh đến biện hộ, anh nói xem... chuyện này có phải là tôi là người trực tiếp đánh vào mặt của Hàn Thật Thật, còn cô ta có phải sẽ sắc bén tìm tôi để trả đũa không?”

Sở Từ Tiêu nhú mồm, “Mạt Mạt...”

Giản Mạt than nhẹ một tiếng, “Từ Tiêu, chuyện này để tôi tự mình xử lý. Nếu cuối cùng thực sự vẫn không được, tôi sẽ không cự tuyệt ý tốt của anh... Thế nhưng, lúc này có thể đừng đem tôi đẩy đến hướng nơi đầu sóng gió, được không?”

Ánh mắt Sở Từ Tiêu thâm thúy nhìn Giản Mạt, nhẫn nhịn, sau đó mới nói: “Có phải Bắc Thần bởi vì em cùng Tô Quân Ly truyền ra scandal mới làm khó dễ em hay không?”

Giản Mạt khoe miệng đột nhiên giạt lên, khó xử? Ha ha, hẳn ta một chút cũng không hỏi đến... Có thể, căn bản cũng không biết.

Thấy Giản Mạt không nói lời nào, Sở Từ Tiêu cau lại mi tâm, “Mạt Mạt, Bắc Thần cùng em...”

“Có thể đừng nói đến đề tài này được không?” Giản Mạt có chút mệt mỏi. Sở Từ Tiêu không tiếp tục nói, chỉ là khoe miệng nâng lên tạo thành một nụ cười tự giễu nhàn nhạt, sau đó hỏi: “Lập tức tan làm đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều, được chứ?” Thanh âm nhẹ nhàng của hắn, lộ ra sự cẩn thận từng ly từng tí.

Giản Mạt nhìn Sở Từ Tiêu, vô thức liền muốn cự tuyệt...

“Mạt Mạt, có phải sau khi chia tay, ngay cả bạn bè chúng ta cũng không thể duy trì được hay sao?” Sở Từ Tiêu cắt ngang lời nói muốn nói ra khỏi miệng của Giản Mạt, “Anh chỉ không nghĩ rằng sau khi ở mình một, lại khiến em suy nghĩ lung tung.”

Tâm của Giản Mạt trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc, giống như tâm tình của chính mình bị vạch trần cho nên có chút ngượng ngập... Ngay cả hắn cũng tình tường biết được tâm tư của cô, có phải là vì Cố Bắc Thần đã rất nhiều ngày không trở về Lam Trạch viên hay không?

Giản Mạt cùng Sở Từ Tiêu đi đến một nhà hàng Italy nổi tiếng ở Lạc Thành, có đôi khi cô cảm thấy, có một số người đã rất lâu không gặp sẽ rất khó để nhìn thấy.

Thế nhưng, nếu như lúc không muốn gặp nhất, dường như người đó đều xuất hiện đúng lúc khiến cho thần kinh không kịp tiếp nhận.

Vừa tiến vào phòng ăn, Giản Mạt liền nhìn thấy Cố Bắc Thần cùng Lục Mạn... Lục Mạn đứng đứng cười nói, còn Cố Bắc Thần nghe được thì khoe miệng đều hơi nâng lên.

Có một sự thất vọng xoẹt qua tim, Giản Mạt âm thầm tự giễu... Cô bất quá chỉ là người được người khác “Mua” về làm ám giường hợp pháp, cô dựa vào cái gì khiến hắn vì chuyện của cô mà hao tổn tinh thần, phung phí sức lực chứ?

Tầm mắt của Cố Bắc Thần liếc qua, cũng nhìn thấy Sở Từ Tiêu cùng Giản Mạt... Trên khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc vẫn lãnh đạm như vậy, đôi mắt như chim ưng lạnh lùng lướt qua Giản Mạt, sau đó thu hồi tầm mắt.

Giản Mạt chỉ cảm thấy trái tim lập tức đóng băng, nhưng vì cái gì, cô cũng không tự suy nghĩ nghiêm túc.

Sở Từ Tiêu không nghĩ đến ở đây sẽ gặp phải Cố Bắc Thần, có chút ảo não, “Anh không biết Bắc Thần cũng đến đây ăn cơm...” Sớm biết như vậy, hẳn cũng đã tùy tiện tìm nhà hàng ở gần ngay công ty.

“Không sao cả!” Giản Mạt nhướn mồm, mỉm cười.

Sở Từ Tiêu nhìn Cố Bắc Thần, cuối cùng hẳn cùng Giản Mạt cũng chỉ đi qua một bên, tầm mắt không hề chạm đến chỗ Cố Bắc Thần đang ngồi...

Lục Mạn bởi vừa là đưa lưng về phía sau, cũng không biết Cố Bắc Thần nhìn thấy ai, chỉ là, cô ta phát hiện, lúc cô đang nói, hắn hình như không tập trung.

Cố Bắc Thần là người mà cô nghĩ sẽ bắt được, mặc kệ hắn đối với cô có thật sự để bụng hay không, hay là thỉnh thoảng mới có thể có cái loại sự việc này... Nữ nhân, cho dù có cố gắng hơn nữa cũng không thể kết hôn được với hắn.

“Bắc Thần, những thứ kia không hợp khẩu vị sao?” Lục Mạn giả bộ không nhìn ra Cố Bắc Thần đang không tập trung, nâng khoe môi cười hỏi.

Cố Bắc Thần đứng đứng thu hồi tầm mắt ở hướng của Giản Mạt, lạnh lạnh nói: “Rất tốt.”

“Đúng rồi, hôm nay em đã đưa hợp đồng đến cho JK...”

“Ừ.” Cố Bắc Thần đứng đứng đáp một tiếng.

Cánh tay của Lục Mạn chống ở trên mặt bàn, đôi mắt đẹp nhìn nam nhân giống như một đế vương ở phía đối diện, lộ ra một tia xinh đẹp nói: “Em không muốn trở thành người 'Đối địch' với người của anh đâu...”

Ánh mắt sâu thẳm của Cố Bắc Thần nhìn Lục Mạn, môi mỏng chỉ nhẹ nâng lên tạo thành một độ cong dừng dừng, ý cười liền đình trệ ở khoe miệng,

nhưng lại không để trong đáy mắt.

Đôi mắt như loài chim ưng nâng lên, vô thức lại rơi đến nơi của Giản Mạt...

Cố Bắc Thần âm thầm cười lạnh, bây giờ Mạc Thiếu Sâm cùng sự việc của JK đã quấy nhiễu kế hoạch của hắn, nhưng hắn đang làm cái gì? Vậy mà để sự việc của JK sang một bên để đi giải quyết chuyện của người con gái đang có chuyện tình ái muội cùng với Tô Quân Ly này?!

Hắn làm sao có thể quên mất chứ?

Giản Mạt đâu cần đến hắn?

Từ Tiêu làm luật sư hình biện nổi danh, nhưng vẫn là người có mối tình đầu với cô ấy! Thậm chí, còn là người đàn ông lấy đi lần đầu tiên của cô ấy...

Đôi mắt như chim ưng của Cố Bắc Thần toát lên vẻ lạnh lùng, toàn thân tràn ra một cỗ hàn ý lạnh lẽo.

Việc này là kiểu tiểu cậu đoạt nữ nhân của cháu trai, cũng có cảm cảm giác cháu trai lại muốn đoạt lấy tiểu mợ... Khiến cho khuôn mặt anh tuấn của Cố Bắc Thần hiện đầy vẻ lo lắng, mực đồng cang càng trở nên hung ác nham hiểm.

Lục Mạn chưa từng gặp qua Cố Bắc Thần có thái độ như vậy, không khỏi âm thầm nuốt nước bọt, “Bắc Thần?”

“Tôi còn có việc, bây giờ tôi đưa cô về...” Cố Bắc Thần gọi phục vụ đến tính tiền, sau đó liền đứng lên.

Lục Mạn nhìn thức ăn trước mặt cơ bản không thể ăn được nữa, cũng không dám hỏi Cố Bắc Thần bị làm sao vậy, đứng lên liền cùng hắn đi ra khỏi nhà hàng...

Xe Tiêu Cảnh tới, sau khi đưa Lục Mạn trở về, liền cùng Cố Bắc Thần đến bệnh viện Mẫn Khang.

“Thông báo với đoàn luật sư, vụ án của Giản Mạt trước tiên không cần nói đến...” Thanh âm lạnh lùng của Cố Bắc Thần tràn ra môi mỏng.

Tiêu Cảnh theo kính chiếu hậu liếc nhìn Cố Bắc Thần, đáp một tiếng.

Lúc hắn vừa ở bên ngoài chờ, vừa lúc nhìn thấy Sở Từ Tiêu cùng Giản Mạt cùng tiến vào nhà hàng... Thần thiếu nhanh như vậy liền đi ra, nghĩ đến chắc có phải Thần thiếu bị rạch một vết thương trong lòng rồi hay không?

Tiêu Cảnh lái xe, trong lòng tỏ ra thú vị đi phỏng đoán tâm tư của Cố Bắc Thần...

Sáng sớm đến công ty liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng, sau đó bận rộn như vậy, còn giao cho hắn chỉnh sửa tư liệu liên quan đến vụ án “Cố ý giết người” của Giản Mạt, lại đến lúc này vội vã rời đi... Tiêu Cảnh cảm thấy, nếu như Thần thiếu không phải động lòng với Giản Mạt, vậy hắn liền đi chết cho xem.

“Thần thiếu, Giản tiểu thư bên kia một chút cũng không kể cho anh hay sao?” Tiêu Cảnh biết rõ còn hỏi, đáy mắt chứ đựng một tia thăm dò tràn ngập ý cười.

Ánh mắt lạnh lẽo của Cố Bắc Thần xẹt qua kính chiếu hậu, khẽ mở môi mỏng nói: “Thích nói sau lưng như vậy, tôi đưa cậu đi làm paparazzi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Ảnh chụp tình tứ; khiến mắt Cố Bắc Thần đau nhói

Editor: Nam Cung Từ Uyển, Thượng Quan An Nhiên, Thượng Quan An Triệu

Tiêu Cảnh giật giật khoé miệng, khuôn mặt trở lên xám xịt, không dám lại tiếp tục thăm dò Cố Bắc Thần...

Gương mặt anh tuấn của Cố Bắc Thần hơi nghiêng, nhìn ra ngoài cửa xe, ngắm cảnh đêm của một Lạc thành phồn hoa, con người bỗng chốc trở nên thâm thúy sâu không thấy đáy... Hắn gần đây đối với sự tình của Giản Mạt mà có chút dễ tâm.

“Tít” một tiếng, di động truyền đến thanh âm của tin nhắn.

Cố Bắc Thần thu lại tầm mắt, lấy điện thoại di động ra xem, là tin nhắn của Lê Cẩm Tịch, nói rằng cô đang ở bệnh viện, phiền hắn chạy qua chợ đêm Hoa

Lâm mua giúp cô một bát phở chân.

Lông mày hơi nhíu lại, Cố Bắc Thần luôn luôn đáp ứng những ham muốn nhỏ nhặt này của Lê Cẩm Tịch...

“Đi chợ đêm Hoa Lâm!” Cố Bắc Thần lạnh giọng nói.

Tiêu Cảnh hơi sững sờ, nhưng lập tức cũng đáp lại, liền quay đầu xe đi chợ đêm Hoa Lâm.

Chợ đêm Hoa Lâm có thể coi là chợ đêm nổi tiếng nhất ở Lạc Thành, bất kể là khách du lịch hay là người dân bản địa, vào buổi tối đều rất thích đến nơi này. Nhưng những người như vậy, tuyệt nhiên sẽ không bao gồm Cố Bắc Thần!

Cố Bắc Thần ngồi lại trong xe, còn Tiêu Cảnh thì dựa theo lời của Lê Cẩm Tịch mà đến quầy hàng phở chân...

Bởi vì phụ cận chợ đêm không có chỗ đậu xe, nên Tiêu Cảnh phải đem xe dừng ở nơi có chút xa, Cố Bắc Thần một mình ngồi ở trong xe, mở ra notebook, thừa dịp rảnh rỗi mà xử lý một ít văn kiện.

Đợi khoảng nửa giờ, Tiêu Cảnh vẫn chưa trở về... Cố Bắc Thần đem văn kiện đã xử lý tốt gửi cho Tô San, sau đó đóng lại notebook.

Hơi nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa kính xe, cảm giác trời thu vào ban đêm có chút hiu quạnh... Gió thổi qua, làm lá cây rụng xuống mặt đường ngày càng nhiều.

Đột nhiên, tầm mắt Cố Bắc Thần rơi vào cái quán nhỏ đang trưng bày những tác phẩm chụp được ở ven đường... Con người trở nên thâm trầm khi nhìn thấy một bức ảnh trong vô vàn những bức ảnh xung quanh.

Mở cửa xuống xe, tiếng bước chân trầm ổn nhưng không kém phần âm lãnh, Cố Bắc Thần đi tới cái quán nhỏ kia... Hơi cúi người, cặp mắt liền rơi xuống tấm hình kia.

Chỉ thấy trong tấm hình, ánh nắng chiếu xuống một cặp nam nữ kia, sau đó một quang sáng mỏng manh động lại trên mặt... Làm cho người ta lập tức cảm thấy, năm tháng đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn chụp ảnh sao?” Một bé gái đang đứng ở quầy hàng nhìn thấy Cố Bắc Thần, đầu tiên là vui mừng, lập tức liếc mắt tới tấm hình trên tay hắn nói, “Tấm ảnh này là em chụp được ở Lạc Đại, còn nữa... những tấm hình ở đây đều là do em tự chụp đó... Hai mươi như một, chi phí đều được dùng để quyên góp cho cô nhi viện.” Bé gái cười ngọt giải thích.

Cố Bắc Thần liếc nhìn bé gái kia, “Ảnh này được chụp tại Lạc Đại thật chứ?” Mặc dù vẫn còn nghi ngờ, thế nhưng hiển nhiên đã rất khẳng định. Bé gái liền gật gật đầu.

Đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần hơi nghiêng, nhẹ nhàng nâng lên ý cười nhàn nhạt như có như không, nụ cười như vậy, chỉ cứng đờ ở khóe miệng chứ không lan tràn ra... Lộ ra hoàn toàn là nụ cười lạnh lùng chế nhạo.

Bé gái nhìn thấy vậy, có chút thấp thòm, “Tiên sinh, xin hỏi... Ảnh chụp này có vấn đề gì sao?”

Tấm hình này được chụp vào ngày hôm trước, là ngày kỷ niệm thành lập trường của Lạc Đại, cô ngồi trong vườn trường sưu tầm dân ca, trong lúc vô tình ở khoa luật học, hơi nghiêng máy ảnh chụp được cảnh này trong hành lang của trường... Kỳ thực, cô không có được sự đồng ý của đôi tình nhân kia mà đã chụp lên.

Chuyện này hình như có nghĩa là, cô đã xâm phạm đến quyền chân dung của người khác... Sẽ không đúng dịp như thế, người này liền biết được người trong bức ảnh kia là ai chứ?

Bé gái nghĩ, càng trở nên thấp thòm bất an... Cô lúc đó thực sự chỉ là cảm thấy một màn kia quá mức đẹp đẽ. Người đàn ông kia cẩn thận hôn nhẹ người phụ nữ kia, ánh nắng vừa lúc xuyên qua hai người bọn họ, đẹp đẽ giống như một khúc đồng thoại.

Cố Bắc Thần không trả lời đứa bé kia, chỉ rút ví ra tìm mấy tờ thật lớn đưa cho cô ta, “Tấm hình này, bao gồm tất cả các phim của tấm ảnh hay cả bản sao thành phẩm...” Hắn không để ý đến dáng vẻ kinh ngạc của đứa bé kia, “Tôi không hi vọng ở bất luận tình huống nào hay địa điểm nào, lại nhìn thấy tấm hình này còn xuất hiện!”

Bé gái kia nhìn mấy tờ tiền lớn kia, sau đó nhìn lại Cố Bắc Thần, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

“Không hiểu?” Thanh âm lộ ra một tia bất mãn tràn ra môi mỏng, ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên lạnh lùng.

Bé gái vô thức gật gật đầu, sau đó, lại vội vàng lác lác đầu...

Mục đồng của Cố Bắc Thần biến hóa thành hung ác nham hiểm, tính tình vốn có, lạnh giọng nói: “Tiêu hủy tất cả những tấm ảnh chụp có thể tiếp tục xuất hiện ở trước mặt người khác, nếu như... Lại để tôi nhìn thấy tấm hình này vẫn còn tồn tại, tôi sẽ khiến cô hối hận vì hành vi của cô.” Dứt lời, hắn hơi khom lưng, đem tiền giá trị lớn bỏ vào trong tay bé gái, sau đó đem tất cả những tấm hình kia ném vào trong một cái hộp, lạnh lùng lại liếc nhìn bé gái kia, xoay người lên xe.

Tiêu Cảnh vẫn chưa về, Cố Bắc Thần mượn tia sáng của đèn đường chiếu rọi vào trong xe, ánh mắt thâm thúy như hắc điều nhìn vào tấm ảnh chụp...

Ánh nắng xuyên thấu hai người, không phải người quen thuộc, kỳ thực, đã nhìn không ra hai người là ai...

Nhưng mà lại, người ở bên trong... Một người là vợ của hắn, một người nữa là cháu trai của hắn!

Trong hình, Giản Mạt mặc một bộ đồ kẻ sọc, đeo balô, tóc dài buộc lên thành một nhúm đuôi ngựa sau đầu... Giống như ngày đó ở trong sân trường của Lạc Đại nhìn thấy bộ dạng thanh thuần của cô dưới ánh nắng mặt trời.

Xem tình hình... Tấm hình này là chuyện mấy ngày trước hắn gặp được hai người bọn họ ở Lạc Đại.

Trừ nụ hôn nhẹ nhàng này, Từ Tiêu còn làm chuyện gì với cô nữa?

Cô đang ngủ, hay là mi mắt chỉ hơi sụp xuống?

Lúc Từ Tiêu hôn lên trên mặt cô, khóe miệng cô cong lên nụ cười nhợt nhạt, lại là nụ cười thật tâm... Mà nụ cười đó của cô chưa bao giờ có đối với hắn.

Bàn tay thon dài mảnh mẽ đặt trên tấm ảnh chụp hơi dùng sức, hình dạng của tấm ảnh chụp có chút thay đổi, gương mặt của Sở Từ Tiêu trong bức ảnh cũng theo đó mà bị vắn vẹo nhăn nhúm.

Có tiếng mở cửa xe truyền đến, Tiêu Cảnh mua xong phở, có chút oán giận nói: “Tịch tiểu thư thích ăn ở những nơi đông người thật... Nhìn mặt tôi mà không người nào chịu nhường chỗ cho tôi lên trước.”

“Cậu có mặt để nhìn sao?” Cố Bắc Thần đem ảnh chụp trong tay cất vào, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn lãnh đạm như cũ.

Tiêu Cảnh đã ở bên cạnh làm việc cho Cố Bắc Thần đã lâu, bầu không khí trong xe lại cộng thêm với một mảng sâu thẳm nơi đáy mắt của hắn, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì... Thế nhưng, Tiêu Cảnh cũng rất thức thời, không hề hỏi.

“À... đương nhiên... đương nhiên không có rồi...” Tiêu Cảnh thức thời nhếch miệng nói.

Khởi động xe, Tiêu Cảnh lái xe thẳng về hướng bệnh viện Mẫn Khang... Chỉ là, qua kính chiếu hậu, Tiêu Cảnh nhẹ liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi phía sau.

Về mặt lạnh lùng nghiêm nghị đầy vẻ lo lắng. Những ánh đèn đầy màu sắc của thành phố phồn hoa bên ngoài lướt qua ô cửa xe một cách nhanh chóng, để lại một mảng âm trầm!

...

Chạng vạng, Giản Mạt có chút mệt mỏi về đến nhà.

Khi đang ăn cơm với Sở Từ Tiêu, cơm còn chưa ăn xong, đã nhận được điện thoại của Lý Tiểu Nguyệt, hai người liền rời đi. Sau đó Lý Tiểu Nguyệt kéo Sở Từ Tiêu qua một bên, đem toàn bộ tình tiết vụ án phân tích cho hắn nghe.

Quan điểm của Sở Từ Tiêu rất đơn giản, lần này... phải thắng.

Lấy góc độ tình cảm tác động đến thẩm phán cùng bồi thẩm đoàn, để cho bọn họ tin, Giản Mạt là vô tội, đồng thời chưa từng có ý định hại người.

Giản Mạt đem chìa khóa tiện tay ném đến phòng khách ngay bên cạnh, đổi giày, sau đó liền kéo lê thân thể mệt mỏi đi vào trong...

Đi chưa được mấy bước, Giản Mạt đột nhiên dừng lại.

Đầu tiên, cô nhú đôi mày, lập tức nghiêng đầu nhìn lại về hướng ghế sofa... Lập tức, liền đụng phải đôi mắt đen như bầu trời u ám của Cố Bắc Thần.

Giản Mạt có cảm giác mình không nên tùy hứng, nhưng vừa nghĩ đến lần đó Cố Bắc Thần lạnh lùng rời đi, trong vòng mười ngày không ngừng có scandal, cộng thêm bộ dáng lạnh lùng ở Lạc Đại, còn có hôm nay lúc ở nhà hàng nhìn thấy hắn cùng với Lục Mạn vừa cười vừa nói, lúc nhìn thấy cô chỉ còn bộ mặt lạnh lùng... Trong lòng cô liền rất không thoải mái.

Con người nếu như bị thần kinh không chế đại não, thường sẽ làm ra những chuyện mà thường ngày không dám làm...

Giản Mạt lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đi đến cầu thang định lên lầu.

Scandal cùng với Tô Quân Ly cộng thêm sự việc về video “có ý giết người” kia, cả người cô lúc này đã rất mệt mỏi rồi.

“Đứng lại!” Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Cố Bắc Thần vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu

Editor: Nam Cung Từ Uyển, Thượng Quan An Nhiên

Chân cô vừa giẫm lên cầu thang đột nhiên cứng ngắc bởi vì hai chữ kia mà dừng lại, Giản Mạt nâng tay đỡ lên hàng rào lan can, bởi vì tầm mắt lạnh lùng sau lưng kia, tay vô thức liên siết chặt.

Xoay người, vừa ừ đột thay đổi cảm xúc, trên mặt vẫn là nụ cười sáng lạn, “A Thần... Anh vậy mà thật sự ở nhà hay sao?” Cô cười duyên, thanh âm đều là hồn dỗi, “Em còn tưởng rằng mình bị hoa mắt, xuất hiện ảo giác chứ.”

Đôi mắt như chim ưng của Cố Bắc Thần hơi híp lại, ánh mắt sắc bén nhìn Giản Mạt sẽ thảo luận ở đó...

Giản Mạt đã đi tới, vòng qua cánh tay của Cố Bắc Thần, giống như cô hoàn toàn không nhìn tới khuôn mặt âm trầm của hắn, “Không biết vì sao, hôm nay hình như em luôn luôn xuất hiện ảo giác... A Thần, anh có biết hay không, buổi tối lúc em ăn cơm, lại nhìn thấy chính mình gặp được anh.”

Đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần hơi cau lên một mặt cười lạnh, “Hả?” Hắn nhẹ a một tiếng, lộ ra sự nghiêm nghị, “Nói như vậy, hóa ra anh cũng không phải ảo giác... Rất khéo, hôm nay lúc ăn cơm, anh cũng cho rằng mình xuất hiện ảo giác, nhìn thấy em ăn cơm cùng với mối tình đầu của mình.”

Lời nói cùng nụ cười chế nhạo của hắn tràn ra môi mỏng, đôi mắt thâm thúy càng trào ra sự lạnh lùng.

Giản Mạt kéo kéo khóe miệng, lập tức nhếch miệng hồn dỗi nói: “Người ta hôm nay có việc, mới hẹn với luật sư... Cũng chính là cháu ngoại trai của anh, bọn em cùng nhau nói chuyện về vụ án không phải sao? Còn mối tình đầu?” Cô giả bộ hồ đồ, “Cái kia là cái quỷ gì chứ?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng, đối với lời nói của Giản Mạt một chút cũng không tin, “Nhớ kỹ quan hệ giữa em và Từ Tiêu là gì... Nếu như em không làm tròn bổn phận, khiến cho sự việc bị hỗn loạn, Cố gia nhất định sẽ không còn mặt mũi đâu!” Dứt lời, hắn lạnh lùng đi qua Giản Mạt, tiến thẳng lên lầu.

Khóe miệng Giản Mạt nhất thời ngưng trọng, trong lòng đều có cảm giác lạnh lẽo... Chỉ là đột nhiên khẽ nhủ mày, nói thầm “Cố Bắc Thần làm sao biết quan hệ giữa mình cùng Từ Tiêu?”

Kính ngạc, đôi mắt Giản Mạt trong nháy mắt trừng lớn nhìn về phía bóng dáng đang dần biến mất sau cánh cửa kia, sắc mặt trở nên khó coi.

Cố Bắc Thần trở về phòng ngủ sau đó tắm rửa một chút, hắn tắm xong chỉ mặc một lớp áo choàng tắm sau đó liền đi đến thư phòng.

Mạc Thiếu Sâm đã tỉnh, sự việc của JK, Cố Bắc Thần tự nhiên sẽ không buông tay, nhất định sẽ nhanh chóng làm cho bọn họ không có đường lui mà chờ chết.

Giản Mạt thấy Cố Bắc Thần đi vào thư phòng, xem xét một lúc liền nghĩ hôm nay hắn có thể sẽ ở đó luôn... Cô hít một hơi thật dài, đè nội tâm một mối cùng những thứ không cảm xúc ấy xuống, sau đó cũng vào phòng tắm rửa.

Xuống lầu, tự mình xay sát hạt cà phê, rồi nấu một ly cà phê... Không thêm đường, không thêm sữa, bởi vì Cố Bắc Thần thích nhất là uống một ly cà phê như vậy.

Bưng cà phê lên lầu, đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, liền nhìn thấy tay của Cố Bắc Thần cầm bút máy viết thật nhanh lên trên những văn kiện... Đầu nói người nghiêm túc vào buổi tối thường rất mê người, mà lại xuất hiện ở một người có gương mặt tốt như Cố Bắc Thần, quả thực lan tràn ra với tần suất cao, tiêu soái làm cho người ta cảm thấy xấu hổ. Cố Bắc Thần ký hoàn tất xong một phần văn kiện sau đó ngược mắt lên, đôi mắt như ưng thâm thúy nhìn Giản Mạt một thân váy ngủ gợi cảm, tầm mắt cuối cùng rơi vào bàn tay đang bưng cà phê của cô, liếc mắt lên một cái, sau đó đôi mắt hơi rũ xuống, ngón tay thon dài bay múa gõ gõ ở trên bàn.

Giản Mạt có chút mất mặt, nhưng vẫn tiến lên đem cà phê đẩy đến trước mặt hắn, “Anh bận, em đi ngủ trước...” Đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, cô cúi người tiến lên, ở trên khuôn mặt lạnh lùng như điêu khắc của Cố Bắc Thần đáp xuống một hôn, “Chúc ngủ ngon!”

Sau khi tắm rửa xong, hương thơm từ trên cơ thể lan tràn ra, thâm nhập sâu vào đáy lòng của Cố Bắc Thần, cộng với thanh âm mềm mại lại càng kích thích Cố Bắc Thần, đồng thời khiến hơi thở của hắn trở nên đục ngầu, trêu chọc khiến cho cảm xúc của hắn ẩn nhẫn một sự phần nộ... Ngay lúc Giản Mạt muốn buông tay ra, không mang đi một tia ái muội lúc xoay người, hắn một phen đem cô kéo vào trong lòng...

“A” một tiếng, ót của Giản Mạt đột nhiên đánh vào lồng ngực rắn chắc của Cố Bắc Thần, khiến cho cô đau đến mức nước mắt đều trào ra.

“Đau...” Giản Mạt ừm khua phát ra âm thanh râm rì.

Ánh mắt của Cố Bắc Thần trở nên thâm thúy, ngay khi Giản Mạt nhìn thấy ánh mắt lên án của cô, hắn hơi nhíu mày, môi mỏng khẽ mở ra, thanh âm trầm thấp mà giễu từ tính chậm rãi tràn ra, “Đội một lát nữa sẽ khiến em càng đau hơn...”

Trong nháy mắt, ngay lúc Giản Mạt còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Cố Bắc Thần một phen bế ra khỏi ghế... Cũng không đi vào phòng ngủ, mà ngay tại sofa ở trong thư phòng lại lập tức trở thành một bãi chiến trường.

Qua ba ngày sau, hấn ở Lạc Đại nhìn thấy Giản Mạt cùng Sở Tử Tiêu đi cùng nhau, vừa nói vừa cười, sau đó lại biết được tin cô cùng với Tô Quân Ly dường như cũng xảy ra chuyện ái muội không rõ... Cộng thêm scandal ngày hôm nay, trong lòng Cố Bắc Thần chồng chất không biết bao nhiêu là tức giận.

Sự việc ở Lạc Đại, Giản Mạt trước tiên không nghĩ đến người chồng như hấn thì thôi, vậy mà hấn còn trì hoãn sự việc của JK, giao cho đoàn luật sư của công ty đi giải quyết vụ án “Cố ý giết người” của cô trước.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Hấn cơ hồ quên mất, mối tình đầu của Giản Mạt thế nhưng lại chính là cháu trai của hấn... Thậm chí bây giờ còn là một luật sư biện hộ nổi tiếng trong Lạc Thành.

Không cho Giản Mạt bất kỳ chuẩn bị gì, Cố Bắc Thần chỉ ma sát mấy cái liên động thân tiến vào, đi vào trong cơ thể cô... Mang theo uất hận cùng với sự phối hợp của Giản Mạt, bị cảm giác hưng phấn và đau đớn lôi kéo lẫn nhau.

“Đau...” Một nửa khoái lạc, một nửa thống khổ làm cho Giản Mạt nhất thời chịu không nổi.

Cố Bắc Thần giống như là đang trừng phạt Giản Mạt, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu...

Giản Mạt bị hấn giày vò rất khó chịu, liền tức giận mở miệng, hung hăng cắn lên vai Cố Bắc Thần một cái.

Bởi vì quá dùng sức, thoáng chốc đã có mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng.

“Tiểu yêu tinh...” Cố Bắc Thần một bên ra vào bên trong cơ thể Giản Mạt, một bên ngậm lấy vành tai non mềm của cô, ni non, cũng tùy ý cắn mút: “Thấy máu em sẽ vui vẻ hơn sao?”

Giản Mạt buông Cố Bắc Thần ra, một tia khiêu khích vừa lóe lên trong mắt lại bị dục vọng mờ mịt chiếm hữu: “Mấy nữ nhân bên ngoài kia không có cách nào làm anh thỏa mãn được hay sao?” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, lại không hề phát hiện bản thân đã để lộ ra một chút cảm xúc: “Mỗi lần trở về liền như sói đói mang em ra “ăn” đến muốn chết đi vậy!”

Đôi mắt như chim ưng thâm thúy nhìn bộ dạng có chút ghen tuông nhỏ nhỏ của Giản Mạt, trong lòng hấn liền vẽ ra một đường vui vẻ, động tác dưới thân cũng vì tâm trạng của hấn mà tốc độ không khỏi nhanh hơn, đi vào cơ thể cô cũng sâu hơn mấy phần...

Rất nhanh, Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần phối hợp nhịp nhàng được hơn ba mươi lần, sau đó tâm tình của hai người liền lập tức chuyển biến, nhất thời đã đạt tới đỉnh cao nhất.

Cả đêm, tâm trạng tức giận muốn phát tiết của Cố Bắc Thần lúc ban đầu đã dần chuyển thành nhu tình dịu dàng... Hai người cùng nhau đi đến cao trào, đem nhiệt độ của bản thân dâng hết cho đối phương.

“A Thần, em rất mệt...” Giản Mạt rốt cuộc không chịu nổi thể lực cường tráng của Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần đem chính mình rút ra ngoài, sau đó ôm Giản Mạt đi đến phòng tắm, cùng ngồi vào trong bồn nước: “Ồ Lạc Đại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

Giản Mạt đã mệt đến mức mắt cũng không mở lên được, lười biếng nằm bò ở trên người Cố Bắc Thần, tùy ý để bàn tay của hấn tắm rửa lại cho cô: “Chỉ là không cẩn thận, sau đó bị người ta hãm hại...”

“Đã xảy ra chuyện như vậy vì sao lại không đến tìm anh?” Giọng nói của Cố Bắc Thần có chút trầm thấp, ngay cả con ngươi cũng lạnh lẽo.

Mí mắt Giản Mạt đã khép lại, giọng nói cũng mập mờ nũng nịu: “Em sợ anh chê em phiền phức...” Nói đến đây, mũi cô có chút cay cay: “Bên cạnh anh nhiều nữ nhân như vậy, nếu em quấy rầy chuyện tốt của anh, quay qua quay lại sẽ bị anh vứt cho một tờ đơn ly hôn, như vậy em biết phải làm sao chứ?”

Bởi vì cảm giác mệt mỏi cùng với cơn buồn ngủ ập đến, giọng nói của Giản Mạt liền mềm mại, đặc biệt mê người.

“Em đẩy cô ta chỉ là không cẩn thận...” Giản Mạt ưỡn khuỷu nói, thanh âm cũng mềm nhũn ra: “Vì muốn kéo cô ta lên, em xem chút nữa cũng đã bị ngã xuống rồi.”

Giản Mạt đã nhắm mắt lại: “Hàn Thật Thật chính là nhìn em không vừa mắt, liền nghĩ đến việc muốn trả thù!” Cô hừ một tiếng: “Cô ta thích Sở Tử Tiêu, sao lại bám chặt lấy em không chịu buông chứ...”

Giản Mạt vốn đã chịu oan ức, liền vô thức nói ra suy nghĩ trong lòng, lời nói hoàn toàn chưa qua xử lý của bộ não.

Ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên âm u lạnh lẽo, dừng một chút, trầm giọng lên tiếng: “Chuyện này để anh xử lý, không được đi tìm Tử Tiêu...”

Không có người đáp lại.

Cố Bắc Thần cau mày kiểm, có chút giận dữ: “Có nghe thấy hay không?”

Vẫn không có người trả lời...

Cố Bắc Thần hơi động dậy, cúi đầu nhìn xuống người đang nằm trong ngực, liền thấy hô hấp của Giản Mạt đã đều đều, đã ngủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Giải quyết vấn đề ở trên giường

Editor: Dừa

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Nhìn gương mặt ngủ say của Giản Mạt, ánh mắt của Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên thâm sâu.

Dưới ánh đèn cùng hơi nước lờ mờ, tóc cô hơn nửa bị thấm ướt, làn da trắng mịn nổi nà vì trận vận động kịch liệt lúc nãy mà nhuộm màu đỏ ửng, thật giống như anh đào mới nở, làm người ta không nhịn được muốn ngất lỵ

Cố Bắc Thần biết Giản Mạt mệt muốn chết rồi, hẳn là một nam nhân đang trong độ tuổi tinh lực tràn đầy... Cô lại là một nữ nhân có thể khiến người khác nghiện, tự nhiên, mỗi lần hắn tiến vào, liền không nhịn được muốn thêm mấy lần. Ôm thân thể mềm mướt của Giản Mạt từ trong bồn tắm ra, dùng khăn to lau sạch sẽ, rồi ôm cô lên giường.

Giản Mạt chìm ngay ngủ đặc biệt kiên định, cái ôm quen thuộc cùng khuỷu tay tràn đầy cảm giác an toàn, thật giống như có thể làm người khác yên tâm.

Sáng sớm đồng hồ sinh học đánh thức Giản Mạt.

Đầu tiên cô nhìn thấy chính là cái cảm kiên định từng lần trải với thời gian của Cố Bắc Thần, trong lòng có chút ngọt ngào.

“A Thần, buổi sáng tốt lành” Giản Mạt hơi giật giật thân thể có chút đau nhức lên, không chỗ khờ cảm giác da thịt vuốt ve làm cho cô bỗng nhiên ngẩn ra!

Trong đầu hồi tưởng hình ảnh đêm hôm qua, cô hình như được hưởng thụ Cố Bắc Thần lau người cho, sau đó... có phải lại đi ngủ không?

“Sớm...” Giọng nói trầm thấp của Cố Bắc Thần lộ ra chút khàn khàn, hơi nâng con ngươi, đôi mắt đen nhìn biểu tình phong phú trên mặt Giản Mạt, “Sáng sớm đã muốn đánh cái chủ ý gì vậy, hử?”

Âm thanh nhẹ nhàng từ đỉnh đầu rơi xuống, mắt hạnh của Giản Mạt khẽ nhúc nhích, “Tối hôm qua... Em có nói cái gì không? Hoặc là anh có nói với em cái gì không?”

“Lúc nào?”

“Chính là...” Giản Mạt nhấp máy khóa môi, “...Lúc tắm đấy!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần càng sâu, lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, “Ừ, em nói muốn cùng anh một đời không buông tay, mỗi ngày anh đều ôm em lên giường...”

Lời nói khác thường này là cô nói ra?

Giản Mạt khoe miệng co quắp, ngược mắt lên nhìn hắn, “Anh ôm em lên giường sao?”

“Ừ!” Cố Bắc Thần đáp lời, lúc tư thế nghiêng người của Giản Mạt vừa chuyển, người đã áp ở trên người cô, “Giúp em tắm...” ánh mắt sâu thêm một phần, “Giúp em lau người...” Lại sâu thêm một phần, “Ôm em lên giường... em muốn cảm ơn anh thế nào đây?”

Giản Mạt âm thầm xoay xoay mắt, chống lại ánh mắt sâu không thấy đáy của Cố Bắc Thần, “Nếu như bây giờ lại tiếp tục loại vận động kia... em sợ rằng sẽ phải ngồi trên xe lăn mất.” Cô nói xong còn làm đôi mắt đáng thương.

Nhìn bộ dáng đáng yêu, xinh đẹp lấy lòng của cô, ánh mắt của Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên thâm sâu. Cúi người ở miệng cô trần trọc một chút, “Hôm nay tha cho em, buổi tối mới trừng phạt em thật tốt.” Nguyên bản Giản Mạt chờ Cố Bắc Thần sáng sớm thể công, tuy biết hắn sẽ đứng lên... lập tức, phản ứng không kịp.

“Thế nào, không có muốn anh đi sao?” Cố Bắc Thần tà tứ nhíu mày

Giản Mạt vội vàng bưng chén ngồi dậy, “Em mới không có...”

Cố Bắc Thần hơi cúi đầu nhìn nghiêng đầu cười, tầm mắt cũng thâm sâu, sau đó xoay người vào phòng tắm

Giản Mạt biết mình đang bị đùa bỡn, bĩu môi: “Cố đại Tổng tài chỉ biết dùng nửa thân tự hỏi, Đế Hoàng tạo ra công nhân như thế nào?”

Giản Mạt mặc vào áo choàng tắm, miệng lẩm bẩm lẩm bẩm

Hôn nhân không tình yêu rất đơn giản, có vui vẻ hay không lên giường đối phó... vấn đề gì giải quyết!

Chỉ là... trong lòng tại sao lại có chút cảm giác mất mát

...

Cố Bắc Thần ngồi trong quán cà phê, một chén Vannese đã lạnh lại, hần từ đầu không có động một chút

Hàn Chí Xá có chút co quắp ngồi đối diện, ly Latte trước mặt đã khế nhức nhích... Nhiều lần hần chớp mắt khỏe miệng, một câu cũng không dám nói.

Theo thời gian một và phút trước, tâm của Hàn Chí Xá đã tới cổ họng.

“Thần, Thần thiếu...” Hàn Chí Xá xoay xoay tay, ánh mắt tự do đung đưa: “Hôm nay... không biết cậu hẹn tôi ra đây là có chuyện gì...”

“Lệnh truyền Giản Mạt là ai phát?” Cố Bắc Thần thanh âm yên ổn không mấy cảm xúc, mặt khế nâng lên, bắn ra một đợt khí lạnh.

Hàn Chí Xá đầu tiên là sửng sốt, sau đó cứng lại rồi mới phản ứng được Cố Bắc Thần đang nói cái gì: “Chuyện này cùng Thần thiếu...” Hần kéo câu cuối lại, không dám nói tiếp.

Hàn Chí Xá là người thông minh, Cố Bắc Thần sẽ không vô duyên vô cớ tìm hần ta nói chuyện này đi... Sợ rằng, Giản Mạt kia với hần có quan hệ không bình thường.

Cố Bắc Thần không trả lời Hàn Chí Xá, đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn hần.

Hàn Chí Xá âm thầm nuốt nước bọt xuống, cái loại áp lực vô hình ép tới khiến lòng hần run lên, “Lệnh truyền là lão đầu tử phát, video kia cũng không biết ai đưa lão đầu tử... Tức thì lão đầu tử tức giận hỏi sự thật của chuyện này!”

“Hả?” Cố Bắc Thần nhẹ a một tiếng, không có trình tự như trước.

Hàn Chí Xá tròn mắt căng thẳng bồn chồn, “Chuyện này cũng không phải đại sự gì, thật ra cũng tốt... tôi trở về sẽ khuyên nhủ con gái của tôi.” Hần vội vàng vàng.

Cố Bắc Thần hừ nhẹ một tiếng, “Lên tòa án thì không sao cả...” Hơi ngừng một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Hàn Chí Xá, “Chỉ sợ lúc đó một số việc sẽ bị đảo lộn, sẽ không tốt đâu.”

Ý tứ trong lời khiến vẻ mặt của Hàn Chí Xá thay đổi, Cố Bắc Thần nếu như muốn lên tòa, bất kể là tiền hay người cái gì cần đều có.

Huống chi, Cố Bắc Thần muốn chinh hần gia, đó chính là biện pháp... Hiện tại mặc kệ Giản Mạt và Cố Bắc Thần là quan hệ gì, Cố Bắc Thần đã ra mặt hần làm sao dám khước từ?

“Chuyện này tôi liền trở lại giải quyết...” Hàn Chí Xá vội vàng nói, “Thần thiếu yên tâm sẽ không làm Thần thiếu bận tâm!”

Cố Bắc Thần “Ừ” một tiếng, hơi giờ tay lên.

Tiêu Cảnh hiểu rõ tiến tới đưa một phần văn kiện tới tay hần, Cố Bắc Thần liếc mắt tới túi văn kiện rồi đưa cho Hàn Chí Xá, “Xem như là lòng biết ơn với hần thẩm phán” Dứt lời, ngược kia đã đứng dậy mang theo Tiêu Cảnh rời đi.

Hàn Chí Xá thậm chí quên chào Cố Bắc Thần, vội vàng mở túi văn kiện, tay run rẩy mang đồ vật bên trong lấy ra... Nhìn thấy nội dung mặt trên, gương mặt kích động.

Chiếc xe Spyker lộ ra ánh nhìn khí thế sau khi rời đi, Hàn Thật Thật đi từ quán cà phê bên cạnh tỉnh thần đi ra...

Cô không có đi vào dòng xe cộ, đi thẳng vào quán cà phê tìm Hàn Chí Xá, “Ba?”

Hàn Chí Xá đã thu hồi túi văn kiện, “Ừ.”

“Cố Bắc Thần nói như thế nào?”

“Muốn con hủy bỏ vụ án của Giản Mạt!”

Hàn Thập Thập nghe, khoe miệng cười lên, “Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần quả nhiên có quan hệ...” Cô cười lạnh một cái, “Lúc ở trường đã là một con hồ ly, không ngờ cùng Tô Quân Ly dính dáng không rõ nay Cố Bắc Thần còn đích thân ra mặt vì cô ta.”

“Vậy sao?” Hàn Chí Xa cười lạnh một tiếng đầy hèn mọn, “Thần thiếu vì nữ nhân này mà ra mặt như vậy.”

Hàn Thập Thập nhìn thần thái có chút quý dật của Hàn Chí Xa, khẽ nhủ mày, “Ba sẽ không nhận hối lộ chứ?” Thanh âm của cô có chút ngưng lại “Ba như thế lại muốn tiếp tục chức quan tri của ba sao...”

“Nói cái gì đó?” Hàn Chí Xa quát lớn nhưng cũng không có giải thích, “Ba trở lại khuyên nhủ con rút khỏi chuyện này... Anh trai con còn muốn dựa vào Đế Hoàng, không được xảy ra vấn đề”

Hàn Thập Thập có chút hoài nghi nhìn Hàn Chí Xa, gật gật đầu... Trong lúc này nghĩ không phải án tử, nói thực sự, nếu Sở Tử Tiêu làm biện hộ cho Giản Mạt, lần kiện cáo này cơ bản không có phần thắng.

Nhưng bây giờ biết Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần có quan hệ không đứng đắn... Hừ! Coi như thu hoạch nhiều hơn ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Làm việc uy tín, chất lượng

Editor: Thượng Quan An Nhiên

Giản Mạt hình như không hề bị ảnh hưởng bởi việc kiện cáo và vụ scandal gần đây, hay ít nhất... là cũng không biểu hiện ra ngoài.

“Mạt Mạt, đây là đơn hàng thiết kế của tháng này!” Đinh Đường đem danh sách đưa tới bàn làm việc của Giản Mạt, “Mặt khác, tổng giám đốc có nói mấy bản thiết kế lần trước của cô khiến khách hàng rất hài lòng!” Cô ta chớp mắt, có chút hưng phấn.

Giản Mạt cười cười, “Hài lòng là tốt rồi... Nếu như có thể tự gia công là tuyệt nhất!”

Đinh Đường nở nụ cười, “Nếu như cô còn có thể cho ra nhiều bản thiết kế như vậy nữa, tôi tin rằng một trăm phần trăm em sẽ nổi tiếng...” Đang nói, cô ta liền chuyển đề tài, “Đúng rồi, cô cùng Tô Quân Ly rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?”

Giản Mạt gật gật khoe miệng, “Chỉ là bạn bè mà thôi... Nhưng truyền thông lại luôn thích nói quá lên như vậy.”

“...” Đinh Đường bĩu môi, “Quả nhiên là không thể dây dưa với người nổi tiếng, bằng không lại bị người ta đem ra bàn luận.” Đinh Đường thở dài một tiếng, “Nói đi, chuyện kiện cáo của em nắm được bao nhiêu phần thắng?”

Giản Mạt nhủ mày, “Quá hoàn hảo...” Lời cô nói có một chút đùa vui cùng chế nhạo, “Không phải còn có một vị Sở Tử Tiêu tài ba giúp đỡ tôi đó sao? Cô yên tâm đi!”

Đinh Đường mỉm cười, gật gật đầu, “Chắc do tôi lo lắng quá nhiều rồi... Vậy tôi ra ngoài làm việc trước nhé.”

“Ừm” Giản Mạt sau khi thấy Đinh Đường rời khỏi đây, biểu tình trên mặt mới lập tức sụp xuống.

Nói không lo lắng thì chính là gạt người, ngay cả Sở Tử Tiêu cũng nói đoạn video này hoàn toàn có thể gây bất lợi cho cô...

Bất kể là Hàn Thập Thập hay là Lê Nhiễm Hạ, nếu cả hai người đều không có ai đứng ra nói chuyện thì thật sự là phiền phức lớn.

Hàn Thập Thập sẽ đứng ra sao? Mơ tưởng! Chuyện này không bao giờ có khả năng!

Còn về phía Lê Nhiễm Hạ thì không dễ có được cơ hội hành hạ cô như vậy, đâu dễ dàng bỏ qua?

Huống chi, thân là luật sư, đối với tình huống lần trước của cô, cô ta không ra mặt giúp ngay lần đầu, sau đó sự tình phát sinh được một ngày cũng không có chủ động đứng ra giúp... Nếu như hiện tại lại xuất hiện, chẳng phải là cô ta đang tự rước họa vào thân?

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt ngang mạch suy nghĩ của Giản Mạt... Cô lấy điện thoại ra xem thử là ai gọi đến, thì hoá ra lại là Lý Tiểu Nguyệt.

“Con nhóc, đi ăn cơm với tớ...” Thanh âm Lý Tiểu Nguyệt rất nhẹ nhàng.

Giản Mạt nhìn nhìn thời gian đang chạy trên đồng hồ, còn mấy phút nữa là tan tầm rồi, “Nghe giọng cậu vui như vậy, lẽ nào... Cậu trúng số độc đắc hay là đang để mắt tới nam thần nào đấy?”

“So với chuyện trúng số thì còn vui hơn nữa... Còn chuyện ngưỡng mộ nam thần gì đó thì để sau nói.” Thanh âm Lý Tiểu Nguyệt lại vui thêm mấy phần, “Con nhóc, cậu không còn bị kiện nữa.” Giản Mạt lúc đầu là sững sờ, rồi lập tức nhủ mày, “Cậu nói cái gì?”

Lý Tiểu Nguyệt lộ ra ánh mắt suy xét, “Hàn Thập Thập bên kia đã từ bỏ đơn kiện... Lý do thì cậu cũng thật quá vô tâm, người ta chính là không muốn nói cho cậu biết. Thôi được rồi! Tình huống cụ thể thì để lúc ăn cơm rồi nói.”

Giản Mạt nhủ mày, này không phải là nói thật ra là cô cố ý đẩy đó chứ?

Bất quá, vừa lúc này bộ mặt đang sầu muốn chết, thì lúc này lại được nghe tin đơn kiện bị huỷ bỏ... Giản Mạt cũng tự nhiên vui vẻ hẳn lên.

Dọn dẹp một chút, rồi cầm lấy túi xách ra ngoài, “Cậu đang ở đâu vậy?”

“Mình đang đứng trước cửa toà nhà văn phòng của cậu đây... Xe của cậu tạm thời để lại đi, ăn cơm xong mình sẽ đưa cậu về.” Lý Tiểu Nguyệt bởi vì vui vẻ mà thanh âm có chút nhẹ nhõm, “Sáng mai tớ lại đưa cậu đi làm.”

Giản Mạt tay cầm điện thoại đi vào thang máy ấn xuống lầu một, nghe xong cũng không hề cự tuyệt, “Được thôi.”

Lý Tiểu Nguyệt thực sự có thể chờ đến lúc ăn cơm mới nói? Mắt thấy Giản Mạt lên xe, Lý Tiểu Nguyệt liền phát huy những đặc điểm của một luật sư, “Bô bô” đem lời từ trong điện thoại ban nãy giải thích rõ ràng cho Giản Mạt.

“Mình thấy rất kỳ quái” Lý Tiểu Nguyệt vừa lái xe, vừa liếc nhìn Giản Mạt, “Con nhóc, cậu nói thử xem tại sao Hàn Thập Thập lại không tiếp tục báo án?”

Giản Mạt trầm ngâm, nghĩ đến tối hôm qua lúc cùng Sở Tử Tiêu ăn cơm có cùng hần hỏi thăm một chút, “Có thể là do Tử Tiêu đi tìm cô ta chẳng...”

Lý Tiểu Nguyệt lại liếc nhìn Giản Mạt, nghĩ nghĩ, rồi cũng hiểu ra vấn đề.

Hàn Thập Thập thích Sở Tử Tiêu cũng không phải là chuyện gì bí mật... Nếu như Sở Tử Tiêu thực sự đi nói chuyện với cô ta, có lẽ cô ta sẽ nhìn đến mặt mũi của hần mà để yên mọi chuyện, thế là sự tình đã được giải quyết, “Ôi, thời đại bây giờ so ra... Mỹ nam kế dùng còn được hơn mỹ nhân kế.”

Giản Mạt bĩu môi, nhún nhún vai, lại cảm thấy chuyện có gì không đúng nhưng cũng không biết sai ở chỗ nào.

Xe dừng lại ở trước một nhà hàng Pháp, Giản Mạt nhìn sự xa hoa của nó mà cảm thán, “Cậu muốn tới đây ăn cơm sao? Nhưng là nửa tháng tiền lương của cậu chưa chắc sẽ trả đủ đâu đó.”

“Hôm nay chị đây cao hứng!” Tinh thần Lý Tiểu Nguyệt lúc này cực kì tốt, thoải mái nói, “Hôm nay cứ tùy tiện gọi món, chị đây trả tiền!”

Xuống xe đem chìa khoá ném cho người trông xe, Lý Tiểu Nguyệt cùng Giản Mạt tiến vào nhà hàng.

Âm nhạc du dương, mềm mại lan toả khắp phòng ăn, khung cảnh ngập tràn sự lãng mạn...

Nhân viên dẫn Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt đi vào bàn, đưa thực đơn cho hai người, rồi rót thêm cho mỗi người một ly rượu vang đỏ.

Đồ ăn vẫn còn chưa được dọn lên, mắt Lý Tiểu Nguyệt liền biến sắc khi nhìn thấy Cố Bắc Thần dẫn theo một nữ nhân đi đến, “Chắc chắc, người so với người, thật là tức chết mà!” “Cái gì?” Giản Mạt nhẹ hỏi.

“Không ngờ tới dùng cơm cũng có thể bắt gian được a...” Lý Tiểu Nguyệt cười lạnh, mày hơi nhủ lại nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Đem ra so sánh với một Sở Tử Tiêu dụng tâm, thì tâm tư của chồng cậu một chút cũng không hề rơi trên người cậu.”

Giản Mạt theo tầm mắt Lý Tiểu Nguyệt mà quay đầu nhìn lại, liền trông thấy Cố Bắc Thần đang nghiêng mặt nói cái gì đó với người phụ nữ bên cạnh, trông có vẻ rất vui.

“Cậu có thể cho tớ biết, tại sao người chú so với người cháu lại kém xa như thế có được không?” Lý Tiểu Nguyệt nhẹ nói, “Sở Tử Tiêu thì thủ thân vì cậu, còn Cố Bắc Thần lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Càng nói cô càng tức giận, “Mặc kệ lúc trước các cậu kết hôn là vì cái gì, nhưng nói như thế nào thì cậu cũng là vợ của hần mà...”

Lý Tiểu Nguyệt hừ nhẹ, “Được thôi. Sự tình của cậu cùng Tô Quân Ly mặc dù không phải là thật, bất quá chính là do góc độ chụp có chút ái muội thì hần không quan tâm cũng được. Cậu còn xem xú bị ghép vào án tử, hần cũng chẳng quan tâm... Thế nào, ý hần chính là để cậu tự sinh tự diệt sao?”

Lý Tiểu Nguyệt di chuyển tầm mắt theo bóng lưng của Cố Bắc Thần, cũng không để ý tới khuôn mặt Giản Mạt đang có chút thay đổi, chỉ là càng nói càng tức giận.

Giản Mạt giật giật khoé miệng, “Mình với hần chính là quan hệ dựa vào lợi ích có được từ đối phương...” Cô thu lại tâm tình, cứng rắn nói, “Hần cần một người vợ, còn mình lại cần tiền... Một chuyện đánh đổi với một chuyện. Mình cũng không có tư cách xen vào chuyện riêng của hần.”

“Chắc chắc.” Lý Tiểu Nguyệt lắc đầu, cũng thu lại tầm mắt, “Không phải lúc trước hần có nói, đối với cuộc hôn nhân này tuy lúc đầu có thể thực hiện

nghĩa vụ của vợ chồng sao?”

“...” Giản Mạt không nói gì mà chỉ sững sờ, lập tức nói, “Ai cũng muốn chuyện này, cứ coi như là chuyện cả hai bên đều có lợi đi!” Cô có chút xấu hổ nói, “Huống chi, vóc dáng của hắn cũng không tệ.”

Lý Tiểu Nguyệt vừa nghe, liền bật cười khúc khích, sau đó rướn người qua chỗ Giản Mạt, thấp giọng thần bí mà hề hề nói: “Ý của cậu nói chính là... Chỉ cần Cố Bắc Thần, người này ở phương diện nào đó có thể thỏa mãn cậu là được, đúng không?”

“Bùm” một tiếng, mặt Giản Mạt liền đỏ, lập tức có chút không vui hỏi: “Cậu thật hạ lưu, khách hàng của cậu biết được thì sao?”

Cánh tay xinh đẹp của Lý Tiểu Nguyệt chống ở mặt bàn, mu bàn tay vuốt cằm, nhìn Giản Mạt, “Ôi, có nam nhân nào mà không thích vuốt ve nữ nhân, nếu có người không thích việc này thì chính là người không bình thường... Thực sự là đáng thương cho người độc thân như chúng tôi đây.”

Giản Mạt bắt đầu dẽ khoét mắt.

“Nói, Cố Bắc Thần làm việc đó rất tốt đúng không?” Lý Tiểu Nguyệt vừa hỏi, vừa quét mắt về phía Cố Bắc Thần đang ngồi.

Kỳ thực, bởi vì lưng ghế dựa rất cao nên cũng không nhìn thấy được người...

Giản Mạt cũng vô ý thức nhìn lại, đôi mắt đẹp lướt qua một cảm xúc rất phức tạp, thanh âm có chút trầm nói: “Cậu đoán thử xem!”

Lý Tiểu Nguyệt bĩu môi, “Đối với nam nhân, may mà chỉ là quan hệ tiền tài... Nếu như đã yêu, vậy thì cứ chờ chết đi. Mỗi ngày đều nổi lên scandal, cũng sẽ chẳng bao giờ chịu thổ lộ tình cảm...”

Cô nhìn Giản Mạt mà nổi lên cảnh báo, “Nữ nhân thất thân liền rất dễ thất tâm, cậu cũng đừng làm chuyện gì điên rồ...”

Lý Tiểu Nguyệt lại nhìn về phía Cố Bắc Thần ngồi, hừ lạnh nói: “Nam nhân như Cố Bắc Thần, cậu có thể ngủ với hắn chỉ vì tiền, nhưng đừng dại mà yêu hắn, cùng đừng cố gắng lấp đầy khoảng không tịch mịch trong hắn...” Cô cảnh cáo, nhìn về phía Giản Mạt, “Biết không, con nhóc?”

Mặt Giản Mạt có chút khó coi, mày tự động nhíu lại, khiến Lý Tiểu Nguyệt lập tức mở to hai mắt nhìn, “Con nhóc, cậu sẽ không thích Cố Bắc Thần đâu, có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ở lại khách sạn với em

Editor: Thượng Quan An Nhiên (QuynhhNguyenn1809)

“Sao có thể chứ?” Giản Mạt trong vô thức liền phản bác lại.

“Không có khả năng tốt nhất đâu...” Lý Tiểu Nguyệt nói gì cũng là một luật sự, đầu óc suy nghĩ cũng sẽ sáng suốt rõ ràng: “Cậu cùng Cố Bắc Thần khẳng định sẽ không có kết quả... Quan trọng là bây giờ, cậu phải nhớ kỹ hai điều!”

Lý Tiểu Nguyệt rất nghiêm túc nói: “Một, là không được nảy sinh tình cảm với hắn. Hai, là không thể ở cùng một chỗ với hắn.”

Khóe môi Giản Mạt không khỏi co quắp xuống.

Lý Tiểu Nguyệt liếc mắt đến chỗ Cố Bắc Thần, cười lạnh: “Nếu cậu không thể làm được hai điều này, sau này đừng có khóc lóc chạy đến tìm mình...”

“Ha, không tìm cậu đâu! Bản thân mình ngồi xuống góc tường khóc cũng được...” Giản Mạt ngoài mặt thì vui cười, nhưng trong lòng lại rầu rĩ. Nhưng vì sao lại rầu rĩ, cô cũng không có suy nghĩ được.

Bữa cơm chòn chưa kịp ăn, điện thoại của Lý Tiểu Nguyệt đã vang lên...

Lý Tiểu Nguyệt nghe máy, nhưng vừa nghe đầu dây bên kia nói xong thì sắc mặt đã lập tức thay đổi: “Có ý gì?”

Cô lại nghe một chút rồi nói tiếp: “Được, nếu như cô muốn làm loạn, thì liền làm loạn đi... Nếu như tôi sợ cô thì tôi không phải Lý Tiểu Nguyệt!”

Cúp điện thoại, tâm trạng đang tốt trong mắt Lý Tiểu Nguyệt đột nhiên biến đầu mất.

“Làm sao vậy?” Giản Mạt chưa bao giờ thấy Lý Tiểu Nguyệt lạnh lùng như vậy cả, cứ như người gọi điện thoại đến với Lý Tiểu Nguyệt có thù oán vậy.

Lý Tiểu Nguyệt không trả lời ngay, nỗ lực hít thở vài hơi khím sau khi bình tĩnh lại mới nói: “Chuyện của văn phòng luật sư...” Ánh mắt của cô còn mang theo một tia quý dị, kim nén nói: “Con nhóc, mình...”

“Có việc bận thì đi giải quyết đi!” Giản Mạt mỉm cười nói: “Cậu với mình mà còn khách sáo sao?”

“Nhưng mà cậu...”

“Mình tự đi xe về được mà, sáng mai cậu sang đây đón mình là được.” Giản Mạt cụp mắt, cười nói.

“Thực sự là chị em tốt của mình mà...” Lý Tiểu Nguyệt hai tay ôm má Giản Mạt: “Đợi mình giải quyết xong công việc sẽ bồi thường cho cậu!”

“Chuyện đó là tất nhiên rồi.”

“Vậy mình đi trước đây.”

“Được!” Giản Mạt đáp, nhìn Lý Tiểu Nguyệt vội vàng rời đi, trong mắt có chút nghi hoặc.

Có thể là do cô quá nhạy cảm, hoặc cũng có thể là do cô cùng Lý Tiểu Nguyệt đã quá thân thiết... Cô cảm thấy, cuộc điện thoại vừa rồi của Lý Tiểu Nguyệt, đó không phải là việc của văn phòng luật sư.

Bất quá, mỗi người cũng đều có không gian riêng tư của mình, nếu như Tiểu Nguyệt không muốn nói, thì có thể cho rằng Tiểu Nguyệt không biết nói với cô như thế nào.

Bữa ăn vốn có hai người đột nhiên lại chỉ còn một mình Giản Mạt, cô liền cảm thấy ăn có chút buồn chán... Chỉ đơn giản vừa ăn vừa lướt nhìn trên điện thoại mấy dòng tin tức của Lạc Thành. Xóa bỏ sự lo lắng, cơ bản chỉ còn nói về sự tình của cô cùng Tô Quân Ly... Đương nhiên, Hàn Thật Thật sau khi đã rút đơn kiện ở khắp nơi để giữ chức vụ “Chuyên gia” của mình, cũng không thiếu mấy phần phân tích ngôn luận.

Nghiêng đầu, Giản Mạt liếc nhìn về hướng của Cố Bắc Thần... Vị trí của cô chỉ có thể nhìn thấy đến chân của hắn cùng với một người phụ nữ xinh đẹp đang có chút nghiêng mặt.

Giản Mạt lúc này cảm giác đặc biệt sầu não, cụ thể là ở...

Cô là vợ chính, lại nhìn ông xã của mình cùng một người phụ nữ khác vừa nói vừa cười ở trong một phòng ăn dùng cơm, cô không tính. Nhưng chủ yếu là... cô lại ngồi một mình, rất lẻ loi.

Giản Mạt cũng không còn khẩu vị để dùng bữa nữa, cũng đứng dậy rồi đi...

Bước từng bước chậm rãi ở Lạc Thành vào ban đêm, nơi chốn phồn hoa này chỉ có mình Giản Mạt phá lệ mà cô đơn.

Ngồi lên thành bồn hoa, Giản Mạt nhìn về phía trước... Dòng xe cộ cùng với ánh đèn đường kết hợp vẽ ra một buổi tối nhộn nhịp tấp nập. Nhìn nhìn, tầm mắt của cô lại trở nên mất đi tiêu điểm, mơ màng rời rạc, một chút tiêu cự cũng không có.

Có người dừng lại đứng trước mặt cô, che mất tầm mắt...

Giản Mạt khẽ nhú mày, chậm rãi ngẩng đầu lên, vào lúc đối diện với đôi mắt sâu thâm thúy kia, khóe miệng cô liền vươn lên một ý cười.

“A Thần, hình như em lại nhìn thấy ảo giác rồi...!” Giản Mạt hồn dỗi nói, đẩy mắt lộ ra vẻ mơ màng, khóe môi câu dẫn.

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, con người sâu thẳm không thấy đáy, giống như một đáy vực sâu, giống như giao hợp với mực đồng thâm túy, đem tất cả những thứ quanh mình cắn nuốt không còn gì.

“Sao lại ngồi ở đây?” Cố Bắc Thần lạnh giọng hỏi.

“Nhìn cảnh đêm...” Giản Mạt nhú mày nói bừa, sau đó nhìn hai bên một chút: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Vừa rồi nhìn thấy một con mèo lang thang, nên đến xem thử...” Giọng nói của Cố Bắc Thần lộ ra một chút thờ ơ, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị tựa điều khắc lại rất lâm đậm.

Giản Mạt đơ ra một chút, đến lúc có phản ứng lại thì trong lòng đã âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng Cố Bắc Thần một trận. Không nói gì, trực tiếp đem gương mặt ai oán nhìn về phía Cố Bắc Thần.

“Hừ!” Cố Bắc Thần hừ lạnh một tiếng: “Xe em đâu?”

“Ở công ty...”

“Vậy sao người lại ở đây?” Cố Bắc Thần cau mày kiểm lại.

Giản Mạt liền như đứa trẻ phạm lỗi bị người lớn trách phạt, nhỏ giọng nói: “Cùng Tiểu Nguyệt ăn cơm, chỉ là... giữa chừng cô ấy có việc nên đi rồi, bỏ

em ở đây!” Nói xong khoe miệng cô còn có chút ý cười,

Cố Bắc Thần đương nhiên biết cô cùng Lý Tiểu Nguyệt ở cùng nhau. Lúc này khi hắn và Kruis đi vào phòng ăn, cũng đã nhìn thấy hai người họ...

“Anh đưa em về.” Cố Bắc Thần dứt lời, quay người đi về hướng chiếc xe hơi sang trọng đang dừng bên đường.

Giản Mạt đứng dậy, yên lặng theo sau Cố Bắc Thần... Nhưng khi cô vừa muốn mở cửa ghế sau thì Tiêu Cảnh đã vội vàng xuống xe chạy qua, mở cửa ghế lái phụ ra.

“Giản tiểu thư, mời!”

Giản Mạt khẽ nhủ mảy, mặc dù cảm thấy rất kỳ quái nhưng cô vẫn ngồi vào ghế lái phụ.

Sau khi lên xe, cô mới hiểu, thì ra là chỗ ngồi phía sau có người, mà người đó lại chính là cô gái đi cùng Cố Bắc Thần cô đã gặp ở nhà hàng khi này.

Hiện tại là tình huống gì đây?”

Cô là vợ chính như tại sao lại có cảm giác như cô là tiểu tam vậy? Mặc dù cô hình như cũng chưa có được mọi người biết đến là vợ của Cố Bắc Thần...

“Kì.” Kruis nhíu mày nhìn Giản Mạt ngồi ở phía trên, vừa lúc cô ta nhìn Giản Mạt lại thấy Giản Mạt đang nhìn mình, đành mỉm cười khẽ gật đầu với cô, rồi dùng tiếng Pháp nói: “Cô ta là ai vậy?”

“Một người bạn!” Cố Bắc Thần dùng tiếng Pháp trả lời, âm thanh nhàn nhạt lạnh lùng.

Kruis vừa nghe vậy, không khỏi cười rộ lên... Đôi mắt xinh đẹp nhẹ liếc nhìn Giản Mạt, sau đó cũng không tiếp tục nói về chủ đề này nữa, chỉ là nói tiếp vấn đề còn đang dở khi này ở nhà hàng.

Hai người cứ như vậy dùng tiếng Pháp trò chuyện với nhau, Giản Mạt nghe không hề hiểu... Cái loại cảm giác này, thật giống như là bọn họ đang nói điều gì đó về cô nên mới cố ý nói tiếng Pháp để cô nghe không hiểu vậy.

Xe dừng lại ở Lam Trạch Viên, cũng không có đi thẳng vào mà chỉ dừng ở bên ngoài...

Khoe miệng Giản Mạt vẽ ra một nụ cười rất tiêu chuẩn, quay đầu lại nói với Cố Bắc Thần: “Thần thiếu, cảm ơn ngài đã đưa tôi về...” Sau đó ánh mắt ám muội nhìn Kruis một cái, nụ cười càng rạng rỡ hơn nữa: “Chúc ngài có một buổi tối vui vẻ!”

Dứt lời, Giản Mạt rất tự nhiên mỉm cười nhìn Kruis gật đầu một cái như lời chào tạm biệt, sau đó xoay người xuống xe.

Từ đầu đến cuối, nét mặt của cô không hề thay đổi, thân ảnh vừa rời đi cũng không để lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

Đáy mắt Cố Bắc Thần đã sâu không nhìn thấy đáy: “Lái xe!”

Tiêu Cảnh nhìn vào kính chiếu hậu, lập tức xoay tay lái cho xe rời đi theo hướng ngược lại...

“Cô ta vừa nói... chúc anh có một buổi tối vui vẻ sao?” Kruis vẫn như trước dùng tiếng Pháp nói, trong giọng nói lộ ra ý cười.

Cố Bắc Thần không nói gì, nhân lúc xe chuyển hướng, nhìn vào kính xe đang phản chiếu thân ảnh ngày càng xa, cuối cùng thu hồi lại tầm mắt lạnh lẽo.

Kruis muốn từ nước ngoài trở về nước để phát triển, với lại cũng sắp ký hợp đồng với tập đoàn Đế Hoàng, nói về công việc và cả việc cá nhân, hắn đương nhiên phải ra dáng của một người chủ.

Đang đưa Kruis về khách sạn, không biết thế nào lại bắt gặp Giản Mạt giống như bị người khác vứt bỏ ngồi ở ven đường... Một khắc kia, hắn biết rất rõ là không nên dừng lại, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương đó của cô, hắn lại không nỡ.

“Anh nói xem... em mới về nước liền bị người khác nhầm là bạn gái của anh, điều này... anh nói có phải rất tốt không?”

Kruis nhíu mày, lần này lại là dùng tiếng Trung nói: “Kì, nếu đã bị người khác hiểu lầm như vậy, chi bằng...” Cô ta ôm lấy cánh tay của Cố Bắc Thần, cúi người tiến lên, bộ ngực tròn đầy dường như vô ý, lại không kiêng nể gì cọ lên người hắn: “Đêm nay, anh ở lại khách sạn với em, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Đến bệnh viện

Editor: Thượng Quan An Nhiên

Cố Bắc Thần nhú chặt mày kiếm, trên khuôn mặt nghiêm nghị đẹp như điêu khắc ấy chỉ toàn lạnh lùng: “Buông ra!”

Âm thanh lạnh lùng phát ra trong nháy mắt làm cho không khí nhỏ hẹp trong xe đóng băng, từng góc cạnh rõ ràng trên gương mặt càng không kiêng nể mà lộ ra tia ghét bỏ.

Kruis có chút mất mặt buông Cố Bắc Thần ra, vén mái tóc quăn như sóng gọn ra sau: “Điều giống như trước đây, không chút thủ vị, lạnh lùng, vô tình!”

Đôi đồng tử đen như mực của Cố Bắc Thần lạnh lẽo nhìn Kruis: “Về họp đồng giữa cô và Đế Hoàng, ngày mai cô đến công ty trực tiếp tìm Tô San...”
Hơi dừng một chút, hần lại nói tiếp: “Còn có, việc trước kia Thiếu Sâm ở nước ngoài, tôi không hy vọng bị lọt ra từ miệng cô.”

Kruis nở nụ cười quyến rũ động lòng người: “King, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được!”

Con ngươi của Cố Bắc Thần trở nên rét lạnh, liếc nhìn Kruis bên cạnh: “Phải a...” Hần nhẹ a một tiếng, toàn thân lộ ra một cỗ khí thế: “Nhưng mà tôi lại muốn cho chuyện này trôi qua không được!”

Kruis hơi nâng mắt nhìn Cố Bắc Thần, bởi vì ngạc nhiên mà hơi mở miệng, cuối cùng nhú mày nói: “Người khác nói ra lời này, tôi sẽ chỉ cảm thấy rất nực cười, nhưng nếu anh đã nói như vậy... tôi nguyện ý tin tưởng anh.”

Cố Bắc Thần thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe...

Xe vô tình lướt qua một cửa hàng bách hóa, chiếc TV bên ngoài đang phát tin tức về việc tập đoàn Đế Hoàng thu mua tập đoàn JK.

“Đàn ông thế giới, cô không nên dính vào.” Cố Bắc Thần âm trầm nói: “Cô muốn có một cuộc sống ở trong làng giải trí, vậy thì hãy làm tốt cuộc sống của cô đi.”

Trong lòng Kruis có chút khó chịu, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ mấp máy môi, không nói được gì.

Cố Bắc Thần đưa Kruis về lại khách sạn Phi Thiên, nhưng hần cũng không cùng xuống xe.

“Không lên phòng tôi ngồi một chút sao?” Kruis làm ra gương mặt xinh đẹp, hỏi.

“Không tiện.” Cố Bắc Thần lãnh đạm nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kruis cũng không ép buộc, chỉ nở một nụ cười mỉa mai: “Được... Chúc ngủ ngon!”

Dứt lời, cô ta cúi người tiến lên, hôn lên má Cố Bắc Thần một cái, như một lễ tiết chào tạm biệt của người phương Tây, sau đó xuống xe, đập đôi giày cao gót cao khoảng 10cm xuống đất, tiến vào trong khách sạn.

“Đến bệnh viện.” Cố Bắc Thần dừng dừng thu hồi tầm mắt, mở miệng.

Tiêu Cảnh “văng” một tiếng, sau đó lái xe thẳng về hướng bệnh viện Mẫn Khang...

Trên con đường của Lạc Thành, xe cộ tấp nập, chiếc xe bên đường sáng chói cấp tốc chạy đi... Hội tụ thành một đường bóng loáng âm trầm, đầy rẫy những màu sắc.

“Cậu trở về đi.” Cố Bắc Thần xuống xe, đồng thời lạnh lùng mở miệng.

Tiêu Cảnh biết tâm tình của Cố Bắc Thần lúc này rất không được tốt, nhưng lại không biết là vì cậu nói của Kruis, hay là vì việc lúc nãy trên đường gặp được Giản Mạt. “Được.” Tiêu Cảnh trả lời, đem chìa khóa xe giao lại cho Cố Bắc Thần, sau đó chính mình bắt xe rời khỏi bệnh viện.

Cố Bắc Thần đi thẳng đến phòng bệnh VIP, Mạc Thiếu Sâm lúc xế chiều hôm nay đã tỉnh lại, Lê Văn Trạch đã đích thân kiểm tra cho cậu ta, rất may là không có gì đáng ngại.

“Cảm thấy thế nào?” Ánh mắt Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn Mạc Thiếu Sâm, hỏi.

Khóe miệng Mạc Thiếu Sâm vươn lên, cơ hồ cười như có như không: “Cậu đem sự tình giải quyết rồi, không chết được...”

Cố Bắc Thần nhú mày: “JK sao có thể so với cậu được?”

Mạc Thiếu Sâm nở một nụ cười thâm sâu khó đoán, có chút cay đắng: “Lúc ấy nghe Cẩn Tịch nói... Cậu dùng thủ đoạn không bình thường với JK?”
Mặc dù có một câu nghi vấn, nhưng hiển nhiên lại có phần khẳng định.

Cố Bắc Thần từ nhỏ đến lớn tính tình lạnh lùng, ngoại trừ những người được hần coi là bạn bè hoặc người thân, bằng không... hần sẽ không nhân nhượng dù chỉ một chút cảm tình.

Người như hần, quá mức bạc tình, cũng quá mức lãnh huyết!

“Bọn họ dựng lên một màn tai nạn giao thông ngoài ý muốn như vậy, tôi chẳng lẽ không nên đáp lễ sao?” Cố Bắc Thần cười lạnh: “Cho dù bọn họ không muốn, cũng chỉ là bức tôi động thủ mà thôi.”

Mạc Thiếu Sâm im lặng không lên tiếng, hẳn là một luật sư nổi tiếng, hẳn biết rõ, Cố Bắc Thần làm như vậy chính là tự do ngoài pháp luật, đứng trên khu vực màu xám.

Nếu làm tốt thì thôi, còn nếu vạn nhất...

Mạc Thiếu Sâm dần nhấn lại mi tâm, trầm mặc một chút, mới nói: “Tôi không sao...” Hắn than nhẹ một tiếng, ngược mắt nhìn Cố Bắc Thần: “JK sợ là cũng ép không được, dù sao lần này nếu như tôi ra tòa, bọn họ ném được không chỉ có quyền kinh doanh.”

Đôi mắt đen như mực của Cố Bắc Thần sắc bén nhìn Mạc Thiếu Sâm, trong lòng hắn lúc này muốn gì, hẳn rõ nhất: “Tôi sẽ không vì hắn là cha của Tiểu Sơ mà mềm lòng một chút nào!”

Mạc Thiếu Sâm chỉ cảm thấy như ở vị trí con tim bị người nào đó hung hăng bóp mạnh, đau đến nghẹt thở. Giật giật khóe miệng, hắn chua chát cười nói: “Ông ta... cho tới giờ phút này, vẫn chưa từng xem A Sơ là con gái!”

Phòng bệnh đột nhiên rơi vào một khoảng trầm mặc, âm thanh tĩnh mạch làm nổi bật lên tiếng xe cứu thương ở bên ngoài bệnh viện, âm thanh “ô ô” đặc biệt biến hóa một cách quỷ dị.

Không có người nào thích đến bệnh viện, mặc kệ là bệnh nặng hay bệnh nhẹ, ở đây luôn có thể cho người khác cảm giác khó hiểu.

Nữ nhân toàn thân là máu, tóc tai bù xù đang nằm trên băng ca cấp tốc được đẩy vào phòng phẫu thuật, mái tóc hỗn độn che khuất gương mặt của cô, chỉ nhìn thấy đôi con ngươi yếu ớt cùng hơi thở toát ra sự tuyệt vọng.

Lúc Giản Mạt vừa mở cửa chuẩn bị bước vào phòng thì nhận được điện thoại, nói Lý Tiểu Nguyệt được đưa đến bệnh viện Mẫn Khang, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch...

Nhưng mà cô lại không có xe, từ Lam Trạch Viên đến đó căn bản không thể không có xe, rơi vào đường cùng, cô đành phải gọi cho Sở Từ Tiêu.

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Từ Tiêu nhìn sắc mặt trắng bệch của Giản Mạt, hỏi.

Giản Mạt khó khăn nuốt nước bọt trong cổ họng, đôi mắt không có tiêu điểm nhìn Sở Từ Tiêu lắc lắc đầu, trong lòng rất khổ sở: “Tôi... tôi cũng không biết. Tôi nhận được điện thoại của nhân viên cứu hộ gọi đến, nói Tiểu Nguyệt trước khi hôn mê vẫn còn gọi tên của tôi...”

Sở Từ Tiêu giờ tay vuốt nhẹ hai má Giản Mạt: “Đừng lo lắng, nhất định không có việc gì đâu.”

Tâm tình của Giản Mạt lúc này rất tồi tệ, vô thức gật đầu, tiếp thu lời trấn an của Sở Từ Tiêu đối với cô... Đường như, trong một khắc kia, tâm trạng an tâm trước đây đã trở lại.

Tới bệnh viện, cả hai người liền vội vàng chạy vào trong...

Lúc chờ thang máy, Giản Mạt chưa bao giờ cảm thấy thời gian trôi qua chậm như vậy.

Người thân của Lý Tiểu Nguyệt đã chuyển ra nước ngoài sau khi cô ấy thi đậu vào trường Lạc Đại. Cô ấy vì không thích xuất ngoại, nên sau khi tốt nghiệp vẫn ở lại Lạc Thành...

Bây giờ, ngoại trừ Giản Mạt là người bạn thân từ nhỏ đến lớn của cô ấy, thì không còn ai là người thân nữa, bạn bè thân thiết cũng không nhiều.

Nhìn Giản Mạt bởi vì chờ đợi cùng lo lắng mà đôi tay phát run, Sở Từ Tiêu vẫn yên lặng... Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ đang run lên của Giản Mạt, trầm giọng trấn an cô: “Đừng lo, nhất định không có việc gì đâu, hửm?”

Giản Mạt tùy ý để Sở Từ Tiêu nắm tay mình, nghiêng đầu nhìn về phía hắn, hơi nhếch môi gật gật đầu.

“Đình” một tiếng, thang máy rốt cục cũng đến, cửa thang máy vừa mở ra, Sở Từ Tiêu đã dắt tay Giản Mạt bước vào trong.

Giản Mạt lúc này mới phát hiện ra tay của mình được Sở Từ Tiêu nắm chặt, cô dò mắt nhìn về chỗ hai bàn tay đang nắm lấy nhau, đi qua cơn hoảng loạn.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, nhưng cơ hồ ngay khi cửa sắp đóng lại hoàn toàn, bên ngoài có người ấn nút, cửa thang máy lại từ từ mở ra...

Ngay một khắc kia, tầm mắt của Sở Từ Tiêu liền đối diện với tầm mắt của Cố Bắc Thần... Trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trên mặt Cố Bắc Thần chỉ có lạnh lùng, không có đến nửa phần tình cảm, đôi mắt như chim ưng kia cụp xuống, rơi vào chỗ hai bàn tay của Sở Từ Tiêu và Giản Mạt đang nắm lấy nhau, lập tức ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn về phía Giản Mạt: “Xem ra... Lần này lại là đến lượt anh bị ảo giác rồi?”

Tiếng nói lạnh lùng tràn ra khỏi đôi môi mỏng, lộ ra từng đợt nguy hiểm... Liền như có một cái chùy hung hăng đập mạnh vào trong lòng Giản Mạt!

Chương 87: Sẩy thai

Editor: An Nhiên & An Triệu

Giản Mạt hạ tầm mắt xuống, nhưng lại cảm nhận được có một ánh mắt sắc bén đang nhìn cô, vô thức ngước mắt lên, liền rơi vào tầm mắt lạnh lùng cười nhạo của Cố Bắc Thần.

Cô theo bản năng liền muốn thoát khỏi bàn tay đang bị nắm của Sở Tử Tiêu, nhưng hấn nắm rất chặt, còn sức của cô thì lại rất yếu, cơ bản là không thoát ra được.

Trong lòng Sở Tử Tiêu lướt qua một chút tự giễu, buông tay Giản Mạt ra, ung dung bình thản nhìn Cố Bắc Thần, hỏi: “Đã trễ thế này cậu sao lại còn ở bệnh viện chứ?”

Chuyện Mặc Thiếu Sâm xảy ra tai nạn xe cộ phải nằm viện đã được Cố Bắc Thần phong tỏa tin tức hoàn toàn, ngoại trừ những người có liên quan, cơ bản là không ai biết cả.

“Đến thăm một người bạn.” Cố Bắc Thần dừng dừng mở miệng, đồng thời cũng cất bước tiến vào thang máy.

Cửa thang máy dần đóng lại, bầu không khí bên trong chiếc thang máy nhỏ hẹp kia cũng dần trở nên quỷ dị, Giản Mạt đến thở cũng không dám thở mạnh, tâm tình trầm trọng không biết phải làm như thế nào.

Sở Tử Tiêu quay đầu lại nhìn Giản Mạt đang yên lặng đứng trong góc: “Tiểu Nguyệt gặp sự cố phải cấp cứu, nên...” Hơi dừng lại một chút rồi hấn nói tiếp: “Cô ấy không có xe, cháu vừa lúc cũng muốn đến bệnh viện, nên tiện đường đi đón cô ấy.”

Cố Bắc Thần không nói gì, tay nhàn xuống con số hiển thị tầng lầu VIP của bệnh viện..

“Đỉnh” một tiếng, thang máy đã đến tầng lầu ở phòng phẫu thuật.

Giản Mạt hít một hơi thật sâu, liếm liếm môi dưới. Nghĩ tới sẽ hướng Cố Bắc Thần mà chào hỏi, nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh như băng kia rồi cuộc lời muốn nói lại nuốt xuống, hướng thẳng tới thang máy.

“Cháu đi xem...” Tâm tình Sở Tử Tiêu cũng trở nên trầm trọng, nói một tiếng liền xoay người đi theo Giản Mạt.

Cố Bắc Thần nâng khoé môi lên tạo thành một nụ cười lạnh lùng. Trước lúc cửa thang máy đóng lại, đem bóng lưng trải dài thành vệt bóng của hai con người đang vội vã kia mà thu hết vào mắt, đôi mắt như loài chim ưng đột ngột trở nên âm trầm.

Lúc này Giản Mạt không có tâm tình để mà quản việc trong lòng Cố Bắc Thần đang nghĩ gì, bước chân gấp gáp mang theo sự hoảng loạn đi tới cửa phòng mổ, nhìn tám biển “Đang phẫu thuật” vẫn chưa tắt.

Lúc hai người đang ăn cơm, Lý Tiểu Nguyệt có nhận được điện thoại. Lúc đó cô cũng nhận thấy có cái gì đó không đúng, nhưng không thể nào nghĩ đến, sau khi rời đi... Lý Tiểu Nguyệt lại được đưa vào bệnh viện.

Có một y tá đi ngang qua, Giản Mạt không quản nhiều liền kéo lấy cô ta qua hỏi: “Xin chào, tôi là bạn của Lý Tiểu Nguyệt, tôi muốn hỏi thăm... Bạn của tôi thế nào, vì sao phải vào phòng cấp cứu lâu như vậy?”

Y tá bị Giản Mạt gấp gáp hỏi liền một mạch khiến cô không kịp phản ứng, mãi lúc sau mới hoàn hồn mà đáp: “A, cô là bạn của nữ bệnh nhân vừa được đưa vào vì chuyện ngoài ý muốn mà sẩy thai kia sao?” Cô ta không hề chú ý đến Giản Mạt đang sửng sốt vì câu nói kia mà tiếp tục nói: “Đúng rồi, hai người nên mau chóng hoàn tất các thủ tục nhập viện đi.” “Cô nói cái gì? Vì chuyện ngoài ý muốn mà sẩy thai sao?”

Cô y tá gật gật đầu, sau đó xoay người tiến về phòng phẫu thuật.

Giản Mạt cứng đờ tại chỗ, nhất thời không kịp phản ứng vì một câu “Ngoài ý muốn mà sẩy thai” của nữ y tá, đầu óc nhất thời cảm thấy mờ mịt.

Sở Tử Tiêu nâng mắt nhìn Giản Mạt: “Anh đi làm thủ tục, một mình em ở đây được không?”

Giản Mạt mờ mịt hướng Sở Tử Tiêu, hơi nhếch môi gật gật đầu: “Cảm ơn anh...”

Sở Tử Tiêu chỉ thản nhiên cười cười, lập tức xoay người đi làm thủ tục nhập viện cho Lý Tiểu Nguyệt.

Nếu như có thể, hẳn không muốn nghe những lời cảm tạ từ cô như vậy, liền giống như trước đây... Chuyện gì cô cũng có thể dựa dẫm vào hẳn.

Thời gian chờ đợi bên ngoài đặc biệt trở nên dài dằng, Giản Mạt ngồi chờ ở ghế, nét đẹp trên mặt hoàn toàn bị che phủ, sắc mặt ngưng trọng.

Rốt cuộc, đèn “Đang phẫu thuật” cũng tắt...

Giản Mạt liền trước đứng lên, đợi một lúc, liền thấy bác sĩ cùng y tá đi ra... Phía sau, là giường bệnh của Lý Tiểu Nguyệt đang còn hôn mê nằm trên đó.

Đầu tiên là liếc nhìn Lý Tiểu Nguyệt, sắc mặt cô tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có: “Bác sĩ, bạn tôi thế nào rồi?”

Vị bác sĩ kéo khẩu trang xuống, nhìn Giản Mạt, sau đó rời tầm mắt qua Sở Từ Tiêu đang ở bên cạnh: “Cái đám nam nhân ích kỷ như các người đã làm gì mà khiến cho bệnh nhân thành ra như vậy? Làm cho bệnh nhân bởi vì sảy thai mà từ cung bên trong bị vỡ... Có phải sau này không còn muốn sinh con nữa đúng không?”

Sở Từ Tiêu có chút lung túng vì vị bác sĩ kia đã đổ hết mọi tội lỗi lên hẳn, nhưng hẳn cũng không có giải thích, chỉ đơn giản mà hỏi: “Cô ấy... Thế nào rồi?”

“Bên trong tử cung bị tổn thương, sau này muốn có đứa nhỏ thì e rằng là rất khó khăn.” Bác sĩ lạnh lùng nói xong, báo cho y tá biết, sau đó xoay người rời đi.

Giản Mạt cùng Sở Từ Tiêu theo chân các y tá đẩy giường bệnh về phía phòng bệnh. Màn đêm buông xuống, không khí bên trong phòng bệnh đặc biệt khó thở.

“Vừa rồi...” Giản Mạt cắn môi dưới: “Thật xin lỗi.”

“Mạt Mạt, em thật sự muốn cùng anh xa cách như vậy cho đến bao giờ?” Sở Từ Tiêu có chút bất đắc dĩ.

Giản Mạt rủ mắt xuống, lập tức nói: “Em ở lại đây được rồi, anh về đi...”

“Anh ở lại cùng em” Sở Từ Tiêu cự tuyệt: “Lỡ như có chuyện gì xảy ra, một mình em ở lại sẽ xoay sở thế nào?”

Giản Mạt gạt gạt khóe miệng: “Chẳng phải đã có Cố Bắc Thần ở lại bệnh viện rồi sao?”

Sở Từ Tiêu vừa nghe, lập tức chua chát... Đúng vậy, Bắc Thần ở bệnh viện, hẳn có quyền gì ở lại với cô chứ?”

“Lại là anh đi quá giới hạn...”

Giản Mạt ngược mắt, âm thầm than nhẹ một tiếng, cũng không có giải thích gì nữa. Vì có một số việc, càng nói sẽ chỉ càng làm cho người khác bị tổn thương.

“Về chuyện của Tiểu Nguyệt, anh có thể giữ bí mật được không?”

Sở Từ Tiêu gật đầu: “Anh hiểu rồi...” Hắn liếc nhìn Lý Tiểu Nguyệt đang yên tĩnh ngủ say: “Anh về trước đây... Nếu có xảy ra chuyện gì, em phải gọi điện thoại cho anh ngay lập tức, biết không?”

Giản Mạt gật đầu, tiễn Sở Từ Tiêu ra phòng bệnh... Vừa lúc, nhìn thấy Cố Bắc Thần đang rút một tay trong túi quần, đi đến.

“Bắc Thần...” Sở Từ Tiêu chào hỏi.

“Đi về sao?”

“Ừm!” Sở Từ Tiêu trả lời, quay đầu lại liếc nhìn Giản Mạt có chút co quắp người bên cạnh giường bệnh, môi dưới lập tức cảm thấy chua chát, gật đầu chào Cố Bắc Thần một tiếng, sao đó liền lướt qua hẳn rồi đi.

Sở Từ Tiêu đã lái xe rời đi, Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần cũng không có hành động gì.

Một người rũ mắt xuống như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, một người thì ánh mắt sâu không nhìn thấy đáy, dường như rất hưởng thụ bộ dáng như vậy của cô.

“Anh...” Giản Mạt rốt cuộc cũng mở miệng, phá vỡ sự trầm mặc yên tĩnh kia: “Anh thăm bạn của mình xong rồi sao?”

“Ừ.”

Giản Mạt co quắp khóe miệng: “Cái kia... em lúc ấy có hơi sợ hãi, cho nên...”

“Đây là giải thích sao?” Cố Bắc Thần nhẹ giọng hỏi.

Giản Mạt chớp chớp mi mắt, đáng thương gật gật đầu, bày ra dáng vẻ “Em nói đều là sự thật, anh phải tin em”.

“Vi sao không điện thoại cho anh?” Cố Bắc Thần lạnh giọng hỏi.

Giản Mạt rũ mắt xuống, lẩm bẩm nhỏ giọng nói: “Trên xe của anh có người đẹp, đâu có tâm trạng để ý đến em chứ?” Lời cô nói ra vốn là oán giận, nhưng qua giọng nói lại lộ ra một chút vị chua.

Tâm tình bình tĩnh trong mắt Cố Bắc Thần lúc đầu bỗng được cảm giác vui vẻ thay thế, nhưng trên gương mặt tuần tú kia vẫn không có để lộ ra bất kỳ biểu cảm nào: “Phải ha, đúng ra lúc nhìn thấy em ở bên đường, không nên đưa em về mới phải...”

Giản Mạt bỗng nhiên ngược mắt, trong mắt chỉ có tức giận nhìn Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm..

Trong lòng hần lúc này chỉ đang suy nghĩ, nếu như lúc ấy không đưa Giản Mạt trở về, cô cũng có thể tùy tiện bắt xe đến đây, cũng sẽ không ở cùng một chỗ với Sở Từ Tiếu.

Giản Mạt âm thầm nhe răng nhếch miệng, oán thầm Cố Bắc Thần, hơi nghiêng đầu nhìn hần.

“Định tối nay ở lại đây luôn sao?” Cố Bắc Thần hỏi.

“Tiểu Nguyệt không có người chăm sóc...” Giản Mạt rất thông minh trả lời.

“Cũng vừa lúc...” Cố Bắc Thần đột nhiên tiến lên mấy bước, cúi người sát vào Giản Mạt: “Đêm nay anh cũng không quay về. Hay là...” Hần cố ý dừng lại, nhìn đôi mắt hiếu kỳ của cô, môi mỏng vươn lên, thanh âm trầm thấp mà giàu từ tính chậm rãi tràn ra môi mỏng..

“Nếu không chúng ta thử ở bệnh viện xem sao đi? Thử xem trên giường bệnh có thể một bước đến khi cao trào hay không, hửm?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cố Bắc Thần, anh thật lưu manh!

Editor: Thượng Quan An Triệu

Giản Mạt giật mình nhìn Cố Bắc Thần, miệng cô không ngừng mấp máy, cuối cùng ghen đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cố Bắc Thần, anh... anh... thật lưu manh!”

Cố Bắc Thần nhẹ giường môi mỏng như có như không cười nhạt, đôi mắt thâm thúy như biển, chăm chú nhìn Giản Mạt, trong thanh âm hoàn toàn đều là ái muội hỏi: “Thế nào, cùng vợ mình làm loại chuyện này... Cũng là lưu manh sao?”

“...” Mặt Giản Mạt càng ngày càng đỏ hơn.

Sống chung với Cố Bắc Thần đã một thời gian nên cô biết người này da mặt rất dày, so với một tổng tài bá đạo thì hoàn toàn khác xa... Thế nhưng, chỉ khi nào hai người ở trên giường hay ở chỗ không người thì hần mới lộ ra bộ mặt này.

Lúc này đang ở bệnh viện, hần, hần... Vậy mà cũng có thể nói những lời hạ lưu đó!

Giản Mạt bị ánh mắt không chút che giấu dục vọng của Cố Bắc Thần làm cho đỏ mặt. Cô vốn là một người rất xinh đẹp, ở dưới ánh đèn càng làm nước da trắng hồng của cô thêm nổi bật, nhưng lúc này bởi vì cô đang đỏ mặt mà thân mình ửng lên một mặt hồng nhạt, trông vô cùng kiều diễm, vô cùng kích thích người khác muốn phạm tội.

“Mặc kệ anh!” Giản Mạt nghiêng răng nghiêng lợi nói, đoạn xoay người tiến về phía phòng bệnh.

Lúc bình thường ở những nơi riêng tư cô cũng hay làm nũng với Cố Bắc Thần, cũng thường dính lấy anh... Nhưng ở trước mặt công chúng mà nói những lời như thế thì mặt của cô cũng không dày tới trình độ như vậy.

Giản Mạt đi vào cũng được một lúc, phát hiện Cố Bắc Thần cũng không có tiến vào... Nhấn nhĩn, rốt cuộc cũng không đợi được đành giả bộ đi đến cửa phòng bệnh nhìn lên.

Được thôi... Trên hành lang đâu còn bóng dáng của Cố Bắc Thần?

Giản Mạt nói thầm trong miệng, đem cửa phòng đóng lại, trong mắt hoàn toàn là sự bất mãn cùng thất vọng.

Ngồi ở trên sofa, Giản Mạt lặng lẽ nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý Tiểu Nguyệt, tâm tình đặc biệt trầm trọng... Bởi vì Sở Tử Tiêu đi làm thủ tục nhập viện, nên chỉ có một mình cô ngồi trong phòng bệnh đặc biệt yên tĩnh này.

Tiểu Nguyệt vào lúc nào thì mang thai? Chủ yếu là... Người đàn ông đó là ai?

Người lúc ấy gọi điện thoại đến chính là nam nhân kia sao? Nghe khẩu khí của bác sĩ, rõ ràng chính là vì ngoài ý muốn mà Tiểu Nguyệt mới bị sảy thai, đồng thời cũng làm từ cung bị tổn thương.

Tâm tình Giản Mạt càng lúc càng khủng hoảng, thậm chí cô cũng bị thương bao trùm...

Ngày thường, Tiểu Nguyệt luôn là người bất khả xâm phạm, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới, loại chuyện này lại có thể phát sinh trên người của Tiểu Nguyệt như vậy.

Phòng bệnh yên tĩnh làm thần kinh Giản Mạt có chút ngưng trọng, có quá nhiều nghi hoặc, cộng thêm sự cô độc khiến cô sợ hãi, tim đập có chút nhanh, khoe miệng không khỏi tự giễu mà giương lên.

Đột nhiên, cửa phòng bệnh truyền đến tiếng gõ khẽ vang lên, Giản Mạt vô ý thức nghiêng đầu nhìn lại...

Vốn tưởng là chuyên viên điều dưỡng theo lệ thường đến xem, nhưng nhìn đến Cố Bắc Thần đang đứng ngoài cửa, cô hơi sững sờ, “Anh không phải đã đi rồi sao?” Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, đem notebook để lên bàn trà, tiện tay đem hộp đựng thức ăn đưa tới trước mặt Giản Mạt, “Em muốn anh rời đi?”

Giản Mạt liếc mắt nhìn hộp đựng thức ăn, lại nhìn về phía notebook, trong lòng biết Cố Bắc Thần vẫn ở nơi này quan tâm cô, không khỏi dâng lên một trận âm ảm... Ngay cả sự cô độc cùng lo lắng ban nãy cũng biến thành hư không.

“A Thần...” Mũi Giản Mạt có chút chua xót, cô liền tiến lên ôm lấy cánh tay Cố Bắc Thần, đầu dựa vào bả vai hắn, “Tôi hôm nay anh cũng ở lại chỗ này với em có đúng không?” Cô xác định hỏi, tránh cho chính mình tự mình đa tình.

“Ừm” Cố Bắc Thần chỉ lạnh lùng trả lời.

Giản Mạt thoáng cái cảm động, “A Thần, anh thật tốt...” Cô bật dậy đứng trước anh, hai tay ôm lấy mặt anh đánh “bẹp” một cái.

Cố Bắc Thần như trước vô cảm, chỉ là, đôi mắt đen dần dần trở nên thâm thúy, chỗ sâu nhất trong đáy mắt tràn ra tiêu ý, “Đối với em tốt? Hừ, anh còn sợ sẽ bị em cảm sùng!”

“...” Khoé miệng Giản Mạt co quắp lại, một phen buông Cố Bắc Thần ra, sau đó bấu môi liền chuẩn bị ăn khuya.

Nhìn thấy bộ dáng Giản Mạt tức giận, Cố Bắc Thần không nhịn được, khoé miệng nhẹ nhàng tràn ra ý cười, rất lãnh đạm. Nhưng trong nháy mắt liền tắt, “Mặc kệ là chuyện công việc hay chuyện cá nhân, cách xa Tử Tiêu một chút.”

Giản Mạt giả bộ như không nghe thấy, chỉ lo mở nắp, ánh mắt sáng lên... Lại là vằn thắn dầu vừng.

“Chị anh cùng với chồng chị ấy mặc dù sẽ không buồn chán đến mức đi xem mấy loại tin tức nhảm nhí đó... Nhưng người khác không biết thân phận của em, bọn họ sẽ tin chuyện này.” Cố Bắc Thần tiếp tục cảnh cáo.

Giản Mạt không để ý tới, cầm cái thìa lên bắt đầu ăn.

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, thấy Giản Mạt chính là quyết tâm không để ý tới hắn, cũng thôi không nói... Mở notebook bắt đầu xử lý công sự.

Lúc ấy bởi vì Lý Tiểu Nguyệt rời đi, Giản Mạt cuối cùng cũng không có tâm tình, ăn cũng không nhiều.

Vừa lúc này không cảm thấy đói, nhưng khi hương vị của vằn thắn dầu vừng xông vào mũi, lập tức tâm trạng khản trương cũng được buông xuống, liền thực sự cảm thấy đói không chịu được... Không đầy một lát, một chén vằn thắn dầu vừng được cô xử lý sạch sẽ.

Thu thập xong mọi thứ sau khi ăn, Giản Mạt thấy Cố Bắc Thần đang chăm chú nhìn máy tính, biết hắn xử lý công sự cũng không quấy rầy hắn...

Chỉ là, cô vô thức nghiêng đầu nhìn hắn, cứ nhìn như vậy đến lúc quên mất, cứ như đang nhìn một vật thể to lớn nào đó.

Cố Bắc Thần nguyên bản rất chuyên tâm vào xử lý công việc, ban đầu còn có thể chừng chặc đằng hoàng, nhưng cuối cùng vẫn bị ánh mắt nhìn chăm chăm của Giản Mạt đánh bại, hắn có thể an tâm làm việc thì chỉ có là quý mới có thể!

“Nếu như em không để ý thì cùng anh ở trong phòng bệnh kích thích một chút... Anh có thể bỏ qua việc em đang câu dẫn anh!” Mối mong Cố Bắc Thần tràn ra âm thanh trầm thấp mang đầy âm cảm cùng từ tính, đôi mắt như chim ưng càng nóng rực nhìn về phía Giản Mạt.

Giản Mạt giật mình, vội vàng nghiêng tầm mắt, “Em không có nhìn anh đâu!”

“Anh có nói rằng em đang nhìn anh sao?” Cố Bắc Thần nhẹ nhàng hỏi.

“...” Giản Mạt liền hạ khoe miệng, âm thầm mắng chính mình ngu ngốc, chỉ đơn giản không có trả lời.

Ánh mắt Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn Giản Mạt một hồi, cuối cùng thu lại tầm mắt tiếp tục công việc...

Sự việc của JK đã bị bức ép đến nghiêm trọng, quyết định nửa tháng sau sẽ mở phiên toà, hẳn cũng sẽ không thu đơn kiện lại. Bất kể là thế giới bên ngoài, hay là thế giới ngầm, JK... Đề Hoàng đã quyết định thì bọn họ nhất định phải bị như vậy!

Giản Mạt không tiếp tục nhìn Cố Bắc Thần, chỉ là thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt một cái...

Lúc làm việc, Cố Bắc Thần so với bình thường còn mê người hơn, Giản Mạt sợ hãi chính mình sẽ lại nhìn anh đến thất thần, cuối cùng chỉ đơn giản lấy điện thoại đi động ra chơi.

Chơi một hồi, bác sĩ điều trị tiến vào theo lễ thường mà kiểm tra bệnh nhân...

Nhìn thấy Cố Bắc Thần ngồi ở chỗ kia một hồi, lập tức kinh ngạc, nhưng nháy mắt cũng khôi phục lại vẻ bình thường, bắt đầu kiểm tra cho Lý Tiểu Nguyệt.

“Bác sĩ, bạn tôi có khoẻ không?” Giản Mạt thấy bác sĩ kiểm tra xong, vội vàng hỏi.

Bác sĩ sắc mặt có chút ngưng trọng, “Thân thể tổn thương khá lớn, ngày mai sẽ tiến hành kiểm tra tỉ mỉ hơn... Nhưng mà, sau này việc thụ thai sẽ rất khó khăn, dù cho mang thai, có thể cũng sẽ tạo thành quán tính sảy thai là việc tất nhiên.”

Cố Bắc Thần đã buông máy tính xuống đứng dậy, “Có biện pháp giải quyết nào không?”

“Thần thiếu!” Bác sĩ chào hỏi, mới hỏi đáp, “Sau thời kỳ này chỉ có thể an dưỡng thật tốt, nhưng cụ thể có đạt được hiệu quả hay không, chính là nhờ bản thân bệnh nhân hoặc vận khí mà thôi.”

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, liếc nhìn Giản Mạt đang khò sở, tiếp theo nói: “Mặc kệ là thứ thuốc nào, cứ việc dùng... Trong nước không có thì điều người sang nước ngoài mua, mọi chi phí đều do tôi trả.”

Bác sĩ nghe, hơi kinh ngạc, ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt có một mạt tia sáng quái dị lướt qua.

Chỉ thấy hắn gật gật đầu, nói: “Đề lại hậu đại chính là thứ tượng trưng cho một người phụ nữ, sảy thai đối với nữ nhân là một việc rất đau đớn...” Bác sĩ ý tứ nói, “Chẳng sợ uống thuốc tránh thai, đối với nữ nhân mà nói có đôi khi cũng là tổn thương chí mạng.”

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày kiểm

Bác sĩ vẫn nhìn Cố Bắc Thần, trong mắt lộ ra lời khuyên, nghiêm trang nói: “Dùng biện pháp phòng tránh là chuyện cần làm... Kỳ thực, đôi khi đàn ông cũng nên chủ động!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nghe nói cậu làm người phụ nữ nào đó lớn bụng

Editor: Đới Xuân Trúc

Cố Bắc Thần sắc mặt càng ngày càng kém, quả thực chính là y hệt như bị mây mù bao phủ.

Ban đầu, Giản Mạt còn ngu ngơ không hiểu, đến khi hiểu rõ thâm ý của bác sĩ, cô không nhịn được cười như điên trong lòng, chỉ là bởi vì nhìn cười mà khuôn mặt xinh đẹp vụn vụn đến khó coi.

Ha ha ha, bác sĩ này thật mạnh mẽ! Vậy mà có thể liên tưởng Tiểu Nguyệt lưu sản cùng Cố Bắc Thần có liên quan.

Nếu như đang trên giường bệnh không phải là bạn thân cô Tiểu Nguyệt, nếu người bị hiểu lầm không phải là 'lão công' của cô, thì cô nhất định sẽ nói móc Cố Bắc Thần.

Lúc phẫu thuật, bác sĩ phẫu thuật lại tưởng Sở Từ Tiêu là nam nhân của Lý Tiểu Nguyệt, bây giờ, bác sĩ điều trị lại tưởng nhầm Cố Bắc Thần. Cô cảm thấy, bác sĩ của bệnh viện này, thật có tinh thần tượng trưng nghĩa a.

Bác sĩ điều trị dặn dò cẩn thận sau đó rời đi, trước khi rời đi cũng không phát hiện ra trên khuôn mặt âm trầm của Cố Bắc Thần lộ ra vẻ bất mãn.

“Bác sĩ ở đây đều không có mắt!” Cố Bắc Thần không vui nói

“Đều tại anh phong tỏa tin tức với bên ngoài, bác sĩ nghĩ như vậy cũng không có gì kì quái cả.” Giản Mạt hừ nhẹ một tiếng.

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt: “Thế nào, không hề để ý anh và Lý Tiểu Nguyệt bị hiểu nhầm?” Anh hừ lạnh, “VẬY ĐỂ anh đi ra ngoài chứng thực việc vô cớ bị húng chịu tội danh này được rồi.”

“Được thôi!” Giản Mạt cong khóe môi.

Ánh mắt của Cố Bắc Thần sâu thẳm: “Thế nào, thật không để ý?”

Giản Mạt bề ngoài cười thật tươi, nhưng bên trong đã khó chịu đến cười không nổi, cô hạ mi mắt: “Nếu Tiểu Nguyệt đồng ý, em sẽ rút lui.”

“Không sợ mất đi khoản tiền sinh hoạt kèch xù kia sao?” Cố Bắc Thần cười nhẹ, khuôn mặt điển trai đầy vẻ châm chọc.

Giản Mạt làm một bộ dáng vô tội: “Không có cách nào... Ai bảo đối tượng là bạn thân Tiểu Nguyệt của em chứ... Còn có, lão công cũng có thể nhân nhượng một chút mà.”

Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn Giản Mạt thật lâu, sau đó thu lại tầm mắt, tiêu soái ngồi lại trên sofa, cầm notebook, tiếp tục công việc đang dang dở.

Giản Mạt vốn chỉ định đùa, thật không nghĩ đến làm hấn sinh khí tức giận, thu lại nụ cười, ngoan ngoãn ở một bên ngồi, tay chống lên thành sofa nhìn Lý Tiểu Nguyệt vẫn hôn mê.

Nếu như, Tiểu Nguyệt tỉnh lại, biết bản thân sau này mang thai rất khó khăn, có phải... rất thương tâm không?

Nghĩ đến người đàn ông khốn nạn làm cô ấy có thai, còn hại cô ấy lưu sản, Giản Mạt không nhịn được trong lòng dấy lên ngọn lửa...

Bóng đêm càng lúc càng mù mịt, bởi vì múi giờ chênh lệch, Cố Bắc Thần bắt đầu tham gia cuộc giao dịch với phía Âu Mỹ bên kia.

Giản Mạt nằm bò lên tay vịn sofa, không còn biết thời gian an an ổn ổn ngủ ngon. Trong phòng yên tĩnh, trừ tiếng hít thở thì chỉ có âm thanh bàn phím phát ra từ máy tính của Cố Bắc Thần. Trời ban đêm vào đầu thu có chút lạnh, Cố Bắc Thần nghiêng đầu, Giản Mạt yên lặng ngủ, nhưng bởi vì ngủ không được thoải mái mà mày cô nhíu lại, hấn thấy vậy cũng không nhịn được cau mày kiểm.

Đem máy tính đặt sang một bên, Cố Bắc Thần cời tây trang, cẩn thận ôm Giản Mạt, đặt đầu cô lên đùi anh, điều chỉnh cô nằm ở tư thế thoải mái nhất, sau đó đắp tây trang trên người cô.

Có lẽ là do mùi hương quen thuộc tràn ngập bao quanh, hoặc cũng có lẽ là do tư thế ngủ này so với ban nãy dễ chịu hơn một chút, Giản Mạt hơi xoay người, chân đặt trên sofa, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo sơ mi của Cố Bắc Thần, hoàn toàn chìm vào mộng say.

Giản Mạt ngủ rất thoải mái, nhưng Cố Bắc Thần biết, chính mình đã làm chuyện ngu ngốc gì?

Hắn chỉ quan tâm Giản Mạt ngủ không thoải mái, hoàn toàn không nghĩ đến Giản Mạt lại... tạo thành tư thế này ngủ!

Bàn tay hư hỏng của cô siết chặt một góc nơi kia làm hấn nghẹn khuất, bởi vì xoay người, mặt của cô đối diện sát với thứ kia của hấn.

Hô hấp nhẹ nhàng ấm áp của cô xuyên qua tầng vải vóc, truyền đến bên trong làm da thịt của hấn, xẹt qua luồng điện, tê tê đại đại, đồng thời địa phương kia cũng đã rục rịch có phản ứng.

Tiểu huynh đệ của hấn đã đứng lên kháng nghị, nhưng dưới tình huống này, hấn chỉ có thể, nhịn!

Cố Bắc Thần thoạt nhìn lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng đường nét trên khuôn mặt đã cứng ngắc. Hấn cảm nhận được ham muốn của mình, đối với thân thể Giản Mạt, hấn chính là không có cách nào chống cự.

Cố Bắc Thần tìm việc khác nhằm di chuyển lực chú ý.

Cái này được rồi, tự mình giải quyết một chút... Không được, Giản Mạt còn đang ở trên đùi...

Hay là đi tắm nước lạnh hạ hỏa... Cũng không được, Giản Mạt ở trên đùi...

“Ồi!” Cố Bắc Thần thở dài, nhìn phần thân đã đứng thẳng cứng rắn, âm trầm than: “Đối với loại vô tâm vô phế này, tiểu đệ, người vẫn phải nhịn a!”

Ánh mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt đang ngủ an ổn, đột nhiên nhớ đến lời bác sĩ nói, sử dụng thuốc tránh thai lâu ngày cũng sẽ gây tổn thương đến cơ thể.

Một đêm khó nhịn dầy vò cũng qua đi. Đến khi phía đông ló dần từng tia sáng đầu tiên của ngày mới, Giản Mạt khẽ ngẫm một tiếng, yếu ớt chuyển mình có dấu hiệu tỉnh...

Đập vào mắt đầu tiên là đường nét khuôn mặt hoàn mỹ của Cố Bắc Thần, cằm cao ngạo, hấn dựa vào thành ghế sofa ngủ, cho dù vậy vẫn không giảm đi vẻ tuấn mỹ chút nào.

Giản Mạt nhíu mày, đầu tiên chính là, tự nhiên phát hiện bản thân nằm trên đùi hắn. Hôn nữa, tay của hắn... không chút cố kị đặt trên ngực cô.

Cái này cũng không phải chuyện trọng điểm.

Trọng điểm là, Giản Mạt cảm nhận một đạo ánh mắt đầy ý cười gian trá, cô chậm rãi quay đầu nhìn lại, liền thấy bạn thân Lý Tiểu Nguyệt sắc mặt tái nhợt, nhìn cô nở nụ cười không có ý tốt.

Giản Mạt giật mình, liền mở tay Cổ Bắc Thần vội vã ngồi dậy.

Cổ Bắc Thần bị Giản Mạt làm cho tỉnh giấc, lập tức khó chịu nhíu mày, ánh mắt có chút âm trầm nhìn tên đầu sỏ Giản Mạt.

“Tiểu Nguyệt, cậu tỉnh rồi sao?” Giản Mạt bất chấp lúng túng bước lại gần ân cần hỏi “Có nơi nào không thoải mái không?”

Lý Tiểu Nguyệt tinh thần không tốt lắm lắc đầu, ánh mắt nhìn Cổ Bắc Thần mang vẻ dò hỏi.

“Anh ấy vừa hay cũng đến bệnh viện thăm bạn của anh ấy, liền ở đây cùng mình!” Giản Mạt giải thích, sau đó không nhận được thờ dài, “Hôm qua nhận được điện thoại, cậu hại mình sợ muốn chết.”

Lý Tiểu Nguyệt cay đắng cười: “Nhóc con, xin lỗi!”

“Nói bậy bạ gì đó!” Giản Mạt trừng mắt, sau đó mới đem lời đã cân nhắc kỹ ra nói, “Là ai đem cậu biến thành như vậy?”

Lý Tiểu Nguyệt cây ngay không sợ chết đứng, không thêm mở lời.

“Anh đi trước.” Cổ Bắc Thần rất hiểu chuyện mở miệng “Một lát bảo Tiêu Cảnh đưa em về nghỉ ngơi.” Nói xong, hắn lướt qua Lý Tiểu Nguyệt, “Còn cô, tôi đã an bài một căn hộ, khi sức khỏe ổn về nơi đó dưỡng thân thể.”

Giản Mạt trong lòng ấm áp, cô mân mê mềm gật đầu, ra về hờn dỗi nói: “Cảm ơn lão công.”

Cổ Bắc Thần ánh mắt thâm sâu hướng Lý Tiểu Nguyệt gật đầu chào, xong sai bước tiêu soái ra ngoài. Hắn biết, nếu hắn ở lại, Giản Mạt sẽ không hỏi được chuyện gì cả.

Cổ Bắc Thần vừa ra khỏi phòng bệnh, thế nào lại đụng Lê Văn Trạch đang đi tới...

“Chưa nghe thấy lúc này có ca bệnh nào mà phải để anh tự ra tay phẫu thuật?”

Lê Văn Trạch mỉm cười: “Nghe nói...” Ánh mắt cáo già của hắn đảo qua phòng bệnh “Thần thiếu anh, làm cô gái nào lớn bụng?”

“....” Cổ Bắc Thần nhíu mày.

Bệnh viện này là của Lê gia, hắn cũng không ngạc nhiên khi Lê Văn Trạch lại biết tin hắn ở phòng bệnh kia cả đêm.

“Quản người của anh cho tốt!” Cổ Bắc Thần lạnh lùng mở miệng, cũng không để ý Lê Văn Trạch, hướng thang máy, tính toán đi xem Mặc Thiếu Sâm quản lý công ty ra sao.

Lê Văn Trạch mặt dày không từ bỏ, cùng hắn chen vào thang máy, về hóng chuyện: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bạn thân của Giản Mạt.” Cổ Bắc Thần dừng dừng giải thích.

Lê Văn Trạch nhíu mày: “Nói như vậy, Thần thiếu anh là bồi Giản Mạt?”

Hắn nghe a một tiếng như hiểu rõ, ánh mắt nhìn Cổ Bắc Thần xẹt qua một tia thâm thúy ái muội, lại vài phần nghi hoặc... giống như, đêm qua hắn ta không chăm sóc bệnh nhân, mà là cùng lão bà bồi nhau cả đêm làm cái chuyện kia vậy....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ngược đàn ông, anh giúp em!

Editor: Đới Xuân Trúc

Beta-er: Nam Cung Từ Uyên

Cố Bắc Thần hơi nhú mồm nhìn Lê Văn Trạch, sau đó thang máy 'đình' một tiếng, hần thu hồi tầm mắt, hướng về phía cửa thang máy.

Hắn không trả lời làm Lê Văn Trạch nghi hoặc, có một số việc, cứ thuận theo tự nhiên sẽ tốt hơn.

Cùng Giản Mạt ở một chỗ cơ hồ không tệ... Nếu bắt buộc bên người phải có một người bạn gái, kỳ thực, cô ấy là một lựa chọn hoàn hảo.

Tất nhiên, ngoại trừ việc cô ấy dây dưa không rõ cùng Sở Từ Tiêu!

Lê Văn Trạch nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Cố Bắc Thần, khóe miệng vươn ý cười, bốn người là bạn thân từ nhỏ, vậy mà không ngờ, Cố Bắc Thần mặt lạnh lại kết hôn trước hai năm.

“Tháng sau là kỉ niệm kết hôn của hai người đúng không?” Lê Văn Trạch đột nhiên hỏi, “Nếu như cảm thấy không tệ, cậu có tính toán công khai không?”

Cố Bắc Thần dừng bước, mắt ung híp lại, sau đó rất nhanh lại khôi phục như ban đầu, dừng đứng, cũng không nói gì hướng đến phòng bệnh của Mặc Thiếu Sâm.

Lê Văn Trạch nhìn bóng lưng Cố Bắc Thần, khẽ thở dài, nhàn nhạt lên tiếng: “Bắc Thần, có một số việc... Nên quên, nên buông tay, còn sớm quyết định. Vì sao lại phải tự khó xử chính mình?”

Cố Bắc Thần không dừng lại, cũng không quay đầu, bước chân trầm ổn hữu lực, không nhanh không chậm đi về phía trước... Chỉ là, bóng lưng lại có phần cô đơn thê lương khó tả.

.....

“Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giản Mạt nhìn Lý Tiểu Nguyệt, một bộ dáng sống chết không muốn nói.

Lý Tiểu Nguyệt trầm mặc một lúc, sau đó thở dài nhẹ nhàng nói...

“Cậu có nhớ hai tháng trước tớ đi công tác ở thành phố Đông Hải không?”

Giản Mạt dừng một chút: “Có một là vụ án nghiêm trọng cần cậu đi thu thập dữ liệu hay không?”

Lý Tiểu Nguyệt gật đầu: “Tớ cùng người đàn ông kia chính là xảy ra vào ngày hôm ấy.” Cô ấy cụp mắt, “Hôm đó, tớ uống say...”

Giản Mạt hung hăng nhú mồm, trong lòng căng thẳng, “Anh ta...” Hơi ngừng một lúc, cô hỏi: “Cậu cũng không biết chuyện này?”

Lý Tiểu Nguyệt tự giễu cười.

“Mẹ nó, đây là cái thể loại gì vậy? Anh ta dám cưỡng bức cậu?”

“Lần đó, tớ cũng làm luật sư bào chữa cho vụ án đó...” Lý Tiểu Nguyệt nói ra vấn đề, hạ mi mắt, đáy mắt xẹt qua một tia cảm xúc khác thường.

Chuyện này Giản Mạt biết, lúc đó cô còn cảm thấy kì quái sao Tiểu Nguyệt lại bỏ dở công việc giữa chừng, hóa ra là có chuyện này.

“Đối phương là người công ty kia?” Mặc dù thắc mắc, nhưng Giản Mạt cũng đã khẳng định, “Tớ nhớ đó là một công ty điện tử?”

Lý Tiểu Nguyệt hơi nghiêng đầu, cô ấy rất ít biểu lộ cảm xúc, giờ đây hai mắt phấp phồng đầy nước mắt.

Giản Mạt thấy vậy làm gì còn tâm trạng truy hỏi, cúi người ôm Lý Tiểu Nguyệt, “Nguyệt Nguyệt, đừng khóc, tất cả đã là quá khứ rồi” Cô an ủi như vậy, nhưng lại âm thầm cắn răng ghi hận. “Nhóc con, cậu biết không, tớ đã có mấy lần muốn tố cáo hắn ta!” Lý Tiểu Nguyệt thân là luật sư, cô ấy tất nhiên am hiểu cách làm cho người đàn ông khốn kia thân bại danh liệt.

Thế nhưng, cuối cùng tại sao lại không làm?

Bởi vì, những thứ ảnh chụp, video bị tung ra, cô phải giải quyết thế nào đây?

Giản Mạt trong lòng ngập tràn lửa giận, cô nắm chặt di động trong tay, siết thật mạnh tựa như chiếc di động đáng thương có thâm thù đại hận với cô, bởi vì dùng lực quá mạnh, khiến di động phát ra thanh âm 'cạc cạc' khó nghe.

Tiểu Cảnh lái xe phía trước, từ kính chiếu hậu nhìn bộ dạng nghiêng rãng nghiêng lọi của Giản Mạt đang ngồi phía sau, cuối cùng đột nhiên vô cùng đồng tình với điện thoại đáng thương trong tay cô...

Xe cách Lăng Phong quốc tế vài mét thì dừng lại, Giản Mạt nói cảm ơn bước xuống xe, vừa đi về phía trước vừa lẩm bẩm.

Tiểu Cảnh nhìn Giản Mạt, khóe miệng nhin không được co quắp... Cũng không biết có lẽ là do ở bên cạnh Thần thiếu lâu, thi thoảng trên người cô cũng bao quanh khí thế quỷ kế khát máu nguy hiểm.

Giản Mạt trong lòng vương bận chuyện của Lý Tiểu Nguyệt, cảm thấy cứ mãi im lặng thật sự quá uất ức rồi! Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng gửi cho Cố Bắc Thần một tin nhắn nhờ hắn điều tra chuyện này giúp cô.

'A Thần, giúp em chuyện này, hai tháng trước, tài liệu tranh chấp ở Lạc Thành giữa công ty kia và công ty điện tử là ai đứng ra?'

Cố Bắc Thần trả lời tin nhắn rất nhanh: Liên quan đến Lý Tiểu Nguyệt?

Giản Mạt vội đáp: Đúng vậy đúng vậy!

Cố Bắc Thần nhìn tin nhắn cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng gấp gáp phần nộ của cô, liền vui vẻ đáp ứng: 'Muốn chinh chết hần sao, được, anh giúp em!'

Giản Mạt sững sốt, không ngờ lão công còn có thể thõng nói ra câu “chinh chết hần” cô lập tức không nhin được tưởng tượng bộ dáng lạnh lùng đầy nghiêm túc của lão công ngồi ở phòng làm việc to lớn sang trọng, nhần những từ này vì tâm trạng đang tốt.

'Em nghĩ, chuyện này không thích hợp cho tổng tài lạnh lùng như anh ra tay, gửi cho em hồ sơ, em sẽ tự làm'

Cố Bắc Thần gửi lại: 'Được!'

Cố Bắc Thần làm việc hiệu suất miễn bàn, chỉ mới 30 phút sau, bối cảnh tổ tông mười tám đời gia đình người đàn ông đó đều đã điều tra xong, hần đem tư liệu gửi qua cho cô.

Giản Mạt nhìn bối cảnh của người đàn ông kia lập tức thấy buồn cười... chỉ cái gã đàn ông yếu ớt như thế này, vậy mà dám đụng vào bạn thân của cô?

Giản Mạt nắm chặt con chuột, cả người đầy phần nộ không chỗ phát tiết.

Chuông điện thoại di động đúng lúc truyền đến, Giản Mạt đang chìm đắm trong phần nộ, cũng không thèm nhìn người gọi, nhấc máy, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Alo.”

Trong điện thoại đầu tiên là sự trầm mặc, một lúc sau truyền đến thanh âm trầm ổn hữu lực của Cố Bắc Thần: “Em ra mặt, sợ là có chút không ổn...” Hần nhìn trong máy tính vừa truyền đến đoạn video, ánh mắt sâu không thấy đáy, “Chuyện này để anh.”

Giản Mạt nhú mày: “Vì sao?”

“Thay lão bà nhà mình trút giận không được sao?” Cố Bắc Thần nhú mày, nói như lẽ đương nhiên.

Giản Mạt trong lòng lập tức có thứ gì đó nổ tung, là cái loại trong nháy mắt cảm thấy thỏa mãn ấm áp vô cùng...

“Thế nhưng...” Giản Mạt thanh âm có chút ngập ngừng

“Nếu em giải quyết, liệu em có đảm bảo danh dự của Lý Tiểu Nguyệt không bị tổn hại dưới mọi tình huống không, còn khiến tên kia nhận hết hậu quả?” Cố Bắc Thần hỏi.

Giản Mạt trầm mặc, nhún vai: “Không được.” Cô còn chưa đạt được tới trình độ cao thâm như vậy đâu.

“Ừ!” Cố Bắc Thần lên tiếng, “An tâm giao cho anh, em chỉ cần chăm sóc bạn thân của em cho tốt, mọi chuyện anh sẽ giải quyết tốt.”

Giản Mạt cười rạng rỡ: “Cảm ơn anh lão công thân ái... Anh là tuyệt nhất!”

“Ừ, anh tuyệt phương diện nào nhất hần em hiểu rồi!” Thanh âm của hần đột nhiên trở nên khàn đục, “Buổi tối anh về, em biết anh bận rộn thế nào lại còn phải giải quyết chuyện cho em... Em suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào báo đáp lão công của em cho tốt.”

“...” Giản Mạt có thể nói gì, trong lòng không ngừng gào thét, Cố Bắc Thần, anh còn có thể nghĩ chuyện gì nữa không, suốt ngày xoay vòng vẫn là đề tài trên giường.

Đôi mắt như ung của Cố Bắc Thần sâu không thấy đáy, tâm trí lại nhớ lại đêm hôm qua chịu dày vò khổ sở... Hơi thở ấm nóng của cô phả vào làm nơi đó rung động, làm hần thật ảo tưởng cái miệng nhỏ nhắn non mềm của cô làm rung động...

Cúp điện thoại, Cố Bắc Thần gọi một cuộc điện thoại nội tuyến, gọi Tiêu Cảnh vào.

“Thần thiếu!”

Cố Bắc Thần khôi phục về lạnh lùng, cầm lấy một tờ ghi chép viết xuống tên công ty của người đàn ông kia, “Nếu tôi nhớ không lầm, lần này bên điện tử nhận án thầu cũng có tên công ty này?”

Tiêu Cảnh nhận lấy tờ ghi chép liếc qua, làm một trợ lý, đầu óc của hần không khác gì một chiếc máy tính: “Đúng vậy, thậm chí đem giá tiền dự án đây xuống rất thấp, có chút bản lĩnh đã thương người khác!”

“Để hấn làm...” Cố Bắc Thần dừng dừng mở miệng.

Tiêu Cảnh nhú mày: “Công ty này, danh tiếng vẫn không trong sạch lắm!”

Cố Bắc Thần khẽ nhếch bạc môi, lộ ra vẻ nguy hiểm khát máu: “Nếu lúc đó đột nhiên xảy ra vấn đề... chúng ta được quyền chính chết hấn chứ?”

Tiêu Cảnh hiểu rõ. Mặc dù không biết vì sao Cố Bắc Thần lại đối phó với một công ty nhỏ như vậy, nhưng vẫn hỏi: “Thần thiếu, ngài muốn chinh tới trình độ nào?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng đáp, con người không có một tia âm áp nào: “Thương nghiệp lừa dối... Tôi muốn hấn vĩnh viễn không có chỗ đứng trên thương trường.”

Tiêu Cảnh hoảng sợ, có chút không rõ công ty nhỏ này khi nào chọc giận Cố Bắc Thần, để ngài ấy phải xuất thủ ác độc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cố Bắc Thần là chồng tôi

Editor: Đới Xuân Trúc

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Đại boss tổng tài đã có lệnh đem công ty nhỏ kia chinh cho đến chết, Tiêu Cảnh cho rằng, công ty nhỏ kia, bắt đầu đếm ngược thời gian sinh tử rồi.

Nếu như công ty kia gặp nhảm lẫn thì chỉ là phiền toái nhỏ, nhưng mà, cái công ty này a, không lâu trước còn gặp kiện cáo, bây giờ thoáng cái đánh chết, chắc chắn, thật quá đơn giản không có thử thách... làm hấn thấy thật lười biếng đi a.

Chỉ là...

“Về mặt gian trá thế này... Nói, lại đang giờ trò gì?” Tô San đem hợp đồng để trước mặt Tiêu Cảnh, ánh mắt đảo qua màn hình máy tính của hấn, không khỏi nhú mày: “Công ty điện máy Dương?”

Tiêu Cảnh nhú mày gật đầu

“Muốn vào công ty này sao... hấn là còn chưa đủ tiêu chuẩn của Tiêu trợ lý đi!” Tô San hai tay ôm ngực, về mặt 'người mau thành thật khai báo chuyện xấu ra'

Người khác cho rằng Tiêu Cảnh chỉ là trợ lý Thần thiếu, cô là người bên cạnh Thần thiếu lâu như vậy, thế nhưng rõ ràng Tiêu Cảnh là người Long thiếu phân phối qua đây...

Về công tư, hấn thật sự rất đen tối! Tuyệt đối có thể cùng Thần thiếu hình dung câu “Sói to gian ác”.

Tiêu Cảnh vừa thấy Tô San về tính toán liền chịu không nổi, “Nhìn cô như vậy, thảo nào nhiều năm như vậy không có người đàn ông nào để ý” Hấn hừ lạnh, không để Tô San có thời gian phát giận vội nói tiếp: “Đây là Thần thiếu phân phó!”

Tô San cau mày: “Có chuyện gì xảy ra?”

Tiêu Cảnh làm bộ dáng mở miệng sắp nói ra bí mật, Tô San về mặt hóng chuyện cực nghiêm túc lắng nghe. Ở thời điểm Tô San hứng trí bùng bùng, vô tội nói: “Không biết!”

Tô San trừng mắt

Tiêu Cảnh lại cười: “Tôi nghĩ, cùng Giản tiểu thư có liên quan!”

Tô San hơi nhú mày, nghiêng đầu nhìn bên kia... Xuyên qua lớp kính mờ, không hề nhìn thấy rõ Cố Bắc Thần đang làm gì.

“Chắc chắn, tôi thấy, Giản tiểu thư hoàn toàn có thể thành phu nhân...” Tô San nói, đột nhiên sắc mặt hơi ngưng trọng, “Chỉ là, Thần thiếu thật buông được Thẩm tiểu thư?”

Tiêu Cảnh nhún vai, tỏ vẻ hấn cũng mờ mịt như cô.

.....

Giản Mạt nhìn theo hướng của Tiêu Cảnh rời đi, vụng trộm muốn đến lớp dạy vẽ 3D, tay trái chống má, tay phải cầm bút chì không ngừng chuyển... Rõ ràng đang suy nghĩ bản thiết kế, nhưng tâm trí sớm đã trôi dạt đến nơi khác rồi.

Sớm biết được Tiêu Cảnh dễ nói chuyện như vậy, cô ban đầu không nên tìm lão công cầm thú nhà mình!

Nghĩ đến Cố Bắc Thần, Giản Mạt càng suy nghĩ càng cảm thấy ngọt ngào... Khóe miệng bất tri bất giác cong lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào, trong nháy mắt hai má nổi lên màu hồng hồng, ánh mắt cũng không dấu nổi vẻ hạnh phúc.

Vì vậy, Giản Mạt nào có nghe được mấy đồng nghiệp nữ bên kia nói cái gì..

“Phụ nữ cũng không cần dựa dẫm vào đàn ông!” Khóe miệng Đinh Đường khê cong, đem tạp chí mở ra đẩy tới trước mặt mọi người, “Lệ gia thiên kim, danh môn chi nữ Lạc thành tự mình nghĩ ra truyền thông ước mơ... mấy ngày trước đã chính thức đưa ra thị trường Mỹ.” Mọi người cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy cô gái kia rất xinh đẹp, một vẻ đẹp khí phách, mắt phượng ngạo ngẩng nhìn quanh... Quả thực khiến biết bao người đàn ông thẹn thùng.

“Là cô ấy!” Hường Văn khinh hô, há hốc miệng, không nghĩ ngày đó Tô Quân Ly diễn tấu, còn có Cố Bắc Thần xuất hiện cùng cô gái kia...

“A, cô quen biết?” Đinh Đường kinh ngạc

Hường Văn bĩu môi, ẩn chứa một chút kiêu ngạo: “Chỉ là gặp tại một bữa tiệc... Sau đó cùng nhau ăn một bữa cơm tối mà thôi. Hắc hắc, không tính là quen biết!”

Hường Văn nói như vậy, làm trời dậy đặc tính nhà báo sẵn tin tiềm tàng trong người mỗi phụ nữ bùng phát, mỗi người đều vượt lên trước ngồi, ánh mắt nóng bỏng nóng rực chiếu thẳng vào Hường Văn...

“Thành thật sẽ được pháp luật khoan hồng!” Đinh Đường nháy mắt ra hiệu.

Mặc Tiểu Nhã cười âm hiểm: “Chống cự, he he, lấy sạch!”

Hường Văn vội ôm chặt quần áo: “No no, tôi còn vị thành niên đây.”

Mọi người khóe miệng đồng loạt co quắp nhướng mắt, không để cho Hường Văn chạy thoát, tiếp tục bức cung: “Mau thành thật khai báo!”

Hường Văn đáng thương cầu cứu Giản Mạt, thấy Giản Mạt lúc này lại nhìn chằm chằm bàn máy vì tính cười ngây ngô như thần kinh, hoàn toàn không có nghe các cô bên này đối thoại. Hường Văn hai mắt sáng lên, chớp thời cơ nói: “Tôi thắng thần mà...” Cô nói sơ qua chuyện hôm đó, phút cuối còn thêm một câu, “Ngày đó Thần thiếu còn nói với Mạt tỷ rằng, buổi tối về háo hão tâm tình.”

“Hả?” Mọi người không hẹn cùng cảm thán, quay đầu nhìn về phía Giản Mạt.

Đinh Đường lập tức hỏi: “Mạt Mạt, tôi sớm cũng muốn hỏi cô, cô cùng Cố Bắc Thần rốt cuộc có quan hệ... Nói mau!”

Giản Mạt thỉnh linh bị kêu đến, nhìn Đinh Đường một bộ dáng 'hung thần ác' còn chưa suy nghĩ nặng nề, đôi mắt mờ to tội nghiệp nói: “Quan hệ vợ chồng...”

Mọi người một mảnh trầm mặc.

Giản Mạt lúc này mới phản ứng được bản thân vừa nói gì, thầm nghĩ, biện hộ cũng đã muộn, chỉ có thể vô tội bồi thêm: “Thực sự Cố Bắc Thần là chồng tôi!”

Mọi người khóe miệng co quắp.

Đinh Đường “Chặc chặc” hai tiếng, lắc lắc đầu, “Mạt Mạt, cô... sẽ không bị hoang tưởng chứ?”

Giản Mạt giật giật khóe miệng, không thừa nhận cũng không biện hộ. Biết ngay mà, nói thật mà có ai tin đâu?

“Ôi phụ nữ, nhìn khuôn mặt đẹp, chính là có quyền!” Đinh Đường cảm thán 'Mạt Mạt' như thế, một túi da bề ngoài đẹp, vậy mà có thể có được cái lão công như Cố Bắc Thần a...”

Lập tức, mấy người phụ nữ cười vui vẻ, ngay cả Giản Mạt cũng nhin không được cười.

Một trận vui đùa qua đi, Giản Mạt thấy đã tan ca, cũng không suy nghĩ thêm bản thiết kế... Dù sao tham dự hội thảo so với nghĩ bản thiết kế còn cần nhiều thời gian.

Tan tầm, Giản Mạt lái xe đi bệnh viện thăm Lý Tiểu Nguyệt.

Khi cô đến, Sở Từ Tiêu đã sớm ở đó, không khí ở phòng bệnh lập tức ngưng trọng.

“Làm sao vậy?” Giản Mạt nhú mày, hai người kia không có việc gì sao lại nhìn chằm chằm cô thế...

Trên mặt Lý Tiểu Nguyệt vẫn còn thần sắc tái nhợt, mấp máy môi: “Tớ quyết định tố cáo Dương Tử Dư.”

Dương Tử Dư chính là tên của gã đàn ông khốn khiếp kia! Cũng chính là tổng giám đốc công ty điện máy Dương.

Giản Mạt cau mày lợi hại, ánh mắt nhìn Lý Tiểu Nguyệt vài phần dò hỏi.

“Tớ nói cho Tử Tiêu...” Lý Tiểu Nguyệt nhếch một tia tự giễu, “Tử Tiêu quyết định giúp tớ làm luật sư bào chữa”

Giản Mạt trong lòng có chút khó chịu, không phải bởi vì Sở Tử Tiêu cũng biết, mà là Lý Tiểu Nguyệt quyết định nói ra, đồng nghĩa với việc cô ấy từ bỏ danh dự mà tố cáo Dương Tử Dư, chắc chắn... Tiểu Nguyệt đã suy nghĩ rất nhiều mới hạ quyết định đó.

“Không thể đợi một lúc sao?” Giản Mạt hỏi.

Lý Tiểu Nguyệt và Sở Tử Tiêu đồng loạt nhìn về phía cô...

Giản Mạt cắn môi dưới, một con ngươi lộ ra tia dừng dừng, con ngươi kia tràn ngập phức tạp hoang mang, “Cố Bắc Thần nói... hạng người như hần, phải chinh chết hần mới tốt.” Khóe miệng cô co quắp, hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Anh ấy nói, chuyện này để anh ấy giải quyết!”

Sở Tử Tiêu tức thời cau mày, Lý Tiểu Nguyệt lại mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Giản Mạt, hai người dường như cũng không kịp phản ứng...

“Em nói... chuyện này Cố Bắc Thần muốn nhúng tay?” Sở Tử Tiêu hỏi, thanh âm có chút ngưng trọng.

Giản Mạt gật đầu xác nhận, cô hiểu, hần ta ngưng trọng như vậy, chắc chắn có chuyện, “Có gì không ổn?”

Sở Tử Tiêu cau mày chặt hơn, nói ra một việc: “Khi Bắc Thần chưa chính thức tiếp nhận tập đoàn Đế Hoàng, đã từng có công ty trang sức rất lớn, bởi một câu nói của cậu mà ba ngày sau phá sản!”

Hơi ngưng một lúc, anh ta tiếp lời: “Cuối cùng lão tổng giám đốc công ty không chịu được cú sốc, mang theo lão bà và con nhỏ cùng nhau lái xe tông chết Cố Bắc Thần.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nhìn tư thế vận động

Editor: Đới Xuân Trúc

Beta-er: Nam Cung Tử Uyển

Ở thương trường, chuyện cá lớn nuốt cá bé rất phổ biến thường. Các công ty lớn thường cấu xé cắn nuốt các công ty nhỏ vừa mới đặt chân lên thương trường.

Thế nhưng, Sở Tử Tiêu đề cập chuyện này, tuyệt đối không thể bắn tên không mục đích.... Thậm chí cuối cùng, giải quyết chuyện xe đụng Cố Bắc Thần không hề đơn giản.

Anh ta là luật sư, có vài chuyện... không tiện nói.

Lý Tiểu Nguyệt cũng là luật sư, am hiểu luật, dĩ nhiên hiểu được đạo lý sâu trong chuyện kia.

Giản Mạt cũng không phải bình hoa di động, mà ngược lại, cô rất thông minh. Hướng chi... Cô hiểu biết Sở Tử Tiêu, tự nhiên cũng sẽ không đem chuyện này nghĩ đơn giản.

Bên trong phòng bệnh không khí lập tức trầm trầm, Giản Mạt nhíu mày... Nếu như Cố Bắc Thần dùng thủ đoạn không bình thường, lỡ may đụng chạm đến pháp luật thì sao?

Nếu như kiện lên, vậy sau này cuộc sống của Tiểu Nguyệt sẽ ra sao?

Cô ấy là luật sư, sau chuyện này người của tòa án sẽ nhìn cô ấy bằng ánh mắt thế nào? Thậm chí, có vài khách hàng sẽ bắt đầu có ý nghĩ bậy bạ với cô ấy.

Bác sĩ theo lệ thường đến thay thuốc làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Giản Mạt, ông ấy kiểm tra cho Lý Tiểu Nguyệt, sau đó nói, thân thể cô ấy nghỉ ngơi tốt sẽ có cơ hội hồi phục, nhưng vẫn cần nằm viện thêm mấy ngày nữa.

Cố Bắc Thần đã tìm được một căn hộ, cho nên cũng không lo cô ấy không có người chăm sóc. Giản Mạt ở lại một lúc, sau khi Lý Tiểu Nguyệt ăn tối xong mới chuẩn bị rời đi.

“Chuyện này để tớ nghĩ kĩ.” Sắc mặt của Giản Mạt rất bình tĩnh, “Tiểu Nguyệt, cậu từng nói... trong bất kì tình huống nào, cũng không được vứt bỏ chính bản thân mình.”

Trong nháy mắt, đầu mũi của Lý Tiểu Nguyệt liền ửng đỏ, cô hơi đứng dậy dang rộng cánh tay, Giản Mạt phối hợp cúi người xuống, cô thuận thế ôm lấy: “Nhóc con, cảm ơn cậu luôn ở bên cạnh tớ.”

Giản Mạt vỗ vỗ lưng Lý Tiểu Nguyệt, đợi cô ấy an tâm, cô mới buông tay rời khỏi.

Sở Từ Tiêu cũng rời đi cùng lúc. Đến gần bãi đỗ xe, hắn ta mới hỏi: “Cùng đi ăn tối không?”

Giản Mạt lập tức lắc đầu, trong lòng khẳng định: “Tôi không biết anh ấy định xử lý việc này thế nào... Nhưng tôi không muốn Tiểu Nguyệt mất đi danh dự, càng không để anh ấy xảy ra chuyện.”

Sở Từ Tiêu nghiêng đầu nhìn Giản Mạt đang tràn ngập trong lo lắng, khóe môi tự cong thành một nụ cười tự giễu, cũng không mặt dày mời cô ăn tối nữa, mà ôn nhu căn dặn: “Trên đường về em phải cẩn thận đấy.”

Giản Mạt lên xe cũng đáp lại: “Ừ, anh cũng thế nhé!”

Dọc đường đi cô đều nghĩ về chuyện Sở Từ Tiêu đã nói, Giản Mạt quả thật không dám chắc Cố Bắc Thần có phải lần này định dùng thủ đoạn giải quyết, tìm cô vì suy nghĩ đó mà đập nhanh... Về đến biệt thự Lam Trạch, Cố Bắc Thần chưa có trở về. Giản Mạt không còn tâm tình ăn ngon, qua loa giải quyết bữa tối, sau đó mở tivi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, kim đồng hồ đã chỉ đến mười giờ, Cố Bắc Thần vẫn còn chưa về.

Kỳ thực chuyện như vậy thường rất hay xảy ra, chỉ là hôm nay Giản Mạt đang mong ngóng muốn biết đáp án, thấy hắn lâu như vậy chưa về làm cô có chút... bực bội.

Giản Mạt lấy di động gửi một tin nhắn cho Cố Bắc Thần: “Đêm nay anh có về không?”

Cố Bắc Thần chưa trả lời, Giản Mạt tiếp tục chuyển kênh tivi, sau một vòng lựa chọn lại bất gặp chương trình đài truyền hình phỏng vấn Tô Quân Ly.

“Adrian đã từng thích cô gái nào chưa?” Người phỏng vấn hỏi.

Tô Quân Ly mỉm cười nhìn vào máy quay, thật giống như xuyên qua tivi nhìn thẳng vào Giản Mạt: “Từng có”

Người phỏng vấn cười: “Có thể tiết lộ một chút, đó là cô gái thế nào không?”

Tô Quân Ly trầm ngâm, ngược nhìn thời gian, sau đó tầm mắt nhìn thẳng, sắc bén nhìn thẳng vào 'Giản Mạt': “Cô ấy rất đẹp, rất mạnh mẽ kiên cường... và cũng rất lương thiện.”

Người phỏng vấn nhìn Tô Quân Ly, khuôn mặt anh tuấn của anh ấy có vài tia buồn bã, liền bát quái hỏi: “Cô gái này có thể khiến Adrian đắm đuối, nhất định rất hạnh phúc đi.”

Tô Quân Ly mỉm cười, tầm mắt chuyển dời qua người phỏng vấn: “Bất kể là người, sự việc hay sự vật... Khi yêu thích, không có nghĩa nhất định phải chiếm được. Thật ra, khi nhìn thấy đối phương vui vẻ, tự nhiên tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.”

Người phỏng vấn biết những người hâm mộ thích nhất biết chuyện tình cảm của thần tượng, liền cùng Tô Quân Ly trò chuyện. Tô Quân Ly với đề tài này cũng không phải cấm kị, rất vui vẻ trò chuyện, nhưng từng câu từng chữ rất thận trọng, thấy nói thì nhiều đó, nhưng lại không có bao nhiêu giá trị.

Giản Mạt đợi phỏng vấn kết thúc liền tắt tivi, tính toán lên lầu tắm, Cố Bắc Thần đoán chừng hôm nay không về rồi.

Bình thường, sau khi tắm, nếu có Cố Bắc Thần ở nhà thì sẽ 'vận động tiêu com' còn nếu không có, thì lướt di động.

Giản Mạt mở di động, phát hiện Cố Bắc Thần trả lời tin nhắn: “Bận, không trở về.”

Đây là điều thứ nhất, còn điều thứ hai!

G tiên sinh: “Nếu buồn chán, có thể đi nhìn mấy mảnh nhỏ.”

Giản Mạt không nghĩ ra được, mới nhấn lại: “Nhìn mấy mảnh nhỏ gì?”

Lần này Cố Bắc Thần trả lời rất nhanh: “Nhìn mấy tấm ảnh kia, để tìm thêm được nhiều tư thế vận động hơn.”

Giản Mạt khi hiểu được đồ bưng mặt, tức giận: “Cố Bắc Thần, anh là cái đồ tình trùng lên não, cả ngày chỉ nghĩ mấy chuyện này.... Lưu manh.”

Giản Mạt quyết định, đi ngủ! Cô mới không thèm cùng tên đàn ông này bàn chuyện tư thế.

Giản Mạt tắt đèn, cắt di động, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng mà... bởi vì trong lòng có khúc mắc nên không ngủ được. Lăn qua lăn lại, đôi hàng trăm tư thế, cũng không biết qua bao lâu, con buồn ngủ ập đến.

“Két”

“Phanh”

Thanh âm xe thắng lại đột ngột chói tai vang lên, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, đến khi xe văng lên vạch cách ly, tất cả mới yên tĩnh trở lại.

“Tí tách, tí tách” tiếng nước nhỏ giọt ở nơi vắng vẻ làm không khí thêm trầm trọng, bình xăng bởi vì va chạm mạnh mà biến hình, xăng chảy ra bên ngoài bốc mùi gay mũi.

Không khí bị mùi vị gay mũi của xăng lấn chiếm, không gian hoang vắng, chỉ có nơi chiếc xe Spyker đất tiền lộ ra mùi vị tử vong.

Lúc sau, lại có một chiếc xe hơi chạy đến, dừng lại bên cạnh.

Người đàn ông trên xe vừa đến bước xuống, lẳng lặng nhìn chiếc Spyker bị biến dạng nặng nề. Một lúc lâu, gã đánh bạo lại gần, trong tay còn cầm đèn chiếu...

Nơi chỗ ngồi cho tài xế, Tiêu Cảnh gục trên tay lái hôn mê, còn Cố Bắc Thần... đầu đụng phải kính thủy tinh của xe!

Bởi vì va chạm mạnh, thủy tinh từ chính giữa cửa kính nứt ra vỡ vụn, máu tươi nhiễm ướt mặt kính, giống như hoa mạn châu sa diêm dúa lẳng lơ nở rộ giữa bầu trời đêm, nồng nặc mùi hương chết chóc...

Gã đàn ông kia thấy một màn này, ánh mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia hoang mang, sau đó lại là tia khát máu đầy hưng phấn!

“Cố Bắc Thần, anh nghĩ muốn dồn tôi vào đường cùng? Ha ha ha, tôi sẽ không để anh chết từ từ.” Gã ta nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, lấy trong túi quần bật lửa châm, ném tới

“Bùm” Tiếng nổ thật lớn truyền đến, lập tức màu đen huyền ảo của màn đêm làm nền cho ánh lửa đỏ rực, cảnh tượng xảy đến trên đường cao tốc ngoại ô, phá lệ đồ sộ nguy nga.

Gã đàn ông cười lớn, vừa cười vừa nhìn siêu xe bị nổ đang cháy, ánh mắt thỏa mãn độc ác đáng sợ.

“Cố Bắc Thần, tôi sẽ để anh chết không toàn thây!”

“Aaaaaaaaaaaaa...”

Giản Mạt sau tiếng kêu sợ hãi giật mình tỉnh giấc. Trong bóng tối, sắc mặt cô trắng bệch không còn một giọt máu, trán trơn bóng đầy mồ hôi, cô thờ hồn hên, trong mắt hoàn toàn là kinh hoàng.

Âm thầm nuốt nước bọt xuống, Giản Mạt sau khi hoảng sợ vội xóc chăn, hướng đầu giường mờ đèn, sau đó lấy di động...

Bởi vì cô quá mức lo lắng, di động cũng không cầm chắc, tuột tay rơi xuống sàn.

May mà vỏ di động chất lượng tốt, Giản Mạt cố gắng đè nén tâm tình đang hỗn loạn cực điểm, rọi đèn pin, cầm di động lên lắp ráp lại.

Rõ ràng chỉ hơn mười giây khởi động điện thoại, Giản Mạt lại có cảm giác dài một thế kỉ.

Khởi động máy xong, vội vàng gọi điện thoại cho Cố Bắc Thần...

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin...”

Giản Mạt cúp máy, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

Viên mắt cô bắt đầu đỏ hoe, gọi một lần lại một lần, thế nhưng vẫn như cũ không nhắc máy....

“Cố Bắc Thần, anh... đừng làm em sợ!” Giản Mạt thanh âm nghẹn ngào sắp khóc, bất chấp mọi thứ, chạy xuống lầu, ngay cả dép cũng không mang...

Giản Mạt cũng không biết, cô chỉ là dựa vào bản năng mà xông ra cửa.

Thời khắc Giản Mạt mở cửa, đồng thời bên ngoài cũng có lực đạo đẩy cửa vào... Cô không chú ý, suýt chút nữa bị đẩy ngã.

Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi vào, Cổ Bắc Thần hai mắt nhìn Giản Mạt sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi, ngay cả hai mắt cũng đỏ hoe, giọng điệu thâm trầm: “Làm sao vậy? Buổi tối hóa trang thành quỷ là có ý đồ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Em nghĩ ai cũng ngu ngốc như em sao?

Editor: Thượng Quan An Triệu

Vành mắt Giản Mạt trong nháy mắt liền đỏ hơn, cô sững sờ vài giây rồi mới tiến lên... Ở trên gương mặt tuần tú của Cổ Bắc Thần mà hạ xuống một cái tát! Ánh mắt Cổ Bắc Thần liền ngưng trọng.

Một tiếng “chát” vang lên, gương mặt Cổ Bắc Thần trong nháy mắt đã đầy hắc tuyến, so với mực đen còn muốn âm trầm hơn.

Đầu mũi của Giản Mạt có chút chua xót, tại lúc Cổ Bắc Thần định mở miệng nói thì cô bỗng nhiên ôm chặt lấy hông của hắn, hai má dán tại vị trí trái tim, lắng nghe tiếng đập hữu lực của hắn mà cảm thấy hạnh phúc, thoả mãn vô cùng.

Cổ Bắc Thần vốn là muốn mắng cô mấy câu nhưng lại vì hành động này mà cứng rắn nghẹn trở lại, sau đó liền vô thức vòng cánh tay dài bao quát, đem cô ôm lấy.

“A Thần, em vừa nghĩ đến anh...” Lời nói của Giản Mạt có chút rầu rĩ theo ngực truyền đến, có thể nói phân nửa rồi lại ngừng.

Cổ Bắc Thần đợi một chút, thấy cô cũng không tính nói, chỉ có thể ở một bên ôm cô như “con gấu” bám trên người anh, còn một bên lo thay giày.

“Em nghĩ đến anh làm cái gì?”

Giản Mạt khẽ ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nói: “Nghĩ đến anh làm hỏng rất nhiều chuyện, gặp phải bất trắc...”

“...” Cổ Bắc Thần không thể không chế mà môi mím co quắp lại, sau đó vô tình kéo Giản Mạt ra, liền chạy lên lầu.

Giản Mạt chạy theo nói, “Em vừa mơ thấy ác mộng...” Cô đem giấc mộng kia tự thuật lại một lần.

Cổ Bắc Thần đang tiến về phòng ngủ liền dừng bước, xoay người nhìn Giản Mạt đáng thương mà cười lạnh, “Em cho là ai cũng ngu ngốc như em?”

Ngụ ý rằng hắn làm sao có thể xảy ra những việc giống như giấc mộng của cô cho được!

Giản Mạt oán hận trừng mắt, sau đó bất mãn lên án, “Sau khi tỉnh dậy, em cũng có gọi điện cho anh nhưng không được...”

“Không gọi được.” Cổ Bắc Thần nói chuyện, đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng người nhìn Giản Mạt như cái đuôi theo phía sau, đôi mắt chim ưng trở nên thâm sâu, “Em là đang quan tâm anh?”

Thanh âm nói ra rất nhẹ nhưng lại ẩn chứa một cảm xúc phức tạp, ngay cả Cổ Bắc Thần cũng không chú ý tới mình lại có loại cảm xúc này.

Giản Mạt tự nhiên sẽ không thừa nhận, chỉ hừ lạnh nói: “Lo lắng cho anh, còn không bằng em lo lắng cho tiền sinh hoạt sau này thì hơn.”

Cổ Bắc Thần lập tức lạnh mặt, “Kìa, lúc này là ai quên cả mang giày mà vội vàng ra ngoài tìm anh?”

“...” Giản Mạt bị đoán trúng tâm tư, vội vàng phản bác, “Em là muốn xuống lầu uống nước, nghe thấy tiếng mở cửa thì cứ tưởng là trộm, nên muốn đi xem.”

Nói xong, vì muốn biểu đạt lời nói của mình là sự thật, cô còn cố ý hất hất cằm, vẻ mặt khiêu khích.

Cổ Bắc Thần cười lạnh, con ngươi trong mắt tràn ra ý cười chế nhạo... Cảm giác kia hoàn toàn được coi như là cảm giác tức giận, “Tại sao em không tự mình khóc thương cho cái sự ngu ngốc của em đi?” Gương mặt Giản Mạt bắt đầu cứng nhắc, cứ như vậy nhìn Cổ Bắc Thần đi vào phòng tắm...

Thời gian qua đi đã đến hừng sáng, đồng hồ chỉ số hai rồi, Giản Mạt tức giận nằm ở trên giường, đột nhiên cũng cảm thấy mình ở trước mặt Cổ Bắc Thần biểu hiện hết sức ngu ngốc, dường như chỉ số thông minh thoáng cái đã giảm xuống số âm.

Cổ Bắc Thần sau khi tắm xong liền lên giường, Giản Mạt bởi vì tức giận nên cố ý cách xa hắn một chút... Hắn vừa thấy, cười lạnh một tiếng cũng trực tiếp quay lưng về phía cô.

Đêm khuya vốn là thời gian tốt để ngủ, nếu không thì... Cùng nhau tiến hành một số loại vận động trên giường. Nhưng hai người lại là lần đầu tiên ngủ

cùng nhau mà lại có thể mơ cùng một giấc mơ!

Bầu không khí một lần nữa ngưng trọng, Giản Mạt bởi vì trong lòng phải che giấu sự tình, cộng thêm bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc, hoàn toàn không buồn ngủ nữa.

Nhìn một chút, Giản Mạt cuối cùng vẫn là thoả hiệp quay người sang, nhỏ giọng gọi, “A Thần...”

“Hửm?” Cổ Bắc Thần lãnh đạm trả lời.

Giản Mạt nhìn nhìn, chủ động vòng tay từ sau lưng Cổ Bắc Thần ôm lấy hán, “A Thần, sự việc của Tiểu Nguyệt anh định xử lý thế nào?”

Cổ Bắc Thần hơi dừng lại, mới bắt đầu nói: “Không phải anh nói em đừng quản chuyện này sao?”

Giản Mạt đảo mắt, cô có cảm giác Cổ Bắc Thần đã tra ra người đàn ông đối với Lý Tiểu Nguyệt như vậy, “Em có nghe nói về sự việc vài năm trước, cho nên mới mơ thấy ác mộng.”

“Ừm.” Cổ Bắc Thần lạnh lùng trả lời.

Giản Mạt liếm môi dưới, “Anh có phải hay không...” Cô muốn tìm cái điều chỉnh điều hoà, nhưng phát hiện ánh mắt Cổ Bắc Thần xoẹt qua một tia sáng khó hiểu, chỉ có thể co quắp khoé miệng nói ra nửa câu sau, “...Làm...Chuyện phạm pháp?”

Cổ Bắc Thần chậm rãi mở mắt, đôi mắt như chim ưng âm hiểm sâu không thấy đáy, cười lạnh một tiếng nói: “Thế nào, em sợ bị liên lụy?”

Giản Mạt nhú mày, “Em là sợ anh phải chết oan uổng!” Cô tức giận nói.

Nói xong, cô tức giận đến mức trực tiếp buông Cổ Bắc Thần ra, xoay người sang bên kia... Quả thực không thể nào khoái trá nói chuyện phiếm cho thật tốt được!

Thân thể bỗng nhiên bị cánh tay dài kéo vào trong lòng, hơi thở quen thuộc, lồng ngực to lớn, tất cả đều là phúc lợi của Giản Mạt trong hai năm qua...

“Giản Mạt, em đang quan tâm anh!” Cổ Bắc Thần nghiêm túc nói, trong lòng cuộn lên một mặt mềm mại ấm áp.

Giản Mạt hừ lạnh, “Em chính là đang quan tâm kim chủ của mình!”

Cổ Bắc Thần nhú mày, nhàn nhạt đáp lại, “Ừm.”

Đột nhiên, Giản Mạt cảm thấy trong lòng có một luồng khí ngột ngạt đè nặng trái tim làm cô không cách nào hô hấp được, cũng không biết là do thái độ của Cổ Bắc Thần, hay là bởi vì hán không từ chối lời nói của cô ban nãy.

Trầm mặc một chút, Cổ Bắc Thần mới mở miệng, “Trên cái thế giới này, đừng nghĩ rằng mình thanh cao... Không có bất cứ người nào có thể nói mình hoàn toàn sạch sẽ.”

Giản Mạt không đáp, nhưng tai đã dựng lên... Chỉ là, đợi nửa ngày, cũng không có nghe thấy tiếng Cổ Bắc Thần nữa.

Cảm xúc bất ổn khiến cô liền hướng hán mạo phạm mà “Cọ cọ cọ”, vốn là Giản Mạt có lời muốn hỏi, nhưng lại nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Cổ Bắc Thần truyền đến.

Lời vừa tới miệng rốt cuộc Giản Mạt cũng nuốt xuống... Nghĩ đến đêm hôm trước hán cùng với mình canh ở phòng bệnh Lý Tiểu Nguyệt cả đêm, cô thì ngủ còn hán thì làm việc, hôm nay lại trở về trễ như vậy, rốt cuộc cũng không đành lòng.

Giản Mạt không dám động, sợ đánh thức Cổ Bắc Thần, cuối cùng vẫn là duy trì tư thế bị hán ôm mà nhắm mắt lại...

Bởi vì sự ôm ấp của Cổ Bắc Thần quá mức quen thuộc, cũng bởi vì là hán nên mới an tâm, Giản Mạt rất nhanh liền rơi vào giấc ngủ.

Ngay lúc Giản Mạt truyền đến hơi thở đều đều có phần nặng nề, Cổ Bắc Thần chậm rãi mở mắt ra nhìn... Con mắt chim ưng ở trong bóng tối sắc bén, như đang săn mồi, cũng dường như muốn cắn nuốt nó không còn một mảnh.

Nghiêng đầu, Cổ Bắc Thần nhìn Giản Mạt ở trong lòng hán ngủ say, trong lòng dị thường phức tạp... Cảm giác như vậy, nói không rõ chính là không rõ.

Than nhẹ một tiếng, Cổ Bắc Thần ở trên trán Giản Mạt hạ xuống một nụ hôn nhẹ, thì thầm thấp giọng nói: “Chuyện của mình còn lo chưa xong, còn muốn đi lo chuyện người khác... Nghĩ đến như thế nào thì anh đang không có việc gì làm nên kiếm chút chuyện làm vậy...”

Dứt lời, Cổ Bắc Thần đột nhiên giương môi mỉm cười, nghĩ đến lúc ấy mở cửa nhìn thấy bộ dáng Giản Mạt như vậy, trong lòng lướt qua một trận ấm áp.

Nhắm mắt lại, đơn giản chỉ là ôm nhau đi ngủ, nhưng hán cảm thấy rất thư thái.

Tia nắng ban mai trong ánh bình minh xé rách mây mù dày đặc ở phía đông tiến đến, đồng hồ sinh học của Giản Mạt vang lên, ở trong lòng ngực quen thuộc mà tỉnh dậy lại thấy thật tốt.

Cố Bắc Thần vì cô khẽ nhúc nhích mà tỉnh lại, chậm rãi mở đôi mắt ngái ngủ. Chiều vào mắt là hình ảnh Giản Mạt với khuôn mặt tỉnh tể, mềm mại cùng tràn đầy sức sống, nhưng ánh mắt thì lại hoàn toàn như *già heo ăn lão hổ. (ý là: già yếu để ăn hiếp mạnh!)

“A Thần, sớm!” Giản Mạt lười biếng chào hỏi, ngay sau đó vòng qua người Cố Bắc Thần, muốn đứng lên. Thế nhưng, vừa đứng lên liền bị Cố Bắc Thần kéo trở lại...

Giản Mạt khẽ nhủ mày, “Không đứng dậy sao? Không lẽ anh không cần đi làm!”

Cố Bắc Thần chỉ cảm thấy cái bộ vị phía dưới đã nóng rực, tầm mắt hần càng thâm thúy nhìn Giản Mạt, “Toàn bộ đều chưa thức dậy, nhưng phía dưới đã thức dậy rồi...”

Cố Bắc Thần thông báo cho cô biết, Giản Mạt vô ý thức theo ánh mắt của hần nhìn lại... Liền thấy bộ phận kia, đã vươn mình thức dậy trong chiếc chăn mỏng...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Trong lòng em hữu dụng thích đến thế sao?

Editor: Diệp Hạ Vô Ưu, Nam Cung Từ Uyển

Beta-er: Nam Cung Từ Uyển

Giản Mạt tỏ vẻ rất khó chịu, cô không biết người đàn ông này đối với phương diện kia nhu cầu mạnh như thế nào... Dù sao, cứ mỗi lần Cố Bắc Thần không kiềm chế, dù cho mỗi đêm đều hành hạ cô, đến buổi sáng nhất định cũng sẽ bồi thường lại.

Giản Mạt một bên đánh răng, một bên nhìn chính mình trong gương, vết hôn lộ ra trên vai, bắt đầu dĩ nhún nhún vai...

Giản Mạt ra sức đánh răng, trong lòng có chút rầu rĩ... Cô đem tất cả hờn dỗi đổ cho Cố Bắc Thần, mới sáng sớm đã đem cô trước sau ăn sạch sẽ. Còn bản thân cô mặc dù miệng kêu 'Không muốn không muốn', nhưng cũng hứa theo hần.

Giản Mạt ăn mặc chỉnh tề rồi đi xuống lầu, thấy Cố Bắc Thần đang uống cà phê đọc báo...

Biệt thự to như vậy nhưng trừ bỏ người quét dọn trước kia thì cũng không có người hầu nào khác, nói dễ nghe một chút, đây là thế giới của hai người, nói khó nghe một điểm, đó chính là Giản Mạt là người vợ ả hôn không thể công khai.

Như vậy cũng tốt, muốn ly hôn chỉ cần trực tiếp kí giấy ly hôn... Sạch sẽ lưu loát.

“Cố Bắc Thần, anh không có người trong lòng sao?” Giản Mạt cầm mút hoa quả thoa nhẹ lên bánh mì, tiện tay rót cho mình cốc sữa: “Em chỉ là muốn nói đến người thích trong lòng...”

Cố Bắc Thần nhìn cũng không nhìn, chỉ liếc mắt Giản Mạt một cái, sau đó quay sang xem báo, từ trong cổ họng truyền đến một tiếng, “Ừ.”

Giản Mạt lập tức sáng mắt, vẻ mặt bá khí, “Là ai vậy?”

Cố Bắc Thần bỏ tờ báo xuống, đôi con ngươi hắc ưng nhìn chằm chằm Giản Mạt, “Tò mò?”

Giản Mạt vội vàng gạt đầu.

Môi miệng của Cố Bắc Thần hơi cong, như vậy nhìn rất giống yuppe, “Là em.”

“...” Giản Mạt cảm thấy, Cố Bắc Thần như đang trái lương tâm nói ra những lời không thật lòng này với cô cũng không dễ dàng, “Này, trước em còn có ai không?”

Giả lại hoàn giả, da mặt cô rất dày, hi vọng hần trả lời a!

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, tầm mắt âm u không thấy đáy, giống như một cái đầm lầy ngàn năm, thâm thúy tùy thời phải đem nhân hít vào thế giới của hần lý... Tuy ý hần xâm lược!

Giản Mạt lại âm thầm kinh hãi, cô cảm giác như mình đang mang vạ vào thân, “Haha ... Chuyện này, không nói cũng chẳng sao.”

“Vậy còn em?” Cố Bắc Thần khẽ mở môi miệng hỏi lại.

“Em sao?” Giản Mạt nhất thời sững sờ.

Cố Bắc Thần hí hửng mắt lại, chờ đợi cô trả lời.

Giản Mạt nhấp máy môi, những thứ ngon lành trong miệng, có chút hậm hực hờn dỗi, bắt đầu ăn bữa sáng của mình...

Chuyện tình của cô và Sở Tử Tiêu hẳn đã biết hết rồi, còn hỏi cô sao? Thế nào, cùng cháu ngoại yêu dấu của hẳn tương thân tương ái... Chuyện như vậy hẳn cũng thích nghe sao? Không hiểu sao, Giản Mạt có chút rầu rĩ trong lòng.

Cố Bắc Thần cũng không truy vấn nữa, hẳn chỉ là lạnh lùng buông vén đôi chân, sau khi nói, “Anh đến công ty trước!”, hẳn cứ như vậy một tay để sau túi, trên khuôn mặt không để lại bất kỳ cảm xúc nào, xoay người rời đi...

Chỉ là khoảng khắc hẳn xoay người đi, hẳn kia như vậy lãnh đạm trên mặt cầu mạt bất tự toan ý.

Cố Bắc Thần tự mình lái xe đến công ty, tiến vào tháng sáu cuối năm độ, có mấy thu mua án đôi đều tới cùng nhau, hẳn phải muốn tọa trấn công ty.

“Cốc cốc!”

Tiếng gõ cửa truyền đến, ngón tay thon dài của Cố Bắc Thần ở trên bàn gỗ gõ vài cái, đồng thời lên tiếng, “Vào đi!”

Tô San đẩy cửa bước vào, đem một xấp tài liệu thật dày để ở trên bàn của Cố Bắc Thần, sau đó bình tĩnh nói, “Thần thiếu, tất cả tư liệu của JK đã chuẩn bị xong... Tùy thời có thể tiến hành tiếp được tới tình cầu án.”

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ là ngón tay không ngừng ở trên bàn gỗ gõ.

****

Giữa màn hình máy tính là Dos mặt biên, một chuỗi kí tự xuất hiện trên màn hình, tiếng 'tích tích' liên tục vang lên.

Tô San không thúc giục, chỉ là đứng một bên chờ đợi.

Cho đến khi máy tính truyền đến một tiếng 'Tích----' thật dài, Cố Bắc Thần vừa rồi hài lòng thoát ra Dos mặt biên.

“Đúng hạn tiến hành!” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như điêu khắc không có nửa phần tình tự, “Cô cùng Tiêu Cảnh cùng nhau thương lượng một chút tiến trình, tôi không hi vọng sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!”

“Vâng!” Tô San lên tiếng.

Cố Bắc Thần kí tên vào bản tài liệu mua bán, rồng bay phượng múa kí tên hẳn...

Tô San nhận lấy tài liệu đã kí, vừa định xoay người, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, “Đúng rồi Thần thiếu... Sáng sớm hôm nay có người đến quầy tiếp tân nói muốn hẹn ngài đến Diamondstar ăn tối.” Cô thường lệ hội báo, “Nói là ở chỗ cũ...”

Ngay lúc Tô San nói đến Diamondstar, mày kiếm của Cố Bắc Thần trong nháy mắt nhíu lại, nguyên bản như vậy tuấn nham cũng ngưng khởi đến, “Là ai đã đến?”

“Tôi không biết, người đó ngay cả tên cũng không để lại...” Tô San nhún nhún vai, “Quầy tiếp tân nói là nữ, cô ấy nói chỉ cần nói cho ngài tên nhà hàng đó, ngài sẽ biết!”

Kiểu bắt chuyện như vậy quầy tiếp tân chưa gặp qua bao giờ, cứ nghĩ là tình nhân của Cố Bắc Thần, giống như sự kiện của Giản Mạt lần đó, liền ngay lập tức báo cho hẳn.

Cố Bắc Thần hô hấp có chút gấp gáp, hẳn có cảm giác có thứ gì đó trong lòng ngực sắp trào ra.

Tô San thấy Cố Bắc Thần không giống ngày thường, nhưng cũng không dám hỏi, cô ôm tài liệu đi ra ngoài.... Chỉ là, rất lâu rồi cô mới không thấy Thần thiếu bị như vậy.

Ngay lúc cảnh cửa vang lên tiếng “Cùm cụp” đóng lại, sắ mặt của Cố Bắc Thần từ bình tĩnh trong nháy mắt tan rã. Hẳn phảng phất có một chút vô lực, chậm rãi nằm tựa ở trên ghế ngồi, một đôi mắt như loài chim ưng híp lại, tràn ra tia sáng hung ác nham hiểm.

“Bắc Thần, nếu có một ngày em trở về... Em sẽ hẹn gặp mặt anh ở Diamondstar.”

Ánh nắng chiếu ở trên người Thẩm Sơ, cô mặc một chiếc váy dài chiffon màu sắc đơn giản, mái tóc đen như mực tức khắc rơi trên lưng cô dài đến tận eo, dưới ánh mặt trời chiếu xạ mang đến một tia sáng rực rỡ.

Cố Bắc Thần chậm rãi nhắm hai mắt lại... Dường như giờ khắc này, hẳn quay về năm năm trước.

“Không thể không đi được không?” Lời nói vô lực tràn ra môi mỏng, trong mắt Cố Bắc Thần có một tia phần nộ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Sơ tràn ngập ý cười, gật gật đầu, “Anh biết rất rõ ràng... Em không thể không đi.”

Cố Bắc Thần cười lạnh, “Thẩm Sơ, em làm sao dám giấu lên tình cảm mà anh đã dành cho em như vậy?” Hắn cười lạnh, “Em không sợ lúc em quay trở lại, tâm của anh đã thay đổi hay sao?”

Thẩm Sơ cup mắt, “Điều đó chỉ có thể nói rõ... Chúng ta có duyên không phận.” Khóe miệng cô muốn câu lên một nụ cười tự tin nhưng lúc đó không hiểu sao lại tự nhiên trở thành tự giễu.

“Bắc Thần, lưu lại lòng của anh... Có thể được không?”

Cuối cùng, Thẩm Sơ trước lúc xoay người còn lưu lại một câu nói nhàn nhạt, hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt tức giận của Cố Bắc Thần ...

Diamondstar là một nhà hàng Pháp, phòng ăn ở nhà hàng này đã có lịch sử lâu đời trên thế giới... Còn có truyền thuyết của một tình yêu mỹ lệ.

Kim cương là vật cứng rắn nhất trên thế giới này, mà ngôi sao... Là điều sáng sủa nhất trong đêm tối.

Dường như chúc phúc cho tình yêu giữa nam và nữ, giống như kim cương bình thường óng ánh không thể xuyên thấu, giống như ngôi sao bình thường lóe ra ánh sáng nhưng vẫn bao dung không không rời không bỏ bóng tối.

Thẩm Sơ ngồi ở vị trí góc tối của diamondstar, cánh tay chống lên mặt bàn bằng gỗ, mu bàn tay nhẹ nhàng nâng má nhìn ra phía ngoài..

Chiếc bóng nhu thuận hơi nghiêng đổ dài trên mặt sàn bóng loáng, ánh mặt trời buổi chiều xuyên thấu cửa sổ thủy tinh lưu loát rơi vào trên người của cô, liền giống như một bức tranh tĩnh lặng, đẹp không sao tả xiết.

Cố Bắc Thần biết Thẩm Sơ rất đẹp, lúc đó bọn họ trong vòng này thích cô rất nhiều...

Hắn đến bây giờ lại nhớ đến sinh nhật lúc hai mươi tuổi của hắn năm đó, cô đem chính mình cắt vào cái rương xem như lễ vật, lúc đưa cho hắn kia thật sự là một bộ dạng kinh diễm, động lòng người.

Thẩm Sơ cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, chậm rãi thu tầm mắt nhìn lại... Lập tức, tầm mắt của cô cùng ánh mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần giao nhau trên không trung.

Chỉ là giây lát, hai người dường như đều rơi vào khoảng không trung đó, không cách nào tự thoát khỏi..

Có một loại tình, gọi là liếc mắt một cái đã trải qua ngàn năm!

Có một loại nhớ nhung, gọi là cố chấp không hối hận!

Càng có một loại đau xót, giống như lúc này...

Thẩm Sơ ở lúc Cố Bắc Thần đi tới, cười tươi như hoa chậm rãi nói: “Em liền biết, anh chưa từng quên ước định của chúng ta...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Giản Mật, cậu yêu hắn?

Editor: An Triệu

Con người của Cố Bắc Thần đen như mực thâm thúy nhìn chăm chăm như không thấy, vẫn như cũ đè lại trái tim đang nhảy vì khẩn trương khi thấy Thẩm Sơ, môi mỏng hơi câu lên.

“Trở về lúc nào?” Cố Bắc Thần hỏi.

Thẩm Sơ cười tươi như hoa, lông mày cũng vì thế mà nhíu lại, chỗ sâu nhất trong đáy mắt cũng ánh lên ý cười, “Gặp lại em mà chỉ nói câu này thôi sao?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng, tuấn nhan như điêu khắc lộ ra một mặt thản nhiên, “Nếu không phải là gì?”

Thẩm Sơ mỉm cười nhìn Cố Bắc Thần, đáy mắt ở chỗ sâu nhất lướt qua một mặt cảm xúc phức tạp, chỉ là, cảm xúc của hắn như vậy khiến cô có chút tức giận, “Bắc Thần, năm năm... Em rất nhớ anh.”

Từng chữ, Thẩm Sơ đều nói rất thông thả, giống như sợ Cố Bắc Thần nghe không rõ.

Môi mỏng của Cố Bắc Thần đã cong thành một vòng, đáy mắt kia ức chế không được cảm xúc bởi vì một câu “Nhớ anh” của Thẩm Sơ trong nháy mắt bạo phát ra.

“Nói đi là đi, nói trở về là trở về...” Cố Bắc Thần mỉm cười lạnh lùng, “Thẩm Sơ, lúc này nói nhớ anh, có phải hay không chính là quá muộn?”

Năm năm, sớm đã không còn con người đó tồn tại nữa rồi...

Thẩm Sơ đảo mắt, trường mà quyền kiều lông mi liền hình như cây quạt nhỏ từ như nhau, ở mí mắt hiện lên một chút mờ mịt, “Là có chút muộn đi...”

Nghe cô thừa nhận, Cố Bắc Thần lập tức lạnh mặt, hừ lạnh một tiếng sau đó lạnh lùng nói: “Thẩm Sơ, em thật đúng là luôn không để ý đến chuyện mình gây ra!”

Thẩm Sơ ngược mắt, “Không có người nào lại có thể không để ý đến chuyện mình làm cả...”

“Nhưng em tùy ý giảm lên tâm tư của người khác cũng sẽ không để ý sao?” Thanh âm Cố Bắc Thần có chút lạnh lùng pha lẫn ý cười chế nhạo.

Thẩm Sơ lẳng lặng nhìn Cố Bắc Thần, con ngươi của cô đen lại, cứ như vậy để thời gian trôi qua, có rất ít người có thể tập trung suy nghĩ tại khoảnh khắc này, “Bắc Thần, anh có phải cảm thấy em...” Cô lại thân nhiên cười, “...Em không nên trở về.”

Cố Bắc Thần trầm mặc, đôi mắt như chim ưng không kiêng nể gì nhìn Thẩm Sơ ở đối diện, cứ như vậy một khắc, hắn thậm chí muốn bóp chết loại cảm xúc xúc động của cô.

Âm thanh hít một hơi, gương mặt anh tuấn của Cố Bắc Thần cũng khôi phục lại vẻ lãnh đạm, “Lúc trước nói không thể không đi, bây giờ... Thế nào liền đã trở về?”

“Nếu như em nói... Là bởi vì anh, anh có tin không?” Thẩm Sơ mỉm cười hỏi.

Cố Bắc Thần hơi nhíu mày, hắn biết rất rõ ràng Thẩm Sơ đang nói dối, nhưng mà, hắn vậy mà nguyện ý tin...

Thẩm Sơ thờ dãi, “Không có anh năm năm, em một chút cũng không vui.” Nói một câu, ánh mắt cô liền sụp xuống, lông mi thật dài che giấu đáy mắt có chút mất mát, “Em biết lúc này nói cái gì trong lòng anh cũng không muốn tin, thế nhưng...” Cô ngược mắt, đáy mắt có chút khẩn trương cùng hoảng loạn, “Bắc Thần, em thật sự rất nhớ anh.”

Mâu quang của Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn không thấy đáy, chỉ là yên tĩnh nhìn Thẩm Sơ, dần dần tràn ra tư vị phức tạp không rõ, chỉ thấy môi mỏng của hắn khẽ mở, trầm thấp chậm rãi nói: “A Sơ, anh đã kết hôn...”

Thẩm Sơ lúc đầu chỉ hơi nhíu mày, ngay sau đó trong mắt tràn ra sự không thể tin, cuối cùng... Tất cả trình tự đều hóa thành một vẻ bi thương cùng đau đớn trên khuôn mặt mỹ lệ kia!

Tại bệnh viện Mẫn Khang.

Giản Mạt sau khi tan việc đã tới bệnh viện thăm Lý Tiểu Nguyệt, lại trải qua một ngày điều dưỡng, thân thể Lý Tiểu Nguyệt cũng khôi phục không ít.

“Hôm nay cậu có đọc báo kinh tế tài chính không?” Lý Tiểu Nguyệt nhìn Giản Mạt hỏi.

Giản Mạt lắc lắc đầu, “Mình đối với kinh tế tài chính không có hứng thú... Chỉ đối với tổng tài quản lý tài chính kia có hứng thú thôi!” Cô mở miệng ra đùa vui, ở trên mặt còn nhảy nháy nháy mắt.

Lý Tiểu Nguyệt khẽ cười, phảng phất có một chút bất đắc dĩ nói: “Đế Hoàng ở Nam Hải thị sắp sửa đầu tư một loại hình công nghệ cao làm thử nghiệm, theo tin tức mới nhất, tham dự đến cuối cùng trong cuộc đấu thầu lần này, điện tử Kim Dương cũng ở trong đó.”

Giản Mạt nhìn Lý Tiểu Nguyệt, trong đầu thoáng chốc dừng lại suy nghĩ mới bắt đầu hỏi: “Cái kia tra nam công ty?”

Lý Tiểu Nguyệt gật gật đầu

Giản Mạt nhìn Lý Tiểu Nguyệt, dường như đang cầu muốn tìm ra đáp án, thế nhưng, nhìn ánh mắt của cô ấy như vậy cũng khẳng định được đáp án là gì, “Ý của cậu là... Có thể đó là một cái bẫy?”

Lý Tiểu Nguyệt lại gật đầu, “Mặc dù công ty Thập gia cùng Kim Dương, quy mô của hai nhà cũng không sai biệt lắm, nhưng Đế Hoàng lần này đầu tư hơn hai mươi tỷ, như vậy công ty hắn là nhập không được Đế Hoàng mất mới là.”

Ngụ ý, cái này là Cố Bắc Thần có ý hạ bẫy...

“Vậy cậu cứ chờ Cố Bắc Thần như thế nào thu thập được cái công ty kia đi!” Giản Mạt nói, trong mắt không nhận được mà tràn ra tia sáng.

Cô biết cô với Cố Bắc Thần không có tình cảm gì, nhiều nhất cũng chỉ là cười cô về để làm tròn trách nhiệm... Hoặc là nói, hai người như thế nào cũng

chỉ là bạn tình, hấn động động ngón tay liền có thể giải quyết sự tình, cũng là cho cô một cái công đạo.

Lời như vậy, cô thật sự rất cảm kích, tự nhiên cũng đối với Cố Bắc Thần ra sức lấy lòng... Hấn cũng không thiệt!

Có thể tưởng tượng đến như thế này, trong lòng Giản Mạt vẫn là ảm áp...

Cô rốt cuộc chỉ mới hai mươi ba tuổi, mặc dù hiện thực hai năm trước làm cho cô không có cách nào tiếp tục nằm mơ, nhưng cô nghe đến hấn nói giúp cô như vậy, cô sao có thể một chút xúc động cũng không có?

Lý Tiểu Nguyệt đang nhìn Giản Mạt thay đổi tâm trạng từ âm trầm cau mày, lại đến nhìn thấy khóe miệng Giản Mạt hiện lên ý cười như thiếu nữ mới lớn, trong lòng bỗng nhiên cả kinh...

“Giản Mạt,” Lý Tiểu Nguyệt chính thức kêu tên cô, “Cậu... Có phải hay không đã yêu Cố Bắc Thần?” Mặc dù là nghi vấn, thế nhưng, trong lòng cô lại có thanh âm đang khẳng định đây là sự thật.

Giản Mạt bỗng nhiên cứng đờ, phe phẩy lông mi nhìn Lý Tiểu Nguyệt, trong lúc nhất thời mà quên mất phản bác.

Lý Tiểu Nguyệt là học pháp luật, đối với mọi người đều rất miễn cưỡng. Cộng thêm trên tòa án tiếp xúc với rất nhiều dạng người dính dáng đến tình cảm nên thấy rõ hơn, lúc này càng thêm khẳng định Giản Mạt đã thực sự yêu hấn...

“Minh làm sao có thể chứ...” Giản Mạt khóe miệng hơi cứng ngắc, có chút sốt ruột vội vàng nói, thế nhưng, nói đến phân nửa, trong lòng đột nhiên liền không suy nghĩ được gì.

“Con nhóc, Cố Bắc Thần là thuốc độc!” Lý Tiểu Nguyệt lo lắng thay cho Giản Mạt, “Trừ phi, cậu có thể khiến hấn yêu cậu, hoặc là... Cậu tự quản tốt lòng của mình đi!”

Giản Mạt trầm mặc, dường như đang suy nghĩ đến lời của Lý Tiểu Nguyệt, thế nhưng, trong lòng lại có một thanh âm càng lúc càng lớn khẳng định câu nói của cô ấy là thật.

“Trong lòng mình là ai, cậu không phải không biết...” Giản Mạt có chút bối rối, chỉ nghĩ muốn phủ quyết phỏng đoán của Lý Tiểu Nguyệt, “Cậu rõ ràng biết gả cho Cố Bắc Thần cũng là bất đắc dĩ. Ha ha... Minh làm sao có thể yêu một nam nhân chung quy chỉ biết rời đi?”

Ánh mắt sắc bén của Lý Tiểu Nguyệt nhìn Giản Mạt, muốn nhìn xem lời cô nói có bao nhiêu phần thật giả, “Ý của cậu là... Cậu bây giờ vẫn còn yêu Sở Từ Tiêu?”

“Đây là đương nhiên...” Giản Mạt vội vàng trả lời, liền hình như muốn che đậy cái đề tài “Cô yêu Cố Bắc Thần”.

Sở Từ Tiêu vốn là muốn gõ cửa mà tay nâng lên lại cứng đờ tại chỗ, theo khe cửa khép hờ mà nhìn thấy một bên mặt của Giản Mạt, đáy mắt huyền hóa ra một tia kinh hi, đồng thời khóe miệng vì vui sướng mà cong lên.

“Em chắc chứ...” Lý Tiểu Nguyệt đột nhiên im miệng, tầm mắt rơi vào ngay cửa phòng bệnh, đáy mắt có chút kinh ngạc, “Từ Tiêu?”

Tâm Giản Mạt như tàu lượn siêu tốc vừa mới thoải mái được một chút lại phập phồng trở lại, sau đó âm thầm cắn môi chậm rãi xoay người, tầm mắt chống lại ánh nhìn bức thiết mà kích động kia của Sở Từ Tiêu, con ngươi lộ ra một tia phức tạp...

“Mạt Mạt...” Sở Từ Tiêu khẽ gọi đồng thời đi đến, ở trước mặt Giản Mạt dừng lại, không nhìn Lý Tiểu Nguyệt mà thâm tình nhìn cô, “Lúc trước em quả nhiên là gạt anh, em quả nhiên là vẫn còn yêu anh...”

Dứt lời, hấn kích động đưa cánh tay dài, một phen đem Giản Mạt giam vào trong lòng, ôm rất chặt như sợ cô lại bỏ trốn giống trước đây... (◡◡◡)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Thừa nhận, cô đã yêu Cố Bắc Thần!

Editor: Đới Xuân Trúc

Giản Mạt trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, bị Sở Từ Tiêu ôm chặt. Khoảng khắc kia, cô dường như trở về thời đại học, khi vẫn còn cùng hấn ta ở trong sân trường...

Lý Tiểu Nguyệt chăm chú nhìn Giản Mạt bị ôm, đáy lòng phát ra cỗ lo lắng.

Cô không biết Giản Mạt nói lời kia là thật sự có tình ý với Sở Từ Tiêu, hay là... bởi vì trốn tránh sự thật bản thân đã động lòng với Cố Bắc Thần, nhưng

mặc kệ là lý do nào, đối với Giản Mạt đều là thương tổn!

Giản Mạt rút cuộc kịp phản ứng, cô muốn đẩy Sở Từ Tiêu ra, nhưng bị hắn ta ôm thật chặt, căn bản là không thoát ra được.

“Buông tôi ra.” Giản Mạt nói, hai tay trên ngực Sở Từ Tiêu không từ bỏ, dùng lực mạnh muốn thoát ra.

“Không buông.” Sở Từ Tiêu cứng đầu, “Anh sẽ không bao giờ buông em ra.”

Giản Mạt hạ mi mắt, âm thầm mắng bản thân ngu ngốc vạn lần! Hai tay lại dùng lực thêm.. Đáng tiếc, không những không thoát ra được, mà còn bị Sở Từ Tiêu ôm chặt hơn trước.

Giản Mạt từ bỏ. Cô thở hổn hển, thanh âm đột nhiên mềm mại: “Trước tiên thả tôi ra được không?”

Sở Từ Tiêu cuối cùng đành phải buông Giản Mạt ra, hướng mắt về phía Lý Tiểu Nguyệt nói: “Lát nữa tôi và Giản Mạt sẽ tới thăm cô sau.” Dứt lời liền cầm lấy tay Giản Mạt, lôi đi.

Lý Tiểu Nguyệt nhũn mày, mặt có chút tái đi, trong lòng thầm nghĩ: “Mạt Mạt, cậu cứ dây dưa với hai cậu cháu nhà này, thì phải làm sao thoát thân?”

“Anh đưa tôi đi đâu?” Giản Mạt bất đắc dĩ hỏi, Sở Từ Tiêu bước từng bước dài, cô phải chạy mới có thể theo kịp.

Sở Từ Tiêu không nói câu nào, kéo Giản Mạt vào trong thang máy, ra khỏi bệnh viện, nhét cô vào trong xe, sau đó một mạch rời khỏi đó. Giản Mạt quyết định im lặng, lời vừa rồi khiến Sở Từ Tiêu hiểu lầm cũng chẳng có gì đáng trách... chỉ là, cũng vì hắn hiểu lầm, trong lòng cô mới càng muốn giải thích.

Cô còn yêu Sở Từ Tiêu sao?

Sợ rằng nhiều hơn đều là đối với hai năm trước tất cả chỉ là lưu luyến... Mà bây giờ, trong lúc vô tình lòng cô đã sớm hướng về Cố Bắc Thần mà không biết.

Cụp mắt, Giản Mạt mang vẻ mặt trầm trọng... Tiểu Nguyệt đã nhìn ra, là cô biểu hiện quá rõ ràng sao?

Sở Từ Tiêu dừng xe đợi đèn đỏ, dư quang đầy mắt nhìn thân ảnh của cô, hai tay nắm chặt tay lái, mãi cho đến khi đèn xanh, hắn ta mới dời mắt, cho xe chạy tiếp.

Cuối cùng, xe dừng ở Lạc Đại

Giản Mạt nhìn xung quanh, phía trước hóa ra là cánh đồng ngô ở Lạc đại.

Trời vào thu, một phần lá ngô đồng đã ố vàng rũ xuống, gió thổi làm lá rơi, trải trên nền đất một tầng lá.... tựa hết như cảnh tượng năm đó.

Xuống xe, Giản Mạt không ngừng suy nghĩ. Cô chưa bao giờ nhiệt tình yêu một ai, có thể cùng Sở Từ Tiêu đến với nhau là ngoài ý muốn, yêu hắn cũng là ngoài ý muốn...Sở Từ Tiêu nhìn cô, ánh mắt nóng rực, khoe miệng khê tạo thành đường cong tao nhã, bị mặt trời chiếu chiếu vào đặc biệt mê người.

Hắn ta tự nhiên lôi tay Giản Mạt, dẫn cô vào sâu hơn trong cánh đồng ngô... Giản Mạt khó chịu, gạt tay hắn ta ra.

“Mạt Mạt?” Sở Từ Tiêu quay đầu lại nghi hoặc nhìn cô

Giản Mạt nấp mũi dưới, đắn đo một lúc, nhắc bước chân theo sau.

Ánh nắng gay gắt ban chiều xuyên qua lá ngô đồng, loang lổ chiếu trên hai người, sau đó đem bóng hai thân ảnh kéo thật dài...

Bởi vì bây giờ là thời điểm dùng bữa của trường học, nơi đây vô cùng yên tĩnh.

“Mạt Mạt, anh rất vui.” Sở Từ Tiêu tựa như đứa nhỏ nói, nghiêm túc khi ở tòa án đã bay mất sạch.

Giản Mạt nhếch môi, ánh nắng loang lổ chiếu trên sườn mặt cô, tràn ra trầm trọng..

“Em không biết, lúc trở về Thiên Đường Dạ gặp được em, anh đã nói những lời khó nghe, là do anh nóng nảy quá, vô dụng quá, cũng bất đắc dĩ quá...” Sở Từ Tiêu khoe miệng khê cười, “Bất kể như thế nào, cũng không đau lòng bằng câu 'còn yêu' của em.”

Sở Từ Tiêu nghiêng đầu liếc nhìn Giản Mạt, trên khuôn mặt tuấn dật đều là vẻ vui mừng: “Mạt Mạt, theo anh rời đi. Mỗi ngày cùng nhau nắm tay đi dạo cánh đồng ngô...”

Sau đó anh sẽ cầu hôn em.

Hắn ta thu tầm mắt, nhìn về phía xa, “Nơi này đại biểu cho tình yêu giữa chúng ta... Anh nghĩ dắt tay em, cùng em đi thẳng đến...” Sở Từ Tiêu khoe miệng đầy ý cười, “....khi chúng ta mất mới thôi.”

Giản Mạt dừng bước chân, rút tay ra nhìn anh ta, “Từ Tiêu, nếu như ban nãy em nói nhầm, em tình nguyện xin lỗi...”

Sở Từ Tiêu nhăn mày kiểm

“Ban nãy là do em luống cuống...” Giản Mạt mấp môi dưới đáp, mắt cô nỗ lực né tránh ánh mắt của anh ta: “Cho nên, em mới nói với Tiểu Nguyệt như vậy!”

“Em...” Sở Từ Tiêu đáy mắt tràn ngập sự chống cự, “...có ý gì?”

Giản Mạt hô hấp có chút nghiêm trọng, cô đè xuống tâm tư phức tạp, âm thầm cắn răng nói: “Bởi vì không thương... Nguyên nhân này trước có lẽ lừa dối anh, hoặc cũng tự lừa dối bản thân em, nhưng bây giờ...”

“Hiện tại thế nào?” Sở Từ Tiêu thanh âm lộ ra lạnh lùng, “Bây giờ thật sự em không còn yêu anh, bởi vì... em đã yêu Cố Bắc Thần... có phải hay không?” Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói hắt ta lộ ra tia ẩn nhẫn căm tức.

Giản Mạt cup mắt, lập tức nâng lên, yên ổn trả lời: “Đúng!”

Cô luôn là người dám yêu dám hận, chưa bao giờ thích dong dài: “Từ Tiêu, yêu Cố Bắc Thần là em không biết lượng sức, thế nhưng... em không quản được trái tim mình.”

Ánh mắt Sở Từ Tiêu nhìn Giản Mạt lộ rõ sự thất vọng: “Dù tim hắt không thuộc về em, dù hắt cưới em chỉ vì cần một người tới lấy lại cổ phần, dù hắt đối với em chỉ có dục vọng...”

Nói đến cuối, hắt ta có chút không không chế nổi mà gầm nhẹ ra tiếng

Giản Mạt nhủ mày, tuy rằng toàn bộ đều là sự thật, nhưng bây giờ do chính miệng Sở Từ Tiêu nói ra, lại khiến thần kinh cô đau nhói.

“Đúng...” Giản Mạt cắn răng nói ra một chữ, đôi mắt đẹp không chút chần chừ: “Từ Tiêu, không phải anh cũng rất hiểu em sao? Dù biết rõ, nhưng em vẫn không thể khống chế được tim mình như cũ.”

Sở Từ Tiêu thất vọng lui về phía sau một bước, vì hắt biết, bây giờ cô đang nhấn nhủ rằng cô thật sự đã không còn quan tâm thời gian nữa, tim của hắt ta lập tức cảm thấy sợ hãi luống cuống.

Giống như, một giây trước còn đặt mình ở tận trời xanh, một giây sau lập tức đã bị rơi xuống đáy vực sâu. Cái loại cảm giác mất trọng lượng đó khiến hắt ta không thể nào thích ứng ngay được.

“Giản Mạt...” Giọng Sở Từ Tiêu lộ ra một chút khàn khàn: “Hắt là kẻ vô tâm, tim của hắt, chỉ dành cho một cô gái duy nhất, em hiểu không?”

Giản Mạt nháy mắt sững sờ tại chỗ, ý của Sở Từ Tiêu, cô hiểu.... ý là Cố Bắc Thần sẽ không thể yêu thêm một ai khác nữa sao?

“Em chưa từng mong anh ấy sẽ yêu lại mình...” Lồng ngực Giản Mạt vô cùng nghẹn thở, thế nhưng, trên mặt vẫn luôn tỏ ra yên ổn: “Em không quan tâm trái tim mình là chuyện của em, em cũng chẳng có quyền yêu cầu anh ấy yêu lại em.”

“Thứ tồn tại ở trong thế giới của tình yêu là lòng tham...” Sở Từ Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em yêu hắt nhiều như vậy, mà lại không hi vọng hắt sẽ đáp lại mình... Mạt Mạt, em là loại người kiêu ngạo, chẳng lẽ cứ muốn đặt mình vào vị trí hèn mọn như vậy mãi sao?”

Giản Mạt nhắm mắt lại, khóe miệng hé ra nụ cười nhẹ nhàng chua chát: “Từ Tiêu, chẳng lẽ lúc này anh phủ nhận không phải cũng là vì thế sao?”

“Chẳng sợ đặt bản thân mình vào giữa dơ bẩn hèn mọn...” Giản Mạt ngược mắt, nhìn về mặt thống khổ tan vỡ của Sở Từ Tiêu, lòng sinh ra áy náy, nhưng vẫn cắn răng nhấn tâm nói ra những lời cay độc: “Nếu lòng đã muốn như vậy, sao không khống chế bảo đừng yêu?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Editor: Dừa

Một câu hỏi lại khiến Sở Từ Tiêu á khẩu không trả lời được, hắt và Giản Mạt đều là những con người cao ngạo, những điều hèn mọn như vậy vốn không nên thuộc về hắt...

Thế nhưng trong thế giới tình yêu không có cao ngạo, chỉ có ai yêu ai nhiều hơn thì người đó liền trở nên hèn mọn...

“Từ Tiêu, tất cả mọi chuyện đã không thể trở về được như trước được nữa rồi...” Giản Mạt tâm tình trầm trọng nhưng cũng rất thoải mái, “Nếu như cố níu kéo, chỉ sợ tất cả sẽ không tự chủ được.”

Ánh mắt cô trong veo, không một tia tạp chất, “Muốn trách... chỉ có thể trách hai năm trước, thời điểm bất lực nhất, người xuất hiện trước mặt tôi, người ở bên cạnh tôi không phải anh, mà là anh ấy.”

Nếu như không phải nhờ Cố Bắc Thần thì cô cũng không chống cự được đến bây giờ... Nếu như không phải nhờ hắn thì tiền thuốc men cũng chẳng có. Ngay cả nếu tìm được trái tim thích hợp để phẫu thuật thì tiền cũng chẳng có.

Chẳng phải có người nói, nữ nhân là động vật cảm tính, một khi thân thể đã giao cho nam nhân nào thì rất dễ đánh mất trái tim đối với nam nhân đó sao?

Có lẽ cô là tình huống như vậy.

Ít nhất trong thời gian hai năm Cố Bắc Thần đối xử với cô cũng không tệ, bọn cô lên giường cũng rất hòa hợp.

Chủ yếu là, ở chung cùng Cố Bắc Thần, cô không có bất kỳ áp lực nào...

Nhìn ánh mắt kiên định của Giản Mạt, Sở Từ Tiêu đột nhiên có cảm giác mình đã không còn cơ hội... Không có cơ hội này không phải là hiện tại cô là “Mợ nhỏ” của hắn mà là trong lòng cô không hề có hắn.

Chậm rãi xoay người, lúc Sở Từ Tiêu xuống xe, sự nhẹ nhõm cùng vui mừng trong nháy mắt đã bị bi thương thay thế.

Mặt trời chiếu theo bóng lưng hắn rời đi kéo thật dài cùng thân thể Giản Mạt hòa chung ở một chỗ, chung quy hợp thành một hồi xa cách đầu khổ.

“Mạt Mạt...” Sở Từ Tiêu chợt dừng bước chân trầm trọng, không quay đầu lại, chỉ là âm thanh có chút xa xưa, “Anh sẽ chờ em, chờ cho đến lúc em cảm thấy thương tâm sẽ trở lại bên cạnh anh...”

Dường như chắc chắn sau này Giản Mạt sẽ thương tâm, lời nói Sở Từ Tiêu lộ ra chút ý tứ nào đó.

Giản Mạt nhíu mày, miệng mấp máy, đem lời muốn nói vừa tới miệng nuốt lại vào cổ họng.

Dù cho đã yêu Cố Bắc Thần, cũng đã biết một ngày sẽ phải rời đi... nhưng cô và Sở Từ Tiêu, mãi mãi không thể trở về được như xưa...

Giản Mạt bước đi trên đường lớn ở trên cánh đồng ngô, ngược lại với hướng của Sở Từ Tiêu tựa như muốn nói lời tạm biệt với mối tình đầu.

Sở Từ Tiêu lái xe đi rồi, Giản Mạt đứng ở đầu đường ngô đồng, nhìn chân trời đã biến mất, chỉ để lại rặng mây đỏ ánh chiều tà cuối phía tây, chậm rãi mở miệng: “Từ Tiêu, hẹn gặp lại...”

Ở trong Diamondstar lộ ra một bầu không khí ngưng trọng, cũng giống như trên đường của cánh đồng ngô lúc này.

Thẩm Sơ ngồi ở trung tâm tam giác phía sau dương cầm, móng tay nhuộm trắng nhẹ nhàng áp lên phím đàn đen trắng, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Cố Bắc Thần... Cố Bắc Thần gương mặt nghiêm nghị lãnh đạm, con ngươi sắc bén như loài chim ưng u sầu không thấy dấy chống lại tầm mắt của Thẩm Sơ, trên không trung mang theo chút khúc mắc.

“Có người nói” Thẩm Sơ nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm dễ chịu dễ nghe, “Thời gian năm năm qua không thể lùi lại...” Cô rũ xuống con ngươi cười khẽ, cô vốn rất đẹp nhưng ở dưới ánh đèn lưu ly lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Cố Bắc Thần khẽ nhấp môi mỏng, mắt đen sâu như vòng xoáy.

Thẩm Sơ đối lại với hắn chỉ có nhợt nhạt cười: “Tay hắn từng dạy em một khúc dương cầm, từ đó trở thành ngôi sao trong lòng em...”

Dứt lời, toàn bộ phòng ăn tràn ra khúc dương cầm hòa hoãn lại say mê lòng người...

Ngón tay Thẩm Sơ như những tinh linh nhảy múa trên những phím đàn đen trắng, những nốt nhạc tràn ra khiến người ta mê đắm.

Đến Diamondstar dùng cơm đều là những người thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu, ít nhiều hàng ngày đều rèn luyện một chút âm nhạc. Nghe Thẩm Sơ đàn một khúc dương cầm, tựa như bị trầm mê trong đó... thăng đến khi nốt nhạc cuối cùng rơi xuống.

Tiếng vỗ tay truyền đến, Thẩm Sơ cười nhợt nhạt đứng dậy, ở trên đài chào một cái kiểu hào môn khuê nữ rồi ca ngao trở về chỗ ngồi.

“Bắc Thần” Thẩm Sơ nhìn Cố Bắc Thần, cười đến tự tin, “Anh còn yêu em!” Cô mười phần khẳng định.

Cố Bắc Thần mặt không đổi sắc, “Đúng...” Hắn cũng không lảng tránh vấn đề này, “Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi việc tôi đã kết hôn.”

“Em chờ anh trở lại bên cạnh em...” Thẩm Sơ bình tĩnh nói, “Vẫn chờ đợi!”

Cố Bắc Thần nhíu mày kiếm một cái khó thấy, “Nếu như anh không ly hôn?” Hắn đột nhiên cười lạnh, “Em nguyện ý làm tình nhân của anh?”

“Nếu như anh muốn giẫm đạp em, vậy em sẽ chìm đắm trong trụ lạc đó...” Thẩm Sơ cười cười, chỉ là có chút cay đắng.

Mặt Cố Bắc Thần thoáng chốc lạnh đi, “Thẩm Sơ, em là đang ép anh?”

“Nếu như anh cho rằng là như vậy, thì cứ cho là vậy đi.” Thẩm Sơ nhếch môi, cô cố gắng duy trì sự kiêu ngạo của mình.

Cố Bắc Thần nhìn về mặt Thẩm Sơ như vậy, cuối cùng vẫn thất bại...

“Thẩm Sơ, em biết rất rõ ràng, anh không thể nào thấy em đặt mình vào cảnh hèn mọn như vậy.” Cố Bắc Thần cười tự giễu, “Thẩm Sơ, em thắng rồi.” Cố Bắc Thần ánh mắt thâm thúy, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Dùng tình yêu anh dành cho em để thắng anh!”

Thẩm Sơ cúi xuống, hai tay ôm lấy cánh tay đặt trên mặt bàn của Cố Bắc Thần, “Bắc Thần, em chỉ muốn cùng anh ở một chỗ...”

Cố Bắc Thần ánh mắt sáng quắc nhìn Thẩm Sơ, cô vốn là một người phụ nữ cao ngạo, mặc dù trước giờ ở trong nhà không được coi trọng nhưng chưa bao giờ thấy cô xấu hổ.

Lúc này... cô nói chuyện nhần nhần tự ti với hắn như vậy, là đã buông xuống bao nhiêu cao ngạo.

Đêm xuống, từng câu chữ mang ý niệm tình yêu như kéo dài bất tận, có người vui mừng, có người rung động, có người do dự cũng có người buông thả chính mình.

Cố Bắc Thần và Thẩm Sơ không ai hỏi sự tình năm năm đó, dường như đem thời gian dừng lại vào năm năm trước, dừng ở lúc hai người cùng điên cuồng yêu đối phương.

Sau khi rời Diamondstar, Cố Bắc Thần đưa Thẩm Sơ trở lại quán rượu.

Đứng ở trước thang máy quán rượu, Cố Bắc Thần hai tay để trong túi, sau năm năm chìm nổi, hắn càng trầm ổn ít phát ra những cảm xúc riêng của mình.

Thẩm Sơ nhìn hắn, đột nhiên khoác khuỷu tay hắn miệng nở nụ cười, “Vẫn nhớ Lam Điều đó sao?”

“Ừ.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt đáp lại.

Thẩm Sơ vừa nghe, đôi mắt sáng rực lên, “Rượu em để nơi đó đâu?”

Cố Bắc Thần nghiêng đầu nhìn Thẩm Sơ, mắt thật sâu, âm thanh có chút không thoải mái, “Vẫn ở đó.”

Thẩm Sơ vừa nghe, lập tức kiễng đầu ngón chân hôn lên gương mặt Cố Bắc Thần, “Anh vẫn tuân thủ hứa hẹn của chúng ta...” Giọng nói của cô có chút vui mừng.

Cố Bắc Thần mím môi, đúng lúc thang máy đến, hắn không biết là có phải không muốn trả lời vấn đề của Thẩm Sơ hay vẫn còn lúng túng mà nâng bước chân vào thang máy.

Thẩm Sơ ý cười trên khóe miệng càng sâu, theo Cố Bắc Thần cùng tiến vào thang máy, “Cho nên, anh vẫn đang đợi em, đúng không?”

Cửa thang máy đóng “Rầm” lại, qua khe cửa có thể thấy Cố Bắc Thần đã bắt đầu đi từ bỏ sự lãnh đạm xuống.

Đúng lúc, có ký giả vội vàng đi tới, nhưng cửa thang máy đã triệt để đóng lại.

Ký giả âm thầm giậm chân, chần chừ mấy giây, liền không nhìn tới Cố Bắc Thần mang theo nữ nhân nào vào phòng... Hắn âm thầm mắng mình đồng thời nhìn lên con số trên thang máy, cuối cùng thấy con số dừng lại ở phòng tổng thống ở tầng cao nhất, mắt không khỏi sáng lên.

Cố Bắc Thần thường có Scandal quần thân, nhưng từ trước tới giờ chưa ai chụp được hình hắn mang phụ nữ đến khách sạn...

Tấm hình lần trước cùng Lạc Hiểu Đồng cũng chỉ là do góc độ mà thôi, cũng chỉ vì người cầm ống kính.

Ký giả khóe miệng nở nụ cười tươi, vội vàng mở điện thoại gửi một cái tin nhắn đến tòa soạn đề phái vài người đến đây nằm vùng, để chụp xem nữ nhân này là ai...

(*chương 16-19 đã dịch xong ở trên trang Wattpad, nếu ai chưa đọc mấy chương đó thì có thể lên trang Wattpad của editor để đọc lại! Các trang mạng khác như sstruyen, truyệnfull, goctruyen, truyendich... đều là những trang copy, Editor không quản lý!)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Dùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tri kỷ

Editor: An Triệu

Cố Bắc Thần tiến vào phòng tổng thống, lúc này mới làm hần nhủ mảy nhớ lại, cũng không biết có phải là do trùng hợp hay không, Thẩm Sơ cũng đang ở trong căn phòng mà hai năm trước hần đã cùng với một nữ nhân khác điên cuồng một đêm.

“Làm sao vậy?” Thẩm Sơ rót ly nước cho Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần nhận lấy nhập một ngụm, không đáp hồi lại: “Vì sao chưa về nhà?”

“Em nghĩ là nên gặp anh trước, cho nên...” Thẩm Sơ mỉm cười, đáy có một tia giảo hoạt, “Em nói cho bọn họ biết trước là mai em mới trở về.”

Con mắt chim ưng của Cố Bắc Thần chăm chú nhìn Thẩm Sơ, cuối cùng, khoé môi hiện ra một mạt cười nhỏ bé.

Thẩm Sơ tiến lên, tại người Cố Bắc Thần mà dựa sát vào, vòng qua cánh tay hần, đầu dựa vào bờ vai của hần, cố ý lờ đi cái dạ dày đang truyền đến một trận thống khổ, “Đêm nay anh không quay về có được không?”

Trong thanh âm của cô lộ ra một tia ái muội, “Sáng sớm mai tiện đường đưa em về nhà nhé.”

Khuôn mặt tuấn tú của Cố Bắc Thần lãnh đạm như vậy, “Em là đang cố ý câu dẫn anh?” Thanh âm của hần nghe như có chút đùa vui lại có chút nghiêm túc, chỉ là con mắt như chim ưng thâm thúy nhìn Thẩm Sơ.

Thẩm Sơ cười khê, nâng lên ánh mắt sáng quắc nhìn Cố Bắc Thần, “Nếu như anh cho rằng đây là...” Cô cố ý dừng lại, nụ cười trên mặt càng sâu sắc thêm, “Kia chỉ có thể nói anh nhìn không được dụ hoặc của em!”

Đuôi mắt Cố Bắc Thần nhẹ chớp một cái, tà tứ lại lộ ra một tia dừng đọng, buông ly nước, “Sáng mai anh qua đây tiếp em.” Dứt lời, hần đã buông đôi chân đang gác chéo lên nhau muốn đứng lên.

Khoé miệng Thẩm Sơ cười cười cay đắng, lại cũng chỉ trong nháy mắt liền che giấu sạch sẽ, “Nghe nói Thiếu Sâm hiện tại đang ở Lạc Thành?”

Cố Bắc Thần hơi nghiêng đầu, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Sơ, con ngươi như chim ưng ở chỗ sâu nhất có một mạt phức tạp, “Đúng.”

Thẩm Sơ cười đến dừng đọng, “Có cơ hội thì cùng nhau ngồi nói chuyện một chút được không?” Dừng một chút, “Gọi Cận Tích bọn họ cùng đi.”

“Được rồi.” Cố Bắc Thần dừng đọng trả lời, “Em đi nghỉ sớm một chút... Anh đi trước.”

“Em tiễn anh...” Thẩm Sơ đứng dậy, cùng Cố Bắc Thần đi ra ngoài.

Đột nhiên, Thẩm Sơ cảm thấy trong bụng một trận đau nhói, rất nhanh vịn ra một tầng mồ hôi mỏng... Cô bỗng nhiên cắn chặt răng, ngay lúc Cố Bắc Thần quay đầu lại nhìn cô một cái, cô đã phải nhăn nhó mà cười.

Tới cửa, Thẩm Sơ cầm lấy tay nắm cửa, nỗ lực ra vẻ như không có chuyện gì nhìn Cố Bắc Thần nói: “Em...” Bởi vì phải ỉn nhẫn chịu đựng cơn đau từ dạ dày truyền đến, cô âm thầm cắn răng, “Ngày mai em chờ anh đến.”

Cố Bắc Thần gật gật đầu, đang muốn rời đi, ánh mắt lại lướt qua bàn tay đang nắm lấy tay cầm... Chỉ là liếc mắt một cái, hần đã sắc bén nhìn ra cô đang âm thầm chịu đựng, tay dùng lực nắm chặt tay cầm. Vốn muốn rời đi nhưng chân lại dừng lại, mày kiếm của Cố Bắc Thần nhẹ giương, con mắt đen láy sắc bén nhìn Thẩm Sơ, “Đau dạ dày?” Mặc dù có chút nghi vấn, nhưng hiển nhiên, hần đã khẳng định.

Thẩm Sơ nhẹ cười, có chút không đủ khí lực nói: “Anh... Còn hiểu em nhiều đến vậy...”

Khuôn mặt tuấn tú của Cố Bắc Thần lập tức chìm xuống, “Thẩm Sơ, em không thể tự chiều cổ tốt bản thân mình hay sao?” Trong giọng nói của hần mang chút tức giận, “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Em chỉ cần nghỉ ngơi một chút liền... không có việc gì...” sắc mặt Thẩm Sơ đã bắt đầu tái nhợt, “Sáng mai anh... qua đây với em... là được!”

Sắc mặt Cố Bắc Thần đầy vẻ lo lắng, “Thẩm Sơ, em có biết dạ dày của mình đang không tốt không? Em có phải hay không hôm nay chưa ăn cơm chiều?”

Thẩm Sơ bởi vì ỉn nhẫn đau đớn, tay nắm lấy tay cầm càng lúc càng chặt, khoé miệng lại rất quật cường mà cười, “Em chỉ cần ăn chút gì đó... là được, anh đi đi.” Dứt lời, cô đã xoay người, đồng thời theo quán tính mà khép lại cánh cửa phòng.

Ngay lúc cánh cửa phòng khép lại, Cố Bắc Thần lại đẩy ra, hần đi đến, liền nhìn thấy Thẩm Sơ đang còng lưng lại ôm bụng mình bên cạnh quầy bar nhỏ.

“Anh đưa em đi bệnh viện...” Cố Bắc Thần lãnh mặt lạnh lùng nói.

Thẩm Sơ cố gắng chống cự mà nhìn hần một cái “Em không đi...”

Cố Bác Thần nhủ mày, đối với Thẩm Sơ từ trước đến nay hề sinh bệnh lại không chịu đi bệnh viện có chút tức giận...

Tiến lên một phen đem Thẩm Sơ ôm ngang lên. Cô cho là hắn muốn đưa cô đến bệnh viện, bàn tay nhỏ bé vô thức siết chặt quần áo của hắn mà khẩn cầu nói: “Không đi bệnh viện mà...”

Cố Bác Thần trừng mắt chống lại ánh mắt đáng thương của Thẩm Sơ, cuối cùng lạnh lùng đem cô tới bên giường, “Anh đi làm cho em một ly trà gừng.” Hắn nói xong, đã xoay người rời đi.

Thẩm Sơ bởi vì dạ dày co giật mà không muốn nói chuyện, túy ý Cố Bác Thần đi qua đi lại.

Bởi vì dạ dày của Thẩm Sơ đang rất đau nên trà gừng rất nhanh đã tới. Nếu đổi lại là thời gian trước đây mỗi lần đau dạ dày, chỉ cần Cố Bác Thần có ở bên thì cô luôn được anh nấu một ly trà gừng làm ấm bụng.

Uống xong ly trà gừng, trong bụng Thẩm Sơ rõ ràng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, “Anh tự mình nấu?” Cô có chút nghi hoặc hỏi.

Cố Bác Thần không trả lời, chỉ nhận lấy cái ly cô đưa qua.

Sắc mặt Thẩm Sơ còn có chút không tốt, khoe miệng lại cười, “Em rất nhớ hương vị này...” Cô đảo mắt, “Anh không biết, trong năm năm, mỗi lần đau dạ dày em lại đặc biệt nhớ đến lúc anh nấu trà gừng cho em.”

Cố Bác Thần than nhẹ một tiếng, “Dạ dày không thoải mái, nghỉ ngơi sớm một chút, biết chưa?”

Thẩm Sơ ngược mắt nhìn Cố Bác Thần, chỗ sâu nhất trong đáy mắt có chút khẩn cầu, nhưng lại quật cường cái gì cũng không nói. Con mắt Cố Bác Thần thâm thúy, cuối cùng âm thầm than nhẹ một tiếng, “Ngủ đi, đêm nay anh sẽ không đi đâu hết.”

Thẩm Sơ nghe được, khoe miệng mới tràn ra ý cười, cứ như vậy mà cười, tất cả đều tràn lên đáy mắt, đem khẩn cầu ở trong mắt biến mất.

Ngày hôm sau, bầu trời phía đông dần sáng lên, tin tức Cố Bác Thần mang theo nữ nhân tới khách sạn Sofia, cả một đêm cũng chưa thấy rời đi lan truyền ở khắp nơi, trong nháy mắt trở thành đề tài nóng bỏng nhất Lạc Thành.

Cũng không biết tin tức làm thế nào mà lại lộ ra, nguyên bản ở vùng này cũng chỉ có một nhà truyền thông, trong nháy mắt từ đâu chạy tới rất nhiều nhà truyền thông từ bốn phương tám hướng đem khách sạn Sofia “bao vây”, tất cả bọn họ đều muốn chụp được ảnh của Cố Bác Thần cùng nữ nhân kia!

Cố Bác Thần vì điện thoại kêu mà giật mình tỉnh dậy, hân hoi nhủ mày ngồi dậy, cảm di động lên tiếp chuyện, nghe thanh âm của người kia có chút ư oải sau khi rời giường, “Chuyện gì?”

Người ở trong điện thoại đem tình huống ở khách sạn lặp lại một lần nữa, làm Cố Bác Thần không khỏi nhủ mày kiểm, “Chuyện phát sinh khi nào?”

“Cháu cũng vừa mới nhận được tin tức nên liền chạy đến... Chính là ở đây đang có rất nhiều cánh nhà báo!” Trong điện thoại truyền đến thanh âm ngọt lịm của Lạc Mễ Kê, “Chú à, không bằng chú trực tiếp cho cháu biết... Người cùng chú vào đó là ai đi?”

“Tôi sẽ dẫn người đi tới chỗ chị ba, cậu có thể trở về xem là ai!” Cố Bác Thần vừa nói vừa di chuyển đến bên cửa sổ, nhìn xuống có thể thấy rõ ràng các cánh ký giả đang tập trung rất đông dưới đó.

Lạc Mễ Kê vừa nghe, lập tức không khách khí nói, “Chú nhỏ, cháu thế nhưng lại mật báo cho chú, lúc quay về có phải nên khen thưởng cháu một chút không a?”

“Được...” Cố Bác Thần trả lời, sau đó liền cúp điện thoại.

Xoay người, Thẩm Sơ đã thức dậy từ trong phòng đi ra...

“Làm sao vậy?” Thẩm Sơ rót cốc cũng trở về vẻ hào nhoáng, miễn cảm phát hiện ra được tình hình có chút không ổn, cô tiến lên cùng nằm bò trên cửa sổ nhìn xuống dưới, “Có ký giả ở dưới?” Cô nghiêng đầu nhìn về phía Cố Bác Thần, tìm đáp án.

Cố Bác Thần nhẹ đáp: “Ừm”, lãnh đạm nói: “Dự đoán là hôm qua lúc anh đưa em về có người nhìn thấy, bây giờ lại thêm cả đêm không rời khỏi... Anh nghĩ scandal lần này sẽ lan truyền khắp nơi.” Phút cuối hắn còn thêm một câu.

Thẩm Sơ tức thì nhủ mày, “Em không muốn trở thành người thứ ba trong cuộc hôn nhân của anh đâu...”

Cô bất giác nhíu mày, tin tưởng vào khả năng của giới truyền thông, dù cho cùng Cố Bác Thần tách ra đi nữa chỉ sợ là trốn không thoát.

Nhưng sáng sớm nay cô phải về nhà, nếu trễ thì cũng rất phiền phức... Nhưng nếu bây giờ đi ra thì lại càng phiền phức!

“Em đi rửa mặt trước đi!” Cố Bác Thần bình tĩnh tự nhiên nói, “Anh sẽ nghĩ biện pháp giúp em rời khỏi.”

Thẩm Sơ nhẹ cau mày gật đầu...

Rửa mặt thay đồ xong xuôi, mở cửa bước ra liền thấy Cố Bắc Thần đã bỏ điện thoại xuống, “Đi!”

“Cứ như vậy mà đi?” Thẩm Sơ nghĩ, ít nhất cũng phải ngụy trang để tránh né truyền thông chứ? Hai người cứ như vậy đi ra, chẳng phải là như ý muốn của bọn họ sao?

Cố Bắc Thần nhẹ giương môi mỏng lên một độ cung, tiến lên bắt lấy tay của Thẩm Sơ bước ra khỏi phòng tổng thống tiến về thang máy...

Thẩm Sơ hơi ním môi nhìn tay của hai người đang giao nhau, trong lòng bất quá dâng lên một trận ngọt ngào... Nghĩ thầm, nếu cứ như vậy bước ra, cô cũng nguyện ý.

Thế nhưng, Cố Bắc Thần rút cuộc không như cô mong muốn... Hắn không có đi đến bãi đỗ xe, mà là đi thẳng tới bãi đỗ xe riêng dành cho cấp cao của khách sạn.

“Thần thiếu.” Có một người mặc quần áo nhân viên đứng sẵn ở đó cung kính gửi lời hỏi thăm, lập tức lấy ra chìa khóa xe.

Cố Bắc Thần nhận lấy, “Thay tôi gửi lời cảm ơn đến Hình tổng.” Dứt lời, hắn đã đem Thẩm Sơ nhét vào chỗ ngồi phía sau, sau đó lái xe ra khỏi khách sạn...

Tất cả cánh truyền thông đương nhiên không biết Cố Bắc Thần đã rời đi, vẫn canh giữ ở bên ngoài khách sạn, cho đến khi biết được tin tức này thì mất to trừng mắt nhỏ, nhao nhao tức giận gọi mắng lên...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 99: Hắn đối đãi đặc biệt với nữ nhân nào?

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Truyền thông của Lạc Thành đứng chờ ở bên ngoài khách sạn Sofia, cuối cùng Cố Bắc Thần mang nữ nhân thần bí kia trốn thoát được, tin tức này trong nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ Lạc Thành...

Cố Bắc Thần xảy ra scandal với không ít nữ nhân, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng có cấm kỵ không cho truyền thông phát ra ngoài.

Hơn nữa, chuyện trước kia có ghi lại, ái muội cũng rất nhiều, nhưng chưa từng ở cùng một chỗ với nữ nhân nào đó quá một đêm...

Hai điểm vừa kết hợp, mọi người liền nhao nhao nói người phụ nữ này là người được Cố Bắc Thần đối đãi rất đặc biệt, thậm chí mọi người còn tự mình suy nghĩ xem người phụ nữ thần bí đó là ai, biểu hiện trước nay chưa từng có sự tò mò, hiếu kỳ như vậy.

Sáng sớm, bất kể là giấy báo hay là tạp chí, hoặc là mạng lưới đều bị tin tức “Cố Bắc Thần cùng một người phụ nữ thần bí cùng rời khỏi khách sạn” bao trùm hết tất cả...

Có người phỏng đoán, người phụ nữ này thật ra là Cố phu nhân trong lời đồn, bởi vì Cố Bắc Thần không muốn để cô ấy dính vào scandal, cho nên mới sử dụng phương thức như thế... Nhưng rất nhanh đã có người phủ quyết.

Lại có người phỏng đoán, địa vị của Cố phu nhân lần này khó mà giữ được, Cố Bắc Thần bảo hộ người phụ nữ này như vậy, chắc hẳn là sắp sửa đem nữ nhân này thành nữ chính trong nhà.

Cũng rất nhiều người nhân nhắc đến scandal truyền ra gần đây của Cố Bắc Thần và Lục Mạn, nói rằng tình địch của cô đã bắt đầu xuất hiện...

Nói chung, mặc kệ bọn họ đang nói cái gì, cuối cùng mọi người lại không hề phát hiện có một nhân vật đang hết sức bi kịch, đó chính là Cố phu nhân trong lời đồn mà mọi người không biết là ai kia!

Tối hôm qua, Giản Mạt từ Lạc Đại đánh xe trở về Lam Trạch viên, cả đêm Cố Bắc Thần đều không trở về nhà, trái lại cô lại cảm thấy rất quen...

Chỉ là, cô không nghĩ đến, vừa đến công ty, Hường Văn sắp lại gần, chia sẻ tin tức trên mạng đang đồn đại ầm ầm kia cho cô nghe.

“Chắc chắc.” Hường Văn vẻ mặt bất quá nhìn Giản Mạt, “Mạt tỷ, không phải là... Người phụ nữ tối hôm qua là chị đấy chứ?”

“Nếu như người đó là chị, chị nhất định sẽ đem em giới thiệu cho Thần thiếu, để cho em trở thành vợ nhỏ thứ năm hay thứ sáu của hắn...” Giản Mạt không vui trừng mắt, lập tức nói, “Còn không đi làm việc?”

Hường Văn bĩu môi, có chút mất mặt xoay người rời đi.

Giản Mạt ở thời điểm Hương Văn xoay người rời đi, thì sắc mặt cô đột nhiên trở nên có chút cứng ngắc, nếu như là trước đây, đối với những tin tức như vậy cô nhất định cũng chỉ cười cho qua, cũng hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác nhìn mình.

Nhưng hôm qua, sau khi mới vừa thấy rõ tâm ý của mình, hôm nay lại liền nhìn thấy tin tức của Cố Bắc Thần như thế, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác khó chịu không thể nói rõ...Giản Mạt nói trắng ra là không biết cảm xúc của mình đối với Cố Bắc Thần là như thế nào, nhưng tin tức như vậy truyền ra, cô lại hoàn toàn hiểu được, nếu như là người mà hần không để bụng, tuyệt đối sẽ không bảo hộ như vậy.

Thế nhưng hai người bọn họ ở khách sạn qua một đêm, lại còn bị truyền scandal như vậy?

Giản Mạt đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cái loại cảm giác chua chát đó khiến cho dạ dày cô đều trở nên co giật, co quắp khó chịu đến mức khiến cô muốn nôn.

Trong bụng khó chịu thì không nói, ngay cả vị trí của trái tim cũng co quắp theo... Giản Mạt rõ ràng cảm giác khổ sở này chính là, ghen!

Không hiểu ra sao cả, sau đó cô liền nhớ lại Sở Từ Tiêu hôm qua nói với cô câu nói kia... Chẳng lẽ, người phụ nữ này chính là người được gọi là người phụ nữ duy nhất trong tim của Cố Bắc Thần kia hay sao?

Cả ngày, khuôn mặt Giản Mạt đều mang vẻ phờ phạc, chỉ cần một chút rảnh rỗi, trong đầu lại toàn nghĩ đến sự việc “Cố Bắc Thần qua đêm với một người phụ nữ”.

Quả nhiên, trái tim của con người nếu như bị ai đó cướp đi, đều sẽ biến thành cái loại tình yêu trong thế giới của bệnh tâm thần! À không, phải nói là còn hèn mọn hơn cái loại đó!

Sau khi tan việc, Giản Mạt đi bệnh viện xem Lý Tiểu Nguyệt như thế nào rồi, nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngày mai sẽ có thể xuất viện về nhà tỉnh dưỡng.

Thế nhưng, sau khi cô tới bệnh viện, Lý Tiểu Nguyệt lại không có ở trong phòng bệnh...

“Xin chào, xin hỏi người trong phòng bệnh này đã đi đâu rồi?” Giản Mạt hỏi một hộ sĩ lại hỏi.

Hộ sĩ liếc nhìn phòng bệnh, sau đó mới lên tiếng: “À, vừa có một phụ nữ đến tìm cô ấy, hai người đó hình như ở trong phòng bệnh nói chuyện qua lại mấy câu, sau đó cô ấy liền cùng người phụ nữ kia đi ra ngoài rồi...”

Giản Mạt trong nháy mắt nhíu mày, “Cô có biết hai người bọn họ đi đâu không?”

Hộ sĩ lắc đầu, “Tôi cũng không rõ lắm...”

“Cảm ơn!” Giản Mạt nói cảm ơn, sau đó liền gọi điện thoại cho Lý Tiểu Nguyệt, nhưng lại không có người nào nhận máy.

Trong lòng đột nhiên lướt qua một cảm giác bất an, Giản Mạt xoay người liền đi tìm một ít nơi ở bệnh viện, nhưng đều không tìm được...

“À, trên sân thượng hình như có người đang cãi nhau...” Đột nhiên, bên cạnh cô có người kêu lên một tiếng.

Tâm Giản Mạt đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu lên liền nhìn về hướng phía trên sân thượng... Liền nhìn thấy Lý Tiểu Nguyệt mặc quần áo bệnh nhân, cả người đều bị một người phụ nữ áp trên lan can, bàn tay người phụ nữ kia còn siết chặt cổ cô ấy, mà tay cô ấy cũng lôi kéo tóc của nữ nhân kia.

Sắc mặt lập tức trở nên hoảng sợ, Giản Mạt không dám đứng yên, vội vàng chạy vội tiến vào thang máy, vội vã chạy lên sân thượng của bệnh viện.

“Lý Tiểu Nguyệt, cô có biết xấu hổ hay không, vậy mà dám câu dẫn chồng tôi, còn dám mang thai đứa nhỏ...” Người phụ nữ kia sắc bén siết chặt Lý Tiểu Nguyệt, “Tôi hôm nay muốn nhìn xem, da mặt của cô rốt cuộc dày đến đâu.” Lý Tiểu Nguyệt cũng không phải người dễ chọc vào, trực tiếp túm tóc của người phụ nữ kia, “Loại đàn ông dễ tiện đó xứng để tôi mang thai đứa con của hần hay sao... Kim Thực Mạn, tôi câu dẫn hần ta thì thế nào? Điều đó chỉ có thể nói rõ người đàn ông của cô thiếu câu... Tôi mang thai đứa nhỏ thì thế nào, đó là bởi vì nhiều năm như vậy mà cô cũng không có lấy một đứa con cho riêng mình!”

“Cô có thể mang thai thì sao chứ? Còn không phải là bị một cước của hần đạp cho sảy thai hay sao ...” Kim Thực Mạn lên tiếng cười chế nhạo, cùng Lý Tiểu Nguyệt ầu đã thành một chỗ.

Khi Giản Mạt vừa lúc đi lên, liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, cô không nói hai lời, liền tiến vào trong cuộc ẩu đả kia, một phen đem Kim Thực Mạn đẩy ra.

“Đàn bà dễ tiện nhà cô, cô dám đẩy tôi, cô có biết tôi là ai không?” Kim Thực Mạn sắc bén hướng về phía Giản Mạt liền gào thét một trận.

Đôi mắt lạnh lùng của Giản Mạt nhìn cô ta một cái, hừ lạnh nói: “Chỉ có những nữ nhân không có suy nghĩ mới nói ra những lời sắc bén như vậy... Về nhà quần người đàn ông của cô cho thật tốt, nếu như cô còn dám đến đây quấy rối Tiểu Nguyệt một lần nữa, tôi liền báo cảnh sát!”

Tiếng cười lạnh lùng chế nhạo vang lên, Giản Mạt liếc nhìn Kim Thực Mạn, sau đó liền đỡ thân thể có chút mệt mỏi của Lý Tiểu Nguyệt hướng về phía cửa sân thượng đi đến.

Kim Thục Mạn bị khí thế của Giản Mạt đánh đến, lập tức trở nên sững sờ, đến khi phản ứng kịp thì hai người bọn họ đã quay người rời đi.

Sau khi đưa Lý Tiểu Nguyệt trở về phòng bệnh cô mới nhớ đến, không biết Kim Thục Mạn lấy tin tức ở chỗ nào, lại có thể biết được Lý Tiểu Nguyệt nằm viện là bởi vì lưu sản, lập tức đến tìm cô ấy trút giận.

“Tay của cậu có sao không?” Lý Tiểu Nguyệt nhìn dấu vết bị gãi đỏ ở trên tay của Giản Mạt, sau đó hỏi.

Giản Mạt nhìn nhìn, làm ra vẻ mặt không sao cả, chỉ lắc lắc đầu, sau đó nhìn bộ dạng có chút nhếch nhác của Lý Tiểu Nguyệt, tâm tình đặc biệt trầm trọng.

“Con nhóc, mình muốn xuất viện...” Lý Tiểu Nguyệt nhọt nhọt lên tiếng.

Giản Mạt chớp mấy cánh môi, cái gì cũng không hỏi liền nói: “Ừ, mình đi làm thủ tục.”

“Con nhóc, cảm ơn cậu...” Lý Tiểu Nguyệt khoe miệng cười lên một nụ cười, “Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh mình.”

Giản Mạt nhìn cô cũng không nói gì thêm, chỉ là cho cô một nụ cười an ủi, sau đó mới xoay người đi làm thủ tục xuất viện.

Đưa Lý Tiểu Nguyệt trở về nhà trọ của cô ấy, Giản Mạt lại đi siêu thị gần đó mua thịt cùng một số thực phẩm dinh dưỡng, làm cơm chiều, sau đó cùng nhau ăn...

Bầu không khí có chút hơi ngưng trọng, Giản Mạt không muốn làm Lý Tiểu Nguyệt buồn, cho nên không hề đề cập đến sự việc ở bệnh viện.

Mà Lý Tiểu Nguyệt bởi vì ngày hôm qua nhìn ra tâm tư của Giản Mạt đối với Cố Bắc Thần, sợ cô không vui, cũng không có hỏi sự việc sáng sớm hôm nay của Cố Bắc Thần.

Hai người tránh những lời này, cũng không tán gẫu khi đang ăn cơm, thẳng đến khi đi động của Giản Mạt truyền đến âm thanh của tin nhắn.

Lệ Cẩm Tịch: Mỹ nữ, trễ một chút đến Thiên Đường Dạ, có một cuộc hẹn, có muốn cùng nhau đi đến đó hay không? Thuận tiện liền giới thiệu mấy người đang cần nhà thiết kế! Đến đây đi đến đây đi!

Giản Mạt ngoài ý muốn nhận được tin nhắn của Lệ Cẩm Tịch, cô vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi cô định từ chối thì trong đầu lại nghĩ đến nghề nghiệp bây giờ của mình cũng cần một chút quan hệ, cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Cậu có việc bận thì đi đi.” Lý Tiểu Nguyệt mở miệng, “Mình ở đây ngủ một lúc...”

Giản Mạt gật gật đầu, “Đừng suy nghĩ nhiều, được chứ?” Cô mím môi, “Tiểu Nguyệt, không có chuyện gì mà chúng ta lại không thể vượt qua được, mặc kệ bây giờ cái gì bị mất đi, ít nhất chúng ta vẫn còn ở đây, không phải sao?”

Lý Tiểu Nguyệt trong lòng lan tràn một trận ấm áp, “Ừ.”

Giản Mạt ôm Lý Tiểu Nguyệt sau đó mới rời đi... Chỉ là, nếu như cô biết khi cô đến nơi hẹn đó lại có thể phát hiện ra được một chút sự tình, cô có lẽ cũng sẽ không đến!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Cô và Thẩm Sơ có chút giống nhau?

Editor: Thượng Quan An Triệu

Giản Mạt về nhà thay đổi một bộ đồ mới để tới Thiên Đường Dạ, tới nơi cô được Lệ Cẩm Tịch gọi điện thoại báo số tầng lầu...

Lệ Cẩm Tịch ra tiếp người, cô ta hôm nay không giống với ngày đó nhìn một thân xinh đẹp lúc diễn tấu, mà chỉ mặc một cái chân váy bút chì màu xanh ngọc, phối chung với áo sơ mi màu hồng nhạt, cả người lộ ra phần tri thức nhưng không mất đi vẻ phong tình.

“Mạt Mạt, ở đây...” Lệ Cẩm Tịch hướng về phía Giản Mạt vẫy tay.

Lệ Cẩm Tịch rất thích kết giao bạn bè, lần trước cùng Giản Mạt nói chuyện thì đã thích cô từ lúc đó, đêm nay tụ hội chủ yếu là để tìm náo nhiệt từ những người này, tự nhiên cũng sẽ nghĩ đến cô.

Giản Mạt nhìn thấy tiến lên, liền bị Lệ Cẩm Tịch kéo vào hàng ghế... Bên trong đã tới rất nhiều người, tất cả đều là tầng lớp xã hội thượng lưu của Lạc thành, còn có thêm mấy minh tinh, cũng có những người giống Giản Mạt là nhà thiết kế, thành phần tri thức, vừa nhìn liền biết Lệ Cẩm Tịch giao hữu rất

rộng.

Giản Mạt bất ngờ nhìn phía đối diện, nữ nhân kia chính là người đã cùng Cố Bắc Thần ăn cơm, sau đó còn cùng nhau về nhà.

“Xin chào, tôi là Kruis!” Kruis đưa tay hướng Giản Mạt chào hỏi, “Không ngờ bằng hữu mà Cần Tịch nói là cô.”

Giản Mạt mỉm cười, chủ động bắt tay, “Giản Mạt.”

Lệ Cần Tịch cả người sáng khoái, kéo Giản Mạt đi giới thiệu khắp nơi.

Người nơi này đại bộ phận cũng là “nhận thức” được Giản Mạt, gần đây vị “Danh nhân” nhà cô cũng nổi tiếng ở Lạc thành, cô thế nhưng chỉ chiếm vị trí nhỏ nhoi.

“Uống gì?” Lệ Cần Tịch hỏi, hoàn toàn không có nhìn ra những nữ nhân ở xung quanh đang có ánh mắt khinh thường nhìn Giản Mạt.

Giản Mạt mỉm cười, tự nhiên trả lời: “Fruitdaiquiri!”

Lệ Cần Tịch ứng thanh, ở một bên phân phó bồi bàn lấy rượu, một bên nói: “Mạt Mạt là kiến trúc sư thiết kế công trình, văn phòng cũng làm, sau này mọi người muốn tìm người thiết kế... A, ở đây!”

Lệ Cần Tịch lên tiếng, tự nhiên mọi người cũng phụ họa theo.

“A, cô giống với tiểu Sơ đều học thiết kế sao?” Có người đột nhiên nói.

Có người nghe, hơi nhú mày: “Tiểu Sơ? Ai vậy?”

“Thẩm Sơ đấy...” Có nữ nhân trả lời, “Hôm nay buổi tụ họp này cũng là do cô ta tổ chức?”

Nhắc tới Thẩm Sơ, người này một câu người kia một câu nói ra, đơn giản đều là đã năm năm không thấy cô ta nên thập phần có chung tư tưởng nhớ đến... Chỉ là, quan tâm như vậy có bao nhiêu phần thật tình, cũng chỉ có các cô chính mình rõ ràng.

Giản Mạt nghe được đại khái, theo lời nói mà đoán ra mấy người này đối Thẩm Sơ kỳ thực không có cảm tình gì... Nữ nhân đối đãi với nữ nhân khác có địch ý, bình thường cũng chỉ thể hiện ra ở vài điểm. So với các cô về sắc đẹp, so với các cô về tài hoa gia thế, cũng so luôn xem ai có bạn trai cường hãn, tài hoa lắm tiền...

Giản Mạt bởi vì đối với những người này không quen biết, cũng không có xen mồm, chỉ là lặng im nghe, thường thường sẽ ứng phó đối ba câu.

Chỉ là, nghe đến cuối cùng, nụ cười trên mặt cô đột nhiên có chút cứng ngắc.

“Tịch, cô cùng tiểu Sơ quen biết từ hồi nhỏ, nói xem... Cô ấy lần này đi năm năm, Thần thiếu cũng kết hôn hai năm, hai người bọn họ còn có thể sao?”

Lệ Cần Tịch nhún nhún vai, “Đến bây giờ tôi cũng chưa có cơ hội được diện kiến Cố phu nhân trong truyền thuyết, nên tôi cảm thấy Bắc Thần trong lòng là có a Sơ.”

“Kia, nhưng không nhất định...” Kruis nhú mày nói.

“Kruis, thật quả không sai đâu... Sáng nay tôi thế nào lại nhìn thấy nữ nhân ở cùng Thần thiếu chính là tiểu Sơ a?”

“Không thể nào...” Có người đã kinh ngạc nói, “Sơ tỷ không phải sáng sớm mới trở về sao?”

“Lạ thật, thời gian hình như có chút bất thường...”

“Được rồi, được rồi,” Lệ Cần Tịch nhún nhún vai, “Chuyện tình cảm, nam chính nữ chính không nói, chúng ta gấp cái gì a?” Nói, cô đã thét to điểm số ca hát của mình.

Trái tim Giản Mạt giống như bị bóp chặt đến ngột ngạt, làm cô có chút nghẹt thở, cô không nghĩ đến, tới nơi này chủ yếu là để kết giao vì công việc, cuối cùng vậy mà nghe thấy một cái “Bát quái” thật lớn này.

Thẩm Sơ kia, chính là nữ nhân duy nhất mà Cố Bắc Thần động tâm sao?

“Mạt Mạt, em hát bài gì...” Lệ Cần Tịch xé cổ họng cắt ngang mạch suy nghĩ của Giản Mạt.

Giản Mạt lắc lắc đầu nói: “Em hát không được hay, cũng không muốn mất mặt... Mọi người cứ tự nhiên đi.”

Lệ Cần Tịch chỉ cười, cũng không có miễn cưỡng.

Mọi người theo lời đồn của Thẩm Sơ mà ở trong lúc ca hát kéo dài tới các đề tài khác, nữ nhân ở cùng nhau, đơn giản chính là túi xách, y phục hàng hiệu, trang sức cùng đàn ông.

Giản Mạt mặc dù sinh ra không phải nhà hào môn gì, nhưng lúc có tiền sẽ nghĩ đến người trong gia đình, sau đó gả cho Cố Bắc Thần, lúc đó toàn thân cao thấp mới được mặc đồ xa xỉ.

Ở trong cái vòng tròn này, chỉ có kẻ cười người xướng, cộng thêm Giản Mạt thấy mấy người này khơi những câu chuyện dối trá cũng không phải đùa như vậy, chỉ chốc lát sau, liền gia nhập vào bàn luận.

Náo loạn một trận hồi lâu, Thẩm Sơ mới khoan thai tới trễ.

Ngay lúc cửa khán phòng mở ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung lại phía đó, cùng nhau sững sờ mà quên mất phản ứng... Bởi vì, không chỉ có Thẩm Sơ tới, vậy mà Cố Bắc Thần, Lê Văn Trạch cũng tới.

“A?” Lê Cẩm Tịch tiến lên, khoát tay vào cánh tay của Lê Văn Trạch liền nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Hai người các ngài hôm nay là làm sao đây?” Cô nhủ mảy may tức, “Đêm nay như thế nào lại cùng nhau tới buổi tụ họp này a?” “Tôi cùng Cố Bắc Thần ăn cơm, gặp được Văn Trạch, sau đó liền cùng nhau tới...” Thẩm Sơ cười đến kiêu mị động nhân, “Cô sẽ không để ý chứ?”

“Tôi đây góp vui, đương nhiên không để ý!” Lê Cẩm Tịch cười nói, sau đó liền ra hiệu mời ba người tiến vào.

Trong phòng, tia sáng không phải đặc biệt sáng sủa, Giản Mạt lại ngồi ở phía bên kia cạnh cửa ra vào, nên từ lúc Cố Bắc Thần cùng Lê Văn Trạch bắt đầu tiến vào liền không nhìn thấy cô, chỉ sau khi vào tới, tầm mắt mới rơi vào trên người cô.

Cố Bắc Thần không thể không thấy liền nhướn mày kiểm, Lê Văn Trạch thì lại là nhìn hẩn một cái.

“Làm sao vậy?” Thẩm Sơ cảm giác được Cố Bắc Thần bất thường, nghiêng đầu về phía hẩn hỏi.

Cố Bắc Thần dừng dừng thu lại ánh mắt, “Không có việc gì.” Dứt lời, đã mang theo Thẩm Sơ đến ghế ngồi.

Buổi tụ họp lần này bởi vì hai nam nhân thêm vào, cộng thêm lại là vì Thẩm Sơ chuyên môn tổ chức, một đám nữ nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua Thẩm Sơ cũng vừa vận trở thành đề tài của Cố Bắc Thần hồi nãy.

Kruis nhẹ liếc mắt đến Giản Mạt đang trầm mặc, nhủ mảy may liền nhìn về phía Cố Bắc Thần hỏi: “Kìng, chúng ta vừa còn đang nói... Anh tối hôm qua cùng một đêm với nữ nhân là ai a?”

“Đúng vậy đúng vậy... Mau, thành thật khai báo, tiểu Sơ, có phải cô hay không?”

“Cô sẽ không sớm một ngày liền đã trở về, vì cùng Bắc Thần hưởng thụ một chút thế giới hai người đi?”

“Đúng vậy, thành thật khai báo...”

Đám nữ nhân lập tức trở nên vui đùa, bảy miệng tám lưỡi liền bắt đầu hỏi Thẩm Sơ.

Tầm mắt Giản Mạt rơi vào trên người Thẩm Sơ, cô ta mặt một chiếc váy dài, một đôi tiểu bì ngoa, nhu thuận trường thẳng phát tùy ý rơi là tả ở sau lưng, có vài nghịch ngợm theo động tác của cô dứt lời.

Nữ nhân này rất đẹp... Chỉ là, cô vì sao cảm thấy cô ta có một chút cảm giác quen thuộc?

Thẩm Sơ mỉm cười liếc nhìn Cố Bắc Thần ở bên cạnh, “Nói đến đây, tôi cũng rất tò mò... Nữ nhân kia là ai vậy?” Thanh âm của cô lộ ra một tia trêu tức, nhưng lại có chút ái muội.

“Trong lòng mọi người bất luận cái gì cũng có thể...” Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ mở nhân nhạ nói.

Lời của hẩn vừa nói ra, lập tức dẫn tới tiếng cười đùa của đám nữ nhân.

Giản Mạt đảo mắt che liếm đi ý cười chế nhạo, giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho cô biết, nữ nhân kia chính là Thẩm Sơ!

Con mắt chim ưng của Cố Bắc Thần nhẹ híp lại, dư quang thoáng nhìn qua Giản Mạt đang bày ra bộ dáng hơi nhếch môi... Cô chỉ cần có một tí tâm tư, liền bày ra động tác này.

Lê Cẩm Tịch đi đến chỗ trống bên cạnh Giản Mạt ngồi xuống, đột nhiên nghi hoặc nhìn Lê Văn Trạch, “Văn Trạch, em làm gì mà nhìn Giản Mạt như vậy? Không phải em nhìn trúng Mạt Mạt đi? Nếu không... Chị làm mối cho em nha!” Cô lại tiếp tục nói đùa, “Mạt Mạt đây thế nhưng là đại mỹ nữ, đến bây giờ vẫn chưa qua tay ai đâu nha!”

Trong mắt Lê Văn Trạch ánh lên tia cảnh cáo liếc nhìn Lê Cẩm Tịch, càng lúc càng cảm thấy người chị gái sinh đôi này mãi không chịu lớn... Hẩn thực sự rất hoài nghi, truyền thông ước mơ làm thế nào mà được cô làm cho phát triển trên thị trường như vậy.

Nhưng cái người không chịu lớn này vẫn còn thích đùa vui, một phen liền đem Giản Mạt hướng đó đẩy đi, “Trùng cái gì mà trùng a, mỹ nữ này giới thiệu cho em... Ha ha...”

Giản Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn Lê Cận Tịch, thấy cô hướng chính mình lộ ra một nụ cười, cũng chỉ có thể cười ứng đối... Chỉ là, tình cảnh như thế này, cô có chút cười không nổi.

“Ồi?” Đột nhiên có người nghi hoặc la lên, “Vừa nãy tôi liền cảm thấy Giản Mạt nhìn qua có chút quen mắt, lúc này cùng Thẩm Sơ đứng chung... Tôi thế nào cảm thấy hai người có chút giống nhau a?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Thì ra chọn cô làm vợ không phải là việc ngẫu nhiên

Editor: An Nhiên

Một câu nói nghi hoặc, lập tức tầm mắt của tất cả mọi người đều như vô thức rơi ở trên gương mặt của Giản Mạt và Thẩm Sơ...

Nếu như không phải vì người phụ nữ kia thắc mắc, lên tiếng hỏi, thì mọi người cũng không phát hiện được hai người thật sự có chút giống nhau, nhất là cặp mắt to hoàn toàn có thể biểu đạt lời nói kia.

“Chắc chắn.” Lê Cận Tịch lên tiếng: “Nếu như cả hai người đều che khuất mũi một chút, quả thật là có chút không phân biệt được đó.” Cô có chút ảo não: “Chị trước kia sao lại không chú ý nhỉ?”

Thẩm Sơ âm thầm nhú mày nhìn về phía Giản Mạt...

Đồng thời, Giản Mạt cũng đang nhìn về phía Thẩm Sơ...

Thảo nào vừa gặp Thẩm Sơ, cô đã có cảm giác rất quen thuộc, có phải là cảm giác đã gặp được gương mặt của chính mình ở trong gương không?

Khóe miệng hơi câu lên một nụ cười nhạt. Nụ cười ấy trong mắt mọi người, là một nụ cười theo lễ tiết, nhưng khi rơi vào trong đáy mắt của Cố Bắc Thần, lại trở thành một nụ cười đầy chế nhạo.

Cho đến bây giờ, Giản Mạt vẫn cảm thấy, lúc ấy gặp được Cố Bắc Thần chính là may mắn của cô.

Nhưng thì ra... tất cả không phải là ngẫu nhiên.

Có phải hay không, nếu như cô không phải nhìn có chút giống với Thẩm Sơ, thì lúc đó Cố Bắc Thần cũng sẽ không chọn cô làm vợ?

“Nào nào nào, vì một phát hiện mới, vì vòng tròn này của chúng ta có thêm Mạt Mạt... Cạn một ly!” Lê Cận Tịch đột nhiên nói to.

Đối với đa số mọi người mà nói, đây cũng chỉ là một phát hiện ngoài ý muốn. Nhưng đối với một số người, chuyện này lại không được tự nhiên cho lắm.

Lúc Kruiis nâng ly lên, liếc nhìn Giản Mạt một cái, nhưng Giản Mạt trái lại vẫn có biểu hiện như bình thường, cũng không có để lộ ra quá nhiều cảm xúc.

Toàn bộ trường hợp đó bởi vì Cố Bắc Thần cùng Lê Văn Trạch thu lại từ những biến động xem ra không hề ít, nhưng cũng không thực sự câu nệ bất cứ điều gì, mọi người lại trở về như cũ.

Bởi vì Giản Mạt một chút còn phải tự lái xe về nhà, nên cô cũng không có uống nhiều rượu, ngoại trừ ly cocktail đầu tiên, còn lại đều là uống trước trái cây.

Thẩm Sơ thỉnh thoảng lại liếc nhìn Giản Mạt một cái, phỏng đoán của mọi người là việc đôi mắt của hai người rất giống nhau... Giản Mạt không để ý đến, xem như cũng không biết.

Nhắc tới cũng buồn cười, trường hợp như vậy, Cố Bắc Thần cùng với Thẩm Sơ là một cặp, mà cô ở chỗ này lại là Cố phu nhân trong truyền thuyết, ngoại trừ Lê Văn Trạch thì những người khác cũng không hề biết được.

Mọi người rất tự nhiên cùng Cố Bắc Thần và Thẩm Sơ cười đùa, cự nhiên không hề có cảm kỵ.

Giản Mạt muốn hình dung tâm tình của mình ngay lúc này một chút?

Chính là ghen khuất, cùng với những người khác lại đặc biệt thấy mình rất buồn cười... Vốn dĩ, cô cùng Cố Bắc Thần chỉ là một cuộc hôn nhân dựa trên nhu cầu của mỗi người, cô có quyền gì đi quản chuyện tình cảm của Cố Bắc Thần trên khắp thế giới chứ? “Cận Tịch, mọi người tiếp tục đi, em đi trước...” Giản Mạt nói với Lê Cận Tịch ở bên cạnh.

“Mới như vậy liền đi sao? Em làm chị mất hứng đó...” Lê Cận Tịch bĩu môi.

Giản Mạt cười cười: “Em chỉ là nhân viên thôi, ngày mai còn phải đi làm. Và lại em đã mệt cả ngày rồi, về nhà nghỉ sớm thì da mặt sẽ đẹp hơn.” Cô vui vẻ cười đùa: “Em đi trước đây, mọi người cứ tiếp tục đi...”

Lệ Cẩm Tịch cũng không miễn cưỡng cô, chỉ là thật tâm nói: “Có người muốn làm thiết kế cho chị lần này, chị giao cho em đối phó hết đây!”

Giản Mạt mỉm cười nhún mày chế nhạo nói: “Vậy nếu như em nói người bạn này của chị, em đã giao định rồi, có thể tìm một thế lực khác hay không?”

“Em cứ muốn khách khí với chị như vậy, chị còn cảm thấy em còn không có xem chị là bằng hữu đấy...” Lệ Cẩm Tịch nâng khóe môi cười nói, gió thổi đến khiến cho mái tóc quăn của cô hơi rối.

Giản Mạt vừa nghe, trong bóng tối phát ra ý cười chân thành... Sau đó cô liền đứng dậy nói với mọi người một tiếng rồi mới rời đi.

Chỉ là, trước khi rời đi, cô giống như vô ý liếc nhìn Thẩm Sơ đang nói gì đó với Cố Bắc Thần, chỉ hơi liếc mắt một cái, sau đó ý cười trên khóe miệng có chút đông cứng lại...

Giản Mạt không trực tiếp lái xe về Lam Trạch Viên mà chạy chậm chậm giữa đêm Lạc Thành.

Mở cửa sổ xe, gió đêm rét lạnh tùy ý chui vào trong xe... Giản Mạt bất giác rung mình một cái, sau đó lại lập tức cười chua chát, đóng cửa xe lại. Lúc này lại cảm thấy mình rất khác bình thường, chưa bao giờ khác như vậy.

Đạo một vòng quanh Lạc Thành, Giản Mạt lại lái xe về Lam Trạch Viên, lại thấy chiếc xe đua của Cố Bắc Thần đang đỗ ở trong sân.

Giản Mạt có chút sững sờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Cố Bắc Thần không lý nào lúc này lại về nhà...

Hướng chỉ, trong biệt thự một chút ánh đèn cũng không có, đoán chừng là đã đỗ ở đó từ trước.

Nghĩ như vậy, Giản Mạt mở cửa xe đi xuống, mở cửa vào trong biệt thự.

Đột nhiên...

“A!” Một tiếng tràn ra cổ họng, ngay sau đó cô liền bị một lực mãnh mẽ đẩy đến, dựa lên trên cửa, lờ lờ trong nháy mắt đã đôi môi bá đạo kia nuốt trọn vào trong...

“Ừm...” Giản Mạt vô thức muốn chống cự, muốn đẩy khối sức mạnh đang đè lên người cô ra, thế nhưng mặc kệ cô có dùng bao nhiêu lực, cũng không có cách nào đẩy ra được.

Dần dần, hơi thở bá đạo quen thuộc kia liên tục kích thích thần kinh của Giản Mạt, động tác phản kháng của cô lúc ban đầu cũng dần trở thành yên lặng hòa nhập tiếp thu.

Cố Bắc Thần hung hăng hôn Giản Mạt, bàn tay càng không an phận, chỉ cảm thấy những điều này cũng không đủ để đè xuống lửa giận tích tụ trong lòng hắn.

Giản Mạt không giống thường ngày, cùng Cố Bắc Thần giải quyết những khúc mắc ở chung một chỗ...

Cô vẫn chưa hề có phản ứng nào, chỉ để tùy ý hắn muốn làm loạn. Dần dần, hô hấp cũng trở nên trầm ổn lại...

Cố Bắc Thần buông Giản Mạt ra, lờ lờ đã bắt đầu tê dại.

Trong bóng tối, con người Cố Bắc Thần hơi híp lại, đầy mắt như hắc điều phát ra ánh sáng nhàn nhạt, chăm chú nhìn Giản Mạt như muốn biết thấu hết tất cả suy nghĩ trong đầu hiện giờ của cô.

“Chống cự? Không thích sao?” Âm thanh nhẹ nhàng tràn ra khỏi đôi môi mỏng, lộ ra làn hơi thở nguy hiểm.

Giản Mạt nặng nề rũ mắt xuống, đôi môi mấp máy không trả lời.

Đôi mắt như chim ưng của Cố Bắc Thần âm trầm một mảng hòa cùng với bóng tối bên trong căn phòng... Hắn không nói gì thêm, chỉ chăm chú nhìn Giản Mạt trong rũ mắt cúi đầu, trầm mặc mà chống đỡ.

Cũng không biết qua bao lâu, lâu đến mức Giản Mạt bởi vì bầu không khí ngưng đọng mà hô hấp có phần trở nên khó khăn, trên đầu liền truyền đến giọng cười lạnh của Cố Bắc Thần: “Giản Mạt, em không vui?”

Bị nói trúng tim đen, thật giống như mọi bí mật đều bị hắn nhìn thấu vậy...

Giản Mạt âm thầm cắn răng, sau đó chậm rãi ngước mắt lên, bởi vì đã thích ứng được với bóng tối, cô có thể thấy rõ ràng đáy mắt sâu thẳm như tử đêm lạnh giá của Cố Bắc Thần.

“Chẳng lẽ... em nên vui về sao?” Giản Mạt nhún mày hỏi, khóe miệng lại vẽ lên một nụ cười đường hoàng cao ngạo khiêu khích: “Nếu như anh cảm thấy

em nên vui về... Vậy được, em sẽ vui về.”

Lời nói của cô cũng không bị khồng chế mà lộ ra một chút cười nhạo.

Nhìn gương mặt quen thuộc đang tươi cười một cách rất giả dối của Giản Mạt, trong lòng Cố Bắc Thần lại xuất hiện một cảm giác nôn nóng chưa bao giờ có...

Đêm nay hắn không nghĩ sẽ đụng phải Giản Mạt, mặc dù biết Lệ Cẩm Tịch cá tính hoạt bát, nhưng hắn cũng không nghĩ đến cả hội họp lại như vậy chỉ để ăn cùng với Giản Mạt một bữa cơm.

Có Thẩm Sơ ở bên cạnh, hắn lại vô thức chỉ suy nghĩ đến cô ta, mà xem nhẹ Giản Mạt...

Cô cả buổi tối miễn cưỡng cười nói vui vẻ, hắn không phải là không biết. Cái nhìn lúc rời đi của cô, mặc dù lúc ấy hắn đang nói chuyện cùng với Thẩm Sơ, nhưng hắn vẫn nhìn thấy.

Khi cô đi rồi, hắn rút cuộc cũng đứng ngồi không yên, chỉ nói cho Lệ Vân Trạch một tiếng, sau đó cũng không quan tâm đến người đi cùng hắn hôm nay mà rời đi trước.

Hắn lái xe như bay về nhà, trong lòng hắn lại vô thức nổi lên một nỗi nhớ da diết mang tên “nhớ nhà”...

Nhưng cuối cùng thì sao?

Hắn đã về đến nhà, nhưng cô vẫn chưa về đến!

Hắn không biết cô vào buổi tối không phải bởi vì không thoải mái hoặc là thương tâm mới tự do như vậy, chỉ là đợi mấy phút, hắn sẽ chờ đợi không hề suy nghĩ sau đó sẽ đi ra ngoài tìm...

Ai ngờ chỉ mới vừa đứng dậy, liền nhìn thấy đèn xe bên ngoài lướt qua cửa sổ sát đất.

Hôn cô, giờ này khắc này hắn chỉ muốn hôn cô, muốn ném trọn hương vị từ hơi thở của cô...

Đừng hỏi hắn vì sao, bởi vì ngay cả bản thân hắn cũng không biết rõ.

Đáng chết! Hắn không biết...

Ánh mắt sáng quắc của Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần, gương mặt tươi cười xinh đẹp giống như mọi ngày, chỉ có điều trong lòng cô, là một mảng bi ai bao trùm...

Lời nói của Sở Từ Tiêu cô không nghĩ nó sẽ linh nghiệm nhanh đến như vậy, khó trách hắn muốn cảnh báo cô!

Nếu như không phải đã đánh mất tâm, thì sao có thể sẽ không cần quan tâm cô cùng với Thẩm Sơ rốt cuộc có điểm nào giống nhau?

Nhưng mà... Trên đời này không có nếu như!

“A Thần...” Giọng nói có chút hờn giận của Giản Mạt lộ ra một khoảng xa cách: “Bản thân em cảm thấy, nếu như em nhìn thấy ông xã của mình cùng với nữ nhân khác ở trước mắt mình vui vẻ thân thiết, thì sẽ không vui đâu...”

Hai cánh tay của cô câu lên, ôm lấy gáy Cố Bắc Thần, đôi môi cơ hồ dán vào đôi môi mỏng của hắn, chậm rãi nói ra từng chữ: “Nếu như không vui, anh có phải hay không...”

“Ừm!” một tiếng, lời nói của Giản Mạt đột nhiên bị đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần đè xuống, triệt để nuốt trở vào... Thay vào đó, là một nụ hôn khác cuộn cuộn nổi giận...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Lần đầu khi ân ái cảm thấy không hòa hợp

Editor: Thượng Quan An Nhiên

Nụ hôn nồng cuồng dường như muốn phát tiết ra một điều gì đó, sự phản kháng trong vô thức của Giản Mạt càng khiến cho Cố Bắc Thần thêm tức giận, hôn xuống càng sâu, càng cuồng bạo hơn...

Giản Mạt phản kháng một chút, sau đó dường như suy nghĩ được dù cho có phản kháng thì cũng không có tác dụng gì, đành từ từ tiếp nhận.

Thế nhưng, so với sự chủ động phối hợp như thường ngày, lúc này cô giống như một cái xác không hồn... Không chỉ có tâm tình không tốt, thậm chí khó chịu trong lòng càng dâng cao.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, quần áo của hai người rơi đầy đất từ phòng khách, cầu thang, lên đến cửa phòng ngủ...

Không chỉ đơn giản là cởi, mà quần áo thậm chí còn có chút thô bạo bị xé ra, vô cùng thô thám.

Đây là lần đầu tiên Giản Mạt không có bất cứ cảm xúc gì khi Cố Bắc Thần chạm vào cô, cái loại cảm giác không hài hòa này làm cho ngực cô dội lên một đợt khó chịu cực kỳ lợi hại.

Ban đầu, Cố Bắc Thần còn có thể tán lờ đi sự không phối hợp kia của Giản Mạt, nhưng rốt cuộc sau mấy lần qua lại lại mất đi hứng thú... Con người rét lạnh của hắn lướt nhìn Giản Mạt dưới thân, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng tắp lạnh lùng, sau đó gương mặt không có độ ẩm rời khỏi người Giản Mạt, đi vào phòng tắm.

Bầu không khí đột nhiên trở nên ngưng đọng, Giản Mạt hơi nghiêng người qua một bên, nhắm mắt lại, nỗ lực điều chỉnh lại trái tim của mình.

Từ trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy của vòi hoa sen, âm thanh như tảng đá đè nặng trong lòng Giản Mạt, càng lúc càng trầm trọng...

Không biết qua bao lâu, cửa phòng tắm mở ra, Giản Mạt xoay tầm mắt lại nhìn... Chỉ thấy Cố Bắc Thần quần độc một chiếc khăn tắm ngang hông đi ra.

Mái tóc ngắn cứng cáp vẫn còn nhỏ nước, thỉnh thoảng lại có vài giọt nghịch ngợm rơi xuống trên ngực Cố Bắc Thần, chậm rãi lăn đi...

Vóc người của hắn vốn rất giống với người mẫu, hai bên vai rộng, nơi eo hơi hẹp uốn lượn xuống hông, da thịt màu lúa mạch, cơ bụng sáu múi đẹp như người cá... Hết thấy tất cả, đều tản ra mị lực của một người đàn ông trưởng thành.

Giản Mạt âm thầm hít một hơi, ôm chần ngồi dậy: “A Thần, em...”

Em làm sao... nửa ngày cũng không có về sau.

Không phải Giản Mạt không muốn nói, mà là sau khi mở miệng, lời vừa định nói lại biến mất tăm, không biết phải nói gì.

Vén chăn xuống giường, cũng không ngại trên người mình vốn đã không còn một mảnh vải che thân... Dù sao hai năm qua, cô ở trước mặt Cố Bắc Thần cũng sớm đã không biết “xấu hổ” là gì rồi, mọi hành động xấu hổ đều đã thử qua.

Bước lại ôm chặt lấy eo Cố Bắc Thần, Giản Mạt đem mặt mình chôn trong ngực hắn, nghe từng nhịp tim đập mạnh mẽ dưới lòng ngực kia, rầu rĩ mở miệng: “Em hôm nay tâm trạng không được tốt...” “Ừm!” Tâm tình nóng của Cố Bắc Thần trong phút chốc liền bị cái ôm của cô kim hãm, âm thanh như bị vướng ở cổ họng, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Bởi vì Giản Mạt cứ như vậy ôm chặt hắn, tim hắn đập mỗi lúc một lợi hại.

Có giọt nước nhỏ như hạt châu rơi xuống, chạm lên tấm lưng bóng loáng nhẵn nhụi của Giản Mạt, cơ thể cô vô thức có chút giật mình, ngay khi con người sâu thẳm của Cố Bắc Thần có một tia hy vọng, cô mở miệng nói khẽ: “Bà xã của anh hôm nay đến bệnh viện thăm Tiểu Nguyệt...”

“...” Tâm tình của Cố Bắc Thần trong nháy mắt đã rơi xuống đáy cốc.

Hắn vậy mà vừa nãy còn hy vọng tâm trạng của Giản Mạt không tốt là bởi vì tin tức vào sáng sớm hôm nay, hoặc cũng là bởi vì gặp hắn và Thẩm Sơ vào lúc tối...

Hóa ra, lại là bởi vì chuyện của Lý Tiểu Nguyệt.

Gương mặt anh tuấn lạnh đi, lộ ra một ý cười lạnh, lời nói tràn ra môi mỏng: “Anh đã nói sẽ giúp em, em như thế nào... lại không tin?”

Giản Mạt ôm Cố Bắc Thần, ngửa đầu lên nhìn hắn, khóe miệng đã hiện lên nụ cười tươi luôn thường trực trên môi cô trong suốt hai năm qua: “A Thần, anh là tốt nhất...” Nói xong, cô đã kiễng chân, ở trên mặt hắn rơi xuống một nụ hôn mềm mại.

Trong lòng Cố Bắc Thần đã dâng lên một tầng hỏa khí, dục hỏa vừa mới tắt bây giờ lại bị cô cọ cọ mà sinh ra phản ứng, hắn lập tức đổi bị động thành chủ động, hung hăng hôn lên môi Giản Mạt, ép cô lùi từng bước từng bước cho đến khi ngã lên giường...

Giản Mạt lúc này đã phối hợp, nhưng Cố Bắc Thần biết rất rõ, sự phối hợp hôm nay của cô có chút miễn cưỡng.

Nhưng biết rõ thì sao chứ, cảm giác mềm mại trong lòng khiến cho dục vọng của hắn không thể nào khống chế được... Chỉ có thể một lần lại một lần tận hưởng vẻ đẹp hoàn hảo của cô.

Đêm, thâm trầm làm cho người ta không đành lòng đánh vỡ.

Giản Mạt đã bị giày vò đến mức mệt không thở ra hơi, nhưng vẫn bị Cố Bắc Thần kêu đi tắm rửa...

Chờ đến lúc cô tắm xong đi ra, Cố Bắc Thần đã ngủ. Cô bấu môi, nhẹ nhàng leo lên giường, liền thấy cánh tay Cố Bắc Thần gác ở trên gối.

Toàn bộ tư thế, đều là tư thế thoải mái nhất của cô khi ngủ trong lòng ngực của hắn...

Giản Mạt cứ nhìn Cố Bắc Thần như vậy, trong lòng vừa ấm áp lại vừa chua xót.

Mặc kệ trong lòng hắn có cô hay không, nhưng hắn thực sự là một người chồng tốt đúng chuẩn.

Ít nhất, mỗi lần cô và hắn cùng nhau, hắn chưa bao giờ làm cô thấy khó chịu, trước khi ngủ sẽ để cô tìm một tư thế thoải mái nhất trong ngực hắn mà ngủ.

Chậm rãi nằm xuống, dù đêm đã khuya, nhưng Giản Mạt một chút buồn ngủ cũng không có.

Cô phe phẩy mắt, nhìn tia sáng yếu ớt biến mất trong bóng đêm, đối với đoạn tình cảm vừa nảy sinh của mình, chỉ có thể cố gắng miễn cưỡng, áp chế nó xuống tận đáy lòng...

Cô biết từ lúc đầu, hôn nhân giữa cô và Cố Bắc Thần chỉ là sự hợp tác, bây giờ người con gái duy nhất khiến Cố Bắc Thần có thể động tâm đã trở về... Có lẽ, ngay cả cuộc hôn nhân hợp tác này sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc kết thúc.

Giản Mạt nhắm mắt lại, dè xuống cay đắng trong lòng, sau đó cường bức chính mình chìm vào giấc ngủ...

Lần đầu tiên, Giản Mạt không phải bị đồng hồ sinh học của bản thân đánh thức, mà là bị ánh mắt nóng rực của Cố Bắc Thần làm cho tỉnh lại.

Giản Mạt chớp chớp mắt còn nhập nhèm, nhìn Cố Bắc Thần, mơ màng nói: “A Thần, sớm...” Sau đó mơ hồ liền ngồi dậy ở trên mặt hắn hạ xuống: “Hôn chào buổi sáng.”

Biểu tình cứng ngắc lúc ban đầu của Cố Bắc Thần cũng dần dần nứt ra, thay vào đó là một tâm tình không đoán được: “Hôm nay không cần đi làm sao?” Thanh âm trầm thấp vang lên, lộ ra một tia trêu chọc.

“Phải ha...” Suy nghĩ của Giản Mạt rất tốt, chuyện hôm qua có lẽ đã quên rồi, giống như lời nói hằng ngày với Cố Bắc Thần, mềm nọ hờn dỗi làm cho người ta yêu thích.

Con người Cố Bắc Thần thâm sâu: “Nhưng đã gần chín giờ rồi đó...”

“...” Bộ nào Giản Mạt có chút đình trệ, sau khi tiêu hóa được mấy chữ “gần chín giờ” thì mới hốt hoảng mở to mắt, sau đó liền như lò xo bật dậy khỏi giường: “Mấy giờ rồi?”

“Còn hơn mười phút nữa là đến chín giờ rồi!” Cố Bắc Thần ung dung tự tại nói.

“...” Giản Mạt trừng mắt lên, sau đó kinh hô lên một tiếng, sốc chấn ra khỏi giường: “Sao anh lại không gọi em dậy chứ hả?”

“Bình thường đều là em gọi anh dậy mà...” Cố Bắc Thần vô tội nói.

Giản Mạt có chút ngen lời: “Đến muộn là tiền thưởng cũng bay mất đó...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Cố Bắc Thần, vội vã đi rửa mặt.

Vừa đi được mấy bước đến cửa phòng tắm, cô lại quay lại nhìn Cố Bắc Thần đang lười biếng nằm bò trên giường kia: “Hôm nay anh không cần đi làm sao?”

“Tập đoàn có người lãnh đạo mà, không cần thiết lúc nào anh cũng phải đến, thỉnh thoảng em phải cho anh lười biếng một chút chứ...” Cố Bắc Thần mặt dày, tà mị nói.

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp: “Anh ngoan lắm!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nói xong lại vội vàng đi rửa mặt.

Chuẩn bị xong hết mọi thứ, Giản Mạt hôn lên mặt Cố Bắc Thần một cái: “Bái bai...” Sau đó liền chạy vèo đi như một con gió...

Cố Bắc Thần mặc một chiếc áo choàng ngủ, nhìn theo bóng lưng Giản Mạt, khóe miệng không biết từ lúc nào đã vô thức vuron lên một nụ cười...

Di động đầu giường vang lên, Cố Bắc Thần thu lại ánh mắt thâm thúy cảm lấy điện thoại, liếc nhìn qua tên người gọi đến...

“Thần thiếu, tư liệu của Kim Dương đã chuẩn bị xong!” Trong điện thoại, truyền đến giọng nói bình tĩnh của Tiêu Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 103: Kinh doanh gian dối, trả đũa gã đàn ông tồi tệ

Editor: Airy Nguyen

“Sáng nay vào bệnh viện, tôi có nghe nói về vấn đề của Lý Tiểu Nguyệt, hình như Giản Mạt cũng bị thương nhẹ ở tay...” Lệ Văn Trạch đột nhiên hỏi, “Cô ấy không sao chứ?”

Cố Bắc Thần trong phút chốc cau mày lại, “Tôi ... không có để ý tới ...”

Hôm qua sau khi trở về hai người có chút không vui, mặc dù sau đó không khí cũng đã hoà thuận trở lại. Nhưng Giản Mạt không có biểu hiện gì khác thường vì vậy nên hắn cũng không phát hiện ...

Lệ Văn Trạch âm thầm thờ dài, cùng Long Kiều nhìn nhau, nói: “Vậy chắc cũng không có vấn đề gì...”

Anh ta nói vậy, và thậm chí có lẽ Cố Bắc Thần không thật sự để tâm đến Giản Mạt.

Nếu chuyện tương tự xảy ra với Thẩm Sơ, thì dù một vết thương nhỏ xíu Cố Bắc Thần cũng sẽ nhận ra.

Nghĩ như vậy, Lệ Văn Trạch cùng Long Kiều đều cảm thấy Cố Bắc Thần rốt cuộc cũng có không động lòng với Giản Mạt, ly hôn cũng là chuyện sớm muộn.

Lâm Hưởng Nam tay đang vọc máy phát lửa, liên tục ra phát ra âm thanh “đoàng đoàng”, cũng đồng thời hỏi, “Tam ca, hình như gần đây anh rất quan tâm đến công ty điện máy Kim Dương?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng nói, “Trò hề thôi...” Dứt lời, đôi mắt anh có vẻ trầm xuống.

Lâm Hưởng Nam nhìn Cố Bắc Thần, miệng há hốc hơi ngạc nhiên. Vì như anh ta biết, Cố Bắc Thần rất ít khi quan tâm đến một công ty nhỏ, và chủ yếu là, biểu hiện lúc này cũng quá khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác như là ... tên chủ công ty này chắc đã chọc giận đến mộ phần tổ tiên hắn.

Cố Bắc Thần cũng không nhận ra biểu hiện của bản thân, chỉ nghĩ đến tối hôm qua Giản Mạt nói rằng vợ của gã đàn ông đó đã đến tìm Lý Tiểu Nguyệt... lại đúng lúc này Lệ Văn Trạch kể chuyện Giản Mạt bị thương. Không lẽ là do người đàn bà đó đó gây ra, nghĩ vậy về mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng xen lẫn tức giận.

Nhìn khuôn mặt Cố Bắc Thần bỗng nhiên có vẻ hung hăng, Long Kiều lặng lẽ quan sát thái độ này, những suy nghĩ lúc này dường như biến mất.

Có vẻ như trong lòng Cố Bắc Thần hướng về ai, bản thân anh cũng không rõ.

Công ty điện máy Kim Dương đã phát triển trở thành một công ty lớn, sản phẩm công nghệ cao chiếm đến 1/5 tổng sản phẩm của công ty này. Người trong giới kinh doanh còn dự đoán rằng, công ty này sẽ lên sàn chứng khoán.

Những tin mới như thế này luôn xuất hiện làm người khác chú ý, vô hình chung giống như là đang đi quảng cáo cho công ty điện máy Kim Dương.

Kim Thục Mạn nhíu mày, bước đi ngoáy mạng bên trong phòng họp dành cho những quản lý cấp cao, “Mọi người đều cố gắng, tập đoàn Đế Hoàng cũng cho chúng ta hợp đồng béo bở, chỉ cần có kết quả tốt, cuối năm chia phần đều sẽ không thiếu các người”.

Đám quản lý nghe xong, đều vui mừng hò reo phụ họa theo.

“Kết thúc cuộc họp!” Kim Thục Mạn vừa dứt lời, đã nhìn thấy Dương Tử Dữ rời khỏi phòng họp. Dương Tử Dữ theo Kim Thục Mạn vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đưa mắt liếc nhìn bà vợ mập mập, gương mặt gian manh của hắn cố che về tội lỗi, vội vàng rót ly nước.

“Phu nhân dùng nước nhé.”

Kim Thục Mạn hừ lạnh một tiếng thị uy, “Dương Tử Dữ, ông thành thật khai đi, ông lại đi tìm con tiện nhân kia phải không?”

“Tôi không có...” Dương Tử Dữ làm vẻ mặt tội nghiệp, “Lần đó là vì cô ta muốn hại tôi... còn nói chỉ cần tôi chịu lên giường thì cô ta không nhận làm luật sư cho bên công ty, cho nên...” Hắn cười cười làm huê, “Tôi chẳng phải cũng vì công ty thôi sao?”

Kim Thục Mạn vừa nghe, liền cầm lên kẹp hồ sơ ném vào mặt Dương Tử Dữ, “Đi ăn vụng còn ra vẻ đáng hoàng... vậy tối qua ông đi đâu, làm gì?”

Bà ta cũng lấy trong ngăn kéo ra một xấp ảnh ném tiếp vào mặt hắn.

Dương Tử Dữ trong lòng hoảng sợ, đánh bạo cuối xuống cầm một tấm hình, thì ra là ảnh chụp hắn và Lý Tiểu Nguyệt giằng co lôi kéo bên ngoài căn hộ, hắn vội vàng giải thích, “Là tôi hôm qua đi ngang chỗ này, cô ta lại muốn uy hiếp tôi, nói tại tôi mà cô ta sảy thai, còn đòi kiện tôi!”

Dứt lời, hắn bước tới, “Phu nhân à, bà cũng biết... cô ta là luật sư mà, tôi cũng muốn nói chuyện để dàn xếp, nhưng à tiện nhân đó không muốn!”

“Thật sao?” Kim Thục Mạn nhíu mày vặn hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi...” Dương Tử Dục cầm tay Kim Thục Mạ, “Phu nhân à, tôi chỉ yêu mình bà, người phụ nữ khác sao so được?” Hấn vừa nói vừa hôn lên má bà vợ.

Kim Thục Mạn hừ lạnh vẻ coi thường, dù trong ánh mắt có chút thoả mãn.

Đột nhiên, thư ký hoảng loạn chạy vào đầy của phòng.

“Lẽ phép căn bản mà cũng không có sao!?” Đang lúc tỉnh tứ mà bị quấy rầy, Kim Thục Mạn nghiêm mặt quát lớn.

Thư ký vội về mặt sùng sốt liền đem bản fax đưa cho Kim Thục Mạ, “Tổng giám đốc, không xong rồi... các mẫu sản phẩm để giao cho Đế Hoàng xảy ra vấn đề, cảnh sát đã niêm phong kho hàng hoá!”.

“Cái gì?” Kim Thục Mạn lập tức la lớn.

Thư ký cau mày, vội vàng nói, “Những công ty khác đặt hàng của chúng ta cũng đều tới, nói hàng của Kim Dương là hàng nhái, tình nghi chúng ta làm ăn gian dối...”

Cô thư ký khẽ nuốt nước bọt, “Cơ quan điều tra cũng đã cử người đến...”

Kim Thục Mạn và Dương Tử Dục nghe sự tình mà sửng sốt, sau đó vội vàng đi xem thực hư đã xảy ra chuyện gì.

Giới báo chí đã đưa tin rất nhanh việc tổng giám đốc và phó tổng giám đốc công ty điện máy Kim Dương làm ăn gian dối, chỉ một khắc trước còn đang lảng lảng trên mây tận hưởng, một giây sau cả hai người đứng đầu công ty phải chịu sự điều tra của cơ quan, tin tức này đã làm chấn động cả Lạc Thành.

Mà không chỉ có những sản phẩm lần này xảy ra vấn đề, sau đó chuyện làm giả sổ sách, ký hợp đồng lao động trái pháp luật cùng lúc bị khai ra... Sự việc ác liệt hơn hẳn so với những kiện tụng trước đây, và cũng vì đụng tới tập đoàn Đế Hoàng nên hiển nhiên không có luật sư nào dám đứng ra nhận biện hộ.

Bất quá trong vòng một tuần lễ, công ty điện máy Kim Dương bỗng trở lại khối tài sản chết, đối mặt với việc thanh lý. Điều này làm cho người khác phải chột nghĩ, làm ăn với tập đoàn Đế Hoàng mà cũng dám lừa gạt, quả nhiên là chán sống rồi.

Lý Tiểu Nguyệt nhìn bài báo, nước mắt cô liền ứa ra. Là luật sư, cô hiểu rất rõ lần này Dương Tử Dục phạm tội ở tù ít nhất cũng phải 10 năm.

Giản Mạt đang xem tin tức, thấy tiếng chuông điện thoại truyền đến cùng tên Lý Tiểu Nguyệt, vội vàng nghe máy.

“Này con nhóc, cậu đang coi tin tức sao?”

Giản Mạt nở nụ cười, “Đang xem, cậu hài lòng rồi chứ?”, cô hỏi với lòng tràn ngập ý vui vì đã trả đũa được cho cô bạn thân.

Cố Bắc Thần nói chỉ cần một tuần lễ, quả nhiên không sai.

Lý Tiểu Nguyệt viên mặt đỏ hoe vì khóc, trả lời, “Ừm...”.

Nghĩ đến Dương Tử Dục hôm qua đến đây đây đưa, nếu nói không sợ hãi việc hấn tung ra ảnh chụp ấy thì là nói dối.

An ủi cô bạn thân mấy câu, Giản Mạt cúp máy xong liền nhắn tin cho Cố Bắc Thần :Chồng ơi, cảm ơn anh nhiều nhé!

Một chút sau thấy tin nhắn trả lời của Cố Bắc Thần : Tôi nay anh về nhớ “xoa bóp”!

Giản Mạt bỗng nhiên nhớ tới tin nhắn lần trước, trong nháy mắt cô đã đỏ ửng cả mặt. Mím môi trả lời tin nhắn : Vui mừng có quá sớm không? Không biết mười năm sau khi hấn ra tù có xảy ra chuyện gì nữa?” (có thể là ý tìm Lý Tiểu Nguyệt trả thù.)

Cố Bắc Thần cúi nhìn vào tin nhắn của Giản Mạt, đôi mắt trở nên sâu hút thâm thúy... Dương Tử Dục vào tù mà còn muốn ra sao? Sợ là hấn không có cơ hội này.

Khoé miệng mỉm cười, Cố Bắc Thần trả lời tin nhắn : Ở đâu ra mười năm sau?

Giản Mạt không hiểu ý tin nhắn, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ ngượng đỏ mặt nhắn một tin cho Cố Bắc Thần : Tôi nay em sẽ làm cơm chờ anh về.

Bấm nút gửi tin nhắn đi, Giản Mạt rút tay lại, quyết tâm rằng dù Cố Bắc Thần trả lời cũng sẽ không nhìn đến... đáng tiếc, cô suy nghĩ quá nhiều, vì tới giờ tan tầm khi hết giờ làm Cố Bắc Thần cũng không trả lời nữa.

Dù sao, điều này cũng không ảnh hưởng tâm trạng của Giản Mạt... Qua hai năm sống cùng nhau, ở phương diện đó đều là hấn ta chiếm thế chủ động.

Nếu như... hai người họ ở cùng nhau bao lâu nay, giờ đây bên nhau một buổi tối mà không có bất kì ràng buộc nào, đây chẳng phải cũng là một kỉ niệm sao?

Nghĩ đến đây, gương mặt Giản Mạt càng ửng đỏ...

(*Thông báo lịch đăng: Sẽ đăng vào thứ 7 của mỗi tuần, số lượng chương không cố định!)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Kinh doanh gian dối, trả đũa gã đàn ông tồi tệ

Editor: Airy Nguyen

“Sáng nay vào bệnh viện, tôi có nghe nói về vấn đề của Lý Tiểu Nguyệt, hình như Giản Mạt cũng bị thương nhẹ ở tay...” Lệ Vân Trạch đột nhiên hỏi, “Cô ấy không sao chứ?”

Cố Bắc Thần trong phút chốc cau mày lại, “Tôi ... không có để ý tới ...”

Hôm qua sau khi trở về hai người có chút không vui, mặc dù sau đó không khí cũng đã hoà thuận trở lại. Nhưng Giản Mạt không có biểu hiện gì khác thường vì vậy nên hắn cũng không phát hiện ...

Lệ Vân Trạch âm thầm thở dài, cùng Long Kiều nhìn nhau, nói: “Vậy chắc cũng không có vấn đề gì...”

Anh ta nói vậy, và thậm chí có lẽ Cố Bắc Thần không thật sự để tâm đến Giản Mạt.

Nếu chuyện tương tự xảy ra với Thẩm Sơ, thì dù một vết thương nhỏ xíu Cố Bắc Thần cũng sẽ nhận ra.

Nghĩ như vậy, Lệ Vân Trạch cùng Long Kiều đều cảm thấy Cố Bắc Thần rốt cuộc cũng có không động lòng với Giản Mạt, ly hôn cũng là chuyện sớm muộn.

Lâm Hưởng Nam tay đang vọc máy phát lửa, liên tục ra phát ra âm thanh “đoàng đoàng”, cũng đồng thời hỏi, “Tam ca, hình như gần đây anh rất quan tâm đến công ty điện máy Kim Dương?”

Cố Bắc Thần lạnh lùng nói, “Trò hề thôi...” Dứt lời, đôi mắt anh có vẻ trầm xuống.

Lâm Hưởng Nam nhìn Cố Bắc Thần, miệng há hốc hơi ngạc nhiên. Vì như anh ta biết, Cố Bắc Thần rất ít khi quan tâm đến một công ty nhỏ, và chủ yếu là, biểu hiện lúc này cũng quá khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác như là ... tên chủ công ty này chắc đã chọc giận đến mộ phần tổ tiên hắn.

Cố Bắc Thần cũng không nhận ra biểu hiện của bản thân, chỉ nghĩ đến tối hôm qua Giản Mạt nói rằng vợ của gã đàn ông đó đã đến tìm Lý Tiểu Nguyệt... lại đúng lúc này Lệ Vân Trạch kể chuyện Giản Mạt bị thương. Không lẽ là do người đàn bà đó đó gây ra, nghĩ vậy về mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng xen lẫn tức giận.

Nhìn khuôn mặt Cố Bắc Thần bỗng nhiên có vẻ hung hăng, Long Kiều lặng lẽ quan sát thái độ này, những suy nghĩ lúc nãy dường như biến mất.

Có vẻ như trong lòng Cố Bắc Thần hướng về ai, bản thân anh cũng không rõ.

Công ty điện máy Kim Dương đã phát triển trở thành một công ty lớn, sản phẩm công nghệ cao chiếm đến 1/5 tổng sản phẩm của công ty này. Người trong giới kinh doanh còn dự đoán rằng, công ty này sẽ lên sàn chứng khoán.

Những tin mới như thế này luôn xuất hiện làm người khác chú ý, vô hình chung giống như là đang đi quảng cáo cho công ty điện máy Kim Dương.

Kim Thục Mạn nhíu mày, bước đi ngao mạng bên trong phòng họp dành cho những quản lý cấp cao, “Mọi người đều cố gắng, tập đoàn Đế Hoàng cũng cho chúng ta hợp đồng béo bở, chỉ cần có kết quả tốt, cuối năm chia phần đều sẽ không thiếu các người”.

Đám quản lý nghe xong, đều vui mừng hò reo phụ họa theo.

“Kết thúc cuộc họp!” Kim Thục Mạn vừa dứt lời, đã nhìn thấy Dương Tử Dục rời khỏi phòng họp. Dương Tử Dục theo Kim Thục Mạn vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đưa mắt liếc nhìn bà vợ mập mạp, gương mặt gian manh của hắn cố che về tội lỗi, vội vàng rót ly nước.

“Phu nhân dùng nước nhé.”

Kim Thục Mạn hừ lạnh một tiếng thị uy, “Dương Tử Dục, ông thành thật khai đi, ông lại đi tìm con tiện nhân kia phải không?”

“Tôi không có...” Dương Tử Dục làm vẻ mặt tội nghiệp, “Lần đó là vì cô ta muốn hại tôi... còn nói chỉ cần tôi chịu lên giường thì cô ta không nhận làm luật sư cho bên công ty, cho nên...” Hân cười cười làm huê, “Tôi chẳng phải cũng vì công ty thôi sao?”

Kim Thục Mạn vừa nghe, liền cầm lên kẹp hồ sơ ném vào mặt Dương Tử Dục, “Đi ăn vụng còn ra vẻ đàng hoàng... vậy tối qua ông đi đâu, làm gì?”

Bà ta cũng lấy trong ngăn kéo ra một xấp ảnh ném tiếp vào mặt hân.

Dương Tử Dục trong lòng hoảng sợ, đánh bạo cuối xuống cầm một tấm hình, thì ra là ảnh chụp hân và Lý Tiểu Nguyệt giằng co lôi kéo bên ngoài căn hộ, hân vội vàng giải thích, “Là tôi hôm qua đi ngang chỗ này, cô ta lại muốn uy hiếp tôi, nói tại tôi mà cô ta sảy thai, còn đòi kiện tôi!”

Dứt lời, hân bước tới, “Phu nhân à, bà cũng biết... cô ta là luật sư mà, tôi cũng muốn nói chuyện để dàn xếp, nhưng à tiện nhân đó không muốn!”

“Thật sao?” Kim Thục Mạn nhú mày vặn hỏi.

“Đương nhiên là thật rồi...” Dương Tử Dục cầm tay Kim Thục Mạn, “Phu nhân à, tôi chỉ yêu mình bà, người phụ nữ khác sao so được?” Hân vừa nói vừa hôn lên má bà vợ.

Kim Thục Mạn hừ lạnh vẻ coi thường, dù trong ánh mắt có chút thoả mãn.

Đột nhiên, thư ký hoảng loạn chạy vào đây của phòng.

“Lẽ phép căn bản mà cũng không có sao!?” Đang lúc tình tứ mà bị quấy rầy, Kim Thục Mạn nghiêm mặt quát lớn.

Thư ký vội về mặt sùng sốt liền đem bản fax đưa cho Kim Thục Mạn, “Tổng giám đốc, không xong rồi... các mẫu sản phẩm để giao cho Đế Hoàng xảy ra vấn đề, cảnh sát đã niêm phong kho hàng hoá!”

“Cái gì?” Kim Thục Mạn lập tức la lớn.

Thư ký cau mày, vội vàng nói, “Những công ty khác đặt hàng của chúng ta cũng đều tới, nói hàng của Kim Dương là hàng nhái, tình nghi chúng ta làm ăn gian dối...”

Cô thư ký khẽ nuốt nước bọt, “Cơ quan điều tra cũng đã cử người đến...”

Kim Thục Mạn và Dương Tử Dục nghe sự tình mà sửng sốt, sau đó vội vàng đi xem thực hư đã xảy ra chuyện gì.

Giới báo chí đã đưa tin rất nhanh việc tổng giám đốc và phó tổng giám đốc công ty điện máy Kim Dương làm ăn gian dối, chỉ một khắc trước còn đang lừng lừng trên mây tận hưởng, một giây sau cả hai người đứng đầu công ty phải chịu sự điều tra của cơ quan, tin tức này đã làm chấn động cả Lạc Thành.

Mà không chỉ có những sản phẩm lần này xảy ra vấn đề, sau đó chuyện làm giả sổ sách, ký hợp đồng lao động trái pháp luật cùng lúc bị khai ra... Sự việc ác liệt hơn hẳn so với những kiện tụng trước đây, và cũng vì đụng tới tập đoàn Đế Hoàng nên hiển nhiên không có luật sư nào dám đứng ra nhận biện hộ.

Bất quá trong vòng một tuần lễ, công ty điện máy Kim Dương bỗng trở lại khỏi tài sản chết, đối mặt với việc thanh lý. Điều này làm cho người khác phải chột nghĩ, làm ăn với tập đoàn Đế Hoàng mà cũng dám lừa gạt, quả nhiên là chán sống rồi.

Lý Tiểu Nguyệt nhìn bài báo, nước mắt cô liền ứa ra. Là luật sư, cô hiểu rất rõ lần này Dương Tử Dục phạm tội ở tù ít nhất cũng phải 10 năm.

Giản Mạt đang xem tin tức, thấy tiếng chuông điện thoại truyền đến cùng tên Lý Tiểu Nguyệt, vội vàng nghe máy.

“Này con nhóc, cậu đang coi tin tức sao?”

Giản Mạt nở nụ cười, “Đang xem, cậu hài lòng rồi chứ?”, cô hỏi với lòng tràn ngập ý vui vì đã trả đũa được cho cô bạn thân.

Cố Bắc Thần nói chỉ cần một tuần lễ, quả nhiên không sai.

Lý Tiểu Nguyệt viên mặt đỏ hoe vì khóc, trả lời, “Ừm...”

Nghĩ đến Dương Tử Dục hôm qua đến đây đây đưa, nếu nói không sợ hãi việc hân tung ra ảnh chụp ấy thì là nói dối.

An ủi cô bạn thân mấy câu, Giản Mạt cúp máy xong liền nhắn tin cho Cố Bắc Thần :Chồng ời, cảm ơn anh nhiều nhé!

Một chút sau thấy tin nhắn trả lời của Cố Bắc Thần : Tôi nay anh về nhớ “xoa bóp”!

Giản Mạt bỗng nhiên nhớ tới tin nhắn lần trước, trong nháy mắt cô đã đỏ ửng cả mặt. Mím môi trả lời tin nhắn : Vui mừng có quá sớm không? Không biết mười năm sau khi hân ra tù có xảy ra chuyện gì nữa?” (có thể là ý tìm Lý Tiểu Nguyệt trả thù.)

Cố Bắc Thần cúi nhìn vào tin nhắn của Giản Mạt, đôi mắt trở nên sâu hút thâm thúy... Dương Tử Dục vào tù mà còn muốn ra sao? Sợ là hần không có cơ hội này.

Khoé miệng mỉm cười, Cố Bắc Thần trả lời tin nhắn : Ở đâu ra mười năm sau?

Giản Mạt không hiểu ý tin nhắn, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ ngượng đỏ mặt nhắn một tin cho Cố Bắc Thần : Tối nay em sẽ làm com chờ anh về.

Bấm nút gửi tin nhắn đi, Giản Mạt rút tay lại, quyết tâm rằng dù Cố Bắc Thần trả lời cũng sẽ không nhìn đến... đáng tiếc, cô suy nghĩ quá nhiều, vì tới giờ tan tâm khi hết giờ làm Cố Bắc Thần cũng không trả lời nữa.

Dù sao, điều này cũng không ảnh hưởng tâm trạng của Giản Mạt... Qua hai năm sống cùng nhau, ở phương diện đó đều là hần ta chiếm thế chủ động.

Nếu như... hai người họ ở cùng nhau bao lâu nay, giờ đây bên nhau một buổi tối mà không có bất kì ràng buộc nào, đây chẳng phải cũng là một kỉ niệm sao?

Nghĩ đến đây, gương mặt Giản Mạt càng ửng đỏ...

(*Thông báo lịch đăng: Sẽ đăng vào thứ 7 của mỗi tuần, số lượng chương không cố định!)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chờ đợi hần trở về

Editor: Thượng Quan An Triệu

Nhân lúc tan tầm Giản Mạt ghé ngang qua siêu thị mua thật nhiều đồ, sau đó về nhà liền chạy vào phòng bếp bắt đầu lẩn qua lẩn lại...

Giá cắm nến, com Tây, rượu đỏ... Giản Mạt nhìn thành tựu của mình mà mỉm cười thật tươi.

Nhìn nhìn thời gian, đã tám giờ, nhưng Cố Bắc Thần lại chưa trở về... Âm thầm cau mày, Giản Mạt lại chờ đến chín giờ, người vẫn chưa thấy về.

Nguyên bản tất cả nhiệt tình vì chờ đợi mà chậm rãi biến mất, Giản Mạt ngồi ở trên sofa buồn chán bật tivi lên xem...

Yên lặng nhìn hình ảnh không ngừng thay đổi, vì không có mở đèn, chỉ cắm một ánh nến lên giá cắm nến to như vậy trong biệt thự có vẻ phá lệ biến hóa kì lạ.

Giản Mạt siết đi động trong tay, nhiều lần muốn gửi tin nhắn cho Cố Bắc Thần hỏi xem hần có trở về hay không, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống...

Chậm rãi nằm tựa ở trên sofa, Giản Mạt ném cái điều chỉnh từ xa đi, không muốn mình nghĩ ngợi lung tung liền lấy điện thoại di động nhìn một chút tin tức giới kiến trúc.

Không lên mạng còn tốt, vừa lên liền nhìn thấy tin tức của Cố Bắc Thần.

“Bạn gái bí mật của Thần thiếu xuất hiện, hư hư thực thực cùng người tại buổi tối một tuần trước giống nhau” một cái tiêu đề đỏ chói thật to chiếu vào trong mắt của Giản Mạt.

Giản Mạt ấn mở cái tiêu đề đọc tin tức, thỉnh linh nhìn thấy được một bên mặt của Thẩm Sơ... Địa điểm là tại bên bờ sông Lạc Thành, Bắc Thần nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy cô ta, hai người liền giống như hàng vạn cặp tình nhân khác, ở bên bờ sông ôm nhau đắm đuối.

Ảnh chụp mặc dù không có tấm nào chụp được toàn mặt của Thẩm Sơ, thế nhưng là, cô ta cùng Cố Bắc Thần nghênh ngang dắt tay nhau, thậm chí còn có cả ảnh hôn môi lại tạo thành một khung cảnh rất lãng mạn.

Có cái gì đó ần ần đau nơi vị trí trái tim... Mũi có chút chua xót, lập tức trong đáy mắt hiện lên một tầng hơi nước yếu ớt.

Khoé miệng Giản Mạt cười cười tự giễu, tia sáng từ màn hình TV, làm nổi bật lên bóng dáng phá lệ cô đơn cùng tịch mịch của cô... Giấc mơ, còn chưa chính thức bắt đầu liền đã tỉnh rồi.

Thật tốt... Tỉnh rồi sẽ không càng lún càng sâu, sau cùng đau cũng chỉ có chính mình.

Giản Mạt tắt đi điện thoại, khoé miệng nỗ lực cười, nhưng nước mắt không khống chế được từ trong đôi mắt “tóc tóc” rơi xuống.

Cô không phải là người thích khóc, nhưng gần đây nước mắt lại giống như có roi nhiều một chút...

Đứng dậy, tắt ti vì mở đèn, lại thản nhiên thổi tắt ngọn nến trên bàn ăn, nhỏ ra cây nến ném vào trong thùng rác, đem thức ăn đã lạnh toàn bộ đổ đi.

Hết thấy tất cả đều khôi phục lại lúc trước, liền tựa như việc chờ đợi tới nay chưa từng có.

Nhìn khắp bốn phía một vòng, Giản Mạt sau cùng tự giấu cười một tiếng, chuyển mình đi lên lầu... Đêm, có cô độc thì cũng có lãng mạn cùng âm áp.

Thẩm Sơ ôm lấy cần cổ của Cố Bắc Thần, nhẹ nhàng tại gương mặt tuần tú của anh hạ xuống một nụ hôn: “Bắc Thần, chúng ta làm đám cưới được không?”

Cố Bắc Thần hơi hơi nhú mày: “Anh còn chưa có ly hôn...”

“Chờ anh ly hôn, chúng ta liền kết hôn!” Thẩm Sơ nhú mày nói.

Môi mông Cố Bắc Thần nhẹ giương: “Em cũng biết anh nhất định sẽ ly hôn?”

Gương mặt Thẩm Sơ dán vào lồng ngực của Cố Bắc Thần, thanh âm ôn nhu lộ ra một chút mỉa mai hoặc nói: “Cần Tịch nói, lúc trước anh kết hôn là bởi vì cô phần... Người vợ này, chẳng qua chỉ là dùng để ứng phó.”

“Ừm...” Cố Bắc Thần đáp một tiếng, nhưng trong nội tâm đột nhiên có chút cảm giác rầu rĩ.

Thẩm Sơ đột nhiên nâng mắt, bởi vì vui vẻ, mà ánh mắt sáng ngời cong lại giống như ánh trăng non, lúc này không khác gì trăng sáng, mê người vô cùng: “Đã như vậy, anh nhất định không được vì cô ta mà để cho em dính vào scandal dù chỉ một chút đó.”

Cô kiên định cười, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Con mắt chìm ung của Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn Thẩm Sơ, nhìn cô lộ ra ánh mắt đầy ý cười, giờ khắc này lại nghĩ tới Giản Mạt... Nhẹ chau mày lại, hẳn đem tâm tình như vậy bóp chết từ trong trứng nước.

“Sẽ không...” Môi mông của Cố Bắc Thần khẽ mở, nhẹ nhàng mà trầm thấp, từ tính mở miệng.

Sắc mặt Thẩm Sơ lộ ra tươi cười lớn hơn, cô vốn đã rất xinh đẹp, mà cứ như thế cười một tiếng, đơn giản đem sông nước Lạc Thành đều cười đến thủy triều dâng lên.

Ở nơi xa, hai người Lê Văn Trạch cùng Long Kiều ngồi ở bên trong một quán rượu bên bờ sông, thần sắc hai người đều có chút quái dị.

“Chúng ta có phần không hiểu được lão tam rồi.” Lê Văn Trạch cau mày: “Trước đó tôi cảm thấy hẳn ta đối với Giản Mạt chính là đã động tâm rồi, nhưng Thẩm Sơ vừa trở lại... Đường như tôi hoa mắt rồi...”

Nói xong, hắn thu lại tầm mắt nhìn về phía Long Kiều: “Nhưng với sự việc của Kim Dương, hẳn hình như đã hạ thủ quá độc ác rồi.”

Long Kiều lạnh lùng thu lại tầm mắt, lạnh lùng nói: “Chuyện tình cảm, tự mình nhìn không rõ chỉ có thể chịu khổ thôi.”

“Đưa lời khuyên sau khi trải qua sao?” Lê Văn Trạch cười khẽ thắc mắc.

Sắc mặt Long Kiều lập tức rét lạnh, Lê Văn Trạch lập tức câm nín...

...

Giản Mạt lặn qua lộn lại vì không ngủ được, cô không ngừng tẩy não chính mình, dù sao bây giờ mẹ cô đã tiền có thể phẫu thuật rồi, sau này tiền lương đi làm của cô cũng đủ để nuôi mẹ nên cô cũng không cảm thấy áp lực, coi như cô cùng Cố Bắc Thần có ly hôn thì cũng không phải việc gì quá lớn.

Thế nhưng là, càng nghĩ như vậy, trong lòng cô lại càng khổ sở...

Ngơ ngác ngác đến ngày hôm sau, Giản Mạt bị một tiếng động nhỏ đánh thức. Cô từ từ mở mắt, lọt vào trong tầm mắt cô chính là bộ dáng Cố Bắc Thần đang nhìn chăm chú vào cô...

“A Thần...” Giản Mạt lẩm bẩm một tiếng, con mắt tưởng đau lại đóng lại: “Sáng sớm nằm mơ, em hình như đã nhìn thấy anh.”

“...” Cố Bắc Thần cau lại mày kiếm, môi mông vênh lên thành một đường thẳng, bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị trở lên căng thẳng.

Giản Mạt đang cảm kích đến ánh mắt quá mức sắc bén, bỗng nhiên mở mắt, kích động phát hiện ra Cố Bắc Thần không phải là ảo ảnh.

Bất thành linh ngồi dậy, Giản Mạt hơi kinh ngạc: “Anh tại sao lại ở đây?”

“Anh không ở nơi này thì nên ở nơi nào?” Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng.

“Thế nhưng tối hôm qua anh...” Nói đến một nửa, Giản Mạt ngừng miệng.

Cố Bắc Thần lạnh lùng thu lại ánh mắt: “Tối hôm qua thế nào?”

Giản Mạt cup mắt bủi môi, trong lòng oán thầm: “Rõ ràng tối hôm qua cùng Thẩm Sơ ở chung một chỗ, tin nhắn của em cũng không trả lời, sáng sớm trở về làm gì?”

Nghĩ là như vậy, nhưng Giản Mạt tự nhiên sẽ không nói ra, chỉ là ngược đời mắt hờn cười: “Chính là nghĩ... Bình thường buổi tối anh không về, nên sáng sớm nhất định sẽ không xuất hiện ở đây, cho nên có chút kỳ quái.”

“Hôm nay anh trở về có vấn đề gì sao?” Cố Bắc Thần nhũ mày, con mắt chìm ưng thâm thúy nhìn Giản Mạt hỏi.

Giản Mạt kích động cup mí mắt, có chút không rõ lời này của anh có ý tứ gì... Sáng sớm quay về, chẳng lẽ không kỳ quái sao?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng sau đó xoay người đi tới phòng thay đồ.

Không biết hôm nay là ngày gì mà hần có vẻ bất mãn với cô như vậy, nhưng đối với tối hôm qua hần không có trở về, cô dường như cũng không có chỗ nào bất mãn mà...

Ngày hôm qua không trở về được là vì có sự tình phát sinh, sau khi giải quyết xong thì liền gặp phải Thẩm Sơ.

Không trở về, nữ nhân này chẳng những không chừa, lúc này lại làm bộ dáng như không có gì quan trọng, chắc đã tập thành thói quen...

Rõ ràng, bộ dáng này của cô chính là vì hần mà dưỡng thành thói quen suốt hai năm, cũng là đặc biệt ưa thích, có thể lúc này hần nhìn thấy có chút chướng mắt.

Giản Mạt tại lúc Cố Bắc Thần đi vào phòng thay đồ, nguy trang trên mặt trong nháy mắt tan biến, cô cười tự giễu, đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc cô đi ra, vừa hay nhìn thấy Cố Bắc Thần kéo cửa phòng ngủ đi ra ngoài, vừa định gọi hần, nhưng lời đến khóe miệng, lại cứ thế nuốt trở vào.

Hậm hực thay quần áo, đúng lúc chuông điện thoại di động vang lên...

Giản Mạt cầm điện thoại di động qua, thấy người gọi là bác sĩ Vương, trong nội tâm đột nhiên rơi “bộp” một cái.

Phía bệnh viện chưa từng gọi cho cô lúc sáng sớm như thế này, Giản Mạt âm thầm nuốt xuống suy nghĩ vô vẩn, vội vàng nhận điện thoại: “Bác sĩ Vương, mẹ con có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Bác sĩ Vương trầm mặc, không biết nói làm sao, ngưng giọng nói: “Tiểu Giản, con nên tới bệnh viện một chuyến đi...”

Giản Mạt nghe thanh âm nặng nề của bác sĩ Vương, nào dám chậm trễ, không chút suy nghĩ mà vội lấy túi xách hướng phía dưới lầu chạy đi.

Cố Bắc Thần từ thư phòng lấy đồ đi ra, liền nghe tiếng cửa nhà “Phịch” một tiếng khép lại.

Ngay sau đó, tiếng động cơ xe hơi khởi động truyền đến, đồng thời Giản Mạt cũng lái xe rời đi, Cố Bắc Thần lại mặt đen như đáy nồi...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chỉ có thể bắt đắ dĩ tiếp nhận

Editor: Đới Xuân Trúc

Giản Mạt chạy như bay đến bệnh viện, tiếng bước chân cô gấp gấp nặng nề, thở hổn hển, trong lòng càng ngưng trọng phức tạp.

“Cốc cốc...”

“Mời vào.”

Nghe thấy người trong phòng đáp, Giản Mạt không đợi bác sĩ mở cửa, liền trực tiếp xông vào: “Bác sĩ Vương, vừa rồi trong điện thoại ông có ý gì?”

Vương bác sĩ thấy người đến là Giản Mạt, sắc mặt ngưng trọng hần, ra hiệu mời cô ngồi trước, nhìn đồng hồ rồi lên tiếng: “Đợi tôi kiểm tra người trong phòng, rồi cùng cô nói chuyện.”

Giản Mạt tuy có chút không tình nguyện khi chờ đợi, nhưng cũng gật đầu: “Được, vậy tôi ở đây đợi bác sĩ.”

Vương bác sĩ gật đầu, cầm dụng cụ ra khỏi phòng làm việc...

Nhìn không gian rộng lớn, đáy lòng Giản Mạt gấp tựa ngồi trên đồng lửa. Mặc dù Vương bác sĩ nói buổi trưa sẽ đến, nhưng cô không đợi được đến lúc ấy.

Cô lấy điện thoại, gửi tin nhắn xin nghỉ cho Hường Văn, Giản Mạt chỉ còn biết nóng lòng đợi chờ. Đợi hơn một giờ đồng hồ, Vương bác sĩ mới trở lại phòng làm việc.

“Vương bác sĩ...” Giản Mạt gấp gấp lắm rồi, thời điểm bác sĩ vừa đẩy cửa đã vội nói

Vương bác sĩ gật đầu, Giản Mạt hiểu ý ngồi xuống, sắc mặt trầm trọng: “Tìm hiểu cho bệnh nhân có chút vấn đề.”

Giản Mạt cảm thấy cổ họng khô khốc, khó khăn lắm mới phát ra thanh âm khàn khàn run rẩy: “Tình huống thế nào?”

Vương thầy thuốc không biết bắt đầu từ đâu, cup mắt đảo vài vòng, một hồi lâu nghĩ nghĩ mới nói: “Bệnh nhân trước đây có tiền sử nhiễm trùng đường tiểu, nhưng lại không trị tốt, bởi vì không có thận phù hợp thay thế.”

Giản Mạt gật đầu, chuyện này cô đã biết.

“Nhưng...” Vương bác sĩ than nhẹ “Bệnh nhân đang có ý định không muốn tiếp tục quá trình trị liệu, bởi vì có một nhà nguyện ý góp tiền, để thận nguyên ghép thành đôi...”

Chuyện tiếp theo không khó để đoán, Giản Mạt không muốn tiếp tục nghe.

Nhìn ra Giản Mạt đã hiểu, Vương bác sĩ trầm giọng thở dài, không biết nói gì cho phải... ông là bác sĩ, dĩ nhiên là hi vọng bệnh nhân của mình đều tốt.

Mặc dù tiếc nuối, nhưng cũng không thể vì mẹ Giản Mạt mà làm bệnh nhân khác lỡ cơ hội điều trị.

“Đôi phương nói...” Vương bác sĩ than nhẹ một tiếng, “Tôi bên này quan tâm trái tim có phù hợp hay không.”

Trên mặt Giản Mạt đan xen tình cảm phức tạp, trong lòng vô cùng khổ sở, chỉ yên lặng gật đầu. Cô hi vọng mẹ mau chóng tỉnh lại, nhưng cũng không muốn có người vì nguyên nhân này mà chết!

Giản Mạt kéo theo thân thể đầy tâm sự lên xe... Ngồi trên xe nửa ngày, cô cũng chẳng buồn khởi động, nước mắt tràn ngập hốc mắt, vô tình rơi xuống một giọt, tiếp đó như vỡ òa, muốn ngừng cũng không ngừng được.”Ồi.” Giản Mạt không khống chế được gục đầu trên vô lăng khóc rống lên, quanh người là một cỗ thương tâm, khóc mỗi lúc một lớn.

Loại chuyện đầu tiên gieo cho người ta hi vọng, nhưng gần cuối lại thẳng thừng đánh người ta xuống vực sâu, cô không chịu nổi!

Không biết qua bao lâu, Giản Mạt dần thu lại cảm xúc bị thương... Chỉ là trong cảm xúc ảm đạm, lại có thêm một chút châm chọc.

Chuông điện thoại dễ nghe cùng lúc vang lên, Giản Mạt mở mắt, thấy người gọi là Hường Văn, nhắc máy: “Có việc?”

“Mạt tử, Đế Hoàng truyền đến tin tức, nói là hội sở thiết kế quyết định thứ hai khảo định...” Hường Văn nhìn bưu kiện nói, “Yêu cầu nhà thiết kế mang theo bản vẽ mặt phẳng cùng bản vẽ hiệu ứng 3D, mặt khác đến họp lúc ba giờ, lầu 32 Đế Hoàng tổng bộ.”

Giản Mạt nhìn thời gian, đã hơn mười một giờ “Uhm, chị đã biết.”

Nghe ra thanh âm Giản Mạt có chút là lạ, Hường Văn quan tâm hỏi: “Mạt tử, cơ thể có chút không thoải mái sao?”

Giản Mạt hơi nuốt xuống đáp: “Ừ, cảm mạo nhẹ thôi, không có chuyện gì đâu... Hai giờ rưỡi xế chiều gặp nhau tại Đế Hoàng.” Cô nói.

Hường Văn tỏ ý đã hiểu, dạ một tiếng cúp máy.

Giản Mạt điều chỉnh tâm tình, nghiêng đầu từ cửa xe nhìn về phía bệnh viện, trong lòng lo lắng nhưng có thể làm được gì? Bây giờ chỉ có thể tiếp thu sự thật, chờ mong trái tim thích hợp.

Đúng hai giờ rưỡi chiều, Giản Mạt dừng xe, liền thấy Hường Văn tay cầm notebook, tay cầm thêm mấy bao đồ lớn hết nhìn đông lại nhìn tây... Thấy cô đến, vội vẫy tay

“Mạt tử, nhìn tỷ như vậy không hề giống người cầm mạo.”

Giản Mạt gật đầu tiến đến, xách túi phụ Hường Văn, theo Hường Văn vào Đế Hoàng.

Hường Văn vẫn là lần đầu đến Đế Hoàng tổng bộ, bị khí thế ở đây dọa cho khiếp sợ, “Ồi, nơi chúng ta làm việc cao lắm chỉ ba mươi tầng, Đế Hoàng

tổng bộ lại 79 tầng, thật là không so được với...”

“Xin chào, chúng tôi là người của công ty Tường Vũ, tới tham gia hội nghị.” Giản Mạt đến trước quầy tiếp tân liền nói.

Người đó vốn đang làm đông làm tây, ngẩng đầu nhìn thấy Giản Mạt có hơi kinh ngạc... Nói xong, cô ấy tìm biển tên Tường Vũ công ty đưa cho Giản Mạt, thành thật nói: “Cố lên!”

Giản Mạt tươi cười gạt đầu, cầm lấy hướng thang máy bước đến.

“Chắc chắn, đại công ty thật khí phách! Ngay cả tiếp tân cũng thân mật như vậy!” Hường Văn lần nữa cảm thán.

Giản Mạt nhìn Hường Văn, haizzz, cô thật không muốn đánh vỡ thế giới hồn nhiên của tiểu cô nương này.

Người đến hội nghị không ngờ rất đông, như vậy mà có hơn bốn mươi công ty tham dự... Cũng chính vì vậy, bản thiết kế lần này cạnh tranh có chút kịch liệt đây.

“Nghe nói lần này tham dự, có thể Đế Hoàng đem Ngự Cảnh Hồ giao cho hai nhà thi công.”

“Ngự Cảnh Hồ lớn vậy chỉ giao cho hai nhà?” Có người kinh ngạc.

“Tôi cũng chỉ nghe nói, không rõ lắm.” Người nọ lặng lẽ đáp, “Dù sao mặc kệ thật giả, trước tiên nắm lấy bản thiết kế kia cũng quá tốt.”

Giản Mạt và Hường Văn tìm chỗ trống ngồi xuống. Hường Văn không nhịn được tâm lay động, sợ công ty mất thế diện, nhỏ giọng hỏi: “Mạt tỷ, em có chút khẩn trương.”

Giản Mạt chạy đầu khề đáp: “Chị cũng vậy.”

Hường Văn cố nén xuống, kéo ống tay áo cô, chân thành: “Mạt tỷ, tỷ nhất định phải bình tĩnh a!”

Giản Mạt cười nói: “Hôm nay chỉ là mở hội, không phải thứ hai mới chính thức khảo sao?”

“A...Bởi vì quá khẩn trương nên em quên mất.” Hường Văn tựa như bỏ được gánh nặng, chân mày thoải mái giãn ra.

Trong khi phòng hội nghị ồn ào tiếng người nói chuyện phiếm, đột nhiên, cửa phòng họp bị đẩy ra... Lập tức, hơi thở nghiêm nghị áp đảo, mọi người nhận mệnh trong vô thức, ánh mắt gắt gao hướng phía cửa.

Chỉ thấy Cố Bắc Thần một tay cầm túi, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm dẫn đầu bước vào... Phía sau, Tiêu Cảnh cùng mấy người phụ trách hội nghị nói gót.

Mọi người trong lòng cả kinh, không ngờ đến chủ trì hội nghị lần này, Cố Bắc Thần đích thân làm a!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chỉ nhìn cô ấy

Editor: DiepHaVoUu

Khuôn mặt Cố Bắc Thần lạnh lùng nghiêm nghị như điêu khắc, gương mặt không có lấy nửa phần biểu tình nhìn mọi người bên dưới, đôi mắt ung như vô ý lướt qua Giản Mạt... Chỉ là nhàn nhạt lướt qua, sau đó liền thu hồi tầm mắt.

Trong lòng Giản Mạt liền không hiểu, 'lộp bộp' vài tiếng, cảm thấy ánh mắt của Cố Bắc Thần tràn ngập sinh khí... Thế nhưng khoảng khắc đó trôi qua rất nhanh, cô cảm thấy giống như mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Hường Văn ngồi ở phía sau Giản Mạt, vụng trộm liếc Cố Bắc Thần một cái sau đó lại quay sang nhìn Giản Mạt, môi dưới khề mấp máy... Hình như cô vừa thấy Thần thiếu liếc Giản Mạt thì phải? Cô không hoa mắt đó chứ?

“Hắn là có vài người đã nghe được tin đồn, trong các công ty tham gia đấu thầu lần này, có một đến hai công ty đã từng thiết kế bản mẫu dự án Ngự Cảnh Hồ...” Cố Bắc Thần chậm rãi nói.

Nghe đến dự án 'Ngự Cảnh Hồ', mắt Giản Mạt lập tức tối lại, dường như sợ người khác nhìn thấy được, cô vội vàng thu lại sự bi thương nơi đáy mắt, bàn tay trắng nõn vô thức nắm chặt lại.

Đôi con ngươi đen như mực đồng rơi trên mặt cô một cái, lập tức dừng dừng như không lướt qua mọi người, nhìn trên mặt Giản Mạt ngoại trừ có chút

phản đối, những người đó trên mặt đều là kinh hi, hần không đổi sắc tiếp tục nói: “Hội cho nên tư cách cá nhân sửa bản thảo, yêu cầu xông ra đặc sắc.”

Những người tham gia đấu thầu cảm như hén nhìn Cố Bắc Thần, đến thờ cũng không dám.

“Sau đó sử dụng hình thức rút thăm để xác định mấy nhà tranh đoạt kia, chọn tầng nào để thiết kế cho cuộc đấu thầu.” Cố Bắc Thần tiếp tục nói, đôi mắt đen sâu một lần nữa rơi trên người Giản Mạt: “Quý công ty là lần đầu tham gia hạng mục của đế hoàng, tôi rất mong chờ.”

Giản Mạt cùng Cố Bắc Thần, bốn mắt nhìn nhau giữa không trung, không có một chút e sợ, trái lại, lúc hần vừa dứt lời, cô liền tràn đầy tự tin khiêu khích.

Cố Bắc Thần thu hồi tầm mắt: “Nếu để lỡ đợt đấu thầu lần này, sẽ mất đi cơ hội hợp tác với Đế Hoàng rồi.”

Âm thanh xôn xao lại một lần nữa truyền tới, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Họ không ngờ lần này lại có người có cơ hội nắm bắt toàn bộ bản mẫu thiết kế của Ngự Cảnh Hồ. Cũng sẽ có người mất đi cơ hội hợp tác với Đế Hoàng.

Giản Mạt mấp máy môi dưới, tay vô ý nắm chặt lại, không kim chế được nhìn Cố Bắc Thần một cái... Lời này của hần có ý gì? Rõ ràng là đang khinh thường cô mà?

Đầu tiên là cho cô cơ hội, sau đó lại một cước đem cô giẫm chết hay sao?

Hướng Văn trong lòng cũng là lo lắng, liếc nhìn khuôn mặt tái mét đang cắn môi dưới của Giản Mạt... Cô cảm giác lời nói của Cố Bắc Thần kia, hoàn toàn đều nhằm vào Tường Vũ.

Cố Bắc Thần sau khi nói mấy câu liền cùng Tiêu Cảnh rời đi, từ đầu đến đuôi trên mặt không có lấy một nửa biểu tình gì, lạnh lùng khiến người run rẩy. Giản Mạt nhìn bóng lưng cao ngạo của Cố Bắc Thần, không hiểu sao trong lòng cô có chút không thoải mái...

Chuyên viên thiết kế Thượng Tuấn Hào của tập đoàn Đế Hoàng là người trực tiếp phụ trách đấu thầu lần này, sau khi Cố Bắc Thần rời khỏi thì Thượng Tuấn Hào cũng nhắc nhở các nhân viên cấp dưới chú ý hạng mục, rồi để các công ty bốc thăm chọn tầng lầu.

Giản Mạt nhìn đến vị trí thiết kế của tầng 18, cũng là tầng sau cùng, thiết kế ở khu vực này ít nhiều cũng sẽ có tầm quan trọng nhất định.

“Thật là xui xẻo, thế nào lại có tận 18 tầng cơ chứ?” Hướng Văn lầm bầm nói.

Giản Mạt lại không nghĩ vậy, mặc kệ Đế Hoàng cho cô ở tầng lầu nào, bọn họ muốn chính là tài năng của mỗi người, cho nên mới phải tách ra 18 tầng tiến hành... Cô không cảm thấy áp lực, có gan đi làm là được rồi.

Cố Bắc Thần ở trong phòng làm việc trên tầng cao nhất nhìn xuống, qua cửa sổ sát đất... Chỉ là liếc mắt một cái, hần liền nhận ra người mặc áo somi trắng vàng nhạt chính là Giản Mạt.

Hội nghị như vậy hần căn bản không cần tham gia, thế nhưng ma xui quỷ khiến lại khiến hần đi... Bởi vì cô gái này sáng sớm chạy trốn có chút tức giận, mang tư thù đi chủ trì hội nghị!

Chủ yếu chính là, nếu hần xuất hiện trước mặt cô, thì cô sẽ nhớ được hôm nay là ngày gì...

'Tích' một tiếng phá vỡ hơi thở trầm mặc của Cố Bắc Thần, bên trong lập tức truyền đến âm thanh của Tô San: “Thưa Thần thiếu, Giản tiểu thư rút trúng tầng 18 ạ!”

Cố Bắc Thần nhẹ nhàng chau mày kiểm lại, chỉ nói 'ừ' một tiếng.

“Thần thiếu...” Tô San hơi chần chừ, lập tức hỏi: “Cần...”

“Cô rất rảnh rồi sao?” Liền bị Cố Bắc Thần cắt ngang lời.

Tô San thở dài một trận, lại nói: “Được, tôi hiểu rồi!” Dứt lời, cô liền chờ Cố Bắc Thần đập máy, sau đó lập tức nhìn về phía Tiêu Cảnh nhún vai: “Thần thiếu luôn công tư phân minh. E rằng lần này cho Giản tiểu thư cơ hội, cũng chỉ vì muốn đả kích cô ấy.”

Tiêu Cảnh trầm mặc, thờ dài lác đác: “Nếu việc này cũng xảy ra với Thẩm tiểu thư...” Hần không có nói tiếp, chỉ là cùng Tô San trao đổi ánh mắt.

Giản Mạt sau khi trở lại công ty cũng không vội việc thiết kế, mà trước tiên đem luật bản văn phòng sở đường sửa lại.

“Mạt Mạt, còn không mau về a?” Đinh Hương nhìn đồng hồ tay nói: “Cũng đã 8h rồi.”

“Tôi còn phải đem sở đường thiết kế bản thảo sửa lại.” Giản Mạt nói cũng không ngẩng đầu lên: “Tiếp được đến mấy ngày muốn đối phó Đế Hoàng sở bản thiết kế.”

Đinh Hương nghe vậy, đi tới: “Chớ tạo áp lực cho mình...” Hướng Văn hợp trở về liền đưa ra ngụ ý của Cố Bắc Thần: “Dù sao Tường Vũ cũng không có lộc được mắt xanh của Đế Hoàng, nếu như thắng thì ăn, thua thì chúng ta cũng không có tổn thất gì.”

Giản Mạt nhún vai, lắc đầu nói: “Làm hết sức mà thôi!”

“Ừ... Nhưng trễ rồi.” Đương Hương quan tâm hỏi: “Cô đây là muốn tăng ca mà! Ăn cơm không, tôi gọi người giao tới?”

“Không cần.” Giản Mạt nói: “Khi nào xong tôi sẽ ra ăn.”

“Được.” Đương Hương đáp một tiếng sau đó liền rời đi.

Sau khi Đương Hương rời đi, Giản Mạt mới bắt đầu việc sửa chữa... Có lẽ là ảnh hưởng từ Sở Từ Tiêu, phòng làm việc của hần cô cảm thấy rất không hài lòng, liền sửa đi sửa lại rất nhiều lần.

Nhớ về quá khứ một chút, Giản Mạt một bên làm sửa chữa trong máy vi tính, bên còn lại dùng bút đồ họa trên giấy vẽ bản vẽ mặt phẳng.

Trong không gian yên tĩnh bây giờ lại càng trở nên yên tĩnh. Chỉ có tiếng chuột và tiếng bút thi thoảng truyền đến. Có lẽ vì quá yên tĩnh, nên âm thanh nhỏ như vậy cũng hoá to.

'Tinh' một tiếng truyền đến, có lẽ là quá chuyên tâm nên Giản Mạt cũng giật mình một cái, vô ý nhìn điện thoại tên bàn một cái, cô liền đặt bút xuống mở tin nhắn.

G tiên sinh: Đang ở đâu?

Giản Mạt khẽ nhíu mày, không biết vì sao lại lập tức trả lời, đến khi nhận ra thì đã trễ rồi.

Vì không muốn những người này xem thường, tính toán hao tổn ở công ty suốt đêm.

Giản Mạt nhìn mình bị tin nhắn làm cho tức giận, khoé miệng co quắp một cái, đột nhiên ngượng ngừng khép miệng lại... Chờ một chút vì không thấy Cố Bắc Thần trả lời, cô đưa tay ném điện thoại sang một bên, thì thào nói: “Có gì tốt chứ?”

Giản Mạt hừ nhẹ một cái, bởi vì tin nhắn của Cố Bắc Thần, làm cho tinh thần bị gián đoạn, chuẩn bị đứng dậy đi pha một tách cà phê uống.

“Cộc cộc cộc.”

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bức chân âm trầm mà mạnh mẽ, ở không gian yên tĩnh đặc biệt vang dữ dội,

Trái tim Giản Mạt vô thức đập nhanh hơn, cảm tách cà phê xông ra khỏi phòng trà. Trong mắt là vẻ khản trương, đã trễ thế này... Ai còn đến công ty?

Ngay lúc cô tâm lý đề phòng lên cao, nhìn thấy người đứng ở cửa, đột nhiên mở lớn hai mắt nhìn: “Anh tại sao lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ông xã tức giận sẽ rất phiền phức

Editor: An Nhiên

Chỉ thấy gương mặt lãnh đạm lạnh lùng.

Đôi mắt chim ưng nhẹ liếc nhìn Giản Mạt sau khi đi đến: “Đến xem mấy người chỗ em nỗ lực thế nào...”

“...” Khoé miệng Giản Mạt co quắp, sau đó cũng không nói gì xoay người đi đến bàn làm việc của mình gần đó.

Cố Bắc Thần đi đến, lãnh đạm hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Giản Mạt cũng không biết vì sao đã muộn như vậy rồi mà Cố Bắc Thần còn đến công ty, trong tòa nhà văn phòng này chắc đã sớm không còn người, chỉ là trong lòng có chút âm thầm vui mừng.

“Em...” Giản Mạt vừa mở miệng nói được một chữ, sau đó đụng phải đôi con ngươi lạnh lùng sâu thẳm của Cố Bắc Thần, âm thầm nuốt nước bọt, lập tức đổi giọng, nói: “Em ăn rồi.”

“Anh còn chưa ăn!”

“Hả?” Giản Mạt trong lúc nhất thời cũng chưa kịp tiêu hóa hết câu nói của hần.

Cố Bắc Thần lạnh mặt: “Thu xếp công việc rồi tan tầm, cùng đi ăn với anh.”

Lúc này Giản Mạt mới hiểu được hán có ý gì: “Thần thiếu nếu muốn tìm người cùng ăn cơm, em nghĩ, hẳn là có rất nhiều người tình nguyện đi cùng chứ?” Cô nói, nghịch ngợm nháy mắt với hán.

Cố Bắc Thần mặt càng lạnh hơn: “Nhưng theo như anh biết thì... bà xã của Thần thiếu chỉ có một mình em thôi!”

“...” Giản Mạt giật giật khoe môi, đột nhiên rất muốn đem cà phê trong tay hất lên mặt Cố Bắc Thần.

Hỗn đản!

Hiện tại mới nghĩ đến cô là bà xã của hán sao? Vậy mà không biết tối hôm qua có người nào đó cùng nữ nhân khác ở bờ sông Lạc Thành ôm ôm ấp ấp vậy?

Con người Cố Bắc Thần khế liếc nhìn của notebook còn đang mở ra của cô, khẽ mở miệng, lãnh đạm nói: “Cho em hai phút để thu dọn mọi thứ.”

Trong lòng Giản Mạt biết không còn cơ hội để tiếp tục, suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thiết kế văn phòng luật Sở Đường của cô vẫn có chút chưa hoàn thiện, trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng cũng đành tắt máy vi tính, dọn dẹp lại máy bản thiết kế trên bàn.

“Rầm” một tiếng, có một tập bản thiết kế không cẩn thận bị rơi xuống đất... Giản Mạt vô thức cúi người xuống định nhặt lên, nhưng bản thiết kế ấy đã rơi vào trong bàn tay thon dài mạnh mẽ của Cố Bắc Thần rồi.

Cố Bắc Thần chuyển động con người, tầm mắt rơi trên dòng chữ in trên bản thiết kế...

Khi nhìn thấy dòng chữ “Mặt bằng bản thiết kế văn phòng luật sư Sở Đường” kia, môi mỏng của Cố Bắc Thần cau lên thành một nụ cười lạnh lùng cùng chế nhạo, đưa bản thiết kế trong tay trả lại cho Giản Mạt.

“Cái kia... Thực sự em chỉ...” Giản Mạt vô thức muốn giải thích chuyện này một chút, nhưng khi mở miệng lại đột nhiên cảm thấy nếu như chính mình đem chuyện này ra giải thích rõ ràng, sự tình trái lại sẽ rất dễ biến thành hiểu lầm, nên chỉ đơn giản cắn răng nói: “Cái này là bản thiết kế hôm nay em vốn muốn trả lại.” “Hừ!” Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng rồi xoay người liền đi ra ngoài, trên gương mặt tuấn tú kia chưa từng có nhiều biểu tình khó đoán như vậy.

Lúc này Giản Mạt cũng không thể biết chắc chắn rằng trong lòng Cố Bắc Thần suy nghĩ như thế nào, chỉ vội vàng cảm mấy tính xách tay của mình đuổi theo.

Kỳ thực, từ lúc Cố Bắc Thần bắt đầu xuất hiện ở thời khắc kia, Giản Mạt liền đã cảm thấy có điều gì đó rất bất thường rồi.

Trước không nói đến việc Cố Bắc Thần muốn ăn cơm không cần cô đi chung, cho dù là hôm nay thần kinh rối loạn muốn ăn cùng cô, dựa theo đặc tính cao cao tại thượng vốn có của hán, thế nào cũng chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, liền có thể đem cô tức tốc trở về nhà.

“A Thần, sao trẻ thế này anh lại còn nghĩ đến chuyện đi ăn tối với em vậy?” Giản Mạt cảm thấy Cố Bắc Thần bởi vì nhìn thấy bản thiết kế ban nãy mà rất tức giận, cô chỉ có thể trước liếm mặt lấy lòng đã.

“Đêm qua ăn không được nhiều, hôm nay ăn bù.” Cố Bắc Thần lạnh lùng mở miệng.

Giản Mạt vừa nghĩ đến tối hôm qua, tâm trạng lập tức ụt dột, nhưng trong nháy mắt gương mặt đã khôi phục lại trạng thái vui vẻ bình thường: “Trẻ như thế này rồi... ăn bát mì thôi có được không?”

“Đi ra ngoài ăn!” Cố Bắc Thần liếc nhìn Giản Mạt: “Em trả tiền.”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp: “Nếu dính scandal...” Nghe thấy Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, cô lại gấp gáp nói: “Ý em là, em cũng không muốn sau khi hoàn thành thiết kế lần này lại có người nói em thắng được là nhờ vào bàn đạp của tổng tài tập đoàn Đế Hoàng.”

“Thắng được?” Cố Bắc Thần không chút lưu tình cười nhạo: “Em biết hai người cùng rút trúng dự án tòa nhà 18 tầng kia của em là ai sao?” Hán liếc nhìn Giản Mạt, càng phát ra cười chế nhạo: & Là Architects và CCD.&

Giản Mạt vừa nghe, lập tức mở to mắt nhìn hán, trong lòng không khỏi kêu rên. Thế nào lại đụng phải hai nhà kiến trúc sư thiết kế văn phòng nổi tiếng nhất nhì Lạc Thành vậy chứ?

Cố Bắc Thần dừng lại ở chỗ đậu xe của một nhà hàng Pháp: “Huống chi... em tham gia so với tiền triển, cũng đã là vì tổng tài của Đế Hoàng rồi!” Dứt lời, môi mỏng của Cố Bắc Thần vươn lên một chút ý cười như có như không, lần này không phải là cười chế nhạo nữa, phần nhiều là đắc ý.

Giản Mạt rất khó chịu, liếc nhìn nhà hàng bên cạnh, không muốn xuống xe.

Một là vì việc đối thủ thiết kế, hai là vì trời đã khuya, nên cô không muốn bị chụp trộm..

Cửa ghế lái phụ mở ra, Cố Bắc Thần hơi nhíu mày lại, nói: “Xuống xe!”

“Em không xuống...” Giản Mạt có chút bốc đồng nói: “Tâm trạng của em hôm nay không tốt, không muốn phục vụ anh ăn cơm đâu.”

“Vậy em muốn phục vụ anh trên giường?” Cố Bắc Thần gian xảo nói: “Nếu như vậy, anh cũng không để ý đến việc không ăn tối một ngày. Nhưng mà... anh nghe nói hôm nay có người nào đó muốn đối phó với bản thiết kế, dự đoán là muốn trở thành thiên tài đây...”

Ý chính là, về nhà trực tiếp nằm lên giường, Giản Mạt trực tiếp lờ đi ý đồ của Cố Bắc Thần... Nếu như xuống xe ăn khuya, có thể cô vẫn sẽ được tiếp tục hoàn thành công việc của mình.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng Giản Mạt nhìn kính phụ, thấy không có ai, mới cắn răng, xuống xe.

Cũng không biết có phải bởi vì thời gian đã khuya rồi hay không, trong phòng ăn, ngoại trừ nhân viên phục vụ ra, đến một vị khách cũng không có...

“Anh bao rồi!” Cố Bắc Thần ngồi xuống, nhận lấy thực đơn, mở miệng nói.

Giản Mạt vừa nghe, âm thầm thở ra, như vậy sẽ không bị người khác nhìn thấy rồi... Nhưng mới vui vẻ được một lúc, liền bị câu nói của Cố Bắc Thần đã kích đến quên mất phản ứng.

“Đặt bao hết không đắt.” Cố Bắc Thần đang xem thực đơn ngược lên nhìn Giản Mạt: “Lúc này khoảng mười vạn thôi!”

“...” Giản Mạt suy nghĩ một lúc, mới phát hiện ra ý của Cố Bắc Thần chính là tối nay cô trả tiền: “Haha, đặt bao hết như vậy... thật quá xa xỉ rồi. Chúng ta mặc dù rất khá giả, nhưng chẳng phải cũng không nên phô trương lãng phí những chỗ không phải như vậy sao?”

Cố Bắc Thần vừa lúc chọn món ăn xong, không để ý đến Giản Mạt, hướng đến nhân viên phục vụ nói: “Mở một chai Ausone 11 năm”

“Vâng, Thần thiếu!” Nhân viên phục vụ cung kính nhận lời: “Xin đợi một chút.” Dứt lời, cơ bản không hề tham khảo ý kiến của Giản Mạt, cầm thực đơn rời đi.

Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần, đối với mấy thứ xa xỉ này cô ít nhiều gì cũng có hiểu biết đến. Chai Ausone 11 năm kia rẻ nhất cũng phải từ một đến hai vạn.

“Làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Cố Bắc Thần cố tình hỏi cô.

Thoải mái thì đúng là có quý mà...

Trong lòng Giản Mạt âm thầm đem Cố Bắc Thần ai oán một hơi, nhưng ngoài mặt lại hết sức lấy lòng cười nói: “Cái kia... Ông xã à, anh cảm thấy nơi làm việc của em thế nào?”

“Không vừa mắt.” Cố Bắc Thần ăn ngửa nói thẳng, đối với việc Giản Mạt chỉ vì muốn lấy lòng hắn mà gọi hắn là ông xã, hắn có chút bất mãn.

Giản Mạt lại tiếp tục nói: “Vâng... ông xã à, anh cho rằng tiền lương của cái công ty anh coi không vừa mắt đó trung bình là bao nhiêu?”

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, tiếp tục trả lời: “Không quá một vạn!”

“Đúng vậy!” Giản Mạt vội vàng nói: “Anh đặt bao hết nhà hàng này như vậy, một năm tiền lương của em sẽ bay mất hết đó... Ông xã à, anh không cảm thấy anh làm vậy chính là ăn hiếp bà xã của anh hay sao?”

“Không cảm thấy.” Cố Bắc Thần vẫn lăm lăm mở miệng.

“...” Khóe miệng Giản Mạt càng co quắp lợi hại hơn, trong lòng đương nhiên biết Cố Bắc Thần chính là cố ý, cô làm mặt rầu rĩ, nói: “Vậy anh tự mình chờ đi thôi, em ở lại lấy thân gần nợ!”

“Được, một đề nghị rất tốt.” Cố Bắc Thần yên ổn gật đầu: “Nếu lần sau đến nữa có thể đem em cấp vào phòng ăn của anh rồi!”

Vốn dĩ Giản Mạt là muốn dùng kế này để bắt được Cố Bắc Thần, ai ngờ hắn lại rất yên ổn nói như vậy, đúng là làm cho cô thờ ơ gấp mà.

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông đang như cười như không ngồi đối diện mình, nhìn không được đứng dậy muốn đi...

Nhưng vừa mới nâng chân định bước đi, đã bị Cố Bắc Thần kéo lại, chưa kịp vùng vẫy đã an ổn ngồi trên đùi của Cố Bắc Thần...

“Giản Mạt...” Ánh mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần nhìn thẳng vào tầm mắt có chút kinh ngạc của Giản Mạt, thanh âm trầm thấp nhưng lại giàu từ tính chậm rãi tràn ra từ đôi môi: “Nhận thấy em hai năm nay, dường như rất vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cảm động, hấn nhớ lời đã hứa với cô

Editor: An Nhiên

Giản Mạt vừa muốn đứng lên thoát khỏi vòng ôm của hấn đột nhiên khựng lại, mắt hạnh kinh ngạc nhìn Cố Bắc Thần, trong lúc nhất thời liền quên mất phản ứng.

Mũi có chút chua xót, khóe miệng Giản Mạt nở một nụ cười, trước mắt bỗng chốc đã có một tầng hơi nước mờ mờ che phủ tầm mắt, cô ôm Cố Bắc Thần, âm thanh mềm mại gọi tên của hấn: “A Thần...” Sau đó cũng không có bất kỳ tiếng nói nào nữa.

Ngày này hai năm trước, thời điểm cô bất lực nhất gặp được Cố Bắc Thần... Hấn nói, hấn thiếu một người vợ biết nghe lời. Cô nói, cô ham muốn hư vinh chỉ cần tiền.

Sau ngày hôm đó gặp nhau, hai người bọn họ liền đi đăng ký kết hôn.

Hôm nay không phải là ngày kỷ niệm kết hôn của hai người, mà là ngày kỷ niệm hai người họ lần đầu tiên gặp nhau...

Ngày này năm ngoái. Ngày đó, hấn từ nước ngoài trở về cùng cô, hấn chỉ nói hôm nay là một ngày đặc biệt gì đó, hấn trở về cùng bà xã của hấn.

Cô tưởng là ngày kỷ niệm kết hôn, cũng nghĩ đến ngày ở nhà cũ Cố gia cử hành hôn lễ, nhưng đều không phải... Hấn mới nói, đây là ngày bọn họ gặp nhau một năm trước.

Như vậy ngày hôm nay là một ngày ý nghĩa đối với Cố Bắc Thần hay không thì cô không biết, nhưng đối với cô mà nói lại là... Bởi vì, hôm nay chính là bước ngoặt thay đổi cuộc sống của cô.

Ngày này năm ngoái, cô hỏi Cố Bắc Thần: Trong ngày cưới, hằng năm như hôm nay anh đều sẽ ở cùng với em chứ?

Hấn trả lời: Được!

Một chữ, cô không để ý cho lắm... Bởi vì lúc cô hỏi hấn câu hỏi này có chút khác người một chút, căn bản là không có hồi tưởng lại.

Không nghĩ đến... Hôm nay cô vẫn như trước không nhớ, mà hấn lại vẫn như trước nhớ lời hứa hẹn cùng với cô.

Trong lòng Giản Mạt có thứ gì đó nổ tung, cô biết rất rõ, không thể tiếp tục để trái tim mình tùy ý trầm luân vì hấn... Nhưng mà, cô không chế không được.

“A Thần, nhận thấy anh...” Khóe miệng Giản Mạt có chút chua chát nói: “... Thật tốt!”

Cô mặc kệ sau này bọn họ sẽ thành ra như thế nào, hấn... đều là trong cuộc sống của cô không phép không tắc đã thay thế một phong cảnh mỹ lệ. Bởi vì có hấn, sau khi Giản gia sụp xuống, cô cũng không được tính là quá tệ lắm.

Bởi vì có hấn... đối với đoạn tình yêu kia của Sở Tử Tiêu, cô không nghĩ rằng nó sẽ khó khăn như vậy.

Cũng bởi vì có hấn... cô mới hiểu một điều rằng, tình yêu... vốn dĩ của nó là rất hèn mọn.

Cố Bắc Thần hơi giương môi mỏng, tạo thành một hình vòng cung, cứ như vậy mà cười lộ ra rất thư thái: “Lúc này mới biết anh tốt sao?” Hấn nhàu mày: “Bất quá, em lấy lòng anh cũng vô dụng, bữa ăn đêm nay em vẫn phải trả tiền.”

“...” Giản Mạt bởi vì cảm động khi này, viền mắt có chút ửng đỏ trừng mắt nhìn Cố Bắc Thần: “Anh không cảm thấy lời nói của anh rất biết cách phá hư bầu không khí sao?” “Có chút.” Cố Bắc Thần thừa nhận: “Nhưng anh cũng chỉ muốn nhắc nhở em, đừng có bị ý nghĩ cao hứng lấn chiếm, nếu không sẽ vui quá hóa buồn đó.”

“...” Giản Mạt cảm thấy không thể tiếp tục đùa với hấn nữa, liền trực tiếp đẩy Cố Bắc Thần ra, đứng dậy, ngồi lại vào chỗ đối diện hấn.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ liền đem một chai rượu đỏ đến, mở nắp, rút vào ly của cả hai người họ, động tác liền mạch thuần thục vô cùng chuyên nghiệp.

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta ra ngoài ăn cơm đó...” Giản Mạt quyết định không cảm suy nghĩ nhiều liền nói, dù sao cũng không có tiền, nếu Cố Bắc Thần thực sự có bản lĩnh thì có thể để cô một mình ở lại đó.

“Ừm” Cố Bắc Thần nhẹ nhàng trả lời, ngón tay thon dài tao nhã lắc nhẹ ly rượu trong tay, ánh mắt sâu thẳm nhìn Giản Mạt đang ăn, vẻ mặt thỏa mãn.

Kỳ thực, cô ở bên cạnh hấn là một người phụ nữ rất dối trá... Ở trước mặt hấn chưa từng có một khắc thật tâm thật lòng.

Nhưng cô cũng là đối với hấn không hề che giấu lòng tham của mình, rất dễ dàng được thỏa mãn...

Hấn chỉ sợ, cô không thường xuyên biểu hiện ra sự tham mộ hư vinh của mình.

“Hôm nay là ngày tròn hai năm chúng ta gặp nhau đó, anh cũng không có quà gì cho em sao?” Giản Mạt đột nhiên hỏi.

“Cùng em đi ăn không tính sao?” Cố Bắc Thần nhẹ a một tiếng.

Giản Mạt bĩu môi: “Thì tính...” Sau đó bày ra vẻ mặt lầy lòng cười: “Anh trả tiền em sẽ tính!”

Cô đang suy nghĩ, nếu Cố Bắc Thần có quà cho cô, thì lúc tính tiền cô sẽ dùng quà để gán nợ a...

Nhìn Cố Bắc Thần mặt đang đỏ ở nơi nào. Nếu như không có quà, cô sẽ liền dùng cách khác, để hắn trả tiền bữa ăn này.

Tâm tư của Giản Mạt rất dễ dàng bị Cố Bắc Thần nhìn thấu, cũng không chọc cô, chỉ là hơi nhiu mày nói: “Ăn xong vẫn còn sớm, nếu như em có thể đi cùng anh ra khỏi phòng ăn này, quà tùy ý em chọn.”

“...” Tâm tình Giản Mạt lại bắt đầu xấu đi, phần nộ từng mất nhìn Cố Bắc Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không bằng em liền đem em cho ông chủ của nhà hàng này...” Cô cảm thấy nói như vậy còn chưa đủ hả giận, tiếp tục nói: “Xem như là lễ vật tặng cho anh nhân ngày chúng ta gặp nhau hai năm.”

Dứt lời, Giản Mạt cầm dao nĩa lên, bắt đầu ăn phần thức ăn của mình...

Bộ dáng ăn giống như là đem Cố Bắc Thần trước mắt xé ra ăn đến chết vậy.

Cũng mặc kệ tiền này rút cuộc như thế nào, Giản Mạt buổi tối nay thực sự là rất vui vẻ...

Cố Bắc Thần nhớ hôm nay là ngày bọn họ gặp nhau hai năm trước, cũng không sợ rằng hai người sẽ nảy sinh tình cảm với đối phương, nhưng không ngờ cô lại có một ngày tham lam động lòng với hắn.

Giản Mạt uống một chút rượu, dưới ánh đèn nhu hòa, hai má trắng nõn mịn màng của cô hiện lên một tầng đỏ ửng... Nhìn kiều diễm, như một quả trái cây chín mọng đang chờ người ngắt xuống.

Đáy mắt sâu thẳm của Cố Bắc Thần nhìn vào cô gái nhỏ của hai năm trước, khóe miệng không hiểu sao nâng lên ý cười nhạt...

Sau khi ăn xong, chẳng sợ bữa tiệc này làm cho người ta vui vẻ đến mức động tâm, nhưng phải đối mặt hay là muốn tính tiền.

“Ông xã...” Giản Mạt ngọt ngào lên tiếng: “Hay là... anh ứng trước cho em đi, anh có thể trừ vào tiền sinh hoạt tháng sau của em, có được không?”

Mâu quang Cố Bắc Thần sâu thẳm nhìn Giản Mạt, khóe môi câu lên một chút ý cười.

Người quản lý của nhà hàng rất hợp thời đi tới, đầu tiên là cung kính hơi khom người chào hỏi, sau đó mới đưa trong tay ra một quyển sổ kẹp giao cho Cố Bắc Thần: “Thần thiếu, hôm nay nhà hàng có lễ đặc biệt, cho nên doanh thu của nhà hàng tăng năm phần trăm.”

Miệng Giản Mạt hơi mở ra, giật mình nhìn người quản lý, rồi lại nhìn về phía Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần nhận lấy quyển sổ rồi phẩy tay bảo quản lý có thể rời đi, sau đó mâu quang thâm thúy nhìn về phía Giản Mạt: “Nhớ mấy lời chính miệng em nói khi này đó...” Dứt lời, hắn đã đứng lên: “Đi thôi.”

Đem chính mình đưa đến cho ông chủ của nhà hàng?

Cũng chính là... chiếu theo tình huống trước mắt, Cố Bắc Thần kỳ thực chính là ông chủ của nhà hàng này. Mà cô thì lại rất ngốc tự đem mình dâng vào miệng cọp... Sau đó thực sự đem chính mình cho “ông chủ của nhà hàng”!

Giản Mạt mặt đen kịt, ôm túi xách đứng dậy, phần nộ đi theo sau Cố Bắc Thần ra khỏi nhà hàng.

Khi lên đến xe, cô oán hận trừng mắt như cười như không nhìn Cố Bắc Thần, sau đó giả là cười hỏi: “Anh chính là ông chủ của nhà hàng đó?”

Cố Bắc Thần nhướn mày, gật đầu.

“Đem bà xã của mình chuyển cho mình...” Giản Mạt ngoài miệng cười nói, trong lòng oán hận: “Thần thiếu, anh đúng là một tay lừa đảo rất lằng lằng đó. Hừ!” Cô hừ lạnh một tiếng, sau đó liền quay phắt đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe, cũng không thèm nhìn Cố Bắc Thần thêm lấy một cái.

Đột nhiên, có thứ gì đó đưa tới, Giản Mạt theo bản năng nhìn về phía này... Chỉ thấy một hộp trang sức nhỏ, phía trên có in logo Magic ở trước mặt cô.

Giản Mạt có chút nghiêng đầu lại nhìn, liền thấy môi mọng của Cố Bắc Thần khẽ mở, chậm rãi nói: “Không phải nói ăn tối xong em sẽ đưa quà cho anh sao? Vậy anh cũng phải tặng quà cho em, quà hai năm gặp mặt của chúng ta.”

Khóe miệng Giản Mạt không tự chủ được hơi vươn lên thành một nụ cười nhẹ. Nụ cười nơi khóe miệng không lâu sau liền lan tràn đến tận nơi đáy mắt...

Cầm lấy hộp trang sức, từ từ mở nó ra, mơn trớn chút ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài truyền vào, tầm mắt Giản Mạt kinh ngạc dừng lại trên bộ trang sức.

Lần đó cô vì tiền thuốc của mẹ ở bệnh viện, bán cho Cố Bắc Thần bộ trang sức “Ái mộ chi yêu” kia.

Nhưng thứ cô bán cho Cố Bắc Thần chỉ là bản thiết kế, không ngờ bây giờ, cô lại đang cầm trên tay thành phẩm của bộ trang sức này.

“Cái này...” Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần, muốn tìm kiếm câu trả lời: “... Không phải anh nên tặng cho người phụ nữ kia sao?”

Cô muốn biết đáp án, Cố Bắc Thần liền cho cô.

Nhưng thay vì bằng lời nói, Cố Bắc Thần nâng gáy của cô lên hướng về phía mình, ở ngay đôi môi nhỏ xinh của cô mà đặt xuống một nụ hôn sâu triền miên dịu dàng...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Người đàn ông này, tại sao không cho cô trầm luân

Editor: Pii Gấu

Hắn siết chặt thân hình Giản Mạt lại, dường như muốn bóp nghẹt thân thể yếu đuối của cô. Đến nỗi gần ngạt thở, Bắc Thần mới chịu buông tay khỏi người cô ra: “Đây là bản thiết kế trang sức đầu tiên của vợ tôi, tại sao lại ở trên người của cô?”

Âm thanh nhẹ nhàng lan truyền khi Cố Bắc Thần nói chuyện, khí chất kia chiếu vào người Giản Mạt làm người cô tê dại, treu đùa lòng cô.

Giản Mạt vẫn luôn nhắc nhở mình, kim lòng đừng để quên trái tim trong thế giới của Cố Bắc Thần. Thế nhưng đứng trước một người đàn ông như thế này, làm sao níu kéo được bước chân cứ sa lờ vào thế giới cuồng si ấy.

“Tại sao cậu biết đây là lần đầu tiên tôi làm?”, Giản Mạt lầm bầm nói, tim đập mà tâm tư vì thấy Cố Bắc Thần cũng hoảng loạn.

Cố Bắc Thần hừ nhẹ một tiếng, ngược mặt đưa đôi mắt thâm thúy lên nhìn Giản Mạt: “Nếu như trang sức kia không phải mới làm, ắt sẽ không phải là “Ái mộ chi yêu”

“Cái gì?” Giản Mạt nói.

Cố Bắc Thần cười nhạt: “Chỉ có trong lòng công chúa mới có thể làm ra những điều không thuộc chuyên môn của mình, đó là để tròn ước mơ của công chúa!”

Giản Mạt cứng lời, chẳng có điều gì chống chế được nữa, cuối cùng lầm bầm nói: “Em...không có.”

Cố Bắc Thần đưa mắt thật sâu nhìn con người Giản Mạt, tùy tiện mở xe tiến bước về phía Lam Trạch.

Trong suốt đường đi, Bắc Thần luôn cười mỉm, nhìn tuyệt tác đã thành phẩm đẹp như thế này, môi cong vuốt.

Xe đậu trước biệt thự, hắn vô thức nhìn liếc qua hộp trang sức rồi thận trọng đem nó xuống khỏi xe.

Bỗng nhiên, điện thoại hắn reo giọng dưới túi áo ngực

Hắn đưa điện thoại lên nghe đột nhiên sắc mặt cau lại nhiều, đôi mắt híp lại đầy hoang mang.

“Mười lăm phút sau mở video hội nghị”, Cố Bắc Thần bàn giao công việc, đồng thời chạy đi.

Giản Mạt hơn bất ngờ, cô chưa từng thấy hắn tập trung vào công việc như vậy, nhìn rất hưng phấn, trong nháy mắt cô quên mất phản ứng.

Cố Bắc Thần lạnh lùng xoay người ôm cô vào trong lòng, bất đắc dĩ phải nói: “Quả là cô muốn mọi chuyện đi quá xa”

Một chút mặt Giản Mạt liền đỏ hoe, cô bối rối ngập ngừng nói: “Anh làm gì thế kia, bỏ em ra, em còn có việc quan trọng?”

Cố Bắc Thần buông người Giản Mạt ra, mắt đồng thời co quắp lại thâm sâu: “Thế nào, tính trốn?”, hắn chế nhạo.

“Không phải”, Giản Mạt đồng thời chống chế, “Em nói có việc quan trọng là quan trọng, nhìn bộ dạng thế này, anh nghĩ em rảnh rang lắm hay sao?” cô nói, vì muốn chứng minh trong chuyện này mình chẳng sai.

Thế nhưng, trên tay Cố Bắc Thần giờ này là hộp trang sức đang đưa cao khiến cô cũng bàng hoàng, liền theo đuôi đi sau không lời bào biện.

Cố Bắc Thần nhếch miệng ả ý: “Xem chừng không dùng biện pháp mạnh là không được rồi. Nếu người nghe lời anh trước có phải hơn không?”

Giản Mạt không nói thêm được gì nữa. Chợt cô nghĩ đến trong tình thế này, nữ nhân thông minh cũng chỉ là không khí chợt thấy đúng đắn với mình giờ này chăng?

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt trầm tư cũng bỏ hết những sự nghi ngờ ả ý, liền cúi đầu xuống, đặt lên trán cô một nụ hôn, dịu dàng : “Tiếp đến phải đến ngày kỷ niệm em tính sao?”

Giản Mạt chợt bất ngờ bật dậy hỏi: : “Sao lại có lần kế tiếp là thế nào?”

Hắn cũng nhìn cô, đôi mắt thăm thẳm buồn không thấy đáy: “Vì sao lại không?”

Giản Mạt đã là đi vì mệt, găng gồng lấy hết sức bình sinh trả lời hắn: “Giờ nếu như anh ném cho em tờ giấy ly hôn, mọi thứ sẽ chấm dứt?”

“Giản Mạt... không phải là chuyện công ty, mà kỷ niệm ngày hai ta!!!”, Cố Bắc Thần có chút cười cợt lạnh lùng nhìn cô rồi đi thẳng lên thư phòng bằng cách đẩy ả ý.

Cô sững sờ tại chỗ, tự nhiên nhận ra Cố Bắc Thần luôn chứa ả ý trong lời nói. Ý của hắn, chẳng phải dù có chia tay thì vẫn muốn trải qua ngày kỷ niệm cùng nhau?

“Phanh”, một âm thanh từ trong thư phòng truyền ra làm cô hướng mắt nhìn, cảm giác không thể trôi ghẹo nam nhân trong kia.

Tự giễu cười mình, Giản Mạt cảm hộp trang sức soi soi rồi đi ra ngoài cảm mấy tính. Buồng hộp trang sức ra...

Nhưng mà, cô lại không tìm ra cách nào để bán nó, rốt cuộc không phải hướng chuyên môn của cô.

Đem Ái mộ chi yêu ném ra sofa phòng khác, cô lại cảm lên mở ra nhìn một chút, cái trang sức này không giống như những loại khác, đầy magic và tràn trề ma lực. Khiến như hút hồn người khác vào vậy.

Mà cái ma lực ấy, không phải chỉ xuất phát từ hộp trang sức, mà còn từ người kia nữa, càng thêm cô với Cố Bắc Thần lại không hề biểu lộ xúc cảm.

Tám nửa sơ, Giản Mạt đến phòng khách làm bản thiết kế cuối cùng chuẩn bị đi nộp cho văn phòng để kịp thời hạn.

Lầu hai có một thư phòng rất đầy đủ tiện nghi, nhưng để cho tiện, cô chỉ thường làm việc trên bàn ăn phòng bếp.

Rõ ràng là cô đã có nhiều ý tưởng để thiết kế, nhưng cứ viết ra, chỉnh đi chỉnh lại lúc nào cũng thấy không được hài lòng. Điều đó khiến tâm trạng cô càng thêm u não.

Việc còn bỏ ngo mà cô đã nằm dài trên bàn ăn, tóc bết cả cánh tay.

NHìn trên thư phòng kia cửa đóng chặt cửa, nhà chỉ có một mình gió hiu quạnh. Người cô chỉ có một tâm trạng...Nhớ!!!

Giản Mạt tự cười nhạt, trong đầu càng bết mình nghĩ gì.

Than nhẹ một tiếng, cô đứng dậy nhìn vào màn hình máy tính thiết kế lại. Tờ đồ thị 3D làm cô như căng não. Cuối cùng cũng nhen nhóm ý tưởng, cô lấy cuốn sổ tay, chép giải phương trình các khối hộp.

Thời gian ở cả hai nơi đều ngưng lại, sức lực cạn kiệt. Khi Cố Bắc Thần thông báo xong video trong hội nghị cũng đã là hùng đông hai giờ sáng rồi.

Vừa ra thư phòng, mắt Cố Bắc Thần đã rơi ngay vào cô cô xinh xắn nằm trên bàn ăn, tay còn cầm chiếc bút vẽ ồ thị trên tay, không biết đang ngủ mê man hay ngủ ngoi rồi làm tiếp nữa đây...

“Còn không nom lo cho sức khoẻ của mình? Bất người khác phải dẫn đo vậy?”, Cố Bắc Thần cười một tiếng, bắc đẩu đi mà cúi xuống mềm mại, bệ cô lên đặt ngay ngắn xuống.

“Lạch cạch”, tiếng bút rơi giòn trên nền gạch hoa, cô mắt nhắm mắt mở, mơ màng nói: : “Cố Bắc Thần, em lỡ thích anh rồi, làm sao bây giờ đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nhỏ nhặt

Một cánh tay của Giản Mạt nghênh ngang vòng qua lồng ngực to lớn của Cố Bắc Thần, khe khẽ nói: “ Không tính rồi giường...”

“Ừm.” Có Bắc Thần đáp một tiếng, tiếp đó xoay người một cái, hoàn toàn đem thân thể mảnh khảnh của Giản Mạt đều giam cầm trong phạm vi của hắn.

Giản Mạt chậm rãi mở mắt, cái loại thân thể ấm áp này trong nháy mắt khiến tâm cô trầm xuống... Sau này, ôm ấp như vậy, liền không thuộc về cô nữa rồi.

Khóe miệng quét qua một vệt cay chết, lông mi thật dài bởi vì quét tới quét lui ở trên ngực Có Bắc Thần, liền tựa như lông chim đang không ngừng trêu chọc trái tim của Có Bắc Thần.

“A Thần...” Giản Mạt hơi hơi ngửa đầu, “Tối hôm qua là anh ôm em lên hả?”

Có Bắc Thần mở to mắt nhìn xuống, “Chẳng lẽ là chính em mộng du đi lên?”

“...” Giản Mạt nghe xong, khóe miệng cười ngọt ngào.

“Người nào đó vào tối qua còn thổ lộ với anh nhỉ...” Có Bắc Thần chậm rãi mở miệng, nhẹ liếc đáy mắt của Giản Mạt còn đang sững sờ, “Thế nào, sẽ không phải quên rồi chứ?”

“Làm sao có thể?” Giản Mạt kinh ngạc, thật sự một chút ấn tượng cô cũng không nhớ, nhưng theo bản năng mặt cũng nóng lên, thật giống như có tật giật mình vậy.

Có Bắc Thần cười lạnh, “Anh biết ngay, em cố tình nói dối...”

Hắn nói xong liền buông Giản Mạt ra chuẩn bị đứng dậy.

Bởi vì Có Bắc Thần đột nhiên rời đi, khí trời se lạnh lập tức chui vào trong chăn, Giản Mạt theo bản năng rùng mình một cái, “Em ăn ngay nói thật... Cái gì gọi là cố tình” Cô bắt đầu lầm bầm, nhưng mắt lại chứa đựng một chút khẩn cấp nhìn Có Bắc Thần.

Có Bắc Thần xoay người, vừa vặn đối diện với tầm mắt Giản Mạt: “Nếu như em thật sự thổ lộ... Anh phải trả lời như thế nào?”

Giản Mạt hơi hơi trương miệng, sâu trong đáy mắt rõ ràng thoáng qua sự hốt hoảng vội vàng phản bác: “Anh suy nghĩ quá rồi... Sáng sớm anh liền mơ mộng hão huyền, đây là bệnh... Cần phải trị!”

Có Bắc Thần cười cười, xoay người đi rửa mặt, lưu lại Giản Mạt ngồi ở trên giường đang có loại cảm giác nói không nên lời.

Có chút mất mát, lại có chút tự giễu...

Sau khi rửa mặt, Giản Mạt có chút hậm hực đi xuống lầu, rầu rĩ mở miệng: “Ghét nhất trời mưa...”

“Xảy ra chuyện gì?” Có Bắc Thần nhấp một hớp cà phê.

“Ông trời đang khóc, tâm tình có thể tốt được lên mới là lạ!”

Có Bắc Thần ngược mắt liếc Giản Mạt: “Ấu trĩ!”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co giật một chút, phui miệng liền bắt đầu thu dọn bàn thiết kế còn đang bày ra ở trên bàn ăn, đối với tối hôm qua rốt cuộc không có vẻ được nội thất thiết kế nào mà tâm tình càng thêm không tốt.

Đột nhiên...

Động tác thu dọn của Giản Mạt bỗng nhiên ngưng lại, cô vội vàng buông xuống những cái khác, cầm lên một bản vẽ sơ bộ nhìn... Quan sát từ trên xuống dưới một hồi lâu, đều không rõ ràng cho lắm.

“Thế nào, bị chính thiết kế khó coi của mình dọa sợ rồi?” Có Bắc Thần nhướn mày hỏi.

Giản Mạt không để ý đến Có Bắc Thần, chỉ cau mày nhìn chỗ phác họa ban đầu kia lầm bầm tự nói: “Em không nhớ là em đã hoàn thành nó nha...”

Thế nhưng là, nếu như không có hoàn thành, vậy thì cũng không thể là do quý về chứ?

“A Thần...”

“Hừm?” Có Bắc Thần lãnh đạm trả lời.

“Cái này...” Giản Mạt có chút rối rắm, “Thời điểm ngày hôm qua anh ôm em đi ngủ, em đã vẽ xong chưa?”

Có Bắc Thần nhẹ liếc mắt qua bản thiết kế, hờ hững nói: “So với việc ôm em đi ngủ... Em cho rằng bản thiết kế sẽ có thể thu hút được anh sao?”

Mức độ giấu cợt này làm cho Giản Mạt nhe răng nhếch miệng, “Có cái gì ghê gớm...” Cô lầm bầm một lúc sau lại vui vui vẽ vẽ thu thập bản thiết kế,

suy nghĩ đợi lát nữa sẽ đem bản đồ họa 3D qua công ty, liền có thể an tâm ứng phó với cuộc họp so bản thảo thứ hai ở Đế Hoàng rồi.

Ánh mắt Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn khoe miệng Giản Mạt nở nụ cười, có chút tham lam không nỡ dịch chuyển tầm mắt...

Từ ngày hôm qua khi cô nhận được thiết kế “Khuyên tâm chi luyện” cho đến lúc này ngoài ý muốn cho rằng bản thiết kế của mình đã hoàn thành một cách vui vẻ, làm hân hoan muốn trân trọng cô nhiều hơn...

“A Thần...” Giản Mạt uống sữa bò nói, “Đợi chút nữa anh đưa em qua trạm xe điện ngầm nha.”

Ngày hôm qua là Cố Bắc Thần đưa cô đi, nên xe cô vẫn còn ở công ty.

“Ừm!” Cố Bắc Thần đáp nhẹ.

Trong lòng Giản Mạt cực kỳ phấn khởi, bởi vì sáng sớm đã mưa dầm nên tâm tình giống như sương mù nay lại lập tức sáng sủa lên...

Đúng lúc: “Ting ting” điện thoại di động rung lên truyền tới tiếng báo hiệu.

Cố Bắc Thần điềm nhiên buông tờ báo mà cầm lấy di động, nhẹ liếc mắt nhìn cuộc gọi đến, khuôn mặt lạnh lùng không có nửa phần biến hóa gì...

Hắn không nói gì, chỉ nghe đối phương nói xong mới trực tiếp mở miệng: “Anh lập tức tới đó...” Nói đoạn, hắn đã đứng dậy đi ra ngoài, “Anh nói, anh lập tức sẽ tới, Thẩm Sơ, em chờ ở đó đi!”

Giản Mạt nhìn theo thân ảnh Cố Bắc Thần có chút ảm đạm muốn bạo phát đi ra cửa biệt thự, ngay sau đó... Truyền đến âm thanh động cơ vang lên, mãi đến khi ở trong ngày mưa phùn đầu tiên của Trung Quốc mà lạnh lùng rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Em muốn tôi làm như thế nào thì em mới có thể hài lòng?

Editor: Nam Cung Tử Uyển

Khoe miệng có thứ gì đó lan tràn ra, cay đắng khiến trái tim Giản Mạt đau đớn... Cô cười tự giễu, cụp mắt xuống, yên lặng ăn xong bữa sáng.

Chỉ là, thức ăn này rõ ràng rất ngon, nhưng nhai trong miệng lại giống như đang nhai sáp.

Lý Tiểu Nguyệt nhìn bộ dạng nhếch nhác, hồn bay phách lạc của Giản Mạt, có chút bất đắc dĩ, nhưng vì chuyện của chính mình, tâm tình của cô cũng không tốt, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một tiếng than nhẹ.

Đưa Giản Mạt đến công ty, Lý Tiểu Nguyệt rút cuộc không nhịn được ngưng trọng hỏi: “Nhóc con, cậu đang tự chọn cho chính mình một con đường rất gian nan... Cậu có biết không?”

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn về phía Lý Tiểu Nguyệt, con người màu hạnh nhân mấy ngày qua đã mất đi sự kiêu ngạo vốn có.

Lý Tiểu Nguyệt ôm chầm lấy Giản Mạt, mũi có chút chua chát, “Mặc kệ quyết định của cậu là gì, cậu đều phải nhớ... Mình luôn ở bên cạnh cậu.”

“Ừ...” Giản Mạt nhắm mắt lại, đáp một tiếng phát ra từ trong cổ họng, sau đó hít một hơi thật dài rồi đứng dậy, “Mình đi lên đây.”

Lý Tiểu Nguyệt gật gật đầu, nhìn Giản Mạt xuống xe, tiến vào tòa nhà văn phòng, sau đó mới lái xe rời đi... Chỉ là, một khắc kia, tâm tình của cô cũng bắt đầu trở nên trầm trọng.

Một người đàn ông như Cố Bắc Thần, rất ít khả năng có một người phụ nữ ở bên cạnh hắn không động lòng... Thế nhưng, yêu hắn, nhất định sẽ rất bị thương, Giản Mạt sau này phải làm thế nào đây?

Sáng sớm, cơn mưa phùn đem toàn bộ Lạc Thành bao phủ trong một tầng sương mù mờ mịt, mơ hồ giống như giọt nước mắt, lộ ra hơi mong bị thương...

“Kít ——” một tiếng, thanh âm chói tai vang lên ở phía bắc của vùng ngoại ô Lạc Thành đặc biệt chói tai cùng đột ngột.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu, đầu tiên là liếc nhìn đất sườn núi trên cao, nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang đứng gần đó, sau đó mới cời dây nịt an toàn ra, xuống xe đi tới, “Thẩm Sơ, anh không phải nói em chờ anh ở tại chỗ sao?”

Có gió thổi tới, chạm vào mái tóc dài có chút ươn ướt của Thẩm Sơ, cô nghiêng đầu, lông mi cũng dính một vài hạt mưa, lúc cô khẽ run mí mắt, những giọt nước trên mắt kia rung động tạo thành một điệu nhảy của nước.

Có nước mắt nóng hổi hòa lẫn với nước mưa ở trên gương mặt trườn xuống, cuối cùng ở khóe miệng lan tràn ra... Mùi vị mặn chát giống như lưỡi dao sắc bén, một chút một chút cắt khoét thần kinh của cô, đau đến mức cô không có cách nào hô hấp.

Cố Bắc Thần tiến lên, một phen đem cô ôm vào trong ngực, “Xin lỗi... Anh không phải muốn tức giận với em...”

Thẩm Sơ nhắm mắt lại, trong hốc mắt, nước mắt nóng hổi thoát cái roi ra, “Bác Thần...” Cô ôm chặt lấy hông của hắn, “Em không muốn như vậy, em không muốn như vậy...”

Cố Bắc Thần cau lại mày kiếm, cảm nhận được Thẩm Sơ giống như người chết đuối đang níu chặt áo quần của hắn.”Thế nhưng, cả đêm, em cả đêm cũng không có cách nào ngủ được...” Thẩm Sơ bởi vì ảm nhận, thân thể khẽ run, “Thế nhưng, khi em từ xa nhìn thấy anh ở trong xe hôn cô ấy... Em, em không biết phải làm sao...”

Cố Bắc Thần như trước ôm thật chặt thân hình run rẩy của Thẩm Sơ, nói cái gì cũng nói nên lời.

“Em cứ như vậy đi theo anh và cô ấy, cuối cùng theo tới Lam Trạch viên...” Thẩm Sơ nói đến đây, cười, cũng khóc càng thêm lợi hại.

Cô đẩy Cố Bắc Thần ra, đáy mắt đỏ ửng lộ ra sự thất vọng, “Chỗ đó... Là anh đã đưa cho em, anh vốn muốn tặng cho em!” Cô lên án, nhưng thanh âm rõ ràng là đang kiềm chế, “Bác Thần, anh là đang trả thù em, có đúng hay không?”

Đáy mắt Cố Bắc Thần trở nên u sầu không thấy đáy, nhìn gương mặt lộ ra thất vọng của Thẩm Sơ, không trả lời.

Lúc trước đem Giản Mạt an bài ở Lam Trạch viên xác thực trong lòng ít ít nhiều nhiều có muốn vứt bỏ một thứ gì đó tính toán... Nữ nhân này, nói đi là đi, thậm chí đi rồi cũng không có cùng hắn liên hệ quá.

Hắn tức giận... Thế nhưng, để Giản Mạt chân chính ở tại Lam Trạch viên là có nguyên nhân, lại là Giản Mạt có một song cùng Thẩm Sơ như nhau, hoàn toàn đều là nói nhĩ linh động lại lộ ra ảm nhận lãnh đạm mất.

Hắn không phải là người thích tìm kiếm sự an ủi trên người của người khác, thế nhưng, khi biết Giản Mạt cần tiền, hắn dưới tình huống cần một người vợ, người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là cô...

“Tiểu Sơ...”

“Anh không được gọi em như vậy!” Thẩm Sơ thất vọng lắc đầu, từng bước một lui về phía sau, “Bác Thần, em ghét anh!” Cô hét xong, liền xoay người chạy ra ngoài.

Cố Bắc Thần không động dậy, chỉ nhìn bóng lưng phẫn nộ của Thẩm Sơ... Dần dần, ánh mắt đen sâu thẳm chuyển thành bi thương. Chỉ là, sự bi thương ấy, ảm giấu một ít cảm xúc mà hắn không biết đó là cảm xúc gì.

“A —— “

“Tiểu Sơ...” Cố Bắc Thần ở khoảnh khắc Thẩm Sơ bị vấp kia, trong nháy mắt con ngươi mở rộng, vội vàng chạy vội đến đem cô đỡ lên, lo lắng kiểm tra xem cô có đụng bị thương chỗ nào hay không.

Khi thấy trên đầu gối Thẩm Sơ có loáng thoáng vết tơ máu màu hồng chảy ra, hắn vội vàng ngồi chỗ cuối đem cô ôm lấy, liền hướng về phía xe sai bước đi đến...

Thẩm Sơ mím môi, ảm nhận vết thương đang truyền đến cảm giác đau nhói trên đầu gối, một đôi mắt đỏ hồng nhìn chằm chằm khuôn cằm kiên nghị của Cố Bắc Thần, trong lòng bị ai dần dần lan tràn tới toàn thân, cô nghiêng mặt, không muốn tiếp tục nhìn hắn.

Cố Bắc Thần đem Thẩm Sơ ngồi ở ghế lái phụ, sau đó lập tức xoay người trở về ghế lái, chạy xe tiến về hướng bệnh viện...

Trong xe trở nên trầm mặc, giống như muốn đem trái tim của hai người bọn họ nổ tung, ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên lạnh lùng, Thẩm Sơ nghiêng đầu nhìn về phía ngoài xe, ai cũng không nói gì.

Mãi đến khi bác sĩ xử lý ổn thỏa vết thương của Thẩm Sơ, Cố Bắc Thần mới cắn răng nói: “Em không thích cô ấy ở đây, vậy sau khi trở về anh sẽ an bài một nơi ở khác cho cô ấy.”

“Nhưng cô ấy cũng đã từng ở đây không phải sao?” Thẩm Sơ chỉ là cảm thấy buồn cười, đầu mũi chua chát lợi hại, “Cô ấy là ai?” Lời nói vừa nói ra, đôi mắt đỏ hồng của cô nhìn Cố Bắc Thần, “Người phụ nữ ở Lam Trạch viên là ai?”

Tối hôm qua bởi vì cả hai người bọn họ đều ở trong xe, cộng thêm vị trí có vấn đề, Thẩm Sơ chỉ có thể đại khái nhìn thấy một hình dáng, yên lặng không nhìn tới người phụ nữ kia rốt cuộc là ai...

“Là người có tên trên giấy hôn thú.” Cố Bắc Thần yên ổn mở miệng.

Thẩm Sơ hơi kinh ngạc, lập tức tự giễu cười, “Em bây giờ hình như giống như một người ngoài đang vô có chất vấn anh vậy... Ha ha, ha ha... Có Bác Thần, anh tại sao có thể khiến em rơi vào tình cảnh hèn mọn như vậy?” Cô ta nỗ lực ẩn nhẫn bi thương đang dần lan tràn khắp cơ thể, từ từ cắn răng đứng lên.

Cố Bác Thần muốn đỡ nhưng lại bị cô ta một phen đẩy ra...

“Anh để vợ của anh ở lại Lam Trạch viên, đây chính là đáp án tốt nhất mà anh cho em... Bác Thần, đáng lẽ ra em không nên bởi vì nhớ anh mà quay về đây!” Thẩm Sơ tự giễu nói xong, không đếm xỉa trên đầu gối đang đau nhói, cà nhắc đi ra ngoài...

Tóc dài ướt đầm nước mưa, khiến cho những sợi tóc dãn cả trên gương mặt, có vẻ Thẩm Sơ có chút nhếch nhác. Nhưng cô ta mặc kệ, chỉ là từng bước một đi ra như vậy.

Cố Bác Thần nhanh chóng tiến lên, vội vàng đem Thẩm Sơ kéo lại, “Em vô duyên vô cớ rời đi là có thể, còn việc anh giữ một nữ nhân ở lại Lam Trạch viên tại sao lại không được... Thẩm Sơ, em không cảm thấy em quá ích kỷ sao?”

Thẩm Sơ nhìn Cố Bác Thần, đáy mắt ửng đỏ, cô ta giẫy dụa cánh tay của mình, muốn tránh thoát khỏi sự kiểm chế của Cố Bác Thần, “Đúng, là em ích kỷ... Cho nên, em quyết định không trở thành kẻ ích kỷ... Cố Bác Thần, em hôm nay liền rời đi, không bao giờ trở lại Lạc Thành nữa, làm như vậy có phải sẽ khiến anh hài lòng hay không?”

Cố Bác Thần vừa nghe, hơi híp mắt, sau đó hạ tầm mắt xuống, “Anh cũng đã nói rồi, nếu như em không muốn, anh liền đem cô ấy an trí đến một nơi khác ở... Thẩm Sơ, em muốn anh phải làm như thế nào thì em mới có thể hài lòng, em nói đi?”

“Anh cảm thấy lúc này là em đang cố tình gây sự phải không?” Thẩm Sơ thấy Cố Bác Thần không trả lời, cô ta tự giễu cười, nước mắt trong nháy mắt không bị không chế liền rơi xuống, thanh âm lộ ra sự ân hận, cô ta nghẹn ngào nói, “Cố Bác Thần, anh có thể tùy ý giẫm đạp lên em, thế nhưng, anh không thể giẫm lên thứ tình yêu mà em giành cho anh như vậy được...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Biết được bí mật nhỏ của anh

Editor: Airy Nguyen

Sau khi Giản Mạt trở về công ty, cô dựa theo bản vẽ để làm mô hình 3D cho mẫu thiết kế, cuối cùng vẫn nhìn mãi trong bản vẽ có điều gì đó là lạ, không đúng, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào.

“Mạt tỷ!” Hường Văn có vẻ hí hửng bước tới, giọng nói có chút thích thú lấy ra một tấm thiệp mời, “Mạt tỷ, chúng ta được anh chàng thiếu gia đàn dương cầm mời đến lễ khởi công thiết kế, nhà thiết kế phải tham dự đó!”

Giản Mạt vừa nghe, ánh mắt thoáng chút không vui, tay nhận thiệp mời, thời gian là ngày chủ nhật.

“Mạt tỷ, không hiểu sao... em thấy chị và anh chàng thiếu gia đàn dương cầm đó hình như có chút... tình ý đúng không?” Hường Văn cúi người, nhanh miệng hỏi.

Giản Mạt cau mày, “Đâu chỉ một chút, mà thực ra đã nồng cháy nước sôi lửa bỏng luôn rồi...” Giản Mạt cười, vui đùa nói xong thì cô đứng lên cầm theo notebook, “Giờ chị phải đến văn phòng của Sở luật sư để bàn bạc về quyết định sau cùng của mẫu thiết kế.”

“Ôi ôi...Mạt tỷ, chị đi một mình à?” Hường Văn hỏi, trong giọng có chút lo lắng vì sợ chuyện như lúc trước lại xảy ra.

Giản Mạt nhìn Hường Văn, ánh mắt cô mang vẻ bất đắc dĩ rồi lại xoay người rời khỏi.

Nếu như cô cùng Sở Tử Tiêu không thể có một kết thúc có hậu, thì dù thế nào cũng phải đối mặt.

Lái xe đến văn phòng Sở luật sư, các nhân viên đội ngũ thi công đang trong giai đoạn bắt đầu, chỉ cần bản thiết kế hoàn chỉnh kịp lúc thì tiến độ sẽ như cũ.

“Nếu như phía Sở luật sư thấy bản thiết kế này không cần chỉnh sửa gì nữa, thì chúng ta có thể đưa ngay cho đội ngũ thi công.” Giản Mạt trao đổi, cô hoàn toàn tập trung vào việc hoàn tất dự án.

Ánh mắt Sở Tử Tiêu nhìn Giản Mạt một cách sâu lắng, anh chỉ đơn giản ngắm nhìn cô mà hoàn toàn không để ý cô đang nói gì. Đến khi Đường Dục bên cạnh ám hiệu nhắc nhở, Sở Tử Tiêu mới chợt phản ứng và nói câu qua loa, “Anh rất hài lòng bản thiết kế này.”

Dứt lời, hần nói tiếp, “Nếu không có gì bất tiện thì chúng ta có thể cùng nhau đi uống một ly cà phê được không?”

Giản Mạt hơi nghĩ ngợi, nhưng cũng không có thái độ từ chối.

“Mình có việc đi trước.” Đường Dục có ý rời khỏi vì cũng không muốn làm cản trở, “À còn nữa... Giản Mạt này, khi nào có thời gian rảnh thì tới và cậu cùng ăn bữa cơm nhé!”

Giản Mạt nhẹ nhàng gật đầu, “Được.”

Đường Dục vội vã rời khỏi, Sở Tử Tiêu dẫn Giản Mạt đến một quán cà phê nhỏ gần bên văn phòng luật.

Quán cà phê này nằm ngay trong khu vực có nhiều toà nhà văn phòng, quán được trang trí bằng nhiều chi tiết nhỏ độc đáo, làm cho người ngồi bên trong quán có cảm giác thoải mái, rất nhiều cảm xúc tự nhiên cũng bùng nổ.

“Bản thiết kế này là do một mình em hoàn thành sao?” Sở Tử Tiêu đột nhiên hỏi, Giản Mạt chỉ gật đầu, “Đúng vậy...” Ngày hôm đó ở Lạc Đại cùng Sở Tử Tiêu nói rõ ràng mọi chuyện một cách khó khăn, thì giờ cô lại cảm thấy có thể nói chuyện cùng anh dễ dàng hơn nhiều.

“Trường Vũ là một công ty có phong cách làm việc độc lập, trừ phi là những dự án quy mô lớn, còn không thì đều là từng cá nhân sẽ tự phụ trách và hoàn thành.”

Ánh mắt Sở Tử Tiêu nhẹ nhàng cười, nhìn Giản Mạt một cách sâu thẳm, “Bản thiết kế lần này của em có một điểm làm anh thấy ngạc nhiên thú vị...”

“Là điểm nào?” Giản Mạt vô ý thức hỏi.

“Góc cửa sổ phòng làm việc của anh được thiết kế nhìn như một kệ sách, nhìn rất trừu tượng...” Giọng Sở Tử Tiêu có chút phức tạp, “Cái phong cách đó thực sự làm anh nhớ tới một người”.

“Sao?” Giản Mạt ngạc nhiên, “Là ai?”

Vị trí đó là tối hôm qua cô vẽ mãi mà vẫn không hài lòng, sau đó không biết phải linh cảm mơ hồ khi ngủ mà cô lại vẽ được thiết kế kiểu trừu tượng như vậy... nhưng hiển nhiên, là cô cũng rất ưng ý.

“Là Bắc Thần...”

Giản Mạt kinh ngạc mở to hai mắt, “Là anh ấy?” Cô chớp mắt, “Anh ấy cũng biết thiết kế kiến trúc sao?”

Nhìn thái độ ngạc nhiên của Giản Mạt, Sở Tử Tiêu đoán có lẽ do hắn đã suy nghĩ nhiều, vì nếu vị trí đó trong bản vẽ là do Bắc Thần hoàn thành, thì cô đã không có vẻ mặt như vậy.

“Cậu của anh nhìn vậy nhưng từng là sinh viên ưu tú ngành kiến trúc của Đại học London...” Sở Tử Tiêu nói với vẻ như chuyện này không gì đáng ngạc nhiên, “Hơn nữa, ngành kiến trúc là cậu tự học rất nhiều đơn vị học phần, lúc đó còn vượt qua rất nhiều sinh viên khác và tốt nghiệp loại ưu.”

“...” Giản Mạt đã kinh ngạc tới đỉnh đến mức không nói nên lời, trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào, mọi suy nghĩ như muốn nổ tung.

“Biết chứ mà hai người đang ở cũng là do cậu anh tự thiết kế...” Sở Tử Tiêu ánh mắt thâm sâu, cảm thấy mình sắp nói ra điều không nên nói, nhưng anh vẫn tiếp tục, “Toàn bộ kiến trúc nội thất bên trong chỉ do một mình cậu thiết kế.”

Giản Mạt nhìn Sở Tử Tiêu, nhìn vào ánh mắt của anh, theo bản năng thì cô đã đoán ra Lam Trạch Viên vốn là món quà mà Cố Bắc Thần đã dốc hết tâm ý dành cho một cô gái...

Khoé miệng cô vô ý thức rung rung, Giản Mạt nỗ lực trấn tĩnh bản thân, đè nén cảm giác chua chát trong lòng, cô cố ý che giấu cảm xúc nói: “Ha ha, thật đúng là...”

Vừa đúng lúc, chuông điện thoại di động của Giản Mạt vang lên, trong lòng cô thầm cảm ơn người đã gọi đến. Nhẹ nhàng liếc nhìn xin lỗi Sở Tử Tiêu, cô thấy Tôn Kha gọi tới, liền bắt máy.

“Mạt Mạt, cô xong việc chưa, còn bận gì không?”

“Ừ, xong việc rồi...” Giản Mạt hỏi, “Mà sao vậy?”

“Tổng giám đốc Du nói cô xong việc thì về gặp ông ấy một chút” Tôn Kha dừng lại, nói nhỏ giọng, “Hình như là bàn về bản thiết kế cho hội sở của tập đoàn Đế Hoàng”.

Giản Mạt vừa nghe, liền đáp, “Được, tôi sẽ quay lại ngay...” Dứt lời, cô cúp điện thoại, cảm thấy áy náy xin lỗi Sở Tử Tiêu.

Sở Tử Tiêu cười nhạt, “Nếu em bận cứ đi trước, anh và a Dục sẽ điện thoại hẹn em khi khác...” Hơi ngập ngừng, hắn nói tiếp, “Mạt Mạt, bất kể như thế nào... anh hi vọng em không từ chối khi anh xuất hiện bên cạnh em như thế này.”

Giản Mạt âm thầm cắn răng, cười nói, “Với quan hệ của em và a Thần, muốn từ chối cũng không được, không phải sao?”

Cô nhìn thấy ánh mắt của hắn đang rạn nứt tới mức bị thương, nhưng cô cũng chỉ có thể cắn răng, khoé môi im lặng không nói gì hơn, sau đó rời khỏi.

Cô luôn là người hiểu chuyện, nếu đã vĩnh viễn không thể quay lại, vậy nên càng không muốn gieo trong lòng Sở Từ Tiêu bất kì hi vọng gì...

Sau khi trở về công ty, Giản Mạt đi tìm Du Từ Quân, hai người liền thảo luận về hướng phát triển bản thiết kế đấu thầu lần này, họ nhận ra dù thế nào thì tình hình cũng không khả quan... Muốn dành được thắng lợi trước hai đối thủ đều là công ty thiết kế kiến trúc lớn, hiển nhiên là chuyện rất khó.

“Du tổng, nếu ngài đã cảm thấy không có phần thắng, vậy có thể để mặc một mình tôi tự do phát huy đi...” Giản Mạt bình tĩnh nói.

Du Từ Quân trầm mặc thờ dài, gật gật đầu, “Cũng chỉ có thể như vậy... ít nhất chúng ta được một lần tham gia đấu thầu, đã là một điều may mắn, dù sao thì cũng hãy cố gắng thể hiện khá hơn so với các công ty khác”.

“...” Giản Mạt không nói gì, chỉ không hiểu lắm người đàn ông trước mặt mình, ông ấy là một người rất điềm tĩnh, vậy mà khi đứng trước La Hiểu Tĩnh, liền trở nên ngây ngô, “Du Tổng, vậy tôi xin phép có việc đi trước.”

Du Từ Quân gật gật đầu, Giản Mạt rời khỏi liền đi thẳng đến phòng thiết kế, thời gian chỉ còn có năm ngày, dù bất kể thế nào thì cô cũng phải cố gắng hết sức liềm một phen.

Đưa tầm mắt xuống vô tình nhìn bản nháp của thiết kế văn phòng luật... ánh mắt cô vô ý thức cố gắng tìm kiếm bản phác thảo, đến lúc tìm được rồi, tầm mắt cô dần trở nên rời rạc... Rốt cuộc tối hôm qua có phải chính mình đã hoàn thành bản vẽ hay không, lúc này cô không có một chút ấn tượng gì.

Nhưng nếu là Cố Bắc Thần đã hoàn thành bản vẽ, tại sao sáng sớm nay hắn không nói gì với cô? Nghĩ đến sáng nay, trong lòng Giản Mạt co thắt đau đớn...

Suốt thời gian hai năm qua, chẳng bao giờ nghĩ sẽ có tình huống như sáng nay, Cố Bắc Thần dù bận tới mức nào thì ít nhất anh cũng sẽ để ý đến cô hoặc sắp xếp tốt cho cô trước... Nhưng hôm nay, anh đã hoàn toàn quên lãng cô.

Là vì Thẩm Sơ...

Giản Mạt tự giễu chính bản thân, ánh mắt cô nặng trĩu, cố che giấu đáy mắt đen tối... Cố Bắc Thần, thật phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã giúp cô có thể chỉ vừa chớm nảy mầm tâm tình đã thức tỉnh và hiểu rõ, quay về đúng vị trí của mình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Cô bình tĩnh làm hắn tức giận

Editor: An Triệu

Thẩm Sơ nhìn Cố Bắc Thần cảm miếng bông gòn thấm nước sát trùng một lần nữa xử lý miệng vết thương để tránh lại bị vỡ ra cho cô, viên mắt ửng đỏ, đem mặt nghiêng sang một bên khác: “Em không sao, anh đi làm việc của anh là được rồi.”

Cố Bắc Thần không hề bị lay động, chỉ lãnh đạm nói: “Thẩm Sơ, chúng ta không còn là trẻ con nữa...”

Thẩm Sơ “Xoạt” một cái nhìn về phía Cố Bắc Thần, khoé miệng câu lên một chút tự giễu: “Anh cảm thấy em lúc này là một đứa trẻ cáu kỉnh... Có phải không?”

Cố Bắc Thần không nói gì, lại cảm miếng bông thấm nước sát trùng chuẩn bị lau chỗ vết thương khác cho Thẩm Sơ...

“Ba~” một tiếng truyền tới, miếng bông trong tay Cố Bắc Thần bị đánh cho rớt xuống đất.

“Anh đi đi...” Thẩm Sơ ảm đạm không rơi nước mắt, cái mũi chua xót nói, “Em không cần anh thương hại.”

Cố Bắc Thần ngược mắt, mắt ung thâm thúy giống như hố sâu, khiến người ta nhìn không thấy đáy.

Cố Bắc Thần như vậy làm Thẩm Sơ thấy xa lạ, cũng có chút sợ hãi... Trước kia hắn luôn trầm ổn nhưng đối với cuộc sống vẫn có chút nhiệt tình cùng tùy tiện ngông cuồng, hẳn ngày hôm nay, cả người đều tràn ngập sự chín chắn, lạnh lùng.

Cố Bắc Thần lại lần nữa cảm qua miếng bông thấm nước sát trùng lau miệng vết thương cho Thẩm Sơ, rồi mới băng bó... Từ đầu tới cuối không nói một lời.

Thẩm Sơ mím môi thật chặt, cứ như vậy nhìn hắn xử lý tất cả, áp lực ở vị trí trái tim làm cảm xúc của cô hỗn loạn lên: “Bác Thần, anh...” Cô nhấp môi

dưới, “Anh có phải đã thích người cùng anh làm đám cưới giả kia không?”

Cố Bắc Thần hơi hơi trầm mặc, mới nói: “Không có!”

“Anh nói dối!” Thảm Sơ là phụ nữ, cô đối với mặt tình cảm của phụ nữ tương đối nhạy cảm... Vừa rồi Cố Bắc Thần còn hơi chần chờ, thực sự làm cô sợ hãi.

Cố Bắc Thần đứng dậy, mắt ung lạnh lẽo đậm mặc mở miệng: “Nghĩ như thế nào thì nghĩ, tùy em.”

Lông mi Thảm Sơ run run, làm mọi cách cũng không để cho đáy mắt lại lần nữa lộ ra bi thương.

Cô cứ kiên quyết ần ần như vậy, làm tâm Cố Bắc Thần bỗng nhiên xao động... Theo bản năng, trong đầu hấn vậy mà lại xẹt qua bộ dáng ần ần của Giản Mạt.

“Nếu anh thích cô ấy, xin anh hãy nói cho em biết...” Đáy mắt Thảm Sơ chứa đựng hơi nước ngửa đầu nhìn Cố Bắc Thần, “Em không muốn làm kẻ thứ ba trong thế giới của anh.”

“Em không phải...” trong lòng Cố Bắc Thần mặc danh có loại cảm xúc ngọt ngào khiến hấn vô phương hít thở: “Thảm Sơ, em không thích cô ấy ở Lam Trạch viên, anh sẽ đem nơi đó để trống.”

“Để trống là như thế nào? Không phải lúc trước anh vì em mà thiết kế sao...” Thảm Sơ có chút tùy hứng hờn dỗi nói.

Cố Bắc Thần nhú lại mày kiếm, “Em thích, anh có thể vì em một lần nữa mà thiết kế. Thảm Sơ, em rõ ràng biết, thiết kế trong nhà, anh chỉ làm vì em!” Thảm Sơ trầm mặc không nói, chỉ là, bởi vì ần ần, khóe môi run nhẹ ra tiếng lên án, “Đó là do lúc trước anh chuẩn bị cho phòng tân hôn của chúng ta...” Cuối cùng, cô rút cuộc nhìn không được bi thương nói ra lời, nước mắt cũng “tóc tóc” rơi xuống.

Cố Bắc Thần hạ mắt, đem Thảm Sơ ôm vào trong ngực, “Chỉ cần em thích, anh có thể vì em thiết kế rất nhiều căn nhà khác, chỉ vì em!”

Trời mưa bên ngoài dần lớn, mới sáng sớm vẫn còn là trận mưa phùn mịn mù, lộ ra một tia khí tức thương cảm mông lung, thì tới thời điểm tan tầm, cũng trở thành trận mưa to phiêu bạt, “Ào ào” vùi lấp vạn vật.

Giản Mạt bởi vì chuyện của bản thiết kế nên trở về có chút muộn, thời điểm trở lại Lam Trạch viên cũng đã hơn chín giờ tối...

Trong biệt thự ánh đèn sáng rực, cô có chút bất ngờ, đem xe dừng ở chỗ đậu xe, thời điểm nhìn thấy chiếc Maybach ở một bên, khóe miệng theo bản năng nở nụ cười... Thế nhưng, một giây sau, bởi vì nhìn thấy Sở Tử Tiêu nên nụ cười cứng ngắc lại.

Âm thầm hít thở thật sâu, Giản Mạt nhìn ánh đèn bởi vì nước mưa mà trở nên mê ly, tự lẩm bẩm nói: “Đã biết trước kết quả, lúc này mới phiền muộn không phải là quá kiêu căng rồi sao?”

Giản Mạt cười cười, tuy nhiên nụ cười có chút chua xót.

Cô xoay người cầm cây dù phía sau xuống xe, bước nhanh hướng biệt thự chạy tới... Mở cửa đi vào, liền nhìn thấy Cố Bắc Thần dựa ở trên quầy bar, trong tay cầm ly rượu vang đỏ, tà mị tùy ý nhìn cô.

“A Thần, anh như thế nào đã trở lại” thanh âm Giản Mạt trước sau như một vẫn nhẹ nhàng, cô thay giày liền đi tới bên người Cố Bắc Thần lấy lòng, khóe miệng hơi lên, khóe mắt nhẹ cong, “Cũng không nói cho em một tiếng!”

Cố Bắc Thần nhìn nữ nhân không tim không phổi này, mắt đen như sâu không thấy đáy nói: “Tối xem một chút người nào đó buổi sáng bị bỏ lại có hay không đã tức giận.”

Đáy mắt Giản Mạt lướt qua một mặt cảm xúc khác thường, có thể cũng chỉ là thoáng qua liền biến mất không thấy, nhanh đến mức ngay cả chính cô cũng không phát hiện, “Anh không đề cập tới em cũng quên mất...” Cô cố ý giả vờ tức giận, “Thật quá đáng, xem chút nữa là em đã muộn giờ!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần càng thêm sâu thẳm nhìn nữ nhân trước mặt, rõ ràng hai năm qua, cô ở trước mặt hấn đều là cái dạng này, nhưng hôm nay lại nhìn này gương mặt này có chút đối trá nhìn không quen.

Cố Bắc Thần đột nhiên thuận tay nắm lấy Giản Mạt xoay người một cái, ngay sau đó cúi người áp xuống... Môi mông trong nháy mắt cướp được đôi môi mềm mại đang lải nhải kia, hung hăng nghiền ép, hút lấy.

Giản Mạt cảm giác được Cố Bắc Thần không thích hợp, nếu là ngày xưa, cô nhất định sẽ giả vờ không biết mà nỗ lực phối hợp lấy lòng hấn. Nhưng hôm nay tình cảnh đã khác, dù cho cô không ngừng cảnh báo chính mình, dường như cũng không có cách nào được như trước đây mà biểu hiện một cách không tim không phổi.

Cảm giác được Giản Mạt không chuyên tâm, Cố Bắc Thần càng tăng thêm lực đạo mà hôn...

Có thanh âm “loảng xoảng” truyền đến, ngay sau đó trong không khí pha lẫn hương vị rượu vang đỏ tinh thuần.

Giản Mạt không biết Cố Bắc Thần đang tức giận cái gì, hấn là cô nên tức giận mới đúng?

Được rồi, cô không có quyền tức giận, chỉ sợ là cô phải...

Cảm xúc nóng rực sau khi hôn lộ ra chút phức tạp, phảng phất ai cũng lý không rõ ràng lắm, ai cũng không muốn nguyện ý muốn làm rõ.

Ngay tại lúc Giản Mạt cơ hồ muốn hít thở không thông, Cố Bắc Thần mới buông Giản Mạt ra, mắt ung sâu thẳm không thấy đáy, lại giống như dòng nước xoáy, tùy thời sẽ đem người nuốt chửng hầu như không còn.

“Ở chỗ này, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một vài tình huống đi làm không được tiện...” Cố Bắc Thần mở miệng: “Hay là đổi sang một căn ở nội thành được chứ?”

Giản Mạt nghe xong, hơi rừ mắt xuống sau che giấu cảm xúc tự giấu đang muốn nổ tung, mà khi ngược mắt lên, đã khôi phục lại sự bình tĩnh, “Được thôi...” Cô ôm lấy cổ Cố Bắc Thần, “Bất quá, sau này anh muốn về nhà phải cẩn thận một chút nha... Em cũng không muốn bị chụp đưa ra ánh sáng đâu nha.”

Cố Bắc Thần ánh mắt càng thêm sâu, nhìn bộ dáng Giản Mạt có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Từ biệt thự đến chung cư, em sẽ không thiệt thòi đâu.”

“Làm sao mà không có chứ?” Giản Mạt nỗ lực đè xuống cảm xúc nổi lên trong đáy lòng kia, khóe miệng như cũ cười đến không tìm không phôi, “Nhưng ông xã vì em mà suy nghĩ, không thể phụ lòng tốt của ông xã được, phải không?”

“A...” Cố Bắc Thần cười lạnh: “Giản Mạt, thời gian hai năm... Em luôn đem vị trí của mình thủy chung đặt ở đây như thế này!” Dứt lời, hất một phen kéo tay Giản Mạt ra, xoay người lên lầu.

Giản Mạt nắm chặt tay, hướng phía bóng lưng anh hỏi: “Anh tức giận như vậy, chẳng lẽ là muốn em thể hiện chính vị của mình sao?” khóe miệng cô nỗ lực kéo lên nụ cười, “Nếu anh muốn nhìn thấy bộ dáng tham lam của em, kỳ thật em cũng không ngại diễn xuất...”

Cố Bắc Thần đột nhiên ngừng bước chân, xoay người...

Mắt ung sắc bén bắn ra hai đạo tinh quang nhìn Giản Mạt, cuối cùng môi mỏng câu lên một nụ cười chế giễu lạnh lùng, chỉ thấy môi mỏng của hắn khẽ mở, thanh âm lộ ra lạnh lùng chậm rãi nói: “Giản Mạt, hy vọng em vẫn có thể biểu hiện đúng vị trí của em!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Kiên cường che giấu

Editor: Pey Hoàng

Beta-er: An Nhiên

“Đương nhiên!” Giản Mạt khẽ nhếch môi mỉm cười trả lời, mắt hạnh trong suốt chống lại ánh mắt trầm tĩnh của Cố Bắc Thần, đáy mắt hắn như lướt qua một con sóng to đang gào thét, hất lạnh lùng nhắm mắt lại, xoay người đi đến phòng làm việc...

Khi Cố Bắc Thần vào phòng, lúc tiếng đóng cửa phát ra, mọi che đậy của Giản Mạt trong khoảnh khắc đều sụp đổ.

Đưa mắt nhìn một mảng rượu vang đỏ tươi đỏ trên sàn nhà, khóe môi Giản Mạt tràn ra nụ cười tự giấu, chỉ là chẳng mấy chốc, tự giấu đều đã lan tràn đến tận đáy mắt...

Cô không biểu hiện đúng vị trí của mình thì có thể làm sao?

Chẳng lẽ cho dù chính cô dâng hiến tình yêu, cuối cùng cũng chặt vật mà rời đi?

Giản Mạt cảm thấy cả người mệt mỏi, vô lực dựa vào quầy bar chậm rãi ngồi xổm xuống... Đem mặt tấp vào hai cánh tay, lúc này trái tim cô như bị kim châm hung hăng ghim lên.

Có phải vì Thẩm Sơ về rồi... Cho nên nơi này cô không thể ở lại nữa phải không?

Ý tứ của Sở Từ Tiêu đã rất rõ ràng rồi, Lam Trạch Viên này thiết kế duy nhất do Cố Bắc Thần tự tay làm ra, cũng có thể nói căn nhà này do anh thiết kế dành riêng cho Thẩm Sơ... Chẳng qua cô làm chim curu chiếm tổ chim khách mà thôi!

Ha ha... Xem ra dọn nhà cũng tốt!

Sau này đi làm cũng thuận lợi, rốt cuộc cũng không cần sự bởi vì nơi này là khu nhà giàu hoa lệ mà có một số tình huống, không có cách nào rời đi.

Giản Mạt cắn môi dưới, hốc mắt đỏ lên, lướt nhìn xung quanh trong nhà...

Cô học ngành kiến trúc, từ ngày đầu tiên vào đây cũng biết đây không phải bản thiết kế đại trà nào. Chỉ là cô không nghĩ đến, mọi thứ nơi đây là do Cố Bắc Thần tự mình thiết kế.

Giản Mạt chậm rãi đứng dậy, đi đến phòng bếp cầm chổi quét dọn mảnh thủy tinh cùng với rượu sạch sẽ, sau đó lê thân thể mệt rã rời về phòng ngủ.

Nằm trong bồn tắm xoa bóp cơ thể, tầm mắt Giản Mạt nhìn trần nhà như đại đi... Dần dần ánh mắt càng trở nên mơ hồ không có tiêu cự.

Con người, vô dục tắc cương! (*)

(*) nôm na là không muốn lại được.

Hôm nay cô đối với Cố Bắc Thần có dục vọng, có tham niệm... Trái tim này, lại trở nên hèn mọn.

Cố Bắc Thần ở trong phòng làm việc đứng trước cửa sổ, tay đang cầm điều thuốc đã đốt dở, khói thuốc lượn lờ như sương khói mơ hồ quanh quẩn trong phòng ... bao phủ cả dáng người tịch mịch của hắn.

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn dần, những giọt mưa đập vào cửa sổ, bên ngoài ánh đèn chiếu rọi như vệt sáng trong đêm tối.

Hắn cũng không biết tại sao, thấy Giản Mạt không tìm không phổi thế này, cái gì cũng thấy không sao cả, thì hắn thật sự rất tức giận... Cảm giác như thể làm hắn theo tiềm thức muốn kháng cự, nhưng lại không biết phải kháng cự như thế nào. Cố Bắc Thần có chút nôn nóng đem đầu thuốc lá dúi vào gạt tàn, sau đó cầm điện thoại lên gọi vào số Tiêu Cảnh...

“Thần thiếu?” Giọng nói của Tiêu Cảnh bị âm thanh ồn ào phía đầu dây bên kia lấn át, cậu ta quát lớn: “Mấy người im lặng hết cho tôi!”

Trong nháy mắt, đầu dây bên kia đã yên lặng hẳn...

“Ở gần trung tâm quốc tế Lăng Phong có khu chung cư nào không?” Cố Bắc Thần lạnh nhạt hỏi.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Cảnh là sững sờ, nhưng ngay sau đó nói: “Gần nhất cũng là Nhuận Trạch Viên thôi... Hắn là còn mấy phòng trống.”

“Chuẩn bị một căn hộ có điều kiện tốt và phong cảnh đẹp nhất...” Cố Bắc Thần còn nói thêm: “Ngày mai sẽ đem vật dụng trong nhà chuyển đến đó.”

Tiêu Cảnh nghe xong không khỏi hỏi: “Là chuẩn bị cho Giản tiểu thư sao?”

Cố Bắc Thần đầu tiên là trầm mặc, sau đó rầu rĩ đáp: “Ừm.”

“Được, tôi biết rồi...” Tiêu Cảnh trả lời, sau khi nghe Cố Bắc Thần cúp điện thoại xong, mới đặt di động xuống.

“Tiêu Cảnh, sao vậy?” Một cô gái đi đến bên cạnh Tiêu Cảnh, hay tay quàng lên cổ cậu, lại hỏi thêm: “Là ai gọi đến vậy?”

“Là Thần thiếu!” Tiêu Cảnh nhún vai: “Thoải được rồi, mọi người chơi đi, tôi có việc cần phải làm, đi trước đây.”

“Giữ chứ...” Cô gái kia sẵn giọng nói: “Mấy người chúng ta khó lắm mới có khi tụ tập được như vậy, cậu cứ như vậy mà đi, để lại chúng tôi sao?”

Tiêu Cảnh bất đắc dĩ, “Chị gái à... hiện tại thằng em này đi theo Thần thiếu là thân bất do kỷ có gì không tốt? Đâu giống với mọi người, ở cạnh Long lão đại cả ngày không có gì làm tương lai sẽ thành sâu một mắt... Đau!!”

Tiêu Cảnh đang nói chợt thét một tiếng rất thảm thương, cô gái trước mắt cậu cho cậu một cước, mà không biết từ lúc nào phía sau cậu cũng có một gã vung tay cho cậu một quyền.

Khóe miệng Tiêu Cảnh bị rách một chút, trên khóe môi còn xuất hiện một vết máu: “Mẹ kiếp, thật ác độc mà!” Cậu lạnh lùng nhìn hai kẻ thủ phạm đang cười đùa, nhưng sau đó trở lại ghế salon ngồi xem kịch như bao người trong phòng: “Tôi có việc gấp đi trước, một quyền một cước ngày hôm nay tôi ghi nhớ đó.”

Dứt lời đôi mắt Tiêu Cảnh lóe lên tia sáng nguy hiểm nhìn chằm chằm đôi nam nữ kia, sau đó quay người rời đi...

“Áyda, lão nhị của chúng ta càng ngày càng trầm ổn nha.”

“Đi theo Thần thiếu lâu ngày cũng phải học được một chút ít trầm ổn của người ta chứ...”

“Ôi trời, Long lão đại lại đuổi theo người đẹp rồi, thật nhàm chán mà!”

Nhìn mọi người anh một câu tôi một câu, một người đàn ông trong tay cầm bình, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói: “Long lão đại lần này mà không bắt được người đẹp về, chỉ sợ những người khác muốn coi sống to gió lớn.”

Mọi người nghe anh ta nói, đồng loạt cũng không có tâm trạng đi cười giỡn, một đám hai mặt nhìn nhau nhún vai, hậm hực không thôi...

Sau khi Tiêu Cảnh rời khỏi hội quán, trở về xe lấy chìa khóa, đi đến Nhuận Trạch Viên nhìn sơ một vòng, cuối cùng chọn phạm vi nhìn gió êm dịu mà cảnh cũng thật tốt trên tầng cao nhất... Hửm? Tại sao chọn tầng cao nhất??

Tiêu Cảnh ngẩng đầu, trong tay nhẹ nhàng cầm điều khiển từ xa bấm một cái, nghe một vài âm thanh lướt qua... Sau đó cánh cửa thủy tinh rơi vào tầm mắt...

Hạt mưa to gõ bùm bùm lên cửa thủy tinh, bởi vì trải qua cách xử lý đặc biệt, cũng không lưu nhiều dấu vết. Bất chấp thời tiết khí trời ra sao, tầng cao nhất cũng là tầng lãng mạn nhất...

Tiêu Cảnh đột nhiên nhếch miệng cười, lầm bầm: “Chắc chắc, cảm giác lấy trời làm chăn gối, Thần thiếu nhất định sẽ cảm thấy càng thêm hữu tình...”

Cố Bắc Thần ra khỏi phòng làm việc, liền hướng phòng ngủ đi đến, hắn cũng không để ý tới lực tay hơi mạnh, đẩy cửa phòng...

Đúng lúc Giản Mạt ở bên trong cũng đang định mở cửa, đột nhiên cánh cửa được mở ra từ bên ngoài làm cô giật cả mình, đôi mắt mở to nhìn ánh mắt thâm sâu của Cố Bắc Thần.

“A Thần...” Giản Mạt nhẹ giọng nói, nhìn gương mặt điển trai ấy, khẽ cắn môi dưới sau đó tiến lên ôm khuỷu tay của hắn: “Em đang định đến thư phòng xem xem anh có muốn đi ngủ hay chưa?”

Hòa khí của Cố Bắc Thần vừa mới cực lực đè xuống lại vì thái độ của Giản Mạt mà trong nháy mắt lại đi lên: “Đã để Tiêu Cảnh sắp xếp chỗ ở bên Nhuận Trạch Viên cho em rồi...” Rõ ràng là hắn không muốn nói đến việc này, nhưng mở miệng ra lại nói: “Nếu không có chuyện gì, ngày kia có thể dọn nhà qua đó.”

Trong lòng Giản Mạt như chìm xuống đáy vực, đáy mắt lướt qua một chút bi thương, nhưng rất nhanh liền biến mất: “Nhuận Trạch Viên?” Cô nhướn mày, khẽ nhếch môi nói: “Chỗ đó không phải càng gần nơi làm việc hơn sao?” Cô vui mừng ôm cổ Cố Bắc Thần cổ: “Ông xã, anh thật tốt... Sau này tan ca có thể về nhà ăn cơm chung với em!”

Nhìn bộ dạng Giản Mạt vui vẻ như vậy, hoàn toàn trái ngược lại với sự lo lắng của Cố Bắc Thần, nhưng nét mặt bên ngoài vẫn không thay đổi, chỉ là trong lòng đã bao trùm một mảng tối đen như mực...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên GiỚI Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Dọn nhà

EDITOR: AN NHIÊN – PEY HOÀNG

“Giản Mạt, có phải an bài như vậy, thật ra em đã sớm muốn rồi hay không?” Thanh âm Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên tà mị, bên trong lộ ra tia nguy hiểm sâu sắc.

Giản Mạt phe phẩy mi mắt, gật gật đầu: “Ngoại trừ việc cùng anh lén lút gặp nhau có chút bất tiện ra, còn lại mọi thứ đều rất thuận tiện... Đột nhiên em cũng không muốn ở chỗ này nữa a!”

“Ồ...” một tiếng tràn ra môi mỏng, con ngươi sắc như chim ưng của Cố Bắc Thần híp lại, liền đem Giản Mạt kéo ra khỏi người mình, lạnh lùng đi về phía phòng thay đồ thay quần áo.

Giản Mạt vốn nghĩ rằng Cố Bắc Thần định đi thay áo choàng tắm, nhưng khi nhìn thấy hắn mặc âu phục chỉnh tề mới biết hắn có ý định đi ra ngoài.

Cố Bắc Thần nhìn cũng không nhìn cô một cái, một tay đút vào túi quần lạnh lùng đi ra khỏi phòng ngủ...

Giản Mạt cũng không kịp phản ứng, đến khi cô xoay người lại thì sau lưng đã vang lên tiếng đóng cửa biệt thự “rầm”.

Đáy mắt có thứ gì đó khẽ nứt ra, Giản Mạt cười tự giễu, cầm lấy tay vịn cầu thang trong vô thức, cho đến khi bởi vì dùng quá sức mà truyền đến tiếng “kèn kẹt”, cô mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Chậm rãi xoay người, ánh đèn lưu ly mờ ảo càng khiến cho thân ảnh Giản Mạt kéo dài, phá lệ mà cô đơn trơ trọi... Cô đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn vào chiếc giường lớn bên trong, chiếc giường mà cô cùng Cố Bắc Thần đã mây mưa ân ái không biết bao nhiêu lần, đột nhiên cảm thấy có chút châm chọc.

Con người quả nhiên không thể hình thành thói quen cùng sự ỷ lại của mình vào một người khác, một khi học được hai điều này... Rồi sẽ có một ngày thời gian thay đổi, loại cảm giác này thực chất sẽ làm cho cô nghệt thờ đến muốn khóc.

Từ sau đêm đó khi Cố Bắc Thần rời đi, Giản Mạt cũng chưa từng gặp lại hắn, đến khi dọn nhà cũng không nhìn thấy hình bóng hắn ở đâu...

“Giản tiểu thư, đây thật sự là việc không thích hợp để tôi nói cho lắm nhưng mà...” Tiêu Cảnh vô thức đưa tay chà chà chớp mũi: “Cái kia... thật ra hai ngày này Thần thiếu bạn việc thu mua JK, cho nên mới...”

Giản Mạt không nói gì, chỉ liếc nhìn Tiêu Cảnh ở bên cạnh đã không nói được nữa, mới bật cười thành tiếng: “Thế nào? Anh cảm thấy tôi đang thương tâm sao?”

“Không có không có... tuyệt đối không có!” Tiêu Cảnh vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Giản Mạt khẽ cười, sau đó đi xung quanh một vòng, cầm điều khiển từ xa trên bàn trà lên nhìn nhìn, đang muốn nói gì đó, ngón tay lại không cẩn thận ấn xuống một cái nút, sau đó liền nghe thấy âm thanh “lập lập” truyền đến, rèm cửa sổ chậm rãi cuộn lên trên.

“Thì ra mọi người đều nói Nhuận Trạch Viên là khu chung cư công nghệ cao, quả đúng là không sai...” Giản Mạt bày ra bộ dáng kinh hi: “Thật sự thì, ở đây với tôi mà nói, so với ở Lam Trạch Viên, tôi thích ở đây hơn rất nhiều.” Cô nhìn Tiêu Cảnh: “Đầu tiên là đi lại thuận tiện, thứ hai là phong cảnh lại rất đẹp!” Ánh mắt Tiêu Cảnh nhìn Giản Mạt thật sâu, muốn nhìn thấu xem cảm xúc thật sự của cô là gì, nhưng về mặt mỉm cười vui vẻ của cô làm cho cậu cái gì cũng nhìn không ra.

Giản Mạt vẫn giống với những gì mà cậu nhận thức được ở cô, rất quang minh chính đại tham một hư vinh!

“Giản tiểu thư, nếu như không có việc gì cần nữa, tôi đi trước vậy.” Tiêu Cảnh mở miệng: “Nếu có chuyện gì cần, cứ gọi cho tôi là được.”

“Không ở lại ăn một bữa sao?” Giản Mạt nhún mày cười cười nói.

Tiêu Cảnh sững sốt, vội vàng lắc đầu, bộ dạng như gặp phải chuyện kinh khủng gì đó vậy. Đùa sao... Nếu như bị Thần thiếu biết được hắn ở lại dùng cơm, không chừng khi quay đầu lại tất cả tiền thưởng cuối năm cũng đều bay mất.

Giản Mạt thật ra cũng chỉ là vì khách khí, thấy Tiêu Cảnh không có ý định muốn ở lại cũng liền tiễn cậu ấy ra cửa...

Ngay lúc cánh cửa kia đóng lại, về tươi cười trên mặt Giản Mạt lập tức liền biến mất.

Ánh mắt cô nhìn xung quanh căn hộ mà mình vừa mới chuyển đến, cuối cùng khước miệng lại nhếch lên nụ cười tự giễu.

Lấy điện thoại di động ra, Giản Mạt đang nghĩ xem có nên gửi cho Cố Bắc Thần một cái tin nhắn hay không... Nhưng cuối cùng nhìn lại dòng chữ “Em đã chuyển đến Nhuận Trạch Viên rồi!” trên màn hình điện thoại kia, đột nhiên cảm thấy mình đặc biệt rất ngốc.

Hắn sắp xếp chỗ ở cho cô, nhưng người tự mình đến Lam Trạch Viên giúp cô dọn nhà lại là Tiêu Cảnh... Dù cho trước đó không biết, không phải chỉ cần Tiêu Cảnh trở về báo cáo với hắn thì hắn sẽ biết sao?

Giản Mạt đem tin nhắn xóa đi, sau đó lại gửi tin nhắn cho Lý Tiểu Nguyệt: Hôm nay mình dọn sang nhà mới, mời cậu đến ăn mừng!

Lý Tiểu Nguyệt trả lời tin nhắn rất nhanh: Ý gì vậy? Dọn nhà? Dọn đi đâu chứ? Cậu bị Cố Bắc Thần đuổi ra khỏi cửa sao? Hai người muốn ly hôn à?

Giản Mạt nhìn một loạt vấn đề Lý Tiểu Nguyệt vừa hỏi, có chút dở khóc dở cười: Không sai biệt lắm!

Tin nhắn mới vừa được gửi đi, ngay sau đó chuông điện thoại liền vang lên, là Lý Tiểu Nguyệt gọi đến, cô nhận máy... Còn chưa nói được tiếng nào, đầu dây bên kia đã truyền đến âm thanh gào rít sắc bén muốn hòng cả tai.

Giản Mạt đưa điện thoại ra xa tai một chút, cho đến khi đầu dây bên kia không nói nữa mới đưa điện thoại lại gần: “Cậu có muốn đi ăn cùng với mình hay không?”

“Có thể ăn cơm, cậu nói rõ hết mình liền qua đi ăn cơm với cậu.” Lý Tiểu Nguyệt tức giận nói.

Giản Mạt vừa nghe vậy, liền thở dài nói: “Haiz... Vậy coi như...” Có ý như muốn cúp máy.

“Áy áy áy...” Lý Tiểu Nguyệt bên kia vội vàng nói: “Ồ đâu?”

“M3!”

Lý Tiểu Nguyệt đầu tiên là sững sốt, lập tức nói: “Con nhóc, cậu không sao đó chứ? Cậu xác định muốn đi ăn cơm ở M3 sao?”

“Mình chính là muốn đi uống mấy ly đó...” Giản Mạt đã đi vào phòng ngủ thay quần áo: “Một tiếng sau gặp nhé.” Dứt lời, cô cũng không cho Lý Tiểu Nguyệt cơ hội nói chuyện, liền cúp máy.

Bởi vì đi quán bar, nên Giản Mạt cũng không lái xe.

M3 là một quán bar yên tĩnh, không có tiếng nhạc sập sinh âm ỹ, cũng không quá mức buồn chán... Rất thích hợp với những người kì lạ.

“Nói đi.” Lý Tiểu Nguyệt dường như đã quên lãng đi chuyện xảy thai cùng với người đàn ông cận kề kia, hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ cao ngạo thường ngày: “Chuyện dọn nhà rốt cuộc là sao vậy?”

Giản Mạt nói ra suy nghĩ của chính mình, sau đó lại cười tự giễu: “Tiểu Nguyệt...” Cô rũ mắt xuống, trong giọng nói có chút chua xót nói: “Hình như... mình đã thực sự yêu Cố Bắc Thần rồi...”

“Mình biết!” Không ngoài dự đoán của Lý Tiểu Nguyệt, lần đó ở bệnh viện cô liền thì đã biết.

Giản Mạt tự giễu, cố gắng kéo khóe môi cười cười: “Thời điểm cô gái mà anh ta thật lòng yêu xuất hiện, mình chợt phát hiện ra, mình đã yêu hán rồi...” Cô hơi nhếch môi, nghiêng đầu sang một bên, trong lòng cực lực ấn nhấn bi thương đang lan tràn.

Lý Tiểu Nguyệt than nhẹ một tiếng: “Con nhóc, mặc kệ việc anh ta có yêu người con gái khác hay không, nhưng anh ta và cậu sẽ không bao giờ có kết quả đâu...”

“Mình biết, chẳng qua là mình cảm thấy rất đau khổ...”

Lý Tiểu Nguyệt một phen đem Giản Mạt ôm chặt lấy: “Cậu có thể đau khổ, nhưng sau khi đau khổ, ngày mai cậu phải học được cách che giấu đi tất cả... Cậu không sợ yêu anh ta, ít nhất cũng đừng biểu hiện gì đó ra ngoài.”

Nói chuyện cùng một luật sư, bạn vĩnh viễn sẽ phải đối mặt với họ, bình tĩnh nghe họ phán đoán và đưa ra kết luận.

Giản Mạt rất muốn làm cho Lý Tiểu Nguyệt nể mình, nể cho đến khi cô tỉnh ra, tốt nhất là có thể làm cho cô bỏ đi hiện thực không mong muốn này: “Vậy hôm nay cậu có thể an ủi mình một chút hay không?” Cô phe phẩy mi mắt: “Cậu suy nghĩ một chút đi, chính mình bị đem ra làm thế thân cho kẻ khác, mình cảm thấy rất bị ai đó...”

“Bi ai là bởi vì chính cậu đã đem vị trí của cậu bỏ ở nơi hèn mọn nhất!” Lý Tiểu Nguyệt đảo đảo mắt: “Nói dễ nghe một chút, thì hai người các cậu chỉ là hợp đồng hôn nhân. Còn nói khó nghe một chút, chính là hai người các cậu chỉ là “đối tác” hợp pháp, làm việc trên nguyên tắc cả hai đều có lợi!”

Giản Mạt đưa mắt nhìn về phía Lý Tiểu Nguyệt: “Cậu an ủi người khác như vậy sao? Đối cậu khác coi!”

“Hiện tại đã chuyển ra ngoài rồi, dự đoán là ly hôn cũng không còn cách xa đâu...” Lý Tiểu Nguyệt quả nhiên là thay đổi câu khác: “Cho nên, cậu nên vui mừng vì bản thân cậu vẫn chưa lún sâu đến mức không thể dứt ra được đi!”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp xuống, cảm thấy việc tìm một luật sư đến an ủi mình, quả thật là rất đúng... Nhưng, tâm của cô đã lún rất sâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Say rượu nhảy Tango

EDITOR: AN NHIÊN – AN TRIỆU

Khi Giản Mạt cùng Lý Tiểu Nguyệt rời khỏi quán bar M3 đã là hơn mười một giờ tối, hai người không lái xe mà đi dọc dưới những mái hiên nhà bên đường... Đi đến quảng trường Lạc Thành mới dừng lại.

“Tiểu Nguyệt, mình thật sự rất đau khổ đó... Ờ...” Nửa cơ thể Giản Mạt cơ hồ đều dựa vào trên người Lý Tiểu Nguyệt, cô mở đôi mắt vì say mà mơ màng nhìn con mưa phùn rơi xuống pho tượng ở quảng trường, viên mắt bởi vì cồn rượu thôi thúc mà dần dần đỏ lên.

Trong tay Lý Tiểu Nguyệt còn cầm một chai rượu, cô một bên chống đỡ thân thể Giản Mạt, một bên hít hít mũi nói: “Đau khổ cái con khi... Đàn ông, đều đi chết hết đi!”

“Đúng!” Giản Mạt bỗng nhiên đứng thẳng người lên, sau đó loạng choạng đi về hướng pho tượng: “Đều đi chết hết đi...!”

Nước mưa dần dần đã làm ướt cả người cô, Giản Mạt không thêm quan tâm đến khí trời mùa thu đã lạnh như thế nào, cô chỉ ngán đầu lên, nhắm mắt lại... Tùy ý để nước mưa rơi lên mặt, chảy xuống...

Trời mưa thật sự là một thời gian rất tốt, cho dù có khóc, cũng có thể giả vờ như không hề biết...

Cố Bắc Thần, kết cục của chúng ta từ lúc bắt đầu đã định trước... Chính là bản thân em không quản được tâm tư của chính mình, trầm luân trong sự bảo vệ dục dăng của anh.

Hôm nay, em đối mặt với anh... Ngày mai, em liền mang trái tim của mình cẩn thận mà khóa chặt lại, dù cho có bị móc nát ở nơi nào đó...

Giản Mạt mở mắt, giờ tay liền đem dây cột tóc tháo ra... Lập tức, mái tóc dài mềm mại liền rơi xuống.

Không thèm quan tâm đến ánh mắt của những người đi đường thi thoảng vội vàng đi qua, dường như trong trời đất này, thế giới này chỉ còn lại mỗi một mình cô... Giản Mạt nhẹ nhàng mở cánh tay, bày ra tư thế tiêu chuẩn của điệu nhảy tango, cùng lúc trên quảng trường truyền đến âm nhạc, cô bắt đầu ở trong mưa một mình mà nhảy múa.

Lý Tiểu Nguyệt dựa vào lan can, những hạt mưa dường như không chịu được nổi tịch mịch mà rơi, nhẹ nhàng phiêu tán, đậu lại trên mũi giày của cô. Cô cứ như vậy đứng nhìn Giản Mạt ở trong mưa nhảy tango, mũi bỗng nhiều đau xót, viên mắt lập tức liền đỏ lên.

Giản Mạt từ nhỏ đến lớn vẫn là một người độc lập, cho tới bây giờ đều xác định được bản thân mình muốn gì và không muốn gì... Dù cho hai năm trước Giản gia gặp chuyện không may, cô cũng có thể vượt qua được hoàn cảnh khó khăn đó, lúc này cô cũng sẽ dùng cách đó để tiếc thương đoạn tình cảm còn chưa bắt đầu đã kết thúc này.

Ông trời, tại sao ông lại muốn đối xử với Giản Mạt tàn nhẫn như vậy chứ?

Dùng phương thức tàn nhẫn như vậy, tước đoạt đi đoạn tình cảm giữa cô cùng Sở Tử Tiêu, hiện tại lại để cho cô rơi vào một cạm bẫy tình ái dịu dàng như vậy...

“Thần thiếu.” Tiêu Cảnh lái xe đi ngang qua quảng trường, tầm mắt rơi vào thân ảnh của Giản Mạt đang một mình nhảy múa bên cạnh pho tượng, quay đầu lại liếc nhìn người ngồi ở phía sau, nói: “Hình như là Giản tiểu thư?” Ánh mắt Cố Bắc Thần bỗng nhiên hơi lạnh, tầm mắt từ laptop nâng lên, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe... Nếu như bỏ qua việc không có bạn nhảy, Giản Mạt nhảy tango lúc này có thể nói đã đạt đến trình độ tiêu chuẩn.

Cô lại còn ở chỗ này làm trò sao...?

Phát hiện như vậy càng làm cho con người sắc bén của Cố Bắc Thần càng sâu không nhìn thấy đáy.

“Dừng xe!” Thanh âm lạnh lùng tràn ra môi mỏng, Tiêu Cảnh liền đánh tay lái đậu sát vào bên đường, ngừng xe lại.

Cố Bắc Thần đặt laptop còn ở trên đùi qua một bên, sau đó mở cửa xe đi xuống, Tiêu Cảnh ở bên này vội vàng mở ô ra...

Hai người không có hang động gì, chỉ là yên lặng đứng bên cạnh xe nhìn Giản Mạt đang xoay tròn... Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo dệt kim sam màu trắng gạo, tóc cô lại đang xổ ra, lúc cô xoay tròn liền trở thành một bộ dáng hoàn mỹ xinh đẹp.

Tầm mắt Cố Bắc Thần càng ngày càng sâu, sau đó một tay dứt ở túi quần giẫm chân đi đến chỗ Giản Mạt...

Tiêu Cảnh vừa mới đi theo được hai bước đột nhiên dừng lại, cảm thấy lúc này nếu cậu còn đi theo che ô cho Cố Bắc Thần thì quả thật có chút không thích hợp.

Đột nhiên... Khi Cố Bắc Thần chỉ còn cách Giản Mạt có vài bước, dưới chân Giản Mạt đột nhiên trượt một cái, cả người cô trong nháy mắt liền ngã về phía sau...

“A...”

Giản Mạt kinh hô một tiếng, theo bản năng nhắm chặt hai mắt lại, chờ đợi một trận đau truyền đến...

Nhưng không hề có đau đớn như trong tưởng tượng, một khuỷu tay đầy mạnh mẽ liền đỡ lấy người Giản Mạt.

Giản Mạt có chút sợ hãi chậm rãi mở mắt ra, cảm giác đang say cũng bị dọa làm cho tỉnh lại mấy phần, cô chậm rãi vỗ vỗ mi mắt, nhìn về phía người đàn ông đang đỡ cô.

Mưa phùn hòa cùng ánh đèn giao thông, đem gương mặt tuấn tú của Cố Bắc Thần đang cúi xuống chiếu rọi được một nửa, nhưng lại nói hần lúc này đang đứng ngược sáng với Giản Mạt, cho nên căn bản cô nhìn không rõ hần là ai.

Cô... Như thế nào lại cảm giác như cô đang nhìn thấy Cố Bắc Thần vậy chứ?

Bởi vì uống rượu, cho nên liền sinh ra ảo giác như hư như thật này, làm cho mặt Giản Mạt có chút khô nóng, cô hoảng loạn nghĩ muốn đứng lên, nhưng ai biết được dưới chân lại trượt một cái, cô lại một lần nữa ngã về vòng tay kia.

Lý Tiểu Nguyệt tro mắt nhìn một màn như vậy, bắt đầu có chút phản ứng không kịp, khẽ nhíu mày: “Cố Bắc Thần tại sao lại ở chỗ này?”

“Ngu xuẩn!” Thanh âm lạnh lùng của Cố Bắc Thần truyền ra khỏi môi mỏng, lộ ra một tia cảm xúc phức tạp đem Giản Mạt đỡ lên.

Giản Mạt lúc này mới nhìn rõ người trước mắt mình là ai, con người bỗng nhiên phóng đại, kinh hô: “Cố Bắc Thần?”

Bị cô mang cả họ lẫn tên gọi thẳng ra như vậy, Cố Bắc Thần lập tức nhíu mày kiểm, nói: “Em ở chỗ này nổi điên cái gì vậy hả?” Ánh mắt vượt qua người Giản Mạt nhìn về phía chai rượu còn đang nằm trong tay Lý Tiểu Nguyệt, lập tức cười lạnh: “Là người, quả nhiên không thể sống được quá an nhàn.”

Lý Tiểu Nguyệt bởi vì lời nói của Cố Bắc Thần bỗng nhiên ngừng bước chân, tầm mắt xuyên qua làn mưa phùn nhìn hần, âm trầm nói: “Mạt Mạt nói hôm

nay cô ấy dọn nhà, cao hứng... nên liền ra ngoài uống một ly.”

Lý Tiểu Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai chữ “cao hứng”, nếu như Cố Bắc Thần đối với Giản Mạt có một chút cảm giác, như vậy... hẳn ít nhiều gì cũng sẽ có phản ứng với hai chữ này.

“Cao hứng?” Cố Bắc Thần nhẹ a một tiếng, lộ ra hơi thờ giả lạnh.

Lý Tiểu Nguyệt nhũ mày gập đầu, không nhìn vào ánh mắt sắc bén của Cố Bắc Thần, mà liếc nhìn Giản Mạt đã rơi vào con say ở bên cạnh, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Mạt Mạt nói... nhà trọ kia có thể là tiền bồi thường ly hôn anh cho cô ấy.”

Gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cố Bắc Thần trong nháy mắt đen lại, ở trong làn mưa phùn còn đang rơi, phả lệ mà âm trầm.

“Bất quá... Thần thiếu, anh thật sự muốn cùng Mạt Mạt ly hôn sao?” Lý Tiểu Nguyệt cố gắng hỏi ra sự nghi hoặc của mình.

Cố Bắc Thần không trả lời, chỉ lạnh lùng thu lại tầm mắt, nhìn về phía Giản Mạt đang đứng bên cạnh gỗ gỗ đầu đường như muốn tỉnh táo một chút, sau đó một phen nắm lấy cánh tay cô, hướng về phía xe đang đậu gần đó mà lái đi...

Giản Mạt bởi vì say rượu lại còn mắc mưa, đầu óc có chút choáng váng, bị Cố Bắc Thần kéo đi như vậy, bước chân liền lao đảo cơ hồ như thoe không kịp: “Anh chậm lại một chút... A! Cố Bắc Thần, anh làm em đau đó...”

Cố Bắc Thần một chút cũng không dịu dàng, đem Giản Mạt nhét vào ghế lái phụ, sau đó cầm lấy chìa khóa xe, quay đầu lại liếc nhìn Lý Tiểu Nguyệt ở phía sau, ra hiệu cho Tiểu Cảnh.

“Tôi đưa Lý tiểu thư trở về.” Tiểu Cảnh vội vàng chủ động nhận nhiệm vụ.

Cố Bắc Thần không nói gì, trực tiếp mở cửa ghế lái ra ngồi vào, liền thấy Giản Mạt đang muốn mở cửa xe... Hắn không nhanh không chậm ấn xuống nút khóa cửa xe, một phen đem cô kéo lại, thắt dây an toàn.

Giản Mạt có chút phản kháng: “Em muốn đi cùng Tiểu Nguyệt, em muốn đi cùng Tiểu Nguyệt!” Sau đó liền định đem dây an toàn tháo ra.

Cố Bắc Thần chưa từng thấy qua bộ dạng khi uống say của Giản Mạt, nếu như nói bộ dáng cô nhảy tango lúc ấy làm cho hắn có bao nhiêu trăm mê, thì bộ dạng của cô lúc này làm cho hắn có bao nhiêu phản cảm.

“Tiểu Cảnh sẽ đưa cô ấy về!” Cố Bắc Thần cố nhìn xuống ngọn lửa giận đang bốc lên trong lòng.

Giản Mạt nhất quyết không buông tha liền muốn tháo dây an toàn: “Không cần anh lo...!”

“Giản Mạt!” Cố Bắc Thần bị Giản Mạt không biết phân rõ phải trái làm cho có chút bức bối, nhưng nhìn lại bộ dáng ngây thơ mơ màng say của cô, rốt cuộc cũng nhịn xuống, nói: “Lý Tiểu Nguyệt vừa mới say thai không bao lâu, em tính làm cho cả em cùng cô ấy ở trong mưa rồi bị bệnh hết cả sao?”

Thanh âm lạnh lùng lộ ra tia rét lạnh, Cố Bắc Thần thấy Giản Mạt còn đang giãy giụa, cười lạnh nói: “Giản Mạt, em thật ích kỷ!”

Giản Mạt dừng lại động tác muốn cởi dây an toàn, ánh mắt cô mơ màng nhìn Cố Bắc Thần, hô hấp bắt đầu có chút nặng nề khởi đầu: “Cố Bắc Thần, anh mới ích kỷ!”

Cô có chút gào thét hô lên tiếng, mũi bỗng nhiên chua xót, sau đó viền mắt của cô cũng lập tức đỏ lên.

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, qua một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Anh bảo em chuyển ra Lam Trạch Viên... Giản Mạt, em không vui, có phải hay không?” Hắn không chờ Giản Mạt trả lời, liền tiếp tục hỏi: “Là bởi vì anh bảo em chuyển đi, em không vui, hay là bởi vì không có biệt thự ở nữa, em không vui?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Em không muốn chuyển, có thể không chuyển!

EDITOR: AN NHIÊN

Lời nói của Cố Bắc Thần làm cho dòng suy nghĩ của Giản Mạt bị đứt đoạn, khẽ phe phẩy mi mắt không biết là vì nước mắt hay nước mưa mà có chút bết dính, tầm mắt trống rỗng không có điểm sang nhìn hắn một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Em không vui? Em vì sao lại không vui chứ?”

Cô hỏi lại, hai năm qua cô đã vô thức ngụy trang những cảm xúc hèn mọn của bản thân mình: “Em rất vui về mà... Bởi vì em rất vui, nên đêm nay em mới đi chúc mừng!”

Giọng nói của Giản Mạt có chút lè nhè, men say dần làm cho tầm mắt cô ngày càng mơ màng, không nhìn thấy gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị đã ám trầm một mảng của Cố Bắc Thần, còn tiếp tục nói: “A Thần, cảm ơn anh...”

Cô nhếch khóe miệng, cánh tay câu ở trên cổ Cố Bắc Thần, sau đó tiến lên ở trên gương mặt tuấn tú của hắn hạ xuống một cái hôn: “Em thực sự, thực sự rất thích nơi ở mới đó... Hi hi...”

Trong lòng Cố Bắc Thần ngày càng phát ra hơi thở ồ ồ, chủ động tháo cánh tay Giản Mạt đang câu trên cổ hắn ra, lái xe rời đi..

Chiếc xe điên cuồng phóng đi trong làn mưa phùn lất phất, rất nhiều lần nguy hiểm ngay trước mắt mà xe vẫn tránh được, ban đêm vốn yên tĩnh vì tiếng còi xe gào rú mà trở nên âm ỉ.

“Dừng... Ơ... Dừng xe...” Giản Mạt bởi vì uống rượu, đầu thế nào chịu được tốc độ xe như vậy, chỉ chốc lát sau, trong bụng liền dâng lên một cơn sóng trào vô cùng khó chịu.

Cố Bắc Thần không để ý, vẫn tiếp tục đạp chân ga chạy thẳng tới..

“A Thần... Ừm... Dừng... Dừng xe lại...” Giản Mạt dùng chút lý trí cuối cùng cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cô rốt cuộc cũng không nhịn được.

“Két...”

Tiếng xe thắng gấp chói tai đột ngột vang lên, Giản Mạt vội vàng mở cửa xe chạy ra ngoài, chống vào một thân cây gần đó bắt đầu nôn.

Ánh mắt Cố Bắc Thần u ám nhìn Giản Mạt đang khom người non ở đó, sắc mặt phủ đầy hắc tuyến. Nhịn một lúc lâu, hắn mới lấy bình nước để trong hộp xe bên cạnh rồi xuống xe, đi tới chỗ Giản Mạt đang đứng đưa cho cô.

Giản Mạt vẫn còn đang nôn, kỳ thực đã sớm đem hết mọi thứ trong bụng nôn hết ra... Buổi tối vốn dĩ cô không ăn gì, hậu quả của việc để bụng rỗng uống rượu chính là như bây giờ, cảm giác giống như có ai đó bỏ một cục than nóng vào bụng cô, vừa nóng lại vừa đau...

Giản Mạt khổ sở cau lại mày, tay vô thức vỗ về dạ dày đang khó chịu, bởi vì nôn cùng với cảm giác đau, mặt của cô đã trở nên tái xanh.

“Đáng đời!” Cố Bắc Thần lạnh lùng mở miệng, sau đó đem bình nước đưa cho cô.

Giản Mạt nghiêng đầu nhìn về phía hắn, khó khăn nuốt nuốt xuống, nhìn xuống cảm giác khó chịu cầm lấy bình nước súc miệng... Chỉ là, cơn đau trong bụng kia không ngừng dâng lên làm cho cô nhịn không được lại nôn ra.

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Giản Mạt, ánh mắt Cố Bắc Thần dần trở nên sâu thẳm: “Buổi tối đã ăn gì chưa?”

Giản Mạt chỉ đưa tay ấn ấn dạ dày, cắn răng ầm ừn con đau đang truyền đến, không nói gì. Tầm mắt Cố Bắc Thần càng ngày càng sâu, hắn đen mặt một bước tiến lên, đem Giản Mạt ôm ngang lên, đi trở lại xe...

Giản Mạt vô thức cuộn tròn thân thể lại, cũng không biết có phải là sợ Cố Bắc Thần nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt cô hay không, cô liền đem mặt vùi sâu vào lồng ngực rộng lớn của Cố Bắc Thần.

Nhìn bộ dáng y lại như vậy của Giản Mạt, tầm mắt Cố Bắc Thần hơi hạ xuống, đem cô nhẹ nhàng đặt vào trong xe, giúp cô cài dây an toàn, sau đó vòng qua xe, mở cửa ngồi vào ghế lái bên cạnh.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, bình ổn hướng về phía Lam Trạch Viên chạy tới, Giản Mạt nhìn nhìn cảnh vật hai bên đường, khẽ nhíu mày, giọng nói không có chút sức lực vang lên lời nhắc nhở: “Đây không phải là đường về Nhuận Trạch Viên...”

“Ừm.” Cố Bắc Thần lạnh lùng ứng thanh.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Giản Mạt lại hỏi lần nữa.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu liếc nhìn Giản Mạt, rồi lại nhìn về phía trước, lãnh đạm nói: “Về Lam Trạch Viên.”

“Em đã chuyển đến Nhuận Trạch Viên rồi.” Giản Mạt có chút bối động nói.

“Vậy thì sao?” Cố Bắc Thần cười lạnh hỏi.

Bàn tay đang ấn trên dạ dày của Giản Mạt nắm chặt, nhẫn nhịn một chút mới nói: “Quần áo của em cũng đã đều mang đến đó rồi...”

“Ừm!” Cố Bắc Thần lại lãnh đạm đáp lời.

Giản Mạt bị thái độ bình thản đó của hắn làm cho tức đến mức thở dốc, cắn răng nói: “Em phải về Nhuận Trạch Viên.”

“Két...” một tiếng, xe bỗng nhiên dừng lại ở giữa đường, cũng may đang là đêm khuya, lại còn đang đi trên đường thông khu biệt thự, nên trên đường không có xe.

“Giản Mạt, em đang tùy hứng điều gì vậy?” Cổ Bắc Thần cười lạnh, ung con người càng lạnh lùng nhìn Giản Mạt.

Giản Mạt ngơ ngẩn nhìn Cổ Bắc Thần, khóe miệng đột nhiên câu lên ý cười: “Tùy hứng?” Cô khẽ hỏi nhẹ một tiếng, cảm thấy càng thêm buồn cười: “A Thần, em kết hôn với anh hai năm... Anh cảm thấy hai chữ “tùy hứng” này có thể thích hợp dung để hình dung lên người em sao?”

Ánh mắt Cổ Bắc Thần như ngộ ra điều gì đó, đột nhiên đáy mắt càng sâu hơn. Đúng vậy, từ khi Giản Mạt bắt đầu kết hôn với hắn, cho đến tận bây giờ cũng không có bất cứ quan hệ nào với hai chữ “tùy hứng” này... Nhưng, chính là bởi vì cô không hề tùy hứng, cho nên chuyện gì cô cũng xem như không sao cả, mới làm cho hắn càng thêm tức giận!

Giản Mạt âm thầm hít một hơi thật sâu xuống, đưa mắt nhìn đi chỗ khác né đi ánh nhìn dường như có thể thấu được mọi thứ của Cổ Bắc Thần: “A Thần...” Cô nhẹ nhàng gọi hắn, nói: “Quần áo của em đều ướt cả rồi, có thể đi về trước được không?” Cô ngẩn mặt khẽ chớp mí mắt, làm ra bộ đáng thương: “Dạ dày của em không thoải mái, có thể em còn bị cảm mạo nữa... Em còn muốn hoàn thành bản thiết kế em còn chưa về xong, em cũng không cơ hội thật vất vả mới có được lại mất đi.”

Đúng, chính là bộ dáng vừa hờn dỗi lại đáng thương này... Là bộ dạng hai năm qua Cổ Bắc Thần thích nhất ở Giản Mạt, nhưng ngay lúc này lại vô cùng chán ghét.

Ngày đó, hắn đã suy nghĩ đến rất nhiều bộ dáng của Giản Mạt khi chuyển ra Lam Trạch Viên, thế nhưng duy chỉ có bộ dáng bày ra vẻ không sao cả của cô là hắn lại không nghĩ đến... Khi nhìn thấy biểu tình của cô như vậy, hắn tức giận.

Phải, tức giận... Bao nhiêu kiềm nén bấy lâu cũng không còn nữa.

Hai ngày sau, hắn không đi dọn nhà cùng với cô, chỉ giao cho Tiêu Cảnh sau khi chuẩn bị xong nhà thì cho cô dọn đến đó... Tiêu Cảnh lúc trở về, hắn trong lúc vô tình nghe được cậu ấy nói với Tô San rằng, cô đối với việc dọn nhà rất vui vẻ!

Đúng vậy, rất vui vẻ! Cô đối với hắn cho đến bây giờ cũng chỉ là vì có tiền tài vật chất, không hơn!

Bản thân hắn chính là muốn một bà xã như vậy, mà cô thì thật phần thích hợp... Vậy hắn tức giận cái gì?

Cổ Bắc Thần âm thầm tự giễu, ánh mắt mỗi lúc một sâu, lại lần nữa đạp ga cho xe rời đi...

Lúc quay đầu xe, lớp xe ma sát với mặt đường truyền đến âm thanh chói tai.

Dạ dày co rút càng ngày càng đau, Giản Mạt vẫn lấy tay ấn xuống dạ dày, đem mặt vùi ở một bên, cực lực cắn môi dưới ẩn nhẫn cơn đau... Cô không cần biết bộ dáng của mình lúc này khó coi như thế nào, chỉ là kiêu ngạo không muốn cho Cổ Bắc Thần nhìn thấy bộ dáng cô nhẫn nhịn cơn đau.

Đèn đường bên ngoài rất nhanh đã bị bỏ lại phía sau, đèn xe ở trong mưa kéo thành từng đợt ánh sáng óng ánh mơ màng...

Đầu Giản Mạt lúc này bắt đầu truyền đến cơn đau, trên người truyền đến từng cơn rét lạnh.

Cổ Bắc Thần nghiêng đầu liếc nhìn thân thể khẽ run của Giản Mạt, con người sắc bén âm trầm một mảng nhưng rất nhanh lại thu hồi lại ánh mắt như bình thường, đem máy sưởi trong xe mở lên tối đa.

Từng đợt gió ẩm thổi đến, cảm giác rét lạnh trên người Giản Mạt vừa mới thả lỏng ra được một chút, nhưng dạ dày co rút vẫn còn nhói lên từng cơn, làm cho hô hấp của cô loạn nhịp, đứt đoạn.

Khi đến bãi đỗ xe của Nhuận Trạch Viên, Giản Mạt đã mơ mơ màng màng nhắm nghiền mắt lại, không biết là bởi vì còn trong rượu hay là do đau đầu.

Cổ Bắc Thần cẩn thận dừng xe lại, nhìn bộ dạng khí bất đánh một chỗ đến của Giản Mạt. Xuống xe, nhẹ nhàng đem Giản Mạt ở ghế lái phụ ôm ra, sau đó đi vào thang máy... Một loạt hành động diễn ra liền mạch lưu loát.

Giản Mạt gối đầu trên khuỷu tay Cổ Bắc Thần, tầm mắt mơ màng nhìn khuôn cằm cương nghị của hắn. Đột nhiên, mũi bỗng dưng chua xót, viền mắt liền đỏ lên.

Cổ Bắc Thần cúi đầu nhìn xuống... Giản Mạt vội vàng đem mặt mình vùi vào lồng ngực của hắn, đem tất cả bi thương che lấp toàn bộ.

“Mạt nhi...” Cổ Bắc Thần thu lại tầm mắt, nhìn về phía trước: “Nếu như em không muốn chuyển, có thể không chuyển!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Địch thân hắn nấu trà gừng

Giản Mạt chỉ nằm trong lòng Cổ Bắc Thần vùi mặt sâu vào ngực hắn, không nói lời nào.

Cổ Bắc Thần âm thầm khẽ thở dài, cảm thấy trong lòng phảng phất có thứ gì đó thay đổi... Nhưng rốt cuộc là cái gì thay đổi, hắn cũng không nghiêm túc suy nghĩ đến.

“Đỉnh” một tiếng truyền đến, thang máy đã đến tầng cao nhất.

Ấn mặt mũi, mở cửa bước vào trong, Cổ Bắc Thần nhìn xung quanh một vòng, sau đó cảm điều khiển từ xa mở máy điều hòa, đem Giản Mạt ôm thẳng vào phòng tắm: “Tắm nước nóng một chút trước đã...” Thanh âm của hắn trầm thấp, nói xong, liếc nhìn đôi mắt đỏ hồng của Giản Mạt một cái, xoay người ra khỏi phòng tắm.

Giản Mạt đảo đảo con ngươi, cười tự giễu, cảm thấy mình càng lúc càng khác người...

Bởi vì dạ dày còn đang co rút từng đợt đau đớn, cộng thêm việc mắc mưa khi say rượu, đầu càng đau lợi hại, Giản Mạt cũng chỉ tùy tiện rửa mình một chút liền khoác áo choàng tắm ra ngoài.

Cổ Bắc Thần không có ở phòng ngủ, Giản Mạt lúc này đang khó chịu trong người nên cũng không có tâm tình để ý đến việc hắn đã đi hay chưa, chỉ nằm bò trên giường ngủ, cầm lấy một cái gối đặt ở dạ dày, nhắm nhin con đau.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ngay lúc đầu óc Giản Mạt có chút mơ mơ hồ hồ, cửa phòng ngủ bị mở ra, Cổ Bắc Thần trong tay bưng một cái bát đi đến...

“Đến đây, uống cái này đi.” Cổ Bắc Thần phát ra âm thanh trầm thấp mà lãnh đạm.

Giản Mạt hừ hừ ảo ảo chớp chớp mắt: “Em không muốn uống thuốc đâu... Nằm nghỉ một chút sẽ không có việc gì mà.”

Đôi mày kiếm của Cổ Bắc Thần trong nháy mắt chột nhủ lại, đối với việc Giản Mạt cùng với Thẩm Sơ không thích uống thuốc giống như nhau khiến cho con ngươi của hắn hiện lên một mảng âm u.

Đem bát trong tay đặt xuống tủ đầu giường, sau đó cũng không quan tâm đến việc Giản Mạt có đồng ý hay không, Cổ Bắc Thần trực tiếp ngồi xuống giường, đem cô đỡ lên dựa vào người mình: “Không phải thuốc...” Nói xong, đem cái bát đặt trên tủ đầu giường bê qua.

Hương thơm nhàn nhạt lan tỏa, Giản Mạt hơi đảo con ngươi nhìn nhìn, nước canh màu đỏ sậm tản ra làn khói ẩm áp.

Lúc uống vào có chút cay cay, nhưng sau đó liền được vị ngọt từ hơi thở che lấp... Nước gừng đường đỏ theo đầu lưỡi trượt vào cổ họng, không đầy một lát, dạ dày liền truyền đến cảm giác ấm áp dễ chịu.

“Cái này ở đâu ra vậy?” Giản Mạt có chút dè dặt hỏi.

Cổ Bắc Thần lạnh lùng đặt bát xuống, không nói gì.

Giản Mạt nhìn gương mặt cổ nén giận của hắn, đột nhiên cười khời đến: “Là anh nấu được sao?”

Cổ Bắc Thần hừ lạnh một tiếng, vẫn không chịu nói chuyện.

Giản Mạt lại cười, dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt bởi vì nụ cười kia mà phá lệ mê người: “Anh lại còn nấu được trà gừng đường đỏ sao...” Cô đột nhiên nhíu mày: “A Thần, anh không phải vì thiếu nữ nhân mà không sống được đây chứ?” Vốn chỉ là một lời nói trêu đùa, nhưng ánh mắt Cổ Bắc Thần lại tối lại, trong lòng Giản Mạt lập tức rơi “lộp bộp” một tiếng.

“Em là người thứ hai!” Cổ Bắc Thần nhàn nhạt mở miệng.

“Phải không?” Giản Mạt giật giật khóe miệng, tâm giống như là đang ở bên vách núi, chỉ lần không cẩn thận, sẩy chân một cái, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, cô biết mình không nên hỏi, nhưng lại không điều khiển được cái miệng: “Vậy... người thứ nhất kia là ai vậy?”

Ánh mắt Cổ Bắc Thần thâm thúy nhìn Giản Mạt, cũng không nói lời nào liền đứng dậy, sau đó đi lấy máy sấy tóc qua... Ra hiệu cho Giản Mạt đem đầu gối ở trên đùi hắn, hắn bắt đầu mở máy sấy sấy tóc cho cô.

Làn gió ẩm áp theo tiếng từ máy sấy tóc truyền đến, Giản Mạt nỗ lực không nghĩ đến người đầu tiên kia là ai nữa, làn gió ẩm áp kia cũng làm cho tim cô trở nên bình tĩnh lại. Lúc này lại đột nhiên nhớ tới... Kỳ thực, trong hai năm qua, hai người bọn họ ở chung không phải lúc nào cũng ở trên giường.

Giản Mạt à, nếu như đây là cũng khoảng thời gian cuối cùng, vậy thì hãy để nó trôi qua thật yên ổn đi... Ít nhất là, mày cũng không phải là thua toàn bộ.

“A Thần...”

“Hừm?” Cổ Bắc Thần lãnh đạm ứng thanh.

Giản Mạt ngược mắt lên nhìn kỹ hẳn: “Hội nghị ngày đó anh sẽ tham gia sao?”

“Sẽ không.” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói: “Chút chuyện nhỏ này cũng muốn anh tham gia, như vậy anh chẳng phải sẽ bận chết sao?”

Giản Mạt vừa nghe, lập tức hỏi: “Vậy tại sao ngày đó chỉ là họp một chuyện nhỏ anh cũng tham gia?”

Cố Bắc Thần tức thì nhíu mày kiểm, con ngươi sắc bén thâm thúy nhìn vào đôi mắt Giản Mạt.

Giản Mạt đột nhiên cười có chút giảo hoạt, ý cười lan lên tận khóe mắt đắc ý nói: “Sẽ không... là bởi vì anh muốn xem xem em có nhớ ngày kỷ niệm gặp nhau của hai chúng ta không đấy chứ?”

“...” Ánh mắt Cố Bắc Thần đen lại: “Em đừng có ảo tưởng quá, anh chỉ đang nhìn xem cơ hội mà anh cho em, em làm sao chế tạo lại được bản thiết kế ấy thôi.”

Giản Mạt lật người một chút, bởi vì lúc này uống nước gừng đường đỏ, dạ dày co rút đã giảm đi đau đớn, cả người cô bây giờ nhìn qua đã có tinh thần hơn không ít: “Em quả thật là muốn nói như vậy đó.”

Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, tắt máy sấy: “Anh không có quyền cũng không có năng lực ngăn cản suy nghĩ của em.”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp xuống, đối với lời nói lãnh trào vừa rồi của Cố Bắc Thần, chỉ bĩu môi lầm bầm trong miệng: “Tốt nhất ngày đó anh đừng có đi!”

Con ngươi sắc bén của Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt thật sâu, môi mỏng câu lên một chút ý cười như có như không, lạnh lùng nhíu mày nói: “Thế nào, sợ anh nhìn thấy bộ dáng thua thảm hại của em sao?”

“Anh liền biết nhất định em sẽ thua sao?” Giản Mạt hừ hừ.

Cố Bắc Thần cười cười không nói gì, đứng dậy đi vào phòng tắm... Không đầy một lát sau, bên trong truyền ra tiếng nước chảy từ vòi hoa sen.

Giản Mạt nằm bò ở trên gối, cũng không biết có phải là vì thay đổi hoàn cảnh hay không, trong lòng cô có chút kháng cự.

Cố Bắc Thần tắm rửa xong đi ra, liền nhìn thấy một bộ dáng tự do của Giản Mạt: “Còn không thoải mái sao?”

Hắn nhẹ nhíu mày kiểm: “Có muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút hay không?”

“Không có, tốt hơn nhiều rồi...” Giản Mạt thì thầm nói: “Chỉ là thay đổi hoàn cảnh, có chút không thích ứng, chưa quen thôi.”

Cố Bắc Thần âm thầm than nhẹ một tiếng, nằm xuống giường đem Giản Mạt đang nằm bên cạnh kéo vào trong ngực, ôm chặt, giọng nói trầm thấp giàu từ tính tràn ra môi mỏng: “Nằm trong lòng anh còn không thích ứng sao?”

Trong lòng Giản Mạt có chút lạnh lạnh, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười, nói: “Ông xã ôm ấp tốt thật...” Cô hơi ngẩng mặt lên, ngay ở khóe môi Cố Bắc Thần hạ xuống một nụ hôn.

Con ngươi Cố Bắc Thần híp lại: “Nếu như em cảm thấy cơ thể của em hiện giờ có thể thừa sức tiếp nhận anh, anh sẽ không để ý đến việc em tiếp tục nghịch lửa đâu...”

Giản Mạt vừa nghe xong, lập tức ngoan ngoãn nằm xuống khuỷu tay của Cố Bắc Thần.

“Mạt nhi...”

“Hửm?” Giản Mạt nhẹ nhàng ứng thanh.

Cố Bắc Thần mấp máy môi mỏng cả nửa ngày, rốt cuộc lại đem lời vừa muốn nói nuốt xuống, chỉ mở miệng nói: “Ngủ đi!”

“Ừm... Ông xã, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Cố Bắc Thần nói, cầm điều khiển từ xa tắt đèn.

Màn đêm bao phủ, Giản Mạt gối đầu ở khuỷu tay Cố Bắc Thần đã ngoan ngoãn ngủ yên.

Cố Bắc Thần mở to mắt, mực đồng thâm thúy như ánh trăng đen của người nắm trong tay quyền quyết định, lộ ra hơi thở ngưng trọng, âm trầm.

Đêm, mưa phùn dần dần ngui bớt, nhưng cũng không cách nào ngăn cản cuộc sống về đêm của từng bước chân con người.

Thẩm Sơ sau khi cùng mấy người bạn bè tụ hội xong thì về nhà, thấy trong biệt thự vẫn còn sáng đèn, tay hơi nắm chặt lại, cao ngạo đập lên nền đất đi vào...

“Ba, ba còn chưa ngủ sao?” Thẩm Sơ nhìn Thẩm Hàng Chi còn đang ngồi trên ghế sofa đọc báo, chào hỏi.

“Ừ.” Thẩm Hàng Chi trả lời sau đó xếp báo lại nhìn về phía Thẩm Sơ: “Đang đợi con.”

Thẩm Sơ bắt gặp ánh mắt dưới, đi tới: “Đã trễ thế này rồi, ba có chuyện gì sao?”

“Con trở về cũng đã mấy ngày.” Ánh mắt Thẩm Hàng Chi lộ ra tia lợi hại: “Giữa con và Cố Bắc Thần là như thế nào?”

Thẩm Sơ rũ mắt xuống, che giấu đáy mắt khác thường, sau đó thần sắc bình tĩnh nói: “Chúng con đã cách ra nhau năm năm rồi, huống chi...” Cô ngược mắt, đã giấu đi đáy mắt khác thường: “... Anh ta hiện tại, nói như thế nào thì cũng là đã kết hôn rồi.”

Thẩm Hàng Chi vừa nghe, cười lạnh một tiếng nói: “JK tối đa không thể chống đỡ quá hai tháng, Thẩm Sơ, con chẳng lẽ không hiểu được mục đích lần này trở về của con là gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Gặp lại Giản Hành

Tiêu Cảnh xoa xoa ấn đường: “Vẫn còn đang theo dõi...” Hắn dừng một chút mới tiếp tục nói: “Thần thiếu, chuyện này có điểm rất kì lạ.”

“Hửm?” Cố Bắc Thần nhẹ nhàng đáp.

Tiêu Cảnh nhìn trên máy tính đang báo về tin tức, dừng một chút mới nói: “Tôi đang tìm lại thông tin vào thời điểm JK bên kia xảy ra chuyện, trong lúc vô tình phát hiện ra một ít chuyện của năm năm trước... Tôi cảm thấy, có khả năng JK cùng Hoài nhị gia kỳ thật đã sớm hợp tác cùng nhau.”

Ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên lạnh lẽo, ánh mắt híp lại, lạnh lùng nói: “Đế Hoàng đã sắp tới lễ kỉ niệm một năm thành lập... Tôi ngược lại rất mong chờ, Nhị bá lần này mang đến lễ vật gì cho chúng ta.”

Tiêu Cảnh rõ ràng có phần nặng nề: “Thần thiếu, JK lần này cần thu mua, Hoài nhị gia mấy năm cũng không xuất hiện, đột nhiên tại giờ phút quan trọng này lại trở về... Chuyện này quá kỳ lạ.”

“Việc nên giải quyết, dù sao cũng phải giải quyết...” Sự lạnh lùng trên mặt Cố Bắc Thần thoáng chốc đã khôi phục về bình tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì trời mưa nên muộn tới muộn hơn so với mọi ngày một chút, trong không khí xen lẫn một chút khí tức ướt lạnh...

Lúc Giản Mạt tỉnh lại, Cố Bắc Thần đã không còn ở đây nữa, cô xoa xoa cái đầu mờ mịt, nhìn hai bên một chút, không thấy công dáng Cố Bắc Thần đâu... Cuối cùng tầm mắt dừng lại trên tờ giấy ghi chú ở tủ đầu giường.

Cầm lấy, chỉ thấy phía trên viết: Hy vọng lần sau khi em nhảy điệu Tango, là ở trong tay anh!

Giản Mạt hơi hơi ngạc nhiên, nháy mắt nhớ tới sự việc tối hôm qua. “Pằng” một cái, nháy mắt mặt liền đỏ lên.

Vốn dĩ muốn cho tâm của chính mình một nghi thức tạm biệt, ai biết cuối cùng lại gặp được Cố Bắc Thần... Không chỉ có như thế, còn đem lớp nguy trang hai năm vừa qua lập tức phá hủy toàn bộ.

Tầm mắt theo bản năng nhìn về cái chén không ở phía trên tủ đầu giường, tầm mắt Giản Mạt dần trở nên tan rã... Cuối cùng, khóe miệng cười tự giễu, rũ mắt nhìn về phía tờ giấy ghi chú: “Chỉ sợ... Vĩnh viễn sẽ không có cơ hội này nữa.”

Giản Mạt khô khốc giật giật khóe miệng sau đó đem tờ ghi chú để vào trong ngăn kéo, sau đó mới đi rửa mặt...

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, tí tách tí tách.

Bởi vì từ Nhuận Trạch Viên đến khu quốc tế Lăng Vũ chỉ cách có một con đường, nên Giản Mạt cũng không lái xe, mà che ô đi bộ dưới mưa.

Giản Mạt vừa ra khỏi ngã rẽ của Nhuận Trạch Viên, đột nhiên liền bị một người cản đường, cô không để ý đến, chỉ tránh qua một bên tiếp tục đi, nhưng người nọ vẫn chặn ở trước mặt cô.

Giản Mạt nhíu mày, nâng tầm mắt đồng thời đem cây dù ngả về phía sau... Thời điểm nhìn thấy rõ người chặn đường cô là ai, cô trừng lớn mắt: “Giản Hành!”

Hai chữ này, Giản Mạt thốt lên cực kỳ cảm phẫn.

Giản Hành cười cười: “Tiểu Mạt, sao không gọi anh trai vậy?”

Giản Mạt nắm chặt lấy cán dù, đôi mắt ngập tràn phần hận, hô hấp của cô cũng có chút dồn dập, thời điểm nhìn thấy Giản Hành ngay trước mắt, dường như mọi ký ức về hai năm trước đều quay về: “Anh trai sao? Ha ha...” Cô cười gượng: “Anh còn xứng để tôi kêu một tiếng ‘anh trai’ sao?”

Giản Hành nhìn hai bên, tầm mắt của người đi đường lúc này đều dồn về phía họ: “Tiểu Mạt, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện một chút đi.”

“Giản Hành, tôi và anh còn có gì để nói sao?” Từng chữ, đều bị Giản Mạt thốt ra qua từng kẽ răng, mắt của cô liền đỏ lên: “Nói chuyện hai năm trước anh đã làm gì với tôi, hay là nói chuyện ba đã chết?” Cô gầm nhẹ một tiếng, dường như đem hết thấy sự phẫn uất trong hai năm qua bùng phát.

Giản Hành nhìn ánh mắt của người xung quanh tập trung vào họ càng ngày càng nhiều, âm thầm chửi thề một câu, kéo tay Giản Mạt hướng một bên ngõ nhỏ đi tới.

Giản Mạt cũng quên mất phải giãy giụa, mãi đến khi bị kéo lại gần ngõ nhỏ mới chợt tỉnh: “Giản Hành, anh buông tôi ra...” Cô la lên thành tiếng, thấy Giản Hành không có ý định bỏ ra, nhấc chân hướng trên đùi hắn hung hăng mà đạp xuống.

Giản Hành bị đau, theo bản năng buông lỏng tay, Giản Mạt liền thoát khỏi kiềm chế của hắn.

Giản Mạt không biết Giản Hành đột nhiên xuất hiện là vì cái gì, ngày đó hắn còn trốn tránh cô lắm cơ mà, hôm nay lại không kiêng nể gì mà chặn ngay trước mặt cô: “Biến mất hai năm... Anh như thế nào còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt tôi vậy?”

Ánh mắt Giản Hành thâm sâu, sau đó nói: “Nếu có thể, anh cũng không muốn xuất hiện!”

Giản Mạt vừa nghe, lạnh lùng chế giễu nhìn Giản Hành liền nói: “Vậy anh vì cái gì lại xuất hiện... Anh vì sao không biến mất, cả đời này cũng đừng xuất hiện ở trước mặt tôi.” Tay cô gắt gao nắm chặt lấy cán dù, nhìn khuôn mặt một chút áy náy cũng không có của Giản Hành, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Giản Hành, người tôi không muốn nhìn thấy nhất trong cuộc đời này chính là anh!”

Dứt lời, Giản Mạt cắn răng nhanh chóng xoay người, cô sợ, sợ chỉ cần ở lại thêm một giây nữa, cô sẽ sụp đổ mất.

“Tiểu Mạt, anh rất cần tiền...” Giản Hành nhẫn nhịn, rốt cuộc nói: “Không nhiều đâu, chỉ cần một trăm vạn!”

Giản Mạt nghe xong liền xoay người, nhìn về mặt tham lam của Giản Hành lại đột nhiên muốn cười, mà cô xác thật cũng cười: “Giản Hành, anh dựa vào cái gì mà cho rằng... Với cách anh đối với tôi như vậy, tôi sẽ còn cho anh tiền?” Ánh mắt cô trở nên rét lạnh giống như tiết trời hiện tại: “Không cần nghĩ đến việc tôi có nhiều tiền như thế, cho dù có, tôi cũng không cho anh!”

Lần này, Giản Mạt cũng không tiếp tục dừng lại lâu, xoay người liền nhanh chóng rời khỏi...

Giản Hằng khẽ cắn môi, hướng tới bóng dáng vội vàng của cô khẽ nói: “Quan hệ của em và Cố Bắc Thần anh thấy cũng không tệ nha...” Hắn thấy bước chân Giản Mạt vẫn không ngừng, lại vội vàng nói: “Giản Mạt, có phải em muốn chuyện hai năm trước em cùng vị lão đại kia lên giường bị lộ ra ngoài không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Kiếp trước tôi mắc nợ anh sao?

EDITOR: AIRY NGUYEN

Giản Mạt tức thì dừng bước, cơ thể cô run rẩy một cách không thể kiềm chế được, phải mất một lúc sau, cô quay lại, gương mặt trắng bệch cắn răng tức giận, cô gào thét: “Giản Hành... anh có còn là người nữa hay không?”

Giản Hành dù trong lòng thoáng giật mình sợ hãi, nhưng rất nhanh tự trấn an chính hắn và nói: “Anh cũng không muốn... nhưng hiện tại anh rất cần tiền!” Hắn bước đến hai bước, nắm lấy cánh tay Giản Mạt liền nói: “Em và Cố Bắc Thần quan hệ không tệ chút nào, đúng không? Một trăm vạn, chỉ cần một trăm vạn... Một trăm vạn đối với Cố Bắc Thần không là cái rắm gì cả... Tiểu Mạt, em gái giúp anh có được không?”

Giản Mạt cắn răng ra sức thoát khỏi sự kiềm chế của Giản Hành, cây dù rơi xuống, mưa rơi trên cơ thể cô, cái lạnh rét thấu xương làm cô cảm thấy như rơi vào hầm băng: “Tôi cùng Cố Bắc Thần không có quen biết... tôi cũng không có một trăm vạn!”

Cô run rẩy môi nói: “Giản Hành, mẹ vẫn còn nằm trong bệnh viện, để duy trì sự sống cho mẹ, tôi đã rất vất vả rồi...” Cô không thể không chế được nước mắt đang trào ra: “Anh có thể mặc kệ sự sống chết của mẹ, nhưng tại sao anh còn xuất hiện trong tình cảnh này và đòi hỏi tôi như vậy?”

Giản Mạt gào thét lên, những nỗi niềm bí ẩn chứa trong lòng suốt hai năm quá bộc phát ra một cách không thể kiềm chế...

Bởi vì đêm đó, cô và Sở Tử Tiêu đã không thể nào ở bên nhau.

Bởi vì đêm đó, cô đã đem chính mình bán cho Cố Bắc Thần...

Cũng bởi vì đêm đó, cuộc đời của cô đã thay đổi hoàn toàn!

Giản Mạt tầm mắt lạnh giá, chút tình thân còn sót lại với Giản Hành giờ triệt để đã không còn, vì hắn đã nhắc đến đêm hôm đó... Vị lão đại kia ... Ha ha! Hoá ra, người đàn ông đêm đó là một lão đại... Cô chỉ là một món hàng, bị chính anh trai của mình đã đem cô bán cho lão đại!

Lòng Giản Mạt đau đớn, nghĩ đến điều này cô đẩy lên cảm giác dơ bẩn, thứ cảm giác làm cô muốn nôn mửa ra từ dạ dày vốn trống không, cực kỳ khó chịu.

“Tiểu Mạt, anh làm vậy cũng vì không còn cách nào khác...” Giản Hành cắn răng

Nếu như không phải rơi vào thế này, hắn cũng không muốn giờ quay lại tìm Giản Mạt. Hai năm trước hắn tự cho mình là rơi vào thế bất đắc dĩ, thế nhưng, Giản Mạt rốt cuộc cũng là em gái của hắn, hắn vì muốn vay mượn tiền, chỉ có thể lừa đem em gái của mình. Tại thời điểm đó, hắn nghĩ đã không còn biện pháp gì khác, nhưng thật ra, hắn thật sự đã mất đi nhân tính.

Giản Mạt không quan tâm đến sự đau đớn, cô giả vờ liên tục để thoát khỏi sự kềm chế của Giản Hành: “Tôi không có tiền, tôi hiện tại không có một trăm vạn...” Cô trừng mắt, ánh mắt cô đỏ ngầu vì nước mắt xen lẫn tức giận, nghiêng rằng: “Giản Hành, tôi hoàn toàn không có cách, sao anh không buông tha cho tôi vậy?”

“Em có thể không có cách sao?” Giản Hành mở to hai mắt nhìn: “Rõ ràng em và Cố Bắc Thần quan hệ không tệ chút nào...” Khoé miệng hắn nở nụ cười tham lam: “Tiểu Mạt, có phải em đã lên giường với Cố Bắc Thần? Tiền chữa bệnh cho mẹ là hắn cho em đúng không?” Giản Mạt nhìn Giản Hành nói với ánh mắt quỷ dị tham lam, cô cảm thấy buồn cười: “Có phải anh đang cảm thấy rằng anh đã đưa tôi dâng lên giường cho người đàn ông khác, nên giờ tôi không cần phải giữ gìn gì nữa đúng không?”

Giản Hành sùng sốt: “Anh không có ý này...” Hắn vội vàng nói: “Giản Mạt, em và Cố Bắc Thần rõ ràng có mối quan hệ... nhất định là vậy, đúng không?” Hắn trừng mắt lên: “Nếu như không, lần trước hắn cũng không vì giúp em mà làm nhiều việc đến vậy.”

Giản Mạt gạt tay của Giản Hành ra khỏi người cô, vẫn chưa kịp thời phản ứng, chỉ lạnh lùng trả lời: “Tôi không biết anh đang nói gì hết... Giản Hành, tôi thật hy vọng Giản gia chưa từng có người con như anh!” Cô nghiêng rằng tức giận, quay người bỏ đi.

“Sao em có thể không biết hắn?” Giản Hành chạy theo chặn đường Giản Mạt: “Chắc chắn em biết... nếu như không, lần trước hắn cũng sẽ không vì em mà đánh bạn của anh đến gần chết, cũng sẽ không vì chuyện em gây ra tai nạn mà cho người phá hoại tài liệu trong máy vi tính của anh!”

Giản Mạt sùng sốt: “Anh nói cái gì?”

Giản Hành nhìn thái độ kinh ngạc của Giản Mạt, hắn há hốc miệng nói tiếp: “Lần trước xe của em đụng người ta... em chạy xe kiểu gì, đụng chính là bạn của anh... lúc đó Tô Quân Ly xuất hiện và đã giải quyết rắc rối cho em.”

Giản Mạt không nói gì, chỉ là sự cố ngoài ý muốn vậy mà cũng có thể tình cờ gặp lại Giản Hành.

“Em gây tai nạn nghiêm trọng như vậy, vốn dĩ chỉ muốn lợi dụng Tô Quân Ly nhưng không ngờ đụng phải hắn...” Ánh mắt Giản Hành tức giận đục ngầu: “Đúng ngày trời mưa hôm đó em cứ đuổi theo anh, anh nghĩ em và tên trợ lý của Cố Bắc Thần có quan hệ, chỉ muốn lợi dụng kiếm ít tiền, nên mới đem đoạn video quay lại cho hắn... Không ngờ, người tới cuộc hẹn lại là Cố Bắc Thần.”

Giản Mạt kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

“Tiểu Mạt, nếu như em chỉ có quan hệ với tên trợ lý, làm sao hắn có thể xuất hiện? Còn giải quyết hậu quả cho em... Cuối cùng bọn anh chả có được cái gì, chứng cứ còn bị hắn cho người làm hỏng.” Giản Hành nắm chặt vai Giản Mạt: “Em có quan hệ với Cố Bắc Thần đúng không? Anh muốn một trăm vạn, em đi gặp Cố Bắc Thần đi, hắn sẽ cho em một trăm vạn ngay!”

Trí óc Giản Mạt trở nên mơ hồ không nghĩ được gì, Cố Bắc Thần đã làm những việc này, cô căn bản không hề hay biết.

“Tiểu Mạt!” Giản Hành nắm lấy vai Giản Mạt lắc mạnh: “Cho anh một trăm vạn, sau này anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa...”

Giản Mạt lấy lại tinh thần, cô trừng mắt nhìn Giản Hành, nghiêng rằng nói từng chữ: “Tôi cùng hắn không có bất cứ quan hệ nào... tôi cũng không có một trăm vạn! Giản Hành, nếu như anh còn sót chút lương tâm, thì không nên lần nữa đẩy tôi vào đường cùng...”

Giản Mạt gạt tay Giản Hành ra, cô định quay đầu rời khỏi.

“Giản Mạt.” Hai mắt Giản Hành trở nên sắc lạnh đỏ tươi, thái độ của hắn cũng đã thay đổi: “Nếu như không đưa anh một trăm vạn, vậy thì anh chỉ có thể đi tìm Cố Bắc Thần... Hắn đã có thể vì em mà giải quyết việc lần trước, vậy anh nghĩ, hắn nhất định có hứng thú với việc em đã lên giường với vị lão đại hai năm trước đây!”

Giản Mạt chột dứng bước, sắc mặt cô tái nhợt quay lại nhìn Giản Hành, cô gào thét trong đau khổ: “Giản Hành! Kiếp trước tôi mắc nợ anh sao?”

Nước mắt hoà lẫn trong nước mưa, nóng hổi chảy trên gò má, lại dừng lại nơi khoé miệng... Vị cay đắng cùng nỗi bi ai tột cùng, Giản Mạt thấy cuộc

sống của mình đã hoàn toàn bị phá huỷ từ đêm hôm đó của hai năm trước!

Hai mắt Giản Hành đỏ ngầu: “Ba ngày, chỉ có ba ngày... nếu sau ba ngày anh không có được tiền, anh chỉ có thể đi tìm Cố Bắc Thần lấy tiền...” Hấn cắn răng: “Tiểu Mạt, anh không đùa đâu... ba ngày sau anh sẽ đến tìm em!”

Hấn liếc nhìn Giản Mạt: “Coi như anh trai xin lỗi em!” Dứt lời, hấn nắm chặt tay, quay người bỏ đi.

Giản Mạt không còn chút sức lực, cô đi liêu xiêu dựa vào tường, hai mắt sáo rỗng vô hồn, từ từ cắn môi để ngăn chặn không để mình khóc thành tiếng... Nước mắt, cũng như nước mưa, không ngừng chảy trên gương mặt cô.

Giản Mạt nghĩ tới việc Giản Hành dùng chuyện cô đã thất thân đêm đó mang ra uy hiếp cô, cả người cô run lên, trong bụng bốc lên cảm giác khó chịu, cô vịn tay vào tường nôn khan liên tục...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Đau lòng

Edit: Pey

Giản Mạt nằm dựa trên ghế bật điều hoà lên... Đón nghe tiếng mưa rơi tí tách trên kính, vẻ mặt đờ đẫn.

Bỗng di động kêu một tiếng tí báo có tin nhắn.

Giản Mạt cầm lấy mở ra xem, là một số xa lạ, có điều nội dung không mấy lạ lẫm gì: Tiểu Mạt, ba ngày sau, anh sẽ tìm đến em lấy tiền.

Giản Mạt siết chặt di động, dường như xem đó là cái cổ của Giản Hành vậy... Siết chặt được vài giây sau đó vô lực buông ra.

Một trăm vạn... Cô đi đâu tìm được một trăm vạn đây hả?

Lần trước vì phẫu thuật thay tim cho mẹ đã lấy tiền của Cố Bắc Thần hai trăm vạn rồi... Mà đáng buồn chính là tim còn chưa thay mà tiền cũng không thể lấy lại. Bây giờ cô lấy lý do gì mở miệng đòi tiền Cố Bắc Thần?

Nếu như Giản Hành thực sự vì tiền mà dùng sự việc hai năm trước đến tổng tiền Cố Bắc Thần?

Lòng cô vô cùng hỗn loạn, một mặt là sợ hãi sự việc cái đêm hai năm trước được phơi bày ra ngoài, mặt khác lại càng hiểu rõ, nếu lần này đáp ứng đưa tiền cho anh ta, chắc chắn sẽ có thêm vài lần như thế nữa.

Giản Mạt mệt mỏi nhìn lên kính thủy tinh, nhìn những giọt mưa lớn rơi rơi, lòng cô mâu thuẫn vô cùng..

...

“Tập đoàn Đế Hoàng có hơn bốn mươi lăm năm lịch sử.” Cố Bắc Thần nhàn nhạt nói, mắt ung lườt qua đám người cổ đông, “Đã làm việc cho tập đoàn lâu năm, tôi hy vọng mọi người đều hiểu rõ muốn phát triển kế hoạch lâu dài là cái ý nghĩa gì.” Dứt lời, hấn dẫn đầu đứng lên, “Tan họp.”

Cố Bắc Thần liếc nhìn Cố Từ cùng mấy người chị khác, ngay sau đó tay dứt vào túi quần cất bước rời phòng họp.

Cố Từ, Cố Viện cùng Cố Nam Y nhìn nhau qua lại, cũng đứng dậy theo sát Cố Bắc Thần cùng anh ta ra khỏi phòng họp.

“Xem ra thằng tư muốn thu tóm cổ phần...” Cố Viện mắt phượng thâm thúy rũ xuống, khoe miệng cong lên cười khúc khích.

Cố Từ nhìn Cố Viện một cái hừ lạnh nói: “Bắc Thần đối mục đích của nó trước giờ chưa từng che giấu gì...”

“Ồ kia chị cả, ý của chị không lẽ tương lai chị sẽ đem cổ phần cho nó chứ?” Cố Viện cười lạnh, gương mặt trang điểm đậm lộ rõ sự khinh thường.

Cố Từ đoan trang nhú mày, “Nguyện vọng của ông nội là hy vọng cổ phần của nhà họ Cố được gộp chung lại với nhau...Bắc Thần em ấy tôn trọng ông nội như thế, đây cũng là chuyện sớm muộn thôi.”

Cố Nam Y mỉm cười nhìn hai cô chị của mình, bắt đầu đi lắc đầu cũng lười cho ý kiến...

Cùng lúc một tiếng 'ding' vang lên, thang máy đã tới tầng cao nhất của tập đoàn Đế Hoàng, khu dành cho tổng giám đốc làm việc.

Tiêu Cảnh đứng chờ ngay cửa thang máy, thấy ba người tới liền dẫn bọn họ tới phòng làm việc... Nhìn sắc mặt ba người, tận trong đáy mắt luôn mang

theo ý cười, chỉ là ý cười hơi phức tạp.

“Đem hai ly cà phê và một ly trà lại tới đây.” Cố Bắc Thần dùng dụng bảo Tô San.

Tô San gật đầu, cầm theo văn kiện hồ sơ đã xoay người nhìn ba người mới bước vào khẽ gật đầu sau đó rời khỏi phòng làm việc... Cà phê và trà lại rất nhanh được đem tới, có điều pha cà phê chỉ mất vài phút đem đến mà không khí trong phòng như đông cứng lại.

Trời mưa càng lúc càng lớn, những hạt mưa thi nhau gõ bùm bùm lên cửa tựa như tiếng tim đập của mỗi người trong phòng này.

Cố Từ vẫn còn chân chừ, lần trước ở biệt thự Lệ Sơn, Cố Bắc Thần cũng đã bàn với cô chuyện này... Nhưng còn chuyện năm phần trăm cổ phần Đế Hoàng trong hồ Ngự Cảnh, lợi nhuận và thiệt hại ở việc này cô còn chưa có cân nhắc kỹ càng.

Cố Viện thủy chung đóng vai khán giả xem hí kịch, vẫn chưa tỏ thái độ rõ ràng..

“Điều kiện của chị là Blossom&TB.” Cố Nam Y trực tiếp đưa ra điều kiện, “Bắc Thần, điều này là em rõ ràng nhất.”

Cố Bắc Thần cười cười, không nói gì.

Cố Nam Y cũng không có nói nhiều gì, trực tiếp cầm cây bút lên, vẽ mặt như không sao cả về quyền chuyển nhượng cổ phần ký lên tờ giấy, “Nghe nói bác hai sẽ sớm trở về?”

“Ừm!” Cố Bắc Thần lãnh đạm liếc nhìn Cố Nam Y ký tên hiệp nghị sau đó cầm lấy một bản đưa cho cô nói, “Cái này là hợp đồng chuyển nhượng Blossom&TB.”

Cố Nam Y cười cười, thần nhiên nhận lấy, “Tiểu Mễ nói em nợ nó một thứ, đêm nay con bé nó đang rảnh đây. “Cô thả lỏng lòng mày bắt đầu đi nói thêm, “Bắc Thần, dù thế nào em cũng là trưởng bối, đừng suốt ngày tránh bọn họ. “

Cố Bắc Thần môi mỏng khẽ mím lại, nhàn nhạt trả lời: “Buổi tối em mời con bé ăn cơm.”

Cố Nam Y lắc lắc đầu, có chút không chịu nổi ánh mắt của hắn, “Em đi trước... Chị cả và chị hai cùng đi chung không?”

“Cùng nhau đi!”

Hai người các cô còn chưa có quyết định, ngồi lì ở đây cũng không phải là cách.

Sau khi ba người họ đi, Tiêu Cảnh mới đi vào, “Thần thiếu?”

“Bây giờ trong tay tôi có thêm cổ phần của ba người chị là ba mươi tám phần trăm, còn cổ phần trong tay bác hai là ba mươi hai phần trăm, muốn chiếm được vị trí tốt, cổ phần trong tay chị cả và chị hai nhất định phải đoạt được...” Cố Bắc Thần lên tiếng, nhìn lên đồng hồ thấy đã năm giờ chiều.

Cầm di động bấm số của cô ấy... Nhưng không có bắt máy.

Khẽ nhíu mày hắn gọi thêm lần nữa, vẫn không có người bắt máy.

Tiêu Cảnh nhưn cổ dài ra nhìn Cố Bắc Thần, miệng cười toe toét hỏi: “Thần thiếu, đang gọi cho cô Giản sao?” Anh đã biết còn hỏi.

Cố Bắc Thần mặt lạnh nhìn anh ta, vừa cởi áo vest ra vừa đi bên ngoài...

Bữa cơm của Lạc Tiểu Mễ có mục đích gì, hắn tự nhiên rõ, chỉ đơn giản hiếu kỳ mẹ nhỏ là Giản Mạt. Đều là người trong nhà, Tiểu Mễ mặc dù điên cuồng tùy hứng nhưng vẫn có chừng mực, thôi thì để cho con bé gặp gỡ Giản Mạt cũng không sao.

Cố Bắc Thần trực tiếp lái xe tới Nhuận Trạch Viên, mở khoá cửa, hơi nóng lập tức phả vào mặt...

Hắn hơi nhíu mày nhìn xung quanh tìm bóng dáng Giản Mạt, tầm mắt rơi vào người ngồi trên ghế dựa... Thấy cô đang co người nhắm mắt lại, hai lông mày nhíu chặt lại tựa như đang chịu đựng đau đớn nào đó.

Đáy lòng Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên lo lắng, bước nhanh về phía trước, “Giản Mạt?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Không có kết quả xấu nhất, chỉ có tệ hơn!

Editor: Cín

Xe cô đi lại trong đêm mưa không ngớt, động cơ nổ vang cùng với thứ rẻ tiền bên ngoài hoàn toàn không tương xứng.

“Tao nghĩ... Nghe động cơ của chiếc xe kia có phải là Ferrari FXX?” Người đàn ông ngồi trong xe quát lớn.

“Mày suy nghĩ nhiều rồi? Chiếc xe đó làm sao có thể là Ferrari được?” Người đàn ông ngồi bên cạnh trừng mắt nhìn người lái xe.

“Mẹ kiếp, mày có thể lái nhanh lên được không?”

Người đàn ông lái xe liếc xéo mắt sang người ngồi bên cạnh hắn, “Còn không phải là mày đang đắc ý muốn dùng mưa để trút bỏ bi thương đó sao, lúc này lại không chịu nổi được...”

Nói xong, hắn tăng tốc đuổi theo hướng xe của Giản Mạt. Chỉ là càng đuổi lại càng khiến hai người càng thêm nghi ngờ.

Nói như nào thì họ cũng là vua tốc độ, nhưng đuổi theo chiếc xe hiện đại đó mười mấy phút vẫn không đuổi kịp?

“Đề tao đi còn nhanh hơn, xe này mã lực tuyệt đối là loại nhanh nhất thế giới!” Người lái xe lắc đầu cảm thán, “Chắc chắn, đúng thật là món đồ đắt tiền, tao đây là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Giản Mạt ở trong mưa chạy một mạch như bay đến bệnh viện, căn bản không biết bản thân giữa đường bị chiếc xe hơn bảy trăm vạn đuổi theo nhưng lại không đuổi kịp.

“Két” một tiếng truyền đến, Giản Mạt bình ổn đem xe đỗ ở phía sau, rồi vội vàng xuống xe chạy thẳng đến tầng phẫu thuật...

“Xin chào, tôi là con gái của Tô Mặc, xin hỏi mẹ của tôi thế nào rồi?” Giản Mạt quên cả việc lau trán đang đầm nước mưa.

“Bà ấy còn đang trong phòng phẫu thuật chưa ra...” Y tá liền lấy ra một tờ đơn, “Cô hãy ký vào tờ đơn này đi!”

Giản Mạt đọc lướt qua, ký xong liền hướng mắt chạy đến phía phòng phẫu thuật...

“Đang phẫu thuật” - đèn báo vẫn còn đang sáng. Giản Mạt ngẩn ngơ nhìn, hô hấp có chút gấp gáp.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Giản Mạt chỉ cảm thấy chân có hơi lạnh. Cô rũ đôi mắt xuống, mới phát hiện mình cứ vậy mà chạy tới đây.

Khóe miệng cô nhếch lên tự chế giễu bản thân, Giản Mạt có chút vô lực ngồi ở khu ghế chờ, ngược lên cửa phòng phẫu thuật vẫn chưa mở, dần dần cắn chặt môi.

Mưa bên ngoài dần ngớt, mưa phùn ở dưới ánh đèn đường mờ lung.

Trong phòng ăn kiểu tây của Sunwell, khúc nhạc dương cầm ôn hòa truyền đến, làm người đang khăn trương cũng dần được thư thái.

Ánh mắt của Cố Bắc Thần thâm thúy, ngón tay thon dài hữu lực, chân dài hơi đung đưa, “Không nói về cộng sự...” Hắn môi mỏng khẽ mở, con mắt hình chim ưng nhìn về phía đối diện Thẩm Sơ song rơi xuống người cô gái ngồi bên cạnh, Lệ Cẩm Tịch, “Đề Hoàng tạm thời còn chưa có tính toán tiền tiêu khiên nghiệp.” Lệ Cẩm Tịch chớp chớp mắt, “Muốn dựa vào Đề Hoàng anh cũng không được...” Nói xong, cô bắt đầu đi nhìn về phía Thẩm Sơ, “Thảo nào A Sơ nói, anh làm việc rất có nguyên tắc, ghét nhất là sử dụng quan hệ.”

Thẩm Sơ nhẹ nhàng vuốt thẳng mái tóc, khuôn mặt xinh đẹp ở dưới ánh đèn pha lê đánh tan không khí im lặng, “Em từng muốn một bản thiết kế của Đề Hoàng, nhưng Bắc Thần cũng không thiên vị.” Khuôn mặt cô tỏ vẻ hờn dỗi.

Trong đầu liền nghĩ đến Giản Mạt, nữ nhân kia vì có thể tham gia dự án toàn lấy thân thể kia để lấy lòng hắn, môi mỏng của Cố Bắc Thần không khỏi nhẹ nhếch lên, sau đó liếc mắt Thẩm Sơ, nhàn nhạt mở miệng, “Em không cần anh thiên vị đâu.”

Nghe thấy lời ve vãn không rõ ràng, Lệ Cẩm Tịch tức thì liền vui đùa, “Quả nhiên, Tây Thi trong mắt tình nhân, mặc kệ A Sơ thế nào, ở trong mắt Cố Bắc Thần vẫn là tốt nhất.”

Cố Bắc Thần từ chối cho ý kiến, chỉ là nhìn về phía Mặc Thiếu Sâm, nói: “Thân thể của cậu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, uống ít rượu thôi!”

Mặc Thiếu Sâm vừa cầm chén rượu lên lại buông xuống, hắn bắt đầu đi lắc đầu, liền lập tức quay sang phía Thẩm Sơ hỏi, “Lần này trở về có tính toán gì không?”

“Còn chưa nghĩ ra...” Thẩm Sơ mở miệng, “Năm năm rồi chưa quay lại, có chút không quen, để thích ứng với mọi thứ xung quanh một thời gian đã.”

“Tính quay lại JK sao?” Mặc Thiếu Sâm tùy ý hỏi.

Đúng lúc, Cố Bắc Thần nâng ly rượu đặt trên môi mỏng, một hơi cạn ly, con ngươi híp lại thâm thúy liếc Thẩm Sơ đang ngồi đối diện.

“Thiếu Sâm, anh thật cần nhắc em...” Thẩm Sơ nhún vai tự cười giễu, “Không đề cập tới chuyện này nữa.” Cô chuyển đề tài, “Em còn chưa hỏi về việc

anh đi đứng không cẩn thận đâu? Nghe Cẩn Tịch nói, tai nạn xe lần này rất nghiêm trọng.”

Mặc Thiếu Sâm rũ con ngươi xuống, nhàn nhạt mở miệng: “Làm luật sư... nhất là lại biện luận về hình sự... Có một hai chuyện ngoài ý muốn cũng là bình thường.” Hần nói qua loa, “Cũng may là tránh được một kiếp.”

Thẩm Sơ nhíu mày, “Không bắt được người gây án sao?”

“Không có chứng cứ xác thực...” Cô Bắc Thần nói, “Cùng lắm, sẽ có một ngày anh sẽ không bỏ qua cho hần!” Dứt lời hần dùng tầm mắt thâm sâu nhìn Thẩm Sơ.

Thẩm Sơ chống lại ánh mắt của Cô Bắc Thần, khẽ nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên “lộp bộp”, cô cảm thấy cái nhìn này đặc biệt có thâm ý.

“Tịch” khẽ vang truyền đến, điện thoại đặt điện thoại di động lên mặt bàn, hần vô thức đi lấy khăn che, mở tin nhắn... Đang đọc tin nhắn của người kia gửi thì thấy khác, trong lòng hần bỗng nhiên trở nên thất vọng.

Hồi phục dáng vẻ bình thường, Cô Bắc Thần nhìn di động giống như đang suy nghĩ điều gì đó, cũng không để ý đến tầm mắt của ba người còn lại đang dừng lại ở hần.

“Có chuyện gì vậy, Bắc Thần?” Thẩm Sơ nhẹ lên tiếng, phe phẩy mi mắt nghi ngờ nhìn hần.

Cô Bắc Thần dừng dừng thu tầm mắt lại, “Không có gì, Tiêu Cảnh nhắc nhở sáng mai có chuyện cần xử lý.”

Lệ Cẩn Tịch cảm thấy bất mãn, nhướn mắt: “Không nói cho mình biết, mình bận làm việc...” Cô nói nhìn về phía Thẩm Sơ: “A Sơ, cô không quản Bắc Thần đi à, ức hiếp người qua đường.”

Thẩm Sơ cười cười, cũng không biết nói đùa như thế nào nữa, “Bây giờ mình làm gì còn quyền lợi để quản...”

Một câu nói nhàn nhạt làm không khí xung quanh có chút ngưng lại... Lời của cô là có ý gì, mọi người đều rõ ràng.

Rốt cuộc, Cô Bắc Thần cũng đã có vợ rồi, mặc kệ người vợ kia bị ngược đãi!

Thời gian trong bệnh viện trôi qua càng lúc càng chậm, ngoài hành lang của phòng phẫu thuật vắng vẻ đến im lặng.

“Loảng xoảng” một tiếng nhỏ truyền đến, đồng thời đèn “Đang phẫu thuật” cũng dập tắt, Giản Mạt hít sâu một hơi rồi đứng lên, đợi bác sĩ ra ngoài rồi mới nhanh chóng tiến lên...

Cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ Vương hơi có vẻ mệt mỏi đi ra.

“Bác sĩ Vương, mẹ tôi thế nào rồi?” Giản Mạt hỏi, liền thấy các y tá đang đẩy xe giường bệnh của Tô Mặc ra, cô tiến lên gọi liên tục, “Mẹ, mẹ...”

“Tiểu Giản...” Hơi thở của bác sĩ Vương có chút ngưng lại khiến thần kinh Giản Mạt căng ra, sau đó ra hiệu cho y tá đẩy Tô Mặc vào phòng hồi sức, sau đó mới nói với Giản Mạt, “Hôm nay bà Tô đã liên tục mấy lần lên cơn sốc tim, lần cuối cùng sốc điện mới có thể sống lại...”

Giản Mạt khó khăn nuốt nước bọt xuống, “Bác sĩ Vương, bác có lời nào thì cứ nói hết đi...” Cô nắm chặt tay, như hai năm trước cô đã kiên cường chống đỡ.

Bác sĩ vương nhíu mày, nhìn nhìn, cuối cùng cũng nói: “Trái tim cần được sốc điện sẽ kiểm tra sau, mẹ cháu bởi vì trái tim không cung cấp đủ máu dẫn đến nội tạng xuất hiện, trạng thái cũng suy kiệt...” Bác sĩ Vương cắn răng, “Cũng chính là nói... sợ rằng thời gian của mẹ cháu không còn nhiều nữa rồi...”

“Không, không...” “Giản Mạt mở to hai mắt, con ngươi càng mở rộng ra, “Bác không phải đã nói chỉ cần có trái tim thích hợp thì mẹ cháu sẽ không có chuyện gì sao... Bác sĩ Vương, bác đang đùa cháu thôi đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Thân tâm mệt mỏi

Editor: Cín

Bác sĩ Vương lo lắng nhìn Giản Mạt, nhưng vẫn chỉ có thể khuyên can cô: “Bây giờ, chỉ khi tìm được trái tim thích hợp để thay, thì may ra còn một tia hi vọng...”

Bác sĩ Vương dừng lại, âm thầm thở dài: “Nhưng vẫn là câu nói kia, xác suất thành công quá thấp, huống chi bây giờ hô hấp của người bệnh cũng đang

dần bị suy kiệt, tôi đề nghị... nên dừng việc trị liệu lại.”

Viên mắt trong của Giản Mạt lập tức đỏ ửng: “Dừng việc trị liệu... Là để mẹ con chết sao?” Cô gầm nhẹ một tiếng, nước mắt, trong nháy mắt liền tuôn ra.

Bác sĩ Vương thở dài một hơi, thanh âm cũng theo đó mà ngưng đọng: “Không tìm được quả tim thích hợp, điều duy nhất tôi có thể làm lúc này chỉ có thể dừng việc trị liệu này lại thôi...” Giọng điệu của bác sĩ phát ra bất đắc dĩ, rồi lại lần nữa khuyên can: “Thế nhưng, Tiểu Giản, đó là một điều không thể, sao lại cứ phải giữ mãi không buông.”

Giản Mạt nhắm nghiền mắt, nước trong hốc mắt thoáng chốc bị đẩy ra... Cô mở mắt, lau hai hàng lệ bên má, kiên định nói: “Con muốn mẹ sống!”

Câu nói dài sáu chữ (Theo chữ tiếng trung), cũng lại lần nữa biểu đạt sự kiên quyết của Giản Mạt.

Bác sĩ Vương thở dài một tiếng, khẽ gật gật đầu, cũng không khuyên cô thêm.

Hai năm nay, mỗi lần Tô Mặc gặp nguy cơ bất trắc, hẳn nhiều lần khuyên giải... Mặc dù biết, ở cái độ tuổi này thì đứa trẻ kia sẽ không buông đầu.

Người ta nói, mặc kệ người giàu có hay bần cùng, cũng không thể móc nối với bệnh viện... Bằng không, người suy sụp không chỉ là gia đình, đôi khi làm tâm tư một mối.

Giản Mạt nằm bò bên giường bệnh của Tô Mặc, hai tay nắm lấy bàn tay khô nứt của mẹ, ánh mắt cô đại ra nhìn cửa sổ... Mưa đã tạnh, nhưng trong không khí tràn ngập hơi lạnh âm thấp vẫn chưa tan đi.

Mẹ... Không được rời xa con, không được rời xa con...

Giản Mạt nhắm mắt lại, khoe miệng nhẹ nhàng run rẩy, ngay cả việc cầm lấy tay Tô Mặc cũng phải dùng lực.

Cô không biết, nếu như mẹ không còn, cô còn có lý do gì để kiên trì... Đây là lần cuối cô kiên trì cùng niềm tin.

Chuông điện thoại di động dễ nghe phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng bệnh, Giản Mạt vội vàng cầm lấy điện thoại, sợ quấy nhiễu Tô Mặc liền vội vàng ra bên ngoài, một bên nghe điện thoại một bên hướng cầu thang đi đến...

“Alo?”

“Tiểu Mạt, anh không thể đợi ba ngày sau, ngày mai, buổi tối ngày mai anh liền đòi tiền!” Trong điện thoại, tiếng Giản Hành truyền đến dồn dập, còn lộ ra tiếng kêu rên.

Giản Mạt đầu tiên là sững sốt, liền lập tức điên lên gầm nhẹ nói: “Giản Hành, anh còn có phải là người hay không?” Cô thở gấp, “Vừa nãy, vừa nãy... mẹ suýt chút nữa đã xâu ra chuyện bất trắc, nếu như anh còn có chút nhân tính, anh sẽ không đối với tôi như vậy --”

“A ---”

Giản Hành căn bản không quan tâm Giản Mạt đang nói gì, chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau đớn nứt ra như tiếng gào thét truyền đến, hẳn gấp gấp nói: “Anh mặc kệ, nếu như buổi tối ngày mai anh không thấy tiền, anh liền đi tìm Cố Bắc Thần...Đúng, anh còn có thể đi tìm Tô Quân Ly... Giản Mạt, nếu như em không muốn để cho tên xã hội đen ấy biết người hai năm về trước là em thì em phải cho anh tiền!” Giản Mạt tức giận đến toàn thân đều run rẩy, cô nhắm mắt lại tựa ở trên tường, từ từ nắm chặt di động, “Giản Hành, anh không phải là người ---”

“Đúng, anh không phải người!” Thanh âm Giản Hành càng lúc càng gấp, “Buổi tối ngày mai tám giờ, anh đợi em ở ngõ hẻm kia...”

“Tút TUT TUT” thanh âm dập máy truyền đến khiến người khác cảm thấy căm tức, Giản Mạt dùng tất cả khí lực của mình nén cơn giận giữ xuống để không đem điện thoại ném đi.

Vô lực nằm tựa ở trên tường, hai mắt Giản Mạt trống rỗng nhìn về phía trước...

Cũng không biết qua bao lâu, lâu đến mức trong hành lang đã bắt đầu truyền đến tiếng bước chân từ trên xuống dưới, cô mới đột nhiên giật mình tỉnh giấc, vội vàng hoảng loạn trấn định tâm tình, xoay người hướng ra cầu thang.

Tô Quân Ly bỏ hai tay vào túi, từng bước một đi xuống dưới, vì cúi đầu thấp, cho nên mái tóc phía trước rũ xuống che giấu đầy mắt âm đạm của anh.

“Cốp cốp cốp” bước chân gấp gấp theo sát phía sau truyền đến, không đầy một lúc sau, liền đuổi kịp bước chân của Tô Quân Ly.

“Quân Ly...” Người theo tới hô lên, sau đó một phen tiến lên bắt được Tô Quân Ly.

Tô Quân Ly vô cảm nhìn người đuổi theo, giằng co nhìn một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Tôi và cô không có lời gì để nói...” Gương mặt hắt lạnh lùng, “Mỗi người ai cũng có lựa chọn sự tự do riêng, cô có, mẹ cũng có... Nếu như đây là lựa chọn của các người, tôi tôn trọng các người.”

Dứt lời, Tô Quân Ly lạnh lùng rút cánh tay về, sau đó xoay người tiếp tục đi xuống lầu dưới...

“Quân Ly?” Tô An Uyên gấp gáp gọi tên anh.

Tô Quân Ly không để ý đến, chỉ là có chút bức bối tiện tay kéo cửa đi ra ngoài...

Hành lang khu phòng bệnh yên tĩnh lộ ra hơi thở ngưng trọng, Tô Quân Ly ngược mắt liếc nhìn, thấy là khoa tim mạch, không khỏi âm thầm tự giễu cười... Ngay cả khi đang ở khoa tim mạch, nhưng trái tim của anh lại cảm thấy cực kỳ ngột ngạt, hít thở không thông, nếu như gặp tai nạn, nhất định phải sơ cứu kịp thời.

Tự giễu nâng khoé môi, Tô Quân Ly liền đi về phía thang máy...

Đột nhiên, anh ngừng bước chân.

Nghiêng đầu nhìn lại, xuyên qua phía trên cửa phòng bệnh, Tô Quân Ly vừa lúc nhìn thấy một hình bóng người quen quen đứng ở đó... Tâm mắt anh trở nên thâm sâu, lập tức nhũn mảy, Giản Mạt vì sao lại ở bệnh viện?

Nghĩ như vậy, Tô Quân Ly tiến lên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra...

Giản Mạt nghe thấy tiếng cửa mở, không ý thức quay đầu lại nhìn, tầm mắt liền thấy Tô Quân Ly.

“Anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Em thế nào lại ở chỗ này?”

Hai câu hỏi đồng thời vang lên, sau đó hai người kinh ngạc, khoé miệng lập tức cười nhẹ.

“Anh đến thăm bạn...” Tô Quân Ly trả lời qua loa xong, liếc nhìn Tô Mặc trên giường bệnh đang mê man, một cái liếc mắt đó cũng có thể nhìn ra người đó có hình dáng giống Giản Mạt, “Bà ấy là...” Anh nghi hoặc nhìn về phía Giản Mạt.

Giản Mạt mấp máy môi dưới, sau đó nói: “Mẹ em...”

Tô Quân Ly mặc dù trong lòng đoán được, nhưng nghe Giản Mạt nói như vậy, có hơi kinh ngạc, “Đi là... bị bệnh tim sao?”

Giản Mạt nâng khoé miệng, nở ra nụ cười cay đắng, sau đó mới gật đầu, cũng không có giải thích quá nhiều.

Thấy cô không muốn nói chuyện nhiều, viễn mắt lại hồng hồng, Tô Quân Ly tự nhiên cũng hiểu, không có hỏi nhiều, chỉ là nói mấy câu quan tâm, rồi mới nói: “Nghỉ thức khỏi công vào chủ nhật em có đến không?”

Giản Mạt cười cười, gật gật đầu, “Nhất định em sẽ đến.”

Nét ôn hòa trên khuôn mặt của Tô Quân Ly lộ ra ý cười, “Em định ngủ ở đây tối nay à?”

“Không, em định về nhà...” Giản Mạt mở miệng.

“Cùng đi không?”

“Em có lái xe đến...” Giản Mạt trả lời, đáp lại chặn cho Tô Mặc, rồi cùng Tô Quân Ly rời khỏi bệnh viện.

Tô Quân Ly chú ý tới chân của Giản Mạt đang đi đôi dép trong nhà, miệng mấp máy muốn nói gì đó, cuối cùng nhìn thấy bộ dáng cô đơn của Giản Mạt liền nhịn xuống, giả bộ không nhìn thấy.

Hai chiếc xe cùng ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, chỉ là Tô Quân Ly đột nhiên dừng lại, nhìn hướng xe Giản Mạt đi, khẽ nhũn mảy lại rồi lại nhìn về phía ngược lại... Lam Trạch viên không phải đi đường này sao?

Không còn nghi ngờ, Tô Quân Ly lại lần nữa khởi động xe, cũng không biết tâm lý xuất phát từ cái gì liền theo xe Giản Mạt mà đi...

Dọc theo đường đi, trong đầu Giản Mạt nghĩ đến chuyện Giản Hành đang uy hiếp mình, mà Tô Mặc thì lại đang bệnh, cũng không chú ý xe của Tô Quân Ly vẫn theo ở phía sau.

Tô Quân Ly thấy xe của Giản Mạt tiến vào Nhuận Trạch viên, mở miệng tự thì thào: “Hiện tại cô ấy đang ở nơi này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Vì tiền mà đồng ý ký "Khế ước bán thân";

Editor: Airy Nguyen

Cảm đêm Giản Mạt không sao ngủ được, không có tâm trạng vẽ bản thiết kế... Mẹ vẫn còn nằm bệnh viện, Giản Hành thì đến uy hiếp, mọi chuyện xảy đến cứ như xé rách tâm trí cô.

"Chắc chắc, Mạt tỷ... chị đang vì bản thiết kế này mà đau đầu à?" Hướng Văn nhìn Giản Mạt, lắc lắc đầu hỏi, ánh mắt chia sẻ.

Giản Mạt gật gật khoé miệng, không có lời nào giải thích.

"Mạt Mạt", Mạc Tiểu Nhã đi tới, quan tâm hỏi "Đã vẽ được gì chưa?"

Giản Mạt lắc đầu, lấy tay xoa huyệt thái dương nói "Còn chưa có ý tưởng gì cả!"

Mạc Tiểu Nhã nhún mày, "Còn có ba ngày..." cô thờ dãi, nhẹ giọng động viên "Cố gắng nhé!"

Giản Mạt hơi kéo khoé miệng, gật đầu, cô nhìn lại đồng hồ, "Tôi đi tìm Du tổng có chút việc..."

Mạc Tiểu Nhã gật đầu, nhìn Giản Mạt rời khỏi với vẻ mệt mỏi, cũng không khỏi thắc mắc "Mạt Mạt mấy ngày nay gặp chuyện gì không ổn à?"

"Có lẽ do áp lực từ dự án này quá lớn..." Hướng Văn bĩu môi, "Ôi, rốt cuộc không biết thắng được đấu thầu hội sở của Đế Hoàng có liên quan gì đến việc Du tổng đề cử Mạt Tỷ đi tu nghiệp ở Đại Học London không?"

Giản Mạt đi tìm Du Từ Quân, ông ấy đang pha cà phê, thấy cô tới thì ông cũng thuận tiện mời cô một ly.

"Có ý tưởng gì về bản thiết kế?" Du Từ Quân hỏi.

Giản Mạt nhấp môi, hơi khó nói "Du tổng, tôi đến không phải vì việc bản thiết kế..." Cô ngập ngừng, bàn nắm chặt lại.

"Hửm?" Du Từ Quân nhẹ đáp lại, bàn tay chà xát vào bộ râu ở cằm, ánh mắt ông nghi hoặc nhìn Giản Mạt.

Giản Mạt lấy hết can đảm, bàn tay đã nắm chặt buông lỏng ra, cô cắn răng nói "Du tổng, tôi muốn ứng trước tiền lương..." Cô không thể tiếp tục xin tiền của Cố Bắc Thần, bây giờ cô chỉ có thể nghĩ đến cách này.

Du Từ Quân có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn hỏi "Bao nhiêu?"

Giản Mạt cắn môi, rõ ràng thật khó để mở miệng, im lặng một lúc, cô nói "Một trăm vạn..."

Không gian yên lặng, thời điểm Giản Mạt nói ra lời này, toàn bộ phòng làm việc như trở nên yên tĩnh kì lạ.

"Giản Mạt, cô nghĩ thu nhập một năm làm việc ở Tường Vũ thì cô được bao nhiêu?" Du Từ Quân hỏi.

Giản Mạt ngược mắt, "Nếu như các dự án thiết kế đạt kết quả không tệ, lương cơ bản, thưởng cùng với hoa hồng cộng lại cũng không quá hai mươi vạn..."

"Nếu đã nói vậy, không lẽ cô muốn ứng trước đến năm, sáu năm tiền lương?"

Ánh mắt Giản Mạt trầm lại, khoé miệng run run, cảm giác lời mình nói thật kì quặc.

Du Từ Quân nhận ra thái độ của Giản Mạt, ông cũng hiểu cô đang cố giữ lòng tự trọng bản thân, chậm rãi nói "Tôi sẽ không hỏi cô mục đích của số tiền này... tôi cũng có thể ứng cho cô!" Giản Mạt cảm thấy bất ngờ, cô ngẩng đầu nhìn Du Từ Quân.

"Chỉ là, thế giới này không có bữa cơm trưa miễn phí..." Du Từ Quân đang muốn giải quyết một công đôi chuyện, "Tôi đánh giá cô rất cao, càng hi vọng cô có thể đến đại học London tu nghiệp và đào tạo chuyên sâu... thế nhưng, Giản Mạt, tôi có một điều kiện."

Giản Mạt không hỏi, cô chỉ im lặng nhìn Du Từ Quân.

"Tôi muốn cô ký hợp đồng lao động lâu dài với công ty..." Du Từ Quân cảm ly cả phê lên, để cho Giản Mạt trấn tĩnh một chút, ông tiếp tục nói "Số tiền lương cô muốn ứng đã nhiều hơn số thu nhập cô có thể kiếm được trong thời gian hợp đồng hiện tại, tôi muốn cô tiếp tục gắn bó với công ty lâu hơn, thời hạn hợp đồng mới sẽ là mười năm."

Ánh mắt Giản Mạt hơi mở to, đối với người là thiết kế kiến trúc mà nói, số năm kinh nghiệm càng nhiều thì trình độ chuyên môn cũng như giá trị khi thương lượng hợp đồng càng lớn, vì vậy rất ít ai chấp nhận ký hợp đồng lao động thời gian quá ba năm.

Trước đây vì mẹ bệnh phải điều trị, cô đã chấp nhận ký hợp đồng thời hạn năm năm với Tường Vũ. Đến thời điểm này thời hạn hợp đồng chỉ còn ba năm rưỡi, nếu như tiếp tục ký hợp đồng mười năm...

“Nếu như cô đồng ý, tôi sẽ chuẩn bị hộp đồng để cô ký, chi phiếu cũng sẽ được chuẩn bị sẵn.” Du Tử Quân để ly cà phê xuống, nhẹ nhàng nói.

Giản Mạt nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay, nhưng giờ cô có lẽ không biết đau là gì...

“Cô có thể suy nghĩ rồi quyết định sau.” Du Tử Quân nhún vai, “Đương nhiên, căn cứ vào năng lực làm việc của cô sau này, tiền lương và phần trăm hoa hồng cũng sẽ tăng, quyền lợi của cô sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng.”

Giản Mạt âm thầm hít một hơi, “Không cần suy nghĩ nữa đâu...” cô cắn môi, “Tôi ký!”

Du Tử Quân không nghĩ Giản Mạt sẽ đồng ý nhanh vậy, đối với ông thì đây là việc tốt. Giản Mạt có tài năng, phong cách thiết kế của cô độc đáo, chỉ cần cố gắng đào tạo thì sau này nhất định sẽ trở thành ngôi sao trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc.

Cầm chi phiếu một trăm vạn, Giản Mạt chờ ở trong con hẻm nhỏ, bên ngoài đường tiếng xe cộ qua lại ồn ào, đáy mắt cô lướt qua về bị ai.

Rốt cuộc cô muốn bảo vệ cái gì?

Chuyện cô thất thân mất đi lần đầu tiên trong đêm đó, đây là sự thật rõ ràng không thể thay đổi, nếu lần này nhượng bộ đem tiền cho Giản Hành, chỉ là đem tiền đổ vào hố sâu không đáy...

Nhưng cô không có cách nào đổi mất được chuyện đêm đó. Cô không dám tưởng tượng nếu đêm ô uế đó bại lộ trước mặt Cố Bắc Thần, hoặc là trước mặt Tô Quân Ly... sau này cô phải xử lý như thế nào...

Có lẽ, đây là hành động buồn cười cô cố gắng làm để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trong con hẻm, Giản Mạt nghiêng đầu nhìn... chỉ thấy Giản Hành, hần mặc bộ đồ có áo khoác rộng, đầu đội mũ lưỡi trai bước nhanh tiến đến gần cô.

“Tiền đâu?” Giản Hành mở miệng hỏi. Mặc dù hần cố chế giễu, nhưng Giản Mạt vẫn thấy được vết thương ngay cổ hần, cô không hỏi, cũng không có tâm tình để hỏi.

Ánh mắt Giản Hành đỏ ngầu nhìn Giản Mạt, hần giựt lấy tờ chi phiếu, “Quả nhiên một trăm vạn không làm khó em... Xem ra, Cố Bắc Thần đối với em không tệ.”

Giản Mạt thất vọng nhìn người đứng trước mặt mình, người đáng lẽ ra đã là người anh trai phải luôn bảo vệ cô, Giản Hành, số tiền này là ta dùng khế bán thân cam kết làm việc mười năm để đổi lấy tiền lương dự chi trước...” Cô cắn răng, “Ta và Cố Bắc Thần không có quan hệ!”

“Không có quan hệ mà em lại sợ hần biết chuyện hai năm trước? Lại còn nhanh chóng đem tiền tới như vậy?”

Giản Hành cười lạnh, đem tấm chi phiếu nhét vào trong túi, “Giản Mạt, em nói em và Cố Bắc Thần không có quan hệ, ai tin được chứ?”

“Giản Hành, ta chỉ không muốn người dùng chuyện đó uy hiếp ta...” Toàn thân Giản Mạt run rẩy vì tức giận, “Nếu như, người còn chút lương tri thì hãy thực hiện đúng lời đã nói!”

Cô nghiêng răng tức giận, nói từng lời cay đắng “Từ giờ người không phải anh của ta, ta và người không còn bất cứ quan hệ nào.”

“Yên tâm, không phải vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không nói cho người khác biết.” Giản Hành nói xong, khoé miệng hần nhoen nụ cười nhìn gương mặt âm u của Giản Mạt rồi cũng mong chóng bỏ đi.

Giản Mạt bước đi nặng nề trở về Nhuận Trạch Viên, cô cảm thấy một môi không còn chút sức lực, ấn ổ khoá sổ mở cửa vào căn hộ... không gian vắng vẻ hiu quạnh, ánh đèn đã mở khắp cả nhà.

Giản Mạt dựa người vào cửa, không hề động đậy... cũng không sau bao lâu, cô mới một môi đứng dậy, chậm chạp đi vào...

Cô đột nhiên ngừng bước chân, nhìn bản vẽ thiết kế đang bày bừa trên bàn com, cô bước đến gần suy nghĩ. Chỉ còn ba ngày là đến ngày đầu thầu, mà giờ này cô còn ở đây suy nghĩ chuyện bị thương trong quá khứ...

Giản Mạt ngồi xuống, lấy một bản vẽ mới và cầm bút lên... nhìn trên màn hình sơ đồ của hội sở, tầm mắt nhìn vào vị trí tầng 18.

Tầng 18...

Giản Mạt nhìn dòng chữ màn hình, đột nhiên khoé miệng cô bật cười, một linh cảm lướt qua trong đầu... linh cảm bị thương đến tuyệt vọng.

Tầng 18, là tầng sâu nhất trong địa ngục...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Khả năng của phương tiện truyền thông

Editor: Nam Cung Từ Uyên

Màn đêm buồn xuống, dù cho ở vào khu náo nhiệt như Nhuận Trạch viên cũng đã rơi vào một mảnh trầm tĩnh... Trải qua lễ cầu mưa nửa tối, trong không khí ướt lạnh đã rửa hết mùi thơm của phấn hoa.

Thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn nhu hòa, Giản Mạt cầm bút vẽ phác họa lên bản thiết kế, trên mặt của cô tràn ngập cảm xúc bi thương, thế nhưng, đáy mắt lại lộ ra sự kiên định.

Cô phải nắm chắc cơ hội lần này, không quan tâm đến cuối cùng có thắng được hay không...

Đêm qua đi, thậm chí mang nỗi buồn cuốn trôi hết, phía Đông phát ra ánh sáng màu bạc, tia nắng ban mai xé rách tất cả những âm trầm của mấy ngày trước, ngày mới được bao phủ bởi ánh nắng ấm áp.

“Tập đoàn JK mấy ngày gần đây rơi vào nguy cơ có thể sẽ bị thu mua, theo nguồn thông tin tiết lộ, bởi vì JK đã ngắt kết nối với nguồn vốn nội bộ, sớm hơn năm ngoái, công ty lại rơi vào khủng hoảng kinh tế ban đầu...” Kênh tin tức kinh tế tài chính buổi sáng truyền đến thanh âm quyền lực của người phụ nữ, “Có tin tức tiết lộ, tập đoàn Đế Hoàng có quyết tâm rất lớn trong việc thu mua JK...”

Buổi sáng, nhân viên văn phòng có thể nghe tin tức ở trên đài phát thanh radio, hoặc ở hiệu ăn sáng thu thập tin tức trước mắt...

“Hôm qua đã có người chụp được bức ảnh, tổng giám đốc của Đế Hoàng là Cố Bắc Thần đã cùng thiên kim tiểu thư Thẩm Sơ của tập đoàn JK dùng cơm với nhau, bên cạnh bọn họ còn có nhân vật truyền kỳ của giới luật sư Mạc Thiếu Sâm và thiên kim của Lê gia, Lê Cẩm Tịch...” Người dẫn chương trình nói xong, hình ảnh cắt ra đã được đăng lên, nghiễm nhiên là bên ngoài Senwell, bốn người lần lượt đứng chung một chỗ mỉm cười không biết nói gì.

“Chắc chắn, Thần thiếu đây là một mặt muốn thu mua JK, một mặt lại muốn muốn đối phó với nữ chủ nhân của tập đoàn JK hay sao?”

“Biết cái gì mà nói? Cái này gọi là một lúc thu cả hai, vừa có tiền tài, vừa có được phụ nữ...”

“Nhìn người ta xem, trong nhà tuy đã có một người vợ xinh đẹp rồi, nhưng bên ngoài vẫn có rất nhiều cô gái tình nguyện theo đuổi... Người đàn ông làm được như Cố Bắc Thần, thật đúng là người đàn ông hiếm có đáng để người khác nhìn theo.”

Có rất nhiều người đàn ông tại một quán ăn sáng, trong khi xem truyền hình tin tức bập bẹ hình dung về điều gì đó, và cuối cùng, tất cả người trong nhà hàng không quan tâm đến việc JK cuối cùng sẽ được mua lại bởi ai, mà chỉ quan tâm đến chuyện của Cố Bắc Thần và Thẩm Sơ.

Bản lĩnh lớn nhất của phương tiện truyền thông chính là viết những gì không có thật, luôn phóng đại sự việc, chỉ một tấm hình thôi cũng có thể cho bọn họ viết ra rất nhiều tin tức kỳ sự... Cũng mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không có ai có thể nắm bắt được tiêu điểm.

Có tin tức cho rằng, thời gian Thẩm Sơ trở về cùng ngày với ngày mà Cố Bắc Thần giấu một người phụ nữ trong khách sạn Phi Thiên...

Phương tiện truyền thông cũng không biết là loại thần thông quảng đại gì, trực tiếp điều tra được thực ra Thẩm Sơ đã trở về sớm hơn một ngày. Như vậy, khả năng rất lớn, nữ nhân đêm đó ở khách sạn Phi Thiên chính là cô ta.

Ngay sau đó, có người đào ra được chuyện năm năm trước Cố Bắc Thần cùng Thẩm Sơ từng có một đoạn quan hệ mập mờ... Không có nhiều tin đồn, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ có chuyện gì, không cần nói ra.

“Ồi, tình yêu đích thực của Cố Bắc Thần xuất hiện rồi, Cố phu nhân phải làm sao đây?” Hương Văn lắc đầu thờ dãi, “Tôi thực sự vì chuyện không quan trọng này mà tan nát trái tim hay sao?”

“Chỉ có điều, người phụ nữ này vô duyên vô cớ bỏ đi, hiện giờ JK đang xảy ra vấn đề, hơn nữa Đế Hoàng có khả năng rất lớn là sẽ thu mua JK, bây giờ cô ta trở về không phải là vì chuyện này đây chứ?” Hai tay Tôn Kha vòng trước ngực, nhủ mảy suy đoán.

Mạc Tiểu Nhã xoay cây bút chì vẽ trong tay, nói: “Điều này, không phải có ý một bên sẵn sàng đánh một bên sẵn sàng yêu hay sao... Chỉ có điều, Cố phu nhân kia thật tình cũng rất đáng thương.”

“Tôi có chút tò mò, nếu quả thật là Đế Hoàng muốn thu mua JK, có thể bởi vì Thẩm Sơ mà mắc kẹt hay không?” Kiều Từ Vinh vừa lúc đi đến, đem một bản dự án thiết kế cho Mạc Tiểu Nhã, “Nếu như đúng như vậy, thì tin tức kinh tế tài chính của Lạc Thành nhất định sẽ nổ tung trời a!”

Quan điểm theo dõi tin tức của đàn ông và phụ nữ đương nhiên có nhiều điểm bất đồng, phụ nữ thì luôn quan tâm đến tin đồn, còn đàn ông thì chỉ quan tâm đến vấn đề căn bản.

Giản Mạt nghe mọi người bàn tán sôi nổi, dần dần rơi vào suy nghĩ của mình... Không biết vì sao, đột nhiên cô cũng rất muốn biết, nếu quả thật giữa tập đoàn Đế Hoàng và tập đoàn JK có dính dấp nhau, Cố Bắc Thần có thể vì Thẩm Sơ mà buông tha hay không?

Nhưng Cố Bắc Thần không phải người thích làm việc theo cảm tính, nhìn Cố Từ sẽ biết, nếu quả thật vì Thẩm Sơ mà buông tha cho JK... Ha ha, như vậy nhiều chuyện không cần nói cũng biết.

Tuy nhiên, hình như chuyện đó đối với cô cũng không có quan hệ gì..

“A, mấy người có cảm thấy hay không?” Tôn Kha đột nhiên cảm tò báo giờ ra trước mặt Giản Mạt, “Phần trên khuôn mặt của Thẩm Sơ và Mạt Mạt hình như...” Nói xong, cô còn dùng tay che phần mũi của cô, vừa đối chiếu vừa so sánh Giản Mạt và người trong ảnh, tất cả mọi người chỉ có một ý nghĩ!

“Thực sự rất giống!”

“Chị Mạt, chị không phải là con gái thất lạc của JK đấy chứ?” Trong đầu Hường Văn chỉ toàn nghĩ đến mấy tình tiết lằng nhằng trong tiểu thuyết ngôn tình, cô hỏi.

“Không phải...” Giản Mạt chăm chú nhìn Hường Văn, sau đó nói rất chân thành, “Kỳ thực, chị là vợ của tổng giám đốc tập đoàn Đế Hoàng!”

“Chị Mạt, câu nói đùa này chị đã nói rất nhiều lần rồi...” Hường Văn không tin, phát tay, “Nếu như chị thực sự là Cố phu nhân, lần này chị không giành được thiết kế, vậy đúng thật là có lỗi với mấy chữ ‘Cố phu nhân’ này quá!”

Lời nói của cô ấy vừa dứt, lập tức rước lấy tiếng vui cười đùa giỡn của tất cả mọi người.

Giản Mạt nhún vai, từ chối cho ý kiến, cặp mắt bắt đầu tiếp tục hoàn thành bản thiết kế lúc tối vẫn chưa làm xong... Cô tính toán cuối tuần sẽ hoàn thành xong hiệu quả đồ họa 3D, sau đó thứ hai sẽ đem bản thiết kế này đi dự thi.

Sau khi buổi lễ cầu mưa rửa tội qua đi, bầu trời xanh ở Lạc Thành không có một chút mây, kéo dài đến tận cuối tuần, bầu trời vẫn được bao phủ bởi màu xanh bao la.

Bởi vì ảnh chụp của Cố Bắc Thần và Thẩm Sơ cùng nhau dùng cơm đột nhiên bị tuôn ra, tin tức cuối tuần vẫn bị hai người của tập đoàn Đế Hoàng, JK chiếm đóng... Chỉ là, trong hoàn cảnh này, Giản Mạt không nghĩ đến, tiêu đề đầu tiên lại là cô.

Tên tiếng Anh của Tô Quân Ly được mệnh danh là ‘Adrian Hall’, tự nhiên thu hút được sự quan tâm của rất nhiều phương tiện truyền thông, mà sau đó người thiết kế chính của sảnh âm nhạc là Giản Mạt bây giờ cũng có mặt ở đây, tập trung đột nhiên chuyển sang một hướng khác.

“Giản tiểu thư, xin hỏi ‘sảnh âm nhạc của Adrian Hall’ là do Tường Vũ thiết kế, có phải là dựa vào tình cảm cá nhân của cô và Adrian Hall hay không?”

“Xin hỏi Giản tiểu thư, bên ngoài có người nói cô cùng Adrian Hall lén quan hệ thân mật, chuyện này có thật không?”

“Giản tiểu thư, cô có phải là nhà thiết kế sảnh âm nhạc của Tô Quân Ly hay không, giữa hai người đã tồn tại quy tắc ngầm, có đúng hay không?”

Một phóng viên sắc bén tung đề tài, ngay sau đó đám phóng viên xung quanh liền tranh nhau hỏi, hiện trường có chút hỗn loạn... “Tách tách tách tách tách”, thanh âm bấm máy ảnh vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Giản Mạt bình tĩnh mà chống đỡ, “Các người có thể không tin nhân cách của tôi, thế nhưng nếu các người đặt điều không đúng mà đi chất vấn Tô Quân Ly như vậy, thì đó là đang sỉ nhục anh ấy, cũng là đang sỉ nhục đến âm nhạc của anh ấy...” Ánh mắt cô nhìn đám ký giả xung quang, “Các người muốn viết về tôi như thế nào cũng được... Tôi không có quyền để cấm các người. Thế nhưng, phóng viên là nên viết những điều đúng sự thật, mà không phải giống như những học sinh tiểu học chỉ biết nhìn sách tranh để nói, hoặc là nói những điều không có thật như vậy!”

Ký giả bị thanh âm lạnh lùng của Giản Mạt làm cho có chút sững sờ, Tô Quân Ly vừa đến, đứng bên ngoài đám đông nhìn Giản Mạt, khoe miệng ôn nhuận nở ra một nụ cười...

“Adrian tới...”

Không biết là ai kêu lên, lập tức, ký giả nhao nhao chuyển hướng chạy đến chỗ của Tô Quân Ly.

Tô Quân Ly không để ý đến ký giả, chỉ đi về hướng của Giản Mạt, khuôn mặt tuấn nhã dưới ánh mặt trời tràn ra nụ cười nhạt ôn hòa.

“Tôi cùng Giản Mạt là bạn rất thân...” Tô Quân Ly nói, tầm mắt nhìn về phía truyền thông, “Đối với vụ bê bối tình cảm trước đó, tôi không muốn truy cứu, thế nhưng, tôi không muốn nhìn thấy các người sỉ nhục một nhà thiết kế có năng lực như vậy, từ trước đến nay tôi rất tin vào con mắt nhìn người của tôi.”

Dứt lời, Tô Quân Ly hướng về phía truyền thông khẽ gật đầu, lập tức xoay người, ra hiệu cho Giản Mạt cùng tiến vào sảnh âm nhạc.

Lưu lại một đôi ký giả ở nơi đó đem Giản Mạt cùng Tô Quân Ly trước sau l vòng một lần, mới phát hiện, hai người mặc chứ người không mang theo tang đem truyền thông đồ cấp vòng tiến vào.

Lệ Cẩm Tịch cầm túi xách, xinh đẹp đứng ở bên cạnh xe, nhìn người đến đón cô là Lệ Văn Trạch, sau đó nói: “Nhìn đi, em không ra tay, cũng sẽ có người ra tay... Mặt Mạt xinh đẹp như vậy, nếu như em không cố gắng thì sẽ bị Quân Ly cướp mất đấy.” Nói xong, cô còn khiêu khích nháy mắt với hắn.

Lệ Văn Trạch xem như không thấy, hơi nhú mồm, lạnh lùng liếc nhìn người chị song sinh bên cạnh, “Không rõ sự việc thì chị đừng có nói nhảm!” Dứt lời, hắn liền lên xe, khởi động sau đó chuẩn bị rời đi...

Chỉ là, trước khi rời đi, hắn xuyên qua cửa sổ xe, liếc nhìn bóng lưng của Giản Mạt và Tô Quân Ly.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Thiên Đường Dạ ái muội

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Lệ Cẩm Tịch còn chưa nói hết câu thì đã nghe thấy tiếng xe của Lệ Văn Trạch rời đi...

“Đúng là mù rồi?” Cô bất mãn lắm lắm, “Để chị xem em ôm được bằng cử nhân ấy đến bao giờ, em ở với mấy cái dao mổ của em cả đời luôn đi?”

Lệ Cẩm Tịch bất nhẫn nhìn đuôi xe nghênh ngang rời đi, liếc mắt một cái, xoay chiếc giày cao gót kiêu ngạo tiến vào sảnh âm nhạc...

Nghi thức khởi công tiến hành rất đơn giản, Tô gia người tới Tô lão gia tử Tô Chấn Kỳ cùng Tô gia bây giờ chương sự, cũng là của Tô Quân Ly đại ca tô hạo nguyên làm đại biểu, mà Lệ Cẩm Tịch làm Tô Quân Ly ký hợp đồng lão bản của công ty tham dự, còn lại cũng là mấy vòng nội hảo hữu.

“Tôi nay tôi sẽ làm chủ,” Lệ Cẩm Tịch làm bộ dáng giống như một người chị đại, “Quân Ly, Mạt Mạt, nhất định hai người phải đến đấy!”

Tô Quân Ly hơi nhú mồm, đối với sự bày biện của Lệ Cẩm Tịch, anh cảm thấy không thích, nhưng cũng phải giữ phong độ lịch sự, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, “Em thì sao?” Anh hỏi Giản Mạt.

Giản Mạt nhún nhún vai, bất đắc dĩ nhìn vào con mắt trùng trùng của Lệ Cẩm Tịch, chỉ có thể đồng ý.

Tập đoàn Đế Hoàng.

Cố Bắc Thần hai tay để trong túi đứng ở cửa sổ sát đất, quan sát Lạc Thành, đôi mắt như loài ưng thâm thúy không thấy đáy...

Di động đột nhiên truyền đến thanh âm “Tĩnh tĩnh”, Cố Bắc Thần dừng dừng thu lại tầm mắt, lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn người gọi đến, sau đó mới bắt máy, “Thiếu Sâm?”

“Cậu gửi bưu kiện qua đây là có ý gì?” Mạc Thiếu Sâm hỏi, trên khuôn mặt tuần nhã có chút ngưng trọng.

Cố Bắc Thần hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, “Ý ở trên mặt chữ, JK tới giai đoạn này, bất kể là bởi vì Đế Hoàng hay là vì mình và cậu, cũng nhất định phải thu mua bằng được.”

“Nếu như A So...” Mạc Thiếu Sâm đột nhiên nhướn mày hỏi, nhưng nói đến phân nửa, đột nhiên không tiếp tục nói hết, chỉ nói, “Chỗ này của mình không có vấn đề gì.”

Ánh mắt của Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên lạnh lùng, “Cậu nói không có vấn đề... Thì sẽ không có vấn đề.”

“Bắc Thần, cậu có lo ngại không?” Mạc Thiếu Sâm nhìn nội dung trên bưu kiện nội dung, sau đó hỏi.

Cố Bắc Thần trầm mặc, qua vài giây sau mới chậm rãi nói: “Đế Hoàng đi tới sự thành công như ngày hôm nay... Mình không muốn để cho ba nhìn thấy cục diện rắc rối nào cả.”

Sắp tới phải thu mua JK, lễ kỷ niệm 55 năm thành lập của Đế Hoàng cũng sắp đến rồi... Mấu chốt chính là, chú hai cũng đã trở về?

Mạc Thiếu Sâm không nói gì, cuối cùng cũng chỉ là “Ừ” một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Cố Bắc Thần vừa để điện thoại di động xuống, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, hắn dừng dừng nhìn người gọi điện đến, là của Lệ Văn Trạch... “Hương Nam hẹn chúng ta tối nay đến Thiên Đường Dạ, cậu có thể đi hay không?”

Cố Bắc Thần nhú mồm, “Hương Nam tốt hơn rồi sao?” Hắn nhẹ a một tiếng.

Lệ Văn Trạch trầm mặc, sau đó mới nói: “Vẫn chưa tốt lắm, chuyện đó cũng không thể khôi phục nhanh như vậy... Hình như bác Lâm đã quyết định

đem cậu ấy vào quần khu để rèn luyện. Hôm nay xem như là tiệc tạm biệt, để cậu ấy có thể vui vẻ rời đi.”

Mi tâm Cố Bắc Thần nhũ càng chặt hơn, kể từ ngày Lâm Hường Nam bị từ chối lời cầu hôn, hai người họ vốn dĩ là thanh mai trúc mã với nhau bây giờ khoảng cách lại càng ngày càng xa như vậy... Điều này cũng tốt, trực tiếp vứt bỏ đoạn tình cảm đó làm theo đề nghị của bác Lâm, sau khi hoàn thành thì hãy trở về.

“Không có việc gì!” Cố Bắc Thần khẽ mở môi mỏng.

“Ừ!” Lệ Vân Trạch trả lời, “Buổi tối nhớ đến.”

Lạc Thành là một đô thị lớn, buổi tối có bao nhiêu ánh đèn óng ánh phát ra, có bao nhiêu người ở trong cái xã hội phồn hoa này tìm được sự an ủi.

Thiên Đường Dạ là nơi vui chơi lớn nhất ở Lạc Thành, ở đây chỉ có khi bạn không nghĩ ra được lối chơi, không có trò chơi nào mà họ không cung cấp được cho bạn... Tự nhiên, phí tiêu dùng ở đây cũng làm cho người ta phải lú lờ.

Cố Bắc Thần lái xe đi đến Thiên Đường Dạ, đi một lúc có hơi kẹt xe, hắn liền mở cửa sổ ra cho thoáng khí...

“Quan hệ giữa Tô Quân Ly và Giản Mạt là thật hay giả khó có thể phân biệt...”

Bên ngoài truyền đến thanh âm tin tức giải trí, sau khi Cố Bắc Thần nghe thấy tên Giản Mạt, vô thức nghiêng đầu nhìn, liền thấy tấm ảnh lớn phóng to ở trên màn hình, Tô Quân Ly cùng Giản Mạt kẻ vai sát cánh đi vào sảnh âm nhạc, bộ dạng hai người đều dừng dừng lạnh lùng đối mặt mới toàn bộ phóng viên, sau đó xoay người cùng tiến vào sảnh âm nhạc.

Hắn híp mắt, đôi mày kiếm nhíu lại, Cố Bắc Thần lạnh lùng thu hồi tầm mắt, lúc này đoàn xe đã thừa thốt hơn, hắn bắt đầu lái xe rời đi, chỉ là... Đôi mắt như loài ung không biết từ khi nào đã trở nên u ám, thâm trầm.

Lệ Cẩm Tịch mang theo Tô Quân Ly và Giản Mạt vừa tiến vào Thiên Đường Dạ, liền nhìn thấy Lệ Vân Trạch, ánh mắt cô ta sáng lên, “Vân Trạch?”

Lệ Vân Trạch quay đầu lại, nhìn ba người, hỏi: “Chỉ có ba người thôi sao?”

“Không, còn có mấy người đồng nghiệp nữa...” Lệ Cẩm Tịch cong mắt phượng hỏi, “Mấy người đi với ai? Có muốn đi cùng nhau hay không?”

“Không được.” Lệ Vân Trạch liếc nhìn Giản Mạt, sau đó tầm mắt lướt qua Tô Quân Ly, “Mấy người hẹn nhau đi chơi đi... Em còn có việc cần giải quyết.” Dứt lời, hắn xoay người đi vào hộp đêm của Lạc Thành.

Lúc Lệ Vân Trạch đến, Lâm Hường Nam đã uống khá nhiều, Long Kiều lãnh đạm ngồi ở một bên hút thuốc, cũng tùy ý để cho hắn uống, “Long lão đại, tại sao cậu không ngăn cậu ấy lại?”

Khuôn mặt như điêu của Long Kiều lộ ra tia lạnh lùng, hơi đứng dậy, đem đầu mẫu thuốc lá dập tắt ở trong gạt tàn thuốc, lạnh lùng nói: “Minh đã khuyên rồi nhưng cậu ấy vẫn muốn tìm đường chết... Quan tâm cái gì?”

Lệ Vân Trạch nghe vậy, nhún nhún vai, “Bác Thần còn chưa tới sao?”

“Một lúc nữa sẽ đến...” Long Kiều nhẹ liếc mắt, rầu rĩ uống rượu với Lâm Hường Nam, “Cậu ấy không muốn đi sẽ quyết định không đi, nếu đã quyết định đi rồi, thì đừng có diễn trò điên khùng cho chúng ta nhìn.”

Lâm Hường Nam uống nhiều đến mức hai mắt đã đỏ ửng, lớn tiếng, ngong ngiêu nói: “Long lão đại, mình rất khó chịu...” Hắn tự giễu cười, “Mình vì Tô Thiếu Thiếu mà đối nghịch với cả gia đình, còn đối nghịch với cả ông nội và ba, trốn thoát khỏi trường quân đội chính là muốn cùng với cô ấy đi ra nước ngoài, nhưng cuối cùng thì sao? Cô ấy một chút cũng không quan tâm... Từ đầu tới đuôi chỉ có một mình tớ là tự đa tình!”

Lâm Hường Nam nói xong, trực tiếp cầm lấy một chai rượu sau đó ngửa đầu uống... Lệ Vân Trạch lắc đầu nhìn.

Vốn là đến để tiễn Lâm Hường Nam, thế nhưng cuối cùng lại trở thành bọn họ đến đây để chứng kiến bộ dạng ăn tã của Hường Nam... Lệ Vân Trạch nhìn thời gian, hắn đã đợi được hơn nửa canh giờ, sao Cố Bắc Thần vẫn còn chưa tới.

“Để mình gọi điện thoại cho Bắc Thần...” Lệ Vân Trạch nói.

Hường Nam cứ điên cuồng uống rượu không có biện pháp ngăn hắn lại được, trong bốn người, Hường Nam chỉ nghe lời của Bắc Thần, chỉ có hắn mới khuyên được Hường Nam.

Cố Bắc Thần mới bước vào Thiên Đường Dạ, điện thoại của Lệ Vân Trạch đã gọi tới, hắn chỉ nhấn lại một tin “Tới cửa rồi”, sau đó một tay dứt vào túi chạy lên lầu...

Chỉ là, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, liền thấy một thân ảnh quen thuộc đang dây dưa với một người khác tiến thang máy.

Cố Bắc Thần cau mày lại, sai bước đi theo, liếc nhìn tầng mà thang máy dừng lại, hắn tiến sang thang máy bên cạnh cũng ấn số lên tầng lầu kia.

“Đình” một tiếng, thang máy đến, ngay khi cửa thang máy mở ra, Cố Bắc Thần đã nâng bước chân đi ra ngoài... Chỉ là, trên hành lang thật dài, đã không

còn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Đôi mắt như loài chim ưng của Cố Bắc Thần thu lại ánh nhìn, bởi vì yếu tố góc độ, hắn cũng không nhìn rõ ràng người nọ có phải là Thẩm Sơ hay không, chỉ là bóng lưng rất giống.

Xoay người bước đi, bốn người Lê Văn Trạch ở phía trên một tầng, Cố Bắc Thần không đi thang máy, tìm một cầu thang bộ đi lên...

“Đừng động đây...” Thanh âm êm ái phát ra từ trong hành lang, lộ ra một tia bất đắc dĩ, “Giản Mạt, em di chuyển nhiều như vậy làm sao anh có thể làm đây? Không thành thật một chút nào...”

Bước chân của Cố Bắc Thần đột nhiên trở nên ngưng trệ, nghe được những thanh âm bất đắc dĩ kia, khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, đôi mắt như loài ưng xuyên qua cửa sổ nhìn về phía hành lang...

Chỉ thấy Tô Quân Ly đang vịn tay lên vai Giản Mạt, mặt đã kề sát vào mặt cô...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Kinh ngạc, cô chính là Cố phu nhân?!

Editor: Nam Cung Từ Uyên

“Rầm” một tiếng, Cố Bắc Thần liền đẩy cửa ra, Tô Quân Ly cùng Giản Mạt đang ở trong hành lang đột nhiên cả kinh, trong nháy mắt liền tách nhau ra, sau đó chuyển hướng nhìn về phía hắn...

“A” Cố Bắc Thần lạnh lùng nói, “Có cần tôi phải tránh đi hay không?” Đôi môi mỏng của hắn khẽ mở, hỏi.

Giản Mạt cắn môi, rõ ràng không làm chuyện gì xấu, nhưng ngay lúc này cô lại cảm thấy chính mình giống như đang bị bắt quả tang, “Em...”

“Thần Thiếu cũng đã xuất hiện rồi, cần gì phải tránh đi chỗ khác nữa?” Tô Quân Ly dừng dừng mở miệng, khuôn mặt tuấn tú không xuất hiện quá nhiều biểu tình, nhưng trong thanh âm ôn nhuận rõ ràng có một tia cười chế nhạo.

Khóe miệng Giản Mạt không khống chế được co quắp lại, những lời nói của Tô Quân Ly cũng khiến cô bình tĩnh hơn một chút... Chỉ là, Cố Bắc Thần bây giờ vẫn là chồng cô, cho dù thế nào cũng cần phải giải thích.

“Lông mi của em rơi vào mắt không lấy ra được...” Giản Mạt nói, “Quân Ly vừa thổi cho em”

“Hừ!” Cố Bắc Thần lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến tin tức mấy ngày hôm nay, trong lòng đột nhiên trở nên ngột ngạt, “Thổi lông mi thôi cũng cần phải trốn trong hành lang sao?”

Giản Mạt im lặng, bởi vì bây giờ cũng không cần phải giải thích thêm...

Lúc cô nghe Lê Cảnh Tịch nói Thẩm Sơ cũng muốn đến đây, thần kinh cô đột nhiên đau đớn, hoảng loạn vội vàng cup mắt che giấu ánh mắt, ai biết tự làm tự chịu, lông mi đột nhiên bị dính vào trong mắt.

Cô sợ bị người khác phát hiện ra mình đang hoảng loạn, Giản Mạt vội vàng trốn ra khỏi hộp đêm, nhưng vẫn bị người nhảy bén nắm bắt tâm lý như Tô Quân Ly nhìn ra...

Cô buồn bã trốn vào hành lang, sau đó mọi chuyện xảy ra như vừa rồi!

Giản Mạt không nói lời nào, Tô Quân Ly nhìn cô đang cup mắt xuống, sau đó tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt của Cố Bắc Thần, âm thầm nhủ mảy... Anh là một người đàn ông, cho nên có thể nhìn ra được, một người đàn ông có dục vọng chiếm hữu đối với một người phụ nữ chính là đã yêu người phụ nữ đó.

Cố Bắc Thần đối với Giản Mạt... Chỉ sợ không giống với những lời bên ngoài nói?

“Tùy anh, muốn nghĩ như thế nào cũng được...” Giản Mạt nghiêng đầu sang một bên, không muốn giải thích, chỉ làm bầm nói, “Mấy ngày này ở ngoài, anh có nhiều scandal như vậy, vậy mà em chỉ vào hành lang một chút cũng không được!”

Thanh âm của cô rất nhỏ, giống như tiếng muỗi kêu, thế nhưng, Tô Quân Ly đứng gần cô có thể nghe được... Khóe miệng anh nâng lên nhàn nhạt ý cười, có chút đau xót cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Sợ rằng Giản Mạt cũng đã yêu Cố Bắc Thần rồi?

Trong thanh âm của cô rõ ràng mang theo mùi giấm nồng nặc, khiến anh cảm thấy rất khó chịu...

Cố Bắc Thần không nghe được Giản Mạt đang nói gì, chỉ nhìn ánh mắt híp lại của Tô Quân Ly nhìn Giản Mạt mang đậm ý cười, trong lòng càng trở nên tức giận... “Em lên lầu cũng anh!” Cố Bắc Thần lạnh lùng mở miệng, sau đó nhanh chóng cầm cổ tay Giản Mạt kéo lên cầu thang.

“Thần Thiếu, chuyện này sợ không thích hợp cho lắm?” Tô Quân Ly cố ý nói, “Dù sao hôm nay cũng là kẻ khởi công sảnh âm nhạc của tôi, cô ấy là nhà thiết kế chính, không thể đi được.”

Cố Bắc Thần lạnh lùng nhìn Tô Quân Ly, “Thế nào, chẳng lẽ tôi để vợ của tôi ở bên cạnh anh đó mới gọi là thích hợp?”

Tô Quân Ly nhũn mày, “Hả? Thật ra... Thần Thiếu vẫn nhớ Mạt Mạt là vợ của anh sao?”

Cố Bắc Thần lập tức nhũn mày, đôi mắt hấn bắn ra hai tia sáng lạnh lùng khiến người ta phải hoảng sợ, giống như muốn giết chết Tô Quân Ly, “Tam Thiếu hình như rất bất bình?” Hấn lạnh lùng mở miệng.

Tô Quân Ly mỉm cười, “Sao có thể chứ?” Anh nhũn mày, nói: “Chỉ là, tôi không quan tâm anh có bao nhiêu cao cao tại thượng, ở bên ngoài dây dưa với ai... Tôi chỉ khuyên Thần Thiếu một câu, có những thứ nếu như đã đánh mất, có thể sẽ không bao giờ tìm về được.”

“Phải vậy không?” Cố Bắc Thần cười mỉa mai, “Nếu như Cố Bắc Thần tôi muốn, cho tới bây giờ không cần phải tìm!” Câu nói hết sức độc đoán, khí thế bao phủ ở khắp người hấn, trong nháy mắt, khiến cho không khí xung quanh trở nên ngưng tụ.

Giản Mạt không biết Tô Quân Ly đêm nay bị làm sao, tuy rằng chỉ là câu nói nói với Cố Bắc Thần, thế nhưng, cô lại không biết anh rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì...

Thật ra, Lê Cận Tích nói Thẩm Sơ qua đây, cô không nghĩ ngợi nhiều... Lúc này cùng rời đi với Cố Bắc Thần, cũng đã nói rõ lý do.

Cố Bắc Thần thu lại ánh mắt giăng co với Tô Quân Ly, lạnh lùng kéo Giản Mạt đi lên lầu.

Tô Quân Ly ngược mắt nhìn, nhìn vào ánh mắt tỏ vẻ áy náy của Giản Mạt, anh chỉ ôn nhuận cười cười lắc đầu, ra hiệu không có chuyện gì...

Chỉ là, khi Giản Mạt quay đầu đi, tầm mắt anh đột nhiên thay đổi, ở chỗ sâu trong đáy mắt có một tia bất đắc dĩ cay đắng tràn ra.

Còn chưa kịp học cách để yêu thương, lại rơi vào tình cảnh như vậy... Tuy rằng anh yêu cô nhưng cô đã kết hôn, đạo đức không cho phép anh tiếp tục, nhưng mà, mỗi một lần thấy cô, anh lại trầm luân thêm một lần.

Cố Bắc Thần, hấn phải đối xử với cô thật tốt... Một khi, hấn dám vứt bỏ cô, anh sẽ không cho hấn cơ hội tìm về!

Tô Quân Ly chậm rãi xoay người, không đi lên lầu, mà lại đi bộ xuống dưới tầng một, thuận thế lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Lê Cận Tích, nói anh và Giản Mạt đi về trước.

Cố Bắc Thần mở cửa đi ra ngoài, chân của hấn rất dài, cho nên bước chân rất, Giản Mạt chỉ có thể chạy theo, “A Thần, anh đang tức giận sao?” Cô cố ý hỏi.

“Hừ!” Cố Bắc Thần hừ lạnh một tiếng.

Giản Mạt có chút mất mặt, thấy Cố Bắc Thần kéo cô đến nơi tụ họp của hấn, không khỏi tò mò hỏi: “Là mấy người Lê Văn Trạch sao?”

Cố Bắc Thần không trả lời.

Giản Mạt cũng đã tự khẳng định, cô nói không kiêng nể gì, “Ông xã, bộ dạng này của anh là đang ghen hả...”

Đúng lúc, Cố Bắc Thần đã mở cửa phòng, Giản Mạt cũng không nhìn người ở bên trong, liền tiếp tục nói: “Ông xã, nếu như anh ghen thì cứ nói thẳng đi... Em sẽ không cười nhạo anh đâu!”

Giản Mạt vừa nói xong, lập tức cũng cảm giác được bầu không khí trong phòng đột nhiên ngưng tụ lại...

Trong vô thức, đầu tiên cô nhìn vào gương mặt đang gồng lên của Cố Bắc Thần, sau đó liền theo tầm mắt của cô nhìn lại... Chạm vào ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Sơ.

Giản Mạt trong lòng bỗng nhiên “lộp bộp” một tiếng, con ngươi trong nháy mắt mở to...

Thẩm Sơ không phải nên ở dưới lầu hay sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Lê Văn Trạch cùng Long Kiều nhìn nhau, cảm thấy sự việc này cũng quá đúng dịp, đột ngột như vậy cũng khiến họ không biết phải làm sao.

Vừa rồi khi Lê Văn Trạch gọi điện thoại cho Bắc Thần, liền nhận được điện thoại của Lê Cận Tích nói Thẩm Sơ hình như gặp phải chuyện phiền phức... Hấn đi xuống tìm sau đó đơn giản đem hai người bọn họ lên đây, nhưng ai biết Bắc Thần cũng dẫn theo Giản Mạt đến đây.

Bầu không khí có chút lúng túng, Thẩm Sơ không thể tin được nhìn Giản Mạt, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc dò hỏi Cố Bắc Thần... Thậm chí, có thể nhìn thấy bởi vì kinh ngạc mà khóe môi của cô ta khẽ run rẩy.

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ buông cổ tay của Giản Mạt ra.

Giản Mạt cúi đầu nhìn, cánh tay của cô vẫn duy trì tư thế bị nắm... Cổ tay không còn cảm giác khiến lòng cô trở nên trống rỗng.

Thẩm Sơ lại nhìn về phía Giản Mạt, cô thế nào cũng không nghĩ đến, vợ của Cố Bắc Thần lại là cô ấy... Cô ấy vậy mà chính là “Cố phu nhân” trong lời đồn sao?

Còn nhớ Cẩn Tịch lần đó gọi cô đến nhà, Bắc Thần đang ở đó, Giản Mạt cũng thế... Thế nhưng, không có bất kỳ người nào nhìn ra quan hệ của bọn họ.

Giản Mạt âm thầm nuốt nước bọt xuống, khi ngược mắt lên cũng đã che giấu sự thất vọng và cảm xúc trống rỗng, chỉ nhú mày nói: “Mấy người cứ chơi vui vẻ, tôi còn có việc chính cần giải quyết... À, không quấy rầy mấy người nữa.”

Nói xong, về mặt cô làm như không bị sao cả, nhìn về phía Cố Bắc Thần nhún nhún vai, sau đó liền đi ra ngoài.

Từ lúc nói chuyện đến lúc xoay người rời đi, lưng Giản Mạt đều đứng thẳng, làm cho người khác nhìn không ra cô có một tia cảm xúc không thích hợp nào...

Chỉ là, không có ai biết... Ngay thời khắc xoay người kia, lòng của cô liền giống như bị một con dao hung hăng chém vào, đau đến mức cô không thể thở được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chỉ nghĩ sẽ bảo vệ trái tim đến lúc cuối cùng

Cố Bắc Thần không nói gì...

“Cố Bắc Thần, anh xem Thẩm Sơ em là cái gì?” Thẩm Sơ rút cuộc cũng không kiềm chế được quát lên: “Tôi đúng là như một con ngựa mà... Ngay cả khi mọi người đều đang nói về em và anh, cô ấy lại ở nơi nào thờ ơ lạnh nhạt!”

“A Sơ...” Lệ Vân Trạch mở miệng: “Bắc Thần cùng với Giản Mạt là...”

“Là cái gì?” Thẩm Sơ cắt ngang lời nói của Lệ Vân Trạch: “Hương Nam vừa rồi là sao?” Cô cười rất sắc lạnh: “Người Hương Nam thừa nhận là ai? Cậu ấy cho dù có say đến như vậy, cũng còn biết kêu Giản Mạt là một tiếng ‘tam tẩu’...”

Cô nghiêm nghị chất vấn, nghiêm nhiệm không hề hay biết thật ra Lâm Hương Nam cũng chỉ vừa mới gặp Giản Mạt được mấy lần gần đây mà thôi...

“Giản Mạt bây giờ là bà xã của anh, Hương Nam gọi cô ấy là tam tẩu thì có vấn đề gì chứ?” Cố Bắc Thần có chút bức bối, trong đầu hằn toàn là hình ảnh bình tĩnh của Giản Mạt lúc ban nãy, cô làm như thể mình không sao cả khiến cho hắn có chút bất an.

Thẩm Sơ nhìn về phía Cố Bắc Thần, tự giấu câu khóe môi, đáy mắt mờ mịt một tầng hơi nước mỏng manh: “Là... Giản Mạt là bà xã của anh, vậy em hiện tại là gì hả? Là người thứ ba sao?” Cô gào thét lên tiếng: “Cố Bắc Thần, có phải hay không?”

Cố Bắc Thần nhú chặt mày kiếm, môi mỏng càng mím chặt hơn: “Thẩm Sơ, em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa?” Hắn hừ lạnh: “Người nói đi là em, người nói trở về liền trở về cũng là em... Không cần biết giữa anh và Giản Mạt là có tình cảm gì, nhưng cô ấy bây giờ chính là người vợ hợp pháp của anh, không phải sao?”

Thẩm Sơ nhìn Cố Bắc Thần, đáy mắt tràn đầy thất vọng, ánh mắt của cô giống như không biết Cố Bắc Thần là ai, đáy mắt hoàn toàn là một mảnh xa lạ: “Được, được... Em biết rồi...” Cô cười có chút thê lương: “Anh chính là muốn trả thù em, trả thù em lúc trước nói đi là đi... đúng không?”

Con người Cố Bắc Thần hơi trầm xuống, đáy mắt tràn ra tức giận nhưng không hề lên tiếng.

Thẩm Sơ không nhận được câu trả lời từ Cố Bắc Thần, cười ha hả một cái nhạo báng: “Cố Bắc Thần, anh vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu...” Cô thất vọng nhìn hắn một cái: “Em lúc trước vì sao phải rời đi...”

Thì thầm tự nói với bản thân xong, vành mắt Thẩm Sơ đỏ ửng xoay người, rời khỏi phòng tiệc...

Long Kiều châm một điếu thuốc, mực đồng ngội lạnh không có một tia tình tự.

Lệ Vân Trạch than nhẹ lắc lắc đầu, nằm tựa ở trên sofa, cảm thấy phụ nữ đúng là phiền phức... Thật rắc rối!

“Ha ha...” Lâm Hường Nam lại lớn mật cười, mắt lơ đãng vì say mơ màng cười: “Tam ca... Em, em một... một cô bạn gái nhỏ cũng không có... Anh, anh lại có đến tận hai người... Ha ha...”

Nói xong, hắn cầm bình rượu lên liền rót hai chén: “Tam ca...” Hắn cầm lấy cái chén đứng dậy: “Em... em mời anh!”

Cố Bắc Thần quay đầu lại nhìn về phía Lâm Hường Nam, hơi cau mày, tiến lên một bước liền một phen đem cái chén trong tay hắn đoạt lại: “Em nhìn lại bộ dáng bây giờ của em đi, là bộ dáng gì rồi hả?”

“Quan tâm đến bộ dáng của em làm gì nữa chứ...” Lâm Hường Nam vung tay một cái, trừng mắt lên liền nói: “Tình yêu... con mẹ nó đều đi chết hết đi!” Hắn trong nháy mắt kiềm chế không được cảm xúc mà bộc phát ra: “Bạn gái nhỏ tính là cái gì? Thảm Sợ tính là cái gì?” Hai mắt của Lâm Hường Nam đã đỏ tươi màu máu: “Muốn đi thì đi, muốn về thì về... Cho rằng chúng ta là những tên đàn sao?”

Lời nói khi say của Lâm Hường Nam giống như cái gai chui vào trái tim Cố Bắc Thần, đôi mắt như ung của hắn trở nên u ám, như hai viên đá màu đen bắn ra hai tia lạnh giá nhìn Lâm Hường Nam..

Lâm Hường Nam đã say đến mức mất luôn lý trí, nếu như rơi vào lúc bình thường, nhìn thấy tầm mắt xám xịt Cố Bắc Thần như vậy thì nhất định hắn sẽ lập tức ngậm miệng, nhưng hôm nay hắn uống rất nhiều rượu, lời nói ra không hề suy nghĩ: “Em nói sai sao? Ờ...” Hắn ợ một cái sau đó lại nói tiếp: “Em thấy tam tẩu rất tốt... Lại còn có năng lực, nhìn cũng rất được, chủ yếu là đối với tam ca anh giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó...”

“...” Lệ Vân Trạch nhú mi tâm, đứng lên định kéo Lâm Hường Nam đi.

Hiện tại Bắc Thần trở thành hình dạng này, rõ ràng có chút không rõ tâm tư của hắn.. Đối với Thảm Sợ nhớ mãi không quên là thật, nhưng chỉ sợ rằng đối với Giản Mạt chính là cũng có tình cảm không hề ít.

Chỉ bất quá, chuyện tình cảm của người khác thì không nên nhúng tay vào... Bắc Thần lại là người luôn luôn biết mình cần cái gì, bây giờ nếu như có ai đó ở một bên nói bóng gió cũng không tốt.

...

Sau khi Giản Mạt rời khỏi Thiên Đường Dạ liền trực tiếp trở về Nhuận Trạch viên.. Nhìn ngôi nhà vắng vẻ, lòng của cô cũng trở nên trống không.

Trước đây lúc cô ở Lam Trạch viên, ở trong một biệt thự lớn như vậy nhưng cô cũng không cảm thấy trống rỗng, nhưng bây giờ khi chuyển ra ở một căn nhà khác, vậy mà cô lại cảm thấy trống rỗng khiến cho người ta trở nên cô tịch.

Đêm đến, bóng đêm bên ngoài làm cho người ta cảm thấy thần bí.

Khắp bầu trời, những ngôi sao lấp lánh, xuyên qua thủy tinh công nghiệp, Giản Mạt ngồi ở trên thảm, dựa vào cửa kính nhìn ra ngoài trời... Rõ ràng là nên chuyện lãng mạn, nhưng lúc này cô lại cảm thấy buồn và cô đơn.

Trên bàn ăn, máy tính liên tục thay đổi thiết kế tầng 18 Imperial Club 3D render của Đế Hoàng.. Màu sắc đậm, đổi mới táo bạo cho thấy linh hồn đắm đuối chìm trong bóng tối.

Tiếng chuông di động dễ nghe truyền đến, phá vỡ vẻ trầm tĩnh của ngôi nhà lúc này, Giản Mạt chậm rãi thu hồi tầm mắt, cổ ngẩng lên một lúc khá lâu, khi cúi xuống cảm thấy rất mỏi...

Cô đứng dậy, tiến đến bàn ăn, trong lòng không hiểu sao lại có chút khẩn trương cùng chờ mong, nhưng khi thấy người gọi điện đến, đáy mắt cô đột nhiên lan tỏa sự thất vọng..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Giả bộ là người lạ

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Nhấn nhin, Giản Mạt vẫn nhận điện thoại..

Sở Từ Tiêu dựa ở trên xe, nhìn bầu trời đầy sao, yếu ớt mở miệng: “Ngày mai sẽ diễn ra hội thảo của Đế Hoàng, em có lòng tin không?”

“Anh biết sao?” Giản Mạt nhẹ a một tiếng.

Sở Từ Tiêu cup mắt, “Ừ, anh biết...”

Biết em muốn đạt được cơ hội lần này, biết em muốn giành chiến thắng để đạt được tác phẩm kỹ thuật, càng biết thêm... Em muốn đi UCL để đào tạo chuyên sâu.

“Trong lòng tôi không chắc chắn lắm...” Lời nói này của Giản Mạt là lời nói thật, “Chỉ là, dù gì cũng chỉ có một cơ hội duy nhất.”

“Mạt Mạt, em nhất định sẽ thành công...” Thanh âm thâm thúy của Sở Từ Tiêu làm cho người ta cảm thấy có chút mờ ảo.

Giản Mạt nhọt nhọt nhử mảy, không rõ lời hắn nói là cô vũ động viên hay là có ý tứ gì khác, chỉ là trong lòng có chút cảm giác ấm áp, “Hi vọng vậy.”

Khóe miệng Sở Từ Tiêu nâng lên, chứa đựng một chút cảm xúc phức tạp, “Ngày mai...” Hắn dừng một chút, lời vừa tới miệng lại chuyển thành câu nói, “Cố lên.”

“Ừ, cảm ơn!” Giản Mạt mím môi nói.

Khóe miệng Sở Từ Tiêu nâng lên nụ cười tự giễu, từ lúc nào... Giữa hai người bọn họ lại nói chuyện máy móc tới lúng túng như vậy?

Trầm mặc, hai người cứ như vậy giờ di động để bên tai, ai cũng không mở miệng nói tiếp, yên tĩnh đến mức có thể cảm nhận được thanh âm hô hấp ở đầu gối bên kia.

“Vậy thì...” Giản Mạt phá vỡ trầm mặc, “Tôi đi nghỉ ngơi trước...”

“Mạt Mạt.” Sở Từ Tiêu đột nhiên kêu tên cô, sau đó mới yếu ớt mở miệng, “Anh chờ em”

“Hả?” Giản Mạt nhất thời không kịp phản ứng.

“Không có việc gì...” Sở Từ Tiêu lại không giải thích, “Chúc ngủ ngon!”

“Chúc ngủ ngon...” Giản Mạt theo bản năng đáp lại, sau đó cúp điện thoại.

Nhìn hiệu quả đồ họa 3D trên máy tính, Giản Mạt luôn cảm thấy cuộc điện thoại này của Sở Từ Tiêu có chút kỳ lạ... Hình như muốn nhấn nhủ tin tức gì đó với cô nhưng lại không bằng lòng nói ra được cảm giác.

Từ sau ngày chia tay đó ở Lạc Đại, liên tiếp nhiều ngày sau đó Sở Từ Tiêu cũng không có xuất hiện ở thế giới của cô nữa...

Chắc có lẽ bởi vì mấy ngày qua Thẩm Sơ đột nhiên xuất hiện quá nhiều cô, cũng có thể là bởi vì Giản Hành xuất hiện làm cho lòng cô trở nên sợ hãi, thế cho nên cô cơ hồ quên mất hắn!

Một người từng là người cô yêu thương sâu sắc, thậm chí trong hai năm qua khi nghĩ đến mối tình đầu này, trái tim cô lại ngậm ngậm đau... Nhưng bây giờ, cô lại không hiểu nổi đoạn tình cảm đó là gì!

Cup mắt xuống, trong lúc vô tình cô lại ấn vào màn hình di động, trùng hợp thể nào lại ấn đúng số của 'G tiên sinh'... Giản Mạt vô thức trở nên thức khấn trương, rõ ràng là phải đem tắt điện thoại đi, ai lại biết cô tự nhiên ấn phải nút gọi như vậy... Giản Mạt bị dọa đến mức luống cuống tay chân, liền vội vàng ấn nút cắt đứt điện thoại, cầu khẩn tín hiệu còn chưa phát ra ngoài.

Thế nhưng, suy nghĩ đó của cô còn chưa xuất hiện quá hai giây, thì đột nhiên cô lại mong đợi... Chờ mong Cố Bắc Thần gọi điện lại cho cô.

Một phút sau, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, trái Giản Mạt vô thức nhảy lên, đập “Thình thịch” trong lồng ngực.

Âm thầm nuốt nước bọt xuống, cô nhìn về phía di động, tên hiển thị là “G tiên sinh”, trái tim Giản Mạt bỗng nhiên vọt lên trên cổ họng...

Nhấn nhin, cô nhận máy, sau đó đặt bên tai, còn chưa nói được câu nào, đầu dây bên kia liền truyền đến thanh âm trầm thấp mà giàu có từ tính, “Thế nào vậy? Còn chưa ngủ sao?”

“Đã ngủ rồi...” Giản Mạt thuận miệng nói dối.

Cố Bắc Thần hừ lạnh một tiếng, “Bị mộng du nên mới gọi điện thoại cho anh hay sao?”

“Em gọi điện thoại cho anh lúc nào vậy?” Giản Mạt nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Cố Bắc Thần, trong lòng liền khó chịu, ngữ khí cũng cao một chút, thuận miệng phản bác câu nói của hắn.

Cố Bắc Thần trầm mặc, một lúc sau mới mở miệng nói: “Giản Mạt, tiếp đến có phải em sẽ nói... Di động em đặt ở trên đầu giường, trong lúc xoay người vô tình áp phải hay không?”

“...” Giản Mạt trầm mặc, “Em là trong lúc vô tình áp lên màn hình.”

Cố Bắc Thần nghe ra Giản Mạt lần này không nói dối, thế nhưng, liền bởi vì nghe ra, trái lại hắn lại cảm thấy mất hứng...

Trong di động truyền đến thanh âm “Đồ đô đô” cắt đứt, Giản Mạt ngạc nhiên chớp chớp mắt, không kịp phản ứng, vậy mà Cố Bắc Thần cũng không nói gì liền đem điện thoại cắt đứt?

“Mất sóng sao?” Giản Mạt tự hỏi, “Hay là... Thẩm Sơ gọi điện thoại cho hần nên hần mới tắt máy?”

Mặc kệ loại nào, Giản Mạt đều cảm giác mình giống như đồ ngốc...

Tự giễu cười cười, Giản Mạt kiểm tra lại bản thiết kế thêm một lần nữa, xác nhận không có nhầm lẫn gì, tắt máy vì tính, sau đó đi mất đi ngủ...

Chuyện nên nghĩ lúc này không phải kết cục thật tốt đẹp, mà là nên toàn lực tranh thủ nắm chắc cơ hội lần này... Bất kể là vì mẹ, hay là vì chính mình.

Ngày hôm sau, khí trời ở Lạc Thành rất tốt, làm cho người ta đột nhiên có cảm giác trời thu biến thành mùa hè.

Hội thảo bắt đầu vào lúc mười giờ sáng, Giản Mạt đi đến công ty trước, sau đó mới mang theo Hường Văn và một số người đi đến trụ sở của tập đoàn Đế Hoàng.

“Chị Mạt, rõ ràng không phải chuyện của em, vì sao em lại cảm thấy khẩn trương như vậy chứ?” Đứng ở trong thang máy, Hường Văn hít thở sâu mấy lần cũng không có cách nào giảm sự khẩn trương xuống, “Chị Mạt, chị không cảm thấy khẩn trương sao?”

Nếu Giản Mạt nói không khẩn trương thì đó chính là gạt người, nhưng cô bây giờ đã không còn đường lui nữa rồi...

Du tổng cho cô ứng trước một trăm vạn tiền lương, tình trạng sức khỏe của mẹ cũng không tốt, thậm chí còn thêm việc ly hôn với Cố Bắc Thần... Chuyện nào cũng đang đè nặng cuộc sống của cô sau này.

“Đình” một tiếng truyền đến, Hường Văn cùng Giản Mạt vô thức muốn đi ra ngoài... Nhưng khi thấy con số mới dừng lại ở tầng năm, hai người liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy có chút khẩn trương.

“Rầm” một thanh âm vang lên ngay sau đó, cửa thang máy mở ra, hai người vô thức nhìn hướng về phía cửa...

Cố Bắc Thần rút một tay vào túi, đang đứng ở đó, đi theo phía sau là Tô San cùng Tiêu Cảnh còn có hai người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, giống như giám đốc của công ty khác.

Giản Mạt không nghĩ đến vừa đến liền gặp phải Cố Bắc Thần, Hường Văn thì lại mở to hai mắt kêu lên một tiếng, “Thần thiếu?” Giọng nói vừa phát ra, cô ấy vội vàng che miệng mình lại, cảm thấy mình quá thất lễ.

Cố Bắc Thần không động đậy, ánh mắt lạnh đậm như vậy rơi vào trên khuôn mặt của Giản Mạt, làm cho người ta nhìn không ra hần đang muốn cái gì.

Tô San cùng Tiêu Cảnh không nói gì, trái lại phía sau lại có một vị giám đốc mở miệng nói: “Hai người là nhân viên của bộ phận nào? Không biết đây là thang máy chuyên dụng hay sao?”

Hường Văn lắc lắc đầu, vô thức nói: “Chúng tôi thực sự không có ý gì hết, chúng tôi là tới tham gia hội thảo dự án thiết kế... Không biết cái này là thang máy chuyên dụng...”

Giản Mạt hơi nhếch môi, “Xin lỗi, chúng tôi sẽ chuyển sang một thang máy khác.” Nói xong, cô thật giống như căn bản không biết Cố Bắc Thần, khẽ gạt đầu ấy nấy, sau đó liền đi ra ngoài.

“Cứ dùng thang máy này đi...” Cố Bắc Thần lạnh lùng mở miệng, lập tức đi vào trong thang máy.

Thang máy rất lớn, chứa bảy người vẫn thừa một khoảng không gian rất lớn, chỉ là... Rõ ràng trong không khí lộ ra một tia bức ép, khiến cho mọi người đều cảm thấy hết sức quý dị.

Hường Văn nắm chặt máy vi tính trong túi, mắt nhìn về phía trước, nhưng nhìn cái gì chính cô cũng không biết, chỉ là cảm thấy trái tim đột nhiên bị khí lạnh ngưng trọng trong bầu không khí ép tới khiến cô không thể hít thở nổi...

Cố Bắc Thần cùng Giản Mạt đứng sòng vai bên cạnh nhau, nhưng hai người ai cũng không nhìn ai, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.

Tô San cùng Tiêu Cảnh âm thầm nhếch miệng, vụng trộm trao đổi cái tầm mắt, cảm giác giữa hai người bọn họ hình như không được bình thường... Thậm chí còn giả vờ như không biết nhau, cũng không đến mức phải cư xử như vậy chứ?

Hai vị giám đốc kia có chút kinh ngạc, không ngờ Cố Bắc Thần lại đồng ý để hai người kia đi cùng thang máy với hần... Dựa theo tính tình của chủ tịch, không phải là hần sẽ hỏi hai người làm việc ở công ty nào, sau đó lập tức ra lệnh “Cắt đứt quan hệ vĩnh viễn với Đế Hoàng” hay sao?

Hô hấp ngưng tụ, ở trong không gian tĩnh mịch nghe rất rõ tiếng thang máy “Đình” một tiếng, đúng lúc đánh vỡ không khí quý dị, Hường Văn thứ nhất âm thầm thở phào một cái, vui mừng vì thang máy có thể đến nhanh như vậy.

Cửa thang máy mở ra, Giản Mạt rất có “Lễ phép” với một người lạ, dùng thái độ của một người hợp tác với công ty hướng về phía Cố Bắc Thần mỉm cười một cách chuyên nghiệp, “Cảm ơn Cố tổng!”

Dứt lời, Giản Mạt tự nhiên kéo Hương Văn ra khỏi thang máy, từ đầu tới đuôi, không có quá nhiều cảm xúc trên khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Bị làm lơ...

Editor: Airy Nguyen

Hương Văn bước ra sau thang máy vô tình quay đầu nhìn lại, khoe miệng nhovn nụ cười khó hiểu, sau đó vội vàng chạy theo Giản Mạt tới phòng họp...

Vừa rồi rõ ràng cảm thấy Cố Bắc Thần sắc mặt nhìn rất âm u, Hương Văn nhủ mảy, vẻ mặt không hiểu, “Mạt tỷ, chị vừa rồi với Thần thiếu sao khách sáo xa lạ vậy?”

Mặc kệ nói như thế nào thì mọi người không phải cũng từng ngồi chung ăn một bữa cơm rồi sao? Huống chi... Cố Bắc Thần còn từng nói với Mạt tỷ là hẹn buổi tối nói chuyện gì đó, thế nào thì cũng không nên cư xử xa lạ vậy!

“Chị chỉ không muốn cố gắng để đạt được thành công, sau cùng lại bị người khác nói mình dựa vào quy tắc ngầm!” Giản Mạt bịa ra lý do.

Hương Văn nghe lập tức cảm thấy rất có lý, gật gật đầu, “Mạt tỷ thật anh minh!”. Cô vuốt cằm gật gù, “Nếu chúng ta thành công mà bị nói như vậy, chẳng khác gì công sức đã trắng đúng không?”

Giản Mạt nhìn gương mặt hồn nhiên của Hương Văn, trong lòng khẽ thở dài nghĩ ngợi... con người, đúng là nên sống và suy nghĩ đơn giản là tốt nhất.

Cố Bắc Thần và các nhân viên đi cùng vẫn đứng trong thang máy để tiến đến phòng làm việc trên tầng cao nhất. Từ lúc này tới giờ, gương mặt anh vẫn lãnh đạm, làm người khác không thể hiểu được anh đang nghĩ gì.

Hai quản lý cấp cao đi cùng là người phụ trách việc thu mua JK, bởi vì việc thu mua xuất hiện vài vấn đề nên Cố Bắc Thần đã yêu cầu mở cuộc họp ngay buổi sáng nay.

“Bước tiếp theo thì hai người có thể làm việc với Mạc Thiếu Sâm...” Cố Bắc Thần dừng dừng mở miệng, “Không cần phải can thiệp các quy định thu mua sáp nhập công ty, chỉ cần đẩy nhanh tiến độ là được.”

“Đã rõ.” Hai nhân viên quản lý đáp, “Tổng tài, nếu không có việc gì khác, chúng tôi có việc đi trước.”

Cố Bắc Thần hơi gật đầu, không để ý đến hai người họ rời khỏi, chỉ đi thẳng vào bên trong phòng làm việc riêng, “Tô San, đem báo cáo quý này của các công ty bên Âu Mỹ cho tôi.”

“Dạ vâng.” Tô San đáp, chỉ chốc lát sau cô đã mang đủ hồ sơ và gõ cửa xin phép vào.

“Vào đi...”

Tô San đẩy cửa tiến vào, “Thần Thiếu.” Cô đem hồ sơ để phía bên trái bàn làm việc của Cố Bắc Thần, “Đã tới giờ nghỉ trưa, ngài có cần tôi đến căn-tin để lấy cơm không ạ?”

Cố Bắc Thần ngược nhìn đồng hồ, quả nhiên đã qua mười hai giờ trưa, “Đầu thầu tiến hành như thế nào rồi?”

Tô San đã theo Cố Bắc Thần nhiều năm, cô hiểu anh quan tâm việc đấu thầu như vậy là bởi vì Giản Mạt cũng tham gia, “Dạ việc đấu thầu thiết kế tầng 18 sẽ được bắt đầu trong khoảng thời gian từ bốn giờ chiều đến năm giờ ạ.”

Cố Bắc Thần cau mày nhìn Tô San, lạnh lùng hỏi, “Tôi có hỏi riêng về tầng nào sao?”

Tô San lắc đầu, “Dạ không có...” Cô không hiểu sáng nay Cố Bắc Thần cùng Giản Mạt không khí căng thẳng là vì chuyện gì, liền nói “Lần này tầng 18 là khu vực quan trọng của hội sở, nên tôi nghĩ Thần Thiếu sẽ quan tâm.” Ánh mắt Cố Bắc Thần lãnh đạm liếc nhìn Tô San, rồi lập tức cầm hồ sơ xem, lạnh lùng nói: “Đi xuống ăn.”

Khoe miệng Tô San co quắp, trong lòng thầm mắng Cố Bắc Thần thái độ làm người khác hoảng sợ, nhưng cũng đáp vâng dạ đi theo.

Bởi vì việc đấu thầu sẽ tiến hành trong cùng một ngày, chỉ nghỉ trưa một lúc rồi sẽ tiếp tục tiến hành ngay. Cho nên, Đế Hoàng cũng đã chuẩn bị phần cơm trưa cho nhân viên của các công ty tham gia đấu thầu.

Tô San cùng Tiêu Cảnh theo Cố Bắc Thần xuống lầu ăn, mặc dù Cố Bắc Thần không phải lần đầu tiên xuống ăn, nhưng hôm nay anh xuống rõ ràng là

có mục đích...

“Thần Thiếu và Giản tiểu thư lại cãi nhau à?” Tô San thăm hỏi nhỏ.

Tiêu Cảnh liếc xéo cô, “Cô cho rằng Giản tiểu thư có thể cãi nhau với Thần thiếu sao?”

“Dĩ nhiên không...” Tô San trả lời, tính tình của Giản Mạt sẽ chịu thua nhường nhịn dù cho có không hài lòng, căn bản là không có khả năng cãi nhau với Thần thiếu, “Nhưng mà sáng nay rõ ràng giữa hai người rất lạ?”

Tiêu Cảnh nhìn Tô San, hai người hiểu ý nhau liền bước chậm lại hai bước, anh nhủ mảy nói nhỏ : “Tôi vừa biết được... hôm qua Thần thiếu có đến Thiên Đường Dạ, Giản tiểu thư cũng ở đó!”

Tô San nhủ mảy, cô không cảm thấy chuyện này có thể xảy ra xung đột gì... Dù sao, người ngoài đối với mối quan hệ của hai người đều không hay biết, mỗi người đều có cuộc sống riêng.

Tiêu Cảnh lên liếc nhìn bóng lưng Cố Bắc Thần, nhỏ giọng nói “Vấn đề là Thẩm Sơ cũng ở đó!”

“...” Tô San kinh ngạc mở to hai mắt, “Vậy là biết rồi?” Cô vội hỏi đến mức quên mức phải hạ giọng.

Tiêu Cảnh vô ý thức nhìn về phía Cố Bắc Thần, đã thấy Thần thiếu quay đầu lại nhìn, ánh mắt lạnh lùng như dao. Hai người trong lòng hoảng sợ, vội vàng tiến lên, lúc bước vào cửa phòng ăn dành cho nhân viên thì Tiêu Cảnh mới hướng nhìn Tô San gật gật đầu.

Tô San âm thầm thở dài lác đầu, tỏ vẻ cục diện này nhất định không ổn rồi!

Đế Hoàng có tất cả là năm phòng ăn dành cho nhân viên, phòng mà Cố Bắc Thần tới là dành cho quản lý cấp cao, hôm nay người đại diện của các công ty tham đầu thầu cũng dùng cơm tại đây.

Cố Bắc Thần nếu ngồi tại đây dùng cơm cũng không có ai cảm thấy lạ, chỉ là, Hường Văn cứ luôn nhìn chăm chăm, như thế cô đang nhìn một sự việc kỳ thú “Chắc chắn, không ngờ Thần thiếu cũng dùng cơm ở phòng ăn dành cho nhân viên.”

Giản Mạt nhẹ liếc mắt nhìn rồi lại mặc kệ, cô cũng hiểu Cố Bắc Thần xuất hiện ở nơi nào thì đều trở thành tiêu điểm chú ý, rồi cô lãnh đạm tiếp tục dùng bữa “Ăn ngon hay không cũng xong một bữa, không chừng có lúc anh ta cũng đói đến mức dùng một bữa thức ăn nhanh giá hai mươi đồng!”

Hường Văn vừa nghe, liền há miệng với vẻ mặt kinh ngạc.

Hai người vừa nói vừa dùng bữa, cũng bởi vì chiều nay đã là lúc đầu thầu dành quyền thiết kế tầng thứ 18, nên chủ đề cũng nhanh chóng chuyển qua việc đấu thầu... Họ hoàn toàn không để ý rằng Cố Bắc Thần đang hướng về phía bàn ăn của mình.

Cố Bắc Thần ngồi xuống, Tiêu Cảnh đứng đối diện Giản Mạt liền nói : “Thần thiếu, tôi xin phép đi gọi món.”

“Tôi đi với anh...” Tô San vội nói, cô cũng không muốn ngồi chỗ này với bầu không khí giữa những ánh mắt căng thẳng.

“Cố tổng cũng xuống đây dùng bữa à?” Giản Mạt tự nhiên tươi cười chào hỏi, rồi để đĩa xuống, “Cố tổng dùng bữa thoải mái, tôi xin phép không quấy rầy!” Dứt lời, cô đứng lên định rời khỏi.

Hường Văn ngẩn ngơ, cô nghĩ đến Giản Mạt sáng nay nói không muốn bị người khác nghĩ bản thân dùng quy tắc ngầm đi lấy lòng Cố Bắc Thần, cô cũng vội viện lý do đã ăn no rồi liền đi theo Giản Mạt...

Cố Bắc Thần vẫn giữ gương mặt lạnh lùng, làn môi mỏng không thể hiện cảm xúc, ánh mắt anh vẫn lạnh tanh, bộ dáng nhìn bên ngoài cứ tưởng sòng yên gió lạnh, kì thực là đã sóng to gió lớn cuộn trào mãnh liệt.

Tiêu Cảnh và Tô San quay lại thì Giản Mạt và Hường Văn đã rời khỏi, họ nhìn Cố Bắc Thần ngồi một chỗ, ngón tay thon dài gõ từng nhịp trên mặt bàn, bộ dáng quý dị làm người khác có chút sợ hãi.

Thật giống như ... bị người khác cố ý bỏ lơ không nhìn đến!

Bầu không khí trong phòng ăn lúc này có chút quý dị, có người suy đoán người của Tường Vũ có mối quan hệ gì với Cố Bắc Thần hay không, cũng có người mắng Giản Mạt ngốc nghếch, có cơ hội tiếp cận mà không biết nắm bắt.

“Thần thiếu, mời dùng bữa...” Tiêu Cảnh đưa chiếc đĩa cho Cố Bắc Thần, cố nhìn chăm chú xem Thần thiếu bây giờ có bao nhiêu phiền muộn.

Bị người khác làm lơ không nhìn đến ... còn là vợ của mình ... Tiêu Cảnh ráng nhịn cười, nhưng thật có chút không nhịn nổi, nét mặt anh méo mó thể hiện.

“Thường cuối năm của cậu sẽ bớt lại hai phần!”. Cố Bắc Thần nhìn Tiêu Cảnh lạnh lùng nói.

“Hơ...?” Tiêu Cảnh sững sốt, không kịp phản ứng hỏi “Vì sao ạ?”

“Không tại sao cả...” Cố Bắc Thần lạnh lùng trả lời, cũng không dùng bữa đã đứng dậy đi ra ngoài phòng ăn.

“Thần thiếu như vậy có phải trút lửa giận lên tôi không?” Tiêu Cảnh vẽ mặt khổ sở nói.

Tô San cười cười, nhún mày nói : “Dám cười nhạo sếp, đáng đời anh...”.

Tiêu Cảnh ừ ừ hạ vai, nặng nề thở dài nói : “Khi người ta đã rơi vào cái vòng lẩn quẩn của tình yêu, phải làm sao để cứu rỗi linh hồn của họ?”

“Thật phiền...” Tô San cũng chịu không nổi.

Cố Bắc Thần bước ra khỏi phòng ăn liền lấy đi động, không chút suy nghĩ gọi ngay cho Giản Mạt...

Vừa có tiếng bắt máy, anh lạnh lùng mở miệng : “Đi lên phòng làm việc của anh!” Không để Giản Mạt tìm cớ từ chối, anh lạnh giọng nói, “Trong vòng năm phút nếu anh không thấy em, lập tức tước quyền tham gia đấu thầu của Tường Vũ?”

Dứt lời, anh cúp điện thoại, đi đến thang máy...

(Khảo nghiệm ý kiến độc giả: Mọi người muốn mỗi ngày truyện đều được đăng hay là dồn vào cuối tuần đăng một thể?)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Giận đối

Editor: An Triệu

Giản Mạt có phản phản ứng không kịp, nghe di động truyền đến tiếng “tút tut tut” thông báo cuộc gọi đã ngắt, theo bản năng cup mắt xuống, khoe miệng không không chế được mà run rẩy.

“Mạt tỷ...” Hường Văn tò mò nhìn Giản Mạt, “Làm sao vậy?”

Giản Mạt để điện thoại di động xuống, âm thầm cắn răng, tay vô thức siết chặt, đem chiếc điện thoại di động nắm chặt.

Hường Văn cảm giác được trên người Giản Mạt có biến hóa kỳ lạ, càng thêm tò mò.

Giản Mạt âm thầm hít sâu vài cái, lúc này tâm tình cũng hơi hơi bình phục, giật giật khoe miệng: “Vẫn còn nửa tiếng, tự do hoạt động.. Ừm, chờ lát nữa gặp ở phòng họp.” Nói xong, cô cố tình đứng lên muốn đi thả lỏng một chút.

Hường Văn bĩu môi, cũng không thấy gì không ổn liền “Ồ” một tiếng.

Giản Mạt đi tới thang máy, nhìn con số tầng 79, tay liền nắm chặt, cuối cùng vẫn là ấn xuống... Dù sao, muốn gặp người ở tầng cao trên cùng thì nhiều nhất cũng chính là Tiêu Cảnh cùng Tô San, hai người này đối với thân phận của cô cũng biết rõ.

Một tiếng “Đinh” giòn giã vang truyền đến, ở trong không gian yên tĩnh như tầng lầu này thì đặc biệt đột ngột.

Ở thời khắc cửa thang máy mở ra Giản Mạt liền đi ra ngoài, đây là lần thứ hai cô đến đây... Lần trước đưa thức ăn nhanh “kiếm” hai trăm vạn đã tới một lần!

Thăng hướng phòng làm việc Cố Bắc Thần mà đi, gõ gõ cửa, không có người đáp lại.

Giản Mạt khê đẩy cửa, phòng làm việc to như vậy mà lại vắng vẻ, Cố Bắc Thần đang ở nơi nào?

Trong lòng bất mãn, Giản Mạt âm thầm cười lạnh, rồi mới xoay người rời đi...

“Có phải hôm nay là một ngày đặc biệt may mắn nên em mới lên tìm anh không?”

Đột nhiên, thanh âm từ một bên truyền đến, trầm thấp mà lộ ra một tia nguy hiểm.

Giản Mạt hoảng sợ, theo bản năng hướng tới chỗ thanh âm truyền đến nhìn lại... Chỉ thấy trong tay Cố Bắc Thần đang bung một ly trà, gương đôi mắt thâm thúy nhìn hấn, đồng tử sâu thẳm không thấy đáy.

“Đúng vậy...” Giản Mạt không ngại thừa nhận, “Dù sao, hôm nay cũng là một ngày quan trọng, Cố tổng có suy nghĩ muốn sử dụng quy tắc ngầm hay không?” Cô nhướn mày, “Đương nhiên, với cương vị là một đối tác hợp tác trong công việc với một người cao cao tại thượng như Cố tổng, nếu như

ngài sử dụng quy tắc ngầm với tôi...Kỳ thật, tôi cũng cảm thấy vinh hạnh.”

Đối với một tiếng “Cố tổng” từ trong miệng Giản Mạt nói ra, Cố Bắc Thần tỏ vẻ rất bất mãn.

“Quy tắc ngầm?” Cố Bắc Thần cười lạnh, “Em xứng sao?” Hắn lạnh lùng thu hồi tầm mắt xoay người vào phòng làm việc.

Giản Mạt hướng tới bóng dáng của hắn âm thầm chửi rủa, ở thời điểm rồi rắm xem có nên đi vào hay không, thì một giọng nói lạnh lùng đã từ bên trong truyền ra: “Chờ anh mời em đi vào sao?” Giản Mạt khẽ thờ dài, rốt cuộc vẫn là phải đi vào...

“Không phải anh hẳn là nên xuống dưới ăn cơm sao ?” Giản Mạt tìm đề tài hỏi.

“Bị người nào đó chọc cho tức đến no rồi.”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co giật, cũng không nói chuyện, liền đứng tại chỗ.

Ánh mắt Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn cô, đợi nửa ngày cũng không tiếng trả lời, ánh mắt híp lại liền lạnh giọng nói: “Em không có lời muốn nói ?” thanh âm nhẹ đi nhưng vẫn có chút cảm xúc khó chịu truyền tới.

Giản Mạt mờ mịt nhìn về phía Cố Bắc Thần, không biết lời này của hắn có ý gì... Cô bị ánh mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần nhìn đến hoảng sợ, nhưng lại thật sự không biết hắn muốn như thế nào?

Cố Bắc Thần nhìn bộ dáng Giản Mạt, trong lòng liền tức giận... Từ tối hôm qua điện thoại đến hôm nay gặp mặt, cô hoàn toàn trung ra một bộ dáng không sao cả, căn bản đối với chuyện của hắn cùng Thẩm Sơ là không hề quan tâm.

Thậm chí... Người ta còn có khả năng là đang suy nghĩ rốt cuộc có muốn ly hôn nữa không nha!

“Giản Mạt, so với kết quả bản thảo này mà có được một phần tài sản ly hôn...” Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt, cố ý ngừng lại, muốn từ trên mặt cô nhìn ra cái gì đó, đáng tiếc, hắn nhìn trên mặt Giản Mạt cũng không để lộ quá nhiều cảm xúc:“...Như thế nào ?”

Giản Mạt ngẩn người, nhướn mày nói: “Có phải nếu em không cần phần tài sản này, chúng ta liền không ly hôn” trong thanh âm cô lộ ra ý cười chế nhạo, che dấu đầy lòng chân chính bị thương.

Bộ dạng này của Giản Mạt đã được Cố Bắc Thần thường thấy nhất trong hai năm qua, không quan trọng, cái gì cũng đều có thể... Đối với hắn, xưa nay chưa từng thuận theo.

“Em không muốn ly hôn?” Cố Bắc Thần nhướn mày hỏi, trong lòng có một tia chờ mong.

Giản Mạt cười, “Giống như... Không phải vấn đề là em có muốn hay không.” Cô nhún nhún vai, tiếp tục nói, “Chỉ có điều, em tương bằng thực lực của chính mình...” Có chút dừng lại, khóe miệng cô cười cười nói, “Kỳ thật chuyện ly hôn này không cần đến tài sản.”

Cô nói như vậy, trong đầu lại nghĩ đến cuộc điện thoại tối hôm qua của Sở Tử Tiêu ...Trước đó không nghĩ ra, nhưng Cố Bắc Thần nói so với bản thảo mà nhận được tài sản ly hôn.

Ha ha, xem ra... tối hôm qua Sở Tử Tiêu cũng đã biết, hôm nay so với bản thảo cô sẽ bị “Quy tắc ngầm” đi.

Cố Bắc Thần lạnh lùng ,trên mặt đạm mạc như vậy, làm cho người ta nhìn không ra hắn lúc này đang suy nghĩ cái gì.

Giản Mạt không có đi phỏng đoán tâm tư của hắn, chỉ là nhìn thời gian, giờ nghỉ trưa sắp kết thúc chỉ còn mười phút, “Em phải đi xuống..”

“Giản Mạt!”

“Ừm” Giản Mạt nhướn mày .

“Tối hôm qua...” Cố Bắc Thần nói, đột nhiên dừng lại,khẽ chau mày kiểm.

Hắn muốn giải thích, thế nhưng, lại tựa như không rõ chính mình muốn giải thích cái gì, hoặc là vì cái gì mà giải thích.

Giản Mạt đợi vài giây sau nói: “Tối hôm qua sau khi tan làm cùng Cần Tịch bọn họ em liền trở về... Nếu anh muốn thì có thể hỏi Quân Ly” cô cười cười, nhướn mày, “Em cùng anh ta tạm thời là bằng hữu... Ân, đạo đức trong hôn nhân em vẫn phải có”

Dứt lời, Giản Mạt lại nhìn thời gian, cũng không chú ý ánh mắt Cố Bắc Thần hơi trầm xuống nói thẳng: “Em đi xuống trước...Lúc nào đó cùng anh nói chuyện li hôn, dù sao em cũng sẽ ký tên.”

Cố Bắc Thần cười lạnh một tiếng, không nói gì, chỉ nhìn Giản Mạt bởi vì thời gian sắp hết mà bóng lưng rời đi có chút vội vã, mắt ung thâm thúy như mạch nước ngầm.

Cô cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn ly hôn?

Là bởi vì tìm được một chỗ dựa như Tô Quân Ly, phải không?

Đạo đức trong hôn nhân?

Ha ha, là đang trông chờ vào ly hôn để có thể mau chóng té nhào vào trong ngực nam nhân khác a.

Cố Bắc Thần nghĩ đến đây, tâm tình bắt đầu ồ ồ, thế nhưng là, vì cái gì... Hắn không có suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ rồi cuộc vì sao cảm xúc lại như vậy?

Thời điểm Giản Mạt tới phòng họp chỉ còn một phút đồng hồ nữa là liền phải tiếp tục quá trình mà buổi sáng chưa hoàn thành...

So với bản thảo đã tiến hành đến tầng thứ mười, Giản Mạt nhìn mọi người thiết kế đồ họa 3D mà thất thần.

Cố Bắc Thần kêu cô đi lên, chính là vì muốn nói đến việc ly hôn này đi?

Kỳ thật, hắn không cần phải nói... Ngày hôm qua khi Thẩm Sơ phát hiện thân phận của cô, cô cũng đã biết, một bước này chỉ sợ phải đẩy nhanh tốc độ rồi.

Cô thừa nhận, lúc này ở trên lầu biểu tình cùng với lời nói của cô có phần tức giận... Cô không có năng lực khống chế tình cảm là đáng đời cô, cô còn có thể giả vờ không thèm để ý sao?

“Sáng ý tầng 17 này thật độc đáo...” Hường Văn đột nhiên cảm thán một tiếng.

Suy nghĩ của Giản Mạt bị quấy nhiễu, theo bản năng hướng tới màn hình lớn nhìn lại... Chỉ thấy trên màn hình chính đang chiếu phương án thiết kế tầng 17.

Toàn bộ là chế tạo bằng pha lê, từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong, làm người ta có cảm giác không gian thật rộng lớn, nhưng kỳ thật lại là độc lập phong bế... Cái loại bừa bãi này lộ ra cảm giác bên trong rất đẹp, quả nhiên khiến người ta có cảm giác mới mẻ.

Thiết kế này, kỳ thật chính yếu chính là bắt được tâm lý khác người của người hiện đại... Phòng vệ sinh cũng là thiết kế như thế này.

Giản Mạt cơ hồ có thể tưởng tượng, cái loại này... Người ngồi ở trên bồn cầu sẽ cảm giác bị người bên ngoài tùy ý nhìn thấy, nhưng thật ra lại đem tới một phản ứng tâm lý khá kích thích... Nhất định có thể làm người ta hưng phấn.

“Cám ơn mọi người...” Đại biểu cho thiết kế này sau khi giảng giải xong thì hơi hơi khom người mỉm cười nói, ngay sau đó liền ngồi xuống.

“Tiếp theo là ba người thiết kế tầng 18...” tầm mắt Thượng Tuấn Hào lướt qua trên người ba nhà thiết kế tham dự thiết kế tầng 18: “Như cũ là rút thăm quyết định, ai trước thì bắt đầu!”

Giản Mạt cùng hai nhà thiết kế đại biểu Harchitects, CCD tiến lên rút thăm... Cùng lúc đó, ở phòng làm việc tổng tài trên tầng cao nhất, đoạn video của văn phòng ở trên tầng thượng, đã cắt hình ảnh ra, sau đó được chiếu trong phòng họp.

Đôi mắt như ưng của Cố Bắc Thần dần trở nên thâm thúy, chỉ là liếc mắt một cái, tầm mắt đã nhìn thấy thân ảnh Giản Mạt ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Sự tự tin của cô đang nở hoa trong trái tim hắn

Edit: Cố Tư Yên (NamCungTuUyen)

“Thứ nhất là CCD, thứ hai là Harchitects... Cuối cùng là Tường Vũ!” Thượng Tuấn Hào cầm kết quả rút thăm nói.

Khi Cố Bắc Thần nghe Thượng Tuấn Hào đọc theo thứ tự từng thứ hạng một, đầu mày khẽ nhúc nhích lại, đôi mắt như ưng tràn ra một tia bất đắc dĩ không thể thấy rõ...

Lúc này, tên được đọc cuối cùng trong thứ hạng sẽ rất bất lợi, trừ khi... Bản thiết kế của người đó làm cho người ta cảm thấy nổi bật hơn hai bản thiết kế kia.

Thế nhưng, bất kể là CCD hay là Harchitects, hai nhà công ty đều vô cùng có thực lực, đều là những câu lạc bộ thiết kế kiến trúc rất giỏi... các nhà thiết kế không chỉ có thực lực, mà còn có kinh nghiệm rất dày dặn.

Giản Mạt so với hai người kia rõ ràng rất chịu thiệt!

Quả nhiên...

Bất kể là thiết kế của CCD hay là của Architects đều dùng những kết cấu rất mới lạ, và chỉ sau 17 tầng thiết kế bằng lớp thủy tinh tương phản, thiết kế của cả hai đều giống nhau và đáp ứng được sở thích của mọi người.

“Thiết kế của bọn họ rất tuyệt...” Hường Văn nhỏ giọng nói, vẻ mặt kinh ngạc, “Ôi, đúng là người thiết kế nổi tiếng!”

Giản Mạt nghiêng đầu liếc nhìn Hường Văn, là một nhà thiết kế, cô cũng rất ngưỡng mộ ý tưởng các nhà thiết kế của hai công ty kia... Tuy nhiên, việc đã đến nước này, mặc kệ tốt xấu, cuối cùng chỉ có thể dốc toàn bộ sức lực để chiến đấu.

“Phía dưới cho mời nhân viên của Tường Vũ.” Thượng Tuấn Hào nhìn Giản Mạt, sau đó nói: “Tham dự thiết kế là nhà thiết kế... Giản Mạt.”

Giản Mạt tự nhiên đứng dậy, mỉm cười, khẽ gật đầu với mọi người, lập tức cầm lấy hồ sơ phác thảo tiến về phía trước...

Trước một ngày, bản thân Hường Văn cảm thấy cực kỳ khẩn trương, cô từng nghĩ sức mạnh mạo hiểm của người khác có thể trút hết sức lực của mình, nhưng trái ngược với suy nghĩ đó, bây giờ Hường Văn lại không cảm thấy khẩn trương. Cô bước tới để kết nối máy tính với máy chiếu, sau đó lui về bên cạnh, tùy thời chuẩn bị trợ giúp cho Giản Mạt.

Ngày hôm nay, Giản Mạt mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng và một chiếc váy đen công sở, mái tóc dài cột ở phía sau thành một búi, trên người cô không hề đeo một loại trang sức nào...

Nhìn cô rất đẹp, cộng thêm lúc này trên người tràn đầy tự tin, càng lộ ra một loại xinh đẹp khó có thể hình dung...

“Chào mọi người, tôi là Giản Mạt đến từ Tường Vũ...” Giản Mạt bình tĩnh nói lời đạo đầu, cùng lúc đó cô đem sơ đồ phác thảo chiếu hình ảnh lên màn hình, “Rất vinh hạnh được tham gia thiết kế tầng 18... Tác phẩm của tôi có tên là《 Diabolo 》*!”

(*) Diabolo: hiểu theo nghĩa của Giản Mạt, đây là chủ đề tác phẩm của cô mang ý nghĩa “quỷ dữ” hoặc là “địa ngục”!

Lúc nghe thấy tên này, rất nhiều người không khỏi âm thầm nhíu mày... Buổi hội sở ngày hôm nay không phải nơi để bộc lộ cá tính riêng của mình, hiển nhiên “Diabolo” cũng sẽ không thích hợp. Kỳ thực, căn bản rất nhiều người không coi trọng Tường Vũ...

Sau hai lần khảo sát, mọi người đều biết Giản Mạt là một người có thực lực, thế nhưng, trải qua hai chương trình vừa rồi, bao gồm người phụ trách lần này... Cũng chính là nhà thiết kế giỏi nhất Đế Hoàng - Thượng Tuấn Hào lại không ôm hi vọng quá nhiều đối với Giản Mạt.

Người khác không biết Tường Vũ làm thế nào để có thể tham gia hội thảo, thế nhưng hẳn biết rất rõ...

Tiêu Cảnh chính là người đã nhúng tay vào chuyện này!

Mà Tiêu Cảnh là ai?

Chính là trợ lý đặc biệt cho Tổng giám đốc... Ý tứ của hắn cũng chính là ý tứ của tổng giám đốc.

Thế nhưng, ở Đế Hoàng, mỗi người cũng có không gian tự phát huy của chính mình, dù cho Giản Mạt là do tổng giám đốc giới thiệu vào... Nếu như thiết kế không tốt, cũng chỉ giống như tự rước lấy nhục.

Quay trở lại lúc mọi người đang trầm tư, màn hình lớn đột nhiên xuất hiện một sơ đồ phác thảo... Lúc Giản Mạt ra hiệu, Hường Văn lập tức ấn nút “enter”, và khung ảnh hiệu ứng 3D đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

“18...” Giản Mạt nghiêng người, vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt hơi lộ ra một chút ngao ngễ, cô nói, “Đối với người làm kinh doanh, đó là một con số may mắn ... Tuy nhiên, trong một nghĩa nào đó, nó cũng đại diện cho con số hắc ám.”

Về sự tôn trọng cơ bản, ngay cả khi mọi người không hứng thú đến thiết kế của Giản Mạt, nhưng vẫn lắng nghe một cách cẩn thận.

“Trong truyền thuyết thần thoại ở Trung Quốc, 18, đại biểu cho mười tám tầng địa ngục...” Ánh mắt bình ổn của Giản Mạt lướt qua những nhà thiết kế đang tham dự hội thảo ở trong phòng họp ngày hôm nay, đưa những cái nhíu mày phản đối, khinh thường, lạnh lùng, không ủng hộ của bọn họ thu hết vào đáy mắt, “Thiết kế của tôi ngày hôm nay, sẽ được thực hiện xung quanh ý nghĩa này!”

Hường Văn lại lần nữa ấn nút “enter”, chỉ thấy hình ảnh dần dần thay đổi từ khung hình sang bản đồ màu, sau đó các trang trí khác nhau... giống như một dự án nén tiến triển.

“Đối với những người thành phố bây giờ, đi đến một câu lạc bộ giải trí có đẳng cấp, chính là một tác nhân kích thích.....” Giản Mạt bỏ qua mọi con mắt phản đối với ý kiến của cô, bắt đầu giải thích thiết kế riêng của mình, “Áp lực làm việc ban ngày quá lớn, chúng ta cảm thấy không thoải mái, lúc đó chỉ có thể tìm kiếm một phương thức cực đoan để giải phóng ra...”

Cổ Bắc Thần dập tắt khói thuốc, chậm rãi tựa lưng trên chiếc ghế cao, nhìn hình ảnh của Giản Mạt, đôi mắt sắc lạnh dần trở nên thâm sâu...

“Và những thái cực như thế này thường có thể gây ra sự phản kháng tiềm thức trong cơ thể ... vấn đề sau đó là...” Giản Mạt mỉm cười “Nếu sức đề kháng cương cứng không thể giải phóng, nó có thể dễ dẫn tới những điều cực đoan.”

Hít một hơi, Giản Mạt tiếp tục nói: “Hoặc là ... có thể tiếp tục chịu đựng ... Hoặc là ... sẽ nổi loạn!”

Bên trong phòng họp lặng ngắt như tờ, mọi người trong này đều nhìn về phía Giản Mạt, suy nghĩ suy nhất chính là cô rất đẹp... Người phụ nữ, một khi đã đẹp, có thể dôi lấy tất cả nỗ lực của người khác để đạt được sự tán thành.

Màn hình 3D đã được tô màu, nhìn từ mỗi khu vực... chỉ có hai màu!

Đỏ và đen!

Đại diện cho địa ngục đen tối và đẫm máu ... hai trạng thái cực đoan của con người.

“Thiết kế của tôi, dựa trên 18 tầng bóng tối dưới địa ngục và cách giải thích tâm huyết trực tiếp nhất của loài người...” Giản Mạt tiếp tục nói, với một cảm xúc duy nhất trên mặt từ đầu đến cuối, tự tin!

Cố Bắc Thần nhìn Giản Mạt nói về thiết kế của cô, đôi môi mỏng manh dần dần vang lên một tiếng cười, tiếng cười đó, từ trái tim lan dần đến đáy mắt.

Hắn cũng đã từng học qua kiến trúc, có thể biết được... một nhà thiết kế giỏi, không chỉ kiểm soát khung thiết kế đúng chỗ, mà ngay cả khi thiết kế nội bộ, cũng có thể không chế công việc thật tốt.

Nếu không, bạn chỉ có thể được chia thành thiết kế bên ngoài và thiết kế nội thất ... nhưng không thể là một thiết kế kiến trúc thực sự có trình độ!

Không thể nghi ngờ... sự tự tin của Giản Mạt về thiết kế của cô lúc này làm cho Cố Bắc Thần có cảm giác mới mẻ.

Trong ấn tượng của hắn về Giản Mạt, lúc nào cô cũng mang một chiếc mặt nạ giả dối xuất hiện ở trước mặt hắn... Nhìn hình ảnh cô tự tin giảng giải thiết kế của mình, sự tự tin trong công việc đó của cô, hắn chưa từng thấy qua.

Lúc con người nghiêm túc chính là lúc xinh đẹp nhất... Không thể nghi ngờ, Giản Mạt đem những lời thuyết minh về sự cực đoan diễn giải rất tốt.

Giản Mạt nhìn những hiệu ứng đã được trình bày xong, cô cũng đã giải thích tất cả các khái niệm thiết kế và ý tưởng hoàn thành, “Thiết kế của tôi là như thế này ... Cảm ơn mọi người!”

Nói xong, Giản Mạt mỉm cười, lịch sự nhã nhặn cúi đầu xuống, sau đó muốn trở lại chỗ của mình ...

“Chờ đã!” Thượng Tuấn Hòa mở miệng vào lúc Giản Mạt định đi xuống, “Tôi có thể đặt một câu hỏi được không?”

Giản Mạt dừng bước lại, “Được!”

“Đen và đỏ là màu sắc cực đoan, phù hợp với đặc tính nhân cách của con người...” Thượng Tuấn Hòa hỏi một cách khắt khe, “Như cô đã nói, mọi người nên hạn chế nảy sinh tâm lý cực đoan ... Nhưng có bao giờ cô nghĩ, thiết kế như vậy, tâm lý học cực đoan sẽ càng nảy sinh nhiều hơn, chờ đợi sự bùng nổ hay không?”

Giản Mạt nở nụ cười, không có chút hoang mang trả lời: “Càng kháng cự, sẽ càng hấp dẫn...” Khóe miệng cô cười lan tràn tới đôi mắt màu nâu, có vẻ cô rất tự tin, “Không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiên Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Kết quả, do cảm xúc hay là việc ngoài dự liệu?

Edit: Cố Từ Yên (NamCungTuUyen)

Những thái cực như vậy có thể được giải thích là “bạn càng không thể có được, bạn càng muốn có nó”, và sự đơn giản của bản thiết kế của Giản Mạt cũng là một cách giải thích của nhân loại dưới những từ này.

Thượng Tuấn Hòa nở nụ cười mờ nhạt, sau khi nhìn thấy Giản Mạt trở lại chỗ ngồi, hắn ta chỉ đứng dậy và nói: “Cảm ơn mọi người hôm nay đã tham gia buổi họp về thiết kế câu lạc bộ...” Hắn đang cầm bản reader 3D đã được trợ lý của hắn sao chép, “Kết quả sẽ được công bố vào 12 giờ trưa ngày mai, xin vui lòng chờ đợi thông báo của chúng tôi.”

Mọi người đứng dậy lục tục rời đi, thiết kế của tầng 1 đến tầng 17 có chút rối ren, nhưng mà, lần này tham dự hội thảo lại xuất hiện thêm tầng thứ 18, mà hai đối tác kia lại có năng lực rất lớn, còn Giản Mạt giống như một con ngựa đen.

Thế nhưng, không thể nghi ngờ chắc chắn kết quả cuối cùng sẽ vẫn là CCD và Harchitect.

Bởi vì cho dù thiết kế đơn giản của Giản Mạt đủ để khiến mọi người công nhận, thế nhưng cô rốt cuộc cũng chỉ là người mới, lại làm việc cho một công ty nhỏ, vì thế sẽ không được mọi người xem trọng.

“Chị Mạt, chị cảm thấy chúng ta có hi vọng không?” Tâm tình của Hường Văn trở nên ngưng trọng, quay sang hỏi.

Giản Mạt lắc lắc đầu, “Không biết...”

CCD cùng Harchitects là những nhà thiết kế chuyên nghiệp ắt hẳn sẽ khiến cho người khác thích, ngay cả là chính cô, cũng cảm thấy cô thua bọn họ ở mọi phương diện.

Mà Cố Bắc Thần cũng đã từng nói đấy là “món quà ly hôn”, về công hay về tư, cô cũng đều không muốn!

Việc công, một sự xúc phạm đến nhân cách của cô, riêng tư, một sự xúc phạm đến bản thân cô.

Thế nhưng, người như cô đây, làm gì có tư cách nói đến nhân cách cùng tự tôn?

Tự giễu cười, Giản Mạt đứng ở trước cửa lớn của tập đoàn Đế Hoàng, nhìn những chiếc xe đang chạy trên đường, dần dần thất thần...

“Mạt tỷ?” Hường Văn không biết Giản Mạt bị làm sao, chớp mắt hỏi.

Giản Mạt không thu hồi tầm mắt của mình, chỉ thì thào tự nói với chính mình, “Trên thế giới này, chỉ có khi mày trở nên mạnh mẽ thì mày mới có thể đứng trên đỉnh của nhân loại...” Cô tự giễu nâng khóe môi, quay đầu lại ngược nhìn tầng cao nhất của Đế Hoàng, “Bởi vì, chỉ khi mày có thể gối dưới chân, mày mới có thể tùy tiện giẫm đạp lên tự do của người khác!”

Hường Văn nhú mày, “Chị Mạt, chị đang tìm kiếm điểm phổ biến sao...”

Giản Mạt thu lại tầm mắt của mình, nhìn về phía Hường Văn cười nói, “Phổ biến chính là... lo lắng về tỷ lệ sử dụng tóc? Nên ăn, nên uống, nên ngủ... Bất kể sau đó kết quả của cô có là gì? Thì đó cũng là số mệnh!”

Dứt lời, Giản Mạt liền đi về phía xe của mình, sau đó mở cửa xe, ra hiệu Hường Văn lên xe...

Cố Bắc Thần đứng ở cửa sổ của tầng trên cùng, từ trên cao nhìn xuống, có vẻ như không nhìn thấy gì, nhưng thực ra hẳn lại đang nhìn thân hình nhỏ bé của Giản Mạt ở phía dưới...”Cộc cộc!”

Cố Bắc Thần giật mi mắt, nhìn về vị trí cánh cửa, “Tiến vào.”

Thượng Tuấn Hào đẩy cửa đi vào, “Tổng giám đốc, đây là các bản thiết kế 3D tốt nhất của các nhà thiết kế...” Hắn ta hít một hơi, “Đã sàng lọc và chọn qua, duy nhất chỉ có bản thiết kế 18 tầng vẫn chưa quyết định.”

Cố Bắc Thần đi đến bàn làm việc, “Có ý kiến gì?”

“Ba ý tưởng này cũng không tệ...” Thượng Tuấn Hào nhún nhún vai, “Nhưng tôi lại thích nhất của Tường Vũ. Thiết kế rất lớn mật, cũng phù hợp với đô thị hiện đại bây giờ, cảm xúc của con người cùng sự tương phản tạo nên hương vị rất thú vị.”

“Ồ?” Cố Bắc Thần nhướn mày, con ngươi lãnh đạm như vậy, thế nhưng, ở chỗ sâu nhất bên trong lại tràn ra ý cười.

Thượng Tuấn Hào ngồi xuống ghế, nhếch miệng nói: “CCD và Harchitects mặc dù thiết kế cũng rất mới mẻ độc đáo, cũng rất phù hợp, thế nhưng, mảnh khóc quảng cáo lại không đủ... Dù sao nhà thiết kế cũng cần có tự cao nhưng cũng nên hạn chế.”

Cố Bắc Thần nhả làn khói trắng ra, “cách” một tiếng, chiếc bật lửa đốt cháy điếu thuốc, “Không nên đem cảm xúc cá nhân vào bên trong?” Đôi môi mỏng nâng lên một độ cung tùy ý, dừng dừng hỏi.

“Sao vậy?” Thượng Tuấn Hào nhẹ a một tiếng, sau đó cười, “Tổng giám đốc, nếu như tôi nói sai sự thật thì cha mẹ tôi sẽ không nhận tôi là con... Giám đốc điều hành đề nghị cùng một người.”

Cố Bắc Thần không cho Thượng Tuấn Hào biết, hắn đã xem qua ba bản thiết kế 18 tầng kia rồi, nếu như không tận mắt nhìn thấy, hẳn sẽ nghĩ Thượng Tuấn Hào đang nâng đỡ Giản Mạt, thế nhưng, sau khi nhìn thấy bản thiết kế của cô, hắn liền biết, lần này Giản Mạt nhất định sẽ thắng!

“Bản mẫu tôi đều không thấy, chính cậu đem đi kiểm tra!” Cố Bắc Thần khẽ mở môi mỏng nói.

Thượng Tuấn Hào cười gật đầu đứng dậy, “Vậy tôi liền đi ra ngoài trước...”

Làm việc ở Đế Hoàng, nhiều người không chỉ đòi hỏi mức lương cao ở đây, mà còn bởi vì có sự phân cấp quyền lực mang lại cho họ sức mạnh cao nhất... Họ có tài năng để có thể vĩnh viễn tìm được chỗ đứng cho riêng mình.

Ngày hôm sau, Đế Hoàng đã tìm được bản thiết kế 18 tầng của công ty. Ba ngày sau sẽ đến Đế Hoàng để ký hợp đồng, sau đó tất cả các dự thảo thiết kế phiên bản cuối cùng của bộ này, sẽ là chủ đề trong quảng bá truyền thông, trước đó thì tất cả các dự thảo thiết kế sẽ được xử lý một cách bí mật.

“Mặt Mạt.” Tôn Kha gọi tên cô, “Du tổng kêu cô đến phòng làm việc của ông ấy.”

Giản Mạt đáp lại một tiếng, đi đến phòng làm việc của Du Từ Quân, “Du tổng, ngài tìm tôi có việc gì vậy?”

“Ngồi đi...” Du Từ Quân nói, “Nghe nói trước buổi trưa sẽ công bố kết quả dự án?”

Giản Mạt gật gật đầu.

“Cô có lòng tin không?” Ánh mắt thâm thúy của Du Từ Quân nhìn Giản Mạt, sau đó hỏi.

Giản Mạt lắc lắc đầu, “Tôi đáng lẽ không nên mất lòng tin đối với thiết kế của chính mình, nhưng hai đối thủ kia quả thực rất mạnh, tôi cũng cảm thấy bất đắc dĩ.”

Du Từ Quân cũng đã nghe Hường Văn nói về hai nhà thiết kế kia, hẳn là người của UCL, rõ ràng làm thương nghiệp, thiết kế của Giản Mạt mặc dù rất xuất sắc, thế nhưng, vẫn không thể so bì với năng lực của hai người kia.

“Chắc chắn sẽ có cơ hội...” Du Từ Quân cũng không nói gì quá nhiều, bắt đầu cười nói, “Cô thiếu công ty nhiều tiền như vậy, tôi lúc nào cũng phải nghĩ biện pháp cho cô đến UCL, sau này báo đáp thật tốt lại với tôi.”

Giản Mạt 'khúc khích' bật cười, cô rất biết ơn đối với việc Du Từ Quân cố ý nói đùa, làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Thời gian bởi vì chờ đợi trở nên lo nghĩ, dù cho Giản Mạt cảm giác mình không có cơ hội lớn để thắng, nhưng vẫn có chút chờ mong ... Dù sao, bản thiết kế này gần đây khiến cho cô rất có linh cảm.

Đến khoảng mười một giờ, Du Từ Quân cùng Đường Hạo Dương tới công trình phòng thiết kế, mọi người đưa mắt nhìn nhau, vô thức liền cảm thấy có liên quan đến dự án với Đế Hoàng.

Du Từ Quân khoe miệng toàn là ý cười, Đường Hạo Dương lại giống như miệng sắp bị liệt đến nơi..

“Đã có thông báo.” Du Từ Quân nhìn về phía Giản Mạt, “Ba ngày sau, Tuyền Vũ sẽ đến Đế Hoàng để ký hợp đồng, tham dự hoàn thiện hội thảo bản thiết kế 18 tầng kia!”

Trầm mặc...

Đầu tiên là mấy giây trầm mặc qua đi, lập tức, trong phòng làm việc bộc phát ra tiếng hoan hô cùng chúc mừng.

Giản Mạt đứng ở tại chỗ, đột nhiên rất yên ổn... Phảng phất có một chút vui mừng, nhưng lại giống như có chút phản ứng không kịp.

“Chị Mạt, chị cao hứng đến mức phát ngốc rồi sao?” Hường Văn trừng mắt đẩy Giản Mạt, khoe miệng cười tươi giống như chính tác phẩm của cô ta được đoạt giải.

Giản Mạt máy móc nhìn Hường Văn, khoe miệng nhếch lên thiếu tự nhiên, dường như kết quả này cũng không khiến cô bất ngờ... Là do tình cảm cá nhân hay là dự liệu ngoài ý muốn? Cô không thể phân biệt rõ.

Lấy điện thoại di động ra, ngay trước ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người, Giản Mạt thậm chí không cho Du Từ Quân có cơ hội chào hỏi liền nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc, bước chân vội vã.

“Chị Mạt, chị làm sao vậy?” Hường Văn phản ứng không kịp hỏi.

Đại Hùng đang làm việc bên cạnh, cười nói: “Đoán chừng là vì quá vui, chắc là vội vàng gọi điện cho bạn trai báo cáo kết quả?”

Mọi người vừa nghe xong, lập tức cười lớn...

Mặc kệ mọi người đều vui mừng bên trong, Giản Mạt ở bên ngoài lại là kiểu tâm tình nói không nên lời, có chút băn khoăn... Cô nhanh chóng chạy lên cầu thang, sau đó một mạch chạy thẳng lên tầng thượng của văn phòng, nỗ lực hít thở sâu vài cái, sau đó mới bấm số của Cố Bắc Thần.

Điện thoại vang lên mấy tiếng sau đó có người nhận máy, cô không đợi người đối diện lên tiếng, liền lập tức hỏi: “Cố Bắc Thần, kết quả của dự thảo kia là năng lực của chính em, hay là do anh nhúng tay vào?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thân: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Chỉ muốn hiểu!

Edit: Cố Tư Yên

Khi Thẩm Sơ nghe thấy tiếng nói chất vấn vang lên trong điện thoại, đầu tiên là nhú mày, lập tức kịp phản ứng Giản Mạt đang nói cái gì... Cô trầm mặc không nói, những bàn tay đã dần dần nắm chặt.

“Cố Bắc Thần, anh nói đi!” Giản Mạt cắn răng.

Cô không muốn nhận bất cứ câu trả lời nào, chỉ muốn biết nếu nó là sự giải thoát ... Nếu vậy, cô sẽ chấp nhận “món quà ly hôn” này!

Vâng, luôn luôn đúng với thực tế phải không?

Cô thậm chí không thể đến UCL, nhưng cũng dựa vào thiết kế này để thiết lập danh tiếng phải không?

Cô thiếu một trăm vạn, thậm chí cần phải có tiền để tìm một trái tim thích hợp cho mẹ... Bây giờ, cô chỉ có thể cúi đầu xin tiền, có gì đáng phải tự hào đâu?

Tuy nhiên, cô muốn hiểu, thậm chí cho dù chết ... .. thậm chí là khuất nhục, nhưng cô vẫn muốn hiểu!

Thẩm Sơ nghe thấy trong di động truyền đến tiếng hít thở trầm trọng, cũng không nói gì, sau đó trực tiếp cúp điện thoại...

Giản Mạt không rõ chân tướng, nghe bên trong truyền đến tiếng cúp máy 'Tút tut tut', đầu tiên là sững sờ, lập tức tự giấu cười... Chỉ là, cười, cười... rồi tự nhiên bật khóc!

Không cần đáp án, thái độ của Cố Bắc Thần đã nói cho cô đáp án...

Rõ ràng nói với mình, cho dù bị “coi thường” cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận kết quả như thế.

Thế nhưng bây giờ thì sao?

Không được, không được... Cô không có cách nào tiếp nhận!

Cô là nhà thiết kế, học bốn năm thiết kế, nằm mơ cũng muốn đến UCL để đào tạo chuyên sâu... Cô muốn hoàn thành ước mơ chưa thực hiện được của ba, đây là chấp niệm, cũng là niềm tự hào của một nhà thiết kế!

Nhưng bây giờ thì sao?

Cô... Chỉ có thể tiếp nhận thực tế như vậy sao?

Giản Mạt sụi sụi, ngẩng đầu lên, cô nỗ lực kiềm hãm nước mắt, muốn nó lui về, thế nhưng... Ngay cả chuyện bình thường này cô cũng không làm được!

Ánh nắng chiếu vào nước mắt tạo nên một thứ ánh sáng khiến mắt đau đớn, tất cả mọi chuyện vào lúc này đều hồng... Từ hai năm trước, thế giới của cô đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Hết thấy tất cả... Cũng không còn!

Thẩm Sơ cảm di động của Cố Bắc Thần, mím môi, sau đó bình tĩnh tự nhiên đem xóa lịch sử cuộc gọi của Giản Mạt... Cô đưa điện thoại di động thả lại chỗ cũ, đi tới phía trước cửa sổ, quan sát thành phố ở dưới chân Đế Hoàng.

Không có người nào có thể cản trở bước chân của cô... Không có bất kỳ người nào!

Sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, Thẩm Sơ xoay người, liền thấy Tiêu Cảnh đẩy cửa ra, Cố Bắc Thần một tay đút túi, vẻ mặt lạnh lẽo đi đến.

Lúc nhìn thấy Thẩm Sơ, Cố Bắc Thần hơi sững sờ, nhưng lập tức khôi phục về bình tĩnh.

“Chuyện này...” Tiêu Cảnh liếc nhìn Thẩm Sơ sau đó nhìn về phía Cố Bắc Thần, “Thần thiếu, tôi ra ngoài làm việc khác.” Cố Bắc Thần không nói gì, Tiêu Cảnh rất tự giác thối lui ra khỏi phòng làm việc.

“Vi sao lại qua đây?” Thanh âm của Cố Bắc Thần phát ra khiến người ta không xác định được cảm xúc hiện tại.

Khuya ngày hôm trước, sau khi Thẩm Sơ rời đi, bốn người anh em bọn họ uống rất nhiều rượu, sau đó hần đã có suy nghĩ muốn gọi điện cho Thẩm Sơ, nhưng di động cầm ở trong tay, liền nhận được cuộc điện thoại bất ngờ kia của Giản Mạt.

Sau đó... Ha ha, hình như không có sau đó nữa...

Chỉ có cô tức giận sao? Hần cũng rất tức giận!

Giống như Hường Nam đã nói, bọn họ không phải lớp dự phòng...

Thẩm Sơ cắn môi, đáy mắt ẩn nhẫn sự kiên cường, “Em đã nghĩ, nếu như em vẫn tiếp tục dối, có phải là anh sẽ rất tức giận với em ... ..” Cô tự giễu cười cười, “Em tự nói với chính mình, cho anh thời gian ba ngày... Thế nhưng, em không chờ được!”

Trái tim Cố Bắc Thần thắt chặt, tiến lên đem về mặt ủy khuất của Thẩm Sơ chôn vào trong lồng ngực, “Tiểu Sơ, xin lỗi...” Trong thanh âm lộ ra một cổ khiến người khác nghe không hiểu cảm xúc, có tránh né, có chống cự... Còn có một chút cảm xúc chỉ có chính hắn mới rõ ràng nhất đó chính là hối tiếc.

“Bác Thần, em không muốn anh xin lỗi!” Thẩm Sơ sụt sùi, nỗ lực nhịn nước mắt xuống, nhưng thế nào cũng nhịn không được, “Em chỉ muốn...” Cô cắn nhẹ môi dưới, “Em chỉ muốn anh!”

Cố Bắc Thần không nói gì, chỉ siết chặt vòng ôm... (ôm ôm cái đầu nhà anh, dịch đến đây tôi thật sự muốn cảm cái máy đập vào đầu cho anh tỉnh!)

Hai tay Thẩm Sơ ôm chặt thắt lưng của Cố Bắc Thần, nghẹn ngào nói: “Trái qua năm năm, em đã không còn chỉ khi... Đến khi trở về, anh có biết em muốn thừa nhận bao nhiêu không?”

Cố Bắc Thần nhắm mắt, lập tức hỏi: “Tôi hôm trước em nói anh không hiểu... Nhưng không phải em vẫn có rất nhiều cơ hội để giải thích cho anh hiểu hay sao?” Hắn nói, buông Thẩm Sơ ra, nhìn vào viền mắt hồng hồng của cô, con ngươi sắc lạnh trở nên thâm thúy, “Năm năm trước em rời đi, rốt cuộc vì cái gì?”

Cố Bắc Thần cố chấp giống như là đồ ngốc, hắn muốn biết vì sao, thế nhưng, hắn chỉ muốn nghe lý do từ chính miệng Thẩm Sơ nói ra...

Môi Thẩm Sơ mấp máy, dường như lời nói đã đến bên miệng, nhưng lại bị cô cứng rắn nuốt vào, “Có phải nếu như em không nói rõ nguyên nhân, thì chúng ta sẽ không thể trở lại như trước, phải không?”

Đáy mắt Cố Bắc Thần trở nên thâm thúy, nhìn Thẩm Sơ một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở dài nói: “Sao có thể được chứ?” Hắn tự giễu cười, “Em biết rất rõ ràng...”

Thẩm Sơ nghe xong, nước mắt không có cách nào khóa ở viền mắt, lũ lượt 'rơi' xuống như mưa...

“Bác Thần, có những lời này của anh là đủ rồi...” Thẩm Sơ lại lần nữa nhào vào lòng Cố Bắc Thần, “Em sẽ chờ anh, em chờ anh giải quyết cục diện bây giờ của anh, em chờ anh!”

Cố Bắc Thần máy móc ôm Thẩm Sơ, đáy lòng trong nháy mắt trở nên trống rỗng... Cảm giác như vậy, giống như có thứ gì đó trôi ra khỏi thân thể hắn, khiến hắn có chút do dự, bất lực.

Công ty thiết kế Tường Vũ bởi vì giành được hợp đồng thiết kế của Đế Hoàng cho nên rơi vào một mảnh vui mừng.

Có những người thật tình vui vẻ vì bạn, cũng có người giả bộ vui mừng nhưng thực chất đang nhạo báng trong lòng, cũng có những người cảm thấy ganh tỵ vô cớ chửi bới bạn, đem độ cao của bạn kéo xuống thấp hơn so với họ thì họ mới có thể cam tâm.

Có người nói đó là do thực lực của Giản Mạt, tự nhiên cũng có người nói Giản Mạt dựa vào quy tắc ngầm... Nếu không, dựa vào cái gì mà chuyện tốt đều liên tiếp rơi vào tay Tường Vũ?

Dù cho văn phòng luật của Sở Từ Tiêu hay là sảnh âm nhạc của Tô Quân Ly, thậm chí là hợp đồng thiết kế của Đế Hoàng, ba nhân vật đang làm mưa làm gió ở Lạc Thành gần đây, hình như đều có quan hệ với Giản Mạt.

“Những điều không tốt tôi không muốn nghe thấy nữa...” Du Từ Quân nhìn tất cả nhân viên bên trong phòng họp, “Chúc mừng Giản Mạt giành được thiết kế của Đế Hoàng, buổi tối ra ngoài mở tiệc ăn liên hoan, địa điểm do mọi người chọn, chi phí đều do tôi trả.”

Tất cả mọi người trong công ty đều hét lên vui mừng, ngay sau đó bất kể là người đang ghen ghét, cũng trở nên vui vẻ... Có ăn, ai còn quan tâm đến mặt mũi làm gì?

Mọi người vui mừng cùng sánh bước bên cạnh Giản Mạt, trên mặt nở nụ cười rõ ràng chân thực hơn rất nhiều, cô nhìn thấy một ánh mắt phát sáng đã hứng phần thết to đến khách sạn đắt nhất ở Lạc thành để ăn cơm, trái tim, trở nên bình tĩnh.

Cụp mắt, nhìn xuống di động...

Giản Mạt không biết mình đang chờ mong cái gì... Cũng không biết đang gấp rút chờ đợi cái gì?

Kênh Tin tức Tài chính đưa tin về kết quả của cuộc đối đầu lần này của tập đoàn Đế Hoàng, không giới hạn bao gồm các công ty thiết kế được lựa chọn, và ba công ty tham gia vào việc thiết kế 18 tầng này đã trở thành đề tài nóng bỏng mà phương tiện truyền thông tập trung.

Không nghi ngờ gì, mọi người đều không nghĩ rằng một công ty nhỏ không có khả năng lọt vào mắt xanh của Đế Hoàng lại có thể tham gia dự thảo thiết kế ... Thậm chí cuối cùng còn đánh bại hai công ty lớn mạnh trong việc nhận quyền thiết kế.

Đây không phải là, cuối cùng Hoàng Đế cũng thả tin tức ra, CCD và Architects sẽ tham gia vào việc thiết kế của Ngự Cảnh Hồ ... .. không còn nghi

ngờ gì nữa, mọi người đều cảm thấy đây là một loại cảm giác “an ủi thoải mái”.

Năng lực của truyền thông chính là phóng đại tất cả mọi chuyện, khi biết đại diện tham gia thiết kế cho Tường Vũ là Giản Mạt, có rất nhiều người đem chuyện lúc trước khơi gọi ra...

Thậm chí, hành động “thân mật” của cô và Tiêu Cảnh ở trong mưa cũng bị đào lên.

Không thể nghi ngờ, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, không cần nói ra cũng biết Giản Mạt đã sử dụng quy tắc ngầm..

Chuông điện thoại di động vang lên, mang tâm trí trống rỗng của Giản Mạt kéo về, cô cảm lấy liếc nhìn, chỉ có một dãy số lạ không tên.

Bất máy, đặt bên tai, “Xin chào, tôi là Giản Mạt! Xin hỏi ai vậy?”

Điện thoại đầu kia đầu tiên là trầm mặc, lập tức truyền đến tiếng nói nhu hòa, “Xin chào, tôi là... Thẩm Sơ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Bị đánh cũng muốn trả lại

Editor: Nam Cung Từ Uyển (@editor_CoTuYen)

Giản Mạt hơi kinh ngạc, không nghĩ đến Thẩm Sơ sẽ gọi điện thoại cho mình... Chính yếu chính là, cô ta làm sao có thể biết số điện thoại của cô?

Mang theo nghi hoặc, Giản Mạt bình tĩnh mở miệng, “Xin chào!”

Hai chữ, lộ ra sự xa cách cùng lễ phép, chưa từng có quá nhiều cảm xúc.

Điện thoại bên kia là Thẩm Sơ có hơi trầm mặc, một lúc sau mới mở miệng nói: “Cái kia... Có thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm không?” Thanh âm của cô ta êm dịu lộ ra sự giới giang, rõ ràng lời này có chút chân chừ mới nói ra được, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy rất đúng mực.

Giản Mạt không cần nghĩ cũng biết Thẩm Sơ muốn gặp cô là vì việc gì, nhắc tới cũng buồn cười... Bây giờ cô là đang cùng kẻ thứ ba hẹn gặp nhau sao?

Nghĩ như vậy cũng cảm thấy hết sức thú vị, Giản Mạt trả lời, “Được, lúc nào?”

Thua người không thua trận, nói như thế nào thì hiện tại cô cũng là vợ hợp pháp... Mặc dù, bây giờ tràn ngập nguy cơ có thể mất đi danh xưng ấy bất cứ lúc nào.

“Buổi tối có rảnh không?” Thẩm Sơ hỏi.

Giản Mạt nhìn một đám người trong phòng thiết kế đang tụ tập lại một chỗ thảo luận xem tối nay nên đi đâu để chơi, nhú mảy nói: “À, đêm nay tôi sợ rằng không có thời gian... Người của công ty muốn đi ra ngoài chúc mừng.”

“Về dự thảo thiết kế của Đế Hoàng sao?” Thẩm Sơ khẽ cười một tiếng.

Giản Mạt không ngạc nhiên với chuyện vì sao Thẩm Sơ lại biết, dù sao hiện giờ bên ngoài tin tức cũng đã được tung ra, “Phải!” Cô thừa nhận, thậm chí có suy nghĩ ác độc, nếu như Thẩm Sơ cũng cho rằng là Cố Bắc Thần cố ý thiên vị, có thể cô ta sẽ tức chết hay không?

Đáng tiếc, Thẩm Sơ không tức giận, thậm chí còn mỉm cười nói: “Tôi cũng học kiến trúc thiết kế... Tôi đã xem qua thiết kế của cô, không tồi.”

“...” Giản Mạt chỉ cười cười, Thẩm Sơ học thiết kế, lần trước cũng đã thiết kế phòng ở cho Lệ Căn Tích, cô cũng đã nghe người khác nhắc qua.

“Tôi đã rất lâu không có nói nhiều như vậy, có cơ hội có thể tâm sự...” Lời nói của Thẩm Sơ trở nên nhẹ nhàng vui mừng, “Bắc Thần cũng từng học qua kiến trúc thiết kế, ba người chúng ta thật đúng là có duyên.”

Có duyên... Giản Mạt đối với hai chữ này có chút muốn thổ huyết.

Không tức giận với Thẩm Sơ, nhưng cô lại bị nội thương rồi a... Lời này của Thẩm Sơ đã ngầm nói là 'Cố Bắc Thần học kiến trúc thiết kế là bởi vì cô ta' sao?

“Ha ha, đúng vậy... Rất có duyên...” Giản Mạt nhú mảy, trên mặt nhìn không ra quá nhiều cảm xúc, chỉ dừng dừng mở miệng, “Dù sao, đều đã có quan hệ, đúng không?”

Cái này, đổi lại khiến Thẩm Sơ trong nháy mắt thay đổi sắc mặt...

Giản Mạt cảm giác được người trong điện thoại trở nên trầm mặc, âm thầm cười lạnh một tiếng... Cô không phải người dễ dàng đứng chịu đòn như vậy đâu, dù cho bị đánh, thế nào cô cũng muốn trả lại. Thẩm Sơ dời sang đề tài khác, “Đêm nay nếu cô không có thời gian, vậy ngày mai thì sao?”

“Được, vậy đêm mai đi!” Giản Mạt trả lời sau đó tùy tiện nói mấy câu cho có lệ rồi cúp điện thoại.

Cũng là lúc cúp điện thoại, trong nháy mắt đó, lòng của cô bắt đầu không ngừng buộc chặt... Cái loại cảm giác trống rỗng đang ngày một lớn dần hơn, hung hăng khoét cắt trái tim của cô.

Ở trong phòng thiết kế, mọi người đều có cảm xúc hưng phấn, Giản Mạt thường ứng phó những người đến chúc mừng, nhưng thật tình toàn những người dối trá, đàn độn ứng phó được đến khi tan tầm.

“Chị Mạt, đi chơi thôi...” Hường Văn chấm dứt công việc, sau đó hướng về phía Giản Mạt rống to, trạng thái tốt nhất của cô ấy chỉ có lúc ăn uống, vui chơi mà thôi.

Giản Mạt đáp một tiếng, sau đó đứng dậy, di động liền vang lên...

Cầm điện thoại lên, thấy là của Tô Quân Ly, khoe miệng hơi nâng lên một nụ cười nhạt, “Quân Ly?” Nói xong, cô cầm túi xách đi ra ngoài.

“Anh hôm nay bận rộn cả một ngày, lúc này mới nhìn đến tin tức...” Thanh âm ôn nhuận của Tô Quân Ly theo điện thoại đầu kia truyền đến, “Chúc mừng em”

“Cảm ơn...” Giản Mạt thật tình nói cảm ơn, biết câu ‘chúc mừng’ này của Tô Quân Ly là thành tâm.

“Tan tầm rồi sao?”

“Ừ...”

“Cùng nhau ăn một bữa cơm đi, là để chúc mừng em!” Tô Quân Ly cười nói.

Giản Mạt nhìn mọi người ở trong thang máy, cười nói: “Không được rồi, hôm nay em có hẹn với mọi người rồi...”

Tô Quân Ly cũng nghe thấy thanh âm âm ỉ vui đùa của mọi người, “Cùng người của công ty sao?”

“Phải!”

Tô Quân Ly cười cười, “Vậy xem ra... Anh chỉ có thể để khi khác vậy.” Hơi dừng một lúc, anh nói tiếp, “Đúng rồi, lần trước nói với em... Việc ba anh muốn kêu em đến cùng ăn cơm...”

“A?” Giản Mạt có chút kinh ngạc, “Không phải nói nói đùa sao?”

Tô Quân Ly cười cười, “Ba anh rất hiểu rõ tài năng thiên bẩm của em, cảm thấy rất hứng thú...”

Giản Mạt biết câu nói của anh chỉ là nói đùa, nghĩ như vậy cũng không kỳ quái, “Là em cũng nên đến chào hỏi ba anh một chút...” Cô theo mọi người tiến vào thang máy, trầm tư nói, “Cuối tuần được không?”

“Được.” Tô Quân Ly mềm mại trả lời, “Anh chờ điện thoại của em”

“Ừ.” Giản Mạt trả lời, “Tạm biệt!”

“Chị Mạt, ai vậy?” Hường Văn chớp mắt, hiểu kỳ nháy mắt ra hiệu hỏi.

Giản Mạt giật giật mắt, “Nếu như em không ở trong giới thiết kế, sau này có thể đi làm Paparazzi được rồi đấy... Bởi vì...” Cô dừng lại một chút, nghiêm túc nói, “Đó là bản tính của em!”

“Ha ha...”

Hường Văn bật cười, lập tức trong thang máy mọi người đều đã cười ngặt nghẽo.

Mọi người đùa giỡn cùng đi đến khách sạn Phi Thiên, ăn cơm tiêu khiển, nói rõ muốn hung hăng chinh Du Tử Quân, khiến hấn ta nhiều lần đổ máu...

Bất quá, Du Tử Quân cũng vui vẻ tiếp nhận, cùng La Hiểu Tình đấu đá cũng lâu như vậy, khó có được hạnh diện, hấn làm sao có thể bỏ qua cơ hội lần này chứ?

Chỉ bất quá, khi mọi người thấy La Hiểu Tình cũng xuất hiện ở tiệc chúc mừng, mỗi một người trong lòng đều hiểu rõ không cần nói ra, lập tức cười lớn...

“Thảo nào Du tổng hôm nay hào phóng như vậy, xem ra là mượn tình thế của Mạt Mạt để ôm người đẹp về...” Đinh Đương nhẹ nhàng nói, lập tức cùng

mọi người nhìn nhau cười lớn.

Khách sạn Phi Thiên bởi vì sự xuất hiện của nhân viên Tường Vũ, trở thành một mảnh vui mừng, cùng so sánh với Đế Hoàng thì có chút khác biệt, hiển nhiên có chút kiềm chế.

Bằng cách đầu tư của Đế Hoàng, qua Biển Hoa Đông và Biển Đông, một cầu vượt cạn chưa hoàn thành bất ngờ gặp sự cố! Pontine bị sập gây ra một số chấn thương, nhưng may mắn không có ai chết.

“Rầm” một tiếng, Cổ Bắc Thần đem văn kiện trong tay trực tiếp ném tới trước mặt quản lý cấp cao Lý Thiên Vũ, người lần này phụ trách công trình... Lập tức, không khí ngưng trọng bên trong phòng họp càng trở nên đóng băng.

“Chuyện như vậy ông giải thích như thế nào?” Thanh âm của Cổ Bắc Thần rất bình ổn, thậm chí, khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị như điều tặc cũng không xuất hiện quá nhiều cảm xúc, liền giống như hấn căn bản vốn không có cảm xúc tức giận đem cặp hồ sơ ném ra.

Lý Thiên Vũ không động đây, môi đóng mở mấy lần, cũng không biết nói gì.

Đôi mắt như loài ung của Cổ Bắc Thần híp lại thành một khe hở, lạnh lùng mở miệng: “Lần này người nào chịu trách nhiệm thiết kế?”

Hắn đã từng học kiến trúc thiết kế ở UCL, lần này đột nhiên bị sập, rõ ràng là thiết kế xảy ra vấn đề, dẫn đến khả năng chịu lực cũng không đồng đều... Hắn cũng rất may mắn, ít nhất cầu vẫn chưa hoàn thành liền phát hiện được vấn đề.

Bằng không, sau khi đưa lên sử dụng, hậu quả nhất định sẽ không thể lường trước được.

“Komi của Dave...” Lý Thiên Vũ âm thầm nuốt nước bọt xuống, sau đó nói.

Komi là người nổi danh mấy năm này về những thiết kế cầu vượt của nước Mỹ, nếu nói bề đạo lý... Tính nguyên tắc sai lầm như vậy không nên phạm vào mới phải.

Công ty này Cổ Bắc Thần đã nghe qua, năm trước khi một cây cầu ở Nga cũng đã giải quyết kiến trúc Pritzker... công ty này gặp một vấn đề như vậy, rất khó để biện minh.

Một lần nữa trong phòng họp lại trở nên ngưng tụ, Tiêu Cảnh đột nhiên đưa điện thoại di động cho Cổ Bắc Thần, “Thần thiếu!”

Cổ Bắc Thần liếc mắt nhìn lại, khi thấy nội dung ngắn trong tin nhắn, trong nháy mắt đôi mắt như loài chim ưng híp lại hoảng sợ. Cơ hồ đồng thời lúc đó, hắn đã đứng dậy, ở trước ánh mắt không hiểu chuyện gì của mọi người, sai bước đi ra khỏi phòng họp...

Lời của editor Cổ Tư Yên (tên khác là Nam Cung Tử Uyển): hiện tại ở trên các trang web lớn trên google có ăn cắp truyện bên mình, mình khuyên các bạn nên lên wattpad của mình @editor_CoTuYen để đọc, vì chỗ mình cập nhật truyện sớm và không có sai sót như mấy trang khác! Xin cảm ơn đã đọc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Kiêu ngạo rời khỏi?

23-01-2018: Đáng lý ra hôm nay chỉ up một chương, nhưng vì Việt Nam chiến thắng Qatar và vào chung kết cho nên ad vui đăng thêm mấy chương nữa! VIỆT NAM VÔ ĐỊCH

Editor: Airy Nguyen

Tiêu Cảnh vội vàng đi theo, cùng Cổ Bắc Thần đến phòng làm việc ở tầng cao nhất, một hồi sau mới lên tiếng: “Nếu Long lão đại điều tra không sai, thì dự án xây cầu từ lúc bắt đầu đã có vấn đề!”

Giương mặt Cổ Bắc Thần lạnh lùng nghiêm nghị đã có phần khó chịu, anh để tay sau túi hường về phòng làm việc, lần môi mông măn chặt thành một đường thẳng... Ngày kỉ niệm thành lập của Đế Hoàng đã sắp tới, nhị thúc sớm đã có rục rịch... anh đã tính toán làm việc cẩn thận, mà lại bỏ sót việc này.

Tại thời điểm này mà Đế Hoàng xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng... Dù cho cố gắng áp chế thì cũng có thể hình dung khi đến buổi họp cổ đông dịp kỉ niệm thành lập, nhị thúc sẽ mượn cớ này gây sức ép.

Tiến vào phòng làm việc, Cổ Bắc Thần gọi điện thoại cho Long Kiêu, “Có chắc chắn không?”

“Chỉ năm phân thôi!”, Giọng Long Kiêu nhàn nhạt trả lời, “Chưa thể khẳng định được.”

Komi là một công ty đã thành lập hơn bảy tám năm, dù chỉ mới bắt đầu có tiếng tăm một vài năm gần đây, nhưng nếu nói Komi và Cổ Mặc Hoài có quan hệ, thì nghe có phần gượng ép chưa hợp lý.

Ánh mắt Cổ Bắc Thần dần dần sâu thẳm, làn môi mỏng lạnh lùng, “Luồng thu mua như thế nào rồi?”

“Tạm thời chưa tiến hành được.” Long Kiêu dừng dừng mở miệng “Nhưng... gần đây có một người khác cũng đã tiếp cận việc này.”

Ánh mắt Cổ Bắc Thần sâu thẳm, như thể có khả năng nuốt chửng mọi thứ, “Tôi biết...” Dứt lời, anh cúp điện thoại và gọi ngay cho Cổ Từ.

Cổ Từ nhận được điện thoại lúc chuẩn bị chuyển nhượng quyền nắm cổ phần cho Sở Từ Tiêu, vừa đưa bút và văn bản chuyển nhượng cho Sở Từ Tiêu đồng thời nhìn thấy màn hình di động hiển thị tên Cổ Bắc Thần, tâm trạng có chút khẩn trương, sau đó bắt máy “Gi vậy Bắc Thần?”

Sở Từ Tiêu ngược mắt nhìn về phía Cổ Từ, không biết Cổ Bắc Thần gọi đến đây để làm gì?

Cổ Bắc Thần đứng ngay khung cửa sổ thủy tinh, ánh mắt lạnh đậm nhìn bao quát Lạc Thành, “Chị đối với việc nhượng cổ phần đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”

Cổ Từ liếc nhìn Sở Từ Tiêu, ra hiệu cho anh ra ngoài trước...

Sở Từ Tiêu khẽ gật đầu rồi cầm văn bản chuyển nhượng rời khỏi thư phòng.

Chờ kho cửa phòng đóng lại, Cổ Từ mới chậm rãi nói: “Cổ phần của chị trên danh nghĩa sẽ chuyển nhượng cho Từ Tiêu...” giọng có chút trầm trọng, “Bắc Thần, cổ phần của Đế Hoàng lúc trước ba chia vốn có phần của Từ Tiêu, chị chỉ tạm thay quyền quản lý... bây giờ chị chuyển lại cho Từ Tiêu, thì nó quyết định thế nào chị không can thiệp.”

Ánh mắt Cổ Bắc Thần hạ xuống về thăm sâu, khoé miệng vẫn không thể hiện cảm xúc, dừng dừng đáp: “Được.” “Bắc Thần...” Cổ Từ muốn nói điều gì, nhưng bị Cổ Bắc Thần ngắt lời.

“Chị, giải thích nhiều hoá ra lại thành giả tạo!” Cổ Bắc Thần dứt lời, nói tiếp “Hẹn gặp lại.” rồi cúp điện thoại.

“Thần thiếu?” Tiêu Cảnh sắc mặt ngưng trọng nhìn Cổ Bắc Thần.

Cổ Bắc Thần nhìn ra ngoài, màn đêm đã buông xuống, ánh đèn đường cùng đèn ne-on của các biển hiệu đều đã bật, ánh mắt thâm trầm nhận thức được điều gì đó, làn môi mỏng chậm rãi nói “Chị tôi đem cổ phần trên danh nghĩa chuyển cho Từ Tiêu, Tiêu Cảnh này... cậu nghĩ sự việc trở nên đơn giản hơn, hay còn khó khăn?”

Tiêu Cảnh vừa nghe, ánh mắt đã sáng lên, “Đương nhiên là đơn giản hơn...”, giọng nói có chút hưng phấn, “Sở thiếu gia không có hứng thú với việc kinh doanh, giả dụ Thần thiếu muốn thầu tóm tập đoàn Sở thị, dự đoán cậu ấy cũng không quan tâm?”

Cổ Bắc Thần nghiêng đầu nhẹ liếc mắt nhìn Tiêu Cảnh, khoé miệng anh cười sâu sắc... Chỉ là, đó không phải nụ cười nhẹ nhõm, mà tràn đầy thâm ý.

Dường như... anh đã biết trước Sở Từ Tiêu nắm cổ phần trong tay sẽ ra điều kiện gì!

Đêm, nhất là đêm ở một thành phố lớn như Lạc Thành, ngập trong ánh đèn vàng son. Mặc kệ cho trong lòng có tâm sự gì không muốn nói ra, hoặc cảm xúc dè dặt bị kiềm chế... Đường như, màn đêm này có thể làm cho người ta triệt để quên đi những gì mà họ đã chịu đựng.

Sau khi dùng bữa tối, cả hội nhân viên của Tường Vũ đã uống say sưa... vẫn tiếp tục nhao nhao gào thét tiếp tục đòi đi các câu lạc bộ đêm để vui chơi. Du Từ Quân bởi vì La Hiểu Tinh xuất hiện nên ông càng tỏ vẻ tự hào vì thắng lợi đạt được, không tiếc tiền chi cho mọi người vui chơi...

“Tôi không đi được...” Giản Mạt nói xong đã bị vài người nhìn với ánh mắt ngờ vực, “Tăng tiếp theo tôi không đi được... tôi phải về... cần ngủ bù?”

“Giản Mạt, hôm nay cô là nhân vật chính mà, cô không đi thì ai chủ trì cuộc vui đây?” Một người nói vui, những người khác cũng phụ họa nói theo.

Giản Mạt đang ngà ngà say, cô mở to mắt liếc nhìn, “Có chủ xị mà, đã có đại gia ở đây thiết đãi mọi người rồi, nhân vật chính tôi đây không đi cũng quan hệ gì?”

Lời cô vừa nói xong, mọi người đều ồ lên cười.

“Mạt tỷ, chị không đi thật ư?” Hướng Văn bữu môi hỏi.

Giản Mạt lắc đầu, “Đừng để chị làm mọi người mất hứng... chị cũng làm việc liên tục nhiều tối nay rồi, giờ chỉ muốn nghỉ ngơi thôi, mọi người tha cho chị về với chiếc giường thân yêu đi...”

“Được rồi, Giản Mạt về nghỉ ngơi đi...” Du Từ Quân cười nói, “Còn tăng tiếp theo, chỉ cần vui chơi mà còn đủ sức để mai đi làm thì mọi người cứ chơi hết mình... tôi đãi hết!”

Du Từ Quân vừa dứt lời, lập tức mọi người đều hưng phấn gào to hưởng ứng... Không mấy ai thực sự để ý là Giản Mạt có tham gia nữa hay không. Giản Mạt rời khỏi liên lý xe trở về Nhuận Trạch Viên, thân thể mệt mỏi dựa vào cửa, nhìn ổ khoá số trên cửa ra vào... cô chợt nhớ tới lúc còn ở biệt

thực, có lần đã bị nhốt ở ngoài vì quên chia khoá.

Hiện tại thì không sao rồi, chỉ cần ẩn mật mã... không phải lo lắng vấn đề chia khoá. Giản Mạt là người, cô ẩn mật mã mở cửa vào, cô cứ đứng ở cửa nhìn đèn khắp nhà lần lượt sáng lên, tầm mắt cô trở nên mơ màng...

Bởi vì không khí lúc này quá mức nóng nực, giờ lại quá mức quanh quẩn, Giản Mạt cố ý quên đi tất cả nỗi niềm đang trào lên trong lòng.

Cô không có chút sức lực ngã người vào ghế dựa, ánh đèn trong nhà phản chiếu lên khung cửa sổ thủy tinh, nhìn như nhau những vì sao lấp lánh, hoàn toàn trái ngược với trái tim đang kiệt sức của cô.

Tiếng chuông điện thoại đi động vang lên phá vỡ không gian yên lặng. Giản Mạt không muốn nhúc nhích, nhưng có vẻ người gọi vẫn kiên trì không chịu tắt máy. Giản Mạt đứng dậy bước đến lấy điện thoại trong túi xách ra, trong khoảng khắc đó, lòng cô hiện lên một hi vọng... mặc dù biết rất rõ không thể cuộc gọi của Cố Bắc Thần.

Đến lúc thấy trên màn hình là Sở Từ Tiêu, cô vẫn cảm thấy trái tim mình đột ngột khựng lại vì thất vọng... Nhận cuộc gọi, cô nhẹ nhàng đặt bên tai.

“Mạt Mạt...” Giọng Sở Từ Tiêu truyền qua điện thoại, ở giữa đêm yên ắng.

Giản Mạt lấy di động theo nằm ở trên sofa, “Vâng.” Cô nhẹ nhàng trả lời, bởi vì uống nhiều rượu, nên đầu cô hơi nhức, “Nếu như... anh muốn nói về việc thiết kế hội sở... thì hiện tại em không có tâm trạng nói chuyện.”

“Vậy kết quả thế nào?” Sở Từ Tiêu nhẹ hỏi.

Giản Mạt nở nụ cười chế giễu... đúng vậy, hôm qua anh nói hôm nay cô sẽ thành công, anh đã biết Cố Bắc Thần sẽ thiên vị?

“Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?” Giản Mạt mệt mỏi chớp mắt.

Sở Từ Tiêu trầm mặc vài giây, mới đánh bạo hỏi “Nếu như anh giúp em có điều kiện để kêu ngoạ rồi khỏi anh ta... em có chấp nhận không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Gặp mặt tình địch, đấu trí!

23-01-2018: Đáng lý ra hôm nay chỉ up một chương, nhưng vì Việt Nam chiến thắng Qatar và vào chung kết cho nên ad vui đăng thêm mấy chương nữa! VIỆT NAM VÔ ĐỊCH

Edit: Airy Nguyen

Sở Từ Tiêu hiểu rất rõ tính tình của Giản Mạt... Suốt thời gian học ở trường đại học Lạc Đại, tuy điều kiện gia đình cô tương đối khá, nhưng cô chưa bao giờ thể hiện thái độ với người khác. Tính cách cô đầy kiêu ngạo và tự trọng, trong công việc luôn nỗ lực hơn người khác để chứng tỏ bản thân mình không phải là một bình hoa... Các tác phẩm lúc còn trên giảng đường đại học cũng được ít nhiều giải thưởng.

Như vậy thì cô sao có thể chịu ân huệ của Cố Bắc Thần như bố thí? Người ta thường nói... những người trưởng thành sớm thì ít an nhàn, mà những người đầy kiêu ngạo tự trọng cao thì đều có chấp ầu trĩ!

Lần này Cố Bắc Thần bồi thường bằng cách để quyền thiết kế cho Giản Mạt, dù cô tiếp nhận nhưng trong lòng nhất định rất khó chịu. Có lẽ chỉ có một cách để cô cảm thấy dễ chịu... Là đối diện Cố Bắc Thần cùng Thẩm Sơ, kiêu ngạo xoay người rời khỏi họ.

Ánh mắt Giản Mạt mơ hồ nhìn những ánh đèn rời rạc, cô cứ ngây người như vậy một lúc lâu, rồi nói với giọng vô hồn: “Anh gọi cho em là để nói vấn đề này?”

Sở Từ Tiêu nhíu mày, ánh mắt đầy tâm trạng nhìn cô: “Mạt Mạt, chuyện đã như vậy, em còn muốn chờ Cố Bắc Thần phải chủ động mở miệng ra sao?”

Thẩm Sơ đã trở về, thậm chí “món quà ly hôn” cũng đã đưa... Để giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, Giản Mạt phải là người chủ động nói ly hôn. Nở nụ cười tự chế giễu bản thân, Giản Mạt nhắm mắt lại, lại tự nói với giọng vô hồn, “Chuyện của em và Cố Bắc Thần, anh có thể thôi không bận tâm không?”

Sở Từ Tiêu chớp mấy mắt, “Sự tình về sau ai biết trước được?” Anh cũng cười tự giễu bản thân, “Lúc anh rời khỏi Lạc Thành, luôn nghĩ đến em đang chờ anh... Nhưng không lâu sau em đã chia tay với anh. Thì tại sao sau khi em rời khỏi Cố Bắc Thần, anh và em lại không thể bắt đầu lại?”

Giản Mạt vô lực mờ mắt, “Em và Cố Bắc Thần ly hôn, sau này em cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Nhưng anh, tuyệt đối không phải đối tượng em nghĩ tới!” Dứt lời, Giản Mạt liền cúp điện thoại và tắt luôn nguồn máy.

Sở Từ Tiêu là một luật sư, điều kiện kỹ của luật sư là kéo dài thời gian làm mất đi sự quyết đoán của thân chủ.

Cô mặc kệ hiện tại anh có kế sách gì có thể giúp cô kiêu ngạo rời khỏi Cố Bắc Thần, nhưng cô biết rất rõ ràng, người đã không có lòng kiêu ngạo tự trọng, thì cũng chẳng thể mưu toan kiêu ngạo ra đi.

Bầu trời buổi tối vẫn còn thoáng đặng, nhưng qua hôm qua lại tí tách mưa. Trời đã sang cuối thu, ngày mưa lại càng thêm lạnh lẽo.

Mặc cho bên ngoài có rất nhiều thị phi đối với việc Giản Mạt dành được quyền thiết kế hội sở Đế Hoàng, nhưng tin tức này quả thật làm danh tiếng của Tường Vũ và Giản Mạt đều được mọi người chú ý đến.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Rơi vào tình yêu, kẻ ngốc không biết lượng sức mình

23-01-2018: Đăng lý ra hôm nay chỉ up một chương, nhưng vì Việt Nam chiến thắng Qatar và vào chung kết cho nên ad vui đăng thêm mấy chương nữa! VIỆT NAM VÔ ĐỊCH

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Sắc mặt Thẩm Sơ đột nhiên thay đổi, nhưng nháy mắt cũng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, “Tôi nhận thấy Bắc Thần là một người rất trọng tình bạn cũ.” Cô cười khẽ, “Trước đây ở thời điểm anh ấy tốt nghiệp năm nhất trung học, thì ông nội của anh ấy đã tặng cho anh ấy một mô hình, đến bây giờ anh ấy vẫn bảo tồn rất lâu.”

“Ồ?” Giản Mạt nhẹ ồ một tiếng, sau đó dừng dừng nói, “Mặc kệ bảo tồn bao lâu, đều là đồ chơi mà thôi...” Hít một hơi, khoe miệng cô câu lên một nụ cười, trong mắt có tia tò mò nhìn Thẩm Sơ hỏi, “VẬY... Hiện tại mô hình đó vẫn còn sao?”

Khoe miệng Thẩm Sơ mỉm lại khiến người khác không nhìn thấy được nó đang co quắp, ly rượu đỏ cầm trên tay cũng nhẹ nhàng nắm chặt lại...

Nhìn biểu tình của Thẩm Sơ, Giản Mạt liền biết bây giờ mô hình kia có lẽ đã không còn.

Sự tình trước mắt, hai năm qua cô ở bên cạnh Cố Bắc Thần cũng không ít, dù cho Thẩm Sơ là người mà Cố Bắc Thần thích, vẫn còn thủy chung... Nhưng bây giờ, cô vẫn đang có thân phận là vợ hợp pháp của Cố Bắc Thần.

Thẩm Sơ là người thông minh, mấy câu ẩn ý đầy đã nghe ra Giản Mạt không phải là người đơn giản.

Đúng lúc, người phục vụ đem món ăn đầu tiên đến, tạm thời hóa giải trần không khí căng co tràn ngập lúng túng.

Thẩm Sơ gọi Giản Mạt dùng com, cầm rượu đỏ ra hiệu, “Chúc mừng cô, giành được hợp đồng thiết kế tầng 18 quan trọng nhất của Đế Hoàng!”

Giản Mạt tự nhiên cũng cầm ly rượu đỏ cùng Thẩm Sơ khẽ chạm ly, nhú mày nói: “Cảm ơn!”

“Hôm nay tôi cùng Bắc Thần đã nói chuyện với nhau, cũng thấy thiết kế của cô rất đặc biệt...” Thẩm Sơ làm bộ như không có việc gì nói, “Tôi cùng Bắc Thần đều là người từ UCL ra, rất thích những thiết kế mới lạ như thiết kế của cô.” Hơi dừng một chút, cô ta lau vết son môi dính lại trên ly rượu, sau đó để ly rượu xuống, “Bây giờ những người có năng lực thiết kế như thế trong nước không nhiều, Thượng Tuấn Hào cũng phải tiếp thu một chút từ cô đấy.”

Ngày đó khi kết thúc hội nghị, Thượng Tuấn Hào liền hỏi mấy vấn đề, mặc dù nhìn không ra hẳn có thích hay không, nhưng nói rõ vấn đề trên thì ở bên trong cũng có một số người thích bản thiết kế của cô...

Trái tim Giản Mạt đã bắt đầu trầm xuống... Nhưng cô vẫn nỗ lực duy trì trạng thái bình tĩnh, thậm chí khoe miệng cũng đang cười.

Bất kể như thế nào, đã thua về mặt tình yêu, cũng không thể thua về mặt sự nghiệp!

“Thẩm tiểu thư là muốn nói, tôi có thể có được hợp đồng thiết kế này của a Thần là có ý tứ gì?” Giản Mạt nhú mày cười hỏi xong, tiếp đó có chút vô tội chớp mắt, “Một người chồng chiều cô vợ của mình, cũng không có gì kỳ quái, đúng không?”

Thẩm Sơ cười cười, “Cô hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi chỉ đơn thuần muốn thương thức bản thiết kế của cô mà thôi...” Cô ta dùng tay nâng má, làm ra vẻ quyến rũ, khoe miệng cười đến chân thành, đáy mắt lại lướt qua một tia quỷ dị, “Hôm nay nghe Bắc Thần đề cập đến việc tham gia hội thảo thiết kế, dự đoán chính là muốn 'Thương thức' thiết kế của cô?” Có một số việc, nói nhiều quá trái lại sẽ giấu đầu hở đuôi, nói ít nhưng đúng trọng tâm, mới có thể làm cho tâm lý của người khác nghĩ ngợi lung tung.

Đối với điểm này, từ nhỏ ở Thẩm gia vì muốn bảo đảm địa vị của mình, mà Thẩm Sơ lại đang trong thời gian giành giật địa vị cho riêng mình, hiển nhiên việc này được cô sử dụng rất thành thạo...

Rốt cuộc, Giản Mạt đúng là đã thay đổi sắc mặt.

Với khái niệm bậc thầy đầu tiên, cộng thêm lúc này Thẩm Sơ đang nói nhưng lời nói ngậm đầy ẩn ý... Giản Mạt không khỏi tự giễu cười.

Đây là kẻ thứ ba đang kể khổ với cô hay sao?

Cố Bắc Thần để cô tham dự thiết kế, thậm chí để cho cô giành được thiết kế, kỳ thực cũng chỉ là muốn bồi thường cho cô...

Cố Bắc Thần dứt hai tay vào túi, sau đó đi đến cửa sổ thủy tinh, quan sát toàn bộ Lạc Thành... Bởi vì trời mưa, tất cả đèn neon ở trong bóng đêm đều bị bao phủ bởi một vẻ mỏng lung.

“Từ Tiêu!” Cố Bắc Thần đồng thời lên tiếng, đôi mắt như loài ung híp lại, mực đồng ở chỗ sâu trong đáy mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, “Một người kiêu ngạo, không phải như cháu nghĩ, nhất là Giản Mạt.”

Nói xong, hắn chậm rãi xoay người, nhìn về phía Sở Từ Tiêu, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị như điều lộ ra một tia cảm xúc phức tạp: “Giản Mạt có thể tham dự đến hội sở thiết kế, là chú đã bày mưu đặt kế... Nhưng cuối cùng có thể thành công hay không, thì đó hoàn toàn là năng lực của chính cô ấy.”

Sở Từ Tiêu cau mày lại, trong mắt có chút mờ mịt.

“Tuấn Hào thích thiết kế của cô ấy, cho nên, cô ấy lấy được hợp đồng thiết kế hội sở... Cháu...” Đáy mắt Cố Bắc Thần đột nhiên bắn ra hai tia sáng sắc bén, “Hiểu không?”

Trái tim Sở Từ Tiêu dường như bị tia sáng sắc bén kia đâm vào, cả kinh đến mức trong lúc nhất thời hắn không kịp phản ứng.

“Giản Mạt là nhà thiết kế, cô ấy có kiêu ngạo của chính cô ấy. Kiêu ngạo như vậy, chú...” Mối mong của Cố Bắc Thần nhẹ nâng lên độ cong tùy ý, lộ ra tia lạnh lùng lại vừa có kiêu ngạo, “... Sẽ không bóp chết sự kiêu ngạo của cô ấy như vậy!”

Sở Từ Tiêu bỗng nhiên đứng dậy, “Dù cho như vậy, không phải chú muốn ly hôn với cô ấy hay sao? Một người đối với hôn nhân của mình không có quyền tự chủ, là có thể kiêu ngạo được sao?”

Cố Bắc Thần yếu ớt mở miệng: “Ít nhất... Chú sẽ không bởi vì phương án thiết kế, hoặc là cổ phần trên tay cháu, mà ly hôn với cô ấy...”

Sở Từ Tiêu hơi kinh ngạc, hắn nhìn bóng lưng lạnh lùng cao ngạo của Cố Bắc Thần, đột nhiên có chút không thể nào thích ứng... Bắc Thần vẫn chưa sẵn sàng ly hôn với cô ấy? Vì sao trong câu nói của hắn lại có một tia chống cự, không muốn?

Nghĩ như vậy, hai mắt Sở Từ Tiêu không khỏi mở to, khóe miệng mấp máy vài lần mới hỏi được: “Vậy Thẩm Sơ thì sao? Bởi vì một người phụ nữ là có thể khiến Giản Mạt tự hào hay sao?”

Cố Bắc Thần cau mày lại, nhưng ngay lập tức lại giãn ra... Hắn chỉ xoay người lần nữa, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, nhìn thấy nước mưa trườn trên tấm thủy tinh, vẫn không nói gì.

Khúc dương cầm nhu hòa tràn ngập ở bên trong phòng ăn, phong cách lịch sự, dưới bầu không khí lãng mạn... Giản Mạt nghe Thẩm Sơ “Như vô ý” nói về chuyện quá khứ giữa cô ta và Cố Bắc Thần.

Giản Mạt cảm giác mình thực sự là một người khách rất dễ tính, cụ thể biểu hiện ở việc một người vợ vậy mà có thể nghe người thứ ba tâm sự về chuyện quá khứ của cô ta với chồng mình.

Thẩm Sơ mơ màng nhìn người đàn ông cầm, “Tôi học dương cầm là vì anh ấy, anh ấy đàn dương cầm thực sự rất êm tai... Cũng rất mê người.” Nói xong, cô ta dường như rơi dãi vào ký ức, “Có đôi khi tôi suy nghĩ, một người có thể vì một người khác làm tới trình độ nào... Hiển nhiên là...” Cô ta tha hồ tâm đắc nhìn về phía Giản Mạt, “Thời gian không có cách nào phai mờ.”

Giản Mạt nâng ly rượu đỏ đặt bên môi, hơi nâng lên, hương vị tinh khiết và hương thơm để chịu lướt qua đầu mũi, rõ ràng hương thơm lan tràn bốn phía, nhưng cô lại cảm thấy cay đắng.

Giản Mạt nuốt vị cay đắng của rượu đỏ xuống, hơi nâng mi mắt nhìn về phía Thẩm Sơ, “Cô không cho là cô cùng vợ của Cố Bắc Thần ôn lại chuyện quá khứ của cô và anh ấy, rất không lễ phép sao?”

“Giản Mạt, tôi biết cô ở bên cạnh Bắc Thần không phải là vì tình yêu...” Thẩm Sơ nói rất uyển chuyển, “Cô còn trẻ, chẳng lẽ không hi vọng tìm được tình yêu của riêng mình sao?”

Giản Mạt cười, cười đến mức tùy ý bừa bãi, “Tình yêu sao?” Cô khẽ xùy một tiếng, “Đó là những gì mà người tài giỏi của giới thượng lưu như cô có thể đi theo đuổi, người như tôi đây, có lẽ nên thực tế một chút sẽ tốt hơn...”

Để ly rượu xuống, Giản Mạt tiếp tục nói: “Thẩm tiểu thư, nếu như cô qua đây chỉ để nói chuyện quá khứ giữa cô và A Thần, vậy thì tôi cũng nghe xong rồi... Còn nếu như cô còn hi vọng, xin lỗi, tôi tạm thời không có dự định ly hôn với A Thần.” Cô cười, chỉ là nụ cười này cứng rắn ở khóe miệng, lộ ra tia lạnh lùng.

Giản Mạt cảm túi xách đứng dậy, lúc đi ngang qua trước mặt Thẩm Sơ, cô mới yếu ớt mở miệng: “Kỳ thực, Thẩm tiểu thư có thể khuyên a Thần trực tiếp ném cho đơn ly hôn cho tôi mà...”

Ngao mạn liếc xéo khuôn mặt đang biến sắc của Thẩm Sơ, Giản Mạt đè cảm xúc đang cuộn trào mạnh liệt trong lòng xuống, nâng bước chân cao ngạo rời khỏi nhà hàng..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giỏi Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Đêm mưa đáng thương

23-01-2018: Đáng lý ra hôm nay chỉ up một chương, nhưng vì Việt Nam chiến thắng Qatar và vào chung kết cho nên ad vui đăng thêm mấy chương nữa! VIỆT NAM VÔ ĐỊCH

Editor: Cin

Dòng đen xe cộ vào ban tối tạo thành một dòng sông dài khiến con người rơi vào thẳm trầm.

Giản Mạt tự do lái xe trong đêm mưa ở Lạc Thành, hết vòng này qua vòng kia.

Cô không biết mình đang làm gì, chỉ biết là cô không muốn quay trở về nơi mà không có hương vị gì gọi là gia đình... Công nghệ dù hiện đại đến thế nào cũng không thể bù đắp được sự bi thương lúc này trong trái tim cô.

Không quan tâm hôn nhân là thế nào, tình cảm vẫn là không thể bắt buộc, đều là người có lòng tự ái, chỉ có thể bị bao phủ trong bóng tối không lối thoát, không ngừng rơi vào trầm luân... lại lần nữa rơi vào trầm luân.

Mưa đã tạnh, nhưng xung quanh còn một mảng lạnh ướt.

Giản Mạt có chút mệt liền đem xe dừng ở bên đường, mở cửa rồi xuống xe, cô đi tới ngồi ở trong đình nhỏ bên cạnh ven đường... Con gió lạnh bỗng thổi qua khiến cô rung mình một cái.

Giản Mạt không có rời đi mà nằm bò trên chiếc ghế đá lạnh như băng, đôi mắt trống không đại ra nhìn về phía trước, dần dần đã không còn ý thức...

Tô Quân Ly ngồi trên xe phía xa xa nhìn vào bóng người trong đình, bỗng nhiên có con đau đón truyền đến tim.

Lúc quay trở lại sảnh âm nhạc đèn xanh đèn đỏ, xe của Giản Mạt vừa lúc dừng lại ở bên đó... Hần hạ cửa kính xe chào cô, nhưng cô một chút phản ứng cũng không có.

Hần cũng không biết đang nghĩ gì, sau khi đèn xanh bật liền theo phía sau cô... Cứ như vậy một vòng lại một vòng quanh Lạc Thành, cho đến khi dừng lại ở đây.

Từ đầu đến cuối, cô đều không có chú ý tới sự tồn tại của hắn...

Tô Quân Ly có chút tức giận, nhưng không phải giận vì Giản Mạt không phát hiện ra hắn, mà là giận vì tâm tư của cô không tốt lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Qua một lúc lâu, Tô Quân Ly thấy Giản Mạt gục ở chỗ này mà không nhúc nhích, hắn không khỏi khẽ nhíu mày lại, trong lòng nặng trĩu như muốn đè xuống, lo cô sẽ phát bệnh liền xuống xe.

Tô Quân Ly nhanh chóng đi tới cái đình trước mặt, đột nhiên dừng chân...

Giản Mạt động động mí mắt, nước mắt liền từ từ tuôn ra như vỡ đê.

Dòng lệ nóng hổi rơi xuống làn da đang lạnh lẽo kia, Giản Mạt không di chuyển cũng không phát hiện Tô Quân Ly đang đứng ở đó... Chỉ là trái tim đang nặng trĩu nỗi đau khiến cô không thể khống chế được.

Thời gian trước đây khi cùng Sở Từ Tiêu ở một chỗ, cô chưa bao giờ cảm nhận qua thế nào là đau nhói... Cái đau này bức cô đến mức nghẹt thở, chẳng khác gì như đang chết chìm và có thể chết bất cứ lúc nào.

“Mạt Mạt...” Tô Quân Ly khẽ lên tiếng gọi nhẹ, thế nhưng một chút Giản Mạt cũng không có phản ứng, hắn tiến đến ngồi cạnh bên Giản Mạt, che đi tầm mắt của cô, “Mạt Mạt?” Lòng mi Giản Mạt khẽ run, nước mắt cứ tiếp tục rơi nhưng vẫn không có phản ứng.

Tô Quân Ly lo lắng đến nhủ chặt lông mày, hần nhẹ rung Giản Mạt, “Mạt Mạt, em làm sao vậy hả?” Âm thanh của hần nhẹ nhàng ôn nhu như gió thoảng qua, nhưng lại lộ ra vẻ sốt ruột.

Giản Mạt cuối cùng cũng có phản ứng, đầu tiên là khó khăn nhìn Tô Quân Ly, rồi lập tức chậm rãi ngồi dậy... Sau khi hoàn hồn trở lại, cô vội vàng quay mặt đi, tay quệt lung tung lau những giọt nước mắt đang đọng lại trên mặt.

Tô Quân Ly nhìn Giản Mạt chứ không ngăn hành động của cô lại, chỉ thấy đáy mắt tràn ra sự đau lòng.. Sâu đó hần không suy nghĩ gì liền một phen đem Giản Mạt ôm vào lòng thật chặt.

Tâm hồn của con người có đôi khi rất kiên cường nhưng có lúc lại rất yếu đuối...

Giản Mạt vốn đã lau hết nước mắt nhưng vì hành động đó của Tô Quân Ly khiến cô không thể nén chịu thêm gì cả.

“Oa” một tiếng, thân thể cô liền bắt đầu co rúm lại khóc rống lên... Dường như cô muốn đem tâm tư của hai ngày nay một lần cởi bỏ cho hết.

Tô Quân Ly trong nháy mắt nhói đau vì thấy Giản Mạt khóc, hần nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể đang run rẩy kia, cầm đề ở trên đầu của cô, nhỏ nhẹ nói: “Em muốn khóc thì cứ khóc thật to đi... Khóc xong rồi thì quay trở lại là một Giản Mạt kiên cường lạc quan được không?”

Giản Mạt không trả lời hần, chỉ ngồi khóc rúc rích, bàn tay nhỏ nhắn cứ siết chặt y phục đang nắm...

Gương mặt ôn nhu tuấn nhã của Tô Quân Ly dần dần tràn ra vẻ bi thương, hần không biết cô đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng hần là một nhà tâm lý học nên có thể nhìn thấy được sự bi thương của cô lúc này...

Nếu như một cuộc hôn nhân không hạnh phúc thì vì sao cô cứ muốn đem bản thân giam cầm trong đó?

Một nữ nhân kiêu ngạo tự lập như Giản Mạt, tại sao lại có thể cam tâm tình nguyện chịu đựng sự đau thương như vậy...

Thanh âm “Tách tách tách” vang lên ở trong không gian vắng lặng ban đêm, khiến người ta cảm thấy quái lạ, đèn flash của máy ảnh đồng loạt lờ lút qua...

Người đàn ông nhìn trên màn hình chụp ảnh, nhìn hai người ở trong đình, khóe miệng lộ ra vẻ hưng phấn... Thậm chí hần cũng đã nghĩ đến tiêu đề của tờ báo ngày mai!

-- Vương tử đương cầm trong đêm hội giải nhân lại ôm nhau lãng mạn trong đình còn là hẹn nhau mây mưa ở trong xe?

Hần có ý chuẩn bị về nhà liền lại bắt được một tin tức lớn... Người đàn ông đó suy nghĩ, khóe miệng có chút cười trong nháy mắt liền tràn ngập tới đáy mắt.

Hần cầm máy ảnh lên, hướng ra phía hai xe đang dừng ở ven đường chụp... Sau đó lại liếc nhìn Tô Quân Ly cùng Giản Mạt đang ôm nhau, rồi xoay người cười tiểu cừu rồi đi.

Giản Mạt cũng không biết mình đã khóc bao lâu, dần dần thu mình lại hơi đẩy Tô Quân Ly ra.

Tô Quân Ly buông lỏng Giản Mạt, ánh mắt hần thâm thúy nhìn cô sau đó lấy khăn tay đưa cho cô...

Giản Mạt không phải là người không biết ý, sau khi nhận lấy liền lau lau mặt, cô có chút áy náy nói: “Xin lỗi anh, quần áo của anh có chút...” Đang nói cô nâng tay cầm khăn: “Đề em về giặt sạch rồi sẽ trả lại cho anh.”

“Không sao đâu...” Tô Quân Ly mỉm cười ôn nhu nói.

Giản Mạt rũ con ngươi xuống, tâm tình của cô cũng không vì khóc xong mà tốt lên.

Tô Quân Ly cởi chiếc áo khoác tây khoác lên người Giản Mạt, “Em có thể nói cho anh vì sao em khóc thương tâm đến vậy không?”

Giản Mạt tự giễu cười, cô có chút mệt mỏi nói: “Chuyên gia nói... Nước mắt là một loại bài thuốc độc.”

“Đề làm đẹp sao?” Tô Quân Ly khề nói một tiếng liền lập tức cười, hần cũng không gắng hỏi tiếp.

Đột nhiên tầm nhìn của Tô Quân Ly bị kiểm hãm, sau đó hần đứng dậy: “Em chờ anh chút...” Dứt lời, người đã chạy đến xe của hần.

Giản Mạt nhìn Tô Quân Ly đang mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, bóng lưng khoác áo khoác bên ngoài áo mưa ô tây trang, tầm mắt cô dần dần có chút tự do... Cô không biết hần vì sao lại ở chỗ này, thế nhưng cái ôm vừa rồi thực sự rất ấm áp.

Cô tự giễu cười, Giản Mạt trong lòng run rẩy...

Kỳ thực suy nghĩ lúc ấy cô có chút sững sờ... Đơn giản vì cô cho rằng người ngồi trước mặt cô là Cố Bắc Thần.

Bắt đầu từ khi nào mà cô lại muốn ý lại vào người đàn ông kia?

Tô Quân Ly rất nhanh quay trở lại, trong tay hắn còn cầm một cây đàn cello.

Giản Mạt hít mũi một cái, có chút nghi hoặc nhìn Tô Quân Ly...

“Em dùng nước mắt làm thuốc độc, còn anh dùng âm nhạc để điều chỉnh cảm xúc của em.” Tô Quân Ly câu môi cười nói, “À, thư giãn có thể giúp buổi tối ngủ ngon hơn, có giấc ngủ ngon thì mới xinh đẹp được!”

“Khích khích” một tiếng, Giản Mạt không thể gắng cười mà cảm thấy có chút cay đắng..

“Vì chiều theo em,” Giản Mạt nhẹ cười và nói, “Thực sự là đã làm khó một tâm lý học như anh rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141

Bước 1: Tìm và follow nick wattpad @editor_CoTuYen (link: https://www.wattpad.com/user/editor_CoTuYen).

Bước 2: Tìm truyện “Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê” do editor_CoTuYen dịch.

Bước 3: Thêm vào thư viện cá nhân (chỉ có thể thêm vào thư viện cá nhân mới đọc được tiếp nhé).

Bước 4: Thoát trang wattpad của các bạn và vào lại trang thư viện truyện cá nhân để đọc. (Lưu ý là thoát hẳn khỏi trang wattpad nhé).

Bước 5: Ấn vào chương truyện chưa đọc và tiếp tục đọc, những chương từ 143 trở đi đều sẽ để chế độ riêng tư chỉ có những người follow mới đọc được.

Phía trên là tất cả các bước để đọc truyện, nếu như ai vẫn chưa đọc được thì phản hồi lại với mình, hiện tại mình cũng đã đăng chương 144 rồi, tối nay sẽ đăng chương 145 và 146!

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 142: Ván cờ tình yêu này... sao mà khó quá!

Edit: Pey

Thẩm Sơ hơi kéo khỏe miệng mình chút sau đó nhẹ nhàng gõ cửa phòng rồi mới bước vào, mà cô cũng không nghe có tiếng động gì nên mới bước vào, “Em vừa hay đi ngang qua nơi này, thấy đã trưa rồi đến kéo anh đi ăn cơm...”

Nói một lúc rồi chợt dừng, Thẩm Sơ nhìn về phía Lê Văn Trạch, “Ồ hay! Văn Trạch anh cũng ở đây sao, tiện thể đi ăn cơm chung với chúng em đi?”

Lê Văn Trạch liếc mắt nhìn Cố Bắc Thần sau đó nhìn Thẩm Sơ cũng không thấy điều gì bất thường nên không suy nghĩ gì nhiều bèn trả lời: “Em không ngại anh làm bóng đèn, dĩ nhiên anh không ngại ngủ...”

“Hừ chúng ta quen biết nhau đã lâu rồi, còn cái gì mà ngại với chả ngủ?” Thẩm Sơ cười ưu nhã giả bộ giận.

“Ồi thôi quên đi...” Lê Văn Trạch cười nham nhở nhìn Cố Bắc Thần rồi nói: “Anh đây vốn rất tự giác đấy, để Trầm nỡ nữ biết được lại nói anh không có tròng mắt nữa.”

Lê Văn Trạch đứng dậy, thuận thế tóm luôn cuốn báo chí vào tay, “Anh đi trước, buổi chiều còn có ca phẫu thuật... Có gì liên lạc sau đi.”

Vốn là anh muốn qua đây để bàn chuyện của Hường Nam, còn giờ thì cảm giác tên Bắc Thần so với tên Hường Nam còn đau đầu xoắn tít hơn!

Chậc... ván cờ tình yêu này quả là tiến thoái lưỡng nan!

Lệ Vân Trạch trầm than trong lòng, sau đó anh gật đầu chào với Thẩm Sơ rồi rời đi.

Cố Bắc Thần hơi cau mày hỏi Thẩm Sơ: “Qua đây từ lúc nào?”

Thẩm Sơ cười trừ, “Vừa mới qua thôi, em không thấy bọn Tiêu Cảnh ở ngoài nên trực tiếp đi vào...”

Cô nói mà khoe miệng hơi nhếch lên cười giảo hoạt, “Em vốn định ở ngoài nghe trộm hai người nói chuyện, chỉ là vừa mới lại gần đã bị anh phát hiện rồi.”

Cố Bắc Thần môi mông hơi nhếch lên, cũng không có ý hỏi nhiều nữa, “Lát muốn ăn gì?”

“Đồ ăn Nhật Bản được không?” Thẩm Sơ đề nghị.

“Được!” Cố Bắc Thần đối với việc ăn uống cũng không có quan tâm nhiều, đôi khi quá nhiều việc bận, đến giờ ăn cái gì cũng không sao.

Cố Bắc Thần cùng với Thẩm Sơ bước đến thang máy thì thấy Tiêu Cảnh tay cầm hộp đồ ăn đi ra, hắn dừng dừng mở miệng: “Cuộc họp lúc một giờ rưỡi hoãn lại một chút.”

“Vâng!” Tiêu Cảnh đáp, sau đó mắt nhìn anh ta và Thẩm Sơ tiến vào thang máy, thẳng đến thang máy đóng cửa anh mới thở phào một tiếng lắc đầu ngao ngán thầm nói: “Thật là... ban đầu vẫn thấy boss vẫn còn buồn bã tinh thần xuống dốc vì Giản Mạt và giờ đây thì cùng Thẩm Sơ song tấu song phi, hây dà...”

Tiêu Cảnh nhìn hộp đồ ăn trong tay, bấu môi nhấn tin cho Tô San rằng anh ăn phần cơm hộp ở trên đây sẽ không xuống nhà ăn... Ngoài ra còn tin tức lá cải báo cô hóng nghe từ những người khác đàm luận một chút, mới có thể kết hợp với chuyện sáng sớm hôm nay boss đại nhân của anh một bụng đầy oán khí.

Doanh nhân thường không có quá nhiều thời gian cho việc riêng tư, đối với đại đa số nhân viên thì dường như rất tò mò chuyện đó....---

Tô Quân Ly không nghĩ đến chuyện hôm qua bị đăng tin, trở mắt nhìn ông nội cầm cuốn tạp chí phang thẳng vào mặt đẹp của mình, đầu anh hơi nhúc nhích rầu rĩ nói: “Ông nội à, mấy báo lá cải nhảm chán này có mấy phần là sự thật đâu?”

Ông Tô trầm mặt xuống, “Nói! Cô gái trong hình là ai?”

Tô Quân Ly cầm báo chí lên nhìn ngang nhìn dọc, cơ bản lù sù tin kia chụp không thấy rõ mặt của Giản Mạt, chỉ thấy hai bóng lưng hơi mờ ảo, sau đó cho ông Tô câu trả lời, “Là một người bạn mà thôi!”

“Phải không!?” Ông Tô hừ lạnh sau đó chăm chọc tiếp: “Là bạn à? Ông thấy là bà xã của nhà nào thì có!”

“...” Tô Quân Ly khoe miệng co rút cũng không giải thích hay phản bác lại.

Ông Tô nhìn thấy anh vậy liền tức muốn nổ phôi, “Cô gái đó có phải là Giản Mạt không?”

Hiển nhiên đáp trả lại cho ông là một màn im lặng, ông hận đến mức cầm cái tách trà mà ném vào đầu thẳng cháu này tỉnh ra, “Con bé hiện giờ là vợ của Cố Bắc Thần, cháu muốn chọc tức chết ông già này hả?”

Tô Quân Ly trầm thờ dài, “Ông à cháu cùng với Mạt Mạt chỉ là bạn bè mà thôi...”

Anh thấy ông Tô trừng mắt nhìn mình, đơn giản quăng thêm một trái bom mini, “Huống chi mới hôn nhân của cô ấy và gã họ Cố kia cũng không duy trì được bao lâu nữa.”

“À~ không duy trì được thì sao?” Ông Tô cười lạnh hỏi.

Tô Quân Ly nghiêm túc trả lời: “Sau khi ly hôn cháu muốn theo đuổi cô ấy! Cháu không phải vì chuyện hồi bé, chỉ là cảm thấy cô ấy đáng giá để cháu theo đuổi...”

Dừng một chút sau đó anh nói tiếp, “Ông à cháu muốn ở bên cạnh cô ấy!”

Ông Tô tức tối nhìn về mặt thẳng cháu nghiêm túc suýt khiến tim ông ngừng đập.

Cũng không phải ông khinh thường chuyện Giản Mạt ly dị, mà là đứa cháu này của ông là niềm kiêu ngạo của ông, không thể nào đi lấy một cô gái đã từng kết hôn như vậy chứ? Rồi bảo ông làm sao ra đường ngẩng đầu lên được?

Nhìn bộ dạng run run của ông Tô, anh cũng đoán được mấy phần ông nghĩ thế nào, Tô Quân Ly trầm than, sắc mặt cũng dịu lại khẽ nói: “Ông nội, Mạt Mạt và cái tên họ Cố kia kết hôn trong bí mật, chỉ sợ có ly hôn đi chẳng nữa cũng chỉ người bên cạnh thân thiết mới biết được. Nếu như ông lo lắng nó sẽ thành trở ngại cho cháu thì không sao ạ, vì nó không đủ điều kiện thành mối họa sau khi cháu theo đuổi cô ấy.”

Tô Quân Ly đứng dậy nhặt cuốn tạp chí dưới đất lên, “Cháu đi xem tiến độ sân âm nhạc...”

Anh nhìn ông Tô thật sâu biểu đạt kiên định của mình, xoay người rời khỏi.

Còn ông Tô khoe miệng run rẩy một hồi, cuối cùng nằm tựa trên ghế sofa, bắt mắt với bóng lưng vững vàng rời đi của Tô Quân Ly, mà ông cũng không thể nói thêm cái gì được.

Rốt cuộc hiện tại Giản Mạt và Cố Bắc Thần vẫn còn chưa ly hôn, anh có tâm tư này hình như quá sớm!

Tô Quân Ly ra khỏi khu vườn nhà học Tô liền gọi cho Giản Mạt, “Báo cáo! Có phải anh quấy rầy em không?”

“Không có đâu...” Giản Mạt lừa gạt nói, “Xem ra không rõ mặt chúng ta!”

Tô Quân Ly dựa vào giọng nói của cô cũng nghe ra được manh mối, thế nhưng cô đã không muốn cho anh biết thì anh sẽ hùa theo cô, “Vậy thì tốt!”

Anh ngừng lại rồi nói, “Nếu như...”

“Giản Mạt ơi, Du tổng muốn cô qua đó gấp ngay!” Chẳng may cái giọng phá đám bên kia cắt ngang lời muốn nói của anh. Chỉ nghe Giản Mạt đáp ‘Được, tôi lập tức qua ngay!’ sau đó cô cầm điện thoại nói, “Em...”

“Em cứ làm việc của em!” Tô Quân Ly sắc nói, “Em cúp máy trước đi.”

“Vâng, bye anh!” Giản Mạt cúp điện thoại liền tới phòng làm việc của Du Tử Quân.

Vừa bước vào phòng chưa được bao lâu, thì vài tiếng xì xầm ghen ghét từ phòng rửa tay nữ truyền ra.

“Chu chớ, nhìn người ta kia kia... Tường mình đẹp lắm sao.”

“Đừng rồi... Không chỉ tạo scandal với Tô Quân Ly, còn làm cho Sở Tử Tiêu khom lưng vì cô ta... Nói không chừng cả tổng giám đốc tập đoàn Đế Hoàng cũng qua lại với cô ta chẳng!”

“Tôi xem Du tổng của chúng ta cũng khó tránh kiếp số rồi... Nhớ lại mấy ngày nay xem Du tổng đối với Giản Mạt có chú riêng tư gì ấy? Động một chút là kêu cô ta qua phòng làm việc rồi!”

“Ôi hay vừa đúng giữa trưa nghỉ ngơi, Du tổng gọi Giản Mạt về phòng làm việc... Há há tôi nhin không được muốn đi xem trộm quá.”

Lập tức có vài cô cười ác ý, “Tôi đoán chừng...”

“Tôi nói các cô đều miệng thối nhất ở công ty này!” Mạc Tiểu Nhã khí thế nữ vương lại gần, quát mắt mấy ‘con hát’ trang điểm trát phấn tô son cười khẩy nói, “Bản lĩnh không bằng người thì liền xem người khác vô dụng như các người à!”

Cô hừ lạnh một cái khinh miệt đám đàn bà này, tới bồn rửa cho sạch tay. Có vài cô vẻ mặt kiêu căng thậm chí có người phản bác lại, “Có mặt mà không cho người khác nói...”

“Có điều...” Đột nhiên trong đám ‘con hát’ đó có một người thành thật nghi ngờ đặt nghi vấn, “Vào giờ trưa nghỉ trưa, Du tổng gọi Giản Mạt qua phòng làm việc làm gì? Chưa từng thấy Du tổng có thời gian làm project lớn, vậy mà trong giờ giải lao lại gọi người ta qua?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Chỉ là vì tiền, anh nghĩ là em coi trọng anh sao?

Edit: Cố An Nhiên

Rõ ràng là nghĩ muốn trở về tìm Giản Mạt “tâm sự”, nhưng hành động mỗi lần về nhà cơ bản suốt hai năm qua, vào lúc nhìn thấy dáng vẻ kiêu mị kia của cô, thân thể hắn so với tim của hắn còn sốt ruột hơn.

Hai người nhiệt tình quấn lấy nhau, dường như quên mất việc tối hôm qua, cũng không hề phát sinh việc có tin tức và điện thoại uy hiếp xảy ra hôm nay... Ngay cả phòng ngủ cũng không về, trực tiếp ở tại chỗ bắt đầu xảy ra cuộc chiến...

Giản Mạt xụi lơ nằm ở trên người Cố Bắc Thần, hơi thở mềm mại vì vận động quá sức vừa rồi phả vào cổ hắn, một đợt tê dại truyền đến, khiến cho Cố Bắc Thần vừa mới bình ổn được cảm xúc một chút giờ lại bắt đầu không kiểm chế được.

Cộng thêm việc Giản Mạt vốn đã chiếm giữ tâm tư của hắn, không đầy một lúc, Cổ Bắc Thần rút cuộc nhẫn nhịn không được, lập tức đem Giản Mạt ôm ngang lên phòng ngủ.

Sau đó lại “rất tốt”, đem cô ăn sạch từ trong ra ngoài... Cho đến khi Giản Mạt bắt đầu xin tha, hắn mới có chút dư vị chưa thỏa mãn, miễn cưỡng bỏ qua cho cô.

“Hôm nay nhiệt tình như vậy...” Cổ Bắc Thần mở miệng nói: “Có phải là có chuyện gì hay không?”

Giản Mạt hôm nay rõ ràng là rất chủ động!

Bình thường những lúc cô chủ động, cơ bản đều là có việc nhờ hắn.

“Em nhiệt tình không tốt sao?” Giản Mạt bĩu môi, bàn tay nhỏ đặt ở trên người Cổ Bắc Thần có chút không an phận.

Cổ Bắc Thần nghe âm thanh mềm mại của cô, khóe miệng nở nụ cười... Bất kể là như thế nào, ở cùng một chỗ với Giản Mạt là điều luôn làm hắn cảm thấy thư thái nhẹ nhàng.

Dường như, cô luôn luôn có thể làm cho hắn vui vẻ.

“Cho em một cơ hội cuối cùng...” Ánh mắt Cổ Bắc Thần sâu không thấy đáy, nói: “Nếu như em không nói, sẽ không có cơ hội nữa đâu!”

Tâm tình Giản Mạt trầm xuống, nấp máy môi, ngay cả bàn tay đang không an phận trên người Cổ Bắc Thần cũng vô thức dừng lại: “Ông xã, anh có thể cho em năm mươi vạn không?”

“Năm mươi vạn?” Cổ Bắc Thần khẽ lặp lại một tiếng.

Giản Mạt không kịp tránh tầm mắt của Cổ Bắc Thần, trên mặt có nở ra một nụ cười tự giễu: “Ừ, năm mươi vạn...”

Con người Cổ Bắc Thần nhẹ híp lại, trong đầu hiện lên lời nói của Long Kiều, lập tức hỏi: “Giản Mạt, có phải chỉ có những lúc em cần anh giúp đỡ, mới có thể nhiệt tình chủ động như vậy không?”

Giản Mạt dè dặt những cảm xúc trong lòng, trên mặt mang cảm xúc dối trá, nâng thân thể lên, nở nụ cười, vô tội vỗ hạ mi mắt nhìn Cổ Bắc Thần hỏi: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Cũng sẽ không bởi vì...” Ánh mắt Cổ Bắc Thần thâm thúy nhìn Giản Mạt, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên gương mặt cô dù là nhỏ nhất: “... anh chứ?”

Giản Mạt cười, nụ cười khiến cho cô run rẩy hết cả người: “Ông xã, anh hay thật... Em giả cho anh đều là vì tiền, cũng phải kiếm tiền một chút mới được chứ? Anh nghĩ là em coi trọng con người anh sao? Đó chẳng phải là tự mình chuốt lấy cực khổ à?” Cổ Bắc Thần nhíu mày, trên mặt không hề để lộ ra bất kỳ biểu cảm dư thừa nào, môi mím nhẹ nhàng câu lên nụ cười nguy hiểm: “Nếu vậy...” Hắn dừng một chút lại nói: “Em càng phải nhiệt tình hơn nữa rồi... Năm mươi vạn này, anh viết chi phiếu cho em cũng không ngại một chút đâu!”

Giản Mạt ngây trang rất tốt, đó hoàn toàn nhờ vào thói quen dối trá trong hai năm qua khi đối mặt Cổ Bắc Thần, cũng đã hình thành phản ứng tự nhiên... Dù cho con mắt của Cổ Bắc Thần có lợi hại đến bao nhiêu cũng không nhìn ra biểu cảm giả dối nào của cô.

“Vậy có phải, em cố gắng nhiệt tình hơn một chút, thì anh sẽ thoải mái hơn không?” Giản Mạt vui cười, trêu chọc hắn hỏi.

Ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt Cổ Bắc Thần có chút hơi lạnh: “Chuyện đó còn phải xem em có thể khiến anh vui vẻ không...”

Giản Mạt âm thầm cắn răng, lập tức cúi người hôn lên yết hầu của Cổ Bắc Thần...

Cổ Bắc Thần biết rõ điểm mẫn cảm quen thuộc của cô, cô tất nhiên cũng sẽ không xa lạ gì thân thể hắn.

Cổ Bắc Thần tùy ý để Giản Mạt “quấy rối”, nhưng tâm tình của hắn càng lúc lại càng trầm xuống... Hắn không nên nói chuyện thật tâm với cô! Mà giờ khắc này, vẻ coa ngạo của hắn trước một Giản Mạt yêu tiền kia, cũng không cho phép hắn ở đây nói chuyện thật tâm.

Một đêm rất dài, nhưng đối với một người đàn ông có quá nhiều ham muốn mà nói, dù có bao nhiêu thời gian cũng sẽ cảm thấy không đủ...

Sự nhiệt tình đê nặng, mỗi người đều có những nhu cầu khác nhau... không có gì hơn.

Giản Mạt chỉ cảm thấy cơ thể mình một bên như trên thiên đường, một bên như xuống địa ngục... Là một cô gái thanh cao, lại muốn rớt rủa linh hồn.

Ánh mắt thâm thúy, lạnh lùng của Cổ Bắc Thần giống như bóng đêm rộng lớn không có giới hạn, cho đến khi Giản Mạt không chịu nổi sự tấn công của hắn, hắn mới ở bên tai nàng thì non hỏi: “Giản Mạt, trừ tiền ra... thì em còn tâm tư nào khác không?”

Giản Mạt bị Cổ Bắc Thần lấn lộn qua lại, khiến cho mạch suy nghĩ bị hỗn loạn, cho nên không thể nghe thấy câu hỏi của hắn, đến cuối cùng hắn lại gia tăng tốc độ chạy nước rút, khiến mạch suy nghĩ của cô hoàn toàn rời rạc...

Cuối cùng, Giản Mạt không biết mình đã ngủ từ lúc nào, dòng suy nghĩ của cô chỉ dừng lại vào lúc Cố Bắc Thần hình như đang nói gì đó với cô...

Ngày hôm sau, Giản Mạt bị đồng hồ sinh học đánh thức, không tỉnh lại trong vòng tay của Cố Bắc Thần như thường ngày, một khắc kia, lòng cô thoáng chút trống rỗng.

Cổ chống thân thể đau nhức ngồi dậy, tầm mắt của Giản Mạt không có tiêu cự lướt một lượt quanh phòng...

Đột nhiên, cô bỗng ngẩn ra, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tủ đầu giường... Chỉ thấy một tờ giấy bị đè dưới ly nước ép.

Giản Mạt dịch người một chút, cầm lấy lên nước ép lên rồi rút tờ giấy phía dưới ra, sau đó liền nghe “lạch cách” một tiếng, giống như có thứ gì đó vừa mới bị rút trên sàn nhà.

Là một chiếc thẻ ngân hàng, Giản Mạt nhú mày nhật lên, nhìn nhìn một chút, mới nhìn vào những gì viết trong tờ giấy...

“Mật mã là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau. Giản Mạt, sau này cần tiền không cần lấy lòng anh!”

Lúc Giản Mạt nhìn những lời này, trái tim đột nhiên co rút một cách đau đớn... Đau như vậy, làm cho cô như muốn nghẹt thở.

Dường như, cô có thể cảm nhận được lúc Cố Bắc Thần viết xuống những lời này, hẳn có bao nhiêu tức giận!

Giản Mạt tự giễu cười cười, tầm mắt lại một lần nữa rơi trên tấm thẻ ngân hàng...

Hai năm qua, mỗi tháng Cố Bắc Thần đều cho cô tiền sinh hoạt, tất cả mọi thứ trong nhà cũng không cần cô bận tâm. Hơn nữa cô còn bận làm việc, cô chưa từng nghĩ sẽ yêu cầu một chiếc thẻ phụ thuộc, mà hẳn cũng chưa từng nghĩ sẽ cung cấp cho cô.

Bây giờ lập tức muốn ly hôn... Cho nên cô đã đổi mật mã của thẻ thành ngày kỷ niệm của cô và hắn!

Cười tự giễu, nghĩ đến sự điên cuồng của Cố Bắc Thần tối hôm qua, Giản Mạt đột nhiên nhú mày...

Không biết vì sao... Theo đạo lý dù cho cái đêm của hai năm về trước cô có cố ý quên đi chẳng nữa, nhưng tên lão đại xã hội đen ngày hôm qua gọi điện thoại uy hiếp cô, khiến cô lại dấy lên những ký ức đau khổ của cái đêm hai năm trước đó, thì đáng lẽ ra lúc tối cô không thể thân nhiên cùng Cố Bắc Thần quan hệ thân thể mới đúng?

Thế nhưng... bất kể là nộ hôn của hắn, động tác của hắn, đến cuối cùng cho dù là trong lòng cô hay thân thể cô cũng không hề chống cự?

Giản Mạt có chút không hiểu rõ chính mình...

Phòng làm việc chủ tịch tập đoàn Đế Hoàng.

Tiêu Cảnh mua bữa sáng đưa đến, sớm tinh mơ bị Thần thiếu gọi điện liên tiếp, rõ ràng tối hôm qua còn vui cười như ánh nắng màu xuân, vậy mà mới qua một đêm, hắn lại trở nên lạnh lùng đến khủng bố... Hẳn cũng không hiểu, trước đây mỗi lần Thần thiếu về nhà liền sẽ vui vẻ thoải mái hẳn ra, nhưng vì sao dạo gần đây lại cứ luôn âm u vậy?

“Đi xem xem tình trạng bệnh tình của Tô Mặc sao rồi?” Giọng nói Cố Bắc Thần có chút khàn khàn nói: “Nếu như tiền vốn có thiếu, thì lập một tài khoản tiết kiệm ở bệnh viện.”

A...

Tiêu Cảnh có chút ngoài ý muốn không hiểu được, lần trước thì mặc kệ, lần này thì muốn lo sao?

“Được, tôi liền đến bệnh viện xem xét một chút.”

“Phía bệnh viện bên kia tạm thời đừng cho Giản Mạt biết...” Cố Bắc Thần phân phó.

“Được! Tôi hiểu rồi...” Tiêu Cảnh trả lời sau đó ra khỏi phòng làm việc, lúc đóng cửa phòng, ánh mắt liếc nhìn Cố Bắc Thần một chút.

Cố Bắc Thần đứng dậy, đi tới phía cửa sổ sát đất, hai tay đút vào túi quần nhìn ánh nắng ban mai đang dần tỏa sáng trên bầu trời...

Lần trước Giản Mạt mượn tiền là bởi vì mẹ cô ấy bệnh, lần này... cũng như vậy sao?

Mỗi mòng Cố Bắc Thần hơi câu lên thành một nụ cười tự giễu, hắn cảm thấy nếu tâm tình lúc này của mình bị Tiêu Cảnh phát hiện ra, Thần thiếu hẳn nhất định sẽ bị cậu âm thầm coi thường cả một ngày!

Xoay người, Cố Bắc Thần đi đến bàn ăn điểm tâm...

Thần thiếu và Giản Mạt căn bản chưa từng nói chuyện với nhau một cách thật tâm, thế nhưng hiện tại hắn lại trở thành cái dạng này, rõ ràng là không thể buông bỏ được!

Chương 144: Hai chân tướng

Editor: Nam Cung Từ Uyên (@editor_CoTuYen)

“Xin hỏi cậu là...” Bác sĩ Vương nhìn Tiêu Cảnh, có chút nghi ngờ hỏi.

Tiêu Cảnh mỉm cười, “Tôi là trợ lý của chồng Giản tiểu thư!”

Bác sĩ Vương vừa nghe thấy, lập búng tỉnh “À” một tiếng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ông không khỏi nhủ mảy, “Tiểu Giản kết hôn rồi sao? Chuyện này xảy ra khi nào?”

“Được một thời gian rồi...” Tiêu Cảnh trả lời qua loa, sau đó lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm đưa cho bác sĩ Vương, “Cái này là sổ tiết kiệm, nếu có trái tim thích hợp, mong rằng bác sĩ Vương đừng lo lắng về chi phí.”

Bác sĩ Vương nhìn số tài khoản, mắt không khỏi sáng lên, “Có cái này, tiểu Giản sẽ không cần lo lắng về tiền thuốc men của Tô Mặc nữa rồi...” Ông có chút vui mừng nói, “Tiểu Giản đúng là già được cho người chồng tốt a!”

Tiêu Cảnh cười cười, “Mặt khác, sự việc ngày hôm nay mong bác sĩ Vương giữ bí mật giúp tôi...”

“Vì sao vậy?” Bác sĩ Vương không hiểu.

Tiêu Cảnh nói dối không thèm chớp mắt: “Giản tiểu thư gần đây bận việc ở UCL, vì muốn gây áp lực cho cô ấy, ông chủ của tôi không muốn để cho cô ấy vì chuyện này mà buồn lo!”

Bác sĩ Vương vừa nghe, vội vàng gật đầu... Bởi vì cùng Giản Mật tiếp xúc đã lâu, cũng có nghe qua cô là nhà thiết kế kiến trúc, muốn đi UCL đào tạo chuyên sâu.

Tiêu Cảnh nói như vậy, một chút hoài nghi của bác sĩ Vương cũng không có, còn bảo đảm nói: “Ông chủ của cậu nếu có ý như vậy... Yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý thỏa đáng.”

“Phiền bác sĩ!” Tiêu Cảnh gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi bệnh viện.

Sau khi trở về Đế Hoàng, Cố Bắc Thần đang tổ chức một cuộc họp qua video... Đợi đến khi hân xong việc thì đã buổi trưa.

“Thần Thiếu...” Tiêu Cảnh nói, “Gần đây bệnh tình của bác Tô không có chuyển biến tốt, nếu như không thể tìm được một quả tim thích hợp để thay thì nội tạng sẽ dần bị suy kiệt. Bởi vì bây giờ vẫn chưa tìm được quả tim thích hợp... Cho nên, chi phí ở bệnh viện kia, đều là Giản tiểu thư dùng tiền sinh hoạt cùng với tiền lương làm việc của mình để cố chi trả!”

Cố Bắc Thần trong nháy mắt nhíu mày, một đôi mắt như ung dần dần trở nên sâu thẳm nhìn Tiêu Cảnh, vài giây sau mới khôi phục lại bình tĩnh... Chỉ là, trong lòng hân bây giờ đang giống như con sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Năm mươi vạn không phải để nạp cho bệnh viện, vậy Giản Mật muốn số tiền kia để làm gì?

“Thần Thiếu, có cần tìm một quả tim thích hợp không?” Tiêu Cảnh dò hỏi.

Tình huống của Tô Mặc hiện tại, kéo dài thêm một ngày thì sẽ thêm một ngày nguy hiểm. Thế nhưng, chỉ dựa vào cách của bệnh viện, e rằng sẽ rất lâu mới có thể tìm được...

“Ừ.” Cố Bắc Thần lãnh đạm trả lời.

Tiêu Cảnh kỳ quái nhìn kỹ Cố Bắc Thần, lúc này hân mới dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Cảnh. Tiêu Cảnh vội vàng làm bộ như không có việc gì hỏi: “Vậy tôi đi ra ngoài trước?”

Cố Bắc Thần lần này chỉ đáp một tiếng “Ừ”!

Sau khi Tiêu Cảnh rời khỏi phòng làm việc, Cố Bắc Thần đứng dậy tiến đến tủ rượu, sau đó cầm một chai rượu cùng ly có chân dài ra, nghiêng ly rượu sau đó đi tới cửa sổ sát đất, một tay để vào trong túi, hân nhấp một ngụm rượu...

Hương vị tinh khiết và mùi thơm của rượu đỏ thoang thoảng trên đầu mũi, rõ ràng hương thơm tỏa ra bốn phía, nhưng hân lại cảm thấy rất vô vị.

Không biết cảm giác hiện tại của hắn là gì, chỉ là... Có Bắc Thần đột nhiên phát hiện Giản Mạt chỉ yêu tiền, chuyện này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

Rõ ràng lúc trước khi hai người kết hôn... Điều này chính là điều mà hắn muốn!

Có Bắc Thần nghĩ, có chút bức bối, giống như tâm trạng của nam sinh, nữ sinh trong quá trình trưởng thành vậy. Đợi một lúc sau, hắn lại suy nghĩ, Giản Mạt muốn năm mươi vạn kia rốt cuộc để làm gì?... Càng nghĩ, ý niệm càng sai lệch, cuối cùng hắn mới nghĩ, chắc chắn Giản Mạt cầm tiền đó đi bao đường đàn ông!

Giơ tay lên, ngứa đầu... Đem rượu trong chén đổ hết vào trong miệng.

Có Bắc Thần nghiêng răng nghiêng lợi nuốt rượu xuống, tay cầm ly cũng hơi dùng lực...

Có khi nào Giản Mạt đòi ly hôn với hắn là vì đã tìm được một người đàn ông khác rồi hay không? Nếu thế... Hắn nhất định sẽ không ly hôn... Để xem cô làm được gì!

Phương tiện truyền thông trong mơ.

Lệ Cẩm Tịch sử dụng quan hệ xã hội của mình để xử lý scandal của Tô Quân Ly, một cái đầu hai việc lớn...

Sự kiện này khiến cho mọi người liên bàn tán nhao nhao về nữ chính, nhưng sau đó số lượng xe đã bị phơi bày, rất nhanh mọi người liền khóa định ở tại thiết kế của Giản Mạt về sân âm nhạc của Andrian.

Trên thực tế, nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng vốn không có gì đáng trở ngại, thế nhưng Tô Quân Ly lại là người có khả năng thừa kế Tô gia nhất, hơn nữa anh còn là nghệ sĩ chơi đàn piano nổi tiếng?

“Cốc cốc!”

“Tiến vào đi!” Lệ Cẩm Tịch không ngẩng đầu lên, đáp lại.

Có người đẩy cửa vào, giày cao gót không nhanh không chậm va chạm ở trên sàn nhà phát ra thanh âm ‘Cộp cộp’.

Lệ Cẩm Tịch ngẩng đầu lên, liền thấy Thẩm Sơ mặc chiếc áo choàng len màu đỏ, chân váy bút chì màu trắng đang đứng, sau đó liền ngồi đối diện cô, “A Sơ?” Cô để bút xuống, “Đến công ty tìm tôi là có chuyện gì vậy?”

“Hẹn cô ăn cơm...” Thẩm Sơ cười nói, “Tôi thấy lúc này vẫn còn sớm, đơn giản chỉ là muốn tới tìm cô.”

Lệ Cẩm Tịch nhàu mày cười cười, chế nhạo nói: “Tìm tôi ăn cơm sao... Thế nào, không đi tìm Bắc Thần hay là Thiếu Sâm nữa à?”

Thẩm Sơ nghe xong, thần sắc đột nhiên tối lại, đáy mắt có một tia tự giễu lướt qua, nhưng nó lướt qua quá nhanh khiến người ta không nắm bắt được, “Sao vậy, cô không muốn tôi tìm cô cùng ăn cơm sao?”

“Phụ nữ đẹp đến tìm tôi ăn cơm, sao tôi có thể không muốn chứ?” Lệ Cẩm Tịch cười nói, “Chỉ có điều...” Cô chớp mi mắt, chăm chú nhìn Thẩm Sơ hỏi, “Thế nào tôi lại thấy tâm trạng của cô không được tốt lắm?”

Thẩm Sơ bị hỏi như vậy, chỉ có thể cay đắng cười, sau đó thở sâu, nhún nhún vai, “Không có chuyện gì đâu... Đã lâu chưa trở về đây, tôi cảm thấy cảnh vật ở đây không có thay đổi gì nhiều, chỉ có lòng dạ con người thì đã thay đổi rồi.”

“Cô đang nói Bắc Thần đấy à?” Lệ Cẩm Tịch nhàu mày hỏi, thấy khóe miệng Thẩm Sơ càng cười cay đắng hơn, không khỏi khuyên can, “A Sơ, tính tình của Bắc Thần không phải cô không biết... Không giống như Văn Trạch chỉ suốt ngày mê chơi, anh ta đối với chuyện gì cũng đều rất nghiêm túc. Tôi không quan tâm anh ta lấy người vợ kia vì mục đích gì, nhưng hiện tại anh ta đã kết hôn... Đối với người vợ bí ẩn kia hay với cô mà nói, sợ rằng anh ta cũng không xử lý tốt cuộc hôn nhân đó, đối với hai người, ai cũng không công bằng!”

Thẩm Sơ tự giễu cười cười: “Tôi biết... Chỉ là...” Cô dừng lại, thân thể trầm trọng nói, “Cẩm Tịch, tôi cảm thấy Bắc Thần căn bản không muốn ly hôn... Chuyện này mới là vấn đề quan trọng.”

“Sao có thể chứ?” Lệ Cẩm Tịch kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn, “Bắc Thần không thích người phụ nữ kia, huống hồ Bắc Thần yêu cô như vậy...”

“Có lẽ...” Thẩm Sơ cup mắt xuống, “... Liên quan đến chuyện tôi rời đi năm năm trước? Sợ rằng trong lòng anh ấy vẫn đang còn giận tôi?”

Lệ Cẩm Tịch nhàu mày, “Khoan đã, nếu nói vậy... A Sơ, năm năm trước rõ ràng hai người đều có thể đính hôn, vì sao cô đột nhiên lại rời đi?”

Thẩm Sơ trầm mặc...

“A Sơ?” Lệ Cẩm Tịch âm thầm buông tiếng thở dài, “Chúng ta đều là con gái với nhau, cũng không thể nói sao?”

Thẩm Sơ nhìn Lệ Cẩm Tịch, trên mặt hoàn toàn là bi thương, ần ần cảm xúc, hình như không muốn nói, nhưng lại giống như đang cần tìm ai đó để tâm sự: “Cô còn nhớ hạng mục năm năm trước... của JK và Đế Hoàng hay không?”

Mạch suy nghĩ của Lê Căn Tịch đột nhiên ngưng trệ, “Hạng mục lúc đó ở Lạc Thành, không phải đang xây dựng công viên sinh thái lớn nhất châu Á hay sao?”

Thẩm Sơ gật đầu, “Đó là hạng mục đầu tiên của Bắc Thần để có thể tranh quyền thừa kế Đế Hoàng, ban đầu mọi người đều biết rất rõ... Nếu hạng mục kia thất bại, việc anh ấy cố gắng để lên làm tổng giám đốc sẽ trở nên vô vọng.”

“Thế nhưng, tôi nhớ là lúc hạng mục đó hoàn thành xong thì cô vẫn chưa rời đi!” Lê Căn Tịch nghi ngờ hỏi.

Thẩm Sơ tự giễu cười, nhẹ ồ lên một tiếng, sau đó nói: “Nếu như tôi rời đi từ trước, Bắc Thần thông minh như vậy... Nhất định sẽ biết, không phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Lựa chọn, người quan trọng trong trái tim!

Editor: Nam Cung Từ Uyển

Chuyện xảy ra hai năm về trước đã trở thành con ác mộng đối với Giản Mạt... Một đêm đó, cô không chỉ làm mất lần đầu tiên của mình mà còn làm mất đi hạnh phúc gia đình.

Thanh âm trầm thấp của người đàn ông vang lên một cách kỳ lạ, thân thể Giản Mạt không khống chế được liền trở nên run rẩy, cô trừng mắt nhìn chăm chăm gương mặt cơ hồ sắp đến gần đó... Giống như muốn đem nó ăn sống nuốt tươi.

Người đàn ông nhìn bộ dáng của cô, không khỏi cười cười, “Yên tâm... Không phải tôi!”

Đôi mắt Giản Mạt mở to, không nói gì, chỉ có thể chịu đựng cảm giác đang cuộn trào trong lòng, lui về phía sau, chăm chú nhìn ra ngoài cửa.

Đáy mắt của người đàn ông có một tia thương thức nhìn Giản Mạt, không chỉ có thương thức dửng dưng khí dám tới nơi này của cô, mà còn thêm thương thức rõ ràng đêm đó rất chống cự, nhưng khuôn mặt lại tỏ vẻ rất dửng dưng.

Chậm rãi nâng người lên, người đàn ông lui về phía sau hai bước, từ đầu đến cuối, khóe miệng đều nâng lên một nụ cười tà mị đến bỉ ổi, “Cô có thể đi rồi...”

Trái tim Giản Mạt 'bóp' một tiếng rơi khỏi lồng ngực, cô trừng mắt một cái sau đó liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xoay người đứng dậy mở cửa, nhanh chóng đi ra ngoài... Căn bản mặc kệ Giản Hành liệu có ra khỏi đó hay không.

“Anh Hạo, cứ như vậy thả con bé kia ra sao?” Có người ái muội trêu đùa hỏi.

Khóe miệng Trầm Hạo nâng lên, “Nghe nói... Cố Mặc Hoài muốn trở về?”

“Phải, tin tức nói như thế... Hình như là vì lễ kỷ niệm đầy năm của Đế Hoàng!”

Trầm Hạo quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông đang nói, hừ lạnh một tiếng, “Năm đó dùng người phụ nữ này muốn Cố Bắc Thần mắc bẫy, cuối cùng ai biết được chuyện đó lại không thành công...” Nói xong, đáy mắt hần trở nên thâm sâu, “Chỉ có điều... Xem ra Cố Bắc Thần đã ngủ cùng với nữ nhân này!”

Chỉ có điều, lúc đó tuy rằng không bắt được tại trận, nhưng mọi người đều biết đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra...

Nghĩ đến chỗ này, đáy mắt Trầm Hạo trở nên thâm sâu, lập tức đi đến bàn trà, cầm lên một lon bia sau đó nhấp một hớp, đáy mắt có cảm xúc khác thường lướt qua.

Âm nhạc điệp tai như óc giống như một cây chùy lớn đập vào trái tim Giản Mạt, cô siết chặt nắm tay, thẳng lưng ra khỏi quán bar.

“Tiểu Mạt...”

“Anh không được gọi tôi như vậy!” Giản Mạt xoay người, hướng phía về phía Giản Hành, nghiêng răng nghiêng lợi gào thét, “Giản Hành, kiếp trước có lẽ tôi đã làm nhiều việc sai trái cho nên kiếp này mới phải trở thành em gái của anh --”

Trên đường có người đi đường lui tới, nhao nhao ghé mắt qua nhìn...

Cũng may sắc trời đã tối đi, góc độ tia sáng cũng không chiếu tới mặt Giản Mạt. Bằng không, mọi người ở đây nhất định sẽ nhận ra cô chính là nữ chính trong tin đồn với Tô Quân Ly! “Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn... Anh bị bọn họ gài bẫy!” Giản Hành giải thích, “Anh rõ ràng đã giành chiến thắng!”

Giản Mạt tuyệt vọng nhìn Giản Hành, khóe miệng mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ cười chế nhạo “A” một tiếng, lập tức xoay người bắt một chiếc xe taxi, sau đó liền rời đi...

Sau khi Giản Mạt lên xe vẫn giữ trạng thái trầm mặc, tài xế hỏi cô muốn đi đâu mấy cô cũng không nói, cuối cùng tài xế đành phải khởi động xe, chậm rãi chạy về phía trước.

Bên ngoài, đèn neon đã chiếu sáng khắp thành phố Lạc Thành, rõ ràng khắp nơi đều rất náo nhiệt, nhưng mà... Trái tim Giản Mạt lại rất trống rỗng, rất trống rỗng!

Cụp mắt xuống, tay cô vẫn đang siết chặt di động, Giản Mạt cắn môi, sau đó gửi tin nhắn cho Cố Bắc Thần...

“Nếu như một mình em đang ở trên đường... Ông xã, lúc này anh có dám bỏ tất cả công việc để đi tìm em không?”

Chân Cố Bắc Thần vừa bước vào cửa hộp đêm Thiên Đường Dạ, tầm mắt nhìn Lê Văn Trạch, không biết hắn ta đang tranh luận chuyện gì với Lê Cận Tịch, di động ở trong túi đột nhiên vang lên.

Hắn vừa vào phòng vừa lấy điện thoại ra, mở tin nhắn... Nhìn nội dung, lập tức ngừng bước chân.

Ánh mắt Cố Bắc Thần trở nên thâm sâu, sau đó không nói lời nào liền xoay người đi ra ngoài...

“Bắc Thần?” Lê Văn Trạch gọi tên hắn, “Tại sao mới tới liền rời đi như vậy?”

Lê Cận Tịch lập tức nhảy đến, “Cố Bắc Thần, tôi có lời muốn nói với anh... Anh đang định đi đâu vậy?”

“Hiện tại có chút chuyện, chuyện của cô để nói sau đi!” Chân Cố Bắc Thần không ngừng bước ra ngoài, thuận thế cúi đầu chuẩn bị trả lời tin nhắn.

“Không được, cần phải nói hôm nay!” Lê Cận Tịch nhanh chóng bước về phía trước, kéo Cố Bắc Thần lại, “Nếu không buổi tối tôi ngủ không được.”

Cố Bắc Thần nhú mày, nhìn trên màn hình đã thông báo một chữ “Sẽ đến”, sau đó ấn nút tắt đi, đồng thời nhìn về phía Lê Cận Tịch, có chút lãnh đạm nói: “Cô dù sao cũng có thói quen làm cú đêm rồi...”

“...” Khóe miệng Lê Cận Tịch trở nên co quắp, liền thấy Cố Bắc Thần đã rút cánh tay ra, sau đó nhấc chân chuẩn bị rời đi, “Là về Thẩm Sơ!” Cô ta vội vàng nói, “Nguyên nhân năm năm trước vì sao cô ấy lại rời đi... Bắc Thần, chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn?”

Cố Bắc Thần bỗng nhiên ngừng bước chân, đôi mắt sắc bén nhìn về phía Lê Cận Tịch...

Lê Cận Tịch có chút đắc ý, “Hôm nay tôi đi ăn cơm cùng với a Sơ, thế nhưng trong lúc vô tình biết được nguyên nhân lúc trước rời đi của cô ấy... Bắc Thần, có muốn nghe không?”

Lời của cô ta vừa nói xong, di động của Cố Bắc Thần liền rung lên.

Cố Bắc Thần cụp mắt nhìn...

Giản Mạt: Em đang ở trên đường chờ anh, anh có thể đến đây tìm em không...

Những lời nói nghiêm túc như vậy không giống với tác phong của Giản Mạt, thế nhưng, trái tim của Cố Bắc Thần lại bởi vì những lời này bỗng nhiên trở nên khản trương... Hình như những lời này giống như một sợi dây thừng siết chặt trái tim của hắn, khiến hắn cảm thấy ê ẩm đau.

Đáy mắt Cố Bắc Thần nhìn chằm chằm tin nhắn, dần dần trở nên thâm thúy không thấy đáy, giống như một hố sâu, làm cho người ta đoán không ra tâm tư lúc này của hắn.

Lê Cận Tịch không biết là ai gửi tin nhắn cho Cố Bắc Thần, đang rất tò mò, liền nghe Cố Bắc Thần nói: “Ngày mai tôi tìm cô...” Sau đó, hắn đã nhanh chóng sai bước rời đi.

Lê Cận Tịch sững sờ ở tại chỗ, cô có chút phản ứng không kịp... Bắc Thần không phải rất muốn biết nguyên nhân rời đi của A Sơ hay sao?

Nhưng hiện tại... Là tình huống gì đây?

Sau khi Cố Bắc Thần ra khỏi Thiên Đường Dạ, nhanh chóng di chuyển xe hòa vào dòng xe cộ, đồng thời lấy điện thoại ra, bấm vào dãy số của Giản Mạt.

Khúc dương cầm mềm mại vang lên khiến cho Cố Bắc Thần nhú mày, rõ ràng hai năm qua Giản Mạt luôn để một bản nhạc chờ duy nhất, nhưng bây giờ lại đổi sang một bản piano, lúc này trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu...

Ồ, là bởi vì Tô Quân Ly!

Cố Bắc Thần cũng không phản bác lại ý nghĩ của mình như vậy, đôi mắt như ưng nhệ híp lại, giẫm chân ga, nhanh chóng tăng tốc độ.

Khi điện thoại có tín hiệu trả lời, trong nháy mắt Cố Bắc Thần liền hỏi: “Em đang ở đâu?”

Giản Mạt trầm mặc, “Anh thật sự tới tìm em?”

“Ừ!” Cố Bắc Thần có ý lạnh lùng trả lời.

Giản Mạt đứng ở lối vào nhón nháo của ga tàu điện ngầm, nhìn màn hình đối diện đang phát quảng cáo về hội thảo của Đế Hoàng, cô xúc động đến mức đáy mắt đã xuất hiện hơi ẩm, “Nếu như em không nói, anh có thể tìm được em hay sao?”

Cô không quan tâm bây giờ Cố Bắc Thần có đang rảnh hay không, nhưng bởi vì cô nhận tin cho hắn, hắn nhất định sẽ tới tìm cô... Người đàn ông này dù cho không thể yêu, nhưng cũng khiến cô có những suy nghĩ tham lam!

Cố Bắc Thần nhún nhẹ mày, nghe thấy trong điện thoại của Giản Mạt truyền đến thanh âm ầm ỹ xung quanh, dùng dưng mở miệng: “Ra hạn một giờ, Giản Mạt... Nếu như sau một giờ anh không tìm được em, anh sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của em!”

“Như vậy thì nếu như anh có thể tìm được em...” Giản Mạt cười, thanh âm mang một vẻ quyến rũ, “Em cũng sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thế: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Một giờ của tình yêu

Edit: Cố Tư Yên (@editor_CoTuYen)

Giản Mạt cúp điện thoại, nhìn thời gian... Bây giờ đã là 19:47 phút tối!

Đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi xách, Giản Mạt nhìn chăm chăm vào màn hình lớn của trung tâm mua sắm ở phía đối diện, nhìn từng cái từng cái quảng cáo, dường như thời gian trôi qua rất nhanh... Nhưng lại rất chậm.

Giản Mạt không biết Cố Bắc Thần có thể tìm được cô hay không, chỉ là... Trong một giờ chờ đợi, cô nghĩ, những ký ức đó sẽ lưu lại trong cuộc sống của cô, không có cách nào phai mờ dấu vết.

Sau khi Cố Bắc Thần tắt điện thoại của Giản Mạt liền gọi điện cho Tiêu Cảnh, “Điều tra những trung tâm mua sắm có gắn màn hình ngoài trời thường xuyên phát quảng cáo về hội thảo của Đế Hoàng, nói cụ thể những nơi đó cho tôi?”

“Hà?” Tiêu Cảnh trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Cố Bắc Thần tức thì trầm mặt, nhưng không đợi hắn lại mở miệng, Tiêu Cảnh đã vội vàng nói: “Hai phút!” Dứt lời, hắn đã cúp thẳng điện thoại.

Không đến hai phút, Tiêu Cảnh đã gửi địa chỉ của những màn hình hiển thị bên ngoài của tất cả các trung tâm mua sắm có phát quảng cáo về hội thảo của Đế Hoàng.

Cố Bắc Thần dừng xe ở ven đường, lựa chọn dựa theo những động tĩnh truyền ra từ trong điện thoại của Giản Mạt, sau đó rời xe đi, phóng như bay hướng đến ba nơi cuối cùng đã được xác định cụ thể...

Lúc ấy nếu hắn không nghe lầm, Giản Mạt hẳn là đang ở gần ga tàu điện ngầm, hắn nghe thấy bên cạnh cô có người nhắc tới ga tàu điện ngầm.

Các trung tâm có quảng cáo, chỉ có ba nơi là ở gần ga tàu điện ngầm!

Đến nơi thứ hai, Cố Bắc Thần không tìm được người, hắn không chút do dự đi đến nơi cuối cùng.

Ở câu lạc bộ Thiên Đường Dạ, Lê Cẩm Tịch sống chết cũng không nghĩ ra, cũng không hiểu.

“Vân Trạch, hiện tại Bắc Thần đang xảy ra tình huống nào vậy? Chị thế nào cũng không biết, có chuyện gì so với chuyện của A Sơ còn quan trọng hơn?” Lê Cẩm Tịch nhíu mày, “Huống hồ, lúc này là buổi tối... Nhưng cho dù là ban ngày, nếu như là chuyện của công ty thì so với chuyện tình cảm cũng phải lượng thứ chứ.”

Lê Vân Trạch liếc xéo Lê Cẩm Tịch, lập tức cúp mắt nhìn ly rượu đỏ trong tay... Ánh đèn mờ màng chiếu xuống, đem dung dịch màu đỏ của rượu nổi bật một cách kỳ lạ, màu đỏ tươi giống như màu của máu.

“Em làm sao biết được?” Lê Vân Trạch dùng dưng mở miệng, “Lại nói, công ty bên nước ngoài của Đế Hoàng cũng không ít, bình thường cũng có lúc ngoại lệ.”

Lệ Cẩm Tịch có chút tức giận ngồi ở một bên, cúi người cầm một ly rượu, liền hào khí uống một hơi cạn sạch.

Lệ Vân Trạch liếc nhìn kẻ kết tội trên đường một đi không trở lại - Lệ Cẩm Tịch, nhàn nhạt nói câu: “Mấy chuyện tình cảm này, em khuyên chị nên để chính bọn họ tự mình phát triển...” Hắn lắc ly rượu rồi nhấp một ngụm, “Một người mà từ trước đến giờ chưa từng nếm trải mùi vị tình yêu thì làm sao hiểu được chuyện tình cảm của người khác!” Lệ Vân Trạch, em dám nói với chị như vậy hả?” Lệ Cẩm Tịch hướng phía hắn liếc mắt, “Chẳng lẽ em không giống chị sao...”

Lệ Vân Trạch lười cùng Lệ Cẩm Tịch tranh luận, uống một hớp rượu sau đó mới hỏi: “Tuy nhiên... lúc trước tại sao Thẩm Sơ lại muốn đi?”

“Chị không nói cho em biết đấy!” Lệ Cẩm Tịch tức thì tỏ vẻ kiêu ngạo, “Ngày mai nếu như Bắc Thần không đến cầu xin chị, chị cũng sẽ không nói!”

Lệ Vân Trạch cười nhạo, cũng không có lòng hiếu kỳ lớn như vậy, thu hồi tầm mắt.

Rượu đỏ ở trên miệng, tinh khiết và thơm nồng, kích thích đầu mũi... khiến đáy mắt Lệ Vân Trạch cũng trở nên thâm sâu.

Lệ Cẩm Tịch không nói chuyện này ra, nhưng hắn thấy... Nếu quả thật là chuyện quan trọng, vậy không phải cứ trực tiếp gọi một cuộc điện thoại là xong sao?

Tin nhắn đó?

Sợ rằng... Là của Giản Mạt?

Cuối thu, buổi đêm gió thổi rất lạnh, một trận gió thổi qua, Giản Mạt liền co rúm lại.

Cụp mắt nhìn xuống thời gian, đã qua tám giờ rưỡi... Có hơn mười phút nữa, nếu Cố Bắc Thần không tìm được cô trong một giờ thì Cố Bắc Thần sẽ đáp ứng cô một điều kiện, lúc này Giản Mạt càng hy vọng có thể thấy được hắn!

Giản Mạt vừa chạy vừa nhảy ở một chỗ cho bớt lạnh, nhìn kim giây từng vòng chuyển động, lòng của cô bắt đầu trở nên nôn nóng cùng lo lắng...

Lạc Thành lớn như vậy, đi được một phần ba đường cũng phải hơn một giờ, hơn nữa còn không có bất kỳ gợi ý nào, liệu Cố Bắc Thần có thể tìm được cô hay không?

“Ồi...” Giản Mạt có chút ảo não nhìn kim phút chỉ vào con số bốn mươi, “Sớm biết như vậy đã cho anh ấy một ít gợi ý rồi, cùng lắm thì rút ngắn thời gian lại... Hiện tại thì hay rồi, đáng đời mày phải đứng ở chỗ này chịu mấy trận gió này, còn mất trật tự như chó đông lạnh như vậy!”

Giản Mạt vừa chạy thành vòng tròn, vừa lầm bầm nói lầm nhảm, biểu tình cực kỳ phong phú...

Cố Bắc Thần dừng xe ở đường cái đối diện, ánh mắt thâm thúy xuyên qua kính chắn gió nhìn Giản Mạt, đôi môi mỏng bất giác nâng lên thành một nụ cười nhạt.

Từng giây từng phút trôi qua, từ khi chạm vào mốc bốn mươi phút đó, Giản Mạt đã vừa nói lầm nhảm vừa nhìn chăm chăm thời gian.

Đã qua bốn mươi lăm, thế nhưng...

Đột nhiên, chuông điện thoại di động truyền đến, mạch suy nghĩ của Giản Mạt còn chưa kịp phản ứng, trên màn hình liền hiển thị “G tiên sinh”.

Giản Mạt ngừng động tác giậm chân, sững sờ nhìn cái người gọi điện đến một lúc lâu, sau đó mới nhận máy, đặt bên tai... Một khắc kia, cô cảm thấy trái tim mình đã quên đập.

“Đã một giờ...” Giản Mạt nỗ lực giữ vững bình tĩnh, có chút kiêu ngạo nói, “A Thần, xem ra là anh phải đáp ứng em một điều kiện!”

“Ồ, phải vậy không?” Cố Bắc Thần nhẹ ồ một tiếng, vào đêm nghe thật quyến rũ, giống như đàn cello êm dịu và đầy sức hút.

Giản Mạt khẽ nhủ mày, bị Cố Bắc Thần hỏi ngược lại, trong lòng có chút căng thẳng... Cô vô thức nhìn hai bên, nhưng tầm nhìn không thấy bất cứ điều gì.

Cố Bắc Thần nhìn bộ dạng ngốc nghếch hiếm thấy của Giản Mạt, nụ cười bên khóe miệng trong nháy mắt đã lan tới đáy mắt, “Đối diện về hướng hai giờ... Lên xe!” Dứt lời, hắn cũng không cho Giản Mạt có cơ hội nghi vấn, cúp thẳng điện thoại.

Giản Mạt nghe di động truyền đến tiếng cúp máy “Đô đô đô”, mờ mịt nhìn về hướng hai giờ... Chỉ thấy dưới mảnh ánh sáng khúc xạ, một chiếc Bentley bình tĩnh, trầm ổn dừng lại ở bên lề đường.

Đúng lúc đó, cửa sổ bên cạnh ghế điều khiển hạ xuống, Giản Mạt thẳng tắp chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn... Dù cho, ở giữa khoảng cách một dòng xe cộ!

Vào lúc đó, Giản Mạt không biết làm thế nào để mô tả cảm xúc của mình ...

Có vui mừng, có hạnh phúc, có cảm động, còn có ... .. chưa chất!

Đúng, còn có chua chát... Loại mùi vị tình yêu đó giống như cô đã từng trải qua rất nhiều lần.

Giản Mạt qua đường cái, cũng không quan tâm có người chú ý hay không, đi thẳng đến ghế lái phụ, “Anh làm thế nào tìm được em vậy?” Cô lên xe, liền hiếu kỳ nhìn về phía Cố Bắc Thần hỏi.

“Em cho là ai cũng ngu ngốc như em sao?” Cố Bắc Thần nghiêng đầu nhìn Giản Mạt, da thịt trắng nõn của cô bởi vì gió lạnh thổi trúng cho nên có chút ửng đỏ, xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta muốn nếm thử.

“...” Giản Mạt lập tức cứng đờ ở tại chỗ.

Cùng một câu mà nói cô hai lần, thực sự được sao?

Giản Mạt bĩu môi, “Gần mực thì đen!”

Đôi môi mỏng của Cố Bắc Thần nhẹ nhàng nâng lên thành một độ cung tà mị, đôi mắt như ưng sâu thẳm nhìn Giản Mạt, “Ừ, coi như cũng có chút thông minh, vẫn biết mình là mực...”

“...” Khóe miệng Giản Mạt co quắp, cảm giác giống như cô đang tự đem chính mình ném vào trong hố.

Đáy mắt tràn đầy ý cười của Cố Bắc Thần dần dần lan tràn ra, lập tức rời đi xe, khi chiếc xe xa hoa nhập vào dòng xe cộ, cùng lúc hắn đó hỏi: “Đêm nay tại sao lại trở nên khác người như vậy, nói đi... Có chuyện gì?”

“Em nhớ anh không được sao?” Giản Mạt mím môi nói.

Cố Bắc Thần nghiêng đầu liếc nhìn Giản Mạt sau đó nhìn về phía trước, “Sao vậy, bởi vì anh đã cho em một chiếc thẻ phụ thuộc, cho nên bây giờ em đang đến cảm ơn để lấy lòng kim chủ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Bà xã anh đi mất rồi, anh đến tìm bà xã!

EDITOR: Cố An Nhiên – Cố Tư Yên

“Em đâu có mực đích gì, cũng chỉ muốn trêu đùa anh một chút không được sao?” Giản Mạt bắt mẫn bĩu môi, đôi mắt đẹp liếc hẩn một cái.

Cố Bắc Thần cười, không chọc thùng cảm xúc ẩn chứa sâu trong đáy mắt kia của Giản Mạt, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Vừa tan tầm liền đi đến Devil’s Kiss, một là không có thời gian ăn cơm, hai là không có tâm trạng... Lúc này Cố Bắc Thần vừa nói đến, Giản Mạt cảm thấy có chút đói bụng, nhưng lại không có khẩu vị.

Xe đang đi bất gặp đèn đỏ ở đoạn giao lộ, Cố Bắc Thần dừng lại, con ngươi nhìn về phía Giản Mạt thật sâu... Ánh mắt hẩn sắc bén như đang dò xét nghi phạm, giống như nhất định phải đem điều gì đó của Giản Mạt ra nhìn rõ ràng.

“Vẫn chưa...” Giản Mạt có chút bối rối không dám nhìn thẳng vào mắt Cố Bắc Thần, vội vàng đảo mắt đi chỗ khác nói.

“Muốn ăn gì nào?” Cố Bắc Thần hỏi.

“Gì cũng được mà!” Giản Mạt thuận miệng trả lời.

Cố Bắc Thần lập tức nhủ đôi mày kiếm, có chút bất mẫn nói: “Lúc con gái nói gì cũng được thường sẽ làm cho đàn ông rất khó xử đó...”

“Chỉ cần anh không đặt bao hết chỗ sau đó bảo em trả tiền, cũng không đem tặng em cho ông chủ nhà hàng, thì ăn cái gì cũng được hết!” Khóe miệng Giản Mạt hơi cong lên, lần này đừng hy vọng nhìn thấy bộ dáng rơi vào bẫy của cô.

Cố Bắc Thần bị bộ dáng của Giản Mạt làm cho vô cùng vui vẻ: “Ừm, bao hết toàn bộ không cần em phải trả tiền, chúng ta cái gì đó để ăn!” Dứt lời, hắn đột nhiên quay tay lái chuyển hướng.

“Đi đâu vậy?” Giản Mạt có chút hiếu kỳ, không biết người đặt bao hết là ai?

Cố Bắc Thần chỉ nhìn vào mắt Giản Mạt thật sâu, sau đó cười, thần bí nói: “Dẫn em đi tìm một người thông minh hơn em, nhìn xem thế giới của hắn như thế nào.”

Giản Mạt bĩu môi, lăm bằm nói: “Có gì giỏi chứ... Đến đó chẳng phải sẽ biết sao?”

“Vậy sao em còn hỏi chứ?” Cố Bắc Thần nhíu mày.

“...” Khỏe miệng Giản Mạt co quắp, cuối cùng hậm hực hờn dỗi nằm tựa vai lên ghế ngồi: “A Thần?”

“Hửm?” Cố Bắc Thần đáp nhẹ.

“Vì sao anh lại đến vậy?” Giản Mạt tò mò nhìn Cố Bắc Thần, hỏi.

“Bà xã anh đi mất rồi, anh phải đến tìm bà xã của anh chứ!” Cố Bắc Thần trả lời một cách đương nhiên: “Em cho là vì gì? Hay là...” Hắn cố ý dừng lại một chút, liếc nhìn Giản Mạt: “Em cho là anh sẽ không đến hả?”

“Ừm!” Giản Mạt không hề nói dối trả lời: “Thực ra... Việc mong anh trả lời tin nhắn, em cũng không có tham vọng quá đáng.”

Cố Bắc Thần nhẹ nhíu mày, dường như đối với suy nghĩ này của Giản Mạt có chút không vui... Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, nếu như là trước đây, hẳn có thể thực sự sẽ không trả lời! Nhất là... Sự việc năm năm trước! Mặc dù, có thể là do Lệ Cẩm Tịch chỉ cố ý nói với hắn như vậy...

“Mạt nhi!”

“Hửm?” Giản Mạt vô thức đáp lời, nhưng lập tức có chút kinh ngạc nhìn Cố Bắc Thần.

Bình thường chỉ có những lúc ở nhà bà nội hoặc là nhà chị hai Cố Từ, Cố Bắc Thần mới có thể giả vờ gọi cô như vậy, lúc này đột nhiên thần kinh sao?

Thái dương Cố Bắc Thần nhẹ động, muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi...

Giản Mạt bất mãn chu miệng, lập tức thu hồi tầm mắt... Thế nhưng khi tầm mắt của cô chạm đến cảnh vật hai bên đường bên ngoài, cô vô thức liền nhíu mày.

Lúc đợi được Cố Bắc Thần dừng lại ở Devil's Kiss, trong nháy mắt Giản Mạt mở to mắt nhìn!

“Anh sẽ không phải là dẫn em đến quán bar ăn com chứ?” Giản Mạt bởi vì khẩu trường, âm thanh có phần cao hơn bình thường.

Cố Bắc Thần cười cười: “Đề em ném thử tay ghế của Long lão đại một chút thôi...” Dứt lời, hắn cũng không chú ý đến vẻ mặt của Giản Mạt đột nhiên biến sắc, xoay người xuống xe, sau đó vòng qua ghế lái phụ mở cửa xe cho cô.

Giản Mạt nhìn tấm bảng Devil's Kiss đang phát ra nhiều ánh sáng biến hóa đủ màu khác nhau, âm thầm nuốt nước bọt xuống, không biết lúc cô đến đây Long Kiều có biết hay không.

“A Thần...” Thanh âm của Giản Mạt lộ ra chút mệt mỏi: “Em đột nhiên có chút không thoải mái!”

Cố Bắc Thần cau mày, cúi người đưa mắt nhìn về phía Giản Mạt: “Làm sao vậy?”

Giản Mạt cũng không biết là bởi vì chống cự lại chuyện hai năm trước mà dạ dày trở nên khó chịu, hay là muốn giấu giếm việc bị Cố Bắc Thần biết mà dạ dày lại càng đau khổ hơn, nói chung... Cô lúc này là thật sự không thoải mái.

Cố Bắc Thần nhìn sắc mặt trắng bệch của Giản Mạt, ung con người nhẹ vỗ vỗ, khi thấy trán Giản Mạt túa ra một tầng mồ hôi mỏng, mi tâm càng nhíu chặt hơn: “Dạ dày không thoải mái sao?” Hắn nhẹ nói, nhìn Giản Mạt tay đang ôm dạ dày.

Giản Mạt lúc này đầu có cách nào khác, vội vàng gập đầu.

Cố Bắc Thần không nói hai lời liền đóng cửa xe lại, sau đó sải bước đi về ghế lái, lên xe thắt dây an toàn, khởi động xe, sau đó nhấn chân ga chạy đi, làm một mạch rất lưu loát: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

“Em về nhà nghỉ ngơi một chút là được rồi...” Giản Mạt vội vàng nói.

Cố Bắc Thần ngưng mi tâm liếc nhìn Giản Mạt, có chút tức giận hỏi: “Không phải là con gái tụi em ai cũng sợ bệnh viện đấy chứ?”

Giản Mạt nhìn về phía Cố Bắc Thần, những lời này của hắn vừa phát ra, cô đã tự giễu nâng khỏe môi, đề cảm xúc khổ sở đang càng ngày càng lớn kia xuống, nâng khỏe miệng nói: “Ai lại thích đi bệnh viện chứ? Nếu có người thật sự thích đi bệnh viện thì đúng là ra cửa quên uống thuốc đó...”

“...” Con người Cố Bắc Thần trầm xuống, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị như điều khác.

Cuối cùng, Cố Bắc Thần không đưa Giản Mạt đến bệnh viện, hai người trực tiếp về Nhuận Trạch Viên.

Cố Bắc Thần dừng xe, thấy sắc mặt vẫn trắng bệch như trước của Giản Mạt, trầm mặt một lúc sau đó đi qua bế cô ra khỏi xe, sau đó đi vào thang máy.

“Em đỡ hơn nhiều rồi...” Giản Mạt nhìn Cố Bắc Thần lạnh mặt, yếu ớt nói: “Vừa rồi đau muốn chết.”

Cố Bắc Thần không nói lời nào, chỉ là môi mím nhẹ mím lại.

Giản Mạt cũng không nói nữa, ngoan ngoãn tựa đầu vào khuỷu tay của Cố Bắc Thần, cho đến khi hắn đặt cô lên giường: “Cái kia...”

“Im lặng!” Cố Bắc Thần không vui quát cô, lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Lê Văn Trạch: “Đến Nhuận Trạch Viên nhanh lên.”

Ở đầu dây bên kia, Lê Văn Trạch còn chưa kịp phản ứng lại, trong điện thoại đã truyền ra tiếng “tút tut” cắt đứt cuộc gọi. Hắn sững sờ một lúc, sau đó mới có cảm giác mình quả thực là “giao hữu vô ý” mà!

*giao hữu vô ý: kết bạn bừa bãi, không biết chọn bạn chơi cùng.

Hắn có phải là người thừa kế duy nhất của bệnh viện Hoa Khang, đệ nhất bệnh viện tư trên toàn quốc không vậy?

Hắn là bác sĩ điều trị chính của ngoại khoa và khoa giải phẫu thần kinh hai lớp cao cấp lừng danh đấy?

Vì sao hiện tại hắn cứ như trở thành bác sĩ gia đình tùy hứng được gọi thì đến vậy? Còn là khám miễn phí nữa chứ...

“Làm sao vậy?” Lê Cảnh Tịch thấy vẻ mặt khổ sở của Lê Văn Trạch, tò mò hỏi.

Thanh âm nặng nề của Lê Văn Trạch vang lên: “Chúa gọi, muốn em đến hầu hạ hắn ta...” Dứt lời, hắn đã đứng dậy đi ra ngoài.

Lê Cảnh Tịch tức thì lên tiếng: “Nè nè, em với Bắc Thần làm cái gì vậy hả... Người còn chưa tới đông đủ, hai người các em liền trước sau đi rồi, tính làm cái gì đấy?”

“Chỉ cùng với bạn bè vui vẻ đi!” Lê Văn Trạch không nói được nhiều, mở cửa phòng bao đi mất, để lại Lê Cảnh Tịch bất mãn ở bên trong càng kêu càng to hơn.

Lê Văn Trạch lái xe đến Nhuận Trạch Viên, hắn cảm thấy tên Bắc Thần kia lần này đúng là hay thật mà... Trước kia cho dù có là Thẩm Sơ đi chăng nữa, hắn cũng không đem mình biến thành bác sĩ gia đình để tên kia sai khiến đâu!

Tuy nhiên... như vậy cũng tốt!

Nếu so với Thẩm Sơ, hắn càng thích Giản Mạt chỉ mới gặp mặt được vài lần kia hơn... Đừng hỏi hắn vì sao, đều là cảm giác cả thôi!

Lê Văn Trạch ấn chuông cửa, sau đó dựa vào tường cạnh cửa chờ...

Không đầy một lát, cửa liền mở ra, Lê Văn Trạch liền đối diện với gương mặt đen kịt của Cố Bắc Thần: “Ô, chuyện gì mà nhăn nhó vậy?”

“Dạ dày của Giản Mạt không thoải mái, nhưng lại không muốn đi bệnh viện!”

Lê Văn Trạch nhẹ nhún mày kiếm, ánh mắt thâm thúy nhìn Cố Bắc Thần, nửa đùa nửa thật nói: “Đau dạ dày lại không chịu đi bệnh viện... Điểm này thật giống với Thẩm Sơ nha!”

Nói, hắn chú ý đến biểu tình biến hóa trên mặt Cố Bắc Thần, muốn xem xem... Bắc Thần hiện tại rốt cuộc có biết rõ mình muốn cái gì, muốn ai hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đùng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Không theo tình tiết cốt truyện

Edit: An Triệu

Sắc mặt Cố Bắc Thần cũng không có quá nhiều thay đổi, nhưng ánh mắt lạnh lùng lại đang nhìn Lê Văn Trạch, trong ánh mắt lộ ra chút cảnh cáo.

Lê Văn Trạch nhún nhún vai, cũng hiểu rõ bây giờ ở địa điểm này mà đi hỏi cái vấn đề này thì có phần không thích hợp... Hắn cất bước vào phòng, “thông thạo” đi tới phòng ngủ.

“Giản Mạt chuyển đến Nhuận Trạch viên bao lâu rồi?” Lê Văn Trạch vừa đi vừa bất mãn nói, “Tớ chỉ tới hai lần... Cậu và cô ấy ở Lam Trạch viên cũng được hai năm, tớ một lần đều không có qua. Hoàn toàn chính là vấn đề phong thủy...”

Cố Bác Thần không trả lời, chỉ đi theo sau lưng Lệ Vân Trạch mặt trở nên căng thẳng.

Giản Mạt ngượng ngùng nhìn về phía Lệ Vân Trạch, “Chuyện này... Lại làm phiền anh rồi.” Cô liếc mắt nhìn Cố Bác Thần một cái, có hơi lung túng xấu hổ.

Lệ Vân Trạch quay đầu lại nhìn sắc mặt âm trầm của Cố Bác Thần, tà mị cong cong khóe môi sau cúi người, “Tôi là bác sĩ, nên mà...” Hắn cười nhạo thông báo, bắt đầu tiến hành kiểm tra, thỉnh thoảng thì hỏi Giản Mạt một ít vấn đề.

Cố Bác Thần khoanh tay đứng ở một bên, cũng không quấy rầy Lệ Vân Trạch kiểm tra, chỉ là... Theo câu hỏi của Lệ Vân Trạch, ánh mắt hắn dần dần tịch mịch, thật yên tĩnh, thâm thúy.

“Giản Mạt, em không mang thai đứa bé nào cả...” Cố Bác Thần cười lạnh một tiếng, “Ăn uống có điều độ không?”

Giản Mạt mím môi, mấy ngày này liên tiếp có chuyện xảy ra, cô làm gì có khẩu vị ăn uống.

“Em đang giảm béo!” Giản Mạt thuận miệng bịa chuyện.

Mắt ưng của Cố Bác Thần sắc bén quét mắt nhìn Giản Mạt từ trên xuống, “Gầy đến mức không có cảm giác, còn muốn giảm béo?”

“...” Khóe miệng Giản Mạt lập tức run rẩy, tầm mắt theo bản năng nhìn về phía Lệ Vân Trạch, thấy hắn đang cười, 'đùng' một cái, ngượng ngùng đỏ mặt.

“Thích chưng diện đã là thiên tính của phụ nữ...” Lệ Vân Trạch phá vỡ sự xấu hổ nói, “Thế nhưng, thân thể quan trọng hơn.” Nói xong, hắn nhìn về phía Cố Bác Thần, “Có điều, dạ dày của Giản Mạt bị nhiễm lạnh, gặp chuyện khẩn trương nên khiến dạ dày co rút, có thời gian rảnh vẫn nên mang em đâu đến bệnh viện kiểm tra, đừng để thân thể lưu lại mầm bệnh.”

Lệ Vân Trạch nhìn về phía Giản Mạt, môi mấp máy, muốn nói nhưng lại thôi...

Giản Mạt áp lực quá lớn, tâm sự quá nặng... Khiến cho dạ dày co rút, nếu không bồi dưỡng thật tốt, về sau vấn đề chắc chắn sẽ nghiêm trọng.

Tuy nhiên, mỗi người đều có chuyện riêng của mình, Giản Mạt cũng có áp lực cùng tâm sự nên hắn rút cuộc cũng không tiện nói.

“Tớ đi lấy một ít thuốc đưa tới...” Lệ Vân Trạch thu hồi tầm mắt, cố ý nhìn về phía Cố Bác Thần ra tín hiệu.

“Ừm.” Cố Bác Thần lạnh nhạt đáp, nhìn Giản Mạt sau đó xoay người đi ra ngoài phòng ngủ.

Lệ Vân Trạch đi theo ra ngoài, tới phòng khách, Cố Bác Thần mới hỏi: “Có phải còn chuyện gì hay không?”

“Ánh mắt thật bén...” Lệ Vân Trạch cười cợt sau đó nghiêm túc nói, “Giản Mạt chịu áp lực quá lớn, như vậy đối với thân thể là không tốt.” Cố Bác Thần cau mày... việc thiết kế cho Đế Hoàng đã có được, cô còn áp lực việc gì?

Nhìn bộ dáng ủ dột của Cố Bác Thần, Lệ Vân Trạch âm thầm lắc đầu hỏi: “Thuốc có cần mang đến không?”

“Không cần, lát nữa sẽ cho cô ấy uống chút hồng trà gừng!” Thanh âm nặng nề của Cố Bác Thần phát ra.

Lệ Vân Trạch cười cười, “Cũng được... Dạ dày của em đâu bị lạnh, hơn nữa thần kinh cũng căng thẳng khiến cho dạ dày co rút. Uống hồng trà gừng ấm dạ dày hơn so với uống thuốc...” Hắn tạm ngừng, “Không có việc gì thì tớ đi trước.”

Cố Bác Thần không giữ Lệ Vân Trạch, hắn cũng vừa mới thấy sắc mặt Giản Mạt tái nhợt có chút khẩn trương...

Trong tủ lạnh vẫn còn gừng cùng đường đỏ, Cố Bác Thần thông thạo làm hồng trà gừng cho Giản Mạt ấm dạ dày.

Uống hồng trà gừng, Giản Mạt nhớ tới lần trước cũng vì dạ dày không thoải mái, mà có cơ hội được uống trà Cố Bác Thần tự tay chế biến... Cô là người thứ hai, người thứ nhất là Thẩm Sơ, cái này là điều dĩ nhiên, cũng không thay đổi được.

“Em đói bụng...” Giản Mạt có chút hèn dỗi nói.

Cố Bác Thần lạnh mặt, ngay sau đó định gọi điện thoại kêu com hộp.

“Ông xã...” Giản Mạt đột nhiên ôm lấy cổ Cố Bác Thần, lấy lòng hôn lên khóe môi hắn một cái, “Anh làm com cho em đi!”

Bởi vì Giản Mạt vừa mới uống hồng trà gừng, bên miệng thoang thoang hương thơm ngọt, Cố Bác Thần bị cô hôn như vậy, tiếng nói trực tiếp khàn khàn: “Em chắc chứ?”

Giản Mạt vô tội chớp mắt, mắt cô thật đẹp, bởi vì vui vẻ mà hơi hơi cong lên, giống như ánh trăng non, rất có linh khí.

Đôi mắt giống như nhiễm phải bầu trời đêm, càng thêm trong vắt thanh khiết, trong sáng như sao.

“Chắc chắn!” Giản Mạt lại lấy lòng hôn lên môi Cố Bác Thần, “VẬY... Anh có làm hay không?”

Cố Bắc Thần nhíu mày, vốn định muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến đáy mắt Giản Mạt tràn ra sự trông đợi, vẫn là gật đầu, “Em đừng hối hận là tốt rồi!”

“Ông xã thật tốt!” Gò má Giản Mạt cọ cọ lên mặt Cố Bắc Thần, chiếm được chút tiện nghi liền ra vẻ nói, “Tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn...”

“Giản Mạt, chờ sau khi anh làm xong em nhất định phải ăn...” Cố Bắc Thần nhướn mi nói.

Giản Mạt gật gật đầu, hồng trà gừng tự tay làm có thể ngon đến vậy... có khi tay nghề nấu ăn của Cố Bắc Thần sẽ rất giỏi đi!

Thế nhưng... cái mà Giản Mạt thấy được chỉ mới là sự khởi đầu, vẫn không thể đoán được kết cục.

Cố Bắc Thần vì Giản Mạt đang chờ mong, đi làm bữa tối... Thời gian hơn nửa tiếng, ba món ăn cùng một nồi com đã được làm xong!

Giản Mạt cảm thấy tốc độ này tuyệt đối là trình độ của đầu bếp, lòng tràn đầy chờ mong liền theo lời gọi của Cố Bắc Thần đi xuống nhà ăn, dọc theo đường đi còn hưng phấn hỏi: “A Thần, anh nhất định thường xuyên nấu ăn đi? Tốc độ thật nhanh!”

Ánh mắt Cố Bắc Thần thâm thúy nhìn về phía Giản Mạt, “Lần đầu tiên... Em cũng là người đầu tiên ném thừ!”

Giản Mạt vừa nghe xong, trong lòng nói không vui thì chính là gạt người... Hồng trà gừng là người thứ hai, ăn com hán làm lại là người đầu tiên.

Nhưng mà, khi Giản Mạt đứng trước bàn ăn, nhìn trên bàn com sơn màu đen kia chính là bàn đồ ăn với ba món, còn có một nồi nước cũng không biết là com hay là cháo, cả người cô đều kinh ngạc tới choáng váng.

“Đây là cái quỷ gì vậy?” khóe miệng Giản Mạt run rẩy nhìn về phía Cố Bắc Thần.

Cố Bắc Thần bình tĩnh nhìn Giản Mạt, rồi mới nói tên món ăn: “Thịt kho tàu, khoai tây thái sợi chua cay... Khụ khụ...” Mắt hán nhìn vào món 'Khoai tây sợi' trên bàn ăn được cắt to bằng cả ngón út của hán, liền nhanh chóng sửa miệng thành, “Khoai tây chua cay, còn có rau xào thịt!”

Nghe hán nói hết tên món ăn, khóe miệng Giản Mạt liền run rẩy, thậm chí dạ dày vừa mới tốt lên cũng co quắp theo...

“Lần đầu tiên làm” Cố Bắc Thần hơi hơi nhướn mày, “Đều là em yêu cầu, cho nên, em ăn đi!”

Giản Mạt thật sự không muốn đá kích Cố Bắc Thần, thế nhưng, những món đen sì này làm sao mà ăn?

“Như thế nào lại không phát triển giống như trong cốt truyện vậy?” Giản Mạt ghen hòng từ lúc nãy đến giờ, lúc này mới thông khổ kêu rên.

“Hả?” Cố Bắc Thần nhẹ kêu lên một tiếng, không hiểu cô đang nói gì.

Về mặt Giản Mạt đầy đau khổ, “Tiểu thuyết ngôn tình không phải đều có tình tiết bá đạo tổng tài đẹp trai, tình thông mọi thứ... Dù không biết làm com, cũng có thể bung tay ra một bàn tiệc thịnh soạn hay sao?”

Cố Bắc Thần khinh thường nhìn Giản Mạt, “Ấu trĩ!”

“...” Giản Mạt đã không có dũng khí đuổi chiếc đĩa lần thứ hai, có thể thấy được bộ dạng “Chính em yêu cầu thì phải gánh vác hậu quả” của Cố Bắc Thần, cô vụn phần rồi rầm gắp “Khoai tây sợi”.

Đáng tiếc, Giản Mạt thật sự không cho vào miệng, cuối cùng đáng thương nhìn Cố Bắc Thần nói: “Ông xã, hay là chúng ta kêu com hộp đi...” Cô nói xong, lại lấy lòng nói, “Nếu không, em làm lại một lần nữa?”

“Không được!” Cố Bắc Thần bày ra vẻ mặt không được thương lượng, “Nhất định phải ăn hết...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giời Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Một đêm ấm áp

Edit: Cố Tư Yên

“Dạ dày của em không được khỏe...” Giản Mạt bắt đầu chơi xấu, buông đĩa xuống, “Cấp độ nấu ăn của anh, đến cả chó cũng không thèm ăn!”

“Em là chó sao?” Cố Bắc Thần nhíu mày hỏi.

Giản Mạt thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Cố Bắc Thần, “Đương nhiên không phải!”

“Cho nên... Em ăn đi!” Cố Bắc Thần lãnh đạm nói.

“...” Giản Mạt thật tình thấy chỉ số thông minh của chính mình hoàn toàn không có bằng cấp, vì sao cứ mỗi lần nói được dăm ba câu cô liền đem chính mình rơi vào hố như thế này?

Môi mông của Cố Bắc Thần nâng lên ý cười, như có như không, giống như đang cười trên nỗi đau của người khác, “Vừa nãy không phải em muốn anh làm cơm cho em sao...”

Giản Mạt nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đây là lần đầu tiên anh làm cơm, có phải bởi vì Thẩm Sơ biết trình độ làm cơm của anh có thể hại độc chết người hay không?” Cô tức giận hỏi.

Đáy mắt Cố Bắc Thần đột nhiên trầm xuống, “Có cần anh làm thêm mấy món nữa không?”

Giản Mạt không chú ý Cố Bắc Thần đang có cảm xúc không thích hợp, chỉ lo lắng nhìn mấy món ăn đen thui ở trên bàn... Cô chớp mắt, sau đó gấp một miếng thịt mà qua nửa cuộc đời rồi cô vẫn chưa từng ăn, thừa dịp Cố Bắc Thần không chú ý, liền bỗng nhiên đưa vào trong miệng của hắn.

Cố Bắc Thần tức thì nhú mày, miếng thịt kia mặn đến mức kích thích đầu lưỡi của hắn...

“Ăn ngon không?” Giản Mạt chớp mắt vô tội, bởi vì nhin cười, cho nên thân thể của cô đều đang run rẩy.

Đôi mắt như ưng của Cố Bắc Thần tức thì tối sầm lại, “Em còn chưa thưởng thức món ăn này, có thể ném thử!” Nói xong, hắn vươn đầu ra gấp, chuẩn bị đuổi theo Giản Mạt.

Đáng tiếc, Giản Mạt đã chạy ra xa...

“Mấy món này của anh đem so với mấy đứa học sinh tiểu học, bọn nó còn làm ngon hơn, anh ngay cả một học sinh tiểu học cũng không bằng ha ha...” Giản Mạt không nể nang mặt mũi của hắn, vui vẻ cười nói.

Cố Bắc Thần để đầu xuống liền nhanh chóng đuổi theo Giản Mạt, muốn bắt cô ném thử mùi vị của miếng thịt... Hai người trưởng thành đuổi bắt nhau trong phòng khách rộng lớn, đôi khi còn kèm theo tiếng cười đắc ý của Giản Mạt.

Đáng tiếc, tiếng cười của cô không duy trì mấy giây, người đã bị Cố Bắc Thần bắt được, sau đó bởi vì quán tính, cô thuận thế đâm vào lồng ngực của hắn...

Giản Mạt hơi ngửa đầu, tươi cười vẫn còn trên mặt, khi tầm mắt cô nhìn vào đáy mắt thâm thúy của Cố Bắc Thần, nụ cười dần dần tắt... Tuy nhiên qua giờ khắc chơi đùa này, dường như thoáng cái liền trở lại về yên tĩnh.

Mắt Cố Bắc Thần nhìn sâu vào mắt Giản Mạt, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt hắn thoải mái cười giống như một đứa nhỏ như vậy...

Có thứ gì quay về giữa tầm mắt hai người, dần dần vượt qua tầm mắt đối phương, thẳng tắp chọc vào tim... Một khắc kia, không có bất kỳ tác động bên ngoài nào, thiên lôi câu động địa hỏa*, mọi sự việc đều thuận theo tự nhiên. (*) Thiên lôi câu động địa hỏa:

- Nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất).

- Nghĩa bóng: Âm chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân. Một bên là “thiên lôi”, một bên là “địa hỏa”, vậy thì nếu ở gần nhau thì... bén bén bén... cháy cháy cháy...

Quần áo rơi là tả đầy trên mặt đất của phòng khách, bên trên sofa, dưới tấm thảm bằng nhung chính là nơi có điều kiện tốt nhất để làm một chiến trường rực cháy lửa tình...

Tiếng thở dốc thô ráp, tiếng rên rỉ kiều mị, giao hòa với nhau tạo thành một khúc hòa âm vang lên suốt cả buổi tối!

Giản Mạt cho rằng khi mình đến quán bar và nhìn thấy tên xã hội đen kia thì sẽ nảy sinh tâm lý chống cự đối với Cố Bắc Thần... Thế nhưng, khi nụ hôn của hắn rơi xuống như mưa, khoảng khắc khi hắn chiếm lấy cô, cô lại không cảm thấy bài xích!

Giản Mạt không hiểu...

Cứ cho rằng mình rất quan tâm cái đêm hai năm về trước... Thế nhưng sự thật là, cô căn bản không quá quan tâm như vậy.

Hoặc là nói... năng lực của Cố Bắc Thần khi ở trên người cô đã đủ khiến cô quên đi cái đêm của hai năm về trước?

“Ông xã, anh giỏi quá!” Khi hắn đâm vào chỗ sâu nhất, Giản Mạt cười quỵn rũ, mở miệng khen ngợi hắn.

Một người đàn ông khi bị nói là “Không được” thì đó chính là một vết nhơ trong cuộc đời, thế nhưng nếu được nói là “Quá giỏi” thì quả thực là thể hiện được sự vinh quang trong cuộc đời, chỉ biết làm càng nhiều hơn càng mạnh hơn...

Khen xong, Giản Mạt liền hối hận... Cơm không ăn được, cuối cùng thể lực còn bị làm cho tiêu hao.

Cũng may Cố Bắc Thần đã cố gắng khắc chế, nên không đem cô phá vỡ hoàn toàn...

Cánh tay Giản Mạt chống ở trên bàn làm việc, lòng bàn tay nâng hai má, nghiêng đầu nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ... Lúc này, trong đầu cô toàn là hình ảnh của đêm hôm qua, những món ăn, cuối cùng là sự ôn tồn, đến sáng nay tỉnh dậy ở trên khuỷu tay của hắn.

Nghĩ tới những thứ này, khóe miệng Giản Mạt vô thức mỉm cười, ngay cả trong mắt đều tràn đầy niềm vui.

“Cứ cười dâm dăng như thế...” Mạc Tiểu Nhã cầm bản thiết kế đặt trước mặt Giản Mạt, “Vừa nhìn là biết tối hôm qua xảy ra một cuộc chiến tranh, mùi lửa tình bắn lan tràn!” Nói xong, cô còn ái muội liếc nhìn cổ Giản Mạt, phía sau có một vết hôn màu hồng như ẩn như hiện.

Giản Mạt bỗng nhiên hoàn hồn, ánh mắt có chút mơ màng nhìn Mạc Tiểu Nhã, “Hả?”

Mạc Tiểu Nhã hát cảm, trong lòng Giản Mạt đột nhiên vang lên tiếng ‘Lộp bộp’, vội vàng lấy gương ra soi... Quả nhiên, trong cổ có một trái dâu tây mà Cố Bắc Thần để lại!

‘Đùng’ một cái, mặt Giản Mạt lập tức đỏ bừng giống như tôm chín.

“Chắc chắc...” Mạc Tiểu Nhã dựa trên bàn làm việc nói, “Xem ra... Mối quan hệ phát triển không tệ nhỉ?” Cô cười nói, “Tuy nhiên... Tô Quân Ly là một người rất tốt, nếu như cô và anh ta qua lại với nhau cũng được xem là một đôi trai tài gái sắc!”

“...” Giản Mạt nhú mày, “Tôi và Tô Quân Ly chỉ là bạn bè!”

Mạc Tiểu Nhã cười, “Ồ, bạn bè... Bạn trai cũng được xem là một người bạn!”

Giản Mạt có chút đau đầu, không biết phải giải thích như thế nào... Bây giờ thực sự là càng tỏ càng đen, đơn giản, cô cũng không muốn giải thích.

“Cô tìm tôi có việc gì?” Giản Mạt chuyển sang đề tài công việc.

Mạc Tiểu Nhã nhìn bộ dạng tránh né vấn đề của Giản Mạt, hé miệng cười đồng thời đem bản thiết kế đưa cho cô, “Vị khách này không hài lòng với cách bố trí của phòng đọc sách, nói cách bố trí quá phức tạp...”

Giản Mạt nhận lấy bản thiết kế, nhìn một lúc sau đó nhú mày, “Đúng là có chút phức tạp.”

Mạc Tiểu Nhã gật gật đầu tán thành, “Lúc đó tôi đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy bản đồ họa này... Mạt Mạt, đây không phải là tác phong làm việc thường ngày của cô!”

Giản Mạt cười lúng túng... Hôm qua bởi vì nghĩ đến chuyện năm mươi vạn kia, trong thời gian vẽ hình như cô đã thất thần, cuối cùng mới có sơ hở nghiêm trọng như thế.

“Cũng may vị khách này rất dễ nói chuyện...” Mạc Tiểu Nhã nói, “Cô sửa lại bản vẽ đi, sau đó trực tiếp đưa cho Tôn Kha.”

“Được...” Giản Mạt gật đầu trả lời.

“Tôi có chuyện gấp nên đi trước đây.” Mạc Tiểu Nhã nói xong định xoay người, thế nhưng, phút cuối cùng vẫn thần bí hỏi một câu, “Thật không phải là Tô Quân Ly sao?” Còn thập phần ái muội quét mắt nhìn “Dâu tây” trong cổ Giản Mạt.

Giản Mạt cúi vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Mạc Tiểu Nhã, “Không phải!”

Mạc Tiểu Nhã cũng không biết nên tin hay không, sau cùng vẫn cười thần bí, xoay người đi làm công việc của mình.

Giản Mạt bất đắc dĩ hít một hơi, vươn tay sờ vết hôn kia... Lập tức, trong lòng xuất hiện một tia ấm áp, nhưng vẫn có một tia bất đắc dĩ.

“Cốp cốp cốp”, tiếng giày cao gót gõ theo từng nhịp trên mặt đất cắt ngang mạch suy nghĩ của Giản Mạt, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy một người phụ nữ mặc một chiếc áo khoác màu be, cô ta đeo kính mát, cơ hồ che lấp gần một nửa gương mặt, đang đứng ở trước mặt cô.

“Nghe nói... Nơi này có một nhà thiết kế tham dự hội thảo thiết kế của Đế Hoàng sao?” Lời nói kiêu ngạo tràn ra khỏi đôi môi đỏ mọng như lửa cháy, mang theo thái độ khinh bỉ.

Giản Mạt nhìn Lạc Hiểu Đồng, lập tức nhú mày.

Tôn Kha nhanh chóng bước đến, “Xin chào, xin hỏi vị tiểu thư này cần giúp gì?”

Lạc Hiểu Đồng tháo kính mát, trừng mắt liếc xéo Tôn Kha, sau đó nói với Giản Mạt: “Tôi đang tìm một nhà thiết kế, tôi muốn cô là người thiết kế cho tôi!”

“Xin lỗi, không có thời gian!” Giản Mạt nói xong, đã cầm bản thiết kế vừa rồi Mạc Tiểu Nhã đã giao cho cô, sau đó đứng dậy, định đi đến phòng khách để sửa lại bản thiết kế.

Lạc Hiếu Đồng bị Giản Mạt trực tiếp bơ đẹp, hình tượng lập tức bị phá vỡ, cho nên cô ta liền trở nên tức giận, “Giản Mạt, cô không có thời gian để thiết kế, nhưng vẫn có thời gian để lên giường với đàn ông sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thiên Giới Tiền Thê: Anh Đừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.